

John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF NO.

ADAMS
50.1

DEGL'
ISTORICI
DELLE COSE
VENEZIANE,

I quali hanno scritto per Pubblico
Decreto,

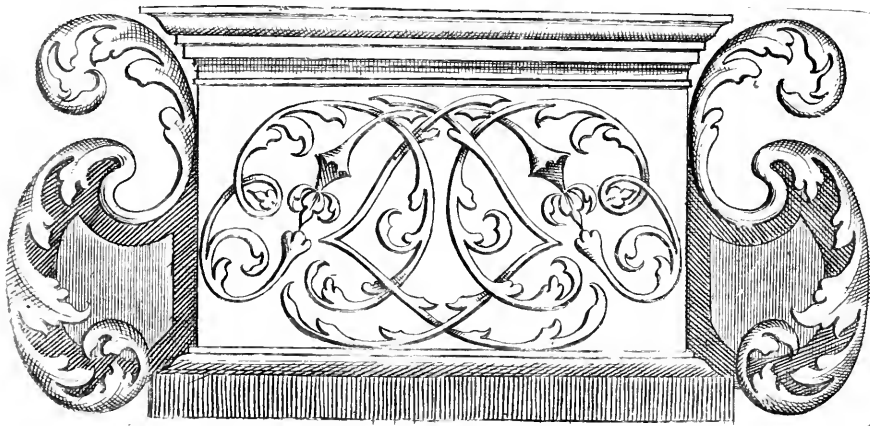
TOMO QUINTO,

CHE COMPRENDE I SEI PRIMI LIBRI
DELL'ISTORIE VENEZIANE
LATINAMENTE SCRITTE

DAL SENATORE

ANDREA MOROSINI.

Aggiuntavi la Vita dell'Autore, e un indice copiosissimo.

IN VENEZIA, MDCCXVIII.

Appresso il Lovisa.

CON LICENZA DE' SUPERIORI,
E PRIVILEGIO.

ADAMS
50.1
1.5

*ANDREAS MAUROCEMUS SENATOR
RERUM VENETARUM SCRIPTOR
EXIMIUS.*

ANDREAE MAUROCENI, VENETI SENATORIS PRAESTANTISSIMI,

(a) **V I T A,**

(b) A NICOLAŌ CRASSO conscripta .

A D

(c) DONATUM MAUROCENUM,

Senatorem amplissimum , rationibus publicis ad calculum revocandis , provocationibus dandis , & quaestionibus habendis tota Venetae dittonis Continente summo cum imperio Illvirum .

Notis illustravit & auxit

D. PETRUS-GATHARINUS ZENUS,
Venetus, e Clericor. Regular. Congregatione Somaſchenſi .

(a) *Vita*) Prodiit haec *Vita Venetis* , apud *Euangelistam Deuchinum* , 1621. in fol.

(b) *A Nicolao Crasso conscripta*) *Nicolaus Crassus* , cognomento *Junior* , avum habuit *Nicolaum Crassum* , Senioremem dictum , qui magna cum eloquentiae ac integritatis laude Venetiis in patrio foro inter causarum patronos versatus est ; patrem verò *Marcum* , qui , alia vitae ratione inita , praeclarissimis muneribus functus , quae *civibus originariis* (hoc nomine honestissimum hominum ordinem Reipublicae operam , sine suffragii jure , praestantium significamus) mandari solent , Magnus regni cretenſis Cancellarius III. kal. maj. anno 1612. renunciatus est . *Nicolaus Junior* , avi vestigiis insistens , causas in foro agere maluit , nullique disertissimorum oratorum eloquentiae laude secundus fuit . Multa scripsit latine , italice , soluta , ac ligata oratione ; quodque paucis contigit , omnia praeclare . De ejus vita , ejusque operibus consule librum , cui titulus inscriptus : *Le Glorie degli Incogniti* , &c. impressum Venetiis , apud Franciscum Valvasensem , 1647. in 4. pag. 341.

(c) *Donatum Maurocenum*) Quam conjunctim & amanter secum vixerint *Donatus* hic , & noster *Andreas* , cum ex ista *Crassi* epistola , tum maxime ex iis quae infra dicemus , manifestum fiet .

NICOLAUS CRASSUS

DONATO MAUROCENO,

VENETO SENATORI.

Multa sunt, Donate, Senator amplissime, quae meam olim in Cretam profectic-
nem caram mihi, atque fructuosam admodum faciunt. Etenim & apud maxi-
mos illos Triumviros, quaestionibus exercendis summo cum imperio in oriente praefe-
ctos, fisci patronus, operam meam, quantula ea cumque est, Reipublicae (qua nihil un-
quam antiquius habui) multos annos praesitit; & patrem regni ipsius Cretae Ma-
gnum, ut vocant, Cancellarium designatum lubens, eas in regiones secutus sum; &
quidquid denique in orientis regionibus Respublica possidet, Corcyram, Zacynthum,
Cephaleniam, Cytheram, & Cretam exacte, diligenterque non intueri modo, quod
pergratissimum accidit; sed etiam perustrare, earumque gentium mores, instituta, le-
ges penitus, atque exacte pernoscere licuit. Verumtamen biennium illud, quo tu per-
nobilis regni, Reipublicae nomine, Ducem egisti, tibi praecipue pro munere quidem
meo, sed multo magis pro maxima tua in me benignitate semper adhaesi, incredibile
dictu est, quantum attulerit mihi voluptatis, & fructus. Occurrunt animo saepius quae
inter nos de literarum studiis frequentissime diserebamus: occurrunt sermones tui,
non eruditi modo, & humanissimi; sed graves etiam, & optimi, a quibus & instru-
ctior, & melior etiam discessisse me semper arbitror: occurrit eximia illa tua in an-
nona curanda diligentia, in jure dicendo aequitas, & sapientia, in delictis puniendis
pietate mixta severitas; sed praecipue in dignitatibus, & muneribus ex legum praescri-
pto tribuendis posita in oculis omnium, jureque jurando firmata integritas; ut exem-
plo non minus, quam sapienter institutis, quod principem virum in primis decet, in
commune consuleres. Haec sane omnia, dum jucundissima quadam commemoratione me-
cum ipse reputo, venit in mentem tristis ille, & acerbus nobis allatus nuncius, dum
una essemus, de ANDREAE MAUROCENI, Senatoris amplissimi, obitu, tibi sa-
ne & studiorum similitudine, & perveteri necessitudine conjunctissimi, & quem ego
praecipue inter omnes unum amore, atque reverentia singulari prosequutus fueram; simul-
que & gravissimus animorum nostrorum sensus, & voces illae tuae, quibus me, ut Vi-
tam ejus scribendam aggrederer, cohortatus es. Id vero, sicuti celeriter pollicitus fui,
inque me facturum recepi, sic brevi quoque pro viribus effecissem, nisi multis, ma-
gnisque cum domesticis, tum forensibus negotiis implicatus, vix toto in triennio huic
tantulae scriptioni tempus habuissem, atque id summis occupationibus quoque ereptum.
Quod igitur hoc nomine tibi debeo, cum tu saepius cunctantem excitare soleas, nec diu-
tius sustineri solutio possit, utcumque valeo, persolvere decrevi; tuae vero benignitatis
est, quod ab iis, quibus non est solvendo, lentisque nominibus fieri solet, quodcumque of-
fero, licet nec iusti ponderis, nec melioris notae, aequi bonique ducere non tantum, sed
inita etiam, subductaque ratione, si quid ex promissis amplius debeam, ut debeo cer-
te plurimum, benigne tamen id omne condonare, atque adeo remittere. Vale.

Venetis, pridie kal. sept. M. DC. XXI.

ANDREAE MAUROCENI

V I T A .

ANDREAE MAUROCENI, Senatoris amplissimi, Vitam literis mandare decrevi; non quod clarissimo nomini; & ad omnis posteritatis memoriam venerando aliquid splendoris tenebricosa scriptione possit accedere; sed ut in oculis civium nostrorum, atque in auribus omnium gentium, & nationum positum sit exemplar perfecti, atque numeris omnibus absoluti Senatoris, quod, veluti sanctissimum virtutis simulacrum, in Republica consecratum respicere possint omnes, auspiciatoque colere, & venerari. Etenim si collige-

re, atque in unum conferre velis virtutes omnes, ut pacis, togaeque artibus clarum, planeque divinum civem effingas, & cunctis gentibus, atque aetatibus spectandam proponas: non alium profecto effeceris, quam MAUROCENUM, in quo difficile sit statuere, utrum ingenii, & doctrinae, an morum, & virtutis gloria magis eminuerit. Si qua vero aetas huiusmodi viros tulerit, ut haec nostra tulit, operae pretium semper, atque e Republica fore existimavi, eorum praeclara dicta, factaque in album referri; ut non modo recentissima quaeque, & praeclarissima exempla, sed etiam spes ipsa gloriae, quae mortalium animos plurimum allicere, atque ad se attrahere solita est, juvenes ad imitandum impellat, ubi dignae virtutes, & egregia in rempublicam merita, veris quidem & meritis laudibus celebrari, atque doctorum hominum scriptis aeternitati commendari explore cognoverint. Quod autem solet ceteris hac in re negotium faceffere, de hoc ego susque deque, idque palam testor: multos videlicet futuros, qui vitio gentis humanae, historiae fidem infirmare conentur: cum ita natura comparatum sit, ut ea solum facile credant homines, quae se studio, atque labore, & ingenio praestare confidunt: quidquid autem longe distat, atque clarissimum eminet, fictum potius credere velint, quam se victos fateri. Etenim quaecumque scribo, multos, eosdemque magnos, & omni exceptione majores testes habent, quos passim laudare, si lubet, liceat: nec ullus esse potest mendacio locus, dum ea narrantur, quae, cum heri, aut nudius tertius inspecta fuerint, civitati universae tam nota sunt, quam quae notissima. Illud ingenue fatendum est, munus me suscepisse pulcherrimum, cuique nullo modo par sim futurus, si rebus ipsis orationis vis, & ornamenta respondere debeant. Verumtamen, cum omnia in MAUROCENO virtus, atque doctrina occupaverit, nullusque obtretationi, & invidiae locus esse possit, aberit haec mea scribendi ratio ab omni artificio; quo Senatoris optimi virtus ipsa, non torquibus, & phaleris ornata, sed nuda, simplexque sine fuco, & fallaciis, oculis omnium spectanda subjiatur. Sola igitur rerum commemoratione officio meo satisfaciam, quod aruspices olim in rebus divinis usurpabant, id vere, atque ex animo praefatus, *nihil addo de meo*.

Duae res in unum, eundemque hominem aut vix, aut nullo modo convenire solent, summa in quavis arte liberali eruditio, & in republica administranda prudentia singularis: in quibus singulis qui primas ferunt, eos in ma-

magna semper laude positos admiramur. Hae igitur ambae ad MAUROCENUM honestandum ita concurrunt, difficile ut fuerit statuere, utrum prius, magisve summum debeat praedicari. Etenim si, quam literarum studiis diligentem, & assiduam operam dedit sine intermissione, quaeque posteritati reliquit suae doctrinae, atque adeo facundiae eximia monumenta praeclarissima, inspexeris; eundem a Reipublicae administratione nunquam recessisse, vix animum induxeris, ut credere valeas: sin autem tantarum Reipublicae dignitatum, quibus est omnibus egregie perfunctus, rationem habueris; eundem literarum studiis tantopere addictum fuisse, nulla tibi ipse ratione persuadere poteris. At ille veram animi quietem, & tranquillitatem in bene, praeclareque agendo, non in otio reponens, & quidquid publicis negotiis subtrahere licebat, in suis deliciis, atque amoribus, id est in literis omnibus, libero homine dignis, avidissime contere solitus, eruditissimi juxta viri, ac Senatoris prudentissimi personas duas gravissimas unus egregie sustinebat. Quapropter nos duas illius, tanquam duum virum, vitas posteritati jure optimo mandare debemus. Enimvero, cum talis, tantusque extiterit ANDREAS, non multum est illi ad nominis commendationem de claritate domestici generis petendum: nobis tamen, qui tantum posteritati virum describere constituimus, paucula quaedam videntur necessario dicenda.

Primum nobilitatis gradum facere consueverunt, in civitate nobilissima, & maxima natum educari; deinde claris parentibus ortum esse. Natus igitur est MAUROCENUS Venetiis, clarissima post homines natos, atque optima civitate, quam, si libertatis arcem, justitiae thronum, prudentiae regiam, Italiae ocellum, christianae reipublicae propugnaculum dixeris, vera quidem praedicabis, sed omnium sermonibus pervulgata, & longe minora veris; nullamque omnino vocem reperies, quae magnitudinem ejus comprehendere valeat; & quidquid dixeris, minus erit. Siquidem nemo tantis est naturae, atque industriae praesidiis instructus, qui urbis amplitudinem, situm, leges, instituta non modo oratione consequi speret, sed admiratione omnino possit adaequare. Cum vero antiquitas ipsa in humanis rebus proxime ad Deos accedere videatur, & fiant, quae sunt a praesenti memoria longe remota, quasi veneranda canicie quadam, multo sanctiora; haud facile dictu est, quantum clarissimo generi dignitatis adjungat temporis vetustas. At in Veneta Republica illud, ut alia omnia, sapientissime, ac prudentissime constitutum est, ut ii tantummodo ad reipublicae administrationem admittantur, qui vel ab urbe condita, perpetua, atque incorrupta majorum serie ad hanc usque aetatem impolutum genus traxere, vel ab ingentibus meritis civitatis, atque adeo comitiorum jure donati, successionis legitimaе, & nunquam interruptae continuationem praeseferebant. Quod cum ita sit, inter eas familias MAUROCENI numerantur, quae cum ipsamet Republica de antiquitate certantes, dubium faciunt, utrum eas tantae patriae iustias, anne matres merito appelles; cum illud pro certo habere debeas, nullam omnino reperiri, nullam excogitari posse majorem generis claritatem. Eminent vero praecipue MAUROCENI, cum omni tempore belli, pacisque artibus clarissimi flourerint; neque desint in pervetusto familiae splendore & (a) tres in Republica

Tu

(a) tres in Rep. Duces) Magnum magnorum virorum proventum qualibet aetate tulit gens MAUROCENA, qui belli togaeque artibus, gestis domi forisque supremis magistratibus clari, ecclesiasticis dignitatibus insignes, literarum doctrinaeque laudibus celebres, nobilitatem

Duces, & omnes honorum gradus, quos eadem tribuit, & cardinaliciae, (a) quas vocant, purpurae, & regale (b) fastigium. Igitur ex hac gente natus est *Andreas* ipse, simulque sol eum hominem vidit, & patricium, non factum, sed natum, virtutisque splendore a clarissima suae gentis stirpe nunquam discedentem, ex quo magnam sibi gloriae accessionem fecit. Quemadmodum enim qui propria virtute non fulgent, alienae laudis gloriam aucupari, inque se trasferre non debent: ita qui ad majorum gloriam proprias virtutes adjungunt, duplicem mihi promereri laudem videntur; non minus quod nepotes fuerint, quam quod digni nepotes.

Ortus est *Andreas*, fortunato admodum, faustoque siderum concursu, postridie idus februarii anno a Christo nato M. D. LVIII. qui Veneto more numerabatur adhuc M. D. LVII. Patrem habuit *Jacobum*, virum prisca virtute, & fide, & Senatorem amplissimum, qui, multis exantlatis laboribus, publicisque muneribus summa cum laude perfunctus, Reipublicae *Consiliarius*, qui inter summos honores habetur, renunciatus fuerat: avum *Andream*, qui virtutibus universis, pietate praecipue, atque innocentia inter omnes eminens, Cretae, ubi Reipublicae nomine, summo cum imperio praefectum agebat, cum ingenti regni totius dolore, atque lacrimis, biennio post *Andream* nepotem natum diem obiit, atque caelum, unde prius venerat, veluti jure postliminii, revisit. Mater vero fuit *Caecilia*, *Pauli Cornelii* filia, divi Marci Procuratoris, quae dignitas, secundum Principem, primum obtinet in Republica locum: sicuti *Cornelia* gens amplissima, atque nobilissima, (c) praeter Reipublicae Ducem, innumerabilesque Senatores, omnes continuos annos in supremis dignitatibus egregie versatos, (d) quamplurimos etiam tulit purpuratos Ecclesiae Pa-

b

tres;

tem antiquissimam, & Reipublicae coevam maxime illustrarunt. Singulos enumerare immensi prope operis esset. Quos tres in Republica Duces memorat *Crassus*, fuere *Dominicus*, anno 1148. ad principatum evehctus; *Marinus*, 1249. *Michael*, 1382. Postremis hisce temporibus eandem dignitatem consecutus est *Franciscus*, qui *Peloponnesiacus* ob *Peloponnesum* domitam dictus est. Tertium supremo rei maritimae praefecto, anno 1688. Reipublicae principatus delatus est: Reipublicae Principi, quartum suprema rei maritimae praefectura.

(a) & cardinaliciae purpurae) *Petrus Maurocenus*, insignis jurisconsultus, a Gregorio XII. cardinalicia purpura donatus est. Hujus breviter meminere *Marcus Manius* in *Epitome illustrum virorum, qui vel scripserunt, vel jurisprudentiam publice docuerunt, &c. Patavii, Gratiosus Perchacinus* excudebat anno 1555. in 8. pag. 54. & *Guidus Pancirollus De claris legum interpretibus, Venetiis, apud Marcum Antonium Brogiolum, 1637. in 4. pag. 448.* Eandem dignitatem in gentem *Maurocenam* intulit deinde *Joannes-Franciscus*, cujus vitam scripsit *Stephanus Cefmus*, id temporis Congregationis Clericorum Regularium e *Somascha* Praepositus Generalis, dein Archiepiscopus Spalatensis. Existat ita inscripta: *Memorie della vita di Gio. Francesco Morosini, Cardinale di S. R. Chiesa, e Vescovo di Brescia. In Venetia, appresso Gio. Battista Catani, 1676. in 4.*

(b) & regale fastigium) dictum intellige de *Thomasina Maurocena* quae *Stephano*, Ungariae principi, nupta *Andream* peperit, cognomento *Venetum*, Ungarorum regem. Vide sis *Sabellii* editionem postrenam pag. 245.

(c) praeter Reipublicae Ducem) Haec cum *Crassus* scriberet, uno tantum Principe gens *Cornelia* gloriabatur, *Marco* scilicet, qui anno 1365. Princeps est renunciatus. Deinceps vero anno 1625. *Joannes I.* Dux creatus est; & anno 1659. *Franciscus*, ejus filius. Nunc JOANNES II. *Francisci* nepos, idem fastigium tenet.

(d) quam plurimos etiam tulit purpuratos Ecclesiae patres) Sex e gente *Cornelia* Cardinales recensere poterat *Crassus*: *Marcum* ab *Alexandro VI.* anno 1492. renunciatum; *Franciscum*, a *Clemente VII.* anno 1523. *Andream*, a *Paullo III.* anno 1534. *Aloysium*, a *Julio III.* anno 1550. *Federicum*, a *Sixto V.* anno 1585. & juniorem *Franciscum*, a *Clemente VIII.* anno 1592. Ego duos alios adjicio inferioribus temporibus inter Cardinales cooptatos: *Federicum* juniorem ab

tres; neque solum (a) Reges, (b) sed etiam qui regnum ipsum incredibili, at maxime pia liberalitate patriae donaverint.

Tam clari vero parentes, cum nihil antiquius haberent, quam ut filium domesticis, hoc est sanctissimis praeceptis imbuerent, haud difficulter puerum, ad omnia summa natum, quique sive felicitate quadam, sive naturae bonitate rectam sponte viam ingrediebatur, ad suam consuetudinem, moremque deduxerunt. Ubi per aetatem licuit, praeceptorem ille nactus haud vulgarem, *Bernardinum* (c) *Parthenium*, qui non latinas modo sed graecas etiam literas egregie doceret, puerilibus in studiis non se pueriliter gerebat: immo vero usque adeo supra aequales adolescentes se se extulit, ut jam inde apud omnes magnam sui, nec illam sane dubiam, expectationem concitaret. (d) Erat enim celeri captu, expedita ratione, tenacique memoria ad prodigium stupendus, & elucebat ubique ingenium peracere, quodque caput est, gravitate quadam temperatum, & ad omne literarum genus bene, feliciterque natum; ut magister verba dumtaxat in promptu haberet, non verbera, magisque testis, & admirator, quam doctor existeret.

(e) Jam vero puram, & emendatam latini sermonis elegantiam imbiberat,

ab Urbano VIII. anno 1623. & ab Innocentio XII. anno 1698. **GEORGIUM, JOANNIS Ducis fratrem**, qui patavinam ecclesiam summa cum laude moderatur.

(a) *neque solum reges*) *Catharina Cornelia, Jacobi II.* Cypriorum regis uxor fuit, parens vero *Jacobi III.* cui etiam immatura morte praerepto ex mariti testamento successit.

(b) *Sed etiam qui regnum ... patriae donaverint.*) Eadem Cypri regnum libere Venetae Reipublicae largita est. Legendus hac de re *Petrus Bembus Histor. Ven.* editionis nostrae pag. 17.

(c) *praeceptorem ille nactus haud vulgarem, Bernardinum Parthenium*) Cum *Parthenius* erudiendis ac probandis iis, qui cancellariae muneribus fungi debent, praefectus esset, *Cancellariae magistrum* vocatus, *Joanni-Baptistae Rafario* suffectus est, ut graecas literas Venetiis publice traderet. Constat ex Senatus consulto VI. kal. novemb. 1573. edito, exscriptumque habeo ex *Regesto* III. virum rei literariae, pag. 257. Natus erat *Spilimbergi*, pago haud ignobili in *Forojulio*. Edidit *Commentarios in Horatii Flacci carmina atque Epodos. Ven. apud Dom. Nicolinum* 1584. in 4. item *de Imitatione poetica libros quinque*, primum italice *Ven. ap. Gab. Jo. litum* 1566. in 4. deinde latine *Ven. ap. Lud. Avancium*, 1565. in 4. Verum auctor *Vitae Fr. Pauli Veneti, ex ordine Servorum*, sub narrationis suae initium memorat, *Maurocenum*, una cum aliis pluribus ex Veneta nobilitate pueris, grammaticae ac rhetoricae rudimenta accepisse ab *Ambrosio Morello*, ejusdem *Pauli* avunculo. At *Lollinus in Mauroceni vita*, quam huic statim subjiciemus, narrat eum in literis graecis *Partbenio* doctore usum esse, latinis vero *Baldo-Antonio Penna*.

(d) *Erat enim celeri captu, &c.*) Qua ingenii vi polleret *Andreas*, quod dederit primorum studiorum specimen, narrat *Aurelius Palazzolus, Panegyrico in funere Andreae Mauroceni*, edito *Ven. typ. Andr. Muscbii*, 1620. in 4. „ Quae vero traderet praeceptor illius, ac moderator, ita excipiebat, ut non excipere, sed expromere videretur, quae dudum impressa, & insculpta laterent in animo. Quotidie sumebat aliquid, quod legeret, seponeret, stylo traderet, &c. „

(e) *Jam vero puram & emendatam latini sermonis elegantiam imbiberat, &c.*) Postquam humanioribus literis, quantum satis puero fuerat, operam dederat, ad philosophiam, adhuc in patria degens, se totum contulit. Testatur *Palazzolus* laudato *Panegyrico*. „ Cum musarum, „ poetarum, historicorum saltus peragrasset, & quasi accurata apis, atque sollicita collegisset, „ quidquid dulce videretur, ac suave ex illorum floribus delibandum, tandem in PHILOSOPHURUM penetrabilibus confedit & abdidit se. „ Narrat porro idem auctor, quantum in rebus philosophicis profecerit, cujus rei argumento fuisse memorat theses publice cum summa laude apud frequentissimam illustrium virorum coronam propugnatas. Id vero clarius etiam inde colligitur, quod anno 1586. XI. kal. jun. cum ad Senatum de publico philosophiae doctore legendo relatum esset, quod munus a prima harum scholarum institutione patriciis hominibus semper delatum est, *Andreae Mauroceni* rationem habitam, cum magna ejus laude, in-

rat, cum a verbis ad res ipsas opportune conversus, (a) *Aloysium Pisaurum*, virum patricium, logicam, & philosophiam e Senatus consulto publice profitentem audire coepit. Is vero adolescentem amplexus, in eam viam, qua ex vera, solidaque virtute in caelum itur, recta deduxit; cum mentis altitudinem, omni ex parte perfectam, homines ex philosophia sibi comparare doceret, non ad ostentationem, & inanem sapientiae laudem; sed ad usum vitae necessarium, & ad virtutem per semetipsam expetendam. Hinc virtutis amore inflammatu adolescentem, omnem curam, & diligentiam in studiis ponere, omnemque movere lapidem non cessavit, ut supra facundiae laudem, philosophiae peritissimus evaderet: quod tanta animi alacritate, tantaque contentione procuravit, ut nihil fere temporis amitteret; immo vero cum quiescere aliquando vellet, & animum relaxare, non ludis, aut inertiae se dabat, ut alii, qui solent

Ludere par impar, equitare in arundine longa;

sed argumentandi rationes omnes, captiosasque dialecticorum probabilitates summa cum voluptate, atque fructu percurrebat: tantamque sibi argumentorum suppellectilem comparaverat, ut in disserendo subtilis, & omnium acutissimus dialecticus haberetur; possetque de omni re, quaecumque in disceptationem vocaretur, in utramque partem copiosissime disputare; & cunctis illis ludicris exercitationibus, quibus, ut Graecorum more juvenum alantur ingenia, solet unus aliquid proponere, quod ceteri oppugnare aggrediantur, ipsemet semper non interesse, quam praeesse, magis videretur. Non tamen diu velitationibus illis operam navavit, cum sophistarum, aut agritarum verius artificium subodoratus, clamaret: *Nolle se rem omnium pretiosissimam, tempus videlicet, in commenticiis, futilibusque quaestionibus miserrime perdere, ex quarum disputatione nunquam doctior, sed infestior saepe veritatis hostis discedere valeas: severeque plectendos diceret doctores illos, qui, pellucidis, atque purissimis Aristotelis, & Platonis fontibus omissis, unde vera, solidaque philosophia hauriri potest, intulenta, & salebrosa recentiorum paludes, vepribus, atque dumetis undique consecras adolescentibus exhibent; ubi barbari, atque imperiti homines, contentionis cupidiores, quam veritatis, excogitatis distinctionum figmentis, & argumentorum improbe detortis conclusionibus, altissimas scientiarum contemplationes, non ad veritatis lucem, sed ad cimmerias tenebras, perpetuis verborum involucribus, infausis ominibus dirigunt, miseramque philosophiam, non vitae amplius, morumque magistram, non naturae, caelorumque indagatricem; sed artem faciunt ad fallendum vulgus captivam, atque nugatoriam, in qua hominum quoque ingeniosissimorum totas aetates sine ullo fructu contritas passim est videre.*

Cum itaque *Mauroceni* prima aetas, tam vario virtutum genere florens, tamquam ver, futuram anni ubertatem maximam ostenderet, Pata-

b z

vium

veni, competitoribus *Luca Molino* in rebus philosophicis doctissimo viro, & *Angelo Gabrielio*, qui alios suffragiis vicit.

(a) *Aloysium Pisaurum* ... audire coepit.) Hoc idem *Crassus* affirmat in eo opere quod inscribitur, *Pisaura gens*, edito *Ven. ap. her. Combi*, 1652. in 4. pag. 75. „ At docendi muneri addictus (*Pisaurus*, philosophiae in patrio gymnasio professor) ita se gessit, ut ex ejus academia, quasi ex equo trojano, amplissimi viri prodierint, *Augustinus Valerius*, ANDREAS, MAUROCENUS, historicus, &c. „ Hallucinetur hic autem *Crassus*, dum inter *Pisauri* auditores *Valerium* hunc recenset, qui aliquot ante illum annos professus erat, & quem *Andreas* noster adhuc *PUER in Veneto gymnasio philosophiam interpretantem audiverat*, ut ipse testatur ad *Lollinum* scribens, *Opusculorum* pag. 221. Consule *Diarium italicum literatorum*, tomo V. pagg. 373. & 378.

(a) cum

vium se contulit ; ubi (a) cum (b) *Franciscum Piccolomineum*, (c) philosophum praestantissimum, audiret, nihil sibi ad omnem diligentiam reliqui facere, cessare nunquam, sibi ipsi instare, atque egregio cum semetipso certamine instituto, quotidie doctior evadere ; saepius comites, & famulos omnes a se dimittere, quo liberius, remotis arbitris, dulcissimis literarum studiis accuratius vacaret; nunquam se minus otiosum, quam cum otiosus, nec minus solum, quam cum solus esset, praedicare, ut ne cum cessare quidem opus esset, in suo studio cessaret, & dum animum relaxaret, tamen acrius intenderet. Nihil profecto tam alte natura constituit, quo labor, & diligentia non possit eniti. His artibus ille ingenuas omnes disciplinas non leviter, aut perfunctorie; sed serio diligenterque amplexus, studiorum prospero cursu, & feraci vigiliarum proventu ad summam, & inusitatam multiplicis doctrinae segetem pervenit, cum praecellentis ingenii velocitate, captu-

(a) cum *Franciscum Piccolomineum*, &c.) Gens *Piccolominea* non antiquitate solum originis, sed magnorum virorum quocumque genere clarorum fecunditate nobilis est. Ortus est *Franciscus Senis* in Etruria, ubi familiae sedes. Primum logicam in patria; dein *Maceratae*, ac *Perusinae* philosophiam docuit. A Senatu Veneto accitus anno 1560. philosophiam extraordinariam in prima sede, ac paullo post ordinariam in prima pariter sede *Patavii* professus est. Ita ajunt *Jacobus-Philippus Tomasinus* in *Illustrium virorum elogiis, Patavii, ap. Don. Pasquardum & socium*, 1630. in. 4. ac *Antonius Riccobonus de Gymnasio Patavino, Patavii, ap. Franc. Bolzettam*, 1598. in 4. Ex *Regeffo* tamen Illivirum *patavini* gymnasii moderatorum apparet, ex philosophiae extraordinariae exedra ad secundam sedem ordinariae, hinc ad primam provectum; tum literas graecas ac latinas tradere jussum, donec iterum primae philosophiae ordinariae sedi restitutus est. Adeundum hoc *Regeffum* pagg. 229. 241. 245. 254. 262. 272. 276.

(b) cum *Franciscum Piccolomineum... audiret*) Non unum tamen *Piccolomineum* audivit, sed alios etiam doctissimos viros, quibus id temporis gymnasium illud florebat. Id testatur *Lollinus* in ejus *Vita*; *Jacobus* etiam *Gaddius* in *Elogiographo edito Florentiae, typ. Amatoris Massae, & soc. 1637. in 4. pag. 115. Si trasferì all'italica Atene, madre di Venezia, e nurrice della sapienza, per adattarsi più facilmente l'ali di Platone; dove dimorando lungamente, abbracciò la geometria, la musica, e l'altre parti della matematica, e della filosofia. Di questa i due lumi immortali, Francesco Piccolomeni, e Jacopo Zabarella, emoli e principi di fazzione letteraria, parimente amò e esserò. Sed luculentior testis *Andreas* ipse, qui quadam epistola ad *Alexisum Lollinum*, Belluni episcopum, virum doctissimum, sibi quae maxima familiaritate conjunctum, quae exstat inter ejusdem *Andreae Opuscula* pag. 212. his verbis eorum temporum meminit. ,, O praeclara tempora, cum nobilitatis Venetae flos in amplissimo ac pulcherrimo ,, literarum theatro se se ad egregios mores, atque disciplinas effingeret. Erant omnigena eruditione praestantes viri *Federicus Pendasus*, *Franciscus Piccolomineus*, *Jacobus Zabarella*, qui ,, philosophiam profitebantur. Erat *Thomas Peregrinus*, peripateticae supernaturalis philosophiae columen, qui metaphysica interpretabatur. Erat *Melchior* ille *Guilandinus*, ingenuarum artium promptuarium, qui amoenissimo praesidebat horto, plantarumque omnium ,, imagines mente complexus, portento similis, cunctos ad stuporem usque excitabat. Quot ibi de ,, abditis rerum causis, de naturae arcanis disceptationes? &c. ,, Neque hic praeteriri debet, quam tunc amicitiam cum *Jeanne Francisco Mustato* inierit, viro literis graecis & latinis ornatissimo, cujus obitum, cum in id tempus incidisset, quo *Maurocenus* erat Illivir literarius, defuit ipse brevi elogio, quod inter ejus *Opuscula* exstat, pag. 194. ,, Quoniam meo ,, fato contigisse dicam, *Joannes Franciscus Mustato*, ut qui tuam olim eximiam sapientiam ,, ADOLESCENS suspexerim (ah nimium sero) extrema tua, mea jam incipiente senecta ,, fructum ferre coeperim? Summo id felicitatis reponebam loco, me proximis hisce annis inter hujusce gymnasii Moderatores a Senatu coopartum, talenti virum natum, quicum de ,, iis rebus communicarem, de iisque differerem studiis, quibus JUVENTAM alueram, &c. (c) philosophum praestantissimum audiret) Ut jurisprudentiae ac theologiae potius, quam philosophiae operam daret, *Patavium Maurocenum* concessisse, testari videtur *Palazzolus* in *panegyrico*. ,, Latinis igitur literis Venetiis diligenter excultus, ibidem in philosophiae ,, studio magna cum cura exercitatus, *Patavium* ad percipiendum studium LEGUM, ac RERUM DIVINARUM concessit. ,,*

ptuque illo fere incredibili, vanis, ac futilibus quaestionibus prorsus abdicatis, disciplinas omnes egregias complecteretur: eas vero philosophiae partes, quibus mores formantur, & rerum humanarum, ac divinarum arcana exquiruntur, non calleret modo perexacte, sed in omni vita praeclarissime quoque exprimeret; sapientiaeque studium eximium non solum verbis, aut rerum abditarum exquisita scientia, sed morum gravitate, ac vitae innocentia praeferebat.

(a) Eloquentiam praecipue coluit, atque exercuit, quae a natura ad salutem, & conservationem hominum data, in qualibet republica semper primas tenuit, prudentique viro non utilis tantummodo, sed necessaria omnino videtur existere. Nam cogitatione, & animo si quis multa comprehendat, at oratione quod velit explicare nesciat, perinde est, quasi nihil ille cogitarit: sapientiamque sine eloquentia thesaurum quidem, sed latentem in tenebris, penitusque abditum, cui nequeat patere aditus, non inepte dixeris. (b) Cum itaque inhonestis omnibus voluptatibus nuntium *Andreas* remisisset, vitamque in literarum studiis suavissimam viveret, triennium in praeclarissimo Patavino gymnasio non sine ingenti fructu gloriose peregit.

(c) Ubi vero Patavio, sicut per alias Italiae civitates, importunissima pestilentia vagari coepit, inde invitatus discedere coactus est: non tamen intermisit, immo diligentius exercuit honestissima, & liberalissima literarum studia, ut iis ornatus, excultus, atque expolitus, speciosaque & ingenti doctrinae multiplicis, & historiarum supellectile comparata, ad rempublicam accederet instructissimus: cives illos, veluti detestabilem pestem execrari solitus, qui literarum rudes rempublicam administrandam suscipiant, ut civitatis periculo, quin etiam exitio civilem tandem prudentiam sibi sero comparent. Sic igitur per omnes ille dignitatis gradus ad supremam exsultationis, & nominis claritatem pervenit, cum propter ingentia ejus merita honores omnes, super alios alii continuati, eidem deferrentur; ille vero praestantissimis etiam literarum studiis, quae vel maximis in occupationibus,

(a) *Eloquentiam praecipue coluit*) Accipe a *Palazzolo* uberiora de exercitationibus iis, quibus eloquentiam Patavii excoluit. „ Interdum in illis Musarum umbraculis, ubi erant con- „ ventus, ac concursus hominum praestantissimorum, e suggestu dicentem, docentem, dis- „ putantem, interpretantem, laudantem, quaerentem, vituperantem, commenta pulcherri- „ ma, atque dignissima afferentem audires: intelligentiam, aciem, industriam, eruditionem „ memoriam notares. Ubi vero perorasset, & finem fecisset dicendi, summis plausibus, ac „ clamoribus excipiebatur. „

(b) *Cum itaque inhonestis omnibus voluptatibus nuntium Andreas remisisset*) Quam alienus ab hujusmodi voluptatibus fuerit *Andreas*, alibi luculentissimo testimonio apparebit. Pudicitiam vero Patavii, ubi adolescentibus maxima & frequentissima pericula, sanctissime ab ipso cultam, praeter *Lollinum* in ejus vita, narrat etiam *Palazzolus*. „ Contra ille pudici- „ tiam & continentiam osculatus ac complexus est, ac ita complexus, ut nullae unquam si- „ renes, quae in hoc maris sinu innatae plurimae ac formosissimae celebrantur, mellitis eum „ verbis, & ad fallendum compositis irretiverint, insatuaverint; sed (permirum atque perra- „ rum) rationem quasi gubernaculum in hoc humanae vitae cursu adhibens, & rectam insi- „ stens viam cum immortali conjunctam gloria, quasi Argonauta vellus aureum, idest integri- „ tatem atque pudorem in portum, ad extremum videlicet spiritum invexit, &c. „ Subjicit deinde auctor, quibus potissimum rationibus inoffensam vitam inter tot insidias decurrerit; scilicet otium declinando, opem a Superis precibus, sacramentorum usu, aliisque pietatis christianae exercitationibus implorando.

(c) *Ubi vero Patavio. . . pestilentia vagari coepit*) Teterrimam ejus anni, qui 1576. fuit, pestilentiam describit *Maurocenus*, *Historiae* suae libro XII. pag. 492. Narrat autem *Palazzolus*, *Maurocenum* Venetias rediisse, non ob pestilentiae metum, sed ob confectum studiorum

nibus, & muneribus nunquam intermisit, familiae vetustissimae gloriam a majoribus hereditariam, ac veluti per manus acceptam non tantum conferuaret; sed enixe etiam augetet, atque amplificaret.

(a) Illud autem admiratione dignum admodum videtur, cum haec ageret *Maurocenus*, dum aliud ageret: tot nihilominus, tantaque conscripserit, quae praecellentis, rarique ingenii existunt monumenta, cum veteribus etiam optimis comparanda, quorum gratia etiamnum post obitum sibi ipse superstes immortalis eruditionis, & eloquentiae laude commendetur. Neque tamen sunt adhuc tanti viri scripta in vulgus edita; sed a doctis hominibus prae manibus habentur, cum ille ab omni ambitione remotus longissime, facilitatem istam edendi quaecumque scripseris, saepius improbaret; praecclareque constitueret, qui scribit, ut doctrinam vulget, nullatenus eum doctrinae inservire, sed gloriae. (b) Extant vero, *De Rebus Venctis in Syria gestis* liber singularis: *De iis, quae Veneta Respublica ad Histriae oras gessit adversus Otthouem, Federici Imperatoris filium*, libri duo: *Traëtatus de forma Reipublicae Venetae: Icon, seu vita Christophori Valerii: Leonardi Donati, Venetorum Principis, Vita: Villa Hieronymi Fabritii ab Aquapendente*: praeter alia quamplurima opuscula, quae non minus eruditionem, & acumen, quam scribendi peritiam, elegantiamque abunde testantur.

Verum nihil praeclarius, atque ad famam posteritatis splendidius exitit, quam *Rerum Venetarum uberrima Historia*. Hanc Xvirum decreto, (c) cum anno M. D. XCVIII. *Paulo Parutae*, doctissimo viro, & Senatori praeclarissimo, eo in munere susceptus esset, latine scripsit, quaecumque Respublica gessisset ab anno M. D. XXI. usque ad M. DC. XV. diligenter complexus; eidem vero licet manus extrema nondum accesserit (nam (d) carptim scribere ne-

cess-

suorum curriculum. „ Postquam scientiarum orbem obiit, nihilque esse amplius videre-
tur, quod ille non perlustrasset, perlustratum non cognovisset, in patriam reversus est. „

(a) *Illud autem mirum... cum haec ageret Maurocenus, &c.* Mirum sane videri debet, quod tantus Senator, a prima adolescentia ad rempublicam ingressus, numquam non gravissimis curis occupatus, tantum otii nactus fuit, ut tot alia, quorum bona pars in lucem est edita, nedum hanc tantae molis, tantique laboris *Historiam*, conscripserit. Paulo post itaque ait *Crassus*. „ Carptim scribere necessario cogebatur, siquid a publicis negotiis temporis vacaret; quaeque intermiserat, recolere vix otium erat; nedum ornare, expolire, atque elaborare. „ Eadem affirmat etiam in *Panegyrico Palazcolus*. „ Obruebat nimirum viri animus Respublica: idest rerum contentio maximarum. Lucubrabat. Ad primam lucem ibat in Senatum. Reversus domum, quod reliquum temporis, studiis reddebat. Ferire omne tempus arbitrabatur, quod scriptis non daret, literis non impertiret. „ Quae omnia non oratorie amplificat auctor, sed citra ullum artificium simpliciter narrat. Neque enim laudat orator, sed medicus ejus aegritudinis causas scrutatur, qua *Andreas* decessit. His accedit *Paulus Maurocenus*, qui ea epistola, qua Antonio Priolo Duci, & Excelso Xvirum Concelio fratris *Andreae Historiam* nuncupat, ait „ In illa conscribenda, quod a publicis curis, & corporis aegritudinibus temporis reliquum erat, id omne fere ipsum contrivisse. „

(b) *Extant vero, &c.* Operum omnium, quae *Andreas* conscripsit, tum quae typis edita, tum quae calamo tantum exarata, ad calcem ejus vitae luculentum elenchum dabimus.

(c) *cum Paulo Parutae... eo in munere susceptus esset, &c.* Historiae rerum Venetarum scribendae munus inunctum est *Mauroceno* Xvirum decreto anno 1598. X. kal. jan. post *Pauli Parutae* Equitis & divi Marci Procuratoris obitum. Anno vero 1599. III. kal. jan. Xviri pariter decreverunt, ut ipsi quotannis ducenti ducati solverentur: quod etiam *Paulo Parutae* decretum fuisse, patet ex ejus *Vita* nuperrime cum ejus *Historia* edita.

(d) *nam carptim scribere cogebatur* Extat inter *Andreae Opuscula* pag. 199. epistola ad *Lollinum*, qua ipse de se idem testatur. „ Id unum me mordet, angit, atque excruciat, quod *Historiam*, quam summis vigilis fere usque ad haec tempora perduxi, ad umbilicum adducere nequeo: neque enim vel semihoram diei ac noctis quietam ducere licet.

(a) quae-

cessario cogebatur, si quid a publicis negotiis temporis vacaret, (a) quaeque intermiserat recolare vix otium erat, nedum ornare, expolire, atque elaborare) nulla (b) tamen ex iis desiderantur, quaecumque in gravissima,
&

(a) quaeque intermiserat, recolare vix otium, &c.) Non dubitat tamen asserere *Palazzolus*, quaecumque Senator noster dictaret, ita elaborata fuisse visa, ut novis curis eadem expolire minime opus esset. „Raro commutabat, quae scriberet: rarius debebat. Omnia fluebant, „acumen styli subibant; ut quae illi sponte, & nullo pene studio excidissent, aptiora viderentur, quam aliorum, qui continuo eandem tundunt incudem, extundunt, & excudunt labore, &c. „

(b) nulla tamen ex iis desiderantur, &c.) Longum esset, omnia asserere de hac rerum *Venetarum Historia* testimonio: omnia tamen praetermittenda non sunt. *Joannes-Henricus Boecklerus Bibliographia critica; Lipsias, sumpt. heredum Jo. Grossi, 1715. in 8. pag. 184. „* *Andreas Mauroceni Historia Veneta* minime spernenda est; sed merito **PRÆCIPUIS** in rebus Venetorum **MONUMENTIS** accensetur. „ *Jacobus Gaddius vol. II. de Scriptor. non Ecclesiast. Lugd. ex typogr. Jo. Pet. Cancel, 1649. in fol. pag. 8. haud multis Maurocenum laudat: „* *Maurocenus Andreas* senator & **HISTORICUS** inter Venetos **NOBILISSIMUS** „ fuit. „ *Idem fufius in Elogiographo, pag. 116. Compose, oltre alcune operette, la Storia Veneziana divisa in molti libri, abbracciando i più notabili avvenimenti all' Europa, e all' Asia nel passato secolo succeduti. Non si troverà, tra' moderni almeno, istoriografo latino più copioso, e diligente, e grave, nè che discorra meglio degl' interessi della Repubblica, e de' Principi, del Morosini, il quale merita d' essere chiamato, a guisa del gran Tito Livio Padovano, al mio parere, IDEA DI NOBIL ISTORICO, LATTEO FUME DI ELOQUENZA ROMANA, veramente maravigliosa in un Senatore, profondo in molte scienze, e ne' maneggi pubblici occupato. Haec eadem oratoriis ornamentis conveftita Palazzolus tulerat. „* Haec (per Venetos facta) ille tam praeclare complexus est, ut si beati censendi sunt ii, qui aut faciunt scribenda, „ aut legenda scribunt, beatum Senatum, beatum *Maurocenum* fateamur: illum quod fecerit: hunc quod scripserit. Divina tuis factis Respublica es; his scriptis sempiterna. At „ quo stylo complexus? profecutus? eo nimirum, ut copia Livium, verborum elegantia Caesarem, frequentia sententiarum Thucydidem superaverit, posteris praeripuerit palmam sui consequendi, &c. „ *Nicolaus Crassus*, hujus *Vitae* auctor, alibi, nimirum in *Patriciorum Venetorum elogiis; Venetiis, ap. Euang. Deuchinum, 1612. in 4. hisce verbis opus illud claudit „* multa affirmans, vel consulto praetermissa, vel strictim expressa, ne viderentur in historiam „ haec *Elogia* evadere: & vero praeclara facinora explicata uberius, ex *Venetis historiis* peti „ poterunt, ab iis praefertim, quas *Andreas Maurocenus*, Senator amplissimus, maximus „ *Sapiens*, & incredibili facundia, & latini sermonis elegantia, & rerum gestarum fide, vulgarus est. „ Inter vivos enim debebat *Maurocenus*, cum *Crassus* haec scriberet. Addendum etiam, quae fuerit *Aloysii Lollini* de hac *Historia* sententia, quemadmodum apparet ex quadam ad *Andream* epistola, inter ejus *Epistolas miscellaneas* edita *Belluni, typ. Franc. Viceci 1642. in 4. pag. 324. „* Accedit tui ingenii praestantia cum eruditione omnigena conjuncta; „ sermonis vero latini copia tam dives, tam beata, ut vel ingenti *Venetae Historiae* scribendae „ argumento, cujus sub pondere complures viri florentis facundiae succubere, non modo suffitura, verum etiam superfutura videatur. „ Neque hic ea praetereunda sunt, quae habet *Ottavius Ferrarius pag. 327. Operum variorum. Patavii, typ. her. Pauli Frambotti, 1668. in 4. „* *Andreas* siquidem, Senator spectatissimus, Senatus consulto *Venetae civitatis Historiam* a *Bembo* sine condere iustus, injuncto muneri, atque omnium expectationi praeclare satisfecit. „ *Bembo* quidem scribendi elegantia haud ita par, quod viro in specula honorum locato, & „ ideo magna semper, acvaria domi, forisque curanti, comendae orationi tempus defuerit. „ Sed operis magnitudine, consilii praestantia, libertate, & rerum maximam usum, nemine inferior. Nihil unquam falsi ausus, quod privato homini nequaquam impune cessisset. Quippe continentia Regum bella rebus Venetis adnexa, & implicita, magnas necessitates, bellorumque causas, & modos, curaque ancipites tradens, quibus ille magnam partem, aut „ interfuerat, aut praefuerat, ut aliquid gratiae daret, nunquam animum induxit; „ ac potentiorum offensas, quas veri studio sibi subeundas videbat, insuper habuit. „ Accedat & celeberrimus *Fortunius Licetus*. Hic cum editurus esset quatuor libros de his qui diu vivunt sine alimento; prodire autem *Patavii, ap. Pet. Bertellium, 1612. in fol. eoque* inscriberet *Andreas Mauroceno*, gravissima illa nuncupatoria epistola ipsum ita alloquitur: „ Ea siquidem vitae integritate, iudicii gravitate, ingenii praestantia, & cum ceteris disciplinis o-

& praeclarissima historia expetenda sunt. (a) Ingressus fuerat italico sermone eam contexere, ubi *Paruta* desierat, inde initio ducto: verumtamen cum non modo suis civibus, Italisque hominibus, sed exteris etiam, & longinquis nationibus scribendum probe animadverteret; ne rerum gestarum memoria intra Italiae fines circumscripta, & conclusa contineretur, immo propagaretur quam latissime ad omnium notitiam; propterea instituit retexere, quae prius orsus fuerat, atque altius ea repetere, & latine perscribere, (b) quae italice prodita literis a *Paruta* fuerant. Cum autem dicen-

„mnibus, tum sacra theologia, naturali moralique philosophia, eloquentia vero praesertim
 „pollere te, Serenissimae Reipublicae compertum est, ut non solum in summis & arduis negotiis
 „gotiis te consulto & moderatore libentissime felicissimeque uti consueverit; verum etiam ex
 „innumeris alta sapientia claris te unum olim elegerit, qui rerum a Venetis gloriose gestarum
 „*Historiam* perpetuis famae annalibus insereres. Tu vero (mirum dictum) & sublimibus,
 „frequentibus assiduisque urbis magistratibus numquam deficiens, & musarum studiis sedulo
 „invigilans, simul Rempublicam praeclare gessisti, & praeclara Reipublicae gesta conscripsisti,
 „&c. „

(a) *Ingressus fuerat italico sermone, &c.*) Contrarium de *Mauroceno* ac de *Paruta* contigit. Huic latine *Historiam* suam orso; ut narrat *Apostolus Zenus*, frater germanus meus, & cui non pauca eorum debeo, quae hic narrantur, in ejus *Vita*, quae ipsius *Historiae* per *Lovisam* nuper editae, praemisit est; placuit deinde italicis literis ex integro mandare. *Maurocenus* autem, *ingressus italico sermone eam contexere*, mutata deinde sententia, *instituit retexere quae prius orsus fuerat, & latine perscribere*. Hinc, quam varia sit hominum mens, satis apparet, cum alii iisdem rationibus capiuntur, quibus alii deterrentur. Ex *Parutae epistola*, quae ejusdem vitae inserta est, inter ceteras hac potissimum ratione ad *Historiam* italicis scribendam adductus ille videri potest. *Oltre ciò mi pareva non poter fuggire ogni biasimo, s'io tanto stimato haveffi il PIACERE AGLI STRANIERI col porre ogni mio studio nella lingua latina, a' più di loro partecipe, l' Historia delle cose nostre, che niuna opera, o cura haveffi voluto porre per piacere a' nostri medesimi Italiani: molti de' quali, persone per altro di alto ingegno, per havere altrove volta l' industria loro, non hanno cognitione della lingua latina.* Contra vero *Mauroceno* pulchrum visum est, si ea lingua scriberet, qua legi & ab exteris posset. Id ipse testatur in prooemio *Historiae* suae, pagina hujus editionis secunda. „ Post ejus obitum (nimirum *Paulli Parutae*) cum mihi a supremo Decemvirum Consilio injunctum esset, ut scriptis rerum, quae nostra aetate gestae sunt, memoriam complecterer, cuperetque animus, NON INTRA UNIUS PROVINCIAM FINES, sed quacumque priscae Romanorum linguae notitia pervasit, nobilissimae atque antiquissimae Reipublicae gesta perlegi, &c. „

(a) *quae italice prodita literis a Paruta fuerant.*) Eadem etiam ratione, ut scilicet exteris quoque gentibus per Venetos fortiter & sapienter facta innotescerent, nequaquam *Historiae* suae initium inde sumpsit, ubi *Paruta* desierat, hoc est ab anno M. D. LII. verum operae pretium se facturum existimavit (ita in eodem prooemio) si altius scriptorum exordia duceret, atque ab iis potissimum temporibus, quae post pacem *Bruxellis* inter Franciscum, Galorum regem, & Carolum, Belgarum tunc ducem initam, & cum Venetis inducias paetas sequuta sunt. „ Ex iis igitur quae apud *Parutam* leguntur, rebus tantum omissis, quae ab anno M. D. XIII. per septem insequentes contigerant, *Historiam* suam exorsus ab anno M. D. XXI. quo ad Reipublicae principatum evectus est *Antonius Grimanus*, mira felicitate ad annum usque M. DC. XV. perduxit. Et fortasse interjectos eos septem annos complecti narratione meditabatur: sed praepropera mors prohibuit; ut etiam prohibuit, ne ea complecteretur, quae postremis vitae suae annis gesta sunt, quod *Paullus* frater in laudata nuncupatoria epistola videtur innuere. „ Sed AB ALTIORIBUS, uti moliebatur, INITIUM ne fu-

meret, neve ad proxima propius accederet, fata obstitere. „ Non abs re erit hic significare, usque a *Lollini* aetate fuisse aliquos, qui italice vertere latinam *Mauroceni Historiam* conati sunt. Adcantur *Lollini* Epistolae pag. 251. „ Audio, te ne, an fratrem tuum? utriusque enim nomen ad nos fama detulit, de HISTORIA MAUROGENA IN ETRUSCUM SERMONEM VERTENDA cogitare; nec conatum improbo, in multorum sane commodum cessurum. Quotus enim quisque nunc Romanus, nisi *Orbilis* aliquis, in ludo verbere irrito adigenis comatorum gregem, ut bilingues fiant? „ Quis fuerit is, cui epistolam hanc *Lollinus* dedit, divinare minime ausum. Id pro comperto affirmare possum, *Laurentianum Pignorium Mauroceni Historiam*, priusquam

dicendi formae variae sint, ac multiplices, quas Hermogenes, & alii Graeci rhetores *ideas* nominarunt; duo tamen praecipua dicendi genera vulgo existimantur: brevius unum, ac pressius; uberius alterum, magisque diffusum: optimum utrumque, quodque jure quodam suo magnos autores, atque etiam laudatores habeat. Utrum autem ex iis alteri praeferre debeas, nullum certe in consilium adhibere, praeter temetipsum potes; ut scilicet, natura duce, quo genius rapit, eo propendeas, ne *invita*, quod ajunt, *Minerva*, hanc potius, quam illam dicendi rationem amplecti studeas. Id autem cum egregie calleret *Maurocenus*, licet brevem, & succi plenam orationem plurimum laudaret, uti aureum nummum eo pretiosorem, quo argenteos plures repraesentat una exigua nota; naturali tamen quadam propensione, & longo studio quaesita facundia amplum potius, quam pressum dicendi genus consecutus est, quod veluti magnum aliquod auri non signati pondus, eo jucundius, atque majoris pretii habetur, quo mole amplius: nec alia praestantioris boni nota insignior est, quam quod latius diffusum in plura emanet uberius. Liber ille vere aureus de *Oratore ad Brutum*; cui tantum *Maurocenus* ipse tribuere erat solitus, ut e manibus, aut e sinu vix unquam dimitteret; quaeenam dicendi genera in usu, atque in pretio essent, quando praeclara illa lumina eloquentiae enitebant, Antonii, Crassi, Cottae, Caesares, Hortensii, atque Cicerones, exacte demonstrat. Quantum mutaverint tempora paulo post, cognoscitur ex iis, qui, Flavia gente orbi dominante, proximisque deinceps aetatibus supersunt autores; praecipue vero ex Historiis, & Annalibus Taciti, qui cum saecula multa in tenebris, ac situ perpetua quasi oblivione sepultus latuisset; hinc erutus nuper, quamvis & lacer, & mutilus, eruditorum nunc prope omnium studio excolitur. Avorum nostrorum memoria sensus alius fuit, cum primum Latinae literae, intermortuae jam pridem, reviviscere coeperunt, atque ornari denuo; quod scripta multa doctorum hominum testantur. Est enim in oratione ipsa profecto, ut in rebus omnibus circuitus & veluti orbis quidam in idem recurrens, ut recidant in usum praesentem, atque revertentur, quaecumque temporis intervallo fieri jam desierant. Cernimus hoc quotidie in tota hominum vita, in officiis, in moribus, in judiciis, ac legibus; nedum in habitu & cultu, & gestu, & sermonibus. Quae cum *Maurocenus* omnia egregie perpenderet, quamvis contractum, & pressum orationis genus hac nostra aetate perciperet probatius haberi; nihilominus alterum illud uberius, ac fusius, ad quod etiam sponte, ac natura lubens ferebatur, consulto praetulit: ea certe quasi praesagitione, futura tandem quae prius extiterant tempora, ut in condenda historia praestantissimi viri imitari constituent Livium potius, quam Tacitum, illum facundum quidem, ut constat, minus; addo etiam non magis prudentem. Haec igitur

c

de

ederetur, emendare, suasque notas adiacere animo agitasse. Testatur hoc idem *Lollinus* epistola ad *Pignorium*, pag. 291. „ De MAUROGENA HISTORIA pauca adjiciam, quam „ a te RECUDI non accurate minus, quam amanter, quid ni gaudeam, alienigeno tempore „ parentis lima destitutam? &c. „ Huic epistolae cum responderet *Pignorius* (extat ejus epistola inter *Lollinianas* pag. 292.) fatetur quidem *Mauroceni* Historiam in manus sumpsisse; verum purgat se, quod susceptum opus minime perfecit. „ Ad Historiam, quam innuis, AD- „ NOTAVI mearum nescio quid ineptiarum; & malui inscitiae notam subire, quam inoffi- „ ciositatis. Universam ne perlustrareni, vetuit moles atlantea occupationum, quibus opprimor „ quaeque oppresso exprimunt ingenuorum studiorum & memoriam, & ipsum paene nomen. „

(a) *ut.*

de liberalibus *Mauroceni* studiis, ac de praeclaris ingenii monumentis posteritati ab eo relictis quae diceremus, habuimus.

Non modo autem praeclara studia, & literas ipsas; sed literatos etiam viros, atque studiis deditos, quod in magno Senatore summae laudis locum occupat; in oculis ferebat, atque adeo in sinu fovebat. Etenim cum ad ipsum literati omnes, tamquam communem doctorum hominum parentem, confugerent; ille vero eruditorum hominum colloquiis remittere frequenter animum videretur; inde factum est, (a) ut ad illius aedes, tamquam ad academiam aliquam cupidissimè cuncti ventitarent, nec ullus tamen esset, qui non inde instructior discederet. Praeclare statuerat ille magnum virum decere, nullum habere, nisi quem Respublica haberet, inimicum: amicos vero; quos recte latinus orator optimam, & pulcherrimam vitae supellectilem appellabat; omni studio enitebatur sibi comparare; sed ejus notae, ut amici cujusque animum cum suo commiscere, & unum pene ex duobus efficere liceret. Quam ob rem cum ingenium illi non fucatum, aut fallax; sed simplex, & verax, nulloque simulationis artificio eruditum esset, assentationis acerrimus hostis videbatur, quae modo in locum invasit veritatis, & ingenuae, quae inter amicos maxime decet, libertatis loquendi. Immo vero ex hominum vultu mores colligere solitus, eos tamquam humanae societatis pestes evitabat, qui vitiiis maximis polluti, & contaminati, virtutis speciem fuco, & quibusdam veluti medicamentis illitam ostentare solent; quorum insidiis nihil potest esse in hominum necessitudine foedius, nihil perniciosius. Siquidem ubi parum aperta improbitas obesse potest, cum solo aspectu, quo nihil sit omnino deformius, cunctos a se deterreat; propterea formam honestatis gerere, & innocentiae personam induere solet, ut iis veluti cuniculis simplicium hominum mentes expugnet, atque ita in vitiorum potestatem impellat, ac pertrahat. Eloquentiam quoque a sapientia sejunctam, & fordibus inquinatam inter domesticae necessitudinis jura non admittit; eos prae ceteris omnibus odio habens, quibus, ut caesis antiquorum victimis, nihil praeter linguam, & ventrem superaret.

Honestissimos ergo, atque doctissimos amicos expetiit, quorum omnium non virtute magis, & doctrina, quam amore, & arctissimo necessitudinis vinculo gregem ducit (b) *Aloysius Lollinus*, Venetus patricius, & Belunensis Episcopus. Is graecis, latinisque literis impense eruditus, philosophus, si quis alius, thelogusque sapientissimus, literatorum omnium nostrae aetatis summus dictator, non solum liberali omni arte, ac doctrina, sed etiam scribendi elegantia omnem provocare antiquitatem facile potest: cum

(a) ut ad illius aedes, tamquam ad academiam aliquam, omnes ventitarent.) Erat „ *Maurocena* domus conventus elegantiae, literarum domicilium, musaeum humanitatis, eruditionis emporium, Musarum ac Gratiarum omnium sacrarium augustissimum. „ *Palazzo*. in *Paneg. Mauroceni* ipseita ad *Lollinum* scribit, de vitae ratione, quam cum aequae docto ac sibi amicissimo praesule, Patavio reversus, duxerat. Exstat epistola inter ejus *Opuscula*, pag. 211. „ Mutuis alloquiis, frequentibus congressionibus alebantur animi. In tuis, IN- „ QUE NOSTRIS AEDIBUS de rerum natura, de moribus, de divinis rebus disputationes „ habebantur. Aderant multi, quos perdiscendi studium attrahebat; ex nostra nobilitate aliquot; intererat *Nicolaus*, frater meus, &c. „ Adeatur etiam auctor *Vitae Fr. Paulli Veneti*, ex ordine Servorum, pag. 71.

(b) *Aloysius Lollinus*, &c.) De *Aloysio Lollino* sermo recurret in *Mauroceni Vita* ab eodem exposita.

cum incorruptis, & plane aureis moribus, vitaeque innocentia, & virtutum omnium cumulo, praefulis sanctissimi personam a Pontifice maximo sibi impositam peregre, summoque cum omnium ordinum amore, atque plausu multis ab hinc annis sustineat, atque tueatur. Hunc *Maurocenus* ab ineunte ferme aetate praecipue, insigniterque inter omnes dilexit: cumque alter in Reipublicae administratione Venetiis, alter vero in ecclesiae sibi commissae cura Belluni, viveret; commune sui desiderium absentis crebris, & longis quoque epistolis mutuo leniebant, multaque latine simul conferebant, (a) ut incredibilem hujuscemodi epistolae, si unquam evulgentur, doctis hominibus voluptatem, & fructum allaturae sint. (b) *Octavianum* quoque *Bonum*, & (c) *Joannem Basadonnam*, quorum alter modo Pata-vii praeturam, alter vero Brixiae praefecturam, gerunt, politioribus literis, eloquentia, & sacrarum, ac multarum disciplinarum doctrina insignes, eodemque Senatores eminentissimos impense coluit. Artissime vero complexus est (d) *Donatum Maurocenum*, quem maximarum virtutum, & scientia-

c 2

tia-

(a) ut incredibilem hujuscemodi Epistolae, &c.) *Lollini Epistolae* in lucem editae sunt ita inscriptae: *Aloysii Lollini, Patrii Veneti, & Belluni Antistitis, viri praeclarissimi, Epistolae miscellaneae, &c. Belluni, typis Francisci Viceci, 1642. in 4. Nitidioribus typis dignissimum opus.*

(b) *Octavianum quoque Bonum*) Quae *Maurocenum* inter ac *Bonum* amicitia intercederet, inde apparet, quod *Lollinus* huic *Lacrymas suas in funere Andreae Mauroceni* miserit suavissimo illo phalaecio, quod opus praecit:

„ Cui donum lacrymabile hoc Thalia
 „ Scriptum carmine dat Simonidae,
 „ Moestitudine tetricum severa?
 „ An tibi optime convenit BONE uni?
 „ Non quod te hilarenique, gaudiisque
 „ Perfusum velit omnibus; libellus
 „ Funus sed quia continet sodalis;
 „ Nulli qui mage flebilis suorum,
 „ Quam tibi, decus Adriae, recessit. „

Idem *Lollinus* in *Epistolis*, pag. 137. ad nomen ejus moreseque scitissime alludens, cum vocat *virum plane nominis sui*; pag. vero 372. *aevi nostri Catonem*. Ejus obitum, dum vesicae calculo laboranti seotio adhereret, cum ibidem, tum pag. 349. desset, addito longiore carmine hexametro, quo plurima narrat, quae viventi acciderant. Suum tamen erga *Octavianum* amorem nullibi clarius significavit, quam cum de fratris sui morte ad *Henricum-Catharinum Davilam* scribens, pag. 331. in haec erupit: „ Accedit *Octaviani Boni* obitus. FRATER is „ mihi ALTER erat, non naturae JURE, sed amoris, &c. „ Haec omnia eo libentius memoranda duxi, quod aequae *Lollini* ac *Mauroceni* amicus esset *Bonus*. Ceterum *Boni* saepius meminere in suis *Historiis Maurocenus & Baptista Nanius*.

(c) & *Joannem Basadonnam*) *Octavius Ferrarius* in *Populo Veneto*, qui inter ejus *Opera varia* existat pag. 330. perhonorifice memorat „ *Joannem Basadonnam*, non exacta modo prudentia, atque administrandae Reip. artibus, sed altioribus studiis inclutum, quibus humana mens caelo admiscetur, orbesque aethereos scandens, instinctu Numinis plena, divina „ effata mortalibus communicat. „

(d) *Artissima vero complexus est Donatum Maurocenum*) Non sanguinis, sed amicitiae vinculo *Maurocenos Andream & Donatum* conjunctos fuisse, declarat *Craffus* ea epistola, qua hanc *Andreae Viram Donato* inscribit. Quanta etiam cum *Donato* sibi esset necessitudo, testatur *Andreas* ipse iis epistolis, quae existant pagg. 186. 193. 195. 196. 205. 241. Praecipue vero pag. 204. cum *Nicolao Contareno* scriberet, ita *Donatum* commendat. „ Socium habes hujusce „ pulcherrimi instituti *Donatum Maurocenum*, virum clarissimum, in cujus ore & pectore *Mi-* „ *nerva & Mercurius* certam veluti sedem sibi defixisse videntur, &c. „ Inter *Lollinianas Epistolas* plurimae ad hunc datae inveniuntur. Cum vero *Lollinus* ad *Andream* nostrum literas daret, quae existant pag. 133. „ Erit, ait, fortasse apud te, dum haec leges, *Donatus Mauroce-* „ *nus*, idem & horarum omnium comes, & doctrina ac comitate excoltissimus: nam te abique „

LAE-

tiarum concursus, supra suavissimos mores, admirabilemque integritatem, ad Reipublicae munia vel invitum traxit; nec minus clarum facit ad praefens, & illustre, quam perpetuum, & memorabile posteris ejus nomen. (a) *Christophorum Valerium*, Senatorem numeris omnibus absolutum, qui e Byzantina legatione rediens, Corcyrae diem obiit, tristeque cunctis ordinibus desiderium sui reliquit, & amavit unice, & luxit graviter, atque acerbe. (b) Longum vero esset omnes Venetos patricios, eosdemque doctissimos viros recensere, quibus familiariter admodum usus est. (c) Unum omittere non possum *Nicolaum Maurocenum* fratrem, eruditione clarissimum, atque graece, hebraice, & latine cum primis doctum, qui ob ingentem literarum peritiam Reipublicae *Bibliothecarius*, cum primos honorem gradus, quosque per aetatem poterat, obtinuisset, jam septimum continentis, ut dicitur, *Sapiens* certissimum nunquam interiturae felicitatis locum inter caelites jam pridem promeritus est; ampliora munera in Republica consecuturus, si praecoci morte in aetatis robore raptus non fuisset. Hunc non modo pro fraterna necessitudine, sed ob multas etiam, magnasque virtutes dilexit unice, & studiorum omnium socium, & autorem habuit, talisque mortem ejus aliquantum acerbius, quam instituta vitae ratio permitteret, ac philosophia, a qua tamen doloris incredibilis remedium haud incassum petiit.

(a) Jo-

35 LAELIO TUO istic feriari, quae utriusque vestrum est concordia, vix induci possum, ut
35 credam. 35

(a) *Christophorum Valerium* Meminit *Valerii Maurocenus* in sua *Historia* ad annum 1612. pag. 706. editionis prioris. Quam vero illi esset amicus, argumento est *Elogium* illud, quod inter ejus *Opuscula* legitur pag. 161. de quo alibi longior nobis futurus est sermo.

(b) *Longum vero esset omnes Venetos patricios, &c.* Praeter eos, quos *Craesus* enumerat patricii ordinis, ex ipsis *Maurocenis* epistolis pag. 175. colligi potest, familiariter usum esse *Maurocenum Francisco Ericio*, qui deinceps Venetiarum Dux creatus est. Huic data est epistolarum, prima, ubi amoenissimam villam *Fabricii ab Aquapendente* describit; nec non altera, quam invenies pag. 207. qua *Flogium Christophori Valerii* a se elucubratum illi misit. Sed luculentius habeo testimonium in ejusdem *Ericii* Principis vita a *Marco Trivisano* conscripta, quam Venetiis impressit Jo. Petrus Pinellus anno 1651. in 4. Ibi pag. 64. haec habentur: *Furono di Francesco (Erizzo) AMICI tutti i buoni, e virtuosissimi cittadini: ma alcuno non fu cotanto congiunto d' affetto, e d' intrinsechezza, quanto Cirilmo Soranzo Cavaliere e Procuratore di San Marco, Battista Nani, Andrea, e Paolo Morosini, fratelli, ambi scrittori eccellentissimi de' nostri Annali, & Istorie: quattro lumi al suo tempo splendidissimi di questa gloriosa patria. Amicissime etiam complexusest Benedictum Sanutum, de cujus obitu sic ad Praetorium scribit, pag. 233. 35 De illustrissimi viri Benedicti Sanuti obitu (quem recte se habere pridie intellexeram) nuncio accepto, cohorrui. Amnis atque AMICI casum dolui vehementer. Eum enim 35 amisi, quo nec virtute, atque integritate praestantiorum, nec mihi multis nominibus CHA- 35 RIOREM unquam habui, &c. 35*

(c) *Unum omittere non possum Nicolaum Maurocenum fratrem*) Merito ita *Nicolaum, Andrae* fratrem, commendat *Craesus*, quamquam satis commendare tantum Senatorem nemo unquam potest. Decessit anno 1602. nocte, quae kalendas martias infecuta, cum *Sapiens Continentis* esset, ut in *necrologio* parochiali sancti Lucae: sed kalendis ipsis decessisse testatur *epitaphium*, quod ejus tumulo fortasse inscribendum *Andreas* frater consecerat; quodque aureis characteribus exaratum legi in libello ubi descriptum est *Senatusconsultum*, quo *Nicolaus* marciacanae bibliothecae praefectura demandata est anno 1601. 9. kal. decemb., una cum librorum *Bessarionis* elencho, qui in bibliotheca eadem asservantur. Tale vero est epitaphium.

NICOLAO. MAVROCENO

SENATORI. INTEGERRIMO. RELIGIONE. INSIGNI. DOCTRINA. EXIMIO.
RERVM. VSV. PRAESTANTI. REIPUBLICAE. BIBLIOTHECARIO. QVINTVM
CONTINENTIS. SAPIENTI. EO. IN. MVNERE. TERRIS. AD. COELVM. SUB-
LA-

(a) *Josephum quoque Bonfadium* illi ordini civium, qui Reipublicae sunt a secretis, erudiendo, ac probando Decemvirum decreto praefectum, cum rerum sacrarum peritia, & philosophiae studiis, tum humanioribus literis mirifice perpolitum, tantum adamavit, & magnificavit, ut ei *Jacobum*, & *Andream* nepotes, magni spiritus, & ingenii admirabilis, quos non minus ac filios diligebat, erudiendos tradiderit, eundemque studiorum omnium non raro consultorem adhibere voluerit: (b) *Joannem Sozomenum*, jurisconsultum, qui graecas literas publice profitetur: (c) *Aurelium Palazzolum*, philosophum, & medicum praeclarissimum: & *Franciscum Cortesum*, philosophiae, & juris utriusque peritum, musarum omnium amores, atque delicias, carissimos habuit.

LATO. ANDREAS. FRATER. INCONSOLABILITER. MOERENS. PERPETVI. LVCTVS. ET. AMORIS. ERGO

VIX. AN. XXXXI. MENS. V. DIES. XX. OBIT. M. DC. II. KAL. MARTII

Nicolaus Orationes duas, clarorum virorum opus, ex Italicis latinis fecit: altera est, qua *Joannes Georgius Trissinus* *Andreae Gritto*; altera, qua *Franciscus Querus*, N. N. Reipublicae Venetae principatum gratulantur. His accedit tertia, ab ipso composita de philosophia cum humaniorum literarum studiis conjungenda. Manu exscriptae in papiraceo libello in 4. extant apud *Jacobum Cernelium*, *Georgii* Senatoris amplissimi filium, apud quem etiam alia non pauca *Maurocenorum* nostrorum monumenta. Illi enim *Mauroceno* gentis familiae, ex qua *Andreas* noster erat, nuper masculis omnibus destitutae, ornatissimae duae feminae supersunt, *Ursa* ac *Teresa*, *Zacharia Mauroceno* genitae, *Andreae* filio, *Pauli* nepote, qui scriptoris nostri frater germanus fuit. Prior *Petro Capellio*, *Dominici* filio, clarissimo Reipublicae nostrae lumini; altera magnae spei juveni *Jacobo Cornelio*, nupsit. Sed ut ad *Nicolaum* redeat sermo, *Andreas* noster ita cum *Lollino*, data ad eum epistola, que inter *Opuscula* invenitur, pag. 211. ubi plura ad ejusdem *Andreae* vitam spectantia leguntur, acerbissimam fratris mortem conquestus est. „ Immaturo fato ablatum est mihi SUAVISSIMUS FRATER, tui amantissimus, qui „ mihi omnes voluptatis ac jucunditatis sensus eripuit. „

(a) *Josephum quoque Bonfadium*) Quae hic *Crassus* attulit, fatis probant, quantum *Maurocenus* *Bonfadium* diligeret, quantique faceret. *Bonfadii* vero doctrinam, eiusque erga Rempublicam nostram amorem probat ea, quae ab ipso edita est *De civilis administrationis optima forma disputatio, adversus oppugnantes aristocratiam, praecipue vero Jo. Bodinum, Guilielmum Barclajum, atque Justum Lipsium. Patavii, apud Laur. Pasquatum, 1611. in 16.* Prodiit quoque Venetiis ex praelo *Andreae Muschii* anno 1616. in 4. ejusdem *Bonfadii Oratio de studiis recte insituentis Venetorum civium, quicumque ad arcana Reipublicae sunt adsciscendi.*

(b) *Joannem Sozomenum*) *Lollino* ac *Mauroceno* carum fuisse *Sozomenum*, ipse *Lollinus* significat, *Mauroceno* scribens pag. 113. „ Missit ad me nuper SOZOMENUS NOSTER in „ scriptiones vivificae crucis duas graecas, &c. „ Non literas graecas tradidisse *Sozomenum* tantummodo, sed bibliothecae marcianae custodem datum fuisse, praeterea librorum in lucem edendorum examen illi commissum, apparet ex *Regeſſo* gymnasii Patavini Moderatorum pagg. 333. 378. Edidit *Sozomenus Venetiis, ex typogr. Andr. Muschii, 1623. in 4. Platonis de rebuspub. sive de justo liberos decem, e graeco in latinum, & ex dialogo in perpetuum sermonem redactos, additis notis & argumentis.* In divi Laurentii martyris aede, ad aram Beatae Virginis in caelum assumptae, *Joanni Sozomeno* patri, *Julio* fratri, posterisque & sibi *Claudius Sozomenus*, Polensis Episcopus, monumentum posuit anno insibilis M DC. Eam autem aram idem *Claudius* crexit & detavit.

(c) *Aurelium Palazzolum*) *Palazzolo* medico uti consueverat *Maurocenus*. Invenit hoc *Palazzolus* ipse, cum mortuum laudaturus, de morbo quo deceffit, verba facit. Quanti eum *Maurocenus* faceret, testatur hujus ad *Lollinum* epistola, pag. 223. „ *Aurelii Palazzoli*, „ medici, cujus solerti opera utor, *Panegyricum in Platonii aratonem*, quem, me curante, „ his diebus exhibuit, ad te mitto. Est sane *Aurelius* ipse tibi, ob singularem benignitatem „ atque eximiam virtutem tuam, addictus, ac plane devotus. „ Hinc autem epistolae ita *Lollinus* respondet. „ De *Palazzoli* elogio plurimum te amo. Diu est, cum viro ob eruditionem faveo, eximiumque in te colendo studium atque pietatem multi facio. „ Sed nemo luculentior testis *Palazzolo* ipso, qui funebri laudatione Maecenatem suam ita alloquitur. „ Tu, ubi scripta aliquot mea (dicerem obscura, nisi ingenii tui splendor illustrasset) perlegisti, me nondum tibi de facie notum, sed sola commendatum fama virtutis, ac „

buit. (a) Patavii autem; praeter *Vincentium Contarenum*, (b) heu, quondam meum, (c) qui humaniores literas publice profitebatur, ac eruditione incomparabili, politioribus literis, & morum candore effecit, (d) ut magnos illos Scaligeros, & Lipsios Italia exteris nationibus non invideret; (e) (f) *Laurentium*

„probitatis, amore, quid amore? etiam laude profectus es. Tu me voluntate accersisti,
 „humanitate tractasti, liberalitate affecisti. Tu me scriptis tuis pulcherrimis ac politissimis
 „detinebas. Tu me destinabas, quamquam mei inbecillitatem ingenii tantae impari pro-
 „vinciae praeferebam, Patavium, ubi e superiore aliqua sede docendi munere fungi pos-
 „sem, &c. „

(a) *Patavii autem, praeter Vincentium Contarenum, &c.*) Postquam *Contareno Lollinus* miserat suas *Lacrymas in funere Andreae Mauroceni*; responsumque honoris plenum ab ipso acceperat, iterum eidem scribit, hortaturque, ut tantum amicum a se illaudatum ne sine-
 ret. Exstat epistola pag. 206. „ *Quem (Maurocenum scilicet) cum tu PERINDE CO-*
 „*LUERIS AC EGO, non est seu humanitatis, qua cedis nemini, sive facultatis, qua ce-*
 „*teris praestas, ejus nomen, quantum in te est, oblivione finire urgeri. Unus tu, nec me*
 „*fallit amor, AMICO, nobis importunissimo tempore erepto, otium paucarum horarum*
 „*naetus, parentare potes elogio meritis ejus digniori, quam vel meum, vel ullius fuerit,*
 „*&c.* „ Ceterum viventi adhuc *Mauroceno* dederat sui erga ipsum amoris clarissimum argumen-
 tum *Contarenus*, cum ipsi, una ac Marco-Antonio Memo, Procuratori, Antonioque Priolo,
 Equiti ac Procuratori, quorum uterque Reipublicae Princeps deinde salutatus est, id vero
 temporis cum *Mauroceno* rei literariae triumviratum gerebat, eruditissimum opus dicavit
de frumentaria Romanorum largitione, editum primum *Venetis, apud Nicolaum Polum, 1609.*
 in 4. deinde ultra montes non semel recusum.

(b) *heu quondam meum*) Diem suum obierat *Vincentius* ab anno usque 1619.

(c) *humaniores literas, &c.*) Eas Patavii profitebatur *Contarenus*, hac illi provincia anno
 1603. demandata. Anno autem 1617. ut *Tomafinus* in *Elogiis* refert, pag. 179. abdicato do-
 cendi munere, Polam concesserat, urbem olim nobilem in Istria, ut Romanarum antiquita-
 tum semefa monumenta, quorum illic maxima copia, colligeret. Sed insalubri caelo, torri-
 daeque anni tempestate cum letalem morbum contraxisset, statim se Venetias recepit; ubi, nul-
 la medicorum ope morbo umquam remisso, decessit eodem anno XIII. kal. sept. Verum in
 anno recensendo, quo *Contarenus* exstinctus, non *Tomafini* quidem, sed operarum erratum
 puto: neque enim 1617. sed 1619. legendum existimo. Namque primum cum *Lollinus* iis epi-
 stolis, quae pag. 206. & 207. leguntur, cum ipso agat de *Lacrymis* a se editis in *Mauroceni*
 funere; constat eundem *Mauroceno*, qui non nisi anno 1618. obiit, superstitem fuisse. Prae-
 terea haec excerpti ex *necrologio* ecclesiae sancti Benedicti Venetiarum. 1619. *adi 19. agosto.*
L' Eccellentiss. Sig. Vincenzo Contarini, q. Alvise, d'anni 49. ammalato già giorni dieci di fe-
bbre maligna, &c. In eadem sanbenedictina ecclesia tumulatus pariter fuit *Contarenus*. Praeter
 relatas ad ipsum *Lollini* epistolas, alia etiam exstat pag. 108. qua *Contareno* Pola ex Istria red-
 itum gratulatur.

(d) *ut Scaligeros & Lipsios, &c.*) *Tomafinus* affirmat, tantam fuisse *Contareno* eruditionem,
 ut vulgo *Italiae Lipsius* appellaretur. Lipsii tamen illum adversarium potius quam imitatore
 dixerim. In opere quod edidit *Variarum lectionum*, frequentius acriusque neminem, quam Li-
 psium impugnat. Liber vero de *frumentaria Romanorum largitione, & de militari Romanorum*
spendio commentarius, ut Lipsio contradiceret, editi sunt, cum ita civem suum *Petrum Bem-*
bum ulturum se profiteatur. Alium similis argumenti libellum paraverat in Lipsium, quem in-
 scripserat de *Romanorum re nummaria*. Exstat in *Maurocena* bibliotheca manu descriptus, quem
 si exorari se sineret nobilissimus & praestantissimus *Georgius Cornelius*, monumentorum literariorum
Maurocena domus heres dignissimus, ut ex iis tenebris emittere liceret in lucem, cum opti-
 me de literatis hominibus mereretur, tum uberrimum laudis fructum suo nomini compararet.

(e) *Laurentium quoque Pignorium, & Martinum Sandellium Contareno conjunctissimos*)
Vigesimalam primam Symbolarum epistolarum Pignorius Andreae Mauroceno misit, gymnasii Patavi-
 ni tum Moderatori. Hujus epistolae ille est finis: *Sandellius, & Contarenus salvere te jubent.*
 Vide clarissimorum virorum virgam, qui qua inter se conjuncti erant caritate, eadem *Mauro-*
cenum nostrum prosequabantur.

(f) *Laurentium Pignorium*) Praeter eam, quam modo laudavimus, Epistolam, alia etiam
Pignorius sui erga *Maurocenum* amoris dat testimonia. Praeit *Lollini Lacrymis Pignorii* epistola,
 quae tota demortui laudibus, ac suae in eum voluntatis testimoniis referta est. Habes etiam
 hexametrum carmen ad *Lollinum*, quo *Pignorius* ejus dolorem ob communis amici iacturam le-
 vare

etiam quoque Pignorium, & (a) Martinum Sandellium, Contareno conjunctissimos, & per omnia pares, amore, & veneratione summa profecutus est.

At non solum doctrina, & amicorum delectus tantum virum apud omnes commendavit plurimum, immo vero, quod aliis summum est, gradus illi fuit. Etenim sic ille modestiam, & gravitatem sermonibus cunctis praefeculit, ut nec mendacium, nec intemperantius dictum, nec fraudem ullam vel joco probare posset, adeoque ab omni verborum obscenitate temperaret, ut Vestalibus arbitris loqui crederes. Neque vero sermone solum, sed omni etiam vita pietatem supra quam dici possit egregie coluit; at solidam, sinceram, omninoque nudam; non contractione frontis, obtorta cervice, & gravi supercilio arcessitam; non fictam, & incessu, & motu, blandaque oratione ad hominum opiniones captandas simulate compositam: cum versipelles illos odio vatiniiano profeceretur, qui pietate, & religione, quasi nummis adulterinis, simplicibus hominibus fucum facere soliti, proborum virorum nomen sibi conciliant immerito. Ea vero continentia, & temperantia fuit, ut eximias formae pulchritudines, non libidinis, sed abstinentiae, ac virtutis incitamenta crederet: divitias, quas alii munera fortunae vocant, ipse insidias diceret, quas magnanimus vir, & invictus jure quodam suo contemnat, atque despiciat. Magnus enim, excelsusque animus, si immani, & effera habendi siti correptus non fuerit, nullum opulentius, atque praestantius patrimonium habere potest, quam ingentis virtutis, aeternaeque gloriae: at vero si avara febris aestuare coeperit, ut aeger aequae aureo, ac ligneo in lecto male cubat, cum suum morbum continenter ferat: sic nihil refert utrum in divitiis, an in paupertate aegrum animum ponat; suum secum trahit inexplebile desiderium. Omnia contemnere quilibet potest; cuncta possidere nemo. *Andreas* vero cum divitias omnes pro nihilo duceret, divitum etiam elatorum inflatos mores odio

vare nititur: ne hic plura addam de *Pignorii* studio in emendanda illustrandaque *Mauroceni Historia*, quod supra innui; qua de re in epistola ibi laudata ita *Lollinus* ad eundem scribit: „Facis, quod istam tuam FIDEM in AMICOS etiam fato sanctos decet; dum fa- „mae *Mauroceni* consulis, PIETATI sedulitatique TUAE multum debitorae. „Mutuum etiam erga *Pignorium* amorem testatur *Maurocenus* laudibus illis, quibus *Elogium Antonii Prioli*, Principis a *Pignorio* conscriptum profecutus est. Vide ejus *Opusculorum* paginam postremam, ubi haec occurrunt: „Salve interim, *Pignori*, pignore quolibet CARIOR, ac pretiosior. „*Tomasinus* in *Elogiis* inter praecipuos *Pignorii* amicos *Andream Maurocenum* recenset.

(a) & Martinum Sandellium) De *Sandellio* afferre plura non possum quam haec, quae ad calcem exstant operis italici: *Nuovo discorso di Torquato Tasso, nel quale si ha notizia di molti accidenti della sua vita*, &c. pubblicato da D. Martino Sandelli, *Padovano*: prodit Patavii, ap. Jo. Bapt. Martinum, 1629. in 4. *Ho letto, e copiato io Martino Sandelli, Dottore dell' una e l'altra legge*, e Rettore in san Martino di Padova, il soprascritto Discorso del Sig. Torquato Tasso, &c. Quam arcte *Andream Sandellium*, *Sandellium Andreas* noster complecteretur, satis liquere puto ex brevi illo, sed elegantissimo elogio, quo *Lollini Lacrymas Sandellium* commendat: ante ipsas *Lacrymas* una cum aliorum lucubrationibus editum est.

Non his tamen solummodo, quos *Crassus* recensuit, ex eruditorum numero, amice usus est *Maurocenus*. Ex ipsius epistolis carissimos illi fuisse colligo *Fabricium ab Aqua pendente*, pagg. 175. 197. 200. *Joannem-Franciscum Mussatum*, pagg. 194. & 205. *Prosperum Alpinum*, pag. 198. cujus etiam filium *Alpinum*, adhuc adolescentem, graviter commendat pag. 234. *Joannem Prevotium*, pagg. 198. 200. 224. 227. 235. 243. *Angelum Grillam*, *Casinentem*, pag. 207. *Octavium Meninum*, pag. 225. *Alexandrum Syncliticum*, pag. 230. praeter alios quamplurimos, quorum nequaquam extremus fuit, omnium laude dignus, *Fortunius Licetus*.

odio profecutus, (a) aditu facilis, congressu suavis, colloquio perhumanus, nihil unquam aut sermone insolens, aut incessu superbum; sed comitatem, benignitatem, modestiam semper praeseferebat; alacrique vultu, & humanioribus responsis quoslibet vel infimae fortunae homines a se dimittebat; & quod rarum in homine praecipue alto loco nato solet esse, humanitate, ac liberalitate animi facile cunctos superabat. Facere tamen non potuit, quin ardens, & concitatum ingenium ardenti aliquando affectu moveretur, ad iram plus aequo pronus. At si bene calculum ponas, quotus quisque est, qui non moveatur affectu? Iram ille tamen ut sumebat facile, facilius deponebat, omnemque cum ea scabitudinem ex animo sine cicatrice: quod hominem doctum, & vere sapientem non dedecet. Etenim ut incultis, asperisque regionibus diutius nives haerent; plano solo statim elabuntur: sic in pectoribus humanis feras mentes ira longius obsidet, erudititas praeterlabitur. Nec aliud est in omni *Andreae* privata vita, quod aliquam vel ab iniquo rerum aestimatore reprehensionem mereri possit, licet diligentissima indagatone cuncta perquirere a domesticis voluerimus: *testi* namque *ad alienos esse possumus, intimi multo apertiora videant, necesse est*. Cic. At ille viam ingressus, quam praeclare Socrates ad gloriam proximam, & veluti compendiarium dicebat esse, ut qualis haberi vellet, talis esset; ab ea numquam recessit, eandemque semper vitae rationem constanter secutus, idem semper & alienis, & intimis, vir probus pariter, & doctus non magis visus est, quam reapse fuit. Hastenus quae domesticum ejus, studium, & privatam vitam exornarunt, exiliter quidem, & jejune, sed vere, atque fideliter scriptus. Reliquum modo est, ut quae in Republica gesserit videamus, quo tantum virum posteritas omnis religiosa cum veneratione jure merito colat.

Cum igitur adolescens *Maurccenus*, non minori probitatis, quam eruditio- nis fama clarus, veluti lenocinio quodam virtutis, & bonarum artium cunctis ordinibus commendatus, ac probatus esset, & praestantioris ingenii dotibus ad laudem emereret; vix togam virilem sumpserat, comitorumque jure potitus erat, cum vigesimo aetatis anno, qui fuit M.D.LXXVIII. (b) VIII idus julii magistratus ei magno suffragiorum consensu delatus est ex iis, qui adolescentibus patriciis committi solent. Hi venundandis pignoribus triumviri, de jure etiam congrui in urbe sententias ferunt, contractus omnes examinant, quosque ex legum praescripto celebratos cognoverint, iis, ut ratis, subscribunt. Creditoribus suffragantur, ut quae facile auferri, aut abscondi possint, res debitoris, eas magistratus interdicto remorari, ac sistere valeant. Quicumque vero testibus aliquid probare voluerit, ut veritas omni tempore constare, ipse autem ubique eorum testimonio uti queat, apud hos praecipue Illi viros testes illos producit: qui cum ad perpetuam aeternae memoriae examini dicantur, ex ea re praesertim his iudicibus *Examinatorum* nomen merito fuit inditum; quorum tribunal inter ea, quae divi Marci

Cui-

„ (a) *aditu facilis*, &c.) Pariter in sua panegyri *Palazzolus*. „ Ille vero sic omnibus se „ dabat ordinibus, sic vultum componebat, ut nemo esset, qui non vel humanitate captus, „ vel oratione devinctus abiret. „

(b) VIII. idus julii) Prædie nonas julii, non autem VIII. idus contigit. Porro quae spectant ad magistratus *Mauroceno* delatos, omnia attentata cura ex monumentis iis collegi, quibus designati majoribus minoribusque comitiis per annos & dies magistratus summa fide digesti sunt. Horum mihi copiam fecere viri patricii, cum generis nobilitate, tam maxime egregiis virtutibus clarissimi *Bernardus Bombus*, Jacobi filius, & *Johannes-Baptista Venerius*, Sebastiani filius.

Curias appellant, numeratur. Hoc igitur in munere cum *Andreas* intelligeret se Principis in cognoscendo personam gerere oportere, & publicam dignitatem sustinere, servare leges, & fidei suae commissa munia non meminisse modo, sed etiam exactissime obire; diligentia singulari tribunal primus occupabat, postremus deferebat, quo nemo studium, atque ejus operam desiderare posset. Quodque mirifice gloriam ejus, & famam apud omnes auxit, pro magistratus ipsius dignitate, ac jurisdictione praeclaram occasionem nactus, gravem & luculentam in XLvirali concilio orationem habuit, ejusque modi virum in jure dicundo se praebuit, quo nemo modestia, nemo aequitate, aut dignitate potior haberetur.

Cum vero primum per aetatem sibi fuit integrum, ardenti laudis studio, & communis consuetudinis impetu candidatus effectus, ingenti civitatis applausu, ac Senatorum fere cunctis suffragiis *ordinum Sapientis* est creatus. Is fuit annus M. D. LXXXIII. XV. kal. aprilis. *Ordinum Sapientes* vocamus quinque nobilissimos juvenes, qui non ante XXV. aetatis annum transactum, & non nisi senatorum suffragiis eliguntur, ut in excelso atque supremo Ducis collegio sex continuis mensibus intersint iis omnibus, quae in tanta Republica videntur consultatione indigere, suamque dicendi sententiam, tuendique jus habeant: praecipue de iis ad *Collegium*, atque *Senatum* referant, quae ad maritimam Reipublicae ditionem pertinent, unde *Sapientes maris* olim dicebantur. Hic aditus est ad ostendendam virtutem, & gloriam parandam, cum in praeclarissima frequentis Senatus luce, quod imitari debeant juvenes diu audire possint, & suimet etiam in dicendo periculum facere necessario debeant, ut non solum adolescentibus in celeberrimo illo totius orbis terrarum confessu, qua discendo, qua dicendo civilem prudentiam adipisci liceat; sed seniores etiam, longeque prudentissimi Senatores illustrium juvenum quasi delectum habere possint, & ex eo numero quoscumque aptiores viderint, designare: ut Senatus mihi horum juvenum academia quaedam, & gymnasium; hi vero juvenes Reipublicae initium quoddam, & quasi seminarium Senatus esse videantur. In horum igitur numerum cooptatus *Andreas*, vultu, sermone, sententia, expeditoque consilio supra quam dici possit admirabilis, totum se, quantus erat, brevi tempore explicuit; atque id eximiae suae virtutis specimen dedit, quo non magnam modo de se famam, & opinionem fecit; sed concitatam quam maximam expectationem visus est etiam longo intervallo superasse. Etenim in agendo, tractandisque hominum ingeniis jam tum senilis quaedam in eo maturitas apparebat; nec in magnis, arduisque negotiis capeffendis alacritas, nec in gerendis consilium deesse comperiebatur.

Vix autem magno, atque amplissimo munere pro aetate perfunctus, cum gravissima etiam de capite, fortunisque hominum judicia intus, ut ajunt, & penitus in cute statuisset cognoscere, atque ita in civem perfectissimum, & numeris omnibus absolutum judicem evadere, VIII. idus novembris ejusdem anni XLvir creatus est, ut, quam prudentia, & eloquentia, atque doctrina sibi comparaverat, in praeclaro quoque gravitatis, & justitiae studio famam, nec frustra, quaereret. Habent, quaecumque in forenses controversias vocari possunt, singula proprios judices suos, a quibus tamen omnibus ad collegia, conciliaque iis destinata provocare licet. Haec *Quadragesimalia* sunt numero tria. Ad primum sententiarum fere omnium, quae quingentorum aureorum summam excedunt, quaeque ab urbanis magistratibus feruntur, aut ab iis, qui in suburbanis, *ducatibus* nomine appellatis, jus di-

cunt, provocatio spectat, quod *civile vetus* vocatur. Referuntur ad alterum quae in cuncta Reipublicae ditone terra marique judicantur, si eandem vim aureorum quingentorum superaverint. Hoc *civile novum* appellant. Tertium vero de iis cognoscit praecipue, quae crimina attingunt, ideoque capitale, vulgo *criminale* dicitur. Horum omnium conciliorum insignis est auctoritas, atque in judiciis exercendis integritas, & sapientia singularis. Reipublicae vero dignitatem, & majestatem excelso throno, in quo confident sui cujusque concilii praesides, quos *Capita* vocant, sententiarumque auctoritate repraesentant. Contra eas namque, si ratae, atque ex legum praescripto latae fuerint, ne hiscere quidem cuiquam fas est; & quidquam sanctius, atque augustius in tota Reipublicae administratione vix existimatur. Hisce in conciliis, qui extra ordinem suffecti non fuerint in aliorum locum, biennium agere summum possunt, cum post octo menses XLviri, qui *civiles novi* vocantur, in *civile vetus* continuo transeant; tandemque post menses totidem XLviri capitales evadant. Hisce vero & Senatus ingrediendi, ac in eo ferendi suffragii, quod praeclarum inprimis, & eximium habetur, jus datur. Neque tamen haec ipsa concilia cuiquam quo minus alios ad magistratus provehatur, impedimento esse possunt, antequam in capitale concilium cooptetur.

Andreas ergo primum (a) in *civile vetus* adscitus, cum iusti, & aequi tenax periculo facto ostendisset, se doctrina quidem, & facundia in paucissimis esse; virtute vero, & integritate supra ceteros eminere, octo dumtaxat mensibus elapsis, (b) Illvir *Auditor novus* sententiarum renunciatus est; honestissimum sane munus, & quod ego inter Reipublicae maxima haud iniuria posuerim. Etenim quicumque in Reipublicae provincia qualibet judicantur, ad Illviros *Auditores novos* provocare possunt, sicuti ab urbanis magistratibus ad *veteres Auditores* totidem: quibus omnibus aut provocantem a se rejicere, aut adeundi suos XLviros copiam facere est integrum. Cuicumque etiam est opus *Auditorum* auxilium, literas ab iis flagitat, facileque impetrat, per quas magistratibus universis in provinciis mandant, quidquid iustum, & legibus atque juri consentaneum videtur. Quod sicuti immensi, ac prope infiniti est operis; ita iustum cum primis, & salutarem, sed prudentem, atque etiam peritum judicem requirit; idque eo magis, quod unius tantum sententia aut provocationem, aut literas ratas habet, quamvis alii collegae omnino dissentiant. Hoc sane in munere *Maurocenus* praeclare ostendit, neminem aut justius, quam gravem virum, aut prudentius, quam doctum imperare posse. Etenim grato, ac pleno dignitatis aspectu summa aequitate jus dicere, tueri ab iniuria infirmos; facile cuicumque, datis literis, opem ferre; facilius, ubi magistratui, ut solet, verba data cognosceret, auferre suffragium: uno verbo magistratum illum ita gerere, ut propter hoc ipsum valde celebre, & memorabile nomen ejusdem in foro adhuc viveat.

Obtinuit etiam dignitates ex earum numero, quae annuos Reipublicae fructus curare consueverunt; quaeque ad publicas impensas faciendas attributae sunt, ut nullum prorsus extiterit muneris in civitate genus, quod non obivisse, aut

(a) in *civile vetus adscitus*) Immo in *civile novum* adscitum fuisse invenio in citatis comitorum commentariis.

(b) Illvir *Auditor novus renunciatus est*) Nimirum anno 1584. postridie nonas jul.

aut non attigisse saltem videretur. (a) *Provisor* itaque, ut ajunt, officii praefectus anno M.D.LXXXIX. & M.D.XCI. (b) *Rationibus*, ut dicunt, veteribus; iis in magistratibus publicas res tractavit, ut suas, manus ab ipsis, ut ab alienis, abstinuit: ubi vero ex legum praescripto pecunia quaedam pro rata portione, ut fit, illi obveniebat ex iis, quae vel a tardis nominibus, vel ab aliis inflictae poenae nomine exiguntur, donabat lubens fere cunctis quidquid sibi obtigisset: cum veram virtutis vim esse diceret non solum illicitis, sed licitis etiam in rebus liberam se, & invictam praestare, nec ullo publico quaestu commiseri.

Sic virtutis commendatione verius, quam suffragiis elatus, cum novos semper honores, & majora praemia perpetuis in Rempublicam officiis suis promereretur, anno M.D.XCIII. prid. kal. (c) aprilis creatus est *IIIvir Advocator communis*: cujus ampla, & permagna Venetiis potestas, & dignitas, quippe cui universa prope Respublica permittitur. Jus ille dicit sive ex crimine causa constet falsi, perjurii, & eorum, quae vi, clam, ac dolo malo aguntur; sive ex controversia de iis, quae Princeps benemerentibus civibus enlargi solet. Reorum quaestionibus praest, contra quos etiam apud XLviralia concilia causas agit. Ad eum provocant quicumque in Reipublicae ditione, atque in ipsa urbe judicia criminum, aut magnarum rerum contra se lata injusta, aut irrita arbitrantur. Collegia quotquot sunt in Republica, etiam sanctiora, ingreditur, atque egreditur, pro voluntatis arbitrio. Senatus consultis, & Xvirum decretis, legibus omnibus, cum libet, quasi tribunicia potestate intercedit. Quaeque *Auditor* civilibus in controversiis, eadem *Advocator* in criminibus jure suo agit. Quod autem per amplum, & honestissimum est, quaecumque judicem proprium habere non videntur, aut magnam quamdam auctoritatem praecipue requirunt, ad ipsos IIIviros *Advocatores* deferuntur, qui purpurea, vereque senatoria toga, incessu, & majestate tantae Reipublicae decus, & publicam dignitatem sustinent, nec non praeseferunt. Ad hoc igitur munus praeclarissimum *Maurocenus* cum eximiam eruditae facundiae laudem, firmissima latera, & gestum oris decorum attulisset, ex historiarum, & civilis doctrinae cognitione singularem orationibus gratiam, & venerem adungebat. (d) Quod vero summae prudentiae fuit, ingenitaeque probitatis, iniquioris causae nunquam defensor, tanto nativi sermonis candore Patrum animos demulcebat, ut eos in quam vellet partem facile pertraheret; quippe qui tam acri, quam solitus erat, oratione, quamvis non contenderet, auctoritate tamen ipsa vehementer promoveret, ac fide. Dicebat vero forensi stylo, copiose, ac dilucide, & lingua celeri admodum, ac volubili; sed partite, distincte, necnon verbis propriis - ut magnam eloquentiae suae famam egregie sustineret, & auget in dies, ac majorem faceret; negotiumque nullum fere susciperet, quod non ad opta-

d 2

tum

(a) *Provisor officii*) VIII. kal. quintil. anno 1589.

(b) *Rationibus veteribus*) Idibus dec. 1591.

(c) *prid. kal. aprilis, &c.*) *Mauroceno* gravissimus hic magistratus demandatus est pridie kal. mart. non autem april. anno 1594. qui more Veneto adhuc erat 1593. Ita comitorum ejus anni commentarius.

(d) *Quod vero summae prudentiae, &c.*) Qualem se in hoc magistratu gesserit *Maurocenus*, declarat ejus laudator *Palazzollus*. „ Hunc magistratum, qui justitiae fundamentum est, „ sic administravit ac gessit, ut tam benignum, quam justum & probi, & improbi experirentur. Non illum illitus argento hamus cepit: non opertus laqueus praeda irretivit: non dignitas, non munera illum, non dicam frangere, sed ne flectere unquam potuit a recto, &c. „

(a) Fin-

tum finem, exitumque sua facundia perduceret. Porro admirabili feveritatis, & clementiae temperamento iustitiam coluit; in proditores acerrimus, cum in reliquis criminibus puniendis exorabilem se, lenemque facile praeberet. Collegarum munia rogatus obsequio verius, quam ambitione adductus minime refugere, facilitate, & suavitate morum aequales allicere, inferioribus, ac egentibus praesto esse consueverat. In foro autem, ubi aliquando simplicitas calliditate, pudor impudentia, facundia verbositate, & veritas mendacio vincitur, aures ipse omnibus, nemo ipsi verba dare poterat. Ex hoc itaque munere veluti gradu facto, cum honores summos, tum quae summos parit honores, incredibilem benevolentiam sibi civium omnium peperit.

Quapropter statim (a) inter *Sapientes* adscitus fuit, quos *continentis* appellant, ex eorum numero, quibus Reipublicae gubernacula committuntur. Hi namque in excelso Ducis *Collegio* consultant omnia, praecipue vero quae milites attingunt, & Reipublicae ditionem in continente, unde eis nomen inditum: leges quoque in Senatu rogant, & alia simul amplissima munera obire solent. Horum in collegium adhibitus *Andreas*, concitatum illud, & forense orationis genus, quo *IIIvir Advocator* usus fuerat, mirum quantum immutavit. Etenim cum nihil vulgare, aut exiguum agitare animo, senatoriam indutus gravitatem, non rerum timore, & sententiarum vanissimo strepitu, non mellitis verborum globulis, dictisque quasi papavere, & sesamo sparsis; sed gravi, solida, & maxime nervosa oratione exactae prudentiae, atque senatoriae facundiae nomen consecutus est: cum nullus omnium vel suavi, blandoque sermonis genere alliciendis animis, vel concitato verborum fulgure perterrendis efficacior, atque vehementior existimaretur. Nihil autem antiquius unquam duxit, quam in rebus tractandis eam fidem, & animi fortitudinem egregie tueri, quae a boni civis officio, constantique erga Rempublicam studio neutiquam recederet. Quo factum est, ut cum arduum valde sit hominum expectationi jam excitatae semper respondere; semper ille tamen, ut in ceteris fecerat dignitatibus, hominum de se opinionem facillime superaret: gratissima vero patria tanti viri spem in honoribus tribuendis vinceret, cum ei non solum (b) tres continuos annos per vices idem munus permitteret; sed etiam (c) *IIIvirum Advocatorem*, (d) non petentem, sed ne cogitantem quidem, iterum crearet; (e) eodemque anno, qui fuit M.D.XCVII. quod ejus praecipua in excelso collegio egeret opera, optaret (f) quartum *continentis Sapientem*, moxque insequentibus annis tam frequenter,

(a) *Inter Sapientes adscitus fuit, quos continentis appellant*) Anno 1595. XII. kal. april. primum inter *continentis Sapientes Andreas* cooptatus est.

(b) *tres continuos annos, &c.*) Idem etiam munus *Mauroceno* Senatus detulit iterum anno 1596. V. kal. april. tertium autem anno 1597. pridie eadem kalendas.

(c) *IIIvirum Advocatorem . . . iterum crearet.*) Iterum creatus est *IIIvir Advocator* anno 1597. VII. kal. nov.

(d) *non petentem, &c.*) „ Huic (nempe *Sapientum* eorum muneri, qui continentem morum, derantur) tanta fide, vigilantia, integritate, sapientia praefuit, ut legum denuo *Tribunum* creaverint **NON PRENSANTEM, NON PETENTEM.** „ *Palazz.* in *Paneg.*

(e) *eodemque anno, &c.*) Anno 1597. tertium adscitus inter *Sapientes continentis Maurocenus*, ut diximus, non quartum. Ita ex comitiorum commentariis.

(f) *quartum continentis Sapientem, &c.*) Quartum igitur hoc munere perfundus est anno 1599. cum pridie kal. apr. renunciatus esset.

ter, (a) ut denique undecimum, quod perpaucis accidere solet, coactus fuerit capeffere hanc partem Reipublicae.

Anno tamen M.DC. VIII. kal. octobris, (b) in Senatum lectus est, cum praeclarissimorum in *Maurocena* gente civium ob ingentem numerum, qui ad senatoriam dignitatem pro meritis aspirat, difficillimum semper fuerit, maximeque operosum in eum gradum conscendere. Cautum enim legibus est, ne plures quinque ex eadem gente in Senatum legantur. Quamobrem cum multae familiae, plurimique lectissimi viri e *Maurocena* gente tamquam ex equo Trojano prodeant, ipsa virtutis, & meritorum copia difficilem sibi met ipsis reddunt ad Senatum aditum: quem tamen *Andreas* ipse facillimum habuit, cum senatoriam prudentiam singularem, praecellentis doctrinae praesidio, & multo rerum usu constitutam gereret, magnique animi, & praestantis ingenii documenta quotidie daret, quae gratiam illi apud omnes conciliarent propter egregiam opinionem, admirationemque virtutis.

Ad supremum itaque honestissimae famae decus, & incredibilem auctoritatem evasit in gravissimis rebus; cumque inter principes viros jure quodam suo censeretur, (c) eam obtinuit brevi dignitatem, quae inter primas Reipublicae habetur ab omnibus, nec minus re, quam nomine magna *Magni Sapientis* nomine designatur. Hi pariter atque ii, quos *Ordinum & Continentis* vocari diximus, Senatorum suffragiis eliguntur; sed numero sex, & vero ex iis, qui in Senatu ipso principem locum obtinent, longoque rerum usu, & maximis in Rempublicam meritis ceteros omnes multum post se reliquerunt. His ipsis, ubi tantam dignitatem semel adepti fuerint, (d) senatoriam vestem nunquam deponere fas est, quod etiam *Consiliariis* contingit inter

eos

(a) ut denique undecimum, &c.) Siquidem inter *continentis Sapientes* cooptatus etiam est annis 1600. V. kal. apr. 1601. prid. kal. apr. 1602. III. ante easdem kalendas; 1603. prid. kal. jul. eademque pariter die annis 1604. 1605. ac denum VI. kal. sept. anno 1617.

(b) in Senatum lectus est Terdecies in Senatum lectus est *Maurocenus*, ut testantur citati saepius commentarii; cum per alios annos amplissimorum magistratuam, quos gerebat, causa in Senatum nihilominus suffragii jure admitteretur.

(c) eam obtinuit dignitatem, quae... *Magni Sapientis* nomine designatur.) *Magni Sapientis*, quem etiam *Sapientem consilii* vocamus, amplissima dignitas primum delata est *Mauroceno* anno 1605. postridie kal. oct.

(d) *Senatoriam vestem nunquam deponere fas est*) *Andreas* nostri aetate consuetudo adhuc illa Venetiis obtinebat, ut qui semel *Consilii Sapiens* aut *Consiliarius* fuisset, praeterea qui equestris ordinis insignia consecuti essent, totius vitae tempore vestem laxis, & ad terram fluentibus manicis gestarent, quam *ducalem* vocant, ideo fortasse, quod taliter manicatam vestem primum solli *Duci* ferre mos fuit. Quam plurimi propterea ex patriciis erant, qui ita induti incedebant. Anno itaque M. DC. XXXVI. *Andrea Mauroceno*, *Paulli*, qui *Andreas* nostro frater erat, filio, ac Antonio *Venerio*, *Consiliariis*, nec non Joanne-Baptista *Fuscaren*, ac Joanne *Cernovicchio*, qui inter quadragintavirales consilii *Capita* erant, referentibus, *Majus Consilium* iussit, ne cui per totum vitae tempus *ducalem* vestem indui, praeterquam aedis sancti *Marci* Procuratoribus, Principis fratri, ejusve filio natu maximo, ac Magno Cancellario, liceret: ceteri, abdicato magistratu, laxioribus etiam manicis vestem, quae magistratus insigne est, exuerent. Equitibus interiores vestes purpurei coloris, communi tamen aliis patriciis toga superinducta, togae vero praecingendae zonam auro praetextam, aureisque bullis, auro quoque praetextam *stolam* gestare, permittum esset: *stolam* vocamus vulgo, patriciae vestis brevem appendicem duabus ferme ulnis longam, dimidia latam, non illi quidem assutam, sed dividuam, quae expansa ex capite, cui tegendo antiquitus, ut narrant, cucullus erat, in sinistram humerum dejecta est. Hanc auro praetextam, ordinis insigne, nostris etiam temporibus Equites ferunt; vestium purpurearum usu interjectis temporibus sponte sua intercidit, abrogante nemine. Id memorant *Baptista Nanius Historiae Reipublicae Venetae* tomo priore, & *Alexander Vianolus Historiae Venetae* parte altera, ad annum 1636. Qui insuper narrant, mitius cen-

suisse,

eos magistratus, qui certo temporis spatio definiri solent; ex iis autem, qui perpetuam obtinent dignitatem, *Procuratoribus* divi Marci, Equitumque ordini conceditur; praeterea nemini. Senos hi menses, ut *Sapientes* alii, munus obeunt; quod si recte, atque e republica sapienter gesserint, iterum, ac saepius per vices idem, sed electi, subeunt. *Andreas* vero cum anno M. DC. V. V. idus octobris ad excelsam hanc dignitatem pervenisset, eamdem etiam posterioribus annis, dum sapientissimi, atque prudentissimi civis opera Respublica egeret, usque ad annum M. DC. XVII. (a) undecimum summa cum laude consecutus est, tanto Reipub. fructu, & cunctorum Senatorum applausu, ut supremis vitae suae temporibus, cum semestri tantae dignitati obeundae spatium legibus definitum esset, totidemque intervallum mensium expectandum foret, ne tamen hujus viri exacta prudentia, & spectata virtus in excelso Collegio tamdiu desideraretur, id consilii a sapientissimis viris initum fuerit, (b) quo *Sapiens continenti* praefectus eligeretur: titulo quidem infra *Magus Sapientes*; re tamen ipsa, si publicum spectetur iudicium, supra eximias quasque dignitates. Atque ita, quod perpauca admodum contingere consuevit, bonorum omnium consensu *Mauroceno* tributum est, ut non per vices, quemadmodum cives alii solent; sed continuo, & sine ulla intermissione, suam operam praestaret Republicae.

Qua de causa (c) *Consiliarius* etiam anno M. DC. X. dictus est. Quod munus, ut relinqueret aliis locum, amplius non quaesivit. Verumtamen XXIV. continuos annos, qua *Continentis*, qua *Magnus Sapiens* & *Consiliarius* in purpura semper, cui tantis virtutibus splendorem addebat non vulgarem, ad Republicae clavum conspicuus resedit, ne quam officii intermissionem facere, aut pati videretur.

Tanta vero floruit sapientiae opinione, ut non modo cunctorum belli, pacisque consiliorum particeps, quae dignitatis, & honoris illius partes erant; sed saepius quoque autor, gravissima quaeque Republicae negotia summa cum gloria tractaret, ac prospere conficeret. Cum vero tantam dignitatis accessionem sibi factam perspiceret, vir suavi quadam comitate cunctis ordinibus semper carus, nescio quomodo benignitatem quoque auxisse visus est; ut egregia quadam ratione modestiam cum animo praecelso, cum mansuetudine majestatem temperaret, & raram faceret gravitas cum humanitate mixturam, nullique difficilem, aut morosum unquam se praeberet; immo vultus alacritate, & blandi sermonis efficacia eos etiam, qui repulsam patiebantur, laetos a se dimitteret. Quamobrem saepius idem stadium percucurrit, repetitis, ut fieri solet, ejusdem honoris vicibus, in quo sibi ipsi tamquam

fuisse, ipsum Republicae Principem Franciscum Ericium; Franciscum Basadonnam, Joannem Pisanum, Dominicum Ruzzinum *Consiliarios*; ac Franciscum Barbadicum, ex quadraginta viralis consilii *Capitibus*; eosque *Majori Consilio* nequidquam auctores fuisse, ne se rogari, nisi lenita nimis invidiosae legis severitate pateretur; latae vero contra eorum sententiam legi intercedere etiam frustra conatos esse *Advocatores communis*, ut appellent, Hieronymos Trivisanum ac Pisaurum, ac Marinum Bragadinum.

(a) *undecimum consecutus est*) Accipe temporum seriem, quibus deinceps hac tanti in Republica momenti dignitate ornatus est *Andreas* noster. 1606. III. kal. oct. 1608. XVII. kal. maj. 1609. III. kal. apr. 1611. III. non. dec. 1613. prid. kal. jan. 1614. 1615. eadem die; 1616. V. kal. jan. 1617. III. ante eandem kalendas.

(b) *quo Sapiens continenti praefectus eligeretur.*) Incidit hoc in diem VI. ante kal. sept. anno 1617. ut supra innuimus.

(c) *Consiliarius anno M. D. X.*) XI. kal. sept.

quam alteri aemulabatur, quaedamque rerum gestarum ad gerenda contentio fieri videbatur; cum melior semper prudentiorque haberetur consultor, cum etiam prudentiorem, ac meliorem omnino fieri non posse crederes, & virtutis clarissimae admirationem verteret in stuporem. Siquidem ita cuncta praedicere videbatur, ut qui prudentissimum vocaret, minus diceret, quam deberet, quamque veritas ferret. Quae autem fuerint acta in gravissimo, atque celeberrimo illo orbis terrae Senatu, totis XXIV. annis, quibus *Maurocenus* eidem praefuit verius, quam interfuit, *Historia* ab eodem elegantissime perscripta satis superque declarat. Quam vero ipse partem iis in rebus secutus fuerit, cum ipse nusquam in animum suum induxerit, quas frequenter habuit gravissimas, & celeberrimas conciones, in vulgus dare; sed alios potius, eisdemque sapientissimos Senatores placitorum suorum fecerit autores; non mihi videtur aequum modo ea particulatim narrare, quae ille ne verbo quidem annuere voluerit. Detur igitur sapientissimi Senatoris aut modestiae, aut prudentiae, aut certe non dubiae voluntati, quod cum ipse actorum fere omnium consultor fuerit, nescire tamen posteritas ex *Historia* illius valeat, quam in partem propenderit, & sententiam dixerit: illud certo sciant omnes, nihil unquam illi sanctius Reipublicae dignitate fuisse; omnia duxisse libertate posteriora. Honores quippe satis tempestive adeptus, iisdem semper artibus exercuit, quibus adeptus erat per omnes gradus ascendens; quo vero celsiore loco viri egregii posita fuit & virtus, & pietas; eo etiam clarius, & splendidius in Republica enituit, dum ille *Sapiens magnus*, & *Consiliarius*, qui duo magistratus amplissimi omnium, atque summi habentur, in excelsa Collegio, tanquam in specula collocatus, quam longissime prospicere, Remque publicam sua vigilantia, ac pietate ab omni perturbatione vacuam reddere sui muneris esse iudicaret.

Magnum, est in Republica nostra, ac fortasse omnium maximum (a) Xvirum Concilium, in quo una cum Xviris Princeps ipse, atque seni *Consiliarii* Principi assidentes, non modo in atrocioribus criminibus jus dicunt; sed etiam quaecumque ad Reipublicae quietem spectare maxime videntur, auctoritate vere suprema decernunt, ac sanciunt. Scribas Reipublicae a secretis ex altero eodemque honestissimo civium ordine cunctos creant. Patriciorum cujusvis generis omnes culpa ab ipsis praecipue & cognoscuntur, & plectuntur. Quod si cives regere, quam hostes vincere praeclarior est, atque habetur, majorem profecto gloriam sanctissimis legibus, & judiciis, quam classium, aut exercituum imperatores partis victoriis, parare sibi Decemviros credendum est. *Maurocenus* autem hoc in concilio non unam, aut alteram; sed leges Decemvirum omnes ex concilii totius consulto, una cum Francisco Contareno, Equite, ac divi Marci Procuratore sapientissimo, atque clarissimo Senatore, digessit, composuit, ac e tenebris ferme, & squalore in lucem restituit; magnumque illud opus permagni usus, atque fructus tantis Senatoribus debet ferre acceptum Respublica. In judiciis vero cum magis ad lenitatem, quam ad severitatem natura propensus esset; severior tamen iudex existimabatur. Res enim publicas duabus praecipue rebus contineri, praemio, & poena frequenter in ore habebat: proinde neque rationi, neque justitiae convenire magnum illud Xvirum concilium, quod gravissima tan-

(a) Xvirum Concilium, &c.) *Maurocenus* ter in sanctissimum Xvirum Collegium allectus est: primum scilicet anno 1606. III. non. dec. iterum anno 1615. X. kal. sept. tertium 1617. VIII. id. sext.

tantum, ac atrocissima quaeque delicta punire solet, ad humanitatem, & indulgentiam traducere: cum magna scelerum facinora non solum ad poenam, sed multo magis ad exemplum, atque adeo metum conspicuis, atrocibusque suppliciis ex usu Reipublicae debeant jure vindicari. Non tamen ipsi, quod aliis fere semper contingit, severa virtus vel comparavit pro laude probrum, vel odium, aut invidiam peperit pro gratia: immo vero, quod arduum apud mortales in primis accidit, cum summa gloria benevolentiam quamdam singularem, omniumque civium studia numquam non conciliavit. Sciebant enim omnes, integerrimum virum delicta cuncta non odio dumtaxat habere, sed acerbe etiam castiganda, & coercenda ducere; nihilominus quosque reos, ac fontes acerbo cum animi sensu fere invitum punire.

Multas praeterea, eademque maximas dignitates obtinuit, quas nimis longum esset singulas referre, sic omnes honorum ordines, & gradus emensus, ut in dies majori laude cumulatus ad majora conscenderet. (a) Creatur, cum Princeps diem obiit, emendandis, si quid opus est, legibus Vviri, qui

(a) *Creantur emendandis legibus Vviri.*) Trium diversorum magistratum hic, & insequenti oratione mentio fit a *Crasso*, quorum inter se discrimen paucis juvat subjicere. Primus, qui paullo post initum novi Ducis principatum, non autem *cum Princeps diem obiit*, creatur, Vvirum est *legibus corrigendis*. Eorum munus satis lucide hic *Crasso* exponit. Alter est *Ducis promissioni corrigendae*. Vviri pariter gerunt, ii vero statim a Ducis obitu, interregni tempore creati; qui leges ad Ducem spectantes emendat, ipsas abrogantes, derogantes, subrogantes, ut opus videtur: quas servaturum se quoniam Dux recens salutatus, jurejurando interposito, *promittit*, iisdem *promissio ducalis* nomen vulgo est factum. Vviri autem officio perfuncti, magistratu se se abdicant. Tertius Vvirum est *Quaestorum*: vulgus *Inquisitores* dicit. Interregni tempore & hi creantur. Eorum muneris est, in vitam demortui Principis *inquirere*, ac de servata *promissione* cognoscere. Hinc aliquando contigit, ut multa ejus heredibus irrogaretur. Vide *Franciscum Sanseverinum* ad calcem libri XI. descriptionis Venetiarum, vulgo *la Venetia*. Omnes hi magistratus majoribus comitiis, creantur: eorum tamen nullus ulli unquam, praeterquam senatoriis viris, prudentia, morum integritate, summorumque magistratum administratione clarissimis demandatur.

Exstincto Marco-Antonio Memo Principi *Andreas* IIIvir *Quaestor* datus est anno 1615. postridie kal. nov. At *promissioni ducali* corrigendae Vviratum semel iterumque gessit eodem anno 1618. primo post obitum Joannis Bembo XIII. kal. apr. deinde III. id maj. post obitum Nicolai Donati creatus.

Iisdem Principibus recens inauguratis, Vvir legibus corrigendis ter *Maurocenus* est delectus. Primum Marco-Antonio Memo principatum gerente, anno 1612. X. kal. jan. Iterum 1616. VI. kal. quint. Joanne Bembo principatum ineunte. Tertium post Nicolai Donati inaugurationem, 1618. prid. non maj. Eorum quae tertium Vvir gesserit *Maurocenus*, nihil memoriae proditum est. Etenim Donati Principis obitu primum, mox etiam ipsius *Mauroceni*, qui paullo post Antonii Prioli inaugurationem decessit, nihil memorabile fieri potuit. Contra *Mauroceni* collegarum quae acta, Principibus Memo ac Bembo, digesta sunt in *Volumine statutorum, legum, ac juris DD. Venetorum*, quod prodit Venetiis, typis Pinellianis 1665. in 4. pag. 290. & 293. 2. Quin etiam conditarum per ipsum legum, cum primum hoc magistratu functus est, idem meminit in sua Historia, sub exitum anni 1613. „ Domi, ex veteri Reipublicae in-
stituto, cum ab inito Marci-Antonii Memi principatu *quinque* instaurandis *corrigendisque* *le-*
gibus, majoribus comitiis delecti fuissent: Nicolaus Donatus, Leonardi Ducis frater: A-
loysius Georgius: Leonardus Mocenicus: Antonius Grimanus: *Andreas Maurocenus*: ii,
inter se consultatione: habita, leges de testamentis scripto, vel in proximo condendis, de-
que dotibus solvendis, majoribus comitiis tulere, quibus iniquorum hominum malignitati
& fraudi obviam i um, &c. „

Alium etiam magistratum anno 1605. III. kal. apr. Senatus suffragiis delatum *Maurocenus* gessi, custodiae legum praepositus: *legum Conservatorem* dicimus. Alium autem *custodiendis*, alium *corrigendis legibus* magistratum esse, ex ipso nomine apparet: quemadmodum alium esse *corrigendis legibus*, alium *origendae promissioni ducali* Vviratum, ex iis quae supra dicta sunt, colligi potest: ille enim, quae ad civitatis universae regimen spectant; hic, quae ad Princi-

qui non modo legum vitia corrigere, ut nomen indicat (nam *legum Correctores* vulgo nominantur) sed easdem condere, & antiquare novis rogationibus possunt. Id autem praeclarissime Respublica constitutum habet, ut quotiescumque interregnum accidit, cum leges omnes per sapientissimos illos Vvirosexcutiantur, tum eae praesertim, quae Ducis personam attingunt, ubi usuevenit, novarum legum rogationibus corrigantur. Aliis autem Illviris demandatur hoc munus, qui prudentia, & integritate quam maxime polleant. Accedunt etiam Illviri totidem ejusdem notae, qui in mortui Ducis acta diligenter inquirant; bene atque ex legum praescripto, an secus se gesserit: qui ex eo, quo funguntur, munere *Inquisitores* appellantur: prudenti sane, atque laudabili maxime ratione, cum diu salva consistere non possit Respublica, nisi perpetua in ea legum vigeat autoritas; neque tyrannus unquam exoriri possit, ubi, circumscripta certis legibus potestate, ex earum, & non ex hominum arbitrio universa geruntur. Has dignitates, ut plerasque alias, non sibi semel, sed iterum delatas, ac saepius, nunquam fastidivit, cum nihil ex rebus humanis *Maurocenus* praeclarior, quam de patria benemereri arbitraretur; nullumque ex magnis laboribus perhorresceret, nullum ex parvis se indignum existimaret; sed quodcumque Senatus imponeret oneris, alacri semper, atque lubenti animo perferret.

(a) Patavino quoque gymnasio moderando Illvir *Reformator*, ut ajunt, frequenter creatus (hic honos eis tantum viris tribui consuevit, qui egregiae doctrinae nomine commendantur, quique autoritatem, & gloriam maximis in Rempublicam meritis consecuti sunt) oblatum munus, per se amplissimum, atque celeberrimum, libentius etiam propterea obire videbatur, quod publice in tanto gymnasio literas profitentes (b) non modo cognoscere poterat eruditos homines, sed promovere, juvare, ac ornare facillime.

e

Pro-

pis auctoritatem respiciunt, leges instaurat & emendat: quod fortasse minus a *Craffo* animadvertum est.

(a) *Patavino quoque gymnasio moderando, &c.*) Patavinum gymnasium, universamque rem literariam ter moderatus. Haec provincia primum illi collata anno 1608. V. id. febr. Iterum 1612. IIII. non. aug. Tertium IIII. non. sept. 1616. quem magistratum cum gereret, vita functus est.

(b) *non modo cognoscere poterat eruditos homines, sed promovere*) Quantum ab eruditissimis viris, ex iis praecipue qui in patavino gymnasio publice docebant, *Maurocenus* noster observaretur ac diligeretur, supra memoravimus. Paucis modo quos ille ad ejusdem gymnasii subfollia promoverit, referemus.

Id *Mauroceno* se debuisse vir eruditione plurimisque editis operibus clarissimus *Fortunius Licetus* ipse testatus est, nuncupato ejus nomini opere quod inscribitur: *De his qui diu vivunt sine alimento*. Quod ad grati animi sui significationem a se factum esse professus est idem *Fortunius* libro de *propriorum operum historia*, quem edidit *Patavii, typis Paulli Frambotii*, 1634. in 4. hisce verbis, „Dicavi volumen *Andreae Mauroceno*, Senatori Veneto, qui patavini gymnasii moderator anno M.DC. VIII. cum collegis Triumviris literariis ME PATAVINAM AD CATHEDRAM PHILOSOPHIAE primum extra ordinem VOCAVERAT atque traduxerat. „Toties laudatus Bellunensis Episcopus ita epistolam ad *Licetum* exorsus est, pag. 209. „Magno non ita pridem teste studii erga te mei, eodemque sponfore tui in me amoris, sum privatus *Andrea Mauroceno*, utriusque nostrum cupidissimo, &c. „

Anno 1617. prid. non. oct. juri canonico horis vespertinis docendo ut praeficeretur, operam dedit, *Alexander Syncliticus*, qui a *Tomasino* dicitur, „vir omni laude dignus, & inter juris professores primarius, consilii & voce toto orbe celeberrimus. „Adi *Lollinianas Epistolas*, pagg. 8. ac 22. nec non *Mauroceni Opuscula* pag. 230.

Mauroceni quoque praecipue opera *Joannes Prevotius*, vir doctissimus, quemque ille plurimi faciebat, honestissimo stipendio conductus est, ut *simplicia* in hortis patavinis ostenderet,

Procuratoriam, quam vocant, dignitatem, quae, si Principem exceperis, primas obtinet, idcirco non obtinuit, quia nunquam petiit: neque illa solet unquam tribui, nisi candidatis; nec ipse candidatum profiteri voluit, ab omni ambitione quippe longe remotissimus.

Qui tamen eminentissimum locum occupant, honorum duo gradus, Ducis, & sacri Praefidis, sive Patriarchae; ii *Mauroceni* utrique haud quaquam petenti, immo ne tale quidquam suspicanti, parum abfuit, quin obtigerint, ultro demandati. (a) Etenim anno M. DC. XV. cum in Matthaei Zanis, Patriarchae sanctissimi, locum Venetum de more civem sufficere oporteret; solerentque Patres Senatorem aliquem designare illustri pietatis, & doctrinae laude celebratum: *Maurocenus* inter ceteros, licet *continentis Sapiens*, neque adhuc maximis illis, ad quas paucis post mensibus pervenit, dignitatibus functus, suffragatorum multorum voluntatem, immo civitatis universae studium in se unus converterat. Ita certabant in eo virtutes omnes tanto fastigio dignae, scientia, facundia, mores integri, & quae primas agit, innocentia vitae, atque in Deum Optimum Maximum pietas singularis. Neque certe illi tantam veluti de manibus eripere dignitatem quispiam praeter eum poterat, qui tum creatus fuit, Franciscus Vendramenus, Senator amplissimus, qui deinde a Paulo V. Pontifice Maximo Cardinalis est dictus.

(b) Anno vero M. DC. XVIII. qui postremus ejus vitae annus quoque fuit; cum in Duce eligendo, qui Joanni Bembo succederet, electores inter se haud facile convenirent, eosque commemorare pergerent, atque nominare, qui etiamsi candidati non flagitabant, tam excelsum tamen honoris apicem merebantur: ipse quoque relatus est facile in eorum numerum, eumque suffragiorum numerum obtinuit, qui virtutem, & maxima in Republicam viri merita testaretur, & aequae rerum aestimatori cuique facillime ostenderet: cum ille, audita re, subridens, *Laetari se multum*, diceret, *habuisse Rempublicam non solum Nicolaum Donatum, qui Princeps renunciatus tandem fuerat; sed alios etiam quamplurimos qui sibi praeferri possent: oportere cives probos nullius ambitionis, sed unius Reipublicae rationem maximam habere, ut dignioribus ceteri semper non gravate concedant, & oblatus etiam magistratus respiciatur constanter, si minus rei gerendae nos aptos sentiamus; atque adeo, si res ita ferat, deponatur omnino,*

ret, ut *Tomafnus* affirmat in *Elogiis virorum literis & sapientia illustrium*, cum *Prevotii* elogium affert. „ Viro cl. *Prospero Alpino* jam fati defuncto, *Andreae* potissimum *Mauroceni*, „ ni consilio horti juxta publici cura, additis LX. florenis, ipsi (*Prevotio*) committitur. „ Ex *Mauroceni* epistolis quae exstat pag. 235. ad *Prevotium* data, ipsi hanc novam provinciam demandatam videretur gratulari.

(a) Etenim anno M. DC. XV. Senatus novo Patriarchae in locum Matthaei Zanis creando habitus est V. kal. sept. anno M. DC. V. non autem M. DC. XV. ut *Craffius* narrat: sed typographi errorem puto. Centum & septem suffragia *Maurocenorum* creaverunt. Praelatus nihilominus illi est Franciscus Vendramenus, centum triginta tribus suffragiis creatus.

(b) Anno vero M. DC. XVIII. Joanni Bembo extincto cum Principem sussecluri unus & quadraginta electores convenissent, ea fuere inter Patres certamina, ut quamvis suffragia iniri VIII. kal. april. coepissent, nonis tantum april. subrogato Nicolao Donato, conventus dimissus sit. Quinques & trices imita suffragia sunt: clarissimorum procerum nomina calculis subiecta, inter quos *Mauroceni* nostri habita est ratio. Cum enim III. kal. apr. decimotertio suffragia inirentur, primo *Maurocenus* novem suffragiis probatus est: undecim deinde, cum III. non. apr. jam vicesimonono in suffragia iretur: postea duodecim, cum prid. non. ejusdem mensis fessis certaminibus Patres tricesimoquarto ad suffragia essent vocati. Neque aliud certe tanto Senatori obsuit, quominus Reipublicae Princeps renunciaretur, quam nondum matura supremo magistratui aetas, qui non nisi confecto maximorum honorum curriculo, valde senibus deferri solet.

mino, ut praestantioribus viris, & praecipue senioribus, quippe qui magis idonei videantur, permitti queat.

At paulo post, (a) cum tot jam annos Reipublicae causa & in excelsio collegio labores maximos subiret, & quae incurrere solent, subciviva tempora perire sine fructu nulla pateretur, sed literarum studiis, & Historiae scribendae daret, (b) sensim debilitatis, ac ingravescente etiam aetate fractis corpusculi viribus, tantis oneribus ferendis diutius par esse non

e 2

po-

(a) cum tot jam annos) Difficile dictum est, quibus quantisque, & quam assiduis curis ea Reipublicae pars administraretur, quae ad *Consilii Sapientes* pertinet. *Aloisius Lollinus* datus ad Senatorem nostrum literis, pag. 12. maxime exercitum *Sapientum* vitam ita describit: „ Occupaciones sane vero publicae *ἐξαρμωβίαις* Castoras vos reddunt, proceres politicos. „ Semissis anni cuique integer ita a vobis Reipublicae infumitur, ut vix respirandi otium sum- „ perfit. Semissis vitae munus sit reliquus, nec ille quidem totus, aut omnino liber, cujus, „ quippe pars non quotacumque, sed plerumque potior, eisdem ferme distinctur curis. „ Etenim *Maurocenus* per sex alios menses, post abdicatum *Sapientis* munus, gravissimis, ideoque curarum plenis magistratibus, ut solet, praesciebatur, ne umquam vacaret. Propterea aliam ad eum epistolam pag. 325. ita incipit: „ Nimium files, vir amplissime, hoc est, ut ego qui- „ dem interpretor, NIMIUM TE PUBLICA RES OCCUPAT, cui aetatem, cogitationes „ omnes, linguam devovisti. Et si filere *ἀκρυπος* fortasse fuerit dixisse, cum tu interea con- „ cionibus tuis curiam demulceas; gravioribusque curis otium rependis nuper valetudini in- „ sumptum. „ Quantum tamen vir patriae amantissimus laboris in Reipublicae administratio- nem impenderit, *Mauroceno* ipso luculentius nemo significavit, qui consanguineo & amico suo *Nicolao Contareno*, ut ex ejus *Opusculi* apparet, pag. 209. quietem qua ille Patavii fruebatur, sibi quoque maxime optans, haec scribit: „ Quid vetat (dices) quo minus huc convoles? An te fatigem narrando, quae melius, quam ego, nosti? Vivendi hoc implicatum curis genus „ quod perhorresco, fugientem me sequitur, vitaeque meae brevis summam intercipit: expel- „ lere si connitur, tamen usque recurret. Quid plura? NULLA MIHI QUIES A RE- „ BUS PUBLICIS, quae nocturnis diurnisque negotiis corpus animumque ipsum deterunt. „ Ideoque epistola etiam ad *Lollinum*, pag. 199. conquestus est, publicis se curis impediri, quo minus affectam *Historiam* suam ultima admota manu perficeret. „ Id unum me mordet, an- „ git, atque excruciat, quod HISTORIAM, quam summis vigiliis fere usque ad haec tem- „ pora perduxim, AD UMBILICUM ADDUCERE NEQUEO; neque enim vel semihoram „ diei ac noctis quietam ducere licet: annuet fortasse meis votis aliquando Deus opt. max. „

(b) sensim debilitatis. . . ac fractis corpusculi viribus, &c.) Mirum nemini, quod viro tam molestis aliis ex aliis curis implicito, neque ideo a malis alieno ita corpus debilitatum sit, ut aetate in senium vergente multis gravissimisque morbis affectus fuerit. Primum extremo suae vitae tempore vehementissimo oculorum dolore affligi coepit. Hac de re ita ad *Prevotium*, medicum celeberrimum, scribit. pag. 201. „ Ego, mi *Prevoti*, anni hujus initio, cum non- „ dum bene confirmatus ad Collegium accessissem, in graviorem morbum incidi; nam VE- „ HEMENTISSIMIS OCULORUM DOLORIBUS alternis noctibus EXCRUCIOR, quas „ saepe infomes trahendo; neque adhuc remedia vincere malum queunt, &c. „ Quotannis, sta- „ tis tempestatibus, hujusmodi dolore captum intelligo; siquidem quadam epistola, pag. 214. si- „ bi ait amici *Lollini* literas redditas „ ANNIVERSARIO fere OCULORUM DOLORE „ LABORANTI, atque in tenebricoso loco sedenti. „ Cui epistolae non inficetum responsum dat *Lollinus* his verbis, quod inter *Epistolas miscellaneas* existat pag. 150. quamvis operarum incuria sit 350. „ Illud medio de fonte tot leporum peramarum fuit, quod te OPHTHAL- „ MIA laborasse scribis. Te ne adeo, quem totum oculo esse in Reipublicae, literarum- „ que rem in primis foret, OCULORUM laboribus tentari? Irascor *Asclepiadum* cohorti „ cujus crimen est, quod tantum doctrinarum lumen tenebras inabitat, &c. „ Ad oculorum dolorem, alium quoque accessisse, *Lollino* deinde significat *Maurocenus*. „ Unde nam exor- „ diar, Praeful amplissime? an a tuis suavissimis literis, an a meis acerbissimis doloribus? Il- „ lae animum erigunt, recreant, pascunt; hi corpus deprimunt, torquent, excruciant. „ Nam cum anni initio ab ophthalmia, qua mirum in modum vexatus fueram, convales- „ sem, atque iterum ad Collegii pensum rediissem, me gravior morbus exceptit, quo alter- „ nis noctibus CAPITIS OCULORUMQUE DOLORE vehementissime maceror; neque „ ullis adhuc remediis pertinax malum evinci potuit; medici potius morbi novitate atque ob- „ tinatione vincuntur. „ Non ideo tamen musarum amantissimum virum potuisse umquam

a li-

potuit. (a) Itaque cum in Senatu maximis de rebus semel atque iterum differuisset, acerrimeque & concitate admodum perorasset, ut in more habebat, continuo morbum ex ingenti labore contraxit; qui levis prius, ac nullius fere momenti creditus, brevi in adeo periculosum, & gravem evasit, ut, saeviente atrociter febre, decem dierum spatio os illud eloquentissimum, & sapientissimum aeterno damnarit silentio. Cum autem periculosius aegrotaret, gliscente in dies morbo, sacris, quae ad expiandum animum pertinent, rite procuratis, contractas animi sordes religiose diluit; epuloque caelesti, quo sanctissimum CHRISTI JESU corpus porrigitur, confirmatus, XIII. kal. julii ex hominibus non magis exemptus, quam exaequatus, si hoc fas est dictu, Divis ipsis, immortalitatem recepit verius, quam mortem obivit. Moriens sine ullo vultus, & corporis motu, adeo placide, ac tranquille ex hac vita decessit, ut videretur levi somno sopitus quiescere: neque sanctius quisquam, aut lenius diem extremum clausit. Neque modo luctus, & lacrymas ordinibus cunctis; sed huic aetati magnum, ac triste desiderium sui, posteris etiam virtutis memoriam sempiternam reliquit. (b) Lugebat Senatus, moerebat equester ordo, plebs erat quasi senio, & squalore confecta; omnis aetas, sexus, & gradus afflictabatur; domus denique,

&

„ a literarum studiis avocari, ex iis quae sequuntur, intelligo: „ Ex his, quae mea nunc sit
 „ vitae ratio, cognoscere potes. A publicis negotiis abstinere cogor: sed id in lucro reponere,
 „ rem, nisi mihi lectione & scriptioe penitus interdictum esset. Aures tantum restant, quae
 „ me auditu exercent: anagnosce, id est lectore utor, qui labantem quandoque animum le-
 „ ctione parum operosa, at utiliori sustentet. „ *Angelo Grillo*, Casinensi, epistola, quae inter
 „ *Opuscula* invenitur pag. 207. aliud etiam anniversarium valetudinis suae vitium *Maurocenus*
 „ narrat. „ ANNIVERSARIO STOMACHI DOLORE jam aliquot dies LABORAN-
 „ TI mihi nihil vel ad leniendos cruciatus opportunius, vel ad constantiam salubrius, tui de
 „ me memoria accidere potuit, &c. „

(a) *Itaque cum in Senatu*, &c.) Extremi illius morbi, quo decessit, causas & vim ita describit medicus ac laudator ejus *Palazzolus*. „ Sed dum in Senatu vela in altum pro-
 „ vehunt, ac multi subinde venti irascendi, dolendi, indignandi abripiunt orantem, ex
 „ multa atque contenta iactatione naufragium fecit. Sic enim incaluit, ut bilis in summum
 „ corporis effusa sit. Dixi, & quantum in me fuit, contendi, ut decumberet, & per ali-
 „ quot dies a publicis curis avocaret animum. Satis fractum, satis confectum esse. *At Se-
 „ natum*, inquit, *cogendum jussi*. *Salus mea plane mihi invisita, si non sit cum Reipublicae sa-
 „ lute conjuncta*. O vocem patriae salutarem, &c. Accitus tandem *Amaltheus* (*Octavius*
 „ nempe, *Hieronymi* filius, clarissimi viri) ille Aesculapius, ille

„ Quo non praesentius allum

„ Auxilium venit

„ Adhibita a nobis sunt quaecumque studium, industria, ingenium arte, experientia, exer-
 „ citatione consequi potest. Sed morbi pervicacia conatus omnes elusit: praesertim cum in-
 „ commoda valetudine, & multis studiis atque vigiliis exhausta, &c. Idcirco defun-
 „ cto inspiciendi & exenterandi causa dissecto, jecoris, lienis, & pulmonis pars, qua altior
 „ & editior, sanguine & tamquam spiritu carere jam coeperat. Ad haec * *oc-
 „ caluerat* ductus, qua bilis in primis ad intestina fertur; ut nulla jam relevare eum, & in
 „ integrum restituere vel industria, vel remedia possent. Ita divinus ille animus summum il-
 „ lum locum & excelsum, plenum stellarum repetiit. „

(b) *Lugebat Senatus*, &c.) „ Luctuosus fuit omnibus illius obitus atque discessus. Te
 „ enim, *Maurocene* optime ac sapientissime, jam enim te mea haec vox affatur & alloquitur,
 „ ubi ubi es; te, inquam, Collegium, quod sapientiae acumine quasi admirabile reddidisti;
 „ forum, quod negotiis plenum, controversis perturbatum, jure & aequitate placasti; comi-
 „ tia, quae facundia & eloquentia detinuit; Ecclesia, quam religione ac sanctitate ornasti;
 „ domus, ubi pietatem; Senatus, ubi fidem posuisti; bibliotheca libris optimis, & undique
 „ conquisitis instructa; & illa, illa inquam lucerna, socia lucubrationum tuarum, lugere,
 „ ac patronum suum requirere quodanmodo vitae sunt. „ *Aurel. Palazzol. in Paneg.*

(a) Ni-

* forte oc-
 calluerat

& plateae tam beneficium, tam salutarem, & prudentem senatorem deslere videbantur. Fuit omnium cum gemitu ad divi Lucae tumultus. *Paulus* frater; dicerem ego tantarum virtutum heres, si aut debitas laudes pateretur ejus viri modestia, aut res ipsa palam, quod existit, non loqueretur; hic igitur, quem minorem natu, sed non ulla virtute *Andreas*, veluti filium unice dilexit, veluti genitor ab eo vicissim observatus, sepulchrum de more faciendum, extruendumque curavit.

Famam quidem tam clari nominis nullus tumulus, nulla unquam teget vetustas temporis, nulla oblivio. (a) *Nicolaus Contarenus*, ejus consobrinus, Senator gravissimus, in Veneta Historia conscribenda Decemvirum jussu confestim substitutus est: vir non modo literis, atque adeo disciplinis omnibus mirum in modum excultus, & eloquentissimus; sed qui pro temporum ratione a musis ad martem deflectere, utilemque Reipublicae & gloriosam sibi operam militiae, & in castris, ubi (b) summo cum imperio praefectum agit, praestare possit.

Non esset hercle, quod *Mauroceni* formam, atque effigiem referrem, cum illa non tam nobilium artificum expressa tabulis, aut signis, quam alte in hominum praestantissimorum mentibus impressa perenni, ac nunquam intermoriturae gloriae memoria sit jam conservata; (c) *Jacobus* autem nepos, jam *ordinum Sapiens*, ipso ingenuae frontis honore tanti patruum imaginem; sed multo magis moribus, & doctrina ita referat, ut tam egregii nepotis causa beati *Andreae* manes habeant, unde supra humanae felicitatis fastigium efferre se valeant. Facies fuit illi non multo rubore suffusa; sed quasi repraesentaret animum, decora, modesta, & ingenua: lata frons, promissa barba, oculi hilariores, & venusti; sed qui assiduo literarum studio nonnihil lipitudinis contraxerant, qua vel invitus *Andreas* literarum amorem ubique ostentaret: statura breviori, atque humiliori, quam cum elato capitis integumento, foculisque ac incessu incassum augere tentaret: excelsa ingentis animi magnitudine, & tantis virtutibus, veluti cumulis superimpositis, mirum quantum amplificavit, atque in majus extulit. Ita vero natura compa-
ra-

(a) *Nicolaus Contarenus*, ejus consobrinus, &c.) *Amitinus Andreae Mauroceno* proprie fuit *Nicolaus Contarenus*. Siquidem hunc *Joannes-Gabriel Contarenus*, *Nicolai* filius, Senator amplissimus, ex *Paulla Maurocena* susceperat, lectissima femina, *Andreae Mauroceni* filia, ac *Jacobi*, *Andreae* nostri parentis, sorore. *Contarenus* vero, sicuti *Andreae* in Historiae conscribendae munere, ita *Nicolao*, *Andreae* fratri, in Nicenae bibliothecae praefectura susceptus est. Anno tandem 1630. januario mense patriae principatum obtinuit. Exstat apud heredes, praestantissimos viros, manu exarata, duosque in tomos digesta *Venetarum rerum historia*, quam ille ab anno 1597. exorsus, usque ad sua tempora deduxit, sermone italico descriptam. Etiamnum adolescens Venetiis, ex typographia Joannis-Baptistae Somaschi, 1576. in 4. librum fatis doctum evulgavit *De perfectione rerum*; qui editus iterum est Lugduni, apud Franciscum Feure, 1587. in 8. Vide praefationem ad *Sabellici* historias. *Nicolaus Contarenus Maurocenus Opusculorum* pag. 202. appellat *virum philosophicis disciplinis ornatisimum*; ubi etiam magnificas ejus aedes Patavii in Vantio sitas luculenter describit, laudatque otium ejus, & cum literatis viris consuetudinem *Lollinus Contareno* scribens *Epistol.* pag. 54. *Philosophi* cognomentum addit; eque cognomento ait illum *communione civium vocari*. Habuit autem *Andreas Nicolaum*, non tam cognationis, quam amicitiae jure sibi devinctum in primis: quod fati probant eae, quae in iisdem *Opusculis* epistolae occurrunt, pagg. 202. 209. 240. 245.

(b) *summo cum imperio praefectum agit*) Legatus cum imperio in Reipublicae ditionibus ultra Mincium erat tunc *Nicolaus*, *Provisorem* vulgo dicimus, quae legatio ipsi fuerat demandata anno 1621. XIII. kal. mart.

(c) *Jacobus*, jam *ordinum Sapiens*) anno 1620. VIII. kal. oct. eam a Senatu dignitatem obtinuit.

ratum est, ut qui nos movet animus, brevi corpore inclusus, tamquam collectis minori in ambitu viribus, majori virtute membra regere, & facilius ad excogitandum moveri, celeriusque cuncta comprehendere, & explicare videatur. Nos itaque, quando ante oculos obversabitur species tanti Senatoris, tum intelligere debemus, eum, quem jam descripsimus, animum excelsum, ingentem in brevi corpore adfuisse una cum tot, tantisque prorsus admirandis naturae, ingenii, & virtutum omnium ornamentis; atque ita ceu magni hospitis exiguum hospitium, quod fieri saepe videmus, venerabundi admirari.

Reliquum modo esset, ut praeterea apophthegmata, seu breviter quaedam dicta memoriae mandarem, ex quibus longe clarius, & apertius, cum ab intimis sensibus profisciscantur, quam ex oris lineamentis mores hominum judicari possunt; talis enim plurimum hominibus oratio, qualis vita: nec unquam fere alius serio dictis, alius animo color. Enimvero neque nos ea diligenter potuimus colligere, quae collecta integrum, & bene longum volumen exigerent; & *Manroceus* sermone quotidiano veteribus potius elegantium scriptorum dictis usurpandis, quam recentibus a se excogitatis delectabatur. Nonnulla tamen attingam, perpauca contentus, quae curioso lectori satis esse possint. Cum igitur quemdam hortaretur, donum ut recusaret; ille vero nihil jucundius esse diceret, quam rem magni pretii nullo pretio obtinere, subiecit *Andreas*: *At saepe maximum pretium ejus rei existit, pro qua nullum datur.* Cum dolori alter plus aequo indulgeret, tempusque medicinam facturum diceret frequenter: *Vulgus*, inquit *Andreas*, *diu ferendo solet, prudentes diu cogitando leviolem facere molestiam debent.* Cum quidam *scelopetti*, ut modo vocant, incertum ictum reprehendens, militem, qui satis non collimaret, acriter castigaret, ridens *Andreas*, *An putas*, inquit, *hominem, quia fulmen accipit, Jovem esse?* Nonnulli hominum, Deorumque fidem implorabant, pacis nomine, & specie non semel decepti, cum *Andreas* *populos quosdam esse diceret, quibus nihil fidei habendum: cum pacis, & belli nominibus, tamquam nummis utantur, non ad fidem praestandam, sed ad arces, & civitates sibi comparandas: meliores certe cum bellum aperte movent, quam cum pacis, & amicitiae nomine infidias tegunt.* Cum vero legibus cunctis, necnon magistratibus in omni vita religiosissime obtemperaret, *Nihil hominibus gravius esse, ajebat, quam injuste servire: nihil vero suavius quam juste parere.* Cum amicus quoddam ejus dictum liberius carperet, & vetus illud usurparet, *Veritas odium parit: Immo*, inquit *Andreas*, *quod in hominibus fieri frequenter videmus, ut nepos avum suum potius referat, quam patrem; id etiam in veritate usuvenit, ut ea, quae ex amore nascitur, amorem; odium vero parere soleat, quae oritur ex odio.* *Amicorum offensiones, non aurificis trutinis, sed quadam amoris lance ponderandas, affirmabat.* *Blaterones quosdam, & qui nihil penitus tacere possunt, bajulorum pessimum esse genus quoddam, praedicabat: Quid enim gravius beminem illum ferre posse, cui tacere grave sit, natura cuique levissimum?* *Divinas preces aliquando altius dormi recitabat: cum amicus argueret, ille vero statim: An igitur me rogare existimas, quae palam etiam non possim?* Cum virum quemdam nobilissimum solaretur, dixisse illi memini: *Ut fumus non nisi alta, atque summa petit, sic ambitio, qui sunt in altissimo loco, praecipue persequitur: verumtamen quo petit altiora, aequae ac fumus, eo citius evanescit.* Hoc veluti oraculo huic scriptioni finis imponendus: tanti vero Senatoris illustis memoria grata cum recordatione perpetuo celebranda, ut amplissimo civi, tam praeclare de Republica merito, si non meritis par gratia, at certe pro viribus nostris debita referri videatur.

LECTORI.

ANDREAE MAUROCENI *Vitam duo aetatis suae clarissima lumina, ipsi aequales atque amicissimi enarrarunt: Aloysius Lollinus, Bellunensis Episcopus; & Nicolaus Crassus. Utramque in hac nova ejus Historiae editione daturus, quam Crassus exposuit, praemissi, cum uberius mihi visa sit, ac ex ea lucidius appareat, qui cum privatim tum publice tantus vir fuerit. Accipe nunc alteram, Lollini opus, quae priorem quoque Historiae editionem praecit. Neque enim committam, quod toties in aliis jure reprehenditur, ut aliquid eorum desiderari hic velim, quae primum excusam historiam ornant. Satis praeterea hunc Lollini laborem commendant sermonis elegantia; stili etiam, nisi forte alicui supra hujusmodi descriptionis genus exsurgere videatur, juncta suavitati granditas; sed praecipue clarum auctoris nomen, ac ea, quae ab ineunte adolescentia cum Mauroceno nostro ipsi intercessit necessitudo, quam morum similitudo facile inter eos conciliavit, eorundemque studiorum communio. Si qua cupis mutuae inter tantos viros amicitiae testimonia, adi Lollini Epistolas Miscellaneas, quarum haud paucas ad Maurocenum datas invenies, plures etiam ad alios, ubi Mauroceni mentio saepissime recurrit: adi lucubrationes illas, quibus amici obitum Lollinus deflet, quarum suo loco nos quoque meminerimus; ne quid addam de hac Vita, quam auctor scripsisse tantum profitetur, ut esset AMORIS FIDEIque suae MONUMENTUM: adi Mauroceni ipsius epistolas inter ejus Opuscula, haud multas illas quidem, sed pro dimidia ferme parte Lollino scriptas. Ipse tamen me tenere minime possum, quin ad hujus tam arctae familiaritatis argumentum pauca hic afferam excerpta ex quadam ejus epistola, ad Lollinum suum data Venetiis, idibus decembris, M. DC. XVI. quae exstat inter Opuscula, pag. 211. quod eo libentius facio, quod hinc etiam nonnulla ad scribentis vitam spectantia colligi possunt.*

„ Quid enim ad memoriam jucundius, quam illius temporis reminisci, quo, post „ turcicum bellum, pace cum potentissimo rege icta, anno superioris saeculi septuagesi- „ maquarto, felici meo fato in celeberrimo totius orbis gymasio **TE PRIMUM AG- „ NOVI**. Dii boni! quantum sublimis ingenii tui virtus eluxit? quos in omni scientiarum genere profectus edebas? quam in omnium ore versabaris, dum aedes tuae „ omnium studiosorum perfugium essent? Nihil tunc mihi optatius, quam te videre „ audire, alloqui, jucundissimos sermones de communibus studiis serere. O praeclara „ tempora! cum nobilitatis Venetae flos in amplissimo ac pulcherrimo literarum theatro „ sese ad egregios mores, atque disciplinas effingeret, &c. „

Transfere beata illa otia: in patriam concessimus. Toga virili sumpta, aliquan- „ tisper ego e statione deflexi. Tu pervigil, acer dies noctesque cum linguarum cogni- „ tioni, tum scientiis impense operam navabas. Mutuis alloquiis, frequentibus congreg- „ sionibus alebantur animi. In tuis, inque nostris aedibus de rerum natura, de mo- „ ribus, de divinis rebus disputationes habebantur. Aderant multi, quos perdiscen- „ di studium attraherat, ex nostra nobilitate aliquot: intererat Nicolaus, frater „ meus, qui te unice colebat, quem tu mirifice adeo diligebas, ut nunquam se junge- „ remini. (a) Alcyonios recolo dies, quibus per liquentia haec lateque extenta stagna „ incre-

(a) Alcyonios recolo dies) Aut mytheria ipse mihi fingo, aut alcyonii dies hic non fereni tantum sunt & pacati. Quis enim tanta serenitate dies, quo nostris, non solum per interfecantes urbem euripos, sed per late extenta stagna mos sit vehi? Num & alcyonii fereni tantum sunt dies apud Lollinum epistola ad Maurocenum, pag. 67? „ Sic nunc consilii tui ratio- „ nem probo vehementer, quod ejusmodi tuis gravissimis occupationibus diverticulum paraveris, ubi quasi de via fessus, & complures dies sis aliquando libentissime, & **ALCYONIIS** „

„ incredibili voluptate utebamur . Sed cum ego , ac frater ad rempublicam vocaremur ,
 „ tu eam vitae rationem instituisti , qua studiis & tranquillitati commodius consulere
 „ posses . Nam Belluensis Antistes creatus , pietatis , religionisque officia cum o-
 „ mnium literarum genere ita conjunxisti , ut hodie (parce , precor , neque id assenta-
 „ tioni , a qua longissime absum , tribuito) *δαίμα* habearis . Immaturo fato ablati
 „ est mihi suavissimus frater , tuique amantissimus , qui mihi omnes voluptatis ac ju-
 „ cunditatis sensus eripuit : solus stadium hoc publicorum munerum percurrere coactus
 „ sum , quam laboriose , quanta cum meae valetudinis jaçtura , non commemoro . Inca-
 „ nui , consenui , jam ad calcem deveni , cito colligenda vasa sunt . At tu , amplissime
 „ Praesul , eundem semper vitae tenorem servans , diu vivas laetus , felix , cunctis cu-
 „ mulatus bonis ; quique ex uberrimis sapientiae fontibus sacrum replesti pectus , pate-
 „ re quaeso , ut inde stillae aliquot ad nos dimanent . Jam satis in vitae nostrae cam-
 „ po expatiatus sum , jam vividis coloribus expressam brevem hanc mortalitatis *ισ-
 „ ραμ* animo inspexi . Utinam , quemadmodum PARIBUS , licet dissimilibus , PAS-
 „ SIBUS hoc quidquid spatii fuit , emensi sumus ad eandem metam , perennem nempe
 „ beatitudinem , perveniamus . Vide , obsecro , Antistes optime , quo me imaginatio
 „ rapuit . Agnosce fratris olim mihi carissimi , tibi addiçtissimi manes , meamque in
 „ te observantium ; studium fove , atque amplectere : idque pro certo habeas , nihil in
 „ hac vita contingere mihi jucundius posse , quam si abs te , viro egregio , quem *συν-
 „ μα* veneratione prosequor , me vicissim amari intellexero . „

Ceterum huic Vitae vix pauca adjiciam , praeter aliquas margini numerorum notas ,
 quibus adhaerere , ut ea quae Lollinus narrat , cum iis conferas , quae a Crasso ,
 aut in nostris ad Crassum Adnotationibus afferuntur .

AN-

„ vel media in rerum hyeme FRUARIS . „ Si quid latet , puto utrumque ad illud aucupii
 genus alludere , quod capiendis mergis per hyemem , eosque potissimum dies , qui *αλεγονί*
 proprie a doctis vocantur , nobilitas nostra exercet . Est autem jucundum quidem , sed laboris
 plenum ac difficultatis . Namque parvulis levissimisque cymbulis , in hunc unum usum constru-
 ctis , mollibus pulvinis instrati , quantum late patent aestuaria , aliquando etiam longius in al-
 tum proveci , hac illac circumvehuntur , ut marinas aves undis , in quas cibum captantes as-
 sidue se immergunt , tandem emergentes excipiant . Has autem gracile caput aqua efferentes
 (cibo enim infarsae ceterum corpus aegre trahere foras possunt) ut aspiciunt , statim in genua
 erecti , globum ex argilla ea arte arcu emittunt , ut capite petitas exsternent , & stuporem
 velut quemdam injiciant . Ita paene intermortuas , & summis aquis supernatantes cymba asse-
 cuti , praeda potiuntur . Quoniam vero per quam difficilis est tam certus ictus , quoties pro-
 spero directus est , ob gaudium vectores cymbae aureo , vel saltem argenteo nummo graviore
 donant ; aves vero domum delatas , expansis alis , foribus affigere solent in orbem , aliamve
 figuram pro earum numero dispositas , honesti laxamenti , captaeque ex eo voluptatis argu-
 mentum . Hoc exercitationis genere oblectatos *Μαυροκενυμ* ac *Λολλινυμ* , adhuc praecipue juve-
 nes cum suspicor , eorum laudibus nequaquam oblectare mihi videor . Ceterum de auctoris
 mente lector judicet .

ANDREAE MAUROCENI,
 SENATORIS PRAESTANTISSIMI,
 (*) V I T A,
 (**)AUCTORE AMPLISSIMO VIRO
 ALOYSIO LOLLINO,
 BELLUNENSIVM EPISCOPO.

(*) *Vita*) Hujus *Vitae* a se perscriptae meminit idem *Lollinus* epistola quae exstat pag. 229. ad *Henricum Catharinum Davilam*, clarum illum bellorum civilium gallicorum scriptorem. „ *Historiae Mauroceni* nostri sub praelo sunt, quibus ego auctarium paro VITAM AU- „ CTORIS. Pannum purpurae, inquires. Quid agerem? importunis amicorum precibus ur- „ gebar: it non aliter, quam parendo, sibi satisfieri passuri erant. „ In eandem sententiam pag. 301. scribit etiam *Bartholomaeo*, Carthusiae Vedanae praefecto, quem nunciatum ipsi fuerat, aggressum fuisse *vitam* *cujusdam ordinis sui columinis & coriphaei*. „ Similis plane „ nobis defudatus est labor, ANDREAE MAUROCENI, amicorum optimi „ DIGTA, FACTA, MORES lineis apellaeis dignos, describentibus rudi pennis. Hic „ pudorem forsitan in me requires, qui majores nido alas explicarim. Quid facerem? nemo „ alius erat, qui se exorari pateretur, ut subiret onus. Usque adeo nos arcta hodie annona „ premit eorum pariter, qui scribenda faciant, & qui facta scriptis exprimant, & qua de- „ cet arte. „ Alia quoque epistola pag. 298. hanc vitam eidem emendandam mittit. „ MAU- „ ROCENI Vitam ad te mitto. Non tam a te laudari pergratum fuerit, quam corripri. Il- „ lud amori, morique tribuam, hoc libertati, alienique profectus studio, quo flagrare ma- „ xime par est, tantum ab obtreclatione & livore diffitos, quantum candori propiores & „ dilectioni. „ Verum quo in pretio habenda illa sit, satis declarat *Laurentius Pignorius* epi- „ stola ad *Lollinum*, inter *Lollinianas* pag. 293. „ LUCUBRATIONEM TUAM ut vide- „ rem, permisit vir amplissimus *Donatus Maurocenus*, elegantem illam profecto, & multum „ decoris addituram historicae scriptioni *Mauroceni* nostri. „

(**) *Auctore* Aloysio Lollino) Antiquissimam *Lollinorum* gens in eam patriciorum Veneto- rum coloniam transcripta est, quae Senatusconsulto in Cretam deducta fuit. ALOYSIUS,

Pauli filius, hujus nobilissimae gentis ultimus fuit; quo extincto, in nomen adscita est, fortunarum etiam heres, Justinianorum paris nobilitatis familia, qui nunc Justiniani-Lollini appellantur. Ille enim ecclesiasticam vitam amplexus, renunciatus est Bellunenſis Episcopus a Clemente VIII. anno 1596. III. kal. sextil. teste Ughello *Italia Sacra*, tomo V. col. 197. Urbano VIII. sedente, ipsum vita functum idem narrat anno *millesimo sexcentesimo vigesimo SEXTO*. Verum Ughelli erratum facile deprehendes, si apud eundem legeris, *Joannem Delphinum* datum fuisse Lollino successorem eodem anno 1626. V. id. febr. Neque enim fieri potuit, ut tam paucos dies dumtaxat Bellunenſis sedes vacaverit. Praeterea *Donatus Bernardius*, cujus & infra meminero, Opuscula Lollini duo, quibus titulus: *Praefatio Iambico carmini NOCTUA inscripto destinata*, &c. & *Epistolica dissertatio de non deserendo grege*: edidit Venetiis, anno M.DC.XXV. ut ex libri fronte apparet. Hic autem epistola nuncupatoria, data IDIBUS AUGUSTI ejusdem anni, qua illa obtulit *Amplissimo Jurisconsultorum Bellunenſium Collegio*, cum vocet *Lollinum τὸν μακαρίτην*, sibi que affirmet ab eo *multiplacem atque amplam divini ingenii supellestem LEGATAM*; plane significat, optimum doctissimumque Antistitem idibus augusti anni 1625. jam defunctum. Ut vero certiora afferam hujus rei argumenta, ajo, apud *Bartholomaeum Celinum*, nobilem Bellunenſem, qui modo ad transigendas civitatis suae res Venetiis degit, inspectum a me *Lollini testamentum*, ipsius manu conscriptum anno 1624. V. id. nov. cui adnotatum est a publico notario, eum defunctum esse anno 1625. hora septima ejus noctis quae diem III. ante kal. april. praecedit. In aede cathedrali Bellunenſi, in medio presbyterio est Lollini tumulus cum epitaphio:

ALOYSII. LOLLINI. EPISCOPI
 QVOD
 MORTI. OBNOXIVM. FVERAT
 HIC. CONDITVR
 M. DC. XXV

In librum Actorum ejusdem ecclesiae cathedralis haec relata sunt:

M. DC. XXV. kal. aprilis ANNO SACRO

Obitus Illustriss. & Reverendiss. D. D. ALOYSII LOLLINI, Episcopi Belluni, summo omnium hominum, ordinumque moerore in ecclesia nostra cathedrali, quam banestissimo funere, post laudationem, atque omne genus pietatis, honoris, & officii flebiliter sepulti.

Recenset Ughellus nonnulla ex ejus operibus, non tamen omnia; atque in his etiam non semel est emendandus. Vivens Lollinus nihil typis vulgavit, nisi fallor, praeter *Lacrymas in Mauroceni funere*, quarum crebro occurrit in meis haece adnotationibus mentio; atque hanc, quae *Historiam* praebet, *Mauroceni Vitam*. Moriens Donato Bernardio, civi Bellunenſi, familiari suo, quidquid scripserat, legavit, ut apud ipsum custodiretur, vel etiam, si ita illi visum esset, heredum suorum aere vulgaretur. Si quis cupit, quinam fuerint Lollini mores quaenam vita, intelligere, ab ipso Lollino quaerat, praecipue inter Opera, quibus titulus, *Episcopatum curarum characteres*, pag. 153. in *Dissertatione epistolari de non deserendo grege* & ac pag. 237. in *Soliloquio*; quaerat etiam inter *Epistolas Miscellaneas*, pag. 455. in epistola ad *Laurentium Regosiam*. Operum vero, quae ipse inedita reliquit, luculentus index exstat in praefato opusculo, quod inscribitur: *Praefatio iambico carmini NOCTUA inscripto destinata, in qua suarum lucubrationum recensum agit*, &c. atque in *Additamento* quod eidem opusculo subjecit *Donatus Bernardius, quo Aloysii Lollini operum recensum persequitur*. Bona horum pars, eodem Bernardio curante, jam prodiit in lucem, & continetur in *Episcopatum curarum characteribus*, atque in *Miscellaneis Epistolis*; quibus adjiciendum est parvum *Carminum* volumen. Optime quidem de re literaria mereretur, qui omnium simul, sive editorum, sive nondum editorum operum novam nitidamque editionem vulgandam curaret.

ANDREAE MAUROCENI

V I T A .

ARAM omni aetate avem probum simul, ac doctum hominem si quando in lucem edit saeculi nostri victa situ, effoetaque viribus senectus, haud sane minori gaudio perfundi omnes deberemus, quam Aegyptii olim, religionibus maxime addicta natio, Api adinvento. Quod enim Dei immortalis beneficium humano est coetui praesentius, ac conducibilius, quam indigenae virtutis exemplo vivo, ac spiranti minime destitui? quod moribus sibi exprimendum juvenus statuatur, cives aemulentur, admirentur exteri, perbeatamque praedicent civitatem illam, cujus e gremio tantum lu-

men sub hanc sequioris aevi vesperam emerferit, documento apud omnes maxime futurum, necdum intercidisse disciplinam morum, seminave penitus exaruisse gignendis heroibus idonea. Nam cum ex toto humani generis asse vix sextulam decutias literatorum; ex hoc vero exiguo numero perrari sint, qui morum probitatem literis adjunxerint, quale decus erit, quam praecclarum, unum esse de tam paucis, de tam pene nullis? Quod ego sane decus patriae meae gratularer ANDREAE MAUROCENI, praestantissimi civis, causa promeritum, si apud ejusdem postrema merito desilentem gratulationi locus ullus foret. Sed moerorem justum illum quidem, & funeri tam Reipublicae acerbo debitum tempus edax rerum animis absterget: memoriae tanti viri ne quid idem obsit; neu qua nomen ejus intercipiat oblivio, enitendum est nobis summa ope, quibus in vita nihil fuit ejus amicitia jucundius. Atque utinam non impar foret operi ingenium: extaret per omne aevum adversus vetustatis injurias hoc amoris, fideique meae monumentum, veritati non minus sacrum, quam virtuti; cui fraudi esse non debet, quotiescumque in aliquo civium ultra legem communibus ingeniis praescriptum eminet, si ejus praecclara opera sic ad historiae fidem literis mandantur, ut nihil prorsum Momi detur auribus, quod magnopere audire cupiant: naevos enim in praestanti forma anxie scrutari, ubi nulli sunt, vel aspectum fallunt, non tam ego indicium esse libertatis, quam livoris puto. *Mauroceno* parentes fuere (1) *Jacobus*, Senator laticlavius, & *Caecilia Cornelia*, femina lectissima, *Paulli* Procuratoris *Marciani* filia, primariae claritatis ambo apud suos, & vetustate, imaginibusque majorum inclytae, quos sub nomine quemque suo dicere quid attinet nemini indictos? (a) Dies ejus natalis incidit in idus februarias anni post Christum natum M. D. LVII. qui fuit urbis auguste augurio conditae M. C. XLII. Fratres geminos habuit (b) *Nicolaum*, (c) & *Paullum*, quorum hic ei superstes adhuc vivit; (2) ille fratris fata antevertit natu licet minor.

(a) pag.
viii. lin. 10

(b) pag. xx.
lin. 9.

(c) pag.
xxxvii.
lin. 2.

f 2

In

(1) *Jacobus Senator* *Jacobus*, *Andrae* filius, *Jacobi* nepos, ortus est III. id. jul. anno 1530. Hic ex *Caecilia*, *Paulli* *Cornelii*, *Marcii* procuratoris filia, quam anno 1557. duxerat, tres liberos suscepit: *Andream* nostrum id. febr. anni 1558. qui Veneto more adhuc erat 1557. *Nicolaum* anno 1560. post. kal. sept. *Paullum* kal. oct. anno 1566.

(2) *ille fratris fata antevertit*) Siquidem duos & quadraginta annos nondum integros natu vivere desit *Nicolaus*, post. kal. mart. anno 1602.

(a) pag. x.
lin. 9.

In puero ab usque teneris unguiculis indoles emicuit summa, quae disciplina domestica paullatim exulta ad virtutem, atque pietatem sic increvit, ut specimen futuri profectus daret minime vulgaris. (a) Grammaticis est usus adolescens *Baldo-Antonio Penna* latine, & *Bernardino Parthenio* graece, apprime eruditus, sub quibus linguarum elegantia, atque ubertate principum rudimenta hausit, jam tum animo prospiciens iter sibi earum ope pronius futurum ad scientiarum metam cursu pertingendam. Neque enim juvenis laudis festinus, ac doctrinae sincerioris avidus se unquam ab epidemico nostrorum hominum errore abripi est passus, falso opinantium philologiae, ac philosophiae finales lapides inter se diremptos multo magis esse, quam Phrygum, Myforumque res olim fuerint: nihil illis foederis, commercii nihil invicem intercedere: hostilia, ac impacata omnia aeternis diffidiis sejungunt. Sed doctissimorum virorum, qui in Musarum, Sophiaeque castris agmen ducunt, exempla relegens, studiorum malo genitos illos reputabat, qui res a proprietatibus verborum, quibus copulantur, tamquam vi illata divellentes, vel infantem sapientiam per vasta barbariae spatia sectantur, vel inani loquendi profluentiae, linguaeque volubilitati consuecunt, forensium instar formulariorum, quibus verbigerari invicem non modo munus, sed & census est. Et profecto si anormis quaedam philosophia, & nulli sectae addicta peteretur, aequius ferremus; nunc vero, orbe peripateticorum legibus parente, quis non istis liberiori stomacho succenseat, qui Aristotelem florentis facundiae virum, cujus in verba per quam religiose jurant, laboris vel odio, vel taedio non nisi semilatine, vel mixobarbare potius obloquentem audiunt ipsi plane Opici, omnisque eruditionis penitus experites? Non neminem sane appellare possem supercilio Lycaeam fulcientem, cui nulla alia versio adhuc innotuit Aristotelicarum scriptionum praeter eam, qua Averroes usus est Arabs, nativam gentis barbariem praesferentem, unde ad nos venit latinis prius auribus ignota. Fas mihi sit comperta proloqui, ac testata omnibus, qui politioribus studiis ducuntur: nihil est profecto aureis veterum philosophorum eloquentiae fluminibus, quam istorum coenosi lacus dissimilius. Unde ne sibi esset hauriendum, operam dabat *Maurroccenus* sedulam, ut in grammaticorum, rhetorumque scholis non paullo accuratius erudiretur, quam mos hodie obtinet multorum non alibi magis, quam in id genus studiis ludi a pueris operam existimantium; ideoque insulsum quorundam auctorum dispendiosa compendia sectantium. Nec conatus successu caruit, labore pertinaci, cui nihil non proclive, comitatus. Vix dum ephebos ingressus talis erat, quales provectioris aetatis condiscipuli perquam sane pauci: posse graecis latina jungere, orationemque tam uberi vena profluentem ad Ciceronis exemplum meditari, quam vincere numeris, Musisque felici rudimento innotescere.

(b) pag. xi.
lin. 1.

Exinde philologiae spatia emensum dialectica excepit, ut cum, quo cursum ingenii maxime direxerat, ad limen porro siseret Lycaeum. (b) Doctor erat *Alcyfius Pisaurus*, philosophiae peripateticae professor, qui cathedrae ex Senatusconsulto praesidebat per id tempus, vir familiae amplissimae splendore, egregiaque propriae virtutis laude non minus, quam tirocinio *Maurrocceni* celebris. Neque enim quemvis de trivio poscebat perspecta jam ingenii juvenis subtilitas, & quae de praeceptoris iudicio judicare non inepte posset. Exprimi non potest, quam ille sitim avidè expleverit in illimibus rivis doctrinarum, qui cum ab uno omnes dimanent fonte, male sane faciunt, qui tamquam imperiti aequileges alter ab altero ne excipiatur, excitato quasi transf-

transversim aggere impediunt . Non arctiori virtutes sibula inter se necluntur , aut venae per corpus invicem commeant sequacius . Nec Plato , etsi nonnullis aliter videtur , ab hac sententia diversus abiit , cum in republica a se primum instituta lege lata cavit , ne quis plures unus artes scilicet exerceat : aliorum enim cautio illa respicit , neque septa sellulariarum artium egreditur ; alioquin legis ipse reus agi posset violatae a se scitae legis , qui nullam liberalem artem non perfecte calluit , idem poeta summus , conditorque dialogorum disertissimus , quos petitis ex omni scientiarum genere floribus referfit .

(a) Verum ubi quod fatis esset operae *Maurocenus* in patria studiis impendit , Athenas Euganeas se contulit , ratus inde profectui suo incrementi non parum accessurum ob urbis , & doctorum autoritatem . Florebat illa tempestate *Franciscus Piccolbomineus* , & *Jacobus Zabarella* , nobile par philosophorum , quorum ille Averroidarum princeps , hic Alexandreae sectae propugnator acer habebatur . Unde inter eos studio partium incensos erudum in dies odium , asperrimaque aemulatio gliscebant , dum alter copias parat adversus alterum ea sententione animorum , ut non in circo olim Veneta factio Praesinae adversata fuerit implacabilius . *Maurocenus Piccolbominei* in disputando ubertate , acumine *Zabarella* captus , ambos , qua erat morum lenitate , summe coluit , ambobus eo in primis carus , quod ab obrectatione juxta , & favore partium intactus , hominum diversas quidem , sed praeclaras dotes pari pietate observaret . Idem Pomponio Attico aetas sua praestantissimorum , si ulla unquam alia , virorum ferax summae laudi vertit , quod , fide salva , officioque amicitiae debito incolumi , Q. Hortensium , & M. Ciceronem , adversis inter se se in foro studiis certantes , pulcherrimique laboris aemulos , pariter dilexerit , ab utrisque aequae cultus , dilectusque . Patavii per quam diu fuit *Maurocenus* genio suo obsecutus , qui non alia voluptate ducebatur , quam quae a literis orta in literis ipsis quasi eodem orbe repetito acquiescit . Quid enim quaeiso aliud ageret potissimum juvenis frugi , constantiaeque inexuperabilis adversus exitiales pestes saeculi luxum , aleam , libidinem ? Virginis eum senectae fuisse , quasi alterum Origenem Adamantium , alibi ex familiarium relatu diximus . (b) Unus nempe discendi amor gloria flagrantem animum incessens , degeneres inde caducarum rerum reliquarum omnium cupidines , veluti clavus clavo truditur , dispulerat . Quod de Hippolyto quoque , Thesei filio , mortalium castissimo , fabulae testantur , qui non tam venatus , ut ajunt , quam sapientiae studio (erat enim is Orphicae philosophiae summe deditus) ab omni cogitatione venerea abstulit , caecus ad formosas . Obersatur animo haud illepidi facti recordatio , quae ad fidem dictis adstruendam mire facit . Commigrarat Patavium e fornice Veneto hilaribus Thais una omnium facerruma , ut juventutem ad pudorem natam a Minervae sacris ad Veneris volutabrum , & Bacchi orgia traduceret . Hujus ille cum fores praeteriret uno atque altero sodali comitatus , quibus mulieris frans non ignota erat , forte accidit , ut illex in vestibulo aedium federet aucupio intenta : quae ut juvenes accedentes vidit , obviam ultro prodiens , iis verbis , eo gestu manuum , eo nutu , vultuque illos profecta est nunquam sibi ne de facie quidem ante cognitos , ut nihil potuerit fieri amanti : quae non omnino gratuitae benevolentiae imitamenta *Maurocenus* , ut erat ingenuo , experteque nequitiarum animo , non aliorum est interpretatus , quam si officii ergo dicerentur . Ubi nunc , luxuria rerum potente , in necdum ingresso ephebos puero tantum invenias doli incapacitatis , quantum

(a) pag. xii.
lin. 1.

(b) pag. xiii.
nor. b.

in illo fuit sub ipso aetatis vere, firma valetudine, corporis habitu de calore plurimum trahente, tam vero vegeto ingenio, ut subtilissimarum rerum disquisitionibus par esset? Ita profecto fit, defixa omnibus horis virtuti, veritatisque vestigandae cogitatio indocilitatem hanc parit animorum ad ea, quorum ignoratio nobis expediret magis.

Jam omnes philosophiae partes haud perfunctorie perceperat; geometrici quoque pulveris, observationumque astronomicarum non omnino expers: primores jurisconsultorum audierat: specimen dederat in musicis, peritus diagrammatum harmonicorum, nec indoctus canere ad fides, quas Socratem ferunt Conone magistro admodum senem attigisse: cum mentem subiit mirari, quanto olei, operaeque impendio nihil plane scire disceremus. Admirationem augebant Sexti Empirici Pyrrhonicae adversus disciplinas dissertationes, quem ille sane librum matutinis horis, ut erat indefessi studii, versabat, antequam ad professores Peripati accederet, ut haberet, quem cum eis conferret, praeferreretque; quod si sententiis semel sibi sociatis nunquam, ne veritatis quidem vi compulsus, nuncium remittunt, ille ingenue fatetur sibi ignota esse, quae non liquent: dissentiendique, ac exercendi ingenii libertate utitur, si quis alius veterum Academicorum, quos non indifertos fuisse tradit Cicero, plena gravitatis, ac subtilitatis. (a) Aderam tum forte, ut saepe alias, cum verba sibi data a philosophia quereretur, anxius equodnam porro ad fontem iter sceleretur, unde cupidinem sciendi humanis sensibus a natura insitam explere posset. Haerere se, non, ut olim Hercules Prodicus in bivio, sed in curriculo plane ipso studiorum, tot in diverticula, tot in vias secto: nec satis itineri tot salebris impedito glomere sibi destitutum fidere: Philosophiam quidem hujusmodi splendidis promissis animum allicere:

(a) pag. 21.
lin. 22.

Lucret. lib.
1. v. 49.

Jam tibi de summa caeli ratione, Deumque
Differere incipiam, & rerum primordia pandam.

Audin' quam magnifice? causas rerum ad quas etiamnum caligat humanum genus, & quicquid ubique, & quicquid nusquam est, in medium proponit vestigandum; terras, tractus maris, circumfusum aerem, inuiae aethera finitimum, caeli templa stellimicantia, & quaecumque iis dirimuntur, seu Epicuri intermundia illa sint, sive atomi, seu immensa spatia inanitatis. Haec quidni Sopsbiae candidato salivam moveant, dum secum reputat, sibi mortalium uni naturae dimoto velo, sinus pandi, aeternitatis adyta patere, obvia astra fieri terras incolenti? Tali plane mercede vel Cratetis pera maxime placeret, nisi spem, atque adeo adsurgentem coeptis animi ardorem timor frigeraceret, ne tam praeclara pollicita aurae differant. Qui sane timor ut non de nibilo natus videatur, facit discors philosophorum de rebus etiam minimis dissenso. Ajunt, negant, ambigunt de lana caprina saepenumero, aut de sumi umbra, studio rixandi inflammati, veritatis plus nimio securi. Hinc aestum fluitantis animi in adversum litus jurisconsultorum quosdam rapuisse, sed nullum operae ob pretium. Nam qui demi elegantiores literas gustassent, eas periculum esse ne plane dediscant, si istorum elingues glossas audire pergant, qui gemmea veterum jurisprudentum dicta, candore Romani eloqui nitentia, suis interpretationibus infuscant. Nam amoeniora illa artium organicarum non tanti esse, ut in iis immorari quisquam multum debeat, aliorum gratia inventa, & pueris potius quasi melimela relinquenda, ante pedem quam ulterius promoveant in Musarum graviorum penetralia. Se quidem, dicebat, postquam nec philosophia promissa expedit, nec leges satis legitime traduntur, & disciplinae mathematicae, quas superficialias Seneca appellat, metam illam nequeunt contingere, quae effuso humanarum cogitationum cursui proponitur in haec vitae circo, quae sitae rei si non ipsam ubile, at saltem vestigium aliquod comperisse haud ita pridem, dum forte die feriato

sebo-

scholas ea sine introisset, ut exiret in forum profecturus. Ibi enim Dominicani sedantem doctorem audisse primum sacrorum bibliorum, qui Genesis inscribitur, interpretantem mirifica rerum subtilissimarum ubertate. Ab eo se ita captum, ut non sine numine Divum eo se pedes duxisse crederet. Fixum itaque esse, immotumque sibi, aliis curis procul ablegatis, non alibi jacere cogitationum suarum anchoram, quam in illa statione omnium tutissima. Quod & porro haud cunctanter praestitit, se totum theologorum praesertim antiquorum lectioni applicans, unde se una opera haurire pietatem, literas, eloquentiam dicebat.

(a) Patavio digressus *Maurocenus*, non cruda adhuc, ut plerique omnes, studia, sed ingens secum nomen, summamque eximiae doctrinae laudem ad suos retulit: in congressibus absque assentatione blandus; in disputando, ubi plerique contentiosis pertinacis rixas, & clamores quaerunt, placidissimus; erga omnes exprompti officii, ac facilitatis. Nihil enim vir ad lenitatem natus magis oderat, quam refractaria, ac retrorsa ingenia quorundam, qui tanta asperitate morum inhorrescunt, ut ea in familiari colloquio omnino negligant, quae & sibi honesta, & aliis grata esse possint, offensae, ac gratiae pariter securi; quos etiam *humani generis paliuros* apto satis nomine vocabat: sicuti quos in Principum aulis ambitio torquet mala, aut spes coenatica, *Ixionios amicos* appellare erat solitus; ad parasitos Heliogabali alludens, quos labes illa augustae dignitatis, Caesarum carcinoma, aquariae rotae alligatos sitularum ritu sic circumraptabat, ut modo caput in altum tollerent, modo mergerentur per vertiginem. (b) Hujusmodi hominis sales transmarino lepore, thymoque plane Attico resperfi ab amicis quamplurimi narrantur. Nos nonnullos in gratiam lectorum memorabimus. Amico utebatur fluxae, & lethaeae propemodum memoriae; quem cum audisset morbo difficili implicitum in eo esse, ut ad plures iret, ad circumstantes conversus, *Quam vereor*, inquit, *ne familiaris noster bonae vir memoriae, & quidem Mnemosyne inconsulta, brevi fiat.* Sic enim de mortuis loqui mos obtinuit, valetque id dicti apud nos tantundem, quantum *ἰμανρίτης* apud Graecos olim, vel apud Latinos veteres, si Persio Satyrarum scriptori credimus, beatulus. In eodem genere ponendum est, quod *literaria nucleo casta putamina* vocabat rerum inanes, sed tantum ore obstreperos disputatores. Eximie scitum item illud ejus dictum de viro barba tenuis sapiente, qui tonforum tabernas cane pejus, & angue devitabat; *Haud inconsulto eum sane facere, qui sibi ne pilum quidem de sua sapientia demi pateretur.* Idem civium quemdam nactus ingenii minime exprompti, sed rerum semel apprehensarum retinentis, cum id illi plus nimio doleret, nec naturam tamquam novercam incusandi finem faceret: *Quin tu potius*, inquit, *tibi gratularis, qui ingenium habeas non aureum, quod Socrates a Diis sibi dari votis postulabat, sed gemmeum plane, & cui cognationis cum adamante multum intercedat:* vitium hoc scilicet quantitatis pretii semper fuit habitum aegre se insculpi sinere doctrinarum notis, seu quia discere ipsum pati quoddam est erectae indoli, & ad actionem natae parum congruens; sive quod raptim hausta repente effluunt: idem Plutarcho teste Catoni Uticensi accidisse, quo nihil habet Romana gravitas memorabilius, quod Graeciae in suorum laudes disertae regerat: idem Cleanthi, Stoicae porticus columini, cujus ingenium praeceptor Zeno (si fas ita loqui) duricerio pugillari comparabat. *Equidem perdociles istos, ajebat, nihil moror, qui quodlibet discunt, dediscunt e vestigio, obliviosos, hodie rudiaros, cras rudes, & gypsatae recens tabulae persimiles, quos erudire brevis perinde labor, ac vanus fuerit.* Plura in hanc sententiam addebat, quae singillatim recensere ad ulteriora festinanti nihil est necesse.

(a) pag. xiii.
lin. 18.

(b) pag.
xxxviii.
lin. 10.

Haec sane ratio, & tamquam vitae cursus *Muroceno* fuit publicis curis nondum occupato: haec provincia tam ampla ditione circumscripta, quam philologiae, artiumque liberalium fines late patent; in quarum ille spatiis assidue ingenii vires exercebat, negotioso otio indulgens, & nunc stylum lectione alens, nunc commentationibus variis exercens, modo controversias declamans, modo disputans de natura cum amicis, quorum ita copia florebat, ut (a) ad ejus aedes tamquam ad Athenaeum quoddam concursus fieret studiosorum, quibus populosa civitas, & commerciiis exterorum celebris maxime abundat. (b) Ad rempublicam accessit jam famae inauguratus, cum primum ei licuit per annalem legem, vigesimum quintum ferme natus annum, itinere ad honores prono, nempe quod ejus majores illustribus presserant vestigiis, (3) pater etiam tum tereret, Senator priscoe innocentiae, & qui exemplo, dictisque filium admonere posset muneris suscepti, unius omnium, quae juventuti patriciae contingunt laboriosissimi simul, simul honestissimi. Nam ejus qui compotes evadunt vocanturque vulgo *Sapientes ordinum*, sanctioris Collegii pars fiunt, quotidie in commune consulunt, indictis diebus in Senatum veniunt, sententiam rogantur, quamvis jus ferendi suffragii non habeant. Eo ille in munere ita se amplissimo ordini probavit, ut in ejus sententiam Senatusconsulta non raro fierent. Erat enim hominis oratio ad persuadendum maxime apposita, rerum, verborumque juxta dives, neque parum vehemens. Accedebat actio, quae in artibus rhetorum est instar omnium, non illa elumbis, languida, sed quae firmitate laterum, & vocis gestusque moderatione auditores, cum in Senatu necessitas censendi incidisset, & oblectaret in primis, & moveret plurimum. (c) Unam in eo staturae legitima mensura brevioris dignitatem ne admodum desideraremus, vir alioquin anxii cultus corporis indiligens, altiori subere mulleis suppacto, sedulo adnibebatur, haud ita tamen, ut non eisdem jocis dicacium appetere, quibus sua aetas Licinium Calvum, oratorem disertissimum, per urbanam lasciviam fuit prosecuta. Quos ipse liberae civitatis, & in dicteria profusae jocos non aliter, quam homines belli soleant, ferebat juvenis adhuc, & per comitatem, affectatam hodie plerisque, sibi plane ingentem, aequalium coetibus se inferens; praesertim cum non sui juris fuisse diceret, ea proceritate nasci, ut caput ad fornicem Fabii demitteret: *Tydeo modo similis evaderet, non se multum Polyphemis invisurum.*

Varie opinionibus veterum certatum fuit, liceret, nec ne rem capessere publicam viro sapienti: plerisque quidem molestissimi hujus muneris vacationem ei in omne tempus tribuentibus, veritis, credo, ne sublimibus curis assuetus, a quibus nonnulli ne avocarentur, opes, urbesque ipsas doctrinae studiis posthabuere, humilia ista tamquam se indigna aut fastidiret, aut plane negligeret: aliis vero non ante in communium rerum procurationem sapientem ire permittentibus, quam tempora tulissent, nodusque tali vindice dignus incidisset aliquis; tum demum illum quasi scenicum ex machina Deum accessurum, laturumque auxilium; siculneum medius fidius, atque perridiculum futurum, nisi prius partem reipublicae aliquam serio attigerit, in eaque se exercuerit, regendo per vices, parentoque: quae eximia est, & laudibus nunquam pro dignitate adaequanda rerumpublicarum temperatio,

(3) pater etiam tum tereret) Ad *Sapientum* subsellia promotos utrumque filium, *Andream* & *Nicolaum*, quae magna fuit ejus felicitas, *Jacobus* vidit; hoc tamen infelix pater, quod *Nicolaus* superstes fuit, cum tandem solum obierit anno 1604. mense aprili.

tio; praesertim ubi ornamenta Senatus, & beneficia comitorum non minore virtute retinentur, quam primo comparata fuerant. Curram ut non temere auriga regat, tempore illi opus est, vigilique opera; nec gubernatori federe ad clavum lex nautica permittit, nisi prius proreta fuerit, & tu artem difficillimam omnium, quas usus reperit, aut genuit industria, populos regendi, quatrinduo edisci posse arbitraris? Haec cum dici, credique soleant stultissime, *Maurocenus* quidem, etiam si aliae rationes deforent, exemplo suo litem hanc diremit adversus eos, qui sapientem, tamquam negotiis imparem, atque subineptum, a vestibulo curiae longe arcet: idem studii bonus, rebusque agendis habilis; veluti *Asteropaeus* alter, utramque Spartam, quam Dei beneficio, virtuteque sua nactus fuerat, pariter exornans, totidem ferme annos, quot ab ipsis civilis ejus vitae initiis ad ultimum usque aetatis tempus interjectos vixit. Quas enim ille ferias subservias a labore habuit, cui nullus fere dies sine linea est conditus, nulla nox effluxit cogitatione publici boni haud interfecta?

(a) Per omnes honorum urbanorum gradus, quibus summa in patria auctoritas acquiritur, ivit inoffenso pede ambitionis juxta, ac repulsaee expertus, quamvis in ea tempora incidisset, cum mores ad honorum appetitionem nimiam incubuerunt. Mature accusator reorum publicus creatus fuit, quod munus justitiae Venetae pro telo est ad gravia crimina poenis coercenda.

(4) Mature in Senatorium ordinem allectus, & si quid ad rem facit, adhuc filius; cui ille nomini cum longam aetatem pro pietate sua precaretur, haud frustra fuit, patre inflexis pene viribus vigente, florenteque non tam propriae, quam nati laudis praeconio. Exinde ad clavum Reipublicae diutius perfedit praeconsultor major, qui magistratus in primis & putatur, & est revera longe maximus, postquam res continentis, quae Venetae ditioni accensetur,

(b) cum *Nicolao* fratre, virorum (utinam non olim) optimo, publicoque ob summam eruditionem Bibliothecario, ita procurasset vicibus alternis, ut raro admodum exemplo alter alteri, veluti *Pollux* Castori succederet, donec in terris esse *Nicolao* licuit; quod haud diuturnum fuit, Deo ipsum quadragenario paulo majorem eo evocante, quo se hinc statione peracta ingentes animi, singularique virtute praediti recipiunt.

(c) Procuratoriam Marcianam, quam & meritum viri, ipso licet recusante, flagitabat, & suffragatorum ei consensus pridem destinaverat, mors nec dum satis matura, si aetatem cogitas, eripuit, indignantibus bonis fata obstitisse, quominus singulari ejus virtuti magnus in patria honos, & supremo propinquus haberetur. (d) Etsi erant, qui praefecturam sacrorum illi praecoptarent memoria meritorum, & in futurum spe, rati nihil, ipso aris praesidente, quod in rem Venetam foret, numen negaturum. Nulli certe civium sua aetate publica pietas, cum maxima decora honorum contulisset, majora se ei debere ita est conquesta, ut ingrata pene sibi videretur: illum quoque, imo illum maxime, inter eos numerans, quibuscum paria facere pro benefactis nemo, licet officiosus, sane possit.

Profecto cum eorum fere omnium, qui reipublicae operam impendunt, vita, veluti mimus quidam sit ex multis permixtus actibus statariis non minus, quam motoriiis, dum vel provincias ex magistratibus urbanis fortiuntur, paludamentisve praetextas mutant, vel ad Reges magnis de rebus le-

g

gati

(a) pag.
xxiii.
lin. 26. &
seqq.

(b) pag. xx.
lin. 8.

(c) pag.
xxxiii. lin.
1.

(d) pag.
xxxiii. lin.
5.

(4) Mature in senatorium ordinem allectus, &... adhuc filius) In Senatum lectus est primum, viro adhuc patre, anno 1600. VIII. kal. oct.

gati adeunt: ejusmodi vero munera eximiam dignitatem habeant voluptate etiam cum aliqua conjunctam, quae partim ex remissione animorum oritur non eisdem semper cogitationibus vacantium, partim ex perlustratione variarum regionum, morum externorum observantia, officii amplissimi splendore: *Mauroceno* eo major debetur laus, non sane quod, occasionibus peregrinationum saepius omisissis, certe non captatis, quibus *Vlyssae* prudentiae commeatus quaeritur, domi veluti alter *Vatias Servilius* tamquam in conditio fitus, nunquam se in lucem, diemque proferens senuerit; sed quia ei in ipsa urbe provincia contigit laboriosior, & quae universam ferme Rempublicam complectebatur fide, ac sedulitate. Nam assidue in stativis quasi radicibus defixum permanere, nec unquam ne transversum quidem unguem a procuratore publica discedere, haud ego quidem humanarum virium, quae continuatione non minus, quam uniformitate operis lassantur, sed divinarum mentium proprium putaverim, quibus contagio corporis non admittit, ne caelo tantum vacent, unoque, ac perenni obtutu omnia alia solutae cura idem speculentur, Deo, quamvis immenso intervallo, proximae. Haec mea mens eventu citius firmata, quam putaram, quamque Reipublicae intererat, quae *Mauroceni* operam tam diuturnam voluisset, quam assidua fuit. Sed quis se tot laboribus parem esse postulet, qui nec *Talus* sit, quem totum ex aere conflatum perhibent, nec *Didymus* ille vetus Criticus, cui indefatigabile studium in literis *Chalcenderi* cognomentum fecit? In dies senili specie magis apparere, licet intra senem; caput festinata canitie albescere; oculorum habetari acies; vultus rugis exarari; vigor ille corporis, in quem tanta moles curarum incubuerat, paulatim carpi, & ab animo tamquam commeatum *causariae* missionis petere, sed frustra. Fixum scilicet ei animo haerebat, Senatoris esse vitam in ipso munere relinquere non minus, quam Imperatoris populi Romani, stantem morte praeveniri, quod *Vespasianus* dixisse traditur, dum in eo esset, ut *Divus* fieret. Et profecto nusquam vir patriae bono natus mori, quam in patria, debuit convenientius; ut ubi tot animi ejus praeclara monumenta retinentur, ibi & corporis tumulum posterum suspicerent, argumentum lacrymarum, indicem virtutis.

Aegre ab ipso demum fuit impetratum, ut saltem feriis vindemialibus, cum *Senatus* infrequens habetur, *Patavium* secederet in aedes *Superantianae*, quas sui in hanc rem praecipue conduxerant *peramoena* ad *Medoaci* ripam urbis regione, ne deesset locus, ubi animi vires recolligeret, si adhibuisset, publicis curis fatigatus, quibus (a) praefectura, tutelaque legum auctarii loco accedebat, *Atheniensium* *Nomophilaciae* nomine non magis, quam munere ipso comparanda. Eo se ille, cum rusticatione minus caperetur, curiae, hoc est, curis assuetus, nonnunquam transferebat brevi, pervioque itinere, otandi animo; quem tamen novae subinde occupationes ita distrahebant, ut mutasse curas, non abjecisse videretur. (b) Admittendi erant domi professores, consilia cum eis crebro ineunda ex suscepto munere *literarii Triumviri*. Quod sane illi munus distractissimo tantis negotiorum curis, ut commendationis, & materiae doctos officii demerendi aiferebat plurimum, ita & molestiae non parum, dum *academiae* *Italicarum* celeberrimae, quam sibi exornandam sumpserat, rationibus opportune cupiens consultum, eo undique, propositis honorariis, ingenia praeclara, & in nomen liberalium artium studiis itura vocat, providetque sedulo, ne vel juventutis liberalium, ut sit, lascivia morum disciplina exolesceret, vel doctorum indiligentia. Quae, ex quo ambitio animos incessit, scholas agminibus juniorum

(a) pag.
xxxii. lin.
15.

(b) pag.
xxxiii. lin.
20.

stipatos ingredi, adeo in immensum crevit, ut jam ferie inversa praeceptores discipuli vestigales habeant; leges ei feriandi non modo praescribant pro arbitrio, verum etiam ne ultra laconicam clepsydram praelegant, frustra adversum perditum hunc morem obnitentibus Triumviris. Atque utinam ne tanta licentia literis aliquando afferat justitiam, ne dum ferias scholis longiores. Nam quem fervor ille aetatis timeat in abrupta praeceps, postquam timeria magistris coepit? Quos, nisi dicto paruerint, pastoricia fistula excipiunt, aut ita solos in scholis subito destituunt, ut furdus auditoribus, pluteis utantur. Asservantur apud nos in scriniis Musarum, ejus literae Patavio ad me transmissae, in quibus seria jocos quasi insiticiis, ut saepe, temperans ita argutatur: *Mutationem laborum refectiois sibi esse loco; curas, veluti convivales olim umbras summates viros ad coenas, se, quocumque pedem extulit, iniussas prosequi; Achatem suum illas esse, si vera de ejus nominis etymo a Virgilianis interpretibus narrantur, de voce graeca id deflecti, quae in latinum versa sollicitudinem significat, estque Rempublicam administrantibus comes omnium horarum.* Tempus erit (ut ingentium virorum vestigia cupide noscuntur, monstranturque) quo posteri gestient invisere penates, quos tantus implevit hospes; quae spatia ejus inambulationes; qui remissiones horti exceperet; nec minori celebritate memorabitur angulus ille felix amoenorum moenium Medoaci fluctibus amictus, quam olim Lucrini litus Publii Scipionis secessu nobile; nisi ingrati esse voluerimus erga viri meritum, cui non, ut Hermes vialis intento digito, sed officio, sermone, & quod sermone ipso multo est praestantius, exemplo iter suis civibus monstrabat ad virtutem.

Locus me admonet, ut aliquid dicam de selectarum *Epistolarum* voluminibus, quas ille ad diversos dedit perquamplurimas philologas, historicas, familiares, scribendi genere facili, & illaborato (comendae enim orationi gravior jam annis non immorabatur) sed perspicuo, sententiisque crebris, quasi gemmarum coloribus distincto. Inter eas longitudine, & elegantia pariter excellit (nam longissima earum quaeque, quod de Archilochi iambis critici dicebant) ferme est pulcherrima, qua *villam Hieronymi Fabricii, Pendentiaquenſis Medici*, describit, vel depingit verius adeo iconice, ut insanas hominis substructiones, hortos pensiles, colleſque felicium arborum confitos nemoribus, quos ille, Xerſes e chirurgo factus, e manubiis agrorum in planitie suburbana excitarat, lectori ob oculos ponat intuendos. Sed quid ego peplum aestimare pergo de lacinia? (a) Ingentis opus argumenti, studijque condidit, unde viri ingenium penitus cognoscitur, *Historiam rerum Venetarum* ex decreto Decemvirum, *Pculo Paratae*, qui prius in eodem scriptionis genere stylum summa cum laude exercuerat, suffectus. Hoc opus, cui tot annorum subsequiva tempora dicaverat, magna ex parte affectum, etsi mors tamquam violentus tribunus intercessit, ne perficeretur, cura tamen *Pculi*, Senatoris optimi, & *Jacobi* filii, juvenis lectissimi (quae est eorum in fratrem patruumque pietas) minime committet, ut cum blattis diutius luctetur: votis certe studiosorum minus expetitur ut in lucem prodeat, ejus quantumvis properata facere non poterit editio. (b) In eo (vide mores ab inani jaſtantia immensis sane spatiis diremptos) cum res, ipſo jam publicis consiliis admoto summo pereque adnitente, decretas in Senatu memoraret, nunquam induci potuit, ut de se, praeclarisque suis inter diversa sentientes dissertationibus verbum ullum faceret, magna historicorum omnis aevi exempla secuturus, si fecisset. (c) Ejuſdem quoque varia *opuscula*, *elogiaque* quamplurima leguntur, quibus ille, ad historiam veluti praeludens, amicorum supremis parentavit: quo-

(a) pag.
xliiii. lin. 20.

(b) pag.
xxxii. lin. 6.

(c) pag.
xliiii. lin. 13.

rum, dum viverent, familiam ducebant *Christopherus Valerius*, & *Joannes-Franciscus Mussatus*, alter florentis facundiae Senator, alter literariae dignitatis columnen apud Patavinos.

(a) pag.
xxxvi. lin. r.

(a) Postremo cum aeger curis in Senatum praefes publici consilii venisset, ibique suborta, ut fit, in Curia acriori altercatione, semel atque iterum solito vehementius dixisset e suggestu, excandefacto per vocis, laterumque contentionem corpore, in iterum primum incidit, morbum candori pe-
ctoris ejus parum consentaneum: deinde intra paucos dies, succedente vi-
rium defectu, sancte, & qua eum pietate in Deum decuit, vitae diem extre-
mum clausit XIII. kalen. julii, anno M. DC. XVIII. devexa sane aetate,

(b) pag.
xxvii. lin.

23.

ajunt, tegula illi standum foret; vixdum enim annum LX. expleverat, im-
mortali senio, vel juventute potius dignissimus. (b) Corpore crassio magis,
quam procero fuit, cervice leviter erecta, facie bene lata, dignitatis plena,
oculis micantibus, laetisque, & qui animi mores praeferebant; barba, ac ca-
pillo, dum eis, per canitiem, sui coloris esse licuit, subrufo; voce qualem
futuro oratori rhetores praescribunt, clara, concioni pergrata, & phonasci
opera minus indigente; aspectu denique ita liberali, ut in eo morum probi-
tatem facile agnosceres, ingenii vim non invidus crederes. Somnus ei fuit
brevis, & vigiliis saepe intercisus: cibus paratu, concoctuque facilis: potus
in dies multo intra heminam. Cultus, supellestiliis, pecuniae contemptor
extitit minus; &, si bibliothecae instruendae studium excipitur, nullius ea-
rum ferme rerum appetens, quibus mortalium mentes ad insaniam usque ca-
piuntur. Inambulationibus, quoties a *sedentario opere* (sic munus senatorium
vocabat) otium dabatur, ita oblectare animum solebat, ut Peripateticum
germanum facile agnosceres. Harum socios habebat amicorum obvios, vir
apprime comis, & cujus familiares virtutes, atque penetrales forensibus, ac
senatoriis non impares humanitas infucata ita condiebat, ut philtri esset lo-
co ad omnium sibi studia concilianda. Sermones erant tempestivi ex eorum
genere, qui vel rimosis auribus tuto committuntur; nam arcana rerum, qui-
bus stat publica securitas, non ille sane aliter tegebat, quam olim sacra o-
pertanea solebant, qui Eleusiniis mysteriis initiabantur. Theatralibus ludis,
omnique spectaculorum genere, etiam cum per aetatem licebat, obfirmato
animo abstinnit non minus, quam Herculano sacrificio mulieres; illud sub-
inde repetens, *sibi minime verendum esse, ne oblectamentum otio suo deforet,*
donec typographorum operae praela contorquerent; aut amanuensis calamo, ana-
gnostes lingua uti posset: ii enim, si quis feriatu inciderat dies, aut ab inter-
ventoribus omnino vacuus illi, scenici, ii circenses erant, nihil minus ti-
menti, quam se sibi remotis arbitris relinqui.

(5) Elatus fuit funere privato, luctu publico; (6) virginali ferto caput
redi-

(5) Elatus fuit funere privato, luctu publico, &c.) Eadem legito apud *Jacobum Gaddium*
in *Flogiographo*, pag. 117. *Fu pubblicamente pianto, benchè sepolto con essequie private, corona-*
to il capo di laurea virginali, &c. Fu onorato di nobili elegj dalli amici, infra i quali Mon-
signore Luigi Lollino, Vescovo di FELTRE, sodisfere all'obbligo dell'amicizia con diverse
Poëte, e cel descrivere la Vita del rapito amico, con esemplare carità, e con eloquenza mira-
bile. Fallitur tamen hic *Gaddius* dum *Lollinum FELTRENSEM* episcopum pro *Bellunens*
vocat, fortasse deceptus, vel quia *Feltria* est *Belluno* contermina; vel quia *Feltrensis* & *Bellu-*
nenfis ecclesia aliquando ab uno regebantur Antistite.

(6) *virginali ferto redimitus*) Mos est Venetiis, ut puellis puerisque, qui illibato aetatis
flore decefferint, ferto, dum effertuntur, tempora praecingantur, quod scilicet *auricolam*, qua

redimitus, quod ex relatu sacerdotis, quo ille ad sacras confessiones uti erat solitus, vitae ejus caste, puriterque actae debebatur. Tumulum certatim e-
 logiographi monumentales celebrarunt. (7) Ego, ne clam Musas meus esset
 dolor, excessum optimi, quem in caelo, ut opinio est, merita locarunt,
 non uno genere *carminum* deflevi; quae, inculta licet, quia affectum animi
 in lacrymas effusum exprimunt, nec timor est, ne iudicio favor virtuti de-
 bitus officiat, haud aegre sum passus exorari ab amicis, uti ederentur; si-
 mul ut posteris (si quid tamen mei ad posteros perveniet) contestatum monu-
 mento aliquo relinquerem, mihi *Maurocenum* etiam post fata vivere, victu-
 rumque ab oblivione intactum, fama notum, qua virtus, qua literae no-
 scuntur.

in caelis insigniri virginitatem theologi docent, significet. Haec luculenta vitae innocenter actae
 nota, grandiores etiam natu viros, vel bona apud populum fama, vel ipso etiam confessario
 probante, honestari, pulcherrimum apud nos ducitur; neque secus alii sentient. Alienae autem
 ab omni voluptatum genere vitae hoc testimonium *Mauroceno* datum, testatur, praeter
Lollinum, & *Gaddius* in *Elogiographo*, l. c.

(7) Ego, ne clam meus esset dolor, &c.) Non potuit *Lollinus* suae futurisque aetatibus non
 significare quo amore viventem *Andream* sit complexus, quo dolore mortuum persecutus,
 edito ad amici laudem, moerorisque sui testimonium, libello pereleganti, cui titulus: *Aloy-
 sii Lollini, Episcopi Bellunensis, Lacrymae in funere Andreae Mauroceni, Senatoris optimi,
 scriptorisque rerum Venetarum disertissimi. Patavii, typis Laurentii Pasquati impressoris came-
 ralis, 1619.* in 4. Constant eae *Lacrymae* prosa oratione breviuscula, & *Epicedio carmine*, cui
 succedunt alia non uno metri genere contexta *epigrammata*. Symbolam contulere graecae, la-
 tine, italice viri ejus aetatis eruditissimi, ac *Mauroceno* amicissimi, quorum lucubratiunculae
Lollinianas Lacrymas praecedunt. Omnibus praeterea ejusdem *Lollini* filiacium ad *Octavianum
 Bonum*, quod nuncupatoriae epistolae locum videtur implere: subsequitur *Laurentii Pignorii*
 epistola ad Lectorem, ubi sub initium converso ad extinctum *Maurocenum* sermone, ita *Lol-
 lini Lacrymas* laudat. „ Fortunatam tui memoriam, *Andrea Maurocene*, cui praeter sapien-
 tiae, humanitatis, caritatis in patriam, moderationis, integritatis laudatissima, & nun-
 quam intermorigata ornamenta, haec denum a fato, & pene posthuma contigit laus, „
 ut *Lollini* praeconium nancisceretur. „ *Lollinus*, pro sua animi moderatione ita de
 iisdem *Lacrymis* rescribit viro clarissimo *Vincenzio Contareno*, qui illas legerat, & maximis
 laudibus extulerat. „ Non ita me meaque perditae depereo, ut non videam, siquid in iis „
 placui, quae in *Andreae Mauroceni*, funere conscripsi, argumenti esse potius, quam artis „
 quae, ubi affectus doloris ac desiderii deserbuit, quam sit in me exigua, facile cognosces „
 vel ex harum literarum scriptura. Ille mihi ingenium animosque dictus faciebat etiam post „
 fata, cujus vivi amore nihil in vita habui jucundius, &c. „ Vide *Lollini Epistolas*, pag. 206.
 Aliis quoque literis ad *Henricum-Carbarinum Davilam*, pag. 227. *carmina* haec ait, quibus
*amici magni fata eluxerat, crudo adhuc dolore, necdum adhiberi sibi medicinam patiente, ab
 Octaviano Bono clam se edita fuisse.* Tum haec subjicit „ In his haud sane video, quid „
 probare possis, praeter argumentum: quod ingenii vires si non fovit, certe, quod veren-
 dum jure fuerat, minime oppressit tanta mole virtutis dignitatisque, &c. „

ANDREAE MAUROCENI

OPERUM

ELENCHUS.

Multa *Andreas Maurocenus* posteris reliquit ingenii sui monumenta, omnia tamen in privatis scriniis latentia, calamo tantum exarata. Quamquam enim publica luce dignissimum erat quidquid ipse perscripserat; homo tamen modestissimus, judicioque suo parum fidens, nihil, quod mihi quidem constet, vulgari vivens passus est. *Paullo* ejus fratre, magna doctrina viro, ac praestantissimo Senatore, curante, post auctoris obitum, nonnulla ex ipsius operibus in lucem emissa sunt. Horum tandem elenchum subjicio.

Opera edita.

I. *Historia Veneta, ab anno M. D. XXI. usque ad annum M. DC. XV. Venetiis, apud Antonium Pinellum, M. DC. XXIII. in folio. Duodeviginti libros complectitur. Paulus Maurocenus, Andreae frater, eam Duci Antonio Priolo, & Excelso Xvirum Consilio inscribit. Epistola nuncupatoria Ducem Priolum allocutus, minime dubitare se, ait, quantam capiat vel inter mortuos Andreas frater voluptatem, quod opus hoc sub amplissimi ejus nominis patrocinio vulgatur; ea potissimum ratione adductus, ut quem summa semper observantia coluit, quocum in plerisque obeundis muneribus infudavit, ejus amorem atque benevolentiam, fuerat expertus; eundem quoque patronum vigiliarum suarum nancisceretur. Quamquam vero Historiam suam Andreas exorsus est ab anno 1521. ex eadem tamen Pauli nuncupatoria epistola apparet, longius ipsum, nisi mors prohibuisset, petiturum ejus initium fuisse. Sed AB ALTIORIBUS, uti moliebatur, INITIUM NE SUMERET, neve ad proxima accederet, FATA OBSTITERE. Crediderim, illinc Andream narrationis suae initium capturum, ubi Petrus Bembo desit, ut continenti serie per Sabellicum, Bembum, & Maurocenum, latinis literis tradita essent a primis Reipublicae temporibus rei Venetae monumenta. Fieri etiam potuit, ut a condita Venetiarum urbe ad sua tempora historiam deducere moliretur, forte ut nimiae Sabellici credulitati, ac indiligentiae mederetur. De Mauroceno ejusque Historia Georgius-Matthias Konigius in Bibliotheca veteri, & nova, &c. Altordorffii, typis Henrici Mayeri, 1678. in fol. pag. 521. haec habet: MAUROGENUS (Andr.) Senator Venetus, condidit Historiam Venetam AB AN. 1612. AD AN. 1615. &c. Apertissimus hic error Konigii est, cum Maurocenam Historiam, quae propemodum ἐκλυτονταετης est, τριετηρικὴν faciat.*

II. *Opusculorum, cum ejusdem Epistolis, pars prima. Venetiis, apud Antonium Pinellum, 1625. in 8. Haec quoque Paulus, fratre defuncto, publici juris fecit, ac Joanni Cornelio, Principi, dicavit, quae ait, ab eo, dum a publicis muneribus vacabat, mediisque in laboribus Venetae conscribendae Historiae, lucubrata. Porro subjicit, nihil tantae venerationi convenientius, nihil accommodatius a se praestari posse, quam amplissimo nomini atque auctoritati Cornelii Principis haec Opuscula commendare: Non ignarus abs te eadem humanitate ac benignitate accipienda, qua eximiam ipsam fratris mei erga te reverentiam reminisci & recordari solitus es. Ille fortasse, tecum dum in Reipublicae magistratibus obeundis infudavit, aut in privatis congressibus, aliquid ex hisce libellis haud raro contulerit. Hos enim vera pietate atque religione refertos, quam in omni vita coluit ac praefetulit, non ignorabat, gustui, atque adeo mentis tuae sensui mirifice convenire: cum ex isto sublimi & excelso solo non modo propria pietatis luce eximie splendeas, sed Reipublicae totius religionem, & sanctitatem ad vivum expressam, glorioso & praeclarissimo exemplo repraesentantes. Haec autem sunt Opuscula, quae prima hac parte continentur, quae tamen una adhuc in lucem prodit.*

1. pag. 5. *De beati Thomae Aquinatis vita, obitu, gestis, moribus, doctrina, scriptis commentarius.* De hac Vita velut seorsim a ceteris Opusculis edita nonnulli meminere.

2. pag. 53. *De sacris lippanis, sive reliquiis in divi Marci templo inventis.* Joannes Cornelius; id temporis aedis sancti Marci Procurator, deinde Venetiarum Dux, anno 1624. postridie idus maj. creatus; cum anno 1617. ejusdem aedis, cui in singulos annos singuli Procuratores praesunt, praefecturam iniisset, ac XV. kal. maj. a praecessore suo Francisco Mauroceno, de manu, ut ajunt, in manum traditum, marcianum gazophilacium acciperet; quodam

dani in loco, quem observarat nemo, magnam sacrarum reliquiarum vim, quarum omnis memoria exciderat, latentem detexit. Hujus successus historiam suse perscripsit vir genere, doctrina, ac morum sanctitate insignis *Joannes Theopolus*, tum marcianae basilicae Primicerius, deinde Venetiarum Patriarcha, anno 1619. VI. idus oct. renunciatus; ac in lucem eodem anno 1717. in 4. emisit typis Pinellianis, cujus altera editio priori auctior, hunc titulum praefert: *Trattato delle santissime reliquie, ultimamente trovate nel santuario della chiesa di san Marco*. Haec eadem hoc Opusculo persequitur *Maurocenus*. Hujus opellae idem meminit duabus ad *Lollinum* epistolis, quarum prima, pag. 242. eam ad *Lollinum* missurum se pollicetur; altera, pag. 200. missam a se ait. Huic vero cum *Lollinus* rescriberet, pag. 116. *banc ingenii ejus fortunam vocat doctam, piam, elegantem, & eo magis ornatum, quo inelaboratior videtur*. Meminit etiam alibi *Maurocenus* scilicet in *Historia expeditionum Terrae sanctae*, cujus infra sermo erit, pag. 205. *Si trova nelle pubbliche memorie, che essendosi nel tempo del principato di Giacomo Tiepolo acceso il fuoco, dove erano riservate e custodite con altre queste due pretiosissime reliquie (crucis scilicet Redemptoris fragmentum in minore cruce conversum, ac sanguinis ampulla, miraculo ex Christi imagine expressi) furono ambedoi ritrovate illese; del qual miracolo accidente havendo diffusamente scritto nel trattato de sacris lipsanis in divi Marci templo inventis, ad esso rimetto il curioso lettore*.

3. pag. 73. *Meditationes*, quatuor numero: *Christus pedes discipulorum abluns; Christus crucifixus; Christus resurgens; Beatissimae Virginis en. omnium*. Stilo tenui ac perspicuo scriptae sunt; at piis sententiis refertae, ut factis ostendant, quam assiduus in sacris bibliis, sanctisque Patribus evolvens auctor fuerit.

4. pag. 99. *De zoophagia, & antropophagia commentarius*. Eruditissimus hic tractatus, in dialogi modum conscriptus, in duas dividitur partes. Priori parte, permisa ne sit homini zoophagia, hoc est animalium esus; altera, cur antropophagia interdicta sit, hoc est cur vetiti homines hominibus vesci, investigatur. Duo tamen alia prius auctor quaerit; num scilicet ante diluvium animalium carne vesci hominibus liceret; deinde cur post diluvium ejus esu permisso, cum sanguine tamen edere Deus vetuerit. Ex hoc doctissimo Opusculo intelliges etiam, quibus praecipue oblectaretur tantus Senator, cum, publicis curis ab animo dimissis, rus concederet. Nimirum maxima ipsi voluptas erat, Patavinam Carthusiam adire, ibique mutuis cum optimis illis coenobitis sermonibus aliquot diei horas fallere. „ Ad aedes illas (*Carthusianorum*) nonnunquam, cum Patavium vel valetudinis, vel studiorum causa accedo, divertere, beatoque illo otio frui solitus sum, &c. „ Id apparet quoque ex duabus epistolis *Stephano Galefo*, Patavinae Carthusiae praefecto, ab ipso datis. Prioris, quae exstat pag. 190. hoc est initium. „ Ficus seu caricas ad te mitto, &c. „ Est autem haec non eruditionis solum, sed salium etiam & leporum plena, quibus illud fructuum genus commendat. Eucharistica altera ob missa sibi jucundissima poma exstat pag. 242. Atque hic, „ Utinam vero, inquit, temp rum conditione, & te adeundi, & amplissimi istius coenobii invisendi mihi potestas non praeiperetur. Nihil optatius, nihil ad levandas animi molestias opportunius accidere possit. „ Quo tempore, quaque de causa dialogus hic conscriptus sit, narrat auctor, qui illum his claudit. „ Haec, dum gravi oculorum morbo laborarem, neque domo pedem efferre possem, ac mihi lectio omnis interdicta esset, subcisivis horis, dum inducias mihi cruciatus daret, animi aegritudinis levandae causa, de zoophagia & antropophagia excipienti didavi anno M. DC. XV. mense octobri. „

5. pag. 143. *In Joannis Bembi, serenissimi Principis obitu, elogium*. Cum *Bembus*, civilibus bellicisque artibus clarissimus Princeps, anno 1618. XIII. kal. april. fato functus sit; inter ea, quae sub vitae exitum *Maurocenus* scripsit, hoc *Elogium* est recensendum. *Lollinus* ea epistola, quae pag. 211. legitur, ita de eo scribit: „ Miro me quodam modo affectit BEMBUS „ TUUS, cujus tu non tam postrema desles, quam famam, vitamque adeo ipsam extendis „ decorosissimis praeconiis, unus, vel cum paucis, artem illam callens, qua fit, ne quos amamus, etiam post funera ipsa, Lethes obliviam excipiant. „

6. pag. 150. *De Aloysio Georgio, divi Marci Procuratore, elogium*. *Vincentius Coronellus* in *Catalogo Procuratorum divi Marci* mortuum refert *Aloysium Georgium* XIII. kal. febr. anno 1615. m. v. cum tamen ea die minime decesserit, verum in majoribus Comitibus ejus mors evulgata sit, eique successor datus. *Ercius Puteanus* praestantissimo huic Senatori epistolam dedit, quae exstat pag. 171. inter ejus epistolae, quibus hic titulus est inscriptus: *Ercii Puteani Epistoliarum atticarum promulsis in centurias tres distributa. Coloniae, sumptibus heredum Lazari Zorneri, 1636. in 8.*

7. pag. 161. *Christophori Valerii elogium*. Desset hoc opusculo *Valerii* mortem, quam obiit *Corcyrae* prid. kal. quintil. anno 1615. cum ex Byzantina lagatione in patriam rediret; captaque occasione, quae ab ipso, dum viveret, praecclare gella erant, breviter enarrat. Hunc *Maurocenus* vivens titulum opusculo inscripserat: *Icon Christophori Valerii*. Occurrit pag.

207. ejus epistola, qua hoc elogium *Francisco Ericio* suo misit. Pollicitus fuerat etiam, se illud ad *Lollinuu* missurum; quod cum facere cunctatus esset, *Lollinus*, datis ad eum literis, quae pag. 3. exstant, cum ipso conquestus est. Mississe tamen aliquando, apparet ex ea quae sequitur epistola, pag. 4. qua *Lollinus* venustissimam lucubrationem graviter laudat. Epistola sic incipit: „ **ICONA VALERIANAM**, summa abs te rhetorum arte picturata, simul „ ac perpexi, ita sum miratus, ut idem de ea plane senserim, quod de *Phidiae* statua anti- „ quitas, quam ob id *canona* appellatam ferunt, quod eademaemulari studia volentibus, re- „ gulae esset loco, &c. „ Exit autem in haec verba. „ Vale decus nostrum, & carmen „ quod his adjuncti de **VALERIANA EFFIGIE**, si vacat, perlege. Brevitate sua, puto, „ impetrabit, ut ne ineptissimum tibi videatur, etsi id mihi ne illa quidem satis persuadeat; „ adeo sum in foetus natura *ἄσπυος*. „ Porro epistolae epigramma adnectitur hoc ti- tulo: *De Imagine Christophori Valerii ab Andrea Mauroceno descripta*. Haud injucundam rem futurum lectoribus spero, si illud excipsero.

*Non hanc colore Zeuxis, aere aut Phidias
IMAGINEM effinxit: stylo
Sed Maurocenus auro. Hinc injurias
Contemnet aevi, saeculis
Cessura nullis: sed per ora civium
Latura laudatum virum,
Cui saeva mors nil abstulit, ni obnoxium
Mortalitati quod fuit.
Vitam perennem nominis sed reddidit
Illi sodalis optinus.*

Redditae sibi cum hoc carmine epistolae ita *Maurocenus* rescripsit pag. 114. „ **VALERII** „ **ICONA** ita exornasti, atque in bono lumine collocasti, ut tuo munere fortasse illam eru- „ diti oculi non dedignaturi sint; licet τὸ πάρεργον majus τῆ ἐργῶ videatur. „

8. pag. 171. *De arrogantia*.

9. pag. 185. *Epistolae*. Haud multae hae plurimarum earum quas moriens reliquit, desiderium magnopere augent. Omnium prima *Francisco Ericio* data est kal. quinquagesimo anno 1614. laudaturque a *Lollino* datis ad eundem *Maurocenum* literis. Vide sis *Epistolas Lollinianas*, pag. 65. Quoniam vero haec ad *Ericium* epistola, ob rerum quas continet nobilitatem, a nonnullis ceu peculiare *Opusculum* celebratur, juvat ejus argumentum referre. Describit hic *Ericio Maurocenus* amoenissimam ac magnificentissimam agri Patavini villam quam *Hieronymus Fabricius ab Aquapendente*, construxerat. Huc ab honorato *Sene* amplissimus Senator *Andreas* vocatus fuerat, lautoque convivio exceptus. Acroamata interposita sunt; piscatio deinde, ac cicurum bestiarum, quae ad id alebantur, venatio. Prodiit tandem quaedam Dianae habitu, triumphali curru vecta, quae *Fabricii* librum *De musculorum artificio*, auro tectum, *Mauroceno* porrexit. Festivorem nobilioremque donandorum maecenatibus suis operum rationem quis excogitet? Nuncupatoria *Fabricii* epistola gravissimis sententiis referta est; ea autem latini sermonis elegantia, quae omnia ejus opera valde commendat. Quamvis multa se debere Aristoteli ac Galeno profiteatur, minime tamen, hic ait, se ingrati animi notam timere, quod ab ipsis in hoc tractatu diversus abit, *coactus diuturna observatione, quae saepe veritatis index est*. Porro pergit: „ Quod si qui erunt mihi tam iniqui, ut negent, vel rem ita se habere, vel „ a veteri persuasione fuisse discedendum, faciam te judicem, *Mauroceno* illustrissime, qui o- „ mnium bonarum artium cognitionem, theologiae, philosophiae, medicinae politiciorum praeci- „ pue literarum ita cum civili prudentia conjunxisti, ut aequae in Veneto, atque in literario „ Senatu sis princeps, neque Respublica, ut semper rebus maximis administrandis, ita Historiis „ scribendis, literisque & earum anatoribus fovendis, praefecerit. Tu si me absolvis; quod „ facies ut scero, pro tua sapientia; negligam eos, qui a te dissentient, quem tantopere „ omnes admirantur, &c. „ Sed iterum ad *Mauroceni Epistolas*.

Pag. 194. *Epicedium* occurrit in mortem *Joannis-Francisci Mustati*, cujus supra meminimus. Pag. 214. quorundam Venetorum patriciorum laudes, plurimarum rerum scientia clarissimo- rum, epistola ad *Lollinum* complectitur. Ii sunt undecim illi, quos *HEROAS SUOS* vocitare *Lollinus* consueverat, totidem elegantissimis epigrammatis ab ipso celebratos. Exstant haec epigrammata inter *Lollinianas Epistolas* pag. 139. una cum literis, quibus eadem *Henrico-Catharino Davilae* miserat: quae omnia statim excipit *Davilae* responsum; duae deinde *Lollini ad Maurocenum* hac de re epistolae. Pag. 225. *Lollino* suo nunciat, *Ostarium Meninum*, politico- rum literarum in gymnasio Veneto professorem, satis concessisse: quod anno 1617. X. kal. apr. accidit. Pag. 236. cum *Lollino* nunciaret, Reipublicae Principem creatum Antonium Priolum, qui id temporis pacis cum Austriacis sequester in Curietam, Liburniae insulam, a Senatu missus, procul a patria aberat: pergit eos omnes enumerare, quibus absentibus suprema Rei-

publicae dignitas collata est. Juvat legere, quid huic epistolae Lollinus rescribat. Extat responsum inter Lollinianas Miscellaneas pag. 203. datum Belluni, tertio idus junias, M. DC. XVIII.

III. *Leonardi Donati, Venetiarum Principis, Vita. Venetiis, apud Antonium Pinellum, 1628.* in 4. Meminit hujus operis idem Maurocenus in *Historia* ad annum 1612. quo loco Donati obitum narrat. „ Quae pro patria egerit (*Donatus*) quot legationes obierit, quos tum do- „ mi, tum foris magistratus gesserit, ALIO LOCO A NOBIS EXARATA SUNT. „

III. *L'Imprese & speditioni di Terra santa; & l'Acquisto fatto dell'imperio di Costantinopoli dalla Serenissima Republica di Venetia, di ANDREA MOROSINI, Senatore Venetiano. In Venetia appresso Antonio Pinelli, 1627.* in 4. Frater *Andreae Paullus* Historiam hanc Joanni Cornelio, Principi, inscribit. In duas velut partes tota divisa est. Prior pars hunc titulum praefert: *Delle imprese & speditioni della Republica di Venetia per l'acquisto e difesa de' luochi di Terra santa, di Andrea Morosini, Senatore Venetiano, tradotte dall'italiano in volgare.* Hunc altera pars, quae pag. 89. incipit, tresque libros complectitur: *L'acquisto che la Republica di Venetia, confederata con Prencipi Francesi, fece dell'imperio di Costantinopoli, di Andrea Morosini, Senatore Venetiano.* Pag. 91. refert *Maurocenus*, quibus causis adductus hanc Historiam scribendam suscepit. *Hanno di questa spedizione fatta mentione li nostri, & alcuno esterno historico ancora: ma quelli molto ristrettamente l'hanno rappresentata; e questi non havendo havuta cognitione delle cose Venete, ne hanno solo imperfettamente potuto spiegarne alcuna parte.* Hora io havendo osservato diligentemente li scritti al mondo publicati in questa materia, & havuto opportunità di vedere diverse scritture, recondite ne gli publici archivj, nelle quali si conserva memoria delle publiche attioni, spero di potere non inutilmente impiegare la fatica, e lo studio mio.

Si frontem hujus operis dumtaxat inspexisset *Vincentius Placcius*, eum certe minime tot errorum argueremus, in quos foedissime lapsus est in *Theatro anonymorum, pseudonymorum, &c. Hamburgi, sumptibus viduae Gothofredi, 1708.* in fol. ubi pag. 2699. num. a DXXXI. illud inter auctorum anonymorum opera his verbis recenset:

„ TERRAE SANCTAE INVASIO: sive *L'Impresa di TERRA SANTA Angeli MOROSINI* in *Rhodianis* n. 15. & *Scaven.* n. 53. memoratur, opus mihi nondum visum, sed „ quod ex illis esse censo, quae obiter attingit *Janus Nicius Eritbraeus* in ejus elogio, quod „ est n. 54. *Pinacothecae* par. 3. ubi librum etiam ipsius cui titulus *Flores Italici*, editum Venetiis 1604. in 4. merito laudat hisce verbis: *Quantum Vir ille latinis ac graecis in primis „ literis praestiterit, praesertim declarat ille verissimis ac justissimis elatus in coelum laudibus liber, quem Flores Italicae linguae inscriptum edidit. Aliquot etiam, Etrusco sermone, tum soluta oratione, tum versibus, ab eo scripta narrantur: unde liceat intelligere, summum illud ingenium, „ quaecumque in partem se dedisset, sui semper simile extitisse. „*

XV. *Scaven.* 53. „

L'Impresa di Terra Santa del MOROSINI vernacule (idest Italice) *tantum editus liber.* „ *Incognitus equidem mihi, sed quem de invasione aut occupatione Terrae Sanctae sive Palestinae tractare ex inscriptione conjecturo.* „

Ecce tibi *Placcii* errata.

1. TERRAE SANCTAE INVASIO. *Invasio* igitur (quando ita latine loqui maluit) Venetorum aliorumque Christianorum expeditio ad eam a barbaris infaustis recuperandam ac tuendam? *Placcius* certe titulo male exscripto, pejusque intellecto deceptus est, atque enarrari in illa historia credidit, quomodo facerrima ea loca infideles barbaraeque gentes occuparint.

2. *Sive L'impresa di TERRA SANTA.* Mutilus titulus est, aliusque videri potest. Integrum supra atruli.

3. *Angeli MOROSINI.* *Maurocenus* latine dicimus, vernacule *Morosini*. Sed id latuerit alienae regionis hominem. ANGELUM vero *Maurocenus* nostrum cur vocat? Cum apud *Janum-Nicum Eritbraeum* nomen occurrit *Angeli Morosini*, continuo ipsam esse eum putat, qui hanc Historiam edidit? At enim *Aliquot etiam ETRUSCO SERMONE ab eo SCRIPTA* ibidem narrantur. Qui *aliquot* igitur *etrusco sermone scripsit*, ille est, qui & hanc Historiam scripsit? Sit ipsa *etrusco sermone scripta*, dubitare saltem debuit *Placcius*, illene *Angelus* fuerit, credere siquidem non debuit, eam exigui adeo esse pretii, ut qui *Flores italicae linguae* ab *Angelo* editos memoraverit, Historiam hanc obiter attigerit, seu potius suppresso nomine indicaverit.

4. *Angeli MOROSINI.* Haudquaquam MOROSINUS, sed MONOSINUS eruditus ille, ac optime de etrusca lingua meritis vir, cujus eo loco elogium contexit *Eritbraeus*. Typographi tamen illud mendum fuit, qui eruditissimum opus *Coloniae Ubiorum* evulgavit, cum auctor Romae degeret, seu fortasse ne inter vivos quidem amplius degeret, ut ad calcem ipsius tertii tomi fatetur ipse typographus.

5. *Ubi librum ipsius, cui titulus FLORES ITALICI, &c. merito laudat.* FLORES ITA-

LIGI quandonam editi a *Monofino*? Debit saltem, cum haec scriberet, oculos ad *Eribtraei* elogium *Placcius* advertere, ubi librum FLORES ITALICAE LINGVAE *in scriptum edidisse* memorat. Ceterum germanus integerque libro illi titulus, non FLORES inscribitur, sed FLORIS *italicae linguae libri novem*, &c.

6. Sed inter *anonymorum* opera cur *Placcius* hanc Historiam rejicit, quae ANDREAE MAUROCENI auctoris nomen & prima fronte, & utriusque partis initio praefert. Sed omnium venia *Placcio* danda est, a quo memoratur opus NONDUM VISUM. Nisi forte acrius reprehendendi ii sint, qui opera a se numquam visa memorare audent, & de iis iudicium ferre.

Haec tantum *Andreae Mauroceni* opera publici juris, quod sciam, facta sunt. Alia quoque ab eo relicta comperimus, quae quo seposita sint, quis divinet? Forfan aliqua plagiariorum, quorum natio numquam & nusquam non frequens, manus non effugerunt, qui pro suis ea venditare ausi sunt. Inter ea, quae ab ipso relicta sunt, haec ad meam notitiam pervenere.

Opera nondum edita.

V. *Epistolae*; quarum aliquot reliquisse volumina, supra num. II. 8. memoravimus. De his ita *Lollinus* in ejus *Vita*: „Locus me admonet, ut aliquid dicam de selectarum EPISTOLARUM VOLUMINIBUS, quas ille ad diversos dedit QUAMPLURIMAS, philologas, „historicas, familiares, scribendi genere facili & illaborato (comendae enim orationi gravior jam annis non immorabatur) sed perspicuo, sententiisque crebris, quasi gemmarum „coloribus distincto. „Ubi vero lateant, maximo rei literariae damno, industriam meam adhuc fugit. Non dubito, quin *Janus Gruterus* suam *Magnam Inscriptionum Collectionem* his quoque locupletaret; idque eo conjicio, quod auctoris nostri praeclarissimi nomen lego in *indice eorum, qui scriptis privatis illi profuerunt*. Aliae id genus epistolae in manus pervenere *Fortunii Liceti*, a quo libro I. de *Lucernis antiquorum reconditis*, cap. VIII. col. 16. Utinensis editionis, 1652. in fol. inter eos qui de *Lucerna Olivii arestina* testimonium perhibere, citatur *Andreas Maurocenus*, Venetus, gloria, pietate, probitate, sapientia, eruditio- „ne, ac nobilitate in principe Republica spectatissimus, quem nuper extinctum

„*Insatiabiliter desebimus, aeternumque*
„*Nulla dies nobis moerorem e pectore demet.* „

VI. De iis quae Veneta Respublica ad *Isiriae* oras gessit adversus *Othonem, Federici Imperatoris filium*, libri duo.

VII. *Traictatus de forma Reipublicae Venetae*. Duo haec *Mauroceni* opera memorantur & *Craffo* in ejus *Vita*, pag. XIII. quibus ab eodem etiam adjungitur *Villa Hieronymi Fabricii ab Aquapendente*. Verum hoc titulo nihil aliud significatur, quam *Mauroceni* ad *Ericium epistola*, quae omnium editarum prima est, ut supra innuimus; de qua honestissimum est *Lollini* iudicium, cum in *Mauroceni Vita* de *Epistolis* verba facit, quas moriens reliquit: „Inter EAS (*Epistolas*) longitudine & elegantia pariter excellit (nam longissima earum „quaeque, quod de *Archilochi* iambis critici dicebant, ferme est pulcherrima) qua VIL- „LAM *Hieronymi Fabricii, Pendentiaquensis medici*, describit, vel depingit verius; adeo „iconice, ut insanas hominis substructiones, hortos penfiles, collesque felicium arborum con- „sitos nemoribus, quos ille, XERSES e CHIRURGO factus, e manubis aegrorum in pla- „nitie suburbana excitaret, lectori ob oculos ponat intuentos. „

VIII. *Elogium Pompeji Justiniani*. Hujus operis notitiam *Abyssolo Lollino* debemus, qui *Epistol.* pag. 15. haec *Mauroceno* suo scribit: „Nunc ELOGIUM ad regulam Tullianam, „efformatum, quo POMPEJI JUSTINIANI sumus luctuosum Reipublicae prosequeris, in „ore ac manibus versatur, &c. „Fortissimus hic & nobilissimus Ligur, cum esset Venetarum copiarum magister in Foro-Julio, anno 1615. ineunte mense septembri, glande plumbea trajectis illiis, perfractoque ossi sacro, pulcherrimam mortem occubuit. Id narrat *Nanius*, aliique rerum Venetarum scriptores. Enucleatius tamen tanti viri necem persequitur *Antonius Grimanus*, tunc in Foro-Julio Legatus cum imperio, datis hac de re literis ad Senatam eodem anno, prid. non. septemb. quas *Michael Justinianus*, secum a patruo meo clarae memoriae, *Francisco Zeno*, Episcopo Justinopolitano, communicatas, inseruit tertiae parti *Epistolarum memorabilium*, quas edidit Romae, typis Tinaffi, anno 1675.

VIII. *Carmina*. Nequid tamen similem, nullum aliud offendi *Mauroceni* carmen, praeterquam unum tetra-stichon in *Lollini* sui laudem, quod existat inter ipsius epistolas, pag. 210. *Lollinus* praeterea in *Epistolis Miscellaneis*, pag. 24. memorat *Mauroceni* distichon in laudem *Joannis-Francisci Mussati*.

SYLLABUS

*Auctorum, qui de Mauroceno, ejusque scriptis
testimonium tulerunt.*

Praeter scriptores illos plurimos, quorum testimonia passim retuli, dum non fortasse indiligens, quae ad *Maurocenum* spectant, haecenus observavi, ipsius etiam alii nonnulli cum laude meminere, quorum nomina dumtaxat, adjecto operum titulo, placet hic referre.

Paullus Benius : *Orationes quinque & septuaginta, &c. His accesserunt epistolae & praefationes, &c. Venetiis, apud Jo. Guerillum, 1625. in 4. Habes in epistolis & praefationibus, pag. 28. Benii praefationem ad Andream Maurocenum pro Summo Summo, qui eidem Andreae suas theses philosophicas dicat.*

Jacobus Fiorelli. *Detti e fatti memorabili del Senato e Patrii Veneti. In Venetia, presso Combi e La Nou, 1672. in 4. saepius in hoc opere citatur Maurocenus.*

Joannes Palatius : *Fasti ducales, &c. Venetiis typis Hieronymi Albrizzi, 1696. in 4. Crebro hic Mauroceni nomen invenies.*

Christianus Gryphius : *Dissertatio isagogica de scriptoribus historiam saeculi XVII. illustrantibus. Lipsiae, apud Thomam Fritsch, 1708. in 8. pag. 456.*

Langlet de Fresnoy : *Metodo per istudiare l' Istoria, &c. Tomo II. In Venezia, appresso Sebastiano Coleti, 1716. in 8. pag. 257. inter eos, qui Venetae Reipublicae historiam scripserunt, suus, isque honestissimus locus est Mauroceno.*

Jacobus Albericus : *Catalogo de gli scrittori Venetiani, &c. In Bologna, presso gli heredi di Giovanni Rossi, 1605. in 4. pag. 9.*

Augustinus Superbius : *Trionfo glorioso d' Eroï illustri & eminenti dell' inclita & maravigliosa città di Venetia, &c. In Venetia, per Evangelista Deuchino, 1629. in 4. libro tertio, pag. 105.*

Franciscus Pona : *Elogia utroque Latii stilo conscripta. Veronae imprimebat Tamus, 1629. in 4. pag. XLIV.*

Petrus-Angelus Zenus : *Memoria de' scrittori Veneti patrii, &c. Venetia, presso Paolo Baglioni, 1662. in 12. pag. 95.*

Franciscus Sanfovinus : *Venetia, città nobilissima, & singolare, descritta in XIII. libri, &c. In Venetia, appresso Stefano Curti, 1663. in 4. In Additionibus Justiniani Martinoni, pag. 1.*

Quae *Mauroceni* memoriam magis illustrarent, haud plura collegi. Unum illud superest, scilicet ut lectores meos admoneam, ne temere *Andreae*, Venetae Historiae scriptori, alterius. *Andreae Mauroceni*, qui ejusdem fere coaetaneus fuit, sed ex alia tamen *Maurocenorum* familia, opus illud adscribant, quod ita inscriptum circumfertur : *Corst di penna, e catena di materie sopra l' isola della Cefalonia di Andrea Morosini, fo del Sig. Piero, nella quale è stato Proveditore l' anno 1621. e 1622. In Venetia, appresso Evangelista Deuchino 1628. in 4.*

Caveant etiam, ne *Andream* nostrum cum eo confundant *Andrea Mauroceno*, cujus meminit *Leander Albertus* in *Descriptione totius Italiae*, edita primum *Bononiae, per Anselmum Giaccarelli, 1550. in folio, pag. 465. his verbis: ANDREA MOROSINO, & Hermolao Donato, benebe di continuo fissero occupati nel governo della città & de' l' stato, nondimeno dimstraro, quanto fossero litterati, lasciando dopo se l' HISTORIE de i suoi tempi descritti in VERSI HEROICI. Unde haec hauserit de duobus illis amplissimis Venetae Reipublicae Senatoribus, qui medio decimoquincto saeculo floruerunt, Albertus, conjectare minime audeo: nisi forte illius oculis oboersatus est *Blondus Flavius, Foroliviensis*, qui in *Italia illustrata*, edita una cum aliis ejus operibus, *Basileae, in officina Frobeniana, 1531. in folio, pag. 373. utrumque recenset inter Venetos doctrina praestantes, suaeque aetate adhuc viventes: „ ANDREAS- „ que**

LX

que MAUROCENUS bonarum artium studiis ornatus, sapientiae, & gubernanda Republica peritiae gloriam habet: & *Hermolaus Donatus*, etsi gubernanda republica fuit occupatissimus, in literis adeo est imbutus, ut cum HISTORIAM teneat, tum HEROICOS VERSUS saepe composuerit elegantes. Verum ex his verbis (ne quid de *Donato* dicam) nemo unquam mihi persuadebit, *Maurocenum* hunc *Andream* aut HISTORIAM scripsisse, aut VERSUS fecisse.

**A N D R E A E
M A U R O C E N I,
S E N A T O R I S,
H I S T O R I A V E N E T A**

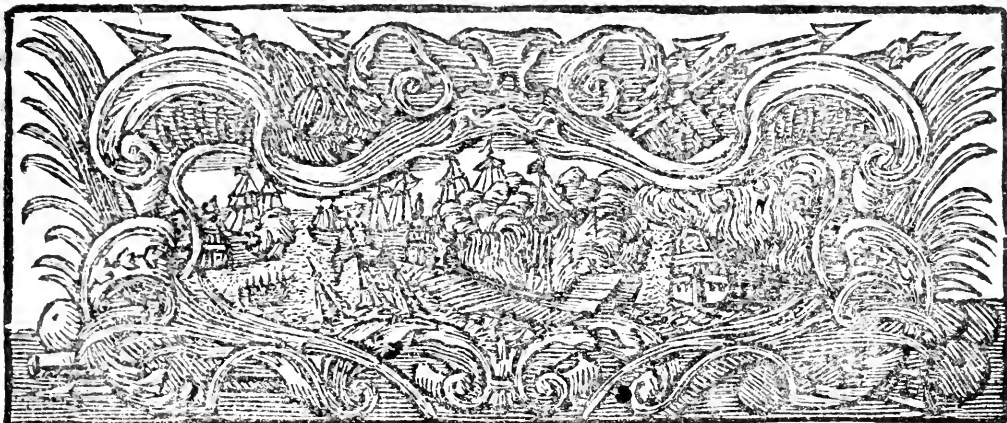
Ab anno M. D. XXI.

Usque ad annum

M. DC. XV.

In quinque Partes tributa.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be organized into several lines or paragraphs, but no specific words or numbers can be discerned.

SERENISSIMO
VENETIARUM PRINCIPI
ANTONIO PRIOLO,
Et Excelso
DECEM-VIRUM CONCILIO
PAULUS MAUROCENUS.

I Quid nobis in votis superest post hujus
vitae curriculum, Serenissime Princeps,
illud esse in primis fratri meo mihi per-
suadeo, ut Veneta Historia, in qua con-
scribenda, quod a publicis curis, & cor-
poris aegritudinibus temporis reliquum erat,
id omne fere contrivit, sub amplissimi no-
minis tui patrocinio evulgaretur; ea potissimum ratione ad-
ducto, ut quem summa semper observantia coluit, quocum
in plerisque obeundis muneribus insudavit, cujus amorem,
atque benevolentiam fuerat expertus; eundem quoque pa-

tronum vigiliarum suarum nancisceretur. Id cum omnino contigisse videam, præclare mecum, cui nihil magis est infimum animo, quam illius inhærerere voluntati, actum existimo. Tibi, Serenissime Princeps, igitur hoc opus nuncupo, quod centum fere annorum complectitur spatium, in quo majorum tuorum merita recensentur, tua saltem attinguntur. Quod si fratri meo recentiorum temporum res gestas explicare licuisset, plura quidem, & tuæ virtutis decora, & in patriam merita, quibus ad supremæ hujus dignitatis eventus es fastigium, enumerasset. Vobis vero, Patres Optimi, quod vestrum est, defero. Supremo enim illi istius augustissimi concilii mandato, nescio id oneris, an honoris dixerim, fuit injunctum, cui satis ipse pro viribus facere nixus est. Sed, ab altioribus, uti moliebatur, initium ne sumeret, neve ad proxima propius accederet, fata obstitere. Vestrum est, Patres Amplissimi, quæ Reipublicæ gesta continent, auctoritate tueri: civis, qui animam fere ipsam in publicis exercendis muneribus effudit, labores benignitate amplecti: operi, quod imploramus præsidium, elargiri. Majora, Princeps Augustissime, Præclarissimi Viri, vobis, quibus est publica salus concredita, deberi fateor; verum minus propterea gratum hoc fratris mei, meæque observantiæ pignus futurum non arbitror: nostri enim addictissimi animi quod testari magis possit obsequium non suppetit: quod maximum habemus, obtulimus.

Venetiis, kalendis januarii. CIJLXXIII.

DUCE S VENE TI

Quorum principatus Andreae Mauroceni
Historia complectitur.

LXXV.	LEONARDUS LAURETANUS.
LXXVI.	ANTONIUS GRIMANUS.
LXXVII.	ANDREAS GRITUS.
LXXVIII.	PETRUS LANDUS.
LXXVIII.	FRANCISCUS DONATUS.
LXXX.	MARCUS-ANTONIUS TRIVISANUS.
LXXXI.	FRANCISCUS VENERIUS.
LXXXII.	LAURENTIUS PRIOLUS.
LXXXIII.	HIERONYMUS PRIOLUS.
LXXXIII.	PETRUS LAURETANUS.
LXXXV.	ALOYSIUS MOCENICUS.
LXXXVI.	SEBASTIANUS VENERIUS.
LXXXVII.	NICOLAUS PONTIUS.
LXXXVIII.	PASCHALIS CICONIA.
LXXXVIII.	MARINUS GRIMANUS.
LXXXX.	LEONARDUS DONATUS.
LXXXXI.	MARCUS-ANTONIUS MEMUS.
LXXXXII.	JOANNES BEMBUS.
LXXXXIII.	NICOLAUS DONATUS.
LXXXXIII.	ANTONIUS PRIOLUS.

E P I T O M E.

Qui rerum status anno 1518. tota Europa esset, exponitur. Venetiis, Leonardo Donato extincto, princeps Antonius Grimanus creatus est. Leo X. pontifex rerum in Italia novandarum cupidus, ut ad fœdus cum Galliæ rege feriendum Venetos secum traheret, primum omni ope annixus, mox novam cum Cæsare societatem contra Gallos iniit. Venetus quidquid ex fœdere Gallis debebat, quidquid ex pactis induciis Cæsari, fideliter præstitit. Galli mediolanensi ditione a Cæsare anis exuti. Suleimanus, Turcarum imperator, in Pannoniam irrupit. Quominus petenti Ludovico regi auxilia mitterent, Italiæ motus Venetis impedimento fuere. Post Leonis mortem iterum eorum, qui Gallo in Italia favebant, animi erecti. Hadrianus VI. pontifex renunciatus. Pro mediolanensis ditionis imperio acrius inter Gallos, ac Cæsareanos certamen. Alexandria Cæsareani, Novaria Galli potiti sunt. Frustra hi deinde & Mediolanum, & Ticinum aggressi: tandem accepta ad Picoccam fœdissima clade, Laudem-Pompejam, Cremonam, Genuam amisere, ac tota Italia cedere coacti sunt. Rhodos fortiter ab equitibus Hierosolymitanis propugnata, tandem in Suleimani potestatem venit: illis Melita ad religionis suæ sedem firmandam a Cæsare concessa. Cæsar, & Angliæ rex ad societatem contra Gallos ineundam Rempublicam illicere, frustra conati sunt. Grimano mortuo, ad patriæ principatum Andreas Gritus evectus est. Fœdus inter Cæsarem, ac Rempublicam ictum. Gallus, maris præfecto Gause-rio in Italiam misso, novos in Insubribus motus civit. Hadrianus pontifex e vivis excessit, ac Clemens VII. illi successit est. Galli iterum tota Italia depulsi, quibus tamen in novam ejus recuperandæ spem, ipsius regis adventu, erectis, de sanciendo cum ipsis fœdere magnis contentionibus apud Patres cum actum esset, nihil certi statutum est. Ad Ticinum male a Gallis pugnatum, ac Franciscus rex a Cæsareanis captus est.

HISTORIARUM
 VENETARUM
 ANDREAE MAUROCENI
 PARS PRIMA.
 LIBER PRIMUS.

QVAE mortalibus gravia , & atrocia acerri-
 mis bellorum casibus accidere solent , cun-
 cta fere Republicæ Venetæ octo annorum
 spatio contigere , quo invidiæ , atque odii
 stimulis acti Europæ Principes , adversus
 ipsam foedere Cameraci inito , exarsere .
 Julius Pontifex Maximus , Maximilianus Im-
 perator , Ludovicus Galliæ , Ferdinandus

Hispaniæ Reges socia arma sumpserunt , ut imperio Venetis ademp-
 to , illorum nomen delerent , ac penitus excinderent . Hinc
 foedæ direptiones , adversa prælia , oppidorum vastationes ;
 urbium oppugnationes , populorum cædes , quibus terrestre im-
 perium debilitatum , pene collapsum foret ; nisi Senatus in tot
 adversis constantia , atque prudentia , civium egregia virtus
 sævientem fortunæ vim fortiter excepissent , ac mortales omnes

supergressæ casus, minanti exitium hosti invictis viribus restitissent; ut, quamvis aliquando Respublica exagitari durioribus procellis, ac temporum illorum calamitate premi visa sit, nunquam tamen convelli, vel concuti potuerit; quinimmo animi infracto robore, & opibus, quibus abunde civitas pollet, hostium impetu repulso, conatibusque repressis, tandem amissa recuperaverit, pristinumque imperii decus cum dignitate retinuerit. Quæ omnia, uti gesta sunt, a Petro Bembo, & Paulo Paruta clarissimis viris literis fuere mandata: ille, post Marcum Antonium Sabellicum Decemvirum decreto conscribendæ Historiæ Venetæ onere suscepto, rerum seriem usque ad obitum Julii Summi Pontificis perduxit; ex quo tempore foedus cum eodem Pontifice, ac Ferdinando Hispaniæ Rege adversus Gallos percussum illius excessu diremptum est: hic vero subsequutam temporum successionem Italico sermone usque ad annum M.D.LII. posteris transmisit; post cujus obitum, cum mihi a supremo Decemvirum Consilio injunctum esset, ut scriptis rerum, quæ nostra ætate gestæ sunt, memoriam complecterer, cuperetque animus non intra unius provinciæ fines, sed quacumque priscae Romanorum linguæ notitia pervasit, nobilissimæ, atque antiquissimæ Reipublicæ gesta perlegi, operæ pretium me facturum existimavi, si alius scriptorum meorum exordia ducerem, atque ab iis potissimum temporibus inciperem, quæ, post pacem Bruxellis inter Franciscum Gallorum Regem, & Carolum Belgarum tunc Ducem initam, & cum Venetis inducias pactas, sequuta sunt. Inde sumere initium, Deo juvante, placuit, ac subsequentiæ annorum res gestas conscribere: ingens sane opus, nec minori labore, quam utilitate refertum; siquidem clarissimæ, amplissimæque Reipublicæ, quæ domi, quæ foris acciderint, pace acta, belloque administrata sint, nobis erunt explicanda; quibus artibus coalescere civium animi, ac singulari concordiæ nexu ingentes pro patria labores exantlare, potuerint; urbs ædificiorum publicorum magnificentia, mortalium undique confluentium frequentia, divitiis, ac viribus aucta, & illustrata, optimis legibus, severioribus judiciis firmata, bella cum potentissimis gentibus suscepta. Quæ sane omnia rerum cognitionem, atque usum, dicendi vim & copiam incredibilem exposcere videntur; ea si minus afferre ad institutum opus

potero, conabor certe diligentia, & studio certare, ne omnino impar ad provinciam sustinendam videar, quam mihi a supremo Consilio demandatam alacri animo suscepisse fateor, ut in re, qua nulla ad utilitatem, ac splendorem præstantior esse potest, patriæ operam præstarem, & quantum in me esset, labentem rerum memoriam erigerem, ac civium præstantissimorum egregia facta ab interitu vindicarem.

Atque ut ea, quæ dicenda sunt, facilius intelligantur, quinam rerum status, quæ Reipublicæ facies, qui summorum Principum animus hoc tempore fuerit, paulo altius initio repetito, nobis explicandum videtur. Nam variis bellorum casibus Venetis jactatis, cum fatis constaret, haud facile factum esse, Rempublicam antiquitate, civili prudentia, opibus, atque rerum terra, marique gestarum gloria illustrem, e statu dejicere, aversis a bello Principum animis; Bruxellis inter Franciscum Galliæ Regem, Maximilianumque Imperatorem pace inita, a Cæsare, ac Venetis octo mensium induciæ pactæ fuere; ut interea de firmanda pace ageretur: in quibus, ut, quæ Maximilianus Reipublicæ ademerat, Veronamque præsertim, restitueret, cautum fuit. His peractis, de renovandis iterum induciis agi cœptum, Galliæ Rege auctoritate, & opere adnitente, ut ad pacem incundam aditus patefieret. Andegavum missi, penes quos rei tractandæ summa auctoritas foret, ab Imperatore Philibertus Præpositus Trajectensis, & Hieronymus Borducius Brisatii Præfectus, a Senatu Antonius Justinianus. In annos quinque induciæ pactæ, quo tempore ab armis abstineretur, nil hostile utrimque ageretur; terra, marique cuncta pacata forent; non consilio, non armis, non pecunia, non belli machinis hostes juvarentur. Sancita hæc fuere anno ab humani generis reparatione M.DX.VIII. mense septembri. Quibus compositis, optata diu pacis spes orbi Christiano affulgere cœpit, summisque votis a cunctis expetebatur, ut arma, quibus misere per tot annos Italia, atque Europa diffidiis Principum vexatæ, ac laceratæ fuerant, in communis hostis Christianæ Reipublicæ perniciem verterentur. Verum non ita fata Italiæ tulere; sed nova dissensionum seges, libidine dominandi, veluti pabulo, aucta crescere in dies, novos motus ciere, clades cladibus adglomerare: nam Maximiliano defuncto, cum Carolus Philippi filius, ejus nepos,

cui

cui nuper Hispaniæ regna amplissima, Ferdinando, & Helisabeta vita functis, obvenerant, quique Neapolitanorum regnum adeptus fuerat, licet adversante Francisco Galliarum Rege, in demortui Maximiliani Imperatoris locum suffectus esset, odia, quæ jam restincta videbantur, recrudescere, ambitio transversos potentissimos Principes agere, Italia per tot annos armis labefactata æmulationes alere, atque excipere, ac materiam ad arma exercenda præbere cœpit; cum Cæsar opulentissima Insuorum ditio privari, quam ad se Imperii jure spectare censebat, ægre ferret; neque Galliarum Rex a Neapolitano regno excludi, quod priores Reges hereditario nomine poscentes vi armisque ceperant, æquo animo pateretur: jamque in dies ali occulta inimicitia femina, alienari Principum mentes, ut si qua vel exigua occasio redintegrandi belli foret, turbari iterum res Italiæ, divina, & humana misceri facile possent. Sed imminente malorum fato unum id obsistere videbatur, quod, quæ voluntas Italicorum Principum, quæ inclinatio animorum futura esset, non satis erat exploratum: utram vero in partem vires provinciæ propenderent, maximum ad bellum conficiendum momentum erant habituræ. Respublica Veneta armis diu conflictata, quæ, fœdere cum Francisco Rege inito, ad Mediolanum tuendum tenebatur, motus bellorum denuo excitari, pacem labefactari ægre admodum latura videbatur; cum ob imminentis belli Turcici suspicionem; tum quod annuatim classibus parandis, mari tutando, imperio terrestri, ac maritimo defendendo publicæ vires, ac privata civium opes absumerentur, neque pares ad utrumque bellum sustinendum essent. Leonem Pontificem Maximum in summo dignitatis gradu collocatum, Urbini ditio-nibus, pulso Duce, sibi adjectis, nova appetere, ac moliri: religione, & pace florentem Italiam, in qua satis amplum imperium obtineret, novis bellorum eventibus objicere credibile non erat; cum Reges, qui opibus, imperio, viribus sum-mopere pollebant, si semel in aciem descendissent, verendum foret, ne is, cui victoria afflaret (ut est hominum, ac præcipue Regum ingenium regnandi appetens) universam Italiam excurreret, legesque omnibus imponere adniteretur. Florentina Respublica, quæ nil, nisi ad Leonis Pontificis nutum agebat, nunquam sua consilia ab illius voluntate sejunctiona vide-

batur. Genuenses, qui in clientela Gallorum Regis conquiescebant, ab ejus sententia minime recessuros constabat. Lucenses, ac Senenses precaria libertate utentes, neque audere, neque moliri quidquam poterant. Federico Gonzagæ, cui Mantua parebat, nullæ rerum novandarum aut vires, aut spes erant. Alphonfus Estensis, Ferrariæ Dux, cui Mutina, ac Regiumlepidi urbes ademptæ fuerant, illarum recuperandarum desiderio flagrabat; attamen cum nullos sui consilii adjuutores speraret, potius in Regis auctoritate, quam armis spem reposuerat. Franciscus vero Sfortia, Ludovici Insuorum olim Ducis filius, Tridenti, urbe in faucibus Italiæ sita, degebat, in omnem occasionem intentus, qua se benignius fortuna ostentaret, ut nullis ærumnis fessum animum ad pristinum statum adipiscendum erigeret, qui a Gallo oblatas condiciones aspernatus, nulla vel temporum asperitate, vel fortunæ iniquitate adduci potuerat, ut juri suo cederet; immo varia agitare animo consilia, externos, Italosque Principes, ut suis afflictis rebus opem ferrent, implorare non desierat; attamen qui spiritus in Francisco vigeant, non tantæ molis erant, ut pacem Italiæ turbare possent, cum Insuorum in potestatem potentissimi Regis concessissent, quem bello laceßere, neque facile, neque in promptu erat: cum præsertim nuper sibi Helvetios adjecisset, invictæque gentis armis nullum sibi aut grave, aut formidolosum bellum inferri posse censeret.

Is igitur Italorum Principum status ea tempestate: neque erat, cur quieti, ac paci bellorum motus, & curas anteferrent, cum repente veteribus Italiæ calamitatibus recentes adjectæ, bella bellis cumulata sunt, ac Respublica, quæ tum iis rebus maxime intenta erat, quibus cives præteritis laboribus fessi recrearentur, quæ pace, belloque ad illam ornandam, atque confirmandam pertinerent, instaurarentur, denuo novis jactari fluctibus, easdemque subire tempestates coacta est. Quo tempore Leonardus Lauretanus Princeps ex humanis excessit: singularis, & egregius civis, qui difficillimis temporibus clavam Reipublicæ tenuerat, vel hoc uno summæ felicitatis compos, quod quam tot pressam calamitatibus, ac fluctibus penemersam Rempublicam conspexerat, eandem imperio, gloriaque florentem reliquerit. In ejus locum susceptus est Antonius Grimanius jam nonagesimum annum ingressus: civis, si quis
 alius,

*Leonardi
 Lauretani
 Principis
 obitus.*

*Antonii
 Grimani
 Principis
 electio.*

152 I alius, prosperis, adversisque rebus adeo varie iactatus, ut humanæ fortis spectaculum censei merito possit. Nam anno M. ID. classis imperator adversus Bajazetem summo Patrum consensu creatus, cum ad Methonem cum classe Turcica male pugnatum esset, ad Prodonum bene rei gerendæ occasiones amissæ, Naupactum in hostium potestatem venisset, imperio illi abrogato, sublectoque Malchione Trivisano, causam ex vinculis apud totius nobilitatis concilium dicere coactus, rerum capitalium Triumviris Nicolao Michaeli Doctore & Equite, Marco Sanuto, & Paulo Pisano Equite, anno M. D. tertio idus junii, Divi Marci procuratoria dignitate adempta, in Illyrici maris insulas Apforum, & Crepsam exilio damnatus est: verum novem postea emensis annis, ita rerum vicissitudine ferente, qua mortalia cuncta agitantur, Triumviris Bernardo Bembo, Marino Justiniano, Aloysio Gradonico Majoribus Comitibus legem ferentibus, eodem mense junio, *Suffragia fuisse 1260.* universis fere civium suffragiis ab exilio revocatus, ac patriæ restitutus, statimque ad priorem evehctus dignitatis gradum, undecimo post anno amplissimus illi honor delatus est.

Principe igitur Antonio Grimano creato, tertio nonas quintilis anno M. D. XXI. etsi nondum ad arma palam ventum esset: attamen bellorum femina jam exorta, firmioribus nixa radicibus, acerbos propediem fructus editura videbantur; nam fastus, ac dominandi libido, duæ animorum pestes, quæ mortales sæpe in summa mala præcipitarunt, jam animum Leonis invaserant, qui in flore ætatis, summaque in auctoritate constitutus, assentatoribus undique septus, sui Pontificatus monumenta parum diuturna, & illustria rebatur fore, nisi ad aliquod egregium facinus animum adjecisset, quo memoriam ipsius quam maxime propagaret. Itaque omnibus modis statuit Galliarum Regem in amicitiam allicere, specie ad Italiæ quietem firmandam, re, ut, Carolo regno Neapolitano exuto, cujus potiundi desiderio æstuarè Francisci Regis animum noverat, Ecclesiasticum imperium, privataque fortunas ingentibus dignitatum, atque opum incrementis attolleret. Cum vero publicæ retinendæ pacis studiosum Senatium Venetum intelligeret, neque Reipublicæ rationes a Rege seungi posse animadverteret, in eo in primis summa contentione laborandum duxit, ut defendendæ Italiæ obtentu fœdus sanciretur, quo

si quis arma in provinciam inferret, hostis judicaretur; eo nimirum consilio, ut Cæsar, cujus in dies potentia, atque auctoritas augebatur, si armatus Italiam ingredi vellet, communi consilio, & viribus arceretur: non minus enim Pontifici, quam Venetis suspecta Imperatorum arma, vires, consilia semper fuerant. Huic se societati adjungendi Italici Principibus quatuor mensium spatium tribueretur. Si quis adversus sancta moliretur, foederave cum hostibus privato consilio iniisset, aut pactis aliquid adversum pacisceretur, illum tanquam hostem persequendi reliquis jus esset. Hac demum societate nihil aliis, quæ Pontifici, aut Reipublicæ cum Rege intercederent, foederibus derogaretur.

Hæc omnia cum ad pacem Italiæ magis firmandam pertinerent, libenter a Patribus audiebantur; licet de Pontificis voluntate nonnunquam ambigui vererentur, ne privatis consiliis ad novas res animum fortunæ illecebris corruptum converteret; nam superioribus mensibus Antonium Pacium Pistoriensem Episcopum ad Helvetios miserat, ut sex millia pedum, qui in Ecclesiæ ditiones statim iter maturarent, conscriberet; quod cum facile ex foedere nuper percusso a pagis impetrasset, milites per Mediolanensem agrum in Flaminiam, & Picenum pervenerant, stipendiaque ære Pontificio merebant. Primo non sine variis rumoribus, quonam hæc destinarentur: deinde constanti omnium opinione arma in Neapolitanam expeditionem comparari. Quæ cum non obscure Leonem novas res meditari, bellisque Italiam rursus exarsuram indicarent, Marco Foscaro Legato Senatus mandavit, Pontifici significaret, quod undique opinione hominum, voceque ferretur, Neapolitanum regnum Helvetios invasuros, eo vehementer Senatum commoveri; nam quemadmodum Cæsari armato in Italiam adventanti communibus viribus obsistere, ac in tuam defensionem conspirare, id a nemine jure reprehensum iri censeret; ita illum ultro armis laceßere, ac fortasse nihil ejusmodi opinantem excitare, a publica utilitate sejunctum esse. Quis enim non maxime verendum existimet, si bello petatur Cæsar, Germanos bellicosissimam gentem illum omni ope, studio, viribus adjuturam, atque homines, alias a rebus Cæsaris aversos, contumeliam ad se pertinere existimatuos, in nostram perniciem denique consensuros? Huc accedere, quod

*Antonius
Pacius Episcopus
ad
Helvetios.*

*Mandata
ad Marcum
Foscarum
oratorem
ad Pontificem.*

1521

quod hærefum pestis, quæ illos teterrimo veneno infecerat; Luthero majores, & acriores spiritus fumente, Pontificiæque auctoritati acerbius adversante, ingentia incrementa sumptura, ac libere debacchatura videretur; potentiam quinimmo, viresque Turcarum communium hostium augeri, qui Gazelle nuper devicto, nihil non sibi adversus Pannonias, Italiam, atque adeo universam Rempublicam Christianam superbe polliceantur; ac, si semel bellum in hanc provinciam irruerit, quis non tristia omnia ominetur? Dum ferrum, quo adversus barbaras gentes pugnandum, illarumque sanguine inficiendum foret, in nostra viscera propria dextera convertatur? Hæc cum Pontifice agebantur. Joanni Baduario Oratori apud Galliarum Regem in mandatis datum: de iis, quæ in Italia gerantur, Regem, ac Magnum Cancellarium certiore faciat; constanter polliceatur, si de tuenda Italia agatur, cum Rege Rempublicam in arma ituram, totis viribus adversus Cæsarem, omnesque alios certaturam; contra valde periculosum censere, Cæsarem hoc rerum statu ad bellum laceffitum urgere.

Nullum interea officii genus, quo Venetos sibi adjungeret, a Carolo prætermittebatur, magnum in Reipublicæ potentia, ac viribus momentum ad res feliciter gerendas fore ratus: pollicita adjiciebantur; quodcunque in Venetorum urbibus, atque agris imperio jus esset, id ultro novis titulis concessurum. Ea Patres, qui & temporis longinquitati, qua humana imperia, non secus ac reliqua mortalia, vicissitudinibus subjiciuntur, & gentium legibus, belloque, ac justis armis niterentur, nihili ducere, neque semel Gallo præstitam fidem fallendam existimare. Decretam Cæsari non modo pro Imperii dignitate adepta legationem, verum etiam Franciscum Contarenum, Gasparis Contareni loco ordinarium Legatum designatum, ne ullam Galliarum Regis animo suspensionem injicerent, cunctari jusserunt. Inde Carolus Venetorum amicitiae, ac foederis spe dejectus, Philibertum Legatum in Galliam mittit, qui de pace cum Francisco ageret, ut Regum conjunctionis metu perterritos, funesta adhuc præteritarum cladum memoria animis hærente, ad se attraheret. Cum Henrico Angliæ Rege conqueritur, Venetos, neque pacta cum Maximiliano servasse, neque oblatam pacem amplecti velle. Quibus in speciem agitatis, co minor a Regibus fides habe-

*Mandata
ad Badua-
rium Orato-
rem in Gal-
liæ.*

*Franciscus
Contarenius
Orator ad
Cæsarem.*

batur, quod eodem tempore concordiae nomen sermonibus Cæsar usurpans cuncta ad bellum summo nixu compararet, atque expediret. Itaque Franciscus rem omnem Joanni Badio Legato aperit, acriusque ad bellum incitatus in Morinis ad Ardresium oppidum in colloquium cum Anglo descendit; pacem nuper sanctam firmat; Venetorum amicitiam omnium officiorum genere fovet; ut nuper sibi natae filiae sacro fonte abluendae adsisteret, Senatum invitat, Legato id muneris ejus nomine obeunte.

1521

*Colloquium
inter Gal-
lia, & An-
gliae Reges.*

Ceterum Pontificis animus nunquam acquiescere, novis assidue rebus studere, plura in speciem, quae ad pacem attinerent, Reipublicae ostentare, in id omnes nervos intendere, ut imperii amplificandi, nominisque provehendi materiam pararet. Quae cum eo spectarent, ut iterum turbatis rebus, in novas bellorum procellas Italia conjiceretur, Senatum in summam suspicionem adduxerant, ne cum Gallo Pontifex arctiori vinculo junctus Rempublicam in ingentes difficultates impelleret; cum inter cetera, ut perduelles, ac facinorosi homines a mutuis regionibus hinc, atque inde communibus armis summoventur, poenisque afficerentur; quo Estenses Ferraria pelleret, Italica societate caveri vellet. Quibus permoti Patres, qui antea mandata subscribendi foederis Oratori dederant, S. C. revocarunt, Regique significarunt, mirari nova suboriri quotidie impedimenta, ut non propugnandae Italiae, sed belli excitandi his foederibus a Leone fundamenta jacerentur; dum tantum non aperte Cæsarem, provinciasque, quibus belli faces admoverentur, designaret. Quid vero quod perduellionis, & criminum reos persequi omnibus modis statueret? id enim praeterquam quod plurimum rationibus Reipublicae officeret, cujus militum Praefecti exteris provinciis orti publica stipendia facerent, aperte innuere, illius animo, ut Ferrariensis Dux avito imperio pelleretur, penitus infedisse; quae quantum momenti habitura essent, nemo non videret; dum de communi firmanda societate, ac ne Cæsar in Italiam arma inferret, actum fuit, ultro, ac lubenti animo Senatum assensisse: modo non de tuenda Italia agi, sed ut cuncta bellorum tumultibus misceantur, quae ex pactationibus Regi Senatus teneretur, alacri animo praestaturum; iis, quae a Leone proponerentur nullo pacto aures praebiturum. Itaque foedus quam-

*Veneti Fo-
scaro adi-
munt man-
data foede-
ris subscri-
bendi.*

152 I quamplurimis difficultatibus implicitum differri in dies ; Rex quin etiam secretiori cum Pontifice firmandæ societati moras necere, vel quod Leonis artes, cujus animum antea expertus fuerat, vereretur, vel quia Cæsare multis difficultatibus septo, sibi vero cunctis ex sententia fluentibus, absque aliorum ope per se fatis ad bellum gerendum expeditus videretur. Leo quoque plurimas antea sibi a Gallis illatas injurias mente repetere ; aliquando, ne summi Principes in Pontificii imperii perniciem arma jungerent, vereri ; incredibili nonnunquam Parmæ, Placentiæ, ac Ferrariæ urbium obtinendarum desiderio flagrare ; quæ Mediolani a Lautrechio, & Tarbellensi Episcopo juri Ecclesiastico adversa gererentur, non æquo animo pati ; ut tandem non absque omnium admiratione, quod, qui paulo ante ingenti ardore animi Francisci amicitiam concupiverat, is momento mutata sententia Carolo adhærens Italicam pacem turbare, Cæsaris potentiam sibi antea invisam augere, atque innumeris se se periculis objectare decreverit. Angebatur Cæsaris animus ob Cantabriæ a Gallis illatum bellum : Mediolanensium extorrum spes, Helvetiorum nuper cum Rege inita societas maxime exstimulabant : difficile igitur non fuit, ut quos utilitatis species permoverat, societas quoque devinciret. Mutua itaque defensio Hetruriæ, ac Mediceæ familiæ patrocinium, Mediolanensis expeditio, Parmæ, & Placentiæ Pontificiæ ditioni adjectio, Francisci Sfortiæ Tridenti tunc vitam agentis in paternum imperium restitutio, Ferrariensis oppugnatio, jurisjurandi, quo Cæsar Neapolitano regno potiri vetabatur, absolutio secreto pacta. Ea priusquam in vulgus emanarent, statuunt clam per insidias, aut repentino aliquo armorum tumultu Gallos inopinato adoriri. Genua, quæ tunc in Regis clientela quiescebat, tentata, Mediolanensis ditionis urbes per dolos petitæ ; sed utraque inani prorsus eventu contigere.

Fœdus inter Pontificem, & Cæsarem.

Senatus Venetus, ad quem nonnihil de consiliis a Leone mutatis pervenerat, latenter, astu, ac dolis belli initia tegi ratus, ut validiori præsidio urbes, arcesque firmarentur, decrevit : trium millium Italarum peditum delectum statim haberi jussit ; si majore numero opus esset, id Sapientum Collegio permissum : cumque Thomas Scudus Lautrechii frater, ac Tarbellensis, ut Theodorus Triultius copiarum Reipublicæ

*Paulus
Nannius
Legatus in
castris.*

cæ summus Præfectus cum cataphractis, leviorisque armaturæ equitibus ad Insubrum fines adequitaret, a Senatu petiissent, ex fœdere concessum est. Triultio, ut suas cohortes in Cenomanos duceret, injunctum; Paulo Nannio Bergomi Præfecto Legati munere delato, ut statim se ei adjungeret, mandatum. Dum hæc agerentur, Scudus, cui, quæ occulto adversus Regem pararentur, innotuerant, Regium lepidi Galliæ Cisalpinæ urbem per insidias aggredi statuit, inde rei patrandaæ oportunitatem, & occasionem nactus, quod quamplures ibi Insubrum extorres, quos Pontifex a suis finibus arcere tenebatur, convenissent. Itaque ad viii. kal. julii summo mane cum quadringentis levioris armaturæ equitibus Regium proficiscitur. Illum Federicus Bozzolus, ejus nominis oppidi in Mantuanorum finibus Regulus, cum mille peditibus subsequitur. Eo cum venisset, Franciscum Guicciardinum jam ea de re certiorum factum ad colloquium accersit, qui omnibus, quæ ad tutandam urbem spectarent, dispositis, ultro extra portas adest: ibi dum mutuo conqueruntur; Scudus, quod exules adversus pactiones intra mœnia recipiantur; Guicciardinus, quod cum armis Scudus fines pontificios esset ingressus, forte porta quadam ad excipienda frumenta disciussa, Galli irrumpere conantur: verum statim pulsi, clausisque portis, tumultu excitato, displotis repente nonnullis tormentis, funduntur. Scudus in summa trepidatione ab urbis Præfecto illæsus dimittitur. His ad Pontificem perlatis, graviter de Rege conqueritur: nil hujusmodi meritum per summam injuriam bello peti, dolo suas urbes tentari; atque iis de rebus cum Oratoribus Principum acerbe admodum, ac graviter agit; multa in Scudum, quamplurima in Regem exaggerat, qui cum occasionem ab ejus amicitia discedendi diu quæsiverit, nulla inventa, aperte bellum moliatur. Republicæ Oratore accersito, quæ Regii acta sint, exponit; ignorare, cur armis illum laceßere sibi Rex in animum induxerit; statutum sibi, ac firmum esse, quacunque ratione Ecclesiæ jura, ac Pontificiam dignitatem sustinere: hoc uno vehementer angi, quod nondum coalitæ Italiæ cicatrices denuo refricandæ sint, iisque certandum armis, quibus Christiani nominis hostes pessum iri oporteret. Collegio Cardinalium vocato, in Regem acriter invehitur, Cæsaris pic-

1521 tatem, ac religionem extollit; Italiae incolumitatem, totius Christianae Reipublicae salutem in illius societate contineri ostendit.

Senatus, cum ea, quae adhuc premere, ac celare Leo cupiebat, palam erumpere animadverteret, ut quantum opera, & consilio posset, nutantem Italiae pacem firmaret, graviter per Oratorem Pontificem alloquitur: quo loco res Christianae sint, exponit; quae, si bellum oriatur, incommoda provincia, per tot annos injurias bellorum perpessa, denuo subitura sit, docet: a Leone flagitat, priusquam adversus Regem moveat, illum de iis, quae nuper acciderant, certiore faciat; qua mente, quo erga illum animo sit, exploret; omnia experiantur antequam in aleam belli descendat; nihil eorum, quae multorum sermonibus vulgata fuerant, de Rege suspicari, qui omnibus pietatis officiis sanctissimam Sedem sit prosequutus: dein factum lenire; quae a Scudo ad Regium lepidi acta essent, non ad pacem labefactandam; sed ad extorrum facinorosorum hominum perniciem spectasse, quos rumor increbuerat, hostilia adversus Gallos, eorumque oppida meditari: de propensa Pontificis in commune bonum voluntate Senatum non ambigere: ceterum ad arma summos Principes redire, nunquam magnis caruisse periculis; nunc vero cum validissimo exercitu Suleimanus Pannoniis immineat, quis dubitet, his diffidiis illi non ad amplissimum modo Hungariae regnum, verum ad reliquas Europae provincias atque adeo ad Italiam ipsam aditum parari? quibus sane avertendis, cui onus incumberet, nisi illi, qui summum dignitatis, & auctoritatis imperium in terris obtineret? His convertere Pontificis animum ad pacis studia Senatus nitebatur. Atque eodem tempore, ne imparata Respublica offendi posset, decretum est, ut cataphracti equites lustrarentur, in eorum qui deessent locum, novi deligerentur; quadringenti levioris armaturae reliquis adjicerentur; sex Italorum peditum millia conscriberentur, mille & quadringenti ex Sedunensibus, mille ex Rathiis publicis stipendiis adlegerentur: petente Lautrechio, ut auctoritate, ac disciplinae bellicae laude insignis, quicum de bello administrando, deque Insubribus tuendis consilia communicaret, civis Mediolanum mitteretur, Andreae Grito, qui magna apud suos,

*Andreas
Gritus ad
Lautrechium
mittitur.*

suos , summa apud exteros Principes excellentis virtutis opinione florebat , id oneris injunctum est . Legatus cum summa auctoritate Hieronymus Pefareus spectatæ vir prudentiæ , ac fortitudinis a Senatu declaratur .

1521
Hieronymus Pefareus legatus.

Interea Pontifex cum Gallo inimicitias palam exercere , nullum rationi , nullum Senatus precibus locum dare , bellum spirare ; nam de illo administrando cum Joanne Emanuele Cæsaris Legato agere cœperat ; Prosperum Columnam , scientia rei militaris clarum , Romam accersiverat , ut iis , quæ ad tantam rem , conficiendam necessaria forent , communi consilio prospiceretur ; copiarum vero suarum imperatorem Federicum Mantuanorum Principem delegit , ex cujus ditionibus , vel situ , vel propinquitate plurima adjumenta peti possent , ducentos illi cataphractos , totidem leviores equites imperat ; cumque omnis rei bene gerendæ spes in celeritate sita esset , in primis statuunt , ut Pontificiis , Hetruscisque junctis cataphractis sexcentis , ac totidem ferme , qui tum in Neapolitano regno Cæsareanis aderant , a finibus Ecclesiæ Mediolanensis ager invaderetur ; sex Italarum peditum millia deligerentur ; duo Hispanorum , qui in Genuæ litoribus erant , ad exercitum inter Mutinam , ac Regium castra habiturum transirent ; duo item Neapolitanorum millia Aterni Marchio duceret ; mutuis Pontificis , Cæsarisque sumptibus quatuor Germanorum , duo Ræthorum peditum millia evocarentur : his Helvetiorum ad duo millia accedebant ex iis , quos ante Pistoriensis Episcopus , Pontificis jussu , in Italiam ductaverat , cum reliqui domum reversi fuissent : denique ut ab Helvetiis sex millia , juxta Pontificis fœdus , peterentur , decrevere ; neve gens illa Gallis auxilio esset , postularetur , cum fœdera Pontificia longe Gallicis priora esse Leo affirmaret . His viribus a Lario lacu movere , atque Insubrum ditionem aggredi in animo erat : neque difficile , ut fortuna cœptis responderet , rebantur ; cum ob nobiles exulum familias , quæ viribus , auctoritate , & clientium numero plurimum ea in regione pollebant ; tum ob populorum ingens , erga Gallorum nomen , odium , qui a militibus gravia , & intoleranda perpessi , cum neque Rex ob pecuniæ inopiam satis provideret , neque Præfecti ob negligentiam obsisterent , incredibilis , quo Regem prosequerentur ,

1521

studii, & benevolentiae obliti, ut est plebis natura novarum rerum appetens, omnia sursum, deorsumque misceri, & agitari cupiebant.

Harum rerum, bellique jam a Pontifice, & Caesare adversus Regem declarati fama in Gallias perlata, qua opulentissimam Mediolanensem regionem validissimo exercitu aggressuros ferebatur, Regem permovit, ut nihil, quod ad hostium conatus arcendos opportunum foret, praetermitteret; idque in primis cum in Venetorum foedere situm esse existimaret, Lautrechio, qui illius nomine toti regioni praesisset, in Italiam misso mandaverat, ne quid Insubres detrimenti paterentur summa ope provideret; a Republica quaecumque ex foedere teneretur, requireret: sex porro peditum millia, sexcentos cataphractos equites Venetos praestare pactioibus foederis cautum erat: praeterea decem millia Helvetiae gentis adcersiri, sex Gallorum millia in Italiam proficisci, magnam Italorum peditum manum conscribi jubet: his copiis aut aequo cum hoste Marte certare, aut vim illius, conatusque repellere posse arbitratus. Verum Columna neque Neapolitanorum, neque Germanorum militum adventu expectato, reliquis collectis copiis, Ravennae, Forocornelii, Bononiae, Mutinae, Regii lepidi praesidis relictis, ad millia passuum quinque prope Parmam proficiscitur, spe haud exigua fretus, si Helvetii Regi milites non dedissent, oppidanique aversis a Gallo animis aliquid novi molirentur, fore, ut nullo negotio urbe potiretur. Verum Helvetii pactos ex foedere Regi milites permiserant, quorum dum delectus haberetur, Georgius Suprafassius Mediolanum cum quatuor Sedunensium millibus venerat; Lautrechius ad Parmam tuendam Scudum cum hastatis quadringentis, ac quinque Italorum peditum millibus miserat: Senatus ad Pontem vicum, ut Gallis praesto essent, copias cogi jusserat. Proinde Columna non omnino suis viribus fidens, in Parma expugnanda operam amissurum veritus, ni Aterni Marchio cum trecentis hastatis, ac duobus Hispanorum millibus ex Neapolitano regno adventaret, ac Germani ad sex millia adessent, nihil moliebatur. Cum vero ex Aeniponti comitatu in Mediolanensem agrum, nisi per Republicae Venetae fines, aditus non pateret, Caesar a Senatu

petebat, ut Germanis iter per Veronensium fines facere permitteret, id summi beneficii loco a Republica accepturum. Caroli postulatis Senatus decreto ita responsum: Omnibus semper benevolentiae, ac observantiae officiis Rempublicam Caesarem prosequutam esse; quod iis, quae nunc petantur, assentiri nequeat, vehementer angi, propensae voluntati foedus obfistere, quod jurejurando cum Gallorum Rege pepigisset; infringendum haud dubio, si Germanos per Venetorum fines transire sineret: Caesarem summopere exorare, ut qui status Reipublicae Christianae, quorsum diffidia haec sint evasura, singulari prudentia expenderet; ne virus hoc in omnia Reipublicae Christianae membra diffundatur, prospiceret; pietatis, & magni animi sui esse omnes cogitationes, & curas in Reipublicae Christianae pace defigere. Ita Senatus decreto Caesari responsum. Interea quanam ratione Germanis militibus, si per Veronensem agrum transire velint, obsistendum esset, consulitur: plerisque id nullo modo fieri posse, vel adituum multitudine, vel regionis latitudine contendentibus: Triultio licet difficultates inspicienti, conari nihilominus aliquid placebat; praecipuos in Veronensium fines ingressus summa diligentia custodiri; ac, si majoris aliquid momenti conficiendum foret, inter Pischeriam, & Lonatum munitionem erigi, qua situs opportunitate transitum Germanis praeccludi posse sibi persuaserat. Verum, vel temporis angustia, vel immutatis Lautrechii consiliis, res ad exitum perducere non potuit, nonnullis tantum locis ad hostes aditu prohibendos custodiae adhibitae, atque iis praesertim, e quibus facilius ingressus esset futurus, ad Croariam nempe, Gavardum, & Clusam inter montium fauces sitam arcem, quam amnis Athesis praeterlabitur, in quo catenam transversam duxere. Interim vero Lautrechio petente, ut copiae Venetae cum Gallicis jungerentur, quamquam moleste ferret Senatus exercitum a suis finibus discedere, ne militum incursionibus agri diriperentur, tamen ne foederi deesset, in Cremonenses copias duci assensus est; instante vero Lautrechio, ut Padum trajicerent, legato praecipitur, ut si ita in rem esse censeret, ultra Padum nostros cum Gallis jungeret.

Triultii consilia de munitione prope Lonatum erigenda.

Interea Germani milites, nostris elusis, per montium aspera, ac confragosos saltus cum ad Baldi montis radices accesserunt.

Cesareani Parmam aggrediuntur.

1521

sissent, incolumes in Cæsareanorum castra ad Parmam pervenere, quo etiam Aterni Marchio nuper cum Hispanis advenerat. Itaque propius admoto exercitu, civitas obsideri, & tormentis quati ab ea parte cœpta est, quam Parma flumine sejunctam, ad occasum vergentem, incolæ *Caput pontis* vocant. Lautrechius cum quingentis hastatis equitibus, septem Helvetiorum, quatuor Gallorum millibus, una cum Theodoro Triultio Venetorum Præfecto, qui quadringentos cataphractos, & quatuor millia peditum ductabat, Pado trajecto, lento itinere ripas amnis legens progreditur; dum interea sex Helvetiorum millia, qui a pagis Regi concessi fuerant, iter maturarent, id animo agitans, ut, vel cum hostibus manum consereret, aut si detrectarent, obsessæ urbi, cui frater præerat, opem ferret; quem per nuntios de rerum statu monitum, Gallicæ virtutis, sibi creditæ urbis, suæque existimationis meminisset, hortatur; cito cum exercitu, ut cum hoste pugnam capeflat, ac civitatem obsidione liberet, adfuturum; certior namque a Scudo factus fuerat, paucos adhuc dies civitatem defendi posse. Itaque postridie ad viginti millia passuum ab urbe cum copiis pervenit, cataphractis præmissis, qui usque ad hostium castra citato cursu se se proriperent; verum dum hostes, omnibus ad oppugnationem instructis, acrius in mœnium everfionem incumbunt; Galli Capite pontis relicto, ultra Parmam amnem pacato agmine, cum majoribus tormentis se recipiunt. Hostes mane per murorum ruinas ingressi ea civitatis parte potiuntur, non sine oppidanorum applausu, ac lætitia; quippe qui Ecclesiæ imperium summo opere concupiverant; licet statim ingens gaudium mœror, ac luctus exceperit; nam eorum domus, ac supellex prædæ loco Pontificiis militibus cessere. Eam redintegrandæ pugnae opportunitatem nisi elabi Scudus passus esset, milites rapinæ intentos facile erat fundere, ac rursus civitate potiri. Hostes egesta humo, impedimentis perfractis, quibus portas Galli obseperant, tormenta in amnis margine constituunt, atque in adversam fluminis ripam displodunt. Dum hæc summo studio aguntur, Lautrechius cum exercitu ad Tarum flumen, quod septem millia passuum ab urbe distat, accedit. Eodem tempore rumor affertur, Alphonsum Ferrariæ Ducem centum

*Parma cis
 amnem capta a
 Columna, & direpta.*

cataphractis , ducentis levioribus equitibus , duobus peditum millibus , quingentis Corficis , quos Lautrechius miserat , æncisque tormentis duodecim improvise Finalis , Sanctique Felicis oppida adortum in suam potestatem redegisse . His nuntiis perculsi hostes summa trepidatione , oppugnationis relinquentia consilia capiunt , veriti , ne a Lautrechio , quem appropinquare ferebatur , ad pugnam cogentur , simul ne Ferrariæ Dux augendi imperii majores spiritus , atque opportunitates sumeret . Itaque duodecimo , postquam advenerant , die castramovent : Lautrechius , validiori præsidio urbe firmata , arcem Alam ditionis Parmensis oppidum ad Padum deditione recipit , atque inter Divi Secundi oppidum , Tarumque castra locat .

Infauſto eventu Parma oppugnata , haud leves inter foederatos suspiciones exortæ sunt . Leo repentinum Columnæ discessum carpere ; Cæsareanorum cunctandi artes timere , ne urbis potiundæ , qua flagrabat , cupiditate ad extorquendam ab eo immanem , qua maxime in belli sumptus egebant , pecuniæ vim uterentur , hæsitare . Cæsar vero Leonis ambigua consilia , atque inconstantiam suspecta habere ; ne iis , quæ ex foedere ad illum spectarent positus , quo æstu commotus repente a Gallis ad se transferat , eodem reciprocante raptus ad Gallos deferretur , vereri . Itaque denuo Venetos ad belli societatem , legato ordinario Alphonso Santio Venetias misso , sollicitabat : ex ea magna ad Rempublicam emolumenta perventura ; non minus sibi , quam Venetis Italiæ pacem cordi esse : ne putarent Insubrum accessione propagandi in Italia Imperii materiam quærere , cum ultro sancte polliceatur , Mediolanenses ditiones Francisco Sfortiæ Barenſi Duci concessurum . Verum , neque ullo officiorum genere , neque pollicitis , ut a foedere Gallico descisceret , Senatus moveri , aut flecti potuit .

Interim Helvetii superatis Alpibus Cremonam veniunt , quorum adventu permoti hostes a Divi Lazari ad Lenziolum fluvium ea parte , qua Regium respicit , profecti , haud paucos dies ibi commorati sunt ; cum interea nil memoratu dignum accideret , foederatarumque copiarum vires , atque existimatio imminuta opinione hominum excidisset . Cæsareani coeptis minime desistendum rati , sex millium Italarum peditum deletum habere , duodecim Helvetiorum millia , Ennium Filonar-

152 I
Finalis &
Sancti Felicis oppida
a Ferrariæ
se capta .

Cæsar per
Santium
Legatum
Venetos ad
societatem
allicit .

Venotorum
constantis
in Gallorū
amicitia .

1521 dum Verulensem Episcopum evocare , Mediolanensemque agrum invadere totis viribus statuunt . Et quoniam exercitus Gallici , & Veneti propinquitate , vel acie certandum , vel comteatu laborandum norant , trans Padum copias ducere decernunt , ponteque ad Brixellum oppidum , in Padi ripa positum , extructo , kal. octobris amne trajecto , castra ad Casale majus posuere ; quo tempore Julius Cardinalis Medicus Legatus a Leone supervenit . Lautrechius vero ponte sex millibus supra Brixellum passuum Pado instrato , copias in Cremonensem agrum perduxit , cumque hostes ad Ollium amnem quatuor castrametationibus pervenisse , atque ad Rebeccam oppidum e regione Pontis vici substitisse , per exploratores nuntiaretur ; statim impedimentis Cremonæ relictis , cum universis Gallorum , & Venetorum copiis ad Divi Martini quinque a Rebecca millibus celerrime Lautrechius proficiscitur , eo consilio , si hostes iter maturarent , ut obvius copiam pugnandi faceret . Qua re vehementer commotus Columna non ultra progredi , sed Helvetios adventantes opperiri statuit . Verum tertio die Lautrechius , castris ad Bordellanum positis , tormentorum partem trans Ollium ad Pontem vicum misit . Pila ferrea in hostium castra ingenti strepitu jaciebantur , quo periculo perterriti , quarta noctis vigilia summo silentio motis castris , exercitum ad Gabionetam oppidum ductant ; inde manum conferere cum nostris detrectantes ad Ostianum castrametantur .

Ferrarienses ad Finale proficiscuntur .

Dum nil agendo tempus utrinque teritur , Pistoriensis Episcopus , ac Vitellius Helvetiorum , atque Itolorum manu Ferrarienses ad Finale oppidum inopinantes aggressi fundunt , ac cædunt , Duce ipso quam celerrime se Ferrariam recipiente , qui cum valde suis rebus timeret , suppetias a Senatu enixe flagitabat ; ne amicum , ac propinquum Reipublicæ Principem desereret , ne hostes sancti Georgii peninsulam ingredi summo civium quoque Venetorum detrimento pateretur ; minora saltem navigia ad se , resque suas tutandas mitteret . Senatum , quin Ducis voluntati assentiretur , Pontificis auctoritas in primis permovebat ; neque enim cum Leone apertas inimicitias exercere e Republica esse censebat , cum ea , quæ ex fœdere ad Mediolanum defendendum Galliarum Regi præstaret , nec

Cæsareanis induciis, nec Pontificiis rebus adversari constanter affirmaret. Eodem ferme tempore, eademque de causa cum per Oratorem Villierium Rex petiisset, ut Senatus Ferrariensi summam militiae Praefecturam mandaret, exorari non potuit, inclinatum jam in hyemem anni tempus, ac cataphractorum conscribendorum equitum difficultatem causatus. Dum hæc agerentur, Helvetii Sedunensis Cardinalis auspiciis per Alpes iter in Italiam moliebantur; qua de re cum rumor increbuisse, Bergomi, & Brixiae Magistratus, ut aditus intercluderent, adnixi, in Sebino lacu lembos, ac rates ad oppositas ripas, ne facultas transeundi foret, sisti iusserant; Lautrechius Gallos equites cataphractus una cum aliquot ex Venetis levioribus Pandeomio Gallo duce ad Ollii pontem misit, ut fluminis trajectu Helvetios prohiberent. Verum conatus vano eventu cecidere; nam nocturno tempore per lacum vecti in Brixienfium fines pervenere, non absque suspicione, adjumenta illis ad trajiciendum exhibita a nostris fuisse, cum lembos, ratesque loco motas summo mane fuisse constaret. Helvetii cum primum oppositam attigere ripam, ab Hispanorum, aliorumque militum manu excepti in itinere quamplurima regionis accolis detrimenta attulere. Sed inter hæc prætereundum non est, quod ad Ottolengum fatis amplum agri Brixienfis oppidum contigit: id Cæsareani, ac Pontificii milites ita foede diripuerunt, ut in eo crudelitatis, avaritiæ, aut impietatis nulla non exempla reliquerint; non ætati, non sexui parctum; fortunæ direptæ; feminae ludibrio, & libidini habitæ; captivi abducti, in cunctos sævitum, & quod omnem immanitatem, atque impietatem exsuperat, sacratissima vasa, quibus Christi Dei corpus aservatur, furto sublata, Eucharistia abjecta, quæ barbaris quoque horrorem incutere poterant. Helvetii quoque, licet iis Brixiae Magistratus jussu commeatus, & omnia necessaria abunde suppeditarentur, equis, atque aliis jumentis quamplurimis abactis, luctuosam agrestibus memoriam reliquere. His de rebus cum Cæsare Senatus vehementer conqueustus est, quod induciarum tempore ejusmodi a suis militibus patrata forent, qualia ne bello quidem committere fas esset. Eodem cum Pontifice officii genere egit, quæ in religionem egerant milites gravius expressa, captivorum libertas,

atque,

*Helvetiorum
per Brixien-
ses transi-
tus.*

1521 atque, ut damna sarcirentur, petitum. Principes militum facinora partim detestari, partim excusare conati, captivos restitui iussere.

Helvetii tandem Ollio trajecto, hostium castris se adjunxere, ingenti omnium admiratione, quod, qui nunquam invicem dimicare consueverant, pars Gallorum, pars Hispanorum stipendiis merentes infesta in se invicem signa ferrent. Verum non alia re, quam pecunia duci, ali, & contineri exercitus compertum est. Ceterum novo rei exemplo percussæ procerum mentes ad conciliandos animos bellicosissimæ nationis, armaque iisdem auspiciis connectenda nuntios utrinque mittunt, qui ad illos, quos Sedunensis Cardinalis in Italiam duxerat, profecti fuerant, in itinere deprehenduntur; qui ad Gallorum exercitum designati erant, mandata exequuntur: pessimo consilio, non absque infamiæ nota, sub adversis signis ab eadem gente pugnari, civilia arma nunc primum acui, atque exerceri: quonam impetu, quo œstro perciti furerent? fera corda mollirent, ab infausta militia discederent, in patriam redirent, neve partam a majoribus gloriam, neu florentem Rempublicam scæda contentione commacularent, ac miserime distraherent. Hæc tantum apud eam gentem potuere, ut plerique Lautrechium auri, argenti que inopia laborantem desererent, ac per summum dedecus prisco amicitiae jure, recentique Gallorum scedere posthabito, in patriam reverterentur. Hujuscemodi moribus vel loci natura, vel domestica disciplina ea gens imbuta est, ferocia, ingenti spiritu, bellica virtute, nostra, patrumque memoria illustris, sterili solo, montium angustiis, saxorum crepidinibus fere inaccessa. Ut pauca inter se, eaque potissimum religionis causa, bella exercere; ita quamplurimas in Europa pugnas alienis stipendiis edidere, quibus Helvetio nomini ingentem gloriam, egregios titulos peperere: quæ eximia bellicæ virtutis decora (ut nil undequaque perfectum mortalibus natura concessit) inconstantiæ, tumultus erga duces, ac parum sinceræ fidei notis nonnunquam aspersa fuere. Helvetiis dilabentibus, cum exercitus robur imminutum, ac fortunam trepidare Lautrechius inspiceret, anxius animi, ac de rerum summa sollicitus, præsidio Cremonæ, & Pisleoni relicto, castra ad Cassanum admovit,

ut hostes Abduæ fluminis transitu totis viribus arceret ; id haud difficulter aggerum altitudine , pugnae disparitate , militum virtute , consequi posse ratus . Hostes , ad Rivoltam exercitu admoto , de Abdua tranando , extruendoque inter Rivoltam , & Cassanum ponte , consilia ineunt ; sed cum vel rei difficultate , vel Gallorum imminentium copiis deterrentur , Columna secreto , intempesta nocte , parvis lembis ad Vaprium quinque millibus a Cassano passuum , nonnullos milites in ulteriorem ripam exponit . Ii editiorem quemdam locum occupant , ut reliquis succedentibus auxilio sint , ac , licet vehementius obsistente Scudo , qui ad tutandum fluvium , hostesque ripa prohibendos cum quadringentis cataphractis , Gallorum peditum manu , majoribusque tormentis a fratre missus fuerat , evasere , ac trans Abduam pervenere . Scudus spe frustratus Cassanum se recepit . Lautrechius vero de transitu hostium certior factus cum Gallorum , Venetorumque reliquis copiis una cum Triultio , Mediolanum , totius regionis caput , ingreditur , ad Laudem Pompejam Reipublicæ legato cum tormentis , suarumque copiarum parte relicto . Hostes ad Melinianum oppidum Mediolanum , & Ticinum inter castrametantur , eo consilio , ut , nisi valido præsidio firmatam Mediolani urbem aggredi , saltem Ticinum regredi possent .

*Lautre-
chius cum
Triultio
Mediolanũ
se recipit .*

Sed cum declinare Gallorum res , aversamque ab iis fortunam cernerent , animos , ut adversus Mediolanum suarum virium periculum facerent , erexerant ; tum popularium studiis , atque animorum inclinatione , quos rerum novarum spes nunquam præcipites agere solet ; tum exercitus intra mœnia inclusi consternatione accensi : quæ Pontificiis , ac Cæsareanis , ut afflanti finem fortunæ explicarent , spiritus addiderant . Itaque ad xij. kal. novembris , in vesperam vergente die , suburbia aggrediuntur , quæ Lautrechius , ne hostis , illis captis , faciliorem sibi ad expugnationem aditum aperiret , munienda curaverat . Ad munitionem prope Ludovicam portam , cujus custodia Theodoro Triultio , & Andrea Grito obvenerat , a scloppetariis militibus pugnari cœptum : primo congressu Hispani arcentur , ac funduntur ; paulo post redintegrata pugna , militum magno numero aucti , ignibus fabrefactis , vehementiori impetu invehuntur ; munitiones , quæ parum eminebant ,

*Columna
Mediolanũ
aggreditur .*

1521 conscendunt; cumque impares Veneti ad Hispanos sustinendos essent, Triultius, quam iniquo loco res esset, Lautrechium doceri jubet, ut Helvetiorum manu subveniat, petit; his imperata detrectantibus, totidem numero Aquitanos flagitat; tandem Petro Navarro cum paucis peditibus subsidio misso, Veneti ab hoste pressi, perturbatis ordinibus, loco cedere coguntur; idem Helvetii, qui haud longe aberant, fecere; pavore omnia, trepidatione, ac tumultu replentur. Hostes, Venetis fuis, Theodoro Triultio summo Praefecto, Mercurio Bua, Aloysio Marino Republicae a secretis, atque aliis captis, Andrea Grito se cum Gallis in civitatem recipiente, Romana, ac Ticinensi porta cum exercitu urbem ingrediuntur. Lautrechius noctis horrore, populi levitate, inopinato hostium adventu perculsus, nil egregii consilii capere; non hostes, qui metu soluti nullo ordine in civitate, ac suburbiiis vagabantur, adoriri; non suos adhortari, ac sistere; cuncta in pejus labanti animo subjicere; tandem paululum ad arcis aream moratus, intempesta nocte Mediolano relicto, cum Gallorum, ac Venetorum copiis Comum se recepit: ibi quinquaginta cataphractos equites, ac sexcentos pedites praesidio sub Palicia imponit, Abduaque ad Leucum trajecto, cum reliquis copiis in Bergomatem agrum contendit. Ita Gallorum parta, ac sperata decora fere momento fortuna, Mediolano erepto, profus evertit; cum Lautrechius in amplissima civitate cum exercitu tutum se esse, neque hujuscemodi facinus aufuros hostes arbitraretur. Verum ita se res mortalium habent, ut earum saepe exitus, neque consiliis, neque sententiis hominum respondeant, ac nonnunquam rerum maximarum opportunitates, aut omisae, aut ultro susceptae modo infastos, modo praclaros exitus habuerint. Pontificis, ac Caesaris exercitus, qui paulo ante Parma inglorius, ac pene in fugam versus abcesserat, neque Insubrum vicos, ne dum urbes, attigerat, felici audacia caput regionis adortus, non bellicis admotis machinis, non nobili praelio depugnans, horae momento ingentem victoriam est adeptus. Atque, ut plerumque fit, ut nutantibus, inclinatisque rebus, nec officiis, nec minis populus in fide contineri queat, Mediolano (arce tantum incolumi) amisso, Ticinum, Laus, Placentia, Parma, ac Novocomum ultro in hostium

*Theodorus
Triultius a
foederatis
captus.*

*Lautre-
chius Me-
diolanum
deserit.*

*Complures
urbes a
Gallis desi-
ciunt.*

ftium potestatem concedere : Cremonæ trepidari cœptum , ci-
ves ad arma concurrere , univèrsaque civitas in defectionem
verfa , arce excepta , ad partes Cæſaris acceſſerat ; ſed Lautre-
chio cum exercitu adventante , per nuntios delicti venia pe-
tita , atque accepta , rurfus in fidem recepta eſt .

152 I
*Cremona a
Lautrecchio
recepta .*

His rerum ſucceſſibus ſuſpenſi Patres , tantam repente re-
rum mutationem ſequutam anxiiſ animis expendebant , tan-
tam imperii acceſſionem Cæſari momento factam , Italiæ , ac
Reipublicæ metuendam rati : nam regno Neapolitano , Inſu-
brum opulentiffima regione , quam ſummopere concupiverat ,
adjecta , Pontifice ſibi multis beneficiis obſtricto , ac præſenti
ſucceſſu devincto , quo victoria impotens animus ſeſe tolleret ,
circumſpectabant , efferentemne fortunam cohiberet ? An laxa-
tis habenis , nullam juſtitia legibus inſitam Regibus dominan-
di libidinem coerceret ? Attritas Gallorum res , propinqua jam
hyeme , nec ſuppleri exercitum , nec novas copias a Rege mit-
ti poſſe ; cataphractos Reipublicæ pedites , ac levioris armatu-
ræ equites valde imminutos , recentique clade male affectos ;
vires Reipublicæ ad belli molem ſuſtinendam univerſam im-
pares eſſe : quocirca præſentibus rebus accommodatis conſiliis ,
Pontifici partam victoriam gratulantur , felicia illi , proſperaque
ſemper optaſſe ; a veteri obſervantia erga ſanctiſſimam illam
Sedem plurimis pace , belloque teſtatam officiis , numquam ſe
reſſuros ; ſuppeticas Gallorum Regi foederis nexu adactos tu-
liſſe ; inducias cum Cæſare ſervariſſe , nullas pacis æquas con-
ditiones aſpernatos , ut Chriſtiana Reſpublica per tot annos
bellorum caſus magno cum damno experta ab inteſtinis diſ-
ſidiis conquieſceret , ac communi hoſti communi conſilio ob-
ſiſtere poſſet . Alphonſus Santius Cæſaris Orator Patrum Col-
legium adit ; Gallos poſt Mediolanenſem cladem intra Reipu-
blicæ fines exceptos a noſtris foveri graviter conqueritur , per-
ſpicua in Pontificem , ac Cæſarem inimicitia ſigna edita exag-
gerat ; his niſi cito proviſum ſit , Cæſarem totis viribus ob-
viam iturum . Senatus quæ acta ſint neceſſitate temporum ex-
cuſat ; Gallico foederi deeſſe abſque fidei nota non licuiſſe ; nil
contra inducias actum ; optima ſemper in Cæſarem mente fuiſ-
ſe , neque diu in ſuis agris Gallos moraturos . His officiis
Cæſareanorum animos lenire , ardorem reſtinguere conatur ,

*Cæſaris le-
gatus de Ve-
netis con-
queritur .*

*Venetorum
excufatio .*

1521 veritus ne victoria in solens hostis, induciarum legibus perfractis, cuncta ad libitum misceret, ac quacunque facilius esset aditus irrumperet. Itaque Andreae Grito Legato mandatur, Lautrechio suadeat, ut exercitum a Venetis finibus in Ferrarienses ducat; soli fertilitate, ac frugum ubertate omnia ad comestum necessaria abunde regionem suppeditaturam; cum praesertim Alphonsus per suos nuntios nuper Lautrechio se, suaque Regi auxilio fore significasset, ac quamplurimae rei optime gerendae occasiones locorum opportunitate capi possent: id si omnino abnuat, quam maximam saltem copiarum partem eo mittat, cum reliquis in Veronae, ac Vicentiae finibus moretur; ne si intra Brixensem, ac Bergomatem agrum exercitum continere velit, bellum in Reipublicae viscera eliciat, infensus praesertim erga Hispanos incolarum animis, qui recentium injuriarum haud immemores, nulla periculorum habitatione, cuncta aufuri viderentur. Verum Lautrechius a Reipublicae finibus amovere copias noluit. Interim Oratori apud Galliarum Regem injungitur: cladem in Insubribus acceptam Reipublicae nomine doleat; de communium rerum statu edoceat, omnem spem in eo sitam esse, qui fortunae malignitatem, ac improprosos eventus sua virtute corrigere possit: quocirca inexhaustis potentissimi regni viribus nitatur, labentes res sustinere, equitatus, peditatusque magnam vim in Italiam mittere: fore, ut hostes pecunia laborantes, munitionibus, atque arcibus adhuc Gallis obtemperantibus, non diutius victoriae fructu latentur. Dum haec fiunt, atque omnium animi eo intendunt, quo, post summa felicitate, ac facilitate partam a Caesareanis victoriam, res evasurae essent, inopinato Leonis Pontificis obitu omnis eventuum, ac consiliorum ratio immutata est; qui cum ingentem latitiam ex Mediolanensi victoria cepisset, animoque multo majora evolveret, ac spe jam potiretur, febricula paucis diebus confectus, v. non. decembris, non absque exhibiti veneni suspitione, e vita excessit: vir excellenti ingenio, regia liberalitate, praesertim in eos, qui ingenuis excolendis artibus incumberent, atque antiquitatis gloriam egregia aliqua virtute aemularentur: humanae felicitatis votis supra reliquos mortales felix; nisi Italiam, quae post praeteritorum bellorum clades respirare videbatur, denuo

Leone Pontificis obitus.

in eisdem fluctus, ac molestias coniecisset: erga Venetos in speciem propensus, re ipsa infensus, quæcunque potuerat adversus illos machinatus.

152 F
Leo infensus in Venetos.

Dum variis rerum casibus Italia jactatur, ac potentissimi Christianæ Reipublicæ Principes implacabili odio, armisque acerrime decertant, Turcarum vires Principum diffidiis in dies magis augebantur; gens Christiano nomini infensa, nemine obsistente, libere debacchari, atque Europæ exitium meditari cœperat: eo sane ambitio, ac vecordia mortalium animos adegerat, ut ne de tantis quidem rebus cogitarent, & dum acrius invicem insurgerent, ac plusquam civilibus odiis præliarentur, nil sancti, nil pensi haberent. His factum fuerat, ut Selymus Bajazetis filius superioribus annis regnum adeptus, magnis victoriis Ottomanæ gentis nomen nobilitaret, qui cum omnia regnandi cupiditate minora existimaret, patre adhuc vivente, regnum invaserat. Fratribus Acomate, & Corcuto interfectis, Prætorianorum militum favore ad Imperium evectus, ingenii ferocitate, bellica virtute, vasto spiritu, animo supra quam dici posset, gloriæ, ac regnandi avido, ut regni fines augeter, primum Sophum Persarum Regem armis in Perside aggressus acie vicerat, Taurisium occupaverat, magnam amplissimæ illius regionis partem subegerat. Mox vetusta, ac præpotenti Mamalucorum gente, quæ Aegypto, Syriæque per trecentos annos imperitaverat, tribus præliis victa, ac deleta; Memphi amplissima, ac celeberrima civitate in potestatem redacta; exiguo temporis intervallo Syriam omnem, atque Aegyptum Ottomanico imperio adjecerat. His autem regnorum accessionibus & maritimarum, & terrestrium copiarum robore, atque immensa auri copia maximos spiritus sibi sumpserat: siti inexplebili regnandi ardens animus, quo plura armis adeptus fuerat, eo ad majora niteretur, Pannoniisque non modo, verum etiam Italiæ illius arma essent formidolosa. Verum medio rerum cursu interceptus apud Chiurdum Thraciæ pagum anno M.D.XX. postquam octo annos imperasset, spes omnes cum vita amiserat, Suleimano filio imperio amplissimo relicto, qui a patris crudelitate abhorrens, bellica virtute haud dispar, non exigua Ottomanis imperii incrementa peperit: nam regni initio Gazelem Syriæ Præfectum novos motus cientem, ac

Turcicarum rerum expositio.

1521 Mamalucorum nomen, Tripoli, & Beritho clarissimis occupatis urbibus, erigere conantem, prælio fudit, ac provinciæ pristinam tranquillitatem restituit.

Mox hoc anno M. D. XXI. bellum Pannoniis inferre decrevit, Christianorum diffidiis nobilissimo regno nullo negotio potiturum ratus. Huic Ludovicus Ladislai filius vix primæ juventæ annos ingressus præerat, rerum usu, militari scientia ad regia obeunda munera, atque ad tantam molem difficillimo tempore sustinendam parum idoneus; regni proceribus dissimili sententia, consimili affectu imperium in diversa trahentibus. Itaque Suleimanus, ingenti exercitu comparato, Byzantio egressus, iter per Thraciam, ac Mœsiam in Pannonias arripuit, Albam Græcam regni illius celeberrimam urbem, ac Turcarum manubiis jam inde ab Amurathis temporibus refertam oppugnaturus, uno & eodem tempore classe ad Christianorum Principum vires distinendas Hellesponto emissa. Quæ res Senatam impulere, ut Legato severiorem maris custodiam committeret; Corcyræ, Maleæ, Cretæ, ac Cypri nonnullis triremibus relictis, ut cum reliqua classe se in sinum Adriaticum reciperet, mandaret. Ludovicus cum primum certior factus esset, universum Ottomanici belli impetum in suum regnum erupturum, ut potentissimo hosti omni conatu obsisteret, summa ope nitebatur: & quoniam impares ad tantum onus sustinendum suas vires noverat, ad Christianos Principes, Republicasque conversus literas mittit; de rerum suarum, deque regni statu docet, auxilia implorat; ut, nisi sui regni periculo, saltem proprii commodi rationibus ad opem illi præstandam permoverentur, ne regno Hungarico adepto, aditus Christiani nominis hosti in Germaniam, Italiam, ac reliquas Europæ provincias pateret. Eæ literæ Laurentio Aurio Doctore, Republicæ Legato traduntur, quæ Venetias transmissæ ad reliquos Principes mittuntur. Cum Aurio Rex graviter agit, exorat, Senatam suadeat, ut prisca cum Pannoniæ Regibus societatis meminerit; hortetur, ne in tot rerum angustiis regno amplissimo, Venetique nominis studiosissimo deesse velit. Hæc eadem Philippus Mora Agriensis Episcopus Regis Orator Senatui significanda curavit, qui vetere in Hungariæ Reges benevolentia, ac studio omni ope, & apud Christianos Principes

*Ludovicus
Hungariæ
Regis literæ
ad Christianos
Principes.*

*Laurentius
Aurius Venetus
Orator in Pannonia.*

cipes officiis, & pecuniæ vi Hungaricas res juvare nixus fuerat, eidem Oratori ex foedere triginta aureorum millibus persolutis. Verum temporum conditionibus, quin præsentibus postulatis assentiretur, remorabatur; præcipue vero in Italiæ præcordiis furente bello, quod per tot annos Venetorum civium vires haud parum debilitaverat. Itaque S. C. Legato responsum est: Quæ prospera, vel adversa regno Hungarico accidissent, semper veluti propria Rempublicam existimasse; ob bellum, quod Pannoniæ a potentissimo Turcarum Rege immineat, vehementer commoveri; verum eo loco Venetas res esse, ut præteritorum temporum casibus attritas, nihilominus rursus in belli Italici tempestates incidere necesse sit: quocirca regni vicem dolere, fateri nihil adversi illis accidere posse, quin ad reliquas Europæ partes pertineat, belli fluctibus in Italia residentibus, præcæ in nobilissimum regnum benevolentia, ac pietatis signa edituram. Sed cum Turcarum ingenti conatu in summum discrimen Pannonias adduci Ludovicus cerneret, atque ab omnibus Christianæ Reipublicæ Proceribus subsidia sedulo flagitaret, Joannem Statilium Evursiensem Præpositum, qui a Senatu denuo opem, auxiliumque imploraret, Venetias misit: illum xij. kal. octobris Sapientum Collegium ingressum in hanc sententiam locutum esse constat.

Etsi qui Pannonicarum rerum status, Princeps Serenissime, Amplissimi Patres, vobis notum esse Ludovicus Hungariæ Rex sibi persuadeat; quique erga amplissimum regnum vester animus semper fuerit, illustribus argumentis nullo non tempore perspexerit; attamen ut me extraordinarium Legatum ad vos mitteret, plurima permoverunt; præpotentis Turcarum gentis adversus Pannonias bellum, hostium numero, ac viribus formidolosum; minime ad tantum onus sustinendum pares regni vires; amplissimæ istius Reipublicæ in illud semper spectata, atque egregia officia; Regis vobis addictissimi in gravissimo hoc Senatu spes, ac præsens fiducia. Neque enim antea Ottomana gens nomini Hungarico inimica, quæ semper crudeles iras, implacabile odium nobiscum exercuit, aut militum copia, aut tormentorum apparatu instructior, aut imperatoris virtute magis subnixæ, regnum nostrum invasit; qui cum immensum fere undique militum numerum comparaverit, armis, equis, viris,

*Joannis
Statilii
Hungariæ
Legati oratio.*

3521

bellicis machinis undique septus minas intentat, ingentem impetum frementis belli in nos effusus. Ad quod si alio unquam tempore repellendum nostrae opes dispares fuere, hoc certe superioribus exhaustae cladibus, ne ad sustinendum quidem pares erunt; nisi a reliquis Principibus, quorum de re maxime agitur, periclitanti regno subveniatur, ne propugnaculum, ac veluti murum barbaris objectum, ingenti totius Reipublicae Christianae damno, hostes transgrediantur. Tot undique circumseptus angustiis Ludovicus quid faciat? quos imploret? nisi eosdemmet principes, ac illos praesertim, quorum salus in Hungariae defensione continetur? quorum res, illa labefactata, consistere nullo modo possunt? quique mutuis secum necessitudinis, ac benevolentiae officiis semper conjuncti fuerint? inter quos quis ignorat, praestantissimam hanc Rempublicam potiores partes semper tenuisse? quippe quae exactis temporibus Pannoniae Reges coluerit, atque ab iisdem summo honoris, atque existimationis gradu habita sit. Inde illa foedera fluxere, quibus adstricti saepius dexteris vestras inimicorum sanguine aspersistis, opima spolia reportastis, teterrimis Christiani nominis hostibus obstitistis. Ii nunc, probo dolor, adeo insolentes, ac jaetabundi efferuntur, ut quod nullo unquam tempore cogitarunt, modo sibi ultro spondeant, ut postquam ferro, caede, flammis omnia miscuerint, in caput, ac cervices nostras servitute, & armis deservierint, amplissimis, ac omni rerum copia affluentibus provinciis potiantur. His subactis facilem sibi aditum ad Italiam oppugnandam fore arbitrantur, quae hoc praecipue regno nititur, ut si illud (quod Deus Optimus Maximus avertat) detrimenti aliquid patiatur, proculdubio ad hanc quoque praecellentem, ceterisque gentibus admirandam provinciam tabes illa, ac pestis pervasura sit. Quid igitur vos potentissimae Reipublicae Proceres, qui amplum in Italia imperium possidetis; qui Dalmatiam, Epyrum, Peloponnesi, ac Macedoniae partem, Aegaei insulas; ad haec Cretam, atque Cyprum nobilissima regna in potestate habetis, facere oportet? Majores vestri, nondum tantis incrementis Turcarum imperio aucto, cum bella ab Ottomanis ingruerent, Pannoniae semper rebus opem tulere, illius salutem a vestra sejungi non posse statuere. Quid potissimum a vobis, Patres, hoc tempore agendum est, dum jaetabundus potentissimus,

ac

ac efferus hostis cum valido exercitu, ingentibus, tum equestribus, tum pedestribus copiis, vehementiori, insuetoque impetu Pannonias aggressus, Albam Græcam totius regni arcem, olim eorumdem trophæis hostium decoratam oppugnet? quam si, quod maxime veremur, in suam potestatem redegerit; quid erit impedimento, quominus hoc præpotenti præsidio, veluti quodam firmissimo aggere, comminuto, non undique rapidissimi torrentis more, minaci impetu furens cuncta dejiciat, atque prosternat? Tunc vos ad Forijulii, Dalmatiæ, Epyri, aliasque provincias animum convertere necesse erit; munire oppida, urbes validioribus præsiidiis firmare, immensos prope sumptus subire, de quibus dum Pannoniæ stant, dum viget Hungaricum regnum, vobis ne cogitare quidem necesse est. Quid? quod accessione hac fortior effectus hostis vires maritimas augebit, classes triremium numero majores ex Hellesponti faucibus educet, ac Respublica vestra ancipiti terrestri, maritimoque imperio tutando distenta, debilior ad hostium incursus perferendos fiet? Hæc, ut afflicto regno, dum fieri potest, dum tempus est, dum finit occasio, subveniatis, summopere hortantur. Non exercitus deposcit Ludovicus, non classes, non bellicos apparatus; novit belli faces rursus in Italia arsuras, novit classibus vobis ad maritimas cras, provinciasque vestras tutandas opus esse. Auri tantum, argentique vim flagitat, que in usus rei militaris, in defendendis urbibus, in aiendo exercitu erogari queat. Res nostræ eo deductæ sunt, Patres, ut si inutili cunctatione prolatando tempus teritur, in aperto periculo versemur: cogemur enim (quod vix præ lacrimis effari queo) nisi per summam ignaviam, ac dedecus ultro captivitatem subire velimus, nullius rei ratione habita, cum hoste dimicare; non eventus Albæ Græcæ terrebit, non incertus exitus retinebit, non si ante oculos mors obversetur, consilia immutabimus; eo enim reducti sumus, iis angustiis premimur, ut vel invitis, aut cum hoste pugnandum, fortunæque alea subeunda sit, aut ab iis pacis leges accipiendæ, qui sæpius a gente Hungarica pulsî, ac turpiter victi sint; quorum altero nil indignius, aut fœdius; altero nil acerbius, aut durius esse potest. Quo igitur major adventantis periculi metus, debiliter rerum Pannonicarum status, quo magis extimescenda clades imminet, quæ ad vos usque,

1521

atque adeo totam Christianam Rempublicam permanabit, eo magis subvenite amplissimo regno, labentibus rebus succurrite; Ludovico Regi vestrae Reipublicae amicissimo, in juventute flore, quod allicere vehementius ad pietatem debet, constituto, ferte opem. Id Rex pro veteri foedere, pro vestra benevolentia sibi pollicetur; id amplissimum regnum expectat; id ego vos prestaturos confido, ut, qui ad hoc peragendum negotium missus bona spe in vestrum conspectum prodierim, gratia, auxilioque fultus meliori eventu, atque omine revertar.

Hac oratione omnium animi vehementer commoti sunt. Princeps, ut moris est, pauca de propensa Reipublicae erga Regem, Hungaricamque gentem voluntate, & studio respondet. Res statim ad Senatum delata, dum dissentientibus sententiis agitatur, Albam Graecam a Turcis expugnatam nuntii attulere. Haec in Pannonia agebantur. Cum interea Leonis Pontificis obitu cursus ille victoriae, quo magnopere hostes efferebantur, debilitari, ac languescere paulatim coepit: nam qui Pontificiis stipendiis merebant, Leonis morte audita, digredi, ac deserere signa coepere: Caesareani vero argenti inopia tantam copiarum vim alere non poterant, ut propterea magnam militum partem dimittere cogerentur; Helvetiis, mille quingentis circiter exceptis, abeundi facultas permissa. Germani quoque trans Alpes, Florentini in Hetruriam iter arripere. Itaque qui antea inopinato Mediolani eventu percussi fuerant, paulatim abjecto metu, ad meliorem spem animos erexere. Nam Ferrariensis Dux, producta centum cataphractorum, trecentorum levioris armaturae equitum, duorumque milium peditum manu, sponte Bondini, Finalisque oppida, Mutinae, ac Carfagnanae montes deditione recepit; nulloque negotio Lugo, & Bagnacavallo potitus, ad Centensem urbem castra admoverat. Andreae vero Grito Legato Senatus mandaverat, ut pedite, atque equite quantum posset, Lautrechium juvaret: Theodori Triultii, qui adhuc apud hostes captivus detinebatur, loco, Pompejo Castroae cataphractorum equitum cura mandata est. Lautrechius cum Parmam haud satis firmo praesidio teneri per exploratores intellexisset, ut aliquo facinore praeteritarum cladum notam deleret, urbem expugnare statuit; in ea septingenti Itali pedites, quinquaginta cataphracti

Alba Graeca expugnatio.

ade-

aderant. Summa totius rei Bonavallio, Federico Bozzolo, & Marco Antonio Columnæ committitur: spes in celeritate, atque in hostium negligentia sita erat. Bonavallius trecentis cataphractis; Bozzolus, & Columna Gallorum alter, alter Venetorum quinque millium militum manu (nam Andreas Gritus Legatus, Lautrechio flagitante, tot ex nostris dederat, quot Gallis juncti ad Parmam recuperandam sufficerent) ad Turricellam duodecim a Parma millibus, Pado trajecto, urbis partem, quæ nuper ab Hispanis direpta fuerat, nullo obsistente, ingrediuntur; sequenti die alteram partem, quæ trans Parmam annem sita est, aggredi statuunt. Hostes, ne in adversam nostri ripam evaderent, hastis arcere, faxis dejicere, glandibus percutere, ut tandem militum audacia oppidanorum virtute, cum tormentorum bellicorum inopia laborarent, frustra fluminis transitu pertentato, referre pedem, coeptisque desistere coacti fuerint. Itaque oppugnatione relicta, pridie kal. januarii cis Padum se recepere. Quo etiam tempore Helvetii, Legatis cum literis missis, Senatui gratias egere, quod turbulentissimis temporibus Christianissimo Regi auxilium tulisset, ac, ne in posterum amplissimo regno ulla in re deesset, enixe exorarunt; summum in illo Italiæ, Reipublicæque Christianæ semper præsidium fore. Legatis perbenigne responsum, honorificeque excepti, ac dimissi sunt.

1521

*Helvetiorum
Legati ad
Venetos.*

M. D. XXII.

INterea in Insubribus arma quiescebant, nihilque, quod ad belli summam spectaret, agebatur, eo conversis omnium animis, quisnam in Leonis Pontificis locum cooptaretur, quique exitus comitiorum futurus esset; cum plurimum ad pacem Italiæ, atque ad universæ Christianæ Reipublicæ statum pertineret, qua mente is futurus esset, cujus summa semper apud Christianos Principes extiterat auctoritas. Itaque Senatus, Leonis obitu audito, ad Cardinalium Collegium plenas officii literas dederat, quibus eos graviter hortabatur, ut privatis posthabitis rationibus, id tantummodo attentissime prospicerent, ut illi Pontificatus onus sustinendum committeretur, qui pietate, prudentia, ceterisque virtutibus ornatus, religionem nu-

1522

1522

tantem tueri, salutis publicae consulere, atque Italiam pristinae quieti, ac paci restituere posset. Coactis igitur, decembri mense exeunte, Cardinalium Comitibus, de successore Leoni deligendo per aliquot dies actum est, Julio Cardinali Mediceo, qui auctoritate, opibus, ac gratia ceteris anteibat, ut voti compos fieret, summo studio adnitente; inde mora oborta, ac dies aliquot in perquirendis sententiis absumpti. Inde Horatius, ac Joannes Paulus Baleonii fratres ad Perusiam, in qua principatum obtinuerant, occupandam illecti, ducentis cataphractis, trecentis levioribus equitibus, ac quinque pedum millibus, tertio nonas januarii urbem oppugnare adorti, septem gravioribus tormentis moenia quater incipiunt; pluribus locis eodem tempore acerrime pugnatur: milites urbem ingredi conati maxima virtute a propugnatoribus repelluntur. Verum cum . . . Vitellius, qui subsidio missus fuerat, plumbeae glandis ictu vulneratus discessum pararet, fratres Baleonii Perusia potiuntur.

*Baleonii
Perusia potiuntur.*

His Romae auditis, Pontificem Leoni quamprimum sufficere Patres nituntur, summam illam dignitatis auctoritatem imminentibus bellis, ac Principum diffidiis poscentibus. Cum igitur, qui Comitibus intererant, in praesentes convenire non possent, VI. idus januarii de more Cardinalium sententiis exquisitis, praeter opinionem Pontificatus honos, non absque ingenti omnium, atque eorum etiam, qui aderant, admiratione, Hadriano Tortosae Cardinali delatus est, ex aliorum disensionibus ad illud fastigium evecto; neque enim patria, (nam in Batavis ortus) nec rerum Italicarum usu, nunquam enim in Italia fuerat; neque Cardinalium favore, & gratia, quibus fama tantum notus erat, subnixus ad eam dignitatem pervenerat. Fuerat is Caesaris praceptor, atque illius auctoritate in Cardinalium Collegium cooptatus, univrsam fere aetatem procul a negotiis, & curis traduxerat, senioque confectus in Hispania degebat, ac Vellutae Cantabriae civitate de adepto Pontificatu nuntium accepit, quem ne mente quidem, ne dum votis expetiverat. Senatus illi officii, ac observantiae refertis literis gratulatus, quo loco Italiae, ac Christianae Reipublicae res essent, ob oculos posuit, atque ad pacem inter Principes conciliandam vehementi affectu est cohortatus.

*Hadriani
vi. Pontificis electio.*

Legatio præstantissimorum civium decreta, qui Romam adventanti gratulationis munus obirent, pietatemque publicam erga Romanos Pontifices de more testarentur. Fuere hi Aloysius Mocenicus Eques: Antonius Justinianus Doctor: Vincentius Capellus: Marcus Dandulus Doctor, & Eques: Petrus Pefareus: Marcus Foscarus, qui cum Bononiam pervenissent, ob pestilentiae luem, quæ eo anno in Italia grassabatur, redire in patriam coacti sunt. Ante Hadriani vero in Italiam adventum a tribus ex Cardinalium Collegio, qui singuli per mensem præerant, Pontificis absentis loco res administrabantur; quibus, ut plerumque fit, dissentientibus, ac in Reipublicæ cura privato commodo inhiantibus, quotidie omnia in pejus labebantur. Nam ad Perusiæ civitatis mutationem illud quoque accesserat, ut Franciscus Maria Feltrius e Ruverensi familia Urbini Dux cum septem circiter peditum millibus in Senensem agrum irrumperet, atque usque ad urbis moenia progressus cuncta metu, ac terrore repleret; trecentas auri libras sibi persolvi, mutarique civitatis statum exposceret.

1522

Oratores a Venetis ad Pontificem designati.

Pestilentia in Italia.

Sed adventantium Helvetiorum rumore, ac Joannis Medicei, qui e Gallia Cisalpina ad opem Senensibus ferendam in Hetruriam profectus fuerat, metu coeptis desistere, inchoataque spes relinquere coactus fuit. Neque vero quietiores in Insubribus res erant; quamvis enim Pontificatus interregno pugnandi ardor, ut diximus, imminutus videretur, neque post Mediolanum a Cæsareanis captum aliquod memoratu dignum facinus ederetur; tamen animorum ad bellum propensio in dies acuebatur. Dum Galli præteritæ cladis fortunam virtute corrigere, Hispani penitus ex Insubribus, atque adeo tota Italia pellere contendunt; hinc Alexandria a Cæsareanis militibus occupatur, ab Hasta Galli pelluntur. Franciscus Gallorum Rex, cum prosperos Cæsaris successus, Mediolanum amissum, præcipuas urbes in hostium potestatem redactas, exercitum debilitatum, ac prope deletum intelligeret, animi anxius malignitati fortunæ eo vehementius occurrendum ratus, quo se Insubrum possessione indignius pulsus fuisse ferebat, quamprimum se in Italiam venturum vulgaverat, Lugdunum mensis aprilis initio se contulerat, maris Præfectum Gratianopolim præmiserat, atque in id omne studium converterat, ut recent-

Alexandria a Cæsareanis occupata.

1522

tibus auxiliis, ac viribus copiæ auferentur, majorique conatu nova in Italiam expeditio pararetur. Helvetiorum præterea supplementum in Galliam Cisalpinam mittendum curaverat, quod pro vetere amicitia, ac foedere Pagi præstitere: decem peditum millia sub auspiciis Renati Sabaudiaë nothi, magni Galliaë Magistri, ac Galeatii Sanseverinatis magni Scutiferi per Lepontias Alpes, quas hodie *Divi Bernardi*, ac *Gotthardi montes* vocant, in Cisalpinos mittuntur: Venetos, ne Cæsaris pollicitis illecti mentem flecterent, in officio retinere conabatur. Andreaë quoque Grito Legato literas dederat, quibus de suo in Italiam adventu, deque copiarum numero complura significabat. Proinde Senatus majori spe ductus sedulo ad bellum necessaria comparare: nullis sumptibus parcere: Gallos commeatibus, tormentario pulvere, pecunia ad militum stipendia juvare. Cæsar iis, quæ in Gallia gerebantur, cognitis, minime cunctandum ratus, octo peditum Germanorum millia, ut copias novo subsidio auctas firmiores redderet, conscribit: per Oratorem Santium, ut per Reipublicæ fines tuto, ac libere transire liceat, postulat; id amicitiaë, ac induciarum jure, quæ sibi cum Venetis intercederent, deberi: quod sane eo consilio fiebat, ut qua Veneti mente erga Cæsarem essent, dignosceretur; cum ad retinendam, ac firmandam Insubrum possessionem illorum amicitiam plurimum conducere Carolus intelligeret, eosque ad suas partes attrahere, jam inde a belli initiis adnixus fuisset: neque desperabat fore, ut superioribus annis bellorum calamitates experti animos ad pacem flecterent. Senatus ancipiti cogitatione distentus; cum hinc Gallico foedere detineretur; inde Cæsarem præpotentem, ac finitimum sibi infensum reddere nollet, consiliorum cunctatione tempus terebat. Ea res, ut rursus Collegium Patrum adiret, Santium permovit: quænam de Germanorum transitu publica voluntas sit, exquirat: admitterene illos, an arcere velint: nihil dissimulanter agendum: infestone, an amico in Cæsarem animo sint, aperte promendum; id Imperatoris nomine petere: amicitiamne illius amplecti, suisque rebus favere, an inimicitias exercere, ac bellum malint; non minus Cæsarem amicum, quam hostem experturos. Senatus, variis consultationibus re agitata, tandem hunc in modum re-

spon-

spondit : Eadem semper mente erga Cæsarem fuisse, summæ in illum benevolentiae, atque observantiae argumenta dedisse ; quo minus id, quod maxime cuperet, re præstare queat, Gallico foedere detineri.

Interim Lautrechium ad copias quam celerrime instaurandas, milites reficiendos, cuncta studio, ac diligentia superanda summo opere urget ; Hieronymus Adurnus, qui ad milites in Italiam ductandos a Cæsare missus fuerat, licet a Rætis Vulturæ vallis transitu prohibitus ; ratione tamen itineris mutata, montis cacumine superato, quo valles determinantur, per Camonicam, ac Bergomates inopinanter, atque adeo citato itinere cum Germanis in Abduanam glaream se contulit, ut Magistratus, qui Bergomi præerant ne remorari quidem illos, ne dum arcere potuerint ; licet prius ab Andrea Grito Legato, ut adventantibus in montium faucibus obviam irent, atque iter intercluderent, milites instruere, ac parare iussi fuissent. Prosper Columna Mediolani belli sede constituta, dies, noctesque aggeres firmare : fossas excavare : castella, munitionesque erigere : nec labori, nec vigiliis parcere : amplissima urbe munita, Gallorum impetus sustinere, Venetorumque vires repellere facile posse sperabat. Itaque septingentos cataphractos, totidem levioris armaturæ equites, ac duodecim peditum millia ad urbis custodiam disponit. Reliquorum subsidio oppidorum : Novariam Philippum Torniellum cum duobus peditum millibus : Alexandriam Nestorem Vicecomitem cum mille, ac quingentis Italis : Ticinum Antonium Levam cum duobus Germanorum, mille Italorum peditum numero mittit. Mediolanensem verò arcem Gallis obtinentibus, ne sibi ex ea in civitatem aditum patefacerent, veritus, atque ut iis omnem, vel commeatus importandi, vel subsidia militum introducendi facultatem adimeret, maximi operis vallum ad mille passuum erigi mandaverat, quo omnes aditus, quibus, vel a nostris ad arcem, vel ab arce ad nostros perveniri posset, præcluderentur ; atque ut Francisci Sfortiæ adventu populum, qui ingenti illius visendi desiderio flagrabat, magis in fide confirmaret, alacrioresque spiritus ad urbem tuendam adderet, Adurnum Tridentum, ubi adhuc Sfortia morabatur, ac sex peditum Germanorum millia jam in armis habebat, misit ;

1522

*Theodorus
Triulcius a
captivitate
liberatus.*

misit ; ut quamprimum per Veronensem , & Mantuanorum fines iter caperet . Interea Lautrechius sapius a Senatu ad præclarum aliquod facinus incitatus , una cum Theodoro Triulcio summo militiae Venetæ Præfecto , qui nuper , viginti aureorum millium summa Cæsareanis soluta , captivitate se liberaverat , atque Andrea Grito Legato copias lustrare : milites ad munera obeunda impellere : de belli administratione consilia inire . Inde omnibus junctis copiis , Helvetiorum , qui jam in Cisalpinam Galliam descenderant , auxiliis exercitu aucto , kal. martii Abdua trajecto , ad duo millia passuum ab arce inter Vercellensem , & Novocomensem viam castrametantur ; ac primum explicata acie vallum adoriri , & summa vi expugnare statuunt ; sed vel rei difficultate , vel hostium alacritate , vel populi favore , atque inclinatione deterriti destitit : unicam ad victoriam de hostibus reportandam viam existimante Lautrechio , si mora tempus terendo ad rei frumentariæ , ac pecuniæ inopiam hostes redigerentur . Id ut facilius consequi posset , extorum equitum Mediolanensium , qui exercitum sequebantur , opera agros vastari , totam regionem diripi , comatus prohiberi jubet : aquas , quæ per canales in civitatem influunt , alio duci : molas , quibus triticum in farinam redigitur , perfringendas curat : pecuniam hostibus , cum neque a Cæsare , neque ab aliis suppeditaretur , civibus perpetuis impensis ad maximam inopiam reductis , diuturnique belli laboribus fessis , ad quotidianos sumptus nequaquam suffecturam arbitratus . Verum tot obsessæ urbis difficultates libenti animo ea spe fulti Mediolanenses perferebant , qua sibi veterem Sfortiadum dominatum pollicebantur ; adeo in Gallicum nomen infensi , ut omnia potius extrema subire , quam illorum imperium perpeti mallent . Interim Franciscus Sfortia cum Germanis militibus Tridento discedens , arce , quæ in Venetorum finibus sita est , occupata , nullo obsistente , per Veronensem agrum in Mantuanorum fines progressus , Pado ad Casale majus trajecto , incolumem se Placentiam , inde Ticinum contulit .

*Mediolanis
a Lautre-
chio obsessum.*

Lautrechius de Sfortiæ , ac Germanorum adventu certior factus ; ne Prosperi Columnæ , quæ Mediolani detinebantur , copiis robur quoque Germanorum accederet , Ticinensi via ad

Cas-

Cassianum, quinque a Mediolano passuum millibus, castra locat. Veneti ad Binasum eadem via, Divorum Angeli, & Columbani oppidis captis, confedere. Nuntio allato, a Scudo Lautrechii fratre nuper ex Gallis reverso, pecunia, quam secum attulerat, Genuæ milites comparari, Lautrechius Federicum Bozzolum cum quadringentis cataphractis, ac septem millibus, partim Helvetiorum, partim Italorum peditum obviam mittit, ut conjunctis copiis iter in Insubres maturent. Mantuanus Ticino egressus, quo facilius sejunctos opprimere posset, Gambalum profectus, numero hostium perterritus, re infecta revertitur. Nostri ad Gambalum, junctis cum Scudo copiis, Novariam iter faciunt, ac bellicis machinis, quæ in arce reperiebantur, mœnia quatiant; mox per ruinas, prostratosque muros civitatem invadunt. Propugnatores alacri animo impetum excipiunt: utrinque pro mœnibus pugna committitur: nonnunquam Galli repelluntur; verum sæpius redintegrata pugna, omnibus fere, qui custodiæ præerant, militibus interfectis, Philippo Torniello Præfecto capto, civitate potiuntur. Interim vero Sfortia Germanis stipatus militibus a Prospero Columna exceptus, ingenti lætitia, ac plausu Mediolanum ingreditur, Mantuano Principe cum duobus peditum millibus, trecentis levioribus, ac quinquaginta cataphractis equitibus Ticini relicto.

1522

*Novaria a
Gallis ex-
pugnata.*

Ducis a Ticino discessu, imminuto militum præsidio, occasionem nactus Lautrechius, motis signis, eo citato itinere contendit; statimque ad urbem castra locat: nec minori celeritate Columna, ut periculo subveniat, mille e Cyrno insula, ac nonnullos præterea Hispanos milites oppidanis subsidio mittit, qui eximia virtute per medios hostes ad urbem sibi aditum, nonnullis interfectis, faciunt. Nostris a duobus lateribus mœnia verberantibus, atque ad trecentos cubitos fere solo æquatis, Helvetii moræ impatientes copiam sibi urbis invadendæ fieri petunt: verum duces ardorem animorum lenire, atque nil temere tentandum rati cunctatione utuntur; cum eodem tempore Petrus Navarrus vir arcium expugnandarum, atque oppugnandarum ea tempestate peritissimus, subterraneos cuniculos ageret, quibus immensi operis propugnaculum subruere, ac disjicere statuerat, ut per illius ruinas

*Lautre-
chius Tici-
num aggre-
ditur.*

1522

tuto miles invadere urbem posset; atque interea ponte supra Ticinum amnem strato, levioris armaturæ equites e castris usque ad portas urbis adequitando, hostes ab exitu, atque ingressu arcerent. In iis, qui civitati præsidio erant, militibus summa constantia, ac virtus: nullo labori die, aut noctu parcere: intrepide militiae munera obire: nihil per fœcordiam agere. Verum opera, quæ a Navarro curabantur, ægre ad exitum perduci poterant, majoraque tormenta Laude, ac Crema submitti duces jufferant. Ita sensim rei bene gerendæ spes dilabebatur: nam ad alia incommoda illud quoque accesserat, ut, neque terrestri itinere ob aquarum ingentem copiam, quæ cælo fluxerant; neque Ticino imbris aucto, adverso cursu commeatus in castra importari possent. Qua opportunitate Columna usus cum universis copiis Mediolano egressus, ad Binascum medio inter Ticinum, ac Mediolanum itinere castrametatur. Centum e cataphractis equitibus, antequam de Columnæ itinere ab exploratoribus nuntiaretur, ad vastandos agros a nostris missi, cum in primum hostium agmen incidissent, quidam vulneribus confossi: nonnulli capti: reliqui fuga salutem consulere coguntur. Nostrum, cum Mediolano Columnam egressum, neque amplius octo passuum millibus ab exercitu castrametatum intelligerent, hæsitabundi quidnam consilii capiendum esset, hærebant; ad Ticinæ mœnia nihil agendo tempus tererent, an eventu ancipiti aditum in urbem molirentur: illud conceptam opinionem imminuere: id non absque periculo experiri posse; cum Helvetios, si res parum prospere succederet, quod statuto tempore stipendia non accepissent, abituros vererentur; jamque commeatum difficultate laborare exercitus inciperet: si vero fortuna annuisset, a furentibus militibus, ad victoriam anhelantibus universa civitate direpta, præda onustos, nullo ordine, nulla disciplina, non ducum imperia, non minas audituros; propinquum hostem recenti milite, novis viribus exercitum, quo uno fœderati niterentur, in summum discrimen adducturos. His permotus Andreas Gritus Legatus Ticino amoveri copias, tuto, ac munito loco castra haberi suadebat, atque ibi Gallorum Regem, quem cito transgressurum Alpes ferebatur, operiri oportere. Unum huic consilio officere videbatur,

batur, quod Helvetii, qui neque rationibus, neque precibus in officio contineri poterant, aut missionem, aut pugnam cum hoste flagitabant. Dum hæc varie apud nostros agitantur, hostes ad Carthusianorum cœnobium, prope septum, quod viginti millium passuum ambitu ad venatum olim Infubrum Duces muro seferant (*Parcum* vulgo appellant) ad tria passuum millia castra ponunt. Id cum Lautrechius persensisset, neque diutius tuto iis in locis morari posse exercitum cerneret, Ticino relicto, ad Landrianum vicum proficiscitur; inde Moëtiam petit, ut leviorum equitum auxilio pecunia nuper e Gallis Aronam delata reciperetur; quod ne fieret, ab Anchise Vicecomite, qui cum quingentis peditibus, ac nonnullis levioris armaturæ equitibus a Hieronymo Morono missus, ad Bustum oppidum haud procul Arona confederat, prohibebatur.

1522

Lautrechius a Ticinensi occupatione discedit.

Hostes cum movisse Lautrechium cognovissent, Binascum, ne opportunitate illius loci potiretur, exiguo inter utrosque exercitus intervallo redire. Verum ingens pecuniæ inopia, quæ nostrorum conatus retardaverat, in dies augeri. Helvetii, quibus jam persolvendi stipendii tempus aderat, veteris instituti nullas moras admittere, conqueri, vociferari: non ea se conditione a penatibus abstractos, ut animam, & corpus vili pretio æstimarent: non hæc egregia pro Galliarum Regibus facinora meruisse, pro quibus sæpe sanguinem cum vita profuderant, ex quorum vulneribus non minus gloriæ potentissimis Regibus, quam sibi sanguinis manasset: paratos esse in confertas hostium acies impetum facere: periculum virtutis, militarisque disciplinæ fortissimæ gentis Lautrechius ederet: postera die aciem instrueret: nullum non fidei, roboris, ac egregiæ virtutis argumentum adversus hostes præstaturus; si id abnuat, iter in patriam, ad domos, conjuges, filios, quæ omnia studio in Gallos minora duxerant, arrepturos. His de rebus, atque de Helvetiorum animis ab Andrea Grito Legato, & Paulo Nannio Bergomi Præfecto Senatus certior factus; ne ob illorum discessum aliquod detrimenti Republica caperet, ut Lautrechio suaderent, mandaverat; si Helvetii secessionem molirentur, ac trans Alpes iter maturarent, ut se se cum exercitu; tum ad milites incolumes servandos;

tum

1522 tum ad agros, & oppida tutanda intra Venetorum fines reciperet: summum in illis ad prosperos belli eventus momentum habiturum: curarent præterea, ne Gallica præsidia in urbes immitterentur, ne hostis, inde occasione arrepta, in nostras ditiones eliceretur. At oblatum pugnandi studium, quamvis summo periculo conjunctum Lautrechius animadverteret, ac quantum exorando, adhortando, pollicendo posset, Helvetiorum ardorem restinguere conaretur, nihil impetrare valuit. Ex duobus igitur extremis consiliis illud est amplexus, quod in speciem dignius, ac ad bellum profligandum aptius existimavit, dubiumque pugnae exitum periclitari, quam Helvetios dimittere fatius duxit.

*Prælium ad
Piccocam.*

Itaque cum hostes ad Piccocam tribus a Mediolano millibus castra locasse intellexisset, solis exortu curatis corporibus, Modoetia recta exercitum movit, ut hostes, quos castris contineri noverat, neque exituros putabat, totis viribus aggrederetur. Helvetios primum duplici agmine cum æneis tormentis quatuordecim præmittit: iis Babo Naldius cum octingentis Venetorum scloppetariis adjungitur: hos medium agmen cum hastatis Gallorum equitibus subsequitur; Veneti pedites cum novem bellicis machinis in postrema acie locantur, quam cataphracti in duas turmas sejuncti claudebant. Helvetiis primus aggrediendi castra injunctus est labor, in quorum fronte Germanorum militum robur, Georgio Frandispergio duce, Prosper Columna collocaverat, qui loci opportunitate non parum ad Helvetiorum impetum sustinendum juvabantur: domus enim aderat valde opportuna, undique hortorum amœnitate, qui profundis fossis sejungebantur, circumseptâ, agrorumque fertilitate, aquarum irriguis fontibus conspicua, intra quos exercitum communiverat: itaque & natura loci, & militum virtute hostium impetum, quos adventare crebri speculatores attulerant, sustinere posse sibi pollicebatur, illos palam victos dictitans. Fertur enim ad Hieronymum Moronum, qui paulo ante in castra venerat, conversum, bono animo esse jussisse; nam si eo loco prælium committere hostes vellent, victoriam in manibus tenere. Milites itaque in armis esse jubet, ordines disponit, quæ cuique agenda sint, præcipit; ad Franciscum Sfortiam nuntios mittit, ut quotquot e populo ad arma

capienda idoneos possit , illico secum ad exercitum ducat : quod tanto civium ardore , ac concursu effectum est , ut cum quadringentis equitibus , ac sex circiter peditum millibus , reliquis ad urbis custodiam mœnia circum dispositis , statim in castra convolarit . Sub cuius adventum Helvetii , quibus graviores partes in prælio sustinendas Lautrechius commiserat , adversam castrorum frontem adoriuntur ; sed cum præ fossarum altitudine (quod in primis optaverant) bellicas hostium machinas aggredi non possent , magno conatu transilire fossas nituntur , Germanis peditibus , Georgio Frandispergio , ut diximus , duce , strenue pro vallo propugnantibus , acriterque obsistentibus : illis contra in castra penetrare conantibus , Germanosque propellentibus , qui loci opportunitate freti eo majore nixu pugnabant , quo plus verebantur , ne cum hoste fossas prætergresso , ancipiti Marte certare cogerentur . Dum atrox pugna utrinque committitur , a latere dextro Helvetii ab Hispanis peditibus ingenti minorum tormentorum procella effusa verberantur . Tum omnes intrepide pericula subire , morientium vestigiis hære , nec socios inultos pati . Utrisque summo animorum ardore dimicantibus , Scudus a leva trecentis equitibus , peditumque globo circumductis , a tergo hostes aggreditur , patentique aditu invento , in mediam aciem irrupit , alios obruncat , alios perterrefacit : verum cum numero impar esset , copiisque , quas secum Mediolano Sfortia eduxerat , præter spem Cæsareanos auctos animadverteret , referre pedem est coactus . A dextra Lautrechius equitum ala , quam ad fallendos hostes rubra cruce adornaverat , Gallis albam gestare assuetis , simul cum hostibus in castra irrupturum sibi persuaserat ; sed astu detecto , Columna suis militibus spicarum , quæ jam in agris excreverant , manipulos capiti imponere iussis , Lautrechii conatus elusit . Igitur Helvetii , quibus certaminis pondus relictum fuerat , licet insita militari virtute , ac ferocitate acriter pugnando in castra penetrare niterentur , natura loci , fossarum altitudine , Germanorum robore tandem fessi , paulatim cedere coacti , ordinata acie cum tormentis , ac sarcinis , extremo Venetorum agmine comitati , Modoetiam se recepere . Eo die ex Helvetiis ad tria millia cum decem ac septem eorum ducibus cecidere ; pauci ex Cæsareanis deside-

*Helvetiorum
internecio .*

rati

1522 rati sunt. Licet nonnulli insignes viri eo in prælio obiverint, oriente Sole, ad Ticinum oppugnandum, quod in Abduæ fluminis ripa situm est, Lautrechius haud parum recenti clade percussus, cum exercitu proficiscitur. Helvetii infelici eventu ad profectorem arrecti missionem denuo flagitare; ni concederetur, relictis signis, in patriam recta ituros minari. Cum nihil a Lautrechio prætermitteretur, quod ad eos continendos spectaret, præmiis, ac pollicitationibus eorum duces onerando, ut omni officio sedare furentes animos contenderent, cum frustra operam impendi cerneret, strato super Abduam ponte, Helvetiis per Bergomatem agrum in patriam reditum concessit: Renatus quoque Sabaudiaë nothus, Galeatius Sanseverinas, Momorantius, Palicia, atque alii Gallorum proce-re trans Alpes abiere.

Senatus de iis, quæ ad Piccocam evenerant, certior factus, Helvetios domum profectos, magnam Gallorum partem moliri in Gallias iter; Gallicas vero vires debilitatas, ac pene prostratas animadverteret, ne Reipublicæ copiæ, quæ ad sex millium peditum numerum redactæ fuerant, in finibus hostium diutius morarentur, ex Andreaë Griti Legati consilio censuit, atque ut cis Abduam se reciperent, neque hostile aliquid in Insu-bribus molirentur, decrevit; ne felici successu elatus hostis Venetas ditiones invaderet, atque locum in iis ad castra statuenda deligeret. Lautrechius adversa fortuna percussus, ac ingenti spe, qua tota Italia Cæsarem pellere sibi pollicebatur, dejectus, ut præsentibus rebus, quo melius posset, opem ferret, cum extra oppida, atque urbes tuto contineri exercitus non posset, ultra Abduam manere, ac cataphractis equitibus, Italis peditibus, atque Helvetiis nonnullis, qui ab exercitu discedere noluerant, præsidia augere, Laudem, Pisleonem, Cremonam validioribus subsidiis firmare decrevit; donec inflauratis copiis, majorique exercitu comparato, suis in Italia periclitantibus rebus Rex præsto esset; id unum hoc rerum statu tantum sufficere posse arbitratus, si Cæsareani recenti victoria jactabundi ulterius non progredierentur. Cui sane rei fortuna favere initio visa est: nam a Germanis, qui Tridento cum Francisco Sfortia in Insu-bres venerant, menstruum stipendium, victoriaë præmium, sibi solvi flagitantibus tumultuari cœptum,

neque apud illos rationi ulli, vel precibus locus; contendente licet Hieronymo Adurno, qui eos in Italiam ductaverat, hostibus, qui incolumes, servatis tormentis, se receperant, non debellatis, pecuniam sibi minime deberi; resque eo processit, ut reliquos milites ad seditionem sollicitando, hostilia ducibus minarentur; manus quoque in Prosperum Columnam injecturos, ni postulata præstaret, vociferantes; ut Franciscus Sfortia, ne victoriæ fructus militum arrogantia in discrimen adduceretur, triginta dierum spatio efflagitatum a militibus munus polliceri coactus fuerit. Ardore militum restincto, Cæsareani Laudem oppugnare aggressi, cum omnia tumultus, ac terroris plena invenissent, urbe, quæ semper miro studio nostris faverat, potiuntur. Nam cum equitum cataphractorum turmas Lautrechius subsidio misisset, peditibus eodem itinere Laudem contendentibus, hostes opinione celerius ad urbem profecti, inopinantes Gallos, nondum stationibus dispositis, perturbatos, ac rei novitate percussos offendunt: suburbio potiuntur: territis propugnatoribus, fugaque salutem quærentibus, facilis ascensus militibus per aggeres, ac muros in urbem fuit: plures capti: cæsi nonnulli: reliqui impedimentis exuti, Abdua trajecto, in tutiora loca se receperunt: urbs foede direpta: cives in servitutem redacti. Calamitate amicæ urbis audita, statim Andreas Gritus Legatus, & Paulus Nannius Bergomum, & Creman, quæ non longe a Laude distant, validiori præsidio firmant, copias sub signis cogunt; tum, ut ad omnem belli eventum præsto essent; tum, ut agri, atque incolæ ab hostium incursionibus tutiores redderentur. Senatus, ne Cæsareani Laude potiti Cremonam aggredirentur, veritus, per Legatum Lautrechium hortatur, ut cum exercitu Cremonam proficiscatur, quo facilius cum Scudo fratre, quem civitati præfecerat, junctis viribus, hostium conatus repellere, atque urbem defendere queat; id recte administrandi belli rationes exposcere, ut præcipuæ urbi in Insu-
bribus periclitanti subveniatur: si intra Reipublicæ fines se recipiat, hostes belli impetum in Venetos effusuros; inde plurimum Reipublicæ detrimenti, nil opis suis rebus perventurum: tuto in agris Gallorum reliquias contineri non posse; si oppidis, atque urbibus excipiantur, periculosum esse, ne

Laus Pompeja a fœderatis capta.

1522

præteritorum recenti memoria oppidani permoti adversus ipsos commoveantur : fatius itaque ac tutius esse Cremonam contendere . Hæc Grito , ut Lautrechio suaderet , Senatus mandavit ; ab iis si averfus esset , aditum ei in Brixensem , ac Veronensem agrum permetteret . Lautrechius cum nuper Scudum fratrem Cremonæ præfecisset , animi anxius , ac ob res parum prospere gestas sollicitus , in Brixenses se recepit , ac paucos dies in ea regione commoratus , copiarum , quæ superant , imperio fratri relicto , familia comitatus , per Ræthorum , atque Helvetiorum fines in Galliam reversus est .

*Pisleo a
Davalio ca-
ptus .*

Prosper vero Columna , Laude direpta , ad Pisleonem Davalum reliquit , qui , incolumitate civibus pacta , statim oppido est potitus . Ipse cum exercitus robore , Abdua superato , ad Cremonam castra admovit ; Scudus urbis Præfectus , cum se imparem illi tuendæ nosset , Gallorum copias imminutas , aliunde auxilia frustra expectari , ad concordiam cum Columna incundam animum flexit : ea vero his conditionibus sancita est : ut quadraginta dierum spatio elapso , Cremona Cæsari restitueretur , Scudo cum militibus , explicatis vexillis , tormentis bellicis , ac farcinis omnibus in Galliam reverti liberum , ac tutum esset ; ni interea e Galliis exercitus mitteretur , qui , aut flumen Padum trajiceret , aut in Insubribus civitatem aliquam militum præsidio firmatam expugnaret : interim ab armis utrinque abstineretur ; captivi ultro , citroque redderentur ; oppida quæcunque in Gallorum potestate essent , Mediolanensi , Cremonensi , Novariensique exceptis arcibus , statuto dierum intervallo elapso , in Cæsaris potestate essent . Pactionibus jurejurando confirmatis , obsidibusque a Scudo datis , Columna animum ad Genuam occupandam convertit , haud exigua spe fretus , si quam celerrime civitatem diffidiis civilibus laborantem , neque aliquid hujuscemodi timentem adoriretur , fore , ut ea potitus , tota Italia Galli excluderentur . Itaque statim cum exercitu Genuam contendit , Antoniotto , ac Hieronymo Adurnis fratribus comitantibus , quorum factio Fulgosis inimica , sæpius de patriæ imperio cum illa certaverat , ac variis eventibus nobilem urbem civili diffensione foedaverat . Octavianus Fulgosius , qui tunc Rempubli-
cã administrabat , suis admodum gratus , rerum usu præ-
stans ,

*Cremonæ
deditio a
Scudo pa-
cta .*

stans, excellens ingenio, verum ob ægritudinem ad munera belli exercenda parum idoneus, de hostium adventu certior factus, Federici Salernitani Antistitis opera fretus, duo Italorum peditum millia ad urbis custodiam disponit, quos in Liguribus Fulgosæ familiæ, nominisque studiosos noverat, omnes in armis esse jubet. Nuntios citato itinere in Galliam mittit, qui Regem de civitatis statu, ac consiliis hostium doceant; Cæsareanos, in Insubribus bello pene confecto, nihil antiquius duxisse, quam Genuam, quæ semper Gallicis rebus faverat, occupare; proinde enixe Regem orare, ut nutantes Genuensium res validis auxiliis quam celerrime firmare velit; ne illis periclitantibus, omni spe Mediolani recuperandi deiciatur. Rex cum cladem apud Piccocam a Lautrechio acceptam, dedendæ Cremonæ urbis condiciones, copias non imminutas modo, verum fere deletas intellexisset; licet ingentem animo molestiam caperet, nihilominus & suo ingenio ductus, cui semper Italicarum rerum memoria hærebat, & Venetorum adhortationibus, qui ex fœdere eandem cum Gallo fortunam subire cogebantur, incitatus, novos militum delectus habere, equitatum comparare, nulli sumptui parcere decreverat, ut labentem in hac provincia Gallorum fortunam sustinere, atque erigere posset. Itaque duodecim peditum millia, quingentos cataphractos, levioris armaturæ equites mille delegerat, qui Ruberto Scoto duce in Italiam properarent. Et quoniam Genuensium successus urgebant, ut duabus triremibus confestim Genuam contenderet, Petro Navarro mandavit.

Interim Ferdinandus Davalus cum Italis, atque Hispanis peditibus propius ad mœnia accedit; per tubicinem literas ad urbis Præfectos mittit, quibus postulat, ut intra diei spatium Gallos omnes ex urbe ejiciant; supremum Reipublicæ magistratum Adurno restituant; classem, maritimasque civitatis vires ad Cæsaris nutum comparent: in reliquis suis legibus usuros: si abnuant, hostilia omnia subituros. His auditis, cum in urbe novis semper tumultibus agitata diversæ civium sententiæ essent, plerique vero tutiora speciosis consiliis anteferrent, Benedictus Vivaldus ad Davalum mittitur, ut de componendis rebus cum illo agat. Id dum sedulo fit, Hispani (ea forte die illis, qui juxta mœnia stationes agebant, munia in custodien-

1522

Genus a Davalo capta, & dirupta.

da civitate negligentius obeuntibus, turrim prope portam tormentorum ictibus fere solo æquaverant) inscio Davalo, & cum Vivaldo de pactioibus agente, per diruti muri ruinas acriter impetu facto, turrim occupant; ingenti clamore oborto, cum signis exercitu convolante, ac qua primi cœperant irrumpente. Davalus a disceptatione digressus celeriter accurrit, Columnnam, qui cum Germanis, ac omni fere equitatu ab ea parte, quam Bifamnam vocant, constiterat, de eventu statim docet, ut cum reliquis copiis urbem ingrediatur, admonet; ipse altera ex parte ordinato agmine incedit. Cæsareani, nullo obsistente, cum omnia fugæ, timoris, terrorisque plena invenissent, civitate potiuntur. Magnus militum, civiumque numerus cum Præfecto prætorii, ac Salernitano Antistite naves ingressi per occidentem litus Massiliam contendunt. Octavianus Fulgosius se ultro in Ferdinandi Davali potestate constituit; Petrus Navarrus, ac plerique alii ab hostibus captivi fiunt; tota urbs diripitur; diurnitate temporum, civium laboribus, atque industria congestæ divitiæ vix ad militum cupiditatem explendam suffecere. Ita parvo labore ea urbs Cæsari adjecta est, quæ semper ad res Italiæ summum momentum attulerat. Antoniottus Adurnus Dux declaratur, qui arci, quam *Castelletum* vocant, admotis tormentis, triduo in potestatem recipit. Dum hæc agerentur, Veneti ad instaurandum exercitum Franciscum Gallorum Regem eo vehementius hortabantur; quod cum prospera omnia Cæsareani experirentur, Gallis adversa cuncta evenirent; nisi nova subsidia in Italiam a Rege mitterentur, pertimescendum videbatur, ne Carolus, nullo adversante, quas sibi libuisset leges Italis imponeret; ac tandem bellum in Venetos fines converteret. Quocirca nullum officii genus a Senatu prætermitterebatur, ut recentia Gallorum auxilia eliceret. Franciscus Clementem Sangam cubicularium per dispositos equos Venetias mittit: is literas quarto idus junii Lutetia ad Senatum attulit, quibus petebat, ut iis, quæ Clemens regiõ nomine diceret, veluti ab illius ore depromerentur, fidem præstaret: simul, ut quæ illius erga res Italiæ, atque Rempublicam mens esset, quamprimum intelligeret; alio itinere Comitem Beljiosum misisse. Is cum ad urbem accessisset, Patrum Collegium ingressus Regis mandata in hanc sententiam exposuisse fertur.

Quo

Quo animo Franciscus potentissimus Galliarum Rex erga amplissimum istum Senatum fuerit, vos Patres optime nostis, qui difficillimis temporibus illius amicitiam experti, non exigua inde commoda, atque ornamenta retulistis. Necessitudinem, quae Venetae Reipublicae cum praeteritis Gallorum Regibus intercessit, non modo colere, verum augere, arctiusque adstringere conatus est: id vero se effecisse summopere letatur; cum egregiam Senatus fidem, atque constantiam turbulentis tempestatibus expertus fuerit, cujus memoriam nunquam sibi ex animo elabi passurum summa adseveratione testatur. Haec enim, quae nuper in causa Mediolanensi summa alacritate praestitistis, argumenta propensae vestrae in Regem voluntatis fuere; dum copiis, pecunia, commeatu Regem amicum iuvistis, quod quae acta sint minus prospere acciderint, fortunae, quae plurimum in bellis potest, non ignaviae, non incuriae tribuenda sunt. Ob egregie navatam operam quamplurimum se debere Reipublicae Franciscus profitetur; & cum res, & occasio postulabunt, se, suaque omnia una cum amplissimo, ac potentissimo regno libenter pro Reipublicae vestrae incolumitate, ac dignitate pollicetur. Nunc vero rerum praesenti statu, quae vestra sententia sit, exquirat; consilium poscit, quidnam ad res Italiae sustinendas, atque erigendas factu sit opus: non ex illius mente rerum Italicarum memoria excidit; non amicorum oblitus est, qui cum illo ad libertatem, ac dignitatem istius provinciae arma junxere. Insidet animo ampla Insubrum possessio, justis adepta titulis, armis vindicata; nullis sumptibus, nullis laboribus, nullis periculis parcendum statuit, donec a Caesareanis occupata recuperaverit; non illi exercitus, non Duces, non socii deerunt, quibus victoria insolescentes hostes coercere, ac pellere possit. Quod enim ad copias attinet, duodecim peditum millia Alpium juga superarunt; sexcenti cataphracti equites in promptu sunt; cum bellicis machinis cito Obigninus aderit; hos prope maris Praefectus cum Regiis cohortibus, ac reliqua nobilitate subsequutus, jam iter arripuit; Allobrogum Dux ducentos cataphractos, tria millia peditum pollicetur. Populi cito Hispanorum dominatum pertaesi, atque a Prospero Columna multis oneribus pressi, prisca in Gallorum Regem studii, ac voluntatis igniculos persentiunt, qui primis nuntiis nova spe arrepti arma ac-

1522
Clementis
Sagha Gal-
liae oratoris
oratio.

1522 *cupient. Helvetiorum duodecim millia regia stipendia merent, qui ad xvj. kal. julii in Insubribus esse constituerant; sed ob varias difficultates re ad publica concilia delata, ut omnes moras abrumperet, trimestre illis stipendium Rex obtulit. His coactis viribus, non modo hostes superaturum; verum etiam aliquid Gallico, ac Veneto dignum nomine editurum sperat, idque in primis, si vestris conjunctis copiis, socia arma in hostes versa fuerint. Interea dum exercitus cogantur, dum copie in Italia lustrentur, ac omnia ad bellum necessaria expediantur, an Cremona restituenda, vel potius ex pactione a Scudo inita Cesareanis tradenda sit, exquirat; neque veretur, ne consulta Veneti Senatus ejusmodi sint, quae a praestantissimis viris, atque in maximis gerendis rebus versatis manare, atque expectari solent.*

*Senatus ad
Sangam re-
sponso.*

In Senatu re agitata, ita responsum est: Summam semper in Republica erga amplissimum Galliae regnum, Regemque omnibus regiis virtutibus ornatum benevolentiam, atque observantiam extitisse, cujus eximiam voluntatem perspectam saepius, ac cognitam intimo animi affectu perpetuo prosequeretur: prospera illi, feliciaque cuncta non optasse modo; verum omni opera, & studio diligenter curasse: id in votis semper habuisse, ut Insubres in Galliarum potentissimi Regis imperio essent; ut bellum majoribus viribus redintegretur, nihil praetermittendum censere. Ceterum hoc tempore vehementer commoveri, quod Helvetii, quorum magnum in bellis nomen, summa apud omnes existimatio sit, moras neclendo, opportune adesse non possint: id si contingat, quisnam rerum exitus futurus sit, cum restituendae Cesareanis Cremonae tempus prope adsit, in incerto esse: quapropter e re communi Senatum arbitrari, a Thoma Cardinali Eboracensi Henrici Angliae regis nomine oblatas in biennium inducias amplecti oportere, ut interea reparatis viribus, communi consilio, majoribus copiis, certiori spe bellum renovari, & administrari queat. Verum improlperi Genuae successus Gallorum in Italia rebus incredibilem jacturam attulere, omnique sublevandae fortunae spe Regem deturbarunt; qui licet novos delectus habuisset, magnam militum, ac bellicarum machinarum copiam parasset, suisque opem ferre, praeteritaque clades corrigere ingenti spiritu conaretur; Genuae amissio-

ne audita, exercitum, qui jam, superatis Alpibus, ad Villanovanum vicum in Astensi agro pervenerat, in Galliam revocavit; ita, ut Scudo, omni auxilii spe abjecta, de Cremona dedenda cogitandum fuerit. Cum vero Columnæ fidem vereretur, qui petenti, ut sibi tuto in Allobroges copias ducere liceret, aperte negaverat, a summo militiae Præfecto, atque Andrea Grito Legato cum cataphractorum equitatu, ac pediatu, quæ Cremonæ habebat, Reipublicæ finibus recipi petiit. Gritus, ut de iis, quæ a regio exercitu agerentur, certior fieret, Senatusque mentem intelligeret, initio cunctatus, mox ex ejus sententia Scudo respondet: quod tutum illi in Allobroges iter negetur, vehementer mirari: si denuo instet, atque urgeat, pactaque servaturum confirmet, æquitati demum Columnam cessurum sperare. Grito vero mittendi tubicinis in Columnæ castra facultas concessa, qui, Cremona tradita, Scudo cum suis copiis tutum iter Senatus nomine peteret, uti tandem obtinuit; nam deditioe facta, conditionibusque ex pacto servatis, Scudus cum Gallorum reliquiis, ac tormentis, pacato itinere, in Gallias est profectus. Ita paucorum mensium spatio ditissima, ac omnium rerum affluentissima regione, vel pravis consiliis, vel fortunæ adversitate Galli in Italia excidere: qua in re ita se Veneti gessere, ut, neque foederi, quo Francisco obstricti fuerant, deessent, neque Carolum, salva Regi fide, qua ad tuendos Insuabres tenebantur, ulla in re læderent. Rex per nuntios, atque Oratores, ac præcipue per Annam Momorantium, qui summæ apud eum gratiæ, & auctoritatis locum obtinebat, id sæpius Patribus est testatus.

Cremonæ deditio.

Cæsar vero Gasparem Contarenum Reipublicæ Oratorem, semper benigne, ac perhumaniter exceptum, omnibus benevolentia argumentis est prosequutus; cumque in Angliam ad colloquium cum Henrico, apud quem Antonius Surianus pro Republica legatione fungebatur, descendisset, cum utrisque de ineunda pace, aut induciis instaurandis egit. Interea Gallicis copiis trans Alpes profectis, Cæsarisque exercitu, pecuniæ inopia, plurimisque incommodis quotidie dilabentibus militibus, imminuro, Senatus copias in stativa duci decrevit; lapsam militarem disciplinam restitui; Cremæ, & Bergomi præsidia

Gaspar Contarenus ad Cæsarem Orator.

Colloquium inter Cæsarem, & Angliæ Regem.

Antonius Surianus Orator ad Angliæ regem.

1522 augeri; levioris armaturæ equites in Bergomati, atque Afulano agro commorari; Ollii amnis ripas sæpius excurrere, ut hac ratione oppidis, atque agris limitaneis prospiceretur: pedites ad duo millia sub Antonio Tifernate, Babone Naldo, Sevasio Narnienfi Præfectis, redacti; levioris Epirotarum equitatus dimidiæ parti missio concessa. Per hos dies Horatii Ballionii defuncti loco Camillus Ursinorum nobili familia ortus Reipublicæ militiæ est adscriptus; sexaginta auri libræ in annum tributæ; centum cataphractorum equitum præfectura concessa. Andreae vero Grito Legato, qui strenuam turbulentissimis temporibus Reipublicæ operam navaverat, reditum in patriam petenti, pacatis in Italia, atque in Gallia Cisalpina rebus, Senatus concessit; qui post ingentes labores pro patria susceptos summis laudibus ornatus, honorificentissime a gratulabunda civitate exceptus est. Atque hæc in Italia usque ad sextilem mensem gesta fuere.

Neque minus hoc anno Ottomanorum arma Reipublicæ Christianæ gravia, atque infesta fuere; nec Veneti, qui maximos in Gallia Cisalpina labores, sumptusque subierant, Turcici belli suspitione caruere. Nam felicibus prioris anni successibus elatus Suleimanus, Christianorumque Principum continentibus bellis incitatus, opportunum tempus adesse ratus, quo animum gloriæ cupidum, juventæ ardore inflammatum, nova regnorum accessione ad famam supra mortales eveheret, anni initio ingentem classem, ex insula Coo, atque aliis locis multitudine fabrorum Byzantium accita, omnique navali materia comparata, moliri cœpit. Is vero rumor per Europam pervagatus omnium animos sollicitos habebat, atque illorum præsertim, qui finitimi Turcarum ditionibus erant. Complures in Italicam expeditionem parari; huc maritimas, terrestresque vires tendere opinabantur, in quam, si semel belli faces intulisset, intestinis diffidiis laborantem, multorum Principum imperio distractam, haud difficile esset, aliquam suo imperio partem adjicere, Maumethemque æmulari, qui Hidrunte capta, ingentem Italis terrorem, licet cito illius obitu disjectum, incusserat. Rhodum alii Suleimanum armis petiturum existimabant, erga Hierosolymitanos milites incredibili odio incensum, atque insito illas ulciscendi injurias desiderio percitum,

citum, quæ quotidie a religionis illius militibus Turcis inferbantur; cum ex Mitylene, Eubœa, Peloponneso, Achaja, Caria, & Lyciae continenti frequentes populorum querelæ exaudirentur; depopulari agros; pecora abigi; diripi urbes; homines servitute affici; infesta maria; nusquam tutum navigandi iter; dum illi, qui Damascum, Alexandriam, Memphim, Chalcidem, Lesbum, Coum, ac denique Byzantium contenderent, innumeris se periculis objectare, ac plerumque navigia, mercimonia, vitam denique ipsam amittere cogentur. Nec deerant, qui expeditionem in Cyprum insulam parare Suleimanum agebant, quod opulentissimum regnum, Syriæ quam Sultano pater ademerat, suo imperio adjicere statuisset. Coreyram alii invasurum dicebant, insulæ opportunitate Epiro finitimæ, qua frænum Italiæ injici posset, illectum. Augebantur suspiciones, quod æstate ineunte a Turcarum Rege Janusbejus Orator ad Senatum missus graviter conquestus fuerat, in Venetorum insulis piratas excipi, transfugis Turcis tutum perfrugium ad nostros esse, multis incommodis, ac detrimentis Mussulmanos affici, in eosque præsertim, qui Cycladas insulas incolebant, invecus fuerat, quos prædonum socios Turcas invadere, rapinarum participes fieri dicebat; omnia infesta, nil tutum in Aegæo mari esse.

His permotus Senatus, ne imparata Respublica inveniretur, sexaginta triremes partim in urbe, partim Cretæ, atque in ora Dalmatiæ instrui decrevit; classis Imperator Dominicus Trivisanus procuratoria, & equestri dignitate, majoribus comitiis renuntiatus est. Literæ Senatus ad Augustinum Amulium classis Legatum datæ, quibus subditos in officio continere; in illos, quos prædonum socios, atque adjutores fuisse, injurias, damnaque Turcis, cum quibus Respublica servari pacem vellet, intulisse constaret, graviter, ac severe animadvertere jubebatur. Janusbejus triginta argenti libris donatus Venetiis discessit. Rumore vero belli aucto, neque adhuc certis nuntiis quonam apparatus verterentur, Trivisanus Imperator idibus julii ab urbe discedere, atque ad classem decem aliis triremibus auctam proficisci, ac quamprimum ad Maleæ promontorium navigare, in Cretamque cum universa classe se conferre jussus est: injunctum, ut quæ Imperator Turcarum

Janusbejus a Suleimana. no Venetias missus.

Venetorum decreta de Classe assignanda. Dominicus Trivisanus Classis imperator.

Mandata Senatus ad Trivisanum.

1522

moliretur omni diligentia exploraret: si in Cyprum impetum facturus esset, nihil quod ad opulentissimum, ac nobilissimum regnum conservandum attineret, prætermitteret; quem sibi videretur triremium numerum ad Tamassum, quam Famagustam vocant, præcipuam insulæ civitatem, ejusque portum custodiendum mitteret; Senatui constitutum esse, si de populorum salute, ac maritimis suis rebus agatur, quæcunque desiderari, aut expectari possint, incunctanter, ac fortiter præstaret; sin vero in alias regiones bellorum turbines ciendi forent, in id omni studio intenderet, ne aliquid Venetis ditionibus detrimenti inferretur. Adjectum, ut quæcunque agenda forent, adhibitis de more in concilium Legatis, decerneret. Nam amplissimam dignitatem, atque auctoritatem, qua major a Republica tribui civibus non solet, majores nostri quibusdam veluti terminis circumscriptam esse voluerunt: quocirca classis Imperatori duos Legatos, qui de gravissimis rebus una consulerent, addidere; quæ a duobus decreta essent, ea mature facta, atque rata fore statuerunt; quæ vero ad navigationis iter dirigendum, crimina coercenda, omnes in officio continendos, ad militaria impigre, & fortiter obeunda munera spectarent, has solius Imperatoris partes esse decrevere; in eodem vitæ, necisque summam potestatem posuere, quam sane nullus, neque domi, neque foris magistratus habet, cum suprema auctoritas, ac majestas apud consilia tantum sit, in quibus absque provocatione decernitur.

Classis Venetæ Imperatoris auctoritas.

Suleimanus Rhodum aggreditur.

Suleimanus tandem Rhodum, clarissimam totius antiquitatis testimonio insulam, in Carpathio mari sitam, per ducentos, ac quatuordecim annos Hierosolymitanis militibus subjectam, Christianæ Reipublicæ propugnaculum, expugnare decrevit; atque ad vi. kal. julias cum classe trecentarum navium Rhodum appulit; in eaque oppugnanda omnes industriæ, ac laboris nervos intendit, ut, vel diuturnitate temporis, vel operum magnitudine, vel maritimarum, & terrestrium copiarum numero insulam subigeret. Nam exposita magna militum, & agrestium hominum multitudine, illi primum colle eminentiori occupato, bellicis tormentis in urbem ejaculari; hi vero vineas ducere, extruere aggeres, vallo, & fossa circumdare, subterraneis laboribus die, noctuque exerceri, quibus excisæ

rupes

rupes, campi montibus æquati, complanata fossatis montium juga. Neque vero minor bellicus terra, marique apparatus ad fortissimam insulam oppugnandam esse debuit: nam Philippus Vilius Lilladamus summus sacrae militiae Magister cum equitibus præclaris, ac fortibus viris constanter adeo, ac fortiter potentissimi hostis vim excepit, ut eximia virtutis, militarisque roboris exempla in ea insula tutanda posteris reliquerit. Pugnatum est acriter omni certaminum genere: Turcæ pro præda, pro gloria, pro imperio: Rhodii pro laribus, pro libertate, pro religione certarunt: nullus ordo, nulla ætas, non sacri, non profani cadenti patriæ defuere; stetitque Rhodus, si, aut cum infirmiori hoste, aut majoribus auxiliis pugnatum fuisset. Suleimanus Byzantio v. kal. septembris in castra pervenit, labantem militum disciplinam restituit, atque ad seditionem vergentem exercitum adhortatione, & severitate compescuit: obstinatis animis, instauratis corporis viribus, atque urgente Imperatoris præsentia, cuncta intentiore Ducum, & militum cura agebantur; vallo undique cingere, cuniculos ducere, fossas agere, immanibus tormentis ingentes globos excutere. Contra Rhodii eruptionibus nocturnis in operum custodias, diurnis in hostes irruere, stragem edere, in fugam vertere, libramenta plumbi, aut saxorum robustos stipites, ferventem picem, atque alia hujusce generis in appropinquantes jacere: tantaque constantia adversus tot mala duraverant animos, ut nonnunquam Suleimanus de rei exitu desperaret. Verum urbe tormentis disjecta, cuniculis suffossa, ædificiis publicis, privatisque everfis, cæde, labore, vulneribus confecti milites, vehementem fortunæ impetum, cum omnis auxilii spe destituerentur, diu sustinere non poterant. Nam Hadrianus Pontifex Maximus, qui nuper ex Hispaniis in Italiam venerat, Pontificatus administratione suscepta, ingravescente ætate, neque rerum usu gravissima, ac turbulentissima tempestate tanto sustinendo oneri satis aptus, quamvis communem Reipublicæ Christianæ causam amplexus, labenti sacrae Rhodiorum militiae subsidia minime miserat. Quinimmo tria Hispanorum millia, quos secum adduxerat, adversus illorum sententiam, qui ea militum manu subveniendum Cruciferis censebant, Cæsaris in Italia copiis in supplementum ad-

junge-

*Hadriani
Pontificis
in Italiam
adventus.*

1522

jungere decrevit. Neque vero Carolus Imperator, neque Franciscus Galliae Rex, ad quorum alterum Magnus Magister Ludovicum Andugum equitem, ad alterum plures ex Gallis equitibus miserat, armis inter se certantes, suppetias cadenti Rhodo attulere. Venetis, quibus recens cum Ottomano pax confirmata fuerat, nihil erat causae, cur potentissimum Regem laceferent, illiusque gentis impetum in suas ditiones excitarent, cum qua per quinquaginta ferme annos multa opum jactura, sanguinisque effusione dimicaverant; cum praesertim Christiani Principes, qui difficillimis temporibus illos adversus communes hostes juvare debuissent, vel imperii avidi, vel felicitatis invidi in summas calamitates conjecissent, ut inter potentissimos Reges constituti, hinc Europae Principum armis, inde Ottomanorum viribus premerentur. Sed neque in Rhodiensi bello parva a nostris adjumenta allata sunt; nam priusquam classis Turcica ad insulam applicuisset, ab Equitibus in Cretam missi fuerant, qui vina coemerent, sagittariorumque Cretensium manum, quorum illa regio maxime ferax est, compararent. Joannes quoque Antonius Bruladius Venetus, fama futuri belli per Aegæum diffusa, commeatus cum delecto juvenum numero Rhodum importavit; atque ob egregie navatam operam a Rhodiensibus equestri dignitate est insignitus. Advenit praeterea e Creta Gabriel Martinengus Brixia civitate ortus, cujus mira in operibus bellicis fabricandis virtus tota illa obsidione enituit; praecipue vero in cuniculis eludendis, quos hostis insuperabili labore, vel ob aquae scaturigines, vel ob indomitæ silicis occursum ad moenia ducere conabatur. Tandem Suleimani obstinata constantia, ingens militum, atque agrestium numerus, quos classe secum advexerat, virtutem equitum, turres, fossas, aggeres, omniaque impedimenta vicit. Nam mense decembri, die Natali Redemptoris humani generis Jesu Christi dicata, urbem his conditionibus est ingressus; nempe, ut Divorum templa inviolata manerent; singulis propriae religionis servandæ facultas daretur; qui in Rhodo manerent, per quinquennium a tributis immunes essent; qui abire vellent, iis naves, & commeatus in Cretam darentur; tormenta bellica asportandi liberum jus esset. Ita infeliciter amissa Rhodus, pulchritudine, opulentia, opportu-

nitate,

*Rhodiensium
delitio.*

nitate, egregio portu spectata, ut merito horreum, armamentarium, atque arx Christianorum vocari posset. Equites domibus, ac patria pulsi, humanisque omnibus incommodis affecti, classi hyberno tempore impositi, innumeris periculis defuncti, mari denique tempestatibus, ac procellis in ipsos sæviente, tandem ad Candidam Cretæ insulæ primariam urbem pervenere. Ibi a Dominico Trivisano classis Imperatore, universa effusa civitate, Magnus Magister honorifice, atque haud sine lachrimis est exceptus; qui instaurata classe, recentibus nautis, ac comœatu instructa, cum postea mense februario Creta solvisset, mari Aegeo, ac Ionio emenso, Corcyræ a Reipublicæ magistratu omnibus humanitatis, benevolentiaque officiis cultus, Romam ad Summum Pontificem pervenit. Is, prisca Religionis Hierosolymitanæ privilegiis confirmatis, auctor fuit, ut a Carolo Imperatore in Melita insula, quæ in Siculo mari sita est, sedes Equitibus assignarentur.

*Melita a
Cæsare
Equitibus
Hierosoly-
mitanis as-
signata.*

Dum Rhodus acriter a Turcis obsideretur, majoraque in dies Suleimanus virium incrementa fumeret, vel tacentibus Principibus Christianæ res per se ipsæ pacis, ac concordia rationes exposcere videbantur. Ac sane Hadrianus Pontifex optime in commune bonum propensus, Senatusque Veneti literis excitatus, omnes Principes, ut ad pacis studia se converterent, atque ab armis discederent, sedulo adhortabatur; ut confirmatis, ac conjunctis viribus, quæ intestinis bellis debilitatæ fuerant, Turcis Italiæ minitantibus obsisteretur. Verum hæc ad speciem magis, quam ad veritatem Principum animis excipiebantur; quamvis Carolus Imperator, Gallis ex Cisalpina Gallia ejectis, Lautrechio Alpes transgresso, ut Insubribus tuto potiretur, mirum in modum rebus suis conducere existimaret; si pace cum Venetis inita, illorum auxilia sibi ad nuper adeptam provinciam retinendam adjungeret. Quapropter cum in Britanniam, coram de communibus cum Henrico rebus acturus, navigaret, ut Rempublicam in suas partes traheret, vehementer laboraverat; eaque de re, & per se ipsum, ac per magnum Cancellarium, Palentiaque Episcopum cum Gaspare Contareno graviter egerat: neque minus id Henrico cordi erat, qui cum Cæsare foedus percusserat; Itaque Thomas Cardinalis Archiepiscopus Eboracensis, cujus

summa

1522 summa in Angliæ regno erat auctoritas, per maris Præfectum; Antonio Suriano, ac Gaspare Contareno Reipublicæ Legatis ad se vocatis, ad pacem, atque amicitiam cum Cæsare renovandam adhortatus, ut cuncta ex utilitate, ac dignitate Reipublicæ agerentur, omne studium, operamque pollicitus fuerat. In Italia quoque eadem de re Prorex Neapolitanus cum magistratu Veronensi egit; illud in primis sciscitatus, an, Gallis Insubrum ditione pulsis, inito antea cum Rege foedere Respublica obstringeretur. Senatus, quemadmodum a Galliarum Regis amicitia desciscere, neque e dignitate esse, neque rebus suis conducere arbitrabatur; ita Cæsaris prorsus postulata renuere minime tutum esse censebat: pacem cum omnibus Principibus colere, id proprium Reipublicæ esse; cum eo Imperatore præsertim, quem semper summa fuerat observantia prosequuta, cujus ditiones in limitibus Ferdinandi illius fratris positæ sint. Verum ambiguis rerum eventibus minime certa consilia aptare prudenter Senatus volebat: licet enim Cremonam Cæsar recepisset: Gallorum reliquiæ fere omnes in Galliam profectæ fuissent: tribus arcibus exceptis, cuncta in Cæsareanorum potestatem concessissent; attamen Rex minime æquo animo laturus videbatur, se perampla regione in ea provincia exutum fuisse, in qua de primatu cum Hispanis certaverat, atque primas auctoritatis partes obtinuerat; immo sequenti anno cum ingentibus copiis Alpes transiturum variis rumoribus perferebatur. Cæsar contra, & novis societatibus, & militibus conscribendis, oppidis firmandis intentus, nihil, quod ad confirmandum nuper partum Insubrum imperium spectaret, omittebat. Id ut facilius assequi posset, Venetos amicos, ac socios sibi reddere conabatur, eaque in re Henrici Angliæ Regis auctoritate, atque adhortationibus utebatur; ac foederi inter illos percusso, Venetis trimestre spatium statutum fuerat, quo, compositis cum Carolo controversiis, eodem societatis vinculo adstringerentur. Mox per Alphonsum Santium ordinarium Oratorem Cæsar his de rebus cum Venetis egit. Verum cum Senatus rem cunctationibus traheret, neque aliquid de illius voluntate certum elicere posset, Oratores extraordinarios Venetias ad hoc peragendum negotium mittere decrevere. Richardus Paceus primus ab Henrico Legatus venit,

*Fœdus inter
Cæsarem &
Angliæ Regem.*

*Richardus
Paceus Regis
Angliæ
Orator ad
Venetos.*

qui

qui illius nomine vehementi oratione ad pacem cum Cæsare ineundam Patres est cohortatus : ea firmata , ut arctiori fœdere cum Carolo , & Henrico se jungerent , multis rationibus suavit. Demum in Gallos movere Rempublicam est conatus , ut adventanti in Italiam Regi sociis armis cum Cæsare , atque Henrico obviam iret . His postulatis decreto Senatus responsum est : quod ad pacem cum Cæsare ineundam attineret , nihil ea re magis Rempublicam optare ; quod de novo fœdere adjicebatur , nisi prius cum Cæsare rebus compositis , perfici non posse . Tandem quod Respublica adversus Gallos amicos , ac socios arma sumat , id a veteri majorum instituto , qui amicitias , ac fœdera semper sancte coluissent , vehementer abhorrere : illud summis votis exoptasse ; id modo cupere , ut semotis odiis , ac bellorum tumultibus repressis , quibus Christiana Respublica miserandum in modum discerpitur , Regum potentissimorum animi in mutuam concordiam , pacemque conspirent : Pontificem per literas ea in re ex animo a se cohortatum , ut omnes industriæ , atque auctoritatis nervos intenderet , quo divinum hoc pacis bonum orbi Christiano illucesceret , gravissimum hoc negotium suscepisse ; nuntios designasse , qui Cæsarem , Galliæ , Angliæque Reges hortentur , suadeant , moneant , ut restinctis , odiis , ac similitatibus ablatis , ab armis abstineant , eaque in immanissimos fidei , ac religionis hostes convertant . Quis enim neget huc omnium oculos obverti , cum Turcas anno elapso Albam græcam expugnasse , modo Rhodum invasisse animadverterint ? Christianæque Reipublicæ præsidium pace niti non fateatur ? cujus quis exitus futurus sit , Rempublicam valde esse sollicitam ; ut nunc , non de armorum apparatu instruendo ; sed potius de communi inter Principes pace firmanda agendum videatur . Paucis postea diebus interjectis , cum Hieronymus Adurnus extraordinarius Cæsaris Legatus Venetias appulisset , iii. idus decembris una cum ordinario ejusdem , atque Angliæ Regis Oratoribus Principem , ac Collegii Patres adiit ; nonnullisque præmissis , quæ ad benevolentiam , propensamque Imperatoris erga Rempublicam voluntatem significandam spectarent , in hanc sententiam est loquutus .

Qui Cæsaris mentem , atque animum norunt , ii testari possunt ,

*Venerorum
responso.*

*Hieronymi
Adurni,
Cæsaris ora-
toris oratio.*

1522

sunt, Amplissimi Patres, nulla re magis commoveri, atque angere, quam bellorum hisce dissidiis, quibus miserrime superioribus annis Europa, ac praesertim Italia conflagravit; quibus actus communis hostis, imperii propagandi occasione oblata, nihil non egit, ut Christianos Principes inter se mutuis bellis attritos, summis damnis, & cladibus afficeret. Inde in Pannonias cum ingenti exercitu profectus, Albam graecam, aliaque potentissimi quondam regni oppida expugnavit. Hoc anno Rhodum, classe innumeris navigiis instructa, est aggressus. Et tamen haec arma, quae in Ottomanum hostem converti oportebat, in nosmetipsos convertuntur: sanguinem nostrum exhuriunt, tabescente, ut ita dicam, peramplo hoc, & vasto Christianae Reipublicae corpore. Ac vos, qui maritimis copiis, & viribus superioribus tempestatibus magna cum ea gente bella gessistis, ob eos turbines, qui Cisalpinam Galliam afflixere, egregios illos vestros spiritus remittere, ac fere abjicere coacti estis. Doluit Caesar bellis quassatam Rempublicam vestram per tot annos, vires, thesauros insumpsisse: neque inter armorum strepitus illius animus a pace unquam cum vobis aversus fuit; unum id semper optavit, ut dissidia, quae inter domum Austriacam, Venetamque Rempublicam exarserant, concordiae, ac foederis nexibus deleverentur; cum praesertim earum, quae Vormaciae per quinquennium pactae sunt, induciarum tempus elapsum fuerit; neque potissimum delegit, qui illius mentem, atque sententiam aperirem, potentissimique Imperatoris nomine a Veneta Republica pacem peterem. Enim vero id summo honoris loco haberi debet, quod Carolus Imperator, inter Christianos Principes supremum adeptus dignitatis fastigium, potentia, opibus, belli, pacisque artibus florens, tot regnorum possessione pollens, ultro pacem, ac pristinam vobiscum amicitiam enixe cupiat, ac flagitet, atque ejusmodi conditionibus sancendam velit, quibus maxime Reipublicae vestrae decori, & utilitati prospectum sit. Quid enim, si recte cuncta aequa estimatione metiri velimus, rebus vestris conducibilius accidere potest, quam Gallos, qui jam intra proprios fines se recepere, atque paucis exceptis oppidis cito casuris, nihil reliqui in Insu-
subribus obtinent, Gallia Cisalpina prohibere, quietemque illam, ac pacem diuturno tempore servare, quam post multos
libo-

labores , sumptus , pericula Caesar in hac provincia peperit ? quis enim ignorat , si Gallus , superatis Alpibus , cum exercitu rursus in Italiam ingrediatur , fore , ut brevi a præferoci , & bellorum amica gente divina , humanaque misceantur ? cuncta rapinis , incendiis , sanguine manent ? Contra si pax , ac fœdus inter clarissimam hanc Rempublicam pecuniis , viribus , classibus florentem , Carolumque potentissimum Imperatorem firmetur , non ausuros illam provinciam Gallos invadere , qua nuper Cæsaris exercitu expulsi fuere ; neque si audeant , aliquid perfecturos ? Ita pax Italiæ quam longissima , ac diuturna immortalis Cæsaris , ac Venetæ Rempublicæ beneficio parta erit . An vero postremo loco illud censeretur debet , quod insolens Turcarum Imperator , qui ex nostris malis tantos sibi spiritus , viresque assumpsit , recenti hoc fœdere inter Cæsarem , ac Rempublicam inuito percussus , ab illis , quæ jamdiu meditatur , ac molitur , abstinebit ? Vestræque res toto oriente in dies summa cum utilitate florebut ; & ab eo metu , ac sumptibus immunes eritis , quibus immixtis a Turca annuatim classibus jaçtamini . Hæc ideo salubria , ac præclara bona non aliunde vobis , quam ex pace , ac fœdere , quæ in manibus vestris sunt , manare possunt . In vestra potestate est , aut iterum novis bellorum casibus vestram Rempublicam , atque Italiam objicere ; aut , si recte opportunitate , ac tempore uti velitis , tranquillitatem , ac pacem consequi , quam neque fortune eventus turbare , neque hostis , quamvis prepotens , labefactare , ac convellere queat . Id porro assequemini , si , societate cum Cæsare inita , Gallos Italia prohibueritis , vel irrumpentibus communi consilio , viribus , armis obsistere volueritis .

Ab Adurno fine dicendi imposito , quid ad Cæsaris postulata respondendum sit , Senatus consulitur . Collegii Sapientes , quorum munus est , antequam ad Senatum ulla de re referatur , quodnam consilium capiendum sit , diu , ac diligenter , subductis utrinque rationibus , exquirere , Adurno hujusmodi Senatusconsulto respondendum esse censebant . Quod Cæsar Rempublicam amanter adeo , ac perbenigne complexus esset , præstantemque virum Hieronymum Adurnum Oratorem ad illam misisset , ingentes illi haberi , atque agi a Senatu gratias : quod vero ad pacem attinet , nunquam ab illius studiis alie-

1522

num fuisse; pace aliam Rempublicam, cum omnibus Principibus illam inviolatam servare; nusquam ad arma, nisi lacescitam descendisse; summopere cupere, cum eo praesertim Imperatore, qui omnibus regiis virtutibus sit excultus, cum quo eximia virtus cum summa fortuna conjuncta sit, pacem habere; proinde conditiones, quae justitiae, & aequitati consentiant, libenti animo amplexuram. Ceterum, quod ad Gallos ab Insubribus repellendos, si in Italiam armati descendant, pertinet; ea de re, nisi prius de illis, quae ad statum Christianae Rempublicae, resque Italicas firmandas, attinent, agatur, nihil certi a Senatu responderi posse. Hujusmodi consulto in Senatu recitato, antequam in suffragia iretur, Lucas Tronus consilii Sapiens ita contra dicere est exorsus.

Lucæ Troni
oratio.

Si rerum humanarum idem semper esset status, Patres Amplissimi, neque variantis fortunae vicissitudinibus, veluti fluctibus, involverentur; eisdem eventibus eadem semper consilia adhibenda forent; neque publicarum, privatarumque actionum regina, atque administratrix prudentia, quae semper in hoc augustissimo Senatu viguit, tantum in libertate tuenda, atque in vestro regendo, ac provehendo imperio valuisset. Verum ea demum sapientissimorum, ac praestantissimorum civium summa virtus semper habita est, ad tempora, rerumque mutationes decreta quoque, atque consilia immutare, neque ita suis sensibus inherere, ut ab illis nulla, neque ratione, neque auctoritate divelli queant, quorum hoc pertinaciae, illud verae constantiae nomen mihi mereri videtur. Jam satis, Patres optimi, Gallis favimus; jam omnia a nobis verae fidei, atque amicitiae argumenta praestita sunt; foederibus, quae cum illis nobiscum intercesserant, abunde satisfactum est; commeatu, pecunia, viribus a nobis adjuti sunt; ut in Mediolani possessione retinerentur, nihil praetermissum: armis Carolum, cum quo nobis induciae erant, lacescere veriti non fuimus; Leonis Pontificis Maximi conatibus adversi fuimus. Vel hostium virtute, vel Ducum pravis consiliis, vel fortuna, quae omnia in bellis potest, Galli devicti sunt; Italia vel ejecti. Vel sponte cedentes abiere; vix parvae reliquiae in Insubribus modo adsunt, quae cito a Caesareanis conficientur. Gallorum, Rex, qui, Mediolano stante, saepius se cum ingenti exercitu equitum, ac peditum transgres-

su-

surum Alpes jaëtabat, atque ad opem laboranti provincie ferendam opportune adfuturum predicabat; licet militibus nonnullis in Italiam præmissis, Cremonam dedere hostibus Scudum passus est; coëptis aut immutata voluntate, aut necessitate coactus destitit: modo omnia fere in potestatem Cesaris concessere. Quamvis vero incerti rumores de ejus in Italiam adventu afferantur, quem initio veris futurum autumant; putamusne, quod nondum ita prolapsis rebus minime effecit, id modo huc cunctorum inclinatione facturum, & cum Imperatore, qui copiis, præsiidiis, commeatu, amicitiiis Insubres firmavit, pugnaturum? Nos vero, ut Gallorum genti, quæ pene Italie oblita videtur, ingenti Reipublice damno, exiguo, ac fere nullo eorum commodo præsto simus, terrestre imperium, quod immensa auri vi, magnis laboribus, summis vigiliis ex hostium pene faucibus eripuimus, in eosdem bellorum, ac turbinum anfractus conjiciemus? ac cum tota Austriaca domo graves, atque hostiles iras exercebimus? ut elapsis jam induciis, quas cum illa Vermacie pepigimus, in agros, in oppida, in subditos belli impetus, veluti turbo, feratur? ut terrestre imperium, quod latissimis finibus, vel a Carolo Imperatore, vel a Ferdinando ejus fratre Austriæ Archiduce continuato ambitu circumcingitur, præda, sanguine, cædeque redundet? Hæc longe ab iis diversa consilia esse reor, quibus majores nostri hanc Rempubliacam per tot seculorum successiones felici fato administrarunt; qui tutiora semper speciosis consiliis prætulere; neque incertis rerum eventibus æternum fortunam Reipublice objectare voluerunt. Quamquam quid ego de dignitate loquar? quid præclarior, quid illustrius, quid inquam speciosius, quam a vobis potentissimum Imperatorem ultro pacem petere, Oratorem misisse, qui ad societatem ineundam, ad veterem reconciliandam amicitiam illius nomine hortaretur, atque iuvitaret? Cui sane oblate opportunitati nisi obviam iverimus; si consilia hæc aspernati fuerimus, cito in easdem angustias relabemur; dum Casarem propinquum hostem experiemur; Gallorum longinqua, & incerta auxilia, aliquando etiam frustra, implorabimus, atque expectabimus; quasi vero satis laborum a nobis exantlatum non sit; quasi non usque ad satietatem calamitates, quæ bellorum comites esse solent, experti fuerimus. An non satis

1522

malorum cives nostri, populi, qui in vestra tutela conquiescere debuerant, perpeffi sunt? Videte quæso, ne sero tandem suscepti vos consilii pœniteat; pacis, bellicue vobis optione oblata, hoc potius, quam illam amplexos esse. Quod ad me attinet, ita existimo Imperatoris postulatis aliqua in parte assentiendum esse, atque ex decreto Senatus Aduerno respondendum: Gallis rursus in Italiam ad Mediolanum recuperandum redeuntibus, vos illos pecunia, armis, commeatibus non adiuturos. Id sane ad pacem cum dignitate, atque utilitate firmandam maximo erit adjumento, atque ab illis vos malis servabit incolumes, quæ (utinam falsus sim vates) nobis imminent, nisi, verbis relictis, quæ dare difficile Imperatori est, quæ mens Reipublicæ insit, Hieronymo Aduerno aperuerimus. Cum a Trono peroratum esset, ita Georgium Cornelium Equitem respondiisse ferunt.

Georgii
Cornelii oratio.

Inficiari non possum, Senatores optimi, illos, qui hujus auctoritatem loci contingunt, cum suis consiliis gratum, ac plausibile pacis nomen prætendunt, quamplurimos in suam sententiam trahere; cum natura comparatum sit, ut omnes potius otia securitatem, quam laborum incertos exitus amplectantur; atque ii præsertim, qui bellorum difficillimos casus experti, calamitatem pertæsi, nomina etiam præliorum, ac certaminum perborrescunt. Verum illud summa attentione, atque industria inspicendum, ac providendum reor; ne nimio pacis studio, ac desiderio incensi in bellum eo periculosius ruamus, quo nonnunquam pax non minus grato, quam insidiis pleno nomine obtegitur. Quidquid per tot annos, tot laboribus, tot sumptibus vestra constantia, civium virtute subivimus, eo spectavit, ut tantam pacem consequeremini. Non enim ambitio, ut plerosque mortalium, transversos vos egit, ut regnandi cupidine bella ex bellis sereretur: at libertas cum hac civitate orta integre semper, inviolateque servata; imperium a vestris majoribus legitime partum, ut aliorum libidini, ac furori obsisteretur, justis armis vos induit. Hanc animis vestris opinionem insidere, eandemque omnes vos sententiam amplecti, & optime novi, & vehementer lædor: quæ cum ita sint, quisnam ad pacem consequendam tutior aditus, an Troni sententia, vel potius Patrum Collegii decreto aperiat, differendum est. Ille Cæsaris

vires, potentiam, dignitatem commendat, magni facit, extollit; Gallorum robur, conatus parvipendit, fortissimæ illius gentis armorum aciem hebescere sibi persuadet, gladiosque illos, & mucrones, quos toties inimicorum suorum jugulis admoverunt, veluti in vagina reconditos torpere arbitratur; neque ex illa unquam eductos iri existimat. Ego contra, & Cesarem, & Gallorum Regem plurimi facio, neque id modo agitur, ut cui potentissimorum Principum primæ partes sint attribuende, decernatur; in eo potius totius deliberationis cardo versatur, an e re vestra sit, Imperatori vos obstringi, Gallis in Italiam venientibus auxilia non præstatorios. Id porro si ullo unquam tempore ab animis vestris alienum, atque ab utilitate publica se-junctum fuit, hoc potissimum esse oportet, in quo res adeo in ancipiti sunt, ut quisnam illarum exitus sit futurus, quoniam summorum Principum odia, injuriæ vicissim acceptæ, atque illatæ eruptione sint, conjectura assequi difficillimum sit. An vero arbitramini, prudentissimi Senatores, Imperatorem de concordia vobiscum ineunda frustra sollicitum esse, resque vestras, quæ per tot annos a Maximiliano, cujus in locum ad imperii apicem Carolus evectus est, dolo, ac vi petite, & vexatæ fuerunt, illi curæ, & cordi esse? Quidquid agit, quidquid cogitat, quidquid molitur, eo spectat, ut nobilissimæ, ac quondam florentissimæ istius provincie, Italie inquam, quæ vetus Imperatorum sedes, ac domicilium fuit, arbiter, ac moderator sit; hoc adepto, cuncta ex animi voluntate in universa Christiana Republica facturum sibi pollicetur. Huic rei vestram cum Gallorum Rege societatem obsistere novit; neque illi, quo minus voti compos fiat, aliud magis esse impedimento. Quo fit, ut prudentibus viris, atque iis, qui in Republica administranda vitam exegerunt, mirum non videatur, si Cæsar vos a Gallorum abstrahere amicitia, modo minas intentando, modo illecebris pertentando, nullum non lapidem movendo contendat; cujus si voti compos fiat, quis nescit vobis illas pacis condiciones, quæ sibi in primis usui esse possint, impositurum? vestris auctum viribus, Insubrum opulentissimas ditiones defensurum? Atque hæc illi Tronus ultro concedere mihi videtur; nam quod vix animo assequi possum, si illud a vobis impetrat Cæsar, ut a fœdere Gallico recedatis, Regique Alpes transgresso au-

1522

xilia denegetis, quis ambigit, non in potestate Cæsaris pacem, bellumque futurum? tantumque ausurum, quantum illi non ratio, ac fides; sed dominandi libido suppeditaverit? Tunc vero quo se vertet amplissimus iste Senatus? ad Regemne, quem nulla laceffitus injuria contempserit, ac leserit? an ad Pontificem, qui licet optima erga Rempublicam mente sit, beneficiis tamen Cæsaris devinctum esse, parum facultate, pecunia, ac viribus posse nemo non novit? ad reliquosne Italiae Principes, qui e nutu Imperatoris pendent? A Cæsare ipso, a Cæsare, inquam, nobis aut pacis conditiones, aut belli eventus expectandi erunt; quarum rerum periculum, an dedecus majus futurum sit, dicere horret animus. Pacem amplectendam Collegii Patres censent; verum illam, quæ speciosi nominis obtentu, bellum nobis ingens, ac tetrum non importet: a Gallorum amicitia non recedendum; Cæsari publicam fidem non obstringendam; mentem illius, sensusque altius explorandos; ac tum demum concordiam ineundam esse, cum securitatem, ac dignitatem Reipublicæ secum allatura sit. Huic ego sententiæ vos suffragaturos recr, ab iisque consiliis non recessuros, quibus Rempublicam tot undique periculis circumseptam, incolumem, integram eximia cum prudentiæ laude servastis.

Cum dicendi finem Cornelius fecisset, frequentibus suffragiis Senatusconsultum ex Collegii sententia factum est, quo Adurno de more perlecto, ab illo nonnulla de pace ineunda disceptata fuere, multa proposita, quæ, tum ad Vormacienfes inducias instaurandas, tum ad novas pactiones firmandas attinerent. Ea res cum multis implicita difficultatibus videretur, quæ & longissimis disceptationibus, ac multo tempore egeret, tres e Sapientum Collegio a Senatu delecti sunt, quibus mandatum est, ut re inter ipsos, ac Cæsaris oratores discussa, de ea ad Senatum referrent. Fuere hi Aloysius Mocenicus Eques, unus e sex viris, qui Principi adsidere solent, qui *Consiliarii* vocantur; Georgius Cornelius Procuratoriæ dignitatis, Marcus Antonius Venerius Doctor; quorum ille *Sapientis*, ut dicimus *Consilii*; hic autem continentis locum in Collegio obtinebant. Hadrianus Pontifex Maximus de iis, quæ Hieronymus Adurnus Cæsaris nomine Reipublicæ significaverat, edocetur, qui mirum in modum pro Christianorum

Principum concordia, ac præsertim Italiæ pace restituenda laborabat, ac perbenigno Rempublicam animo amplexus sæpius ad pacis studia fuerat cohortatus, præclaraque voluntatis in Venetos testimonia ediderat. Nam cum Henricus Angliæ Rex Rempublicam adversus Gallorum Regem, cum illo, ac Cæsare mutuis foederibus arma jungere nolle ægre ferret, quo animi dolorem aperta aliqua significatione Reipublicæ ostenderet, illius onerarias triremes, quæ pro mercaturis conveyendis, vel asportandis quotannis ad Britannia oras appellere consueverant, detinendas curaverat. Pontifex vero sponte, antequam quidquam ea de re Senatus cum eo communicasset, literas ad Regem misit, quibus illum hortabatur, atque enixe rogabat, ut Venetas triremes, ex quibus mutua in commune commodum commercia auferentur, sui gratia ex Anglia solvere permetteret, uti a Rege effectum est: uberrimæ ob id a Senatu Hadriano per literas gratiæ actæ fuere. Atque hæc eo anno acta sunt.

1522

*Angliæ Rex
triremes
onerarias
detentas
Venetis re-
stituit.*

M. D. XXIII.

VErum amissæ Rhodi jactura omnium mentes stupore defixerat, intestinarum dissensionum acerbis casibus ante oculos obversantibus, ut insolitus cunctos terror occuparet, ac jam cervicibus Italiæ potentissimum hostem imminentem perhorrescerent; eaque res potissimum Hadriani animum perculerat, cujus infaulto Pontificatu pestilentia fœditas, bellorum ardor, Christianæ Reipublicæ clades contigerant. Itaque propensus ille erga publicam pacem animus, quem initio patefecerat, recentium calamitatum concursu in dies magis accendebatur, ut tandem agirare, ac moliri cœperit, quo omnes Christiani orbis Principes, simultatibus depositis, perturbatio- numque sedatis fluctibus, concordia, foederumque nexu adstricti adversus Turcas arma, viresque sociarent. Et quoniam tantam rem persistere non opis humanæ, verum divinæ virtutis erat, cum Principum corda in Dei Optimi Maximi manu sint, omni pompa, ac fastu abjecto, orationibus, jejuniis, omnibusque pietatis officiis, quibus iratum mortalibus divinum numen, ex sanctissimo Christianæ religionis præscripto,

1523

1523

Laurentii
Campegii
Pontificis
ad Venetos
Oratoris of-
ficia.

placari, ac conciliari solet, navandam in primis operam curavit. Mox ad Christianos Principes literas dedit, quibus promunere sibi imposito hortabatur, ac monebat, ut illos tandem jactatae, atque afflictæ Christianæ Reipublicæ miseresceret; atque ad Venetos ob eam rem Laurentium Campegium Feltrensem Episcopum miserat; quem loco Polensis Oratorem designaverat. Is enixe Pontificis nomine Senatum rogavit: *Ut qui cogitationes, consilia, actiones ad concordiam, pacemque direxisset, turbulentissima tempestate, qua Petri navis patenti pelago prebensa, atra bellorum, ac dissensionum nube omnia involvente, premeretur, ab iisdem consiliis non abhorreret, quibus per tot ætatum seriem ingentem gloriam adeptus fuerat. Respiceret exundantia maria, terrasque tot hominum sanguine, qui pretioso Christi cruore redempti forent; Eubœam, Peloponnesum, Rhodum supplices ad victricia olim Venetorum signa manus tendere, ut ab infanda barbaræ gentis servitute vindicarentur; Pontifici statutum esse, animi ardore, & contentione summa conniti, ut Christianos Principes adversus communem, immanissimumque religionis hostem sancito fœdere connecteret, ac devinceret: Rempublicam vehementer hortari, ac rogare, pace cum Cæsare firmata, cum reliquis Christianis Regibus, ac Principibus arma sumeret; neque diutius torpescere ingentes quondam Venetorum civium spiritus pateretur, ut jugo barbarorum miserrimæ servitutis tot gentibus, urbibus, provinciis liberatis, regna ab illis per nostram socordiam occupata eriperentur; ac denique ex eorum manibus Dei Servatoris nostri universo orbi adorandum sepulchrum avelleretur: non ignorare magnos veterum avorum animos adhuc in Republica vigere; illustria de hostibus insignia ad propagandam religionem, atque imperium reportata, menti infixæ esse; quæ licet hoc tempore ob clades superioribus annis a Republica acceptas, ob ingentes communis hostis terrestres, maritimasque copias, ob illa, quæ in eorum faucibus regna, ac provincias possidet, consopita jacere videantur; non ambigit Summus Pontifex Hadrianus, quin omnium Christiani nominis Regum, ac Principum armis excitata baud absimilia, præclara, atque egregia facinora cum Christiani Venetique nominis gloria sit editura. In hanc sententiam*

tiam

tiam loquuto Campegio a Senatu responsum est : *Summis laudibus extollere sanctissimi Pontificis mentem, curam, sollicitudinem pro communi pace, concordiaque susceptam, ex qua eximii fructus ad publicam utilitatem, immortalemque Hadriani Pontificatus memoriam manatura sint : nil a Republica ardentiori affectu exoptatum ullo unquam tempore fuisse ; ab honestis pacis conditionibus nunquam aversum fore, testari, que statim ad illum, cum ad summum dignitatis fastigium pervenisset, Senatus perscripserat . Ceterum quod ad fœdus cum aliis Principibus adversus Turcas ineundum attineret, nulli altius menti herere quot damna, & clades ab ea gente illatæ sint, postquam malo nostro crescere Ottomanorum potentia cœpit ; cum, que post Byzantium orientalium Imperatorum sedem occupatum, a Republica per quinquaginta fere annos continentia bella gesta sunt, quibus cives occumbere, diripi urbes, spoliari ditissimas insulas oculis pene ipsis Senatus conspexerit ; ut nulla sit gens, que, tum publici, tum privati commodi causa illorum potentiam repressam, atque imminutam vehementius cupere, magisque niti debeat : utinam vero summo huic Pontifici concessum foret, ut præteritorum seculorum præclara facta instauraret, ac sacro fœdere adstrictos Christianos Principes in communem hostem impelleret : quis enim ambigat, si semel pia arma susceperint, atque in illum unanimi consensu, consilio, viribus bellum intulerint, non in eandem mentem Venetos quoque consensuros ? nemo sane, neque animum, neque quotquot cogi poterunt copias, neque præclaros ausus desiderabit . Verum egregius ille, cunctisque laudibus superior Hadriani Pontificis conatus eundem finem habuit, quem Leonis tempora experta fuerant : nam speciosis, ac inanibus consiliis jactata Christianæ Reipublicæ vulnera refricantur ; ac gravi quodam veluti veterno oppressam patefecerunt ; ne dum ut ex iis fructus aliquis pristinæ majorum virtutis, atque gloriæ colligi potuerit ; cum gravioribus multo calamitatibus Europa, atque Italia præsertim (ut suo dicemus loco) redundaverint .*

1523
Senatus re-
sponso.

Ceterum pax inter Cæsarem, ac Venetos agitari cœpta, variis abortis difficultatibus, ac disceptationibus trahebatur, cum ingentem auri vim Cæsaris Oratores a Republica pete-

rent,

1523 rent, ad quam persolvendam Senatus nullo pacto adduci poterat : deinde, cum pro Insulibus tuendis, ac Francisco Sfortia in Mediolanensi imperio retinendo se foedere obstringi Senatus minime abnueret ; Cæsareanis eodem foedere ad Neapolitanum regnum defendendum teneri Venetos placebat ; quod ne a Senatu probaretur, id in causa erat, ne Turcæ, quibus per immensam fere longitudinem Venetæ ditiones finitimæ sunt, inde ad pacem turbendam occasionem arriperent ; cum ex Neapolitano regno facilis in Epirum, Græciam, aliasque provincias in visceribus Ottomanici imperii trajectus sit ; neque timendum videretur, ut dum staret Mediolanum, copiæque illud Cæsaris, ac Reipublicæ tuerentur, hostes Neapolitanum regnum invaderent ; cum haud quaquam tutum Senatus censeret, Reipublicæ copias tam longe a suis finibus abesse, ut terrestre imperium viribus destitutum, hostium injuriis, atque libidini pateret. Præterea haud parvi momenti controversiæ accedebant de exulibus revocandis, de bonis restituendis. De Vormaciensibus quoque pactationibus inter Ferdinandum, & Carolum Imperatorem fratres, ac Venetos multa supererant, quæ non facile explicari poterant, præsentiamque Oratoris, qui Ferdinandi nomine ageret, exposcerent ; ut negotium ob varias, quæ in dies oriebantur, difficultates, brevi temporis intervallo perfici non posset. Pontifex vero omnibus de rebus a Senatu edoctus, cum vereretur, ne privatæ inter Cæsarem, ac Rempublicam controversiæ communi pacis bono essent impedimento, adhortando, omnia in se recepturum pollicendo nitebatur, ne levioribus difficultatibus exinium communis concordiaæ fructum, ac præsentissimum Christianis rebus auxilium cunctationibus, atque ancipiti consilio moraretur. Per eos dies Balthassar Glesius Ferdinandi Archiducis nomine Venetias accessit, ut (quod maxime ad rem perficiendam necessarium videbatur) quæ de finibus controversiæ inter illum, ac Rempublicam versabantur, definiret, pacique subscriberet ; quæ cum ejusmodi essent, ut neque facile, neque cito expediri possent, atque interim Caroli, & Henrici Oratores ad negotium perficiendum urgerent, eoque nonnunquam dicendo proveherentur, jam induciarum tempus elapsum esse ; nisi quamprimum quænam illius mens

*Balthassar
Glesius Fer-
dinandi O-
rator ad Ve-
netos.*

esset

esset Senatus patefaceret, adversus Rempublicam arma moturos; inopinato Hieronymi Adurni obitu superioribus difficultatibus accedente, quinam rei exitus futurus esset, dispici haud satis poterat. Interea Gallorum Rex de iis, quæ a Cæsaris Legatis cum Patribus agebantur, certior factus, Venetorum consilia suspecta habere; vereri, ne Cæsari Venetis reconciliatis, difficilior illi in Italiam aditus, atque Insubrum oppugnatione fieret. Quapropter, ut Senatum a Cæsareano foedere averteret, se quamprimum cum ingenti exercitu Alpes transgressurum, Joanni Baduario Reipublicæ Oratori significaverat; ac, ne de illius voluntate ambigi posset, Rentium Ceritem, Ambrosium Florentinum Venetias misit, qui una cum Vilierio ordinario Legato Patrum Collegium ingressi, quæ mens in Italicam expeditionem Francisci foret, exposuerunt, præpotentem Regem pedite, equite, pecunia, bellicis machinis cito Italiam ingressurum; Senatum rogare, ut in mutuo foedere, quod antea percussum fuerat, permaneret: Gallis cum suis copiis, ac viribus præsto foret; id cum veteri Reipublicæ in Regem benevolentia, atque amicitia, tum ipsius in Rempublicam meritis responsurum. Senatus, cum in re admodum ancipiti, ac perplexa versaretur, hinc Cæsaris, inde Regis Oratoribus illius amicitiam petentibus, aliquid certi pronunciare difficile admodum erat; ne alterius partis in se odium, atque arma provocaret. Licet enim cum Cæsare de pacis conditionibus agitaretur, Adurni morte negotium intermissum fuerat; Gallorum vero vires, Regisque Insubres invadendi consilium Patrum animos valde suspensos tenebant, ut, neque deferere inchoatas concordia inmundæ rationes, neque Gallis quidquam aperte, aut negare, aut polliceri vellent. Tandem ita Senatus consulto responsum est. *Optima semper mente erga potentissimum, atque invictissimum Regem Rempublicam fuisse; cunctis semper studii, atque observantia officiis coluisse, quæ superioribus annis præstiterit argumento esse; de auxiliis in Italiam venturo subministrandis nil esse, quod modo ageretur; cum Summus Pontifex de communi inter Christianos Principes concordia summopere sollicitus, id sedulo meditaretur, ut, semotis armis, tandem quies orbi Christiano affulgeret, ac Pannoniis trepidantibus, bellique incendio con-*

1523
Hieronymi
Adurni
obitus.

Rentius Ce-
res, & Am-
brosius Flo-
rentinus
Gallici O-
ratores ad
Venetos.

1523 *flagraturis cito subveniretur, ne communis hostis ferrum in amplissimi regni viscera, nullo repugnante, ac obsistente, miserrime adigeret: apud Cardinalium Collegium dixisse, sibi Principes omnes monere in animo esse, ut in triennium, vel quinquennium inducias paciscantur; ni id faciant, anathematis poenas additurum. Cum itaque res ita se haberent, de armis inferendis certi quidquam minime afferre posse; ne Respublica communi huic bono obstitisse, ac spem, quae mortalium animos ad pacem erexerat, immaturo, ac praecipiti consilio turbasse videretur.*

*Antonii
Grimani
Principis
obitus.
Anno 1612.
interregno
Principis
Donati an-
tiquata lex
hac fuit.*

Pridie kal. maji Senatus consulto Gallicis Oratoribus de more perlecto: nonis Antonii Grimani Principis obitus est subsequutus. Inde cum ob ducalia comitia Senatus cogi non posset, publica consilia expediri nequibant: ita enim ex majorum veteri instituto inolevit, ut, Principe defuncto, priusquam successor sublegatur, nihil, quod ad Rempublicam pertineat; neque Senatus decretis, neque aliorum consiliorum, aut magistratuum sententiis sanciri queat: adeo tota ratio illorum Comitiorum perplexa est, ut ad omnem ambitum tollendum a prudentissimis, ac religiosissimis viris inventa videatur. Erant ea tempestate duo clarissimi, ac praestantissimi cives, Reipublicae lumina, qui eximiis in patriam meritis ceteris anteibant, Andreas Gritus, & Georgius Cornelius: ambo clarissimis natalibus, rerum agendarum usu, egregia in Rempublicam pietate conspicui, per omnes honorum gradus ad Procuratoriam dignitatem evecti. Gritus difficillimis temporibus pace, belloque clarus, apud summos Reges, ac Principes in honore habitus, innumera fortitudinis, ac prudentiae facinora pro patria ediderat, illiusque singularis virtus in Patavio recipiendo, ac propugnando mirum in modum superioribus annis illuxerat. Cornelius, vir integritate, atque affabilitate singulis civitatis ordinibus in primis carus habebatur: fama est, illum in Senatu quidquid de publica dignitate, atque utilitate esse sentiret, admirabili eloquentia perfecisse. Verum illi ad memoriam in omnem posteritatem producendam, celebritatemque nominis propagandam peculiare, atque insigne fuit, quod opulentissimum, & nobilissimum Cypri regnum ex illius domo ad Rempublicam transtulit, ac ingenti dono, in-

fucto

*Andree
Griti, &
Georgii
Cornelii cō-
paratio.*

fueto mortalibus exemplo, patria aucta, atque ornata fuerat. In tot præstantissimarum virtutum, ac meritorum concursu, Andreae Griti fortitudo, labores pro patria suscepti, captivitates, pugnae antelatae sunt. Nam cum Patres ad unum & quadraginta, ad quos Ducis creatio lege spectat, xvij. kal. junias curiam essent ingressi, sequenti die Gritus Princeps renuntiatus est: qui postea per multos annos arduis tempestatibus consilio, virtute, mira prudentia in Reipublicæ administratione excelluit.

*Andreas
Griti Prin-
cipis electio.*

Cæsar, audito Hieronymi Adurni obitu, Marino Caracciolo, qui postea a Paulo tertio in Cardinalium collegium cooptatus est, ac tunc Orator ad Pontificem fuerat designatus, ut Adurni loco Venetias accederet, inchoatumque negotium denuo suscipere, imperavit. Quocirca intentiore studio intermissa pacis tractatio revocatur: quotidie Cæsareanis Oratoribus Collegium adeuntibus, petentibusque ut moræ, ac cunctationum causæ tollerentur; amplectendamne Patres Cæsaris amicitiam, ac pacem censerent, non obscuris verbis patefacerent. Senatu sæpius coacto, ob diversas sententias nihil discerni poterat, cum majori parti quidquam in re tam ardua non liqueret: quamvis enim Collegii Patres cum Cæsare pacem firmandam arbitrarentur, atque ea de re decretum tulissent; complures acerrime oppugnabant, neque a vetere cum Gallo foedere, atque amicitia recedendum esse contendebant; qui si, ut constanti omnium prædicatione ferebatur, in Italiam armatus descendisset, pro ingenta gentis ferocia, ac viribus, Regis præsentia haud difficulter Cremonæ arcem opem laturus, ac Mediolano potiturus videbatur. Cæsareanos pecunia laborare; quamplurimarum rerum inopia premi; jam præda, ac rapinis alienos, a Gallisque averfos populorum animos ad veteris dominationis desiderium redire; ea si contingerent, Rempublicam impetum omnem irati Regis excepturam; eo acrius fines illius invasurum, quo magis ob spretam amicitiam, foedusque fractum, se ab ea laceffitum fuisse sentiret. *Vires, aiebant isti, Gallorum summo Reipublicæ damno experti sumus, qui cum primum, licet immerito, a Reipublicæ amicitia regnandi cupidine, descivissent, nobis ingentem calamitatum cumulum intulere: cæde, ferro, sanguine nostra oppi-*

*Marinus
Caracciolus
Cæsaris O-
rator ad Ve-
netos.*

1523

da, agrisque redundarunt : neque antea tot malis finis impositus fuit, quam in pristinam cum iis amicitiam, ac gratiam rediremus. Franciscus hic, qui nunc rerum potitur, foedere vobiscumicto, ad imperium recuperandum sociis vos armis adjuvit; cui sane, quod Brixia, Veronaque amplissimis, ac ditissimis urbibus potiamini, acceptum referre debetis. Illum igitur Regem, qui post regni suscepta gubernacula semper amicus, sociusque vester fuit, adversus amicitiae jura, ac foederis religionem deserere, in animum inducetis? vos, inquam, qui semper beneficiorum memores nullo unquam tempore ingratitude notam subiistis; scilicet, ut Carolus Imperator, acerrimus illius hostis, nullo contradicente, in Italia dominetur, atque ea provincia, quae ad Graeciam, Macedoniam obtinendam, atque adeo ad totam Europam coercendam situs natura, virium robore opportuna semper est habita, sibi ad Christianam Rempublicam moderandam, ac subigendam gradum paret, atque adstruat? Quid enim, quominus illam integre possideat, Caesari deest? amplissimum regnum Neapolitanum possidet: Insubribus potitur: Pontifex illi opera, & studio favet: reliqui Italiae Principes, vel fide, vel officiis devincti sunt. Vos, inquam, vos illi estis, quibus, si in Galliae Regis amicitia perseverare inconcussa opinio fuerit, librare potentissimorum Principum opes, regnandique immodicam cupiditatem compescere datum sit: cum immortalis gloria vestram auctoritatem reliqui Principes sequentur. Italia libertatem, ac splendorem vobis acceptum referet.

Contra iis, qui temporum conditionem, praesentemque rerum statum attentiore cura dispiciebant, minime tutum videbatur, Vormaciensibus induciis elapsis, cum Caesareanis ob Insubres subjectos, ac Mediolanensem arcem nuper in dedicationem acceptam, tumescentibus iterum ad bellum redire, qui ob propinquitatem momento in agros, oppidaque Reipublicae irruere poterant, pacemque honestam certo, ac difficili bello anteferendam esse Senatui auctores erant; satisfactum jam esse Gallicis foederibus, copiis, pecunia, tormentis: illorum rebus in Galliam Cisalpinam opem latam fuisse: modo ejectos, atque Italia pulsos, nihil, praeter Cremonensem arcem, eamque cito in hostes casuram, possidere. *Quid faciat*

Se-

Senatus? Bellumne cum Imperatore, cum quo semper inducias servasse affirmavit, modo suscipiat, dum cunctis bellicis rebus instructus apparatus iste regius in dies friget, atque elanguescit? Quid enim si Anglus, ut frequenti rumore increbuit, in Galliam impetum fecerit? An regni sui oblitus periclitanti Italiae, Venetaeque Reipublicae opem feret? Tot igitur procellis patriam objectabimus? ut praeterita vulnera, cicatrice nondum coalita, acerbius recrudescant? Quid vero vobis ipsis; quid ad Italiae, vel libertatem, vel dignitatem optatius accidere potest, quam Insubrum imperium retroactis aetatibus propriis Principibus parere assuetum, ad Franciscum Sfortiam pervenire? Vos, neque Gallum, neque Caesarem finitimos habere, qui aliquando Reipublicae felicitati invidere, atque illius imperio inbiare queant; quod paucis ante annis, Ludovico Mediolano ejecto, summo cum damno experti estis. In Insubrum enim regione is Princeps erit, a quo turbandae quietis, ciendique belli nullum vobis erit periculum pertimescendum: id porro in vestra est potestate; si pacem, ac foedus, quod ultro Imperator offert, amplectamini; si quietam, securaque consilia dubiis, atque incertis anteferre volueritis.

Dum inter diversas sententias Patrum animi fluctuarent, Princeps Gritus gravi oratione Senatam alloquutus, dicendi vi, quae non mediocris in illo fuisse fertur, atque auctoritate, quam ex assiduo maximarum rerum usu sibi comparaverat, flectere ad pacem nutantes Senatores potuit; ut tandem amicitia, ac foedus cum Caesare decerneretur. Ac sane hoc loco non parum miror; non modo a Francisco Guicciardino, verum etiam a Petro Justiniano Venetarum rerum conscio, scriptis mandatum fuisse, Andream Gritum ad supremam dignitatis in Republica fastigium nondum evectum, ut Venetos in Gallorum amicitia, ac foedere retineret, vehementer laborasse, iisque in Senatu acri se oratione opposuisse, qui Caesari assentiendum suadebant: eundem mox Principatu decoratum, nulla amplius ea in re verba ad Patres habere voluisse; ne, qui diu in Galliis moratus esset, certa quadam erga gentem illam propensione duci videretur: nam Gritum in Senatu pro foedere loquutum fuisse, ancipitesque animos ad certa impulisse constat. Vetus quippe mos semper in Senatu fuit, ut, cum

*Andreas
Gritus pa-
cem cum
Caesare sua-
det.*

1523 de gravissimis rebus agitur, qui prudentia, ac rerum usu optulari patriæ consilio possint, quacunq; privati commodi ratione semota, liberrime in suggestu, quæ sentiant, eloquantur.

*Fœdus inter
Cæsarem
ac Venetos.*

Quod igitur faustum, felixque esset, pax, & fœdus iiii. kal. augusti in hanc sententiam inita sunt. Carolo, Divina favente clementia, Romanorum Imperatori electo (ita enim antequam coronam de more suscipiant, vocari per vetusta consuetudine Imperatores consuevere) nihil unquam antiquius fuisse, quam iis non modo malis, ac calamitatibus obviam ire, quibus nobilissima Italiæ provincia bellis præteritis afflicta, atque attrita, non sine gravi Reipublicæ Christianæ jactura fuerat, verum in posterum turbari, ac vexari posset: proinde veram, certamque pacem, ac quietem firmare, ut inde communis inter omnes Principes concordia bonum manare queat: ad hanc rem consequendam nihil conducibilius, nihil firmitus esse, quam si pacis, fœderisque nexu cum Illustrissimo Andrea Grito, Dei gratia Duce, & Excellentissimo Venetiarum Dominio (his enim verbis pacta inter Principes, ac Rempublicam concipiuntur) adstringeretur: His de causis ad communem præsertim utilitatem spectantibus, cujus semper Veneta Respublica studiosissima fuerat, summi, sanctissimique Hadriani Sexti Pontificis, Serenissimique ac potentissimi Henrici Angliæ Regis, fidei defensoris; intervenientibus Thoma Campegio electo Feltrensi, sanctissimi Pontificis Legato, Richardo Paceo consiliario, & primario a Secretis, atque Angliæ Regis Oratore, tractatione primum Hieronymi Adurni, qui vitam cum morte commutavit, mox Marini Caraccioli Protonotarii Apostolici, ac Alphonfi Sanches Consiliariorum, apud Rempublicam Cæsaris nomine Oratorum munere fungentium; in id Serenissimo Domino Ferdinando Hispaniarum Infante, & Principe, Cæsaris fratre, per Balthassarem Glesium ejus Consiliarium, Oratoremque concurrente, cum clarissimis viris Aloysio Mocenico Equite Consiliario, Georgio Cornelio Equite Procuratore Sancti Marci, & Marco Antonio Venerio Doctore, Illustrissimi Ducis, & Domini procuratoribus, ad pacis, ac fœderis pactiones devenere, quæ inter ipsum sacratissimum, & invictissimum Imperatorem, ac Illustrissimum Ducem, Ex-
ccl-

cellentissimumque Dominium Venetiarum ratæ, firmæque sint. Illarum summa capita hæc fuere.

Præteritorum bellorum memoria inter Maximilianum, ac Rempublicam deleta, ac penitus sublata, mutua pax, eademque perpetuo sanciatur.

Qua vulgata, ultro, citroque iniri commercia terra, marique regiones utrinque adiri queant; piratæ, genus hominum inuisum, pellantur, excindantur; qui hoc vitæ institutum arripuerint, merita nece pœnas luant.

Extorribus in patriam receptis, jus civium amissum restituitur: quæ bona fisco adjudicata fuerint, in eis jus non habeant: quinque aureorum millia illorum vice singulis annis pendantur.

Quæ loca, atque oppida Venetis a Ferdinando ex Vormaciensibus conditionibus adhuc reddita non fuere, restituantur.

Ducentorum aureorum millia octo annorum spatio, singulis viginti quinque millia, persolvat Cæsari Respublica: solutione, nisi prius oppidis, locisque a Ferdinando receptis, minime teneatur.

Hæc pacis conditionibus continebantur. Fœdere vero cavebatur: Ut Franciscus Sfortia Mediolani Dux quingentos Italos cataphractos in Insubribus pace, belloque aleret; cujus rei se sponsorem, ac vadem Cæsar promitteret.

Si adversus Ducem, aut Venetos bellum moveretur, cataphractorum numerum ad octingentos augere Cæsar deberet, adjecto sex peditum millium, ac quingentorum levioris armaturæ equitum numero, tormentorumque bellicorum apparatu; ut his viribus aucti hostium impetus arcerent, suosque fines tuerentur.

Contra vero Veneti Insubrum ditione bello petita, ac vexata, præsto futuros, omnique ope Ducem adjuturos; cataphractos octingentos, quingentos levioris armaturæ equites, sex mille Italos pedites, præter bellicas machinas, subsidio missuros polliceantur.

Neapolitano regno a quovis Christiano Principe, Summo Pontifice Hadriano excepto, bellis laceffito, quindecim triremes, omni bellico apparatu instructæ a Republica in eas oras ad regnum tuendum mittantur.

1523

Hadrianus Pontifex, Henricus Angliæ Rex pace hac, atque foederibus, si illis libuerit, honorifice excipiantur, eorumque conservatores sunt.

Qui ambarum partium foederati, ac socii fuerint, eadem pace, ac foedere comprehendantur. A Cæsare adscripti fuere Reges Lusitaniæ, Pannoniæ, & Poloniæ: Sabaudia Dux: Florentina Respublica, Julius Mediceus Cardinalis, omnesque ejus gentiles: Antonius Adurnus Genuæ Dux: Mantua Marchio: Senarum, & Luca civitates: Marchio Montisferrati.

Sex mensium spatium tam Cæsari, quam Reipublicæ ad aliorum, quos vellet, nomina apponenda constitutum est.

Xviii. kal. septembris pax, foedusque inter Cæsarem, Rempublicamque ac reliquos foederatos ictum, solemni ritu, ac more promulgatum est; & ne Senatus liberalitas desiderari posset, Marinus Caracciolus Cæsaris Orator, qui in gravissimis negotiis tractandis sedulam, optimamque operam navaverat, quinquaginta auri libris donatus est. Ad Cæsarem duo præstantissimi Senatores, Andreas Naugerius, Laurentius Priolus; ad Ferdinandum vero Carolus Contarenus, ut pacem, foedusque Reipublicæ nomine gratularentur, a Senatu missi sunt. Ad Franciscum Sfortiam Mediolani Ducem, qui eadem de causa Franciscum Tabernam ad Patres miserat, ut idem officii genus præstaret, Marcus Antonius Venerius Legatus deligitur.

Pace, ac foederibus inter Cæsarem, & Venetos Hadriani Summi Pontificis auctoritate percussis, fatis pacatas, ac firmas res Italiæ fore, Gallorumque Rex suspitione Anglici belli domi detentus nihil hoc anno in Italia moturus videbatur. Verum, ut in rerum eventibus, ac Principum gestis pernoscendis, debilia, atque infirma sunt hominum judicia; quæ remorari Regem ab ea expeditione poterant, vehementiores illi, atque acriores spiritus addidere: nunquam enim præteritæ cladis memoria ex animo effluerat, extimulabatque adeo amissa Insubrum regio, ut omnibus potius se objectare periculis, omnia subire incommoda, quam sibi a Cæsare illatas injurias perpeti posse videretur. Itaque quam maximum potest Gallorum, atque Itolorum peditum, atque equitum numerum pa-

rat:

rat : bellicas machinas, tormentarii pulveris, jumentorum, vehiculorumque apparatus ingentes adhibet : tributa indicendo, vectigalia oppignerando, decumas a Sacerdotibus exigendo, quam maximam potest pecuniæ summam coacervat : ab Helvetiis per nuntios petit, ut cum primum in Taurinorum campos descenderit, peditum suæ gentis subsidia mittant. Iis de rebus instructum quamprimum Regem in Italiam cum exercitu venturum ore omnium circumferebatur; cum præcipue impetus ille, quem Henricus Angliæ Rex se effusurum in Gallias jactaverat, paulatim elanguisset; neque Cæsar aliquid extra Italiam moliri posset, quod Regem ab instituto revocaret. Itaque Franciscus Lugdunum contendit, ut loci opportunitate; tum ea, quæ ad bellum necessaria essent, urgeret; tum ut brevius illi in Italiam iter foret. Veneti cum haud dubie rursus Italiam bello conflagraturam animadverterent, nihil quod, vel ad fœderis condiciones servandas, vel ad proprios fines tuendos pertineret, omittendum duxere. Theodoro Triulvio summo militiæ Præfecto, quod partes Gallorum sequeretur, plurimisque cum ea gente affinitatibus, atque officiis adstrictus esset, ob navatam Reipublicæ operam gratiæ a Senatu actæ. Franciscus Maria e Ruverensi familia in ejus locum susceptus est; vir scientia militari, ac prudentia clarus, qui ereptum sibi per injuriam avitum imperium egregio conatu armis recuperaverat, ac nuper ab Hadriano Pontifice in gratiam receptus, legitimæ possessionis titulos consequutus fuerat, omnesque illius ditiones suscipere in clientelam Senatus pollicitus est. Copiis, quas ea tempestate Respublica in Cisalpinis habebat, sex Italorum peditum millium numerus adjectus; levioris armaturæ equitatus trecentis equitibus auctus est; urbes, atque arces validioribus præfidiis instauratæ, mille pedites subsidio missi. Leonardus Haimus Legatus a Senatu renunciatus, atque ut cum Urbinate ad exercitum proficisceretur, constitutum est; statimque Præfecti cataphractorum equitum ad Olii fluminis ripas se conferre jussu, ut fines Reipublicæ defendere, ac ad omnes rerum eventus in promptu esse possent.

*Theodorus
Triulvius a
Venetiis stipendiis dimissus.
Franciscus
Maria Urbini Dux in locum Triulvii substitutus.*

*Leonardus
Haimus
Legatus in castris.*

Interea de Regis adventu fama increbrescente, qui Gallorum partibus favebant, novas res moliri cœpere. Leo Comes

1523

Carpensis oppidum, quo Cæsar Alberto fratri, uti perduellionis reo adempto, Columnam donaverat, per insidias occupat. Galeatius Biragus Valentiam oppidum juxta Padum situm in suam potestatem redigit, arcemque, deditioe ab oppidanis facta, recipit. Qua re ab Antonio Leva, qui Hastam cum Hispano peditatu, ac levioribus equitibus ad continendos in fide populorum animos a Columna missus fuerat, intellecta, cum militum manu Valentiam profectus, neque natura, neque arte munitum oppidum biduo expugnat; cum arcem tormentis quater cœpisset, deditioe statim accepit, quadringentis interfectis, nonnullis captivis factis; inter quos ipse Biragus fuit. Verum dum Regem, qui se Lugdunum contulerat, quamprimum in Italiam venturum nemo ambigeret, novæ ortæ rerum rationes, præter omnium opinionem, illum alia omnia opinantem a suscepto itinere prohibuerunt. Præbuit mutandæ sententiæ occasionem Carolus Borbonius Dux regii stemmatis nobilitate, potentia, ac honorum insignibus (nam Equitum magistri munereungebatur) apud Gallos longe clarissimus. Is, quod aliquot ante annos regio favore, & gratia excidisset, parumque sibi in regno administrando auctoritatis tribui iniquo animo pateretur, ac nuper aliquot ex paterna hæreditate, & Borbonensi ducatu oppida a regina in litem deducta essent, occulta odii, ac irarum semina animo conceperat. Opportunum itaque tempus adesse ratus, dum Rex trans Alpes profectus in Italicum bellum incumberet, aliquid adversus illum in Galliis facinoris patrandi: per Hadrianum Baurenium Cæsaris Oratorem, qui simulata veste mercatorem ementitus, ad illum profectus fuerat, cum Carolo, atque Henrico Anglorum Rege secretos tractatus habuerat, deque Gallorum regno cum illis pactus dicebatur; nempe ut Alpes transgresso Rege, ipse cum duodecim millibus peditum, qui communi Principum ære compararentur, Burgundiæ fines ingrederetur, magna spe subnixus, Rege absente, gratia, & auctoritate, qua plurimum apud omnes posset, facile amplissimi regni parte aliqua potiturum. Quapropter Molinii sub ægrorantis specie, ut sua consilia tegeter, substiterat, Rexque illum benevola animi significatione inviserat; cui, cum Lugdunum pervenisset, clarioraque in dies initæ conjurationis indica

*Carolus
Borbonius a
Rege Gal-
liæ deficit.*

cia deferrentur, detecta, ac patefacta sua consilia Borbonius persentens, duobus tantum comitatus, clam ad Sequanorum fines, qui Cæsari parebant, se recepit.

Rex de illius fuga edoctus, cum Germanos pedites Burgundiæ finibus appropinquare audivisset, periculi plenum esse ratus, si in regni visceribus atrocissima conjuratione patefacta, illo deserto, in Italiam proficisceretur, Gulielmum Gauferium maris Præfectum (Galli *Admirallum* vocant) in Italiam mittit; qui cum mille octingentis cataphractis, totidem levioribus equitibus, ac triginta millium peditum numero, nullo obistente, Insubrum ditionem ingressus, usque ad Ticinum amnem pervenit. In itinere Novaria, quæ, consulto Francisco Sfortia, arce excepta, deditioem fecit, ac Viglevano receptis: nam Prosper Columna cum motus in Galliis, quos Borbonius conciverat, Regisque de profectioe immutatum consilium intellexisset, in eam spem adductus fuerat, ut hoc anno Italica expeditio intermitteretur; quocirca nihil earum rerum, quæ, vel ad repellendos hostes, vel ad civitates ab eorum impetu tutandas pertinerent, comparaverat; inopinatoque hostium adventu, neque milites, qui ad pauciozem numerum redacti erant, aut agere, aut colligere, neque bellica tormenta parare, nec moenia diruta, strataque reficere, aut munitiones erigere potuerat: id illi eo rerum statu unum erat consilium, ad Ticinum amnem coactis copiis, Gallos transitu prohibere. Itaque quatuor Hispanorum, totidemque Germanorum peditum millibus, ac equitibus quotquot poterat collectis, ipse, licet gravi morbo conflictatus, lectica deferri, atque in citiori fluminis ripa consistere voluit. Verum secus, atque ille reputaverat, accidit; cum enim ad amnem Galli pervenissent, pertentatisque vadis, ob diurnam siccitatem facilem transitum fore animadverterent, ad quatuor millia passuum ab hostium castris, nullo contranite, idibus septembris, pars pedibus, pars lembis flumen tranarunt, eidem ponte superjecto, quo tuto tormenta bellica duci possent. Columna inani eventu consilium cecidisse fero inspiciens; gravioribus tormentis Mediolanum præmissis, eodem cum exercitu contendit: qua ex re tantum timoris, ac trepidationis urbi injectum fuerat, ut, si ea occasione usus Gauferius, confestim cum copiis adfuisset, civitate potiturus foret.

Gauferius in Italiam ad-ventus.

1523

Dum hæc agerentur, Gallorumque coeptis fortuna adspiraret, Senatus Leonardo Haimo Legato mandaverat, ut cum quadringentis cataphractis, ac trium millium peditum numero, Ollio trajecto, in Abduanam glaream profectus inter Bergomatum, ac Cremensium fines opportuno ad utrasque urbes subveniendas loco castra haberet: ad Cremam, quæ magis patere hostibus videbatur, tutandam Christophorus Albanensis, ac Burghesius ductores cum trecentis peditibus subsidio missi fuere. Sed cum nondum Urbinas in castra venisset, & Galli inter Binasum, & Abiatum, duodecim a Mediolano passuum millibus, castrametati fuissent, cunctabundus Legatus rem trahebat. Ceterum præclare gerendæ rei opportunitas, vel negligentia, vel copiarum omnium ad Ticinum amnem cogendarum studio, e manibus Gauferii effluxit. Dum enim ille in ulteriore fluminis ripa substitisset, Columnæ, Mediolanensiumque animi in meliorem spem erecti, omissis de relinquenda urbe consiliis, excipere, ac sustinere ingruentes Gallos decrevere. Quapropter, quæ ad Mediolanum retinendum idonea videbantur, summo studio perficere, præteritamque foecordiam virtute, ac diligentia corrigere: aggeres lapsos reficere: Italicum peditatum augere: comitatus intra moenia convehere: ad arma sæpius, atque ex improvviso conclamare, ut quid spei, præsidiique in civibus reponendum foret, innotesceret. Quo factum est, ut brevi duodecim peditum millia, præter cives, in armis essent; ad hæc, ut Ticinum, ac Cremona præcipuæ Insubrum urbes hostium vim repellerent. Antonius Leva cum valida militum manu Ticinum missus; Cremona mille peditum præsidio aucta fuit: tribus egregie munitis urbibus, nihil a Gallis Columna pertimescendum ratus. Gauferius cum triduum in colligendis militibus operam impendisset, atque inter Binasum, & Abiatum oppida copias collegisset, Mediolanum versus proficiscitur, ac inter Romanam, & Ticinensem portam tormenta admovet: sed nimis arduam se aggressum rem conspiciens, externis militibus, atque armati populi numero subnixam urbem omnem impetum egregie excepturam, oppugnatoresque propulsaturam fore, gradum retroagere, expugnationis consilium deserere cogitur. Inde inter Laudensem, Ticinensemque viam positis castris, ad Modoc-

doctiam recipiendam partem copiarum mittit . Petrum Bajar-
 dum cum octo peditum millibus , equitatus robore , decem
 bellicis machinis ad Laudem oppugnandam proficisci jubet .
 Modoetia nullo negotio occupatur . Marchio Mantuanus , qui
 nuper cum equitibus quingentis , ac totidem peditibus ad exer-
 citum venerat , cum se imparem ad hostes arcendos animad-
 verteret , Parmæque , quod Pontifici militaret , subsidium im-
 portare vellet , Laude relicta , Cremam se contulit . Laude
 Gallus potitus est . Leonardus Haimus Legatus cum Modoe-
 tiam amissam , Laudem captam cerneret , Cremonam potituros
 hostes haud dubiis nuntiis intelligeret ; ne ex ea parte Vene-
 torum fines ab hostibus aliquid detrimenti acciperent , ad
 Pontem vicum prope ripam Ollii fluminis situm copias sta-
 tuit .

1523

*Modoetia
 & Laus a
 Gallis ca-
 pta .*

Interea Feltrius Veneti exercitus Imperator in castra perve-
 nerat : complures secum , quos in Flaminia , ac Piceno con-
 scripserat , milites adduxerat ; cumque non procul a Ponte vi-
 co Mantuanorum Princeps suos milites collegisset , situs oppor-
 tunitate id eventurum sperabat ; ut , & Galli nostrorum pro-
 pinquitate Cremona abstinere ; & Venetorum ditiones ab
 hostium incurfibus tutiores redderentur : quorum alterum Co-
 lonna magnopere optabat ; alterum Senatui maxime cordi erat ;
 atque in id , ut valde niteretur , Legato mandaverat . Cæsa-
 ris , ac Mediolani Ducis Oratores cum mirum in modum de
 Cremona tuenda solliciti essent , a Senatu petunt , ut quam ce-
 lerrime subsidia Cremonam mitti , exercitum trans Ollium flu-
 men in Cremonensi agro esse jubeat ; hac una ratione Gallos
 consilia de illa oppugnanda relictuos : non tam exiguo nu-
 mero , neque tam modicis viribus nostros esse , ut timorem
 illis incutere hostes possint , qui quinque millium peditum ,
 ac quadringentorum cataphractorum equitum summam non ex-
 cedant : ad sollicitandos Patrum animos Prosper Columna ,
 ac Franciscus Sfortia nuntios Venetias misere . Senatus quæ-
 cunque e re communi forent , atque præsertim ad Cremonam
 tuendam spectarent , imperaturum affirmat . Verum Galli a
 Cremonæ oppugnatione non desistere ; ac primum arci , quæ
 adhuc in illorum potestate erat , subvenire statuunt . Federi-
 cus Bozzolus cum quadringentis hastatis , ac sex peditum mil-

*Urbinitis
 ad Vene-
 torum exerci-
 tum adven-
 tus .*

*Federicus
 Bozzolus ,
 & Rentius
 Ceres ad
 Cremonæ
 oppugnationem .*

1523

libus, Rentio Cerite adjuncto, Abdua trajecto, Melenianum contendit: inde Cremonam adortus, quam centum cataphracti equites, ac peditum quatuor millia praesidio tenebant; tormentis admotis, postquam triduo urbis moenia magno impetu quassata, ac diruta forent, dato signo milites coronam urbem aggredi iussit: conatus irrito eventu cecidere; tum propugnatorum virtute; tum pluviis repente obortis, ac magnis imbris quatriduo e caelo demissis.

Mediolanensium inopia.

Cremonae igitur recuperandae spe amissa, Gauferius, qui antea Mediolanensis expugnationis dubium, difficilemque exitum veritus, in aliis oppugnandis oppidis, atque urbibus tempus triverat, rursus cum omnibus copiis ad Mediolanum obsidendum revertitur, recenti spe adductus, ut comteatu intercludendo, hostes omnium rerum inopia pressos ad deditio-nem compelleret. Quocirca Modoetiam, Mediolanumque inter parte copiarum collocata, a duobus lateribus urbs obsessa, tam iis, qui e Laudensi, ac Ticinensi agro, quam illis, qui ex Brianteis montibus comteatus in civitatem importari solent, carere cogebatur. Ad haec frumentariis molis a Gallo disiectis, ac incensis; adeo ingens in civitate oppidanorum multitudine, ac militum referta annonae caritas est oborta, ut supra centum hominum millia per aliquot dies leguminibus vesci coacti fuerint; donec molis, quae manu versarentur, in civitate fabrefactis, huic incommodo obviam itum est. Civitas liberali victu assueta, rerum non modo affluentia privari, verum quoque in usus vitae necessariis aegre intercludi patiebatur. Prosper Columna, ut hostes a coepta obsidione averteret, Principi Mantuanorum mandaverat, ut cum Pontificio equitatu Ticinum profectus, ne annonae ad castra hostium deferretur, omni contentione niteretur. Eodem tempore cum Venetorum copiae ad Ticinum pervenissent, inopia urbis laxari, atque affatim in obsessam urbem cuncta confluere, cives afflicti sublevari coepere. Veritusque Gallus, ne a nostris disiecto, aut occupato ponte, quem ad Viglevanum struxerat, qui alios obsidebat, exercitus penuria laboraret, copias, quae Modoetiae erant, ad se vocat; quo facto undique ex agris tanta tritici, vini-que copia in urbem est invecta, ut omni spe per obsidionem potiundae civitatis Praefectus maris

excideret. Neque felicior in ea obtinenda eventum in insidiis est expertus, quæ detectæ exitium, atque infamiæ notam auctoribus intulere. Nam Morgantius Parmensis, occiso cohortis præfecto peditum Joannis Medicei, stationem ad subli-
cium pontem agente, qua extra urbis aggeres patebat aditus, ea se parte Gallos introducturum pollicitus fuerat: a Joanne Ferrariense Stephani Columnæ milite, qui proximas illi excubias agebat, & quem propositis hostium præmiis, ad se alligere tentaverat, proditio fuit ad ipsum Columnam delata, a quo, cum Joannes Medicæus detectos dolos cognovisset, Morgantius, ac facinoris focii more militari lanceis transfixi poenas dedere.

Cum igitur rerum eventibus sua frustrari consilia, nullamque benignioris fortunæ spem sibi relictam esse Gauserius animadverteret, ne, hieme jam adventante, ad munera belli obeunda opportunitas elaberetur, digredi ab urbe, obsidionisque metu Mediolanenses solvere coactus est; inde ad inducias animum convertit. Locus inter castra, urbemque deligitur, quo utrinque ad negotium pertractandum mitterentur; e Cæsareanis Ferdinandus Alarco, Hieronymus Moronus, Paulus Victorius Florentinus; e Gallis Galeatius Vicecomes, Thomas Baverrius conveniunt. Summa animorum contentione disceptatur: petunt hi bimestres inducias, ut interea aliqua inter Cæsarem, Regemque pacis ratio iniri posset, Insu-
bresque variis fortunis triennio fere agitati tandem quiescerent: Principibus id gratum fore; assiduis incendiis, rapinis, cædibus exitum Mediolanenses inventuros: addunt, nulla magis in re, quam in bello incerta omnia esse, in quo eventus sæpius mortalium consiliis nusquam respondeant; uterentur itaque opportunitate, periculisque, ac metu Cisalpinam Galliam, atque Italiam solverent. Contra Cæsareani disserebant, nunquam aversos se a pacis studiis fuisse, neque bellorum occasiones quærivisse: ut pax Italiæ firmioribus radicibus coalesceret, Franciscum Sfortiam in avito imperio collocasse: Gallos arma in Italiam invexisse; pacem publicam perturbasse; ut Insu-
bribus potirentur, cuncta molitos fuisse: pro Italiæ pace Pontificem, Venetos, reliquos Italiæ Principes cum Cæsare foedera junxisse; eam consequi non posse, nisi quæ citra

1527
Gauserius
Mediolanē-
ses per insi-
dias aggre-
ditur.

Insidia de-
lectæ: no-
xiorum poe-
na.

1523 Ticinum Galli occupavere, fociis restituantur : quod si omnino ab Italia abstinuerint, si ita illis constitutum sit, tum de induciis agi posse : cumque propediem Carolus Lanojus in Insubres esset venturus, rem omnem in illud tempus rejiciebant : nihil enim ipso, vel invito, vel inscio, vel inconsulto facturos : is namque, Prospero Columna gravi morbo confecto, atque in interitum vergente, ad bellum administrandum a Cæsare fuerat designatus. Multis igitur hinc, atque inde jactatis, re infecta discessum est, variisque incommodis Gaufferii exercitu conflictato, quæ nivium ingentium copia e cælo irruente, procellis, ventorumque turbine aucta fuerant, urbis obsidione desperata, ab ea abscedere, atque ad Abiatum duodecim ab urbe passuum millibus castra ponere Gauferium coegere.

*Hadriani
Pontificis
obitus.*

Dum modo afflante, modo reflante fortuna res Galliæ Cisalpinae agitantur, Hadrianus Summus Pontifex ex humanis excessit; vir sane, qui si optimam mentem, ac literarum studia, quibus imbutus fuerat, cum rerum usu, ac præcipue Italicarum notitia conjunxisset, celebriorem nominis famam posteris, præsentibus vero ingens sui desiderium reliquisset. Fuit is valde erga Venetam Rempublicam propensus; si vita longior adfuisset, clarioribus argumentis aliquando testaturus : constat enim Ravennæ, & Cerviæ urbes, quæ a Julio Pontifice Venetis ademptæ fuerant, Reipublicæ de re Christiana, ac sanctissima Sede optime meritæ restituere illum in animo habuisse. Romæ Cardinalium comitiis coactis, de subrogando Pontifice actum; cumque illorum, qui ad supremum dignitatis fastigium anhelabant, diffidiis, suffragantiumque affectibus res fere ad duos menses protracta esset, tandem xiiii. kal. decembris Julius Mediceus Cardinalis Pontifex Maximus deligitur, qui splendore familiæ, auctoritate, atque concepta de se apud omnes eximia opinione virtutis, aditum sibi ad amplissimum inter mortales dignitatis gradum struxerat; Clemens Septimus nuncupari voluit. Erant sane in eo viro quamplurima, vel natura, vel rerum usu, quæ in maximam spem omnes erexerant, fore, ut sedatis bellorum tempestatibus, illius virtute, atque consiliis tandem Italia conquiesceret : nam Leonis Pontificatu summæ rerum universæ præfectus gravissima

*Clementis
xij. electio.*

negotia confecerat ; pene solus imperii molem sustinuerat ; maximi, atque infracti animi documenta præbuerat : morum gravitate, quam subtristis quidam, & cogitabundus adspectus comitabatur, ad magna, atque eximia agenda formatus ; nil, nisi de maximis, semperque feriis rebus cogitare, atque ab omnibus voluptatum illecebris alienus, severam quamdam modestiam spirare videbatur. Compositi animi illud non mediocre argumentum extitit, quod vehementer musica oblectaretur ; ut compertum sit, nullum ea tempestate in Italia fuisse, qui illo magis in ea liberali facultate excelleret.

Pontificatus initio infensum in Gallos animum, veteremque sibi infixam animo cogitationem inesse Italia Gallos pel- lendi, non obscure significavit : in Italia pacem vehementer propensus, Franciscum Sfortiam in Mediolanensi imperio retinendum esse, ut ea firmioribus radicibus coalesceret, cen- sebat : verum quot, quantisque illius Pontificatu convulsa ruinis Italia, quot Romana urbs religionis sedes perturba- tionibus jactata, ac concussa fuerit, antequam pax affulgeret, suo loco pluribus nobis erit explicandum. Senatus Venetus Clementi primum per literas gratulatus ; mox Oratores octo designavit, qui publico nomine consuetum officii munus obi- rent : fuere hi Thomas Contarenus, Hieronymus Pefareus, Marcus Dandulus, Laurentius Bragadenus, Nicolaus Teupo- lus, Dominicus Venerius, Aloysius Bonus, Vincentius Ca- pellus. Mediolanensi obsidione soluta, e Gallia Narbonensi, atque ex Allobrogicis Alpibus summo studio milites cogere Gauferius enititur ; Helvetiis instantissime missionem postulan- tibus, persolutis stipendiis, abeundi facultas concessa ; tor- menta bellica trans Ticinum abducta : cum reliqua quatuor millium peditum Helvetiorum manu, ceterisque copiis in hy- bernalis commorari statuit ; ut interim quæ a Rege subsidia mitti quotidie afferebatur, adventarent ; ac, ne omnino bel- li consilia omisisse videretur, ad Aronam in Verbani lacus fi- nibus munitissimum arte, naturaque oppidum, animum adje- cit, Rentioque Ceriti viro impigro, plæclarisque rebus in bello gestis insigni, ut cum septem Italarum peditum milli- bus summa vi illud aggrediatur, imperat. Ceres nihil mora- tus, citato gradu Aronam profectus, neque feliciorum, neque faci-

1523

*Oratores
Veneti ad
Pontificem
designati.*

*Rentius Ce-
res frustra
Aronam ag-
greditur.*

1523 *faciliorem fortunam votis Gallorum est expertus. Licet enim per triginta dies admotis tormentis mœnia arcis, quæ oppido imminet, atque ab hostium injuria tutissimum reddit, magno impetu, & horribili fragore quassata, & concussa forent, sæpiusque per murorum ruinas irrumpere milites conati fuissent; propugnatorum tamen virtute, quos Columna mille ducentis peditibus Mediolano emissis auxerat, hostibus repulsis, quamplurimorum edita strage, oppidum, sicut oportunitate summum ad bellum conficiendum momentum allaturum, egregie tutati sunt. Hoc loco res erant, cum Carolus Lanogus Prorex e Neapolitano regno in Insuabres venit; ad quem Senatus Oratorem Carolum Contarenum designavit, ut publico nomine de bello administrando consilia cum eo iniret, quæque in rem communem forent, Reipublicæ interessent, mature exequi posset. Atque in id tempus Proregis adventus incidit, quo Prosper Columna morbo octimestri consumptus ex humanis excessit; vir bellicæ virtutis gloria ea tempestate clarus, quique potissimum hanc laudem apud multos retulerit, ut ducibus illius temporis bella non minus consilio, ac prudentia, quam cæde, ac sanguine confici posse, ostendisse videatur.*

Carolus Contarenus ad Lanogum Proregem orator.

Prosperi Columnæ obitus.

M. D. XXIIII.

1524 **R**erum gerendarum initium a rationibus, consiliisque belli administrandi Prorex auspicandum duxit; atque ea de causa Metaurensum Dux summus Venetæ militiæ Præfektus, ac Leonardus Haimus Legatus Mediolanum convenere. Consiliorum summa fuit, omni ope nitendum, priusquam Galli sibi majora subsidia compararent, ac jam prope lapsas vires, animumque colligerent, ut bellum conficeretur: id vero consequi haud difficulter posse, si fœderatorum copiæ jungerentur, quæ peditum, atque equitum numero, ac virtute, Ducum peritia hostibus terrorem incuterent, Mediolanensibus animum adjicerent: non intra urbis mœnia in otio continendum exercitum esse, ne torpescant vires, hebescat ferocia militum; immo assiduo armorum usu, atque exercitatione alatur, ac sustentetur: quocirca castrorum loca tuto, atque

atque opportuno situ deligenda , ut hostes commeatu prohiberi , atque ad omnem rerum inopiam redigi queant ; aut , si vires experiendi opportunitas affulserit , manum haud dubia victoriæ spe conferere , ac profligare hostes possint : neque enim fortunæ aleam subire , & opulentissimæ ditionis imperium , fociorumque res incerto plerumque belli eventui objectare turum fore censebant : mora , arte , studio tepentis Gallorum ardoris reliquias extinguere posse ; ac fortunæ inconstantia ereptum pulcherrimæ victoriæ fructum , in studio , prudentiaque præstantissimorum Ducum reponendum esse . His consiliis per Legatum Senatui significatis , ut Reipublicæ copiæ Cæsareanis conjungerentur , facultas Imperatori , ac Legato permissa est ; injunctumque , ut oppidorum , ac urbium , quæ finitimæ hostibus sint , ratio habeatur , idque præsidii relinquatur , quod ad illas tuendas sufficiat ; cum præcipue a Laudensibus timendum foret , ne duobus Helvetiorum millibus , quos illis Gauferius subsidio miserat , aucti , Cremonensium , ac Bergomatum fines invaderent : idque illis in primis curæ esset , quantum studio , ac diligentia assequi possent , ut eo loco castra locarent , quo pugnandi optio a nostris ad hostes transferri non posset ; ne , victoria , quæ jam præ manibus teneretur , per negligentiam amissa , Insuabres in discrimen adducti in eadem pericula Venetas ditiones traherent . His constitutis , cum pecunia Cæsareani laborarent , ne illius inopia mora maturandis consiliis injiceretur , ac quamprimum ex hybernis milites deduci possent , quam maximam possunt argenti vim undique colligunt , Clemente ad Cæsarem juvandum mirum in modum proclivi ; qui cum viginti aureorum millia Cæsaris Oratori persolvi jussisset , Florentinis , Senensibus , ac Lucensibus auctor fuerat , ut quidquid ex fœdere deberent , alacri animo ad Italiæ præsentem statum retinendum erogarent ; neque Francisco Sfortia aliquid , quod ad avitum imperium spectaret , omittente , qui propensa Mediolanensium voluntate , cunctisque populorum in se inclinatis animis , nonaginta aureorum millibus , quæ statuto tempore redditurum se polliceretur , adjutus fuit . Neque minus ea in re Venetorum studium extitit , qui a Cæsare rogati decem & octo aureorum millia , quæ ex pace Veneta debebantur , cum nondum

1524 dum solutionis tempus adesset, grato in foederatum Imperatorem animo numerari mandaverunt.

Dum pecuniæ, pediti, equiti, ac reliquis ad bellandum opportunis, ac necessariis rebus comparandis socii incumbunt, Joanni Mediceo Melenianum oppidum cum arce ultro, vi non expectata, in deditionem concessit; nec multo post Lanjus, Davalus, Mediceus equitum, peditumque robore suffulti Robechum, cui Bajardus cum trecentis levioribus equitibus, ac non parva peditum manu præerat, nocte intempta adorti, hostes nil ejusmodi suspicantes, aut cæde affecere, aut armis, equisque ademptis, fugæ se committere compulere. Interim Gauferius ad Abiatum tuto, ac forti loco castra habebat, e quo ad certamen subeundum a nostris nulla, vel vi, vel astu cogere, Helvetiorum auxiliis adventantibus ad pugnam laceßere hostes, aleamque martis experiri tuto posse ratus. Cum interea crebris excursionibus suis miles ferro, incendiis, atque omni calamitatis genere in agros grassaretur, at Cæsareani Germanorum auxiliis aucti cum exercitu, qui cataphractis equitibus mille sexcentis, levioris armaturæ mille quingentis, Hispanorum septem, Germanorum duodecim peditum millibus, Italisque mille ac quingentis constabat, Mediolani præsidio quinque Itolorum peditum millibus relictis, ad Binascum confedere; quo Metaurensem Dux Venetarum copiarum Præfectus cum sexcentis cataphractis, totidem levioribus equitibus, ac sex peditum millibus accessit; oppidum situ opportunum ad milites continendos ratus, ne ab hoste laceßiti ad prælium ineundum cogi possent, cum usque ad Ticini fere suburbia protensum, civitatem munitam, firmoque præsidio vallatam pro munimento haberet. Ibi exploratis iis, quæ a Gallis gererentur, cum Gauferium cum octingentis cataphractis, Helvetiis undecim, Italis quatuor, Germanisque duobus millibus adhuc Abiati se continere intellexissent, neque annonæ affluentia, castrorum firmitate, situs natura, aut vi pelli, aut ulla ratione ad munitissimum locum deferendum compelli posse animadverterent; alias belli ineundas rationes Duces statuunt, ut nempe trans Ticinum annum copiarum ducerentur: ita hostes commeatu prohiberi, civitates, atque oppida, quæ trans Ticinum obtinerent, occupari

*Venetarum
copiarum
cum Cæsareanis
conjunctione.*

pari posse; his Gallos permotos castra munitissima deserturos, atque, ut rebus suis opem ferrent, divulsis, atque disiectis viribus, aut nostrorum virtute profligatum iri, aut Insubrum provinciæ obtinendæ spe abjecta, in Galliam se recepturos. Francisco itaque Sfortia, cum sex Italorum peditum millibus, ut sua auctoritate populum in fide contineret, Mediolanum regredi jussu, tribus confectis pontibus, Ticinum amnem fœderati exercitus trajiciunt: ad Gambalotum Cæsareani castrametantur.

Urbinas cum Trumeli castra ponere statuisset, medioque inter Ticinum, & Trumelum loco Garlasum oppidum interjaceret, quod com meatibus ex urbe in castra convehendis maximo nostris erat impedimento, magna vi illud aggredi statuit; tormentorumque impetu magna mœnium parte disiecta, ac solo æquata, qua aditus militibus intra oppidum per strata mœnia patebat, equite ex equo descendere jussu, ut una cum peditis per murorum ruinas invaderent, summa alacritate adhortatur. Præfectus, ac milites, qui Garlasum tenebant, nostros imperterriti excipiunt, atque initio propellunt. Tum Urbinas acrius instare: spiritus suis addere: adequitando, voce, manu, nixu corporis incitare: labantes sustinere: ubi opus esset, pugnam vehementius redintegrare. Cujus virtute, ac exemplo ductores nonnulli, ac milites Veneti concitati fossas aquis oppletas mento tenus nobili ausu transfiliunt: hoc factu, reliqui omnes impulsu per diruta mœnium spatia, ubi hostibus aggeri reficiendo distentis, minus ad nostros pellendos roboris inerat, conglobatione facta, urgere acrius, ac vehementiori conatu irruere. Hostes primum ad nostrorum impetum sustinendum impares loco cedere; mox trepidatione oborta, fuga salutem quærere: oppidum, quadringentis hostibus cæsis, aut captis, a Venetis direptum. Maximum inde ad annonam exercitui importandam commodum consequutum est; nec minor Urbinatis Ducis laus fuit, qui eo die egregii, fortisque Imperatoris decus tulit, suamque erga Rempublicam operam felici, atque egregio facinore commendavit.

*Garlasum
Urbinatis
virtute cap-
tum.*

Postquam Galli Ticinum amnem nostros trajecisse, Garlasum expugnatum fuisse intellexerunt; veriti, ne iis, quæ trans
Tici-

1524 Ticinum obtinerent, Viglevano, ac reliquis Laumellensis regionis oppidis a nostris occupatis, comœatu intercepto, obsidione premerentur, Abiati mille peditibus, centumque equitibus relictis, Ticino superato, ad Viglevanum cum reliquis copiis confedere. Ibi cum omnia se inauspicato expertum, secum maris Præfectus reputaret; neque obsidione profecisse; neque levioribus pugnis terendo bellum confici posse animadverteret, cum non longius a nostris duum passuum millibus abesset, extremum eventum experiri sibi in animum induxit, foederatisque Ducibus pugnandi facultatem, exercitu in aciem explicato, per triduum præbuit: qui, licet virtute, & numero hostibus præstarent, a prælio tamen abstinere; neque in ancipites belli casus, quam sibi victoriam tenere videbantur, præcipitare satius esse existimarunt; cum præsertim exquisitis Mediolani de belli administrandi ratione sententiis, a prælio abstinendum Prorex Neapolitanus, Davalus, summus Venetæ militiæ Præfectus, ac Legatus censuissent; eandemque sententiam Senatus, tuta consilia incertis rerum eventibus anteferre solitus, probasset. Huc etiam illud accederet, quod ex interceptis hostium literis compertum fuerat, pecuniæ inopia adactos diutius militem sub signis continere non posse: quocirca quemadmodum Abjato expulerant, ita Viglevano deturbare Gallos nituntur, atque Sartiranum oppidum in citeriori Padi ripa ad comœatus, qui in castra hostium convehantur, opportunum, cui Hugo Pepulus Bononiensis, ac Joannes Biragus cum quingentis peditibus, atque equitum manu præerant, aggrediuntur. Primum tormentis mœnia stravere: mox ingruentes Hispani, quos ad duo milia Joannes Urbinas, cui oppidi expugnandi munus mandatum fuerat, secum adduxerat, ingenti edita propugnatorum strage, Ducibus in captivitatem redactis, oppidum, atque arcem in potestatem redegere; neque Gauferius, qui suis, Viglevano relicto, opem laturus contendebat, celeritate nostrorum præpeditus opportune suppetias ferre potuit; quinimo Mortariæ de rei eventu certior factus, subsistere coactus est. Hoc secundo victoriæ cursu Vercellenses, Hieronymi Persii summæ apud illos auctoritatis viri consilio, atque opera a Gallis averfi ad Cæsareanos accessere; atque ab opulenta ci-

*Vercellenses
Hieronymi
Persii opera
ad fœdera-
tos acce-
dunt.*

vitare

vitae affatim annonae, & ceterarumque rerum copia exercitui subministrata est: inde foederati majori spe subnixi, hostes undique circumcingere, atque reditum in Galliam intercludere parant; quocirca ad pagum, qui Arcus Marianus dicitur, Vercellas inter, & Novariam situm, contendunt.

Gaufarium, qui ad Novariam copias duxerat, ne penitus spem rei gerendae abjiceret, haec maxime sustinebant: primum, quod decem Helvetiorum millia, ac quadringentos e Gallia equites expectabat; alterum, quod ex Rhætia quina illius gentis peditum millia acciverat, qui per Bergomates in Cisalpinos descenderent, eo consilio, ut Abdua trajecto, cum ad Laudem pervenissent, junctis copiis, nostros Mediolano metuentes a Laumellensi agro revocarent. Ob id a tribus Rhætorum foederatis pagis Martinus Roccolinus Orator Venetias missus fuerat; ut pro vetere illius gentis in Gallos propensione Rempublicam ad amicitiam regis amplexandam cohortaretur: Rhætos, quæ illorum semper fuerat in Gallorum reges observantia, nullum, quod ab iis proficisci posset, officii genus in Regem pratermissuros; armis, ac milite ad opem suis rebus ferendam propediem in Galliam Cisalpinam exscensuros; Senatum rogare, ne Regi optime de se merito, regnoque florentissimo deesset. Ad hæc Senatusconsulto responsum est: nullis casibus quidquam de Reipublicæ in Regem observantia imminutum; cur a foedere cum Cæsare icto recederet, nullam causam esse; quæ illo continerentur, ne irrita forent, omni contentione, ac studio enixuram. Hi Rhætorum motus, atque excursiones, quæ quotidie a militibus, qui Laudem infederant, in Bergomatum, & Cremensium fines fiebant, Senatum movere, ut trium Italorum peditum millium, quadringentorum Epirotarum, ac ducentorum levioris armaturæ equitum delectum haberi juberet, quo facilius Rhætis obsisteret, atque a fluminis Abduæ transitu illius gentis milites arcerentur. Quapropter Joannes Maurus Legatus cum copiarum partem in Bergomates duxisset, iisque novo delectu non parva manus accessisset, brevi quatuor peditum millium, ac sexcentorum equitum copias coegit, adjecta agrestium multitudine, quæ undique ad tuendos agros a Bergomi magistratu evocabatur. Franciscus quoque Stortia cum totidem pe-

*Martinus
Roccolinus
Rhætorum
Orator ad
Venetos.*

*Joannes
Maurus
Legatus in
Bergomate.*

1524 ditum millibus , ac ducentis equitibus eodem Joannem Mediceum miserat . Itaque Veneti , ac Sfortiadæ junctis opibus Rhætos transitu prohibere nituntur , ne (ut Galli summopere optabant) iis , qui Laude erant , adjungerentur . Levioribus igitur certaminibus potius , quam justo prælio aggrediuntur ; leviores equites eo pugnae genere assueti modo laceffere , modo fugæ simulatione longius elicere ; tum vehementiori impetu adoriri . Gens hujuscemodi præliis minime assueta cum triduo inter Abdum , Brembumque annem octo a Bergamo passuum millibus substitisset ; neque pecunia ad stipendia persolvenda ; neque comatus ad alendos milites invenisset ; moræ impatiens , tædio confecta , levitatem Gallorum , Rentiique Ceritis , qui eos ductaverat , negligentiam incusans , eo , quo profecta erat , itinere in suos fines regressa est .

Abiatum a Sfortia expugnatum .

His gestis , ad Abiatum occupandum Sfortia animum adjecit ; ac Joanne Mediceo cum militum manu præmissa , qui pontem disjiceret , quem in Ticino anne ad Bufalorum Galli struxerant , præsidioque firmaverant ; mox ipse cum Mediolanensium popularium agmine , qui militiae adscripti fuerant , eodem contendit ; illiusque mœnibus ab oriente sole usque ad meridiem tormentis quassatis , summo ardore oppugnat . Propugnatoribus , quamvis initio ingenti conatu hostem repellerent , ea tamen vis animorum , aut corporum non fuit , ut milites per aggeres , fossasque aquis opletas muro appropinquantes sustinerent , atque impedirent , quin eodem die magna eorum cæde , oppidanorumque captivitate , locus opima præda refertus misere caperetur , ac diriperetur ; licet relata ex hostibus spolia maxima postea cladis semina fuerint ; ut pote quæ exitialis vi morbi correpta , pestiferam luem in Galliam Cisalpinam , ac præcipue Mediolanum diffuderint , quæ late plebem pervagata , in ea civitate quinquaginta ferme mortalium milia absumpsit . Dum hæc gererentur , Gauferius , qui , ut diximus , ad Mortariam substiterat , foederatorum exercitu adventante , Novariam se receperat : acrius a nostris obsidetur ; comeatuum , qui e citeriore Ticini ripa in castra supportabantur , facultas adempta ; multi pedites , atque equites belli incommodis affecti trans Alpes iter arripere ; alii signa deserere ; robur exercitus in dies debilitari , atque infringi ; jam

Pestilentia ex hostium manubiis exorta .

non ad belli decora Gauferius adspirare, sed reditum in Galliam incolumem moliri; quem periculi plenum absque Helvetiorum auxiliis mente circumspiciebat, quos, cum ad quinque millia, transgressis Alpibus, Eporediam pervenisse, atque ob aquarum copiam, quibus Sesites annis præter solitum excreverat, trajicere non posse intellexisset, Novaria motis castris, instructa acie, ad Romananum ejusdem fluminis ripæ adjacens oppidum progreditur, ut trajecto flumine, sibique Helvetiis junctis tuto itinere in Galliam proficisci possit. His cognitis, fœderati propius hostes copias admovent; dissentientibus Ducibus, rectane hoste in patriam contendente, incruenta victoria potiri; an pugna laceffitum in martis aleam elicere, ac cogi præstaret. Nonnulli, inter quos Prorex Neapolitanus erat, cum jam sex millia passuum hostes antevertissent, ulterius minime progrediendum censebant. Carolus Borbonius, cui de Burgundia subigenda consilia pessimo conatu suscepta, irrito eventu cesserant, atque ad exercitum in Italiam se contulerat, ut, qui semel a Rege defecerat, fidum, ac gnavum se Imperatori ostenderet, non hostium fuga contentos esse oportere, sed pleno gradu properantem victoriam excipiendam esse clamabat; tantumque eo die itineris conficiendum, ut postero hostem perterritum, pavore, ac consternatione dejectos milites, vel ad pugnam proficiscentes pertraherent, vel in turpissimam fugam coniectos insequerentur, palantes, turbatosque prosternerent.

Dum consiliorum varietate, atque altercationibus cunctando tempus teritur; Galli intempesta nocte motis castris, ad diluculum, nondum inalbescente cælo obviis Helvetiis, qui Eporediæ confederant, vado Sesitem annem trajiciunt. Rumor de Gallorum profectio in castra fœderatorum perlatus, multos Cæsareanorum militum ad annem tranandum, hostesque persequendos illexit. Hi nullo militaris disciplinæ ordine, absque vexillis, tumultuario nixu Sesite superato, postremum agmen adorti, levioribus certaminibus laceffunt; variis ex partibus in hostes ingruunt. Sustinuere primo impetum Galli, neque ab itinere deflexere; mox in terrorem versi, minus virium ad obsistendum objecere; quippe qui quam celerrime itineri conficiendo operam dabant, septem bellicis tormentis, vexillis, aliisque quamplurimis in hostium potestatem relictis. Multi cæsi, ac pro-

*Gallorum
ad annem
Sesitem pro-
figatio.*

1524

*Gauferus
in brachio
vulneratus.*

fligati eo die fuere ; inter quos præcipui nominis Petrus Bajar-
dus , ac Joannes Cabaneus , qui equo militaria stipendia cum im-
perio meruerant . Gauferus vulnere in brachio accepto , lecti-
ca delatus , unum id cum reliquis Ducibus curabat , ut incolu-
mes , quantum fieri posset , trans Alpes copiæ reducerentur ; tor-
mentis , quæ itineri impedimento futura erant , neque per Au-
gustæ Prætoriæ vallem , qua iter facturi erant , nisi vehiculis de-
ferri possent , in arce novem passuum millibus ab Eporedia re-
lictis ; Cum interea Bothelinus , qui cum quadringentis equiti-
bus subsidio Gallis Sebusium usque pervenerat , his auditis , in
Gallias reversus esset . Fœderati , levioris armaturæ equite emisso ,
qui hostes infectaretur , tormentisque in potestatem redactis , quæ
Galli cum gravioribus impedimentis reliquerant , ulterius mini-
me progrediendum censuere . Legato namque Senatus Venetus si-
gnificaverat , Insubrum fines egredi e Republica minime arbitra-
ri : longius enim abductis copiis , neque Insubrum finibus , ne-
que Venetis ditionibus recte consultum iri : at vero , si rationes
belli ulterius progredi compellerent , ac in Montisferrati , vel in
Sabaudia Ducis fines copiæ ductandæ forent , militum licentiam
coerceret , Marchionique , ac Duci significaret , id a Senatu in
mandatis habuisse , ut ab omni injuria eorum ditiones vendica-
ret . Legatus igitur Venetus ad Laudem , quæ Gallis parebat ,
recipiendam cum Metaurensium Duce ; Davalus cum Hispanico
peditatu ab Alexandriam occupandam proficiscuntur . Laus , cui
Julius Severinas præerat , vi non expectata , ad nostros accessit .
Alexandria , quæ Federici Bozzoli auspiciis in fide Gallorum
continebatur , cum jam Alpes transgressum Gaufesium certis
nuntiis accepisset , ultro in Casareanorum potestatem concessit ,
Italæ militibus in Gallias comæatu permisso , qui cum ad quin-
que millia essent , magno usui Francisco Regi fuere .

*Urbina
Laudem oc-
cupat .
Alexan-
dria ultro
Casareanis
se dedit .*

Hic eventus Gallicæ expeditionis fuit , quæ summo ardo-
re , ingenti mortalium opinione suscepta , languescente pri-
mum concitatæ nationis impetu , mox imperatoris fastu , ac
arrogantia repressa , impares exitus habuit : is enim qui mi-
nax , ac jactabundus Italiam summa vi , maximisque copiis in-
gressus fuerat , consilii inops , pavorisque plenus , accisis rebus ,
in Gallias reversus est . Senatus cum egregiam erga Casar-
em voluntatem re ipsa comprobasset , atque omnia , quibus

ex fœdere Venetiis inito tenebatur, cumulate præstitisset, bello jam confecto, Petro Pefareo D. Marci Procuratori Legato in patriam reditum concessit; Joanni Mauro, qui Prætor Cremæ designatus, in Brixienfibus Legatus declaratus fuerat, ut peditibus, ac levioris armaturæ equitibus commeatu permisso, cataphractis in hyberna deductis, ipse Cremæ Præturam iniret, injunctum. Ira bellum, quod intra Italiæ viscera alebatur, disjectum, ac discussum est; ac Respublica in spem felicioris fortunæ erecta, bellorum se casibus Senatus prudentia, Ducum virtute subductam fuisse lætabatur; cum præsertim singulare omnium populorum in illam studium non obscuris argumentis renituisset; nam cum ob diuturnos bellorum labores, pecuniæ inopia Respublica premeretur, certatim singula oppida argenti, atque auri vim pro cuiusque facultate contulere, quibus gratiæ a Senatu actæ: quæcumque ad illarum fortunas augendas pertinerent, summæ sibi curæ futura semper pollicitus est. Ad hæc autem quod egregiam erga Rempublicam fidem, atque operam Franciscus Maria, Metaurensium Dux, summus militiae Præfectus, præstitisset, in eoque omnes imperatoriæ virtutes cumulatae viderentur, quas fortunæ vicissitudinè jactatus, domesticis sibi, externisque præclaris gestis comparaverat; maximum præterea, non modo apud Senatum, verum etiam apud omnes civitatis ordines favorem & gratiam iniisset, de suprema imperatoris exercitus dignitate illi tribuenda a Patribus actum est; cum præcipue plurima accederent, quæ non parum illi ad amplissimam consequendam dignitatem favere viderentur: ditiones imperio illius subjectæ ad læva Adriatici maris littora sitæ, quæ e regione Dalmatiæ Veneto obtemperanti respondent, haud mediocri usui Reipublicæ futuræ: nam frumenti maxime ferax ea pars Italiæ est, hominesque ad bella aptos gignit, ut commeatus, & milites momento præstare possit; quæ ad urbes, atque oppida Dalmatiæ tuenda magnum adjumentum afferre poterant. His de causis Senatus imperatoria Metaurensium dignitate insignivit; iis conditionibus adjectis, ut trecentos ac vigintiquinque cataphractos, ducentos leviores equites in usus belli aleret: annum illi stipendium octuaginta aureorum milia persolverentur, quorum quinquaginta in cataphractos, tri-

1524 ginta millia in leviores equites impenderet : ad hæc quinque illi aureorum millia ære publico penderentur ; eaque omnia decora , ac privilegia , quæ terrestrium copiarum imperatoribus deferri solent , attributa sunt .

Nam vetere Reipublicæ instituto inolevit ; ut , quemadmodum navalium armorum suprema auctoritas penes patricos semper esset , qui , toga deposita , atque arma induti proprio milite , atque indigenarum maritima peritia ingentia facinora edidere , imperiique Veneti fines in Orientis longinqua loca propagavere ; ita quæ ad terrestres pugnas tractandas spectant , exterorum ducum , quorum spectata in Rempublicam fides atque eximia virtus præclaris bellicis actionibus emereret , imperio , fidei , atque curæ committerentur . Cujus consilii rationes eas plerique retulerunt , ut Veneti , qui pacem inter cives , concordiamque semper summo studio aluissent , quieti publicæ perperam consultum existimaverint , civibus tantum auctoritatis impertiri ; exercitus subicere ; summæ omnium rerum præficere ; ne dominandi assuetudine transversi clientelis , atque amicitiiis nixi , popularique aura suffulti , opibus , atque imperio in publicam aliquando perniciem abuterentur . Ufu namque compertum fuisse , ab iis respublicas sæpe labefactatas , ac pessumdatas , qui magnam auctoritatem nacti , civiumque privatas fortunas supergressi , sibi ad arripiendam dominationem gradus struxere . Romanorum exempla documento esse , qui cum exercituum imperatoribus Rempublicam permisissent , ii totis viribus ad dominandi libidinem , non ad imperii incrementa usi ; patriam sanguine civili foedatam , ac domesticarum tempestatum fluctibus obrutam , suis parere consiliis , ac nutibus coegere : quocirca nihil mirandum , si Veneti mortalium omnium publicæ libertatis studiosissimi , moderata imperia civibus tribuere , maritimaque gloria contenti terrestres copias exteris Ducibus subjecere . Verum non defuere , qui verius fortasse universam hujusce instituti rationem non alio , quam ad tempestatum illarum statum referendam duxere , quo in Italia complures Principes , Respublicæ , ac Reguli imperabant ; quique vel amplitudine familiæ illustres , vel militari disciplina clari erant , affinitatibus , clientelis atque amicitiiis fulti quoscumque manu promptos , atque ingenio

nio ad militiæ munera obeunda idoneos existimarent, ad se trahebant, ut in eorum manibus quidquid, vel peditum, vel equitum roboris erat, reponeretur. Hos Principes, ac Respublicæ summa vi auri illectos, annuisque stipendiis obstrictos copiis præficiabant: illorum ductu, atque auspiciis limites non modo tuebantur, verum aliquando provehebant: inde Picinini, Sfortiæ, Fortebraccii, Carmaniolæ fluxere, qui egregie militiæ muneribus functi memoriam in omnem posteritatem propagarunt; humilique loco, abjectis parentibus orti, virtute sibi ad summos honores, atque imperia gradum fecere. In ea tempora cum Respublica Veneta incidisset, ubi terrestre imperium laudi maritimæ adjunxit, a procerum rerumque publicarum, quæ tunc in Italia florebant, exemplis non abhorrens, gravissima bella exterorum Ducum auspiciis gessit: cum interea, quæ ad classes, bellicosque maris apparatus, totamque navalem rem spectarent, civium virtute, ac disciplina administrarentur, quam, veluti propriam, cum Republica ortam, atque ab illius incunabulis exceptam majores nostri per varias temporum successiones posteris transmisere, nullamque maris oram, vel procellis infestam, vel piratis infamem, formidandam uspiam censuerunt: opes, atque imperium a parvis initiis ad summam amplitudinem perduxere. Neque vero dubium videtur, ita si tempestates tulissent, quin plurimi bellica virtute, rerumque gestarum fama noti cives terrestribus pugnis præesse, neque minoribus terra, quam mari præclaris facinoribus Rempublicam illustrare potuerint. Verum ea, quæ arduis rerum maritimarum casibus, periculis, ac laboribus probata virtus enituit, ad continentis imperium adipiscendum, aut augendum Veneti minime utendum rati, a veteri instituto nunquam recessere, neque decursu temporum confirmatum inmutari voluerunt. Quo fit, ut vani illi metus penitus a Venetorum magnanimitate alieni existimandi sint, quibus plerique permotos exteris magis, quam civibus terrestres copias committere solitos fuisse sibi persuaserunt; cum ingentes classes milite refertas eisdem tradiderint, atque in triumpho morem e præliis redeuntes in civitatis sinum hostium manubiis onustos exceperint. Verum, ut ad institutum revertar, Metaurensium Duce imperatore declarato, Joanni Fulgo-

1524 fio Genuensi, qui principatum in patria adeptus antea fuerat, centum cataphractorum equitum præfectura a Senatu tributa est; horum quinquaginta sub Alexandro; totidem sub Cæsare fratribus stipendia publica mererent. Aloysius Gonzaga Rodulfi filius militiæ Venetæ est ascriptus, annum stipendium pacis tempore sexcenti aurei, bello mille decretum, quo centum cataphractis, aut ducentis levioris armaturæ equitibus Reipublicæ militaret.

*Ostrovizza
a Turcis
occupata.*

Hoc anno de munienda Jadera urbe, quæ Illyrici caput est, variis consultationibus in Senatu agitatum; cum Suleimanus Turcarum Imperator post Albam Græcam in Pannonia occupatam, novis in dies oppidorum accessionibus imperii sui fines late propagaret, ac nuper Ostrovizzam sibi adjecisset, quod oppidum, a Laurana in agro Jaderensi posita haud longe distat, propinquitatemque ferocis, ac potentissimæ gentis provinciæ pertimescendam Senatus censeret. Nam terminatur Illyricum a septentrionali plaga Pannoniis; a meridionali vero Adriatico sinu; ab occasu Istria; ad orientem solem Mœsia, linea, quæ a Savi fluminis diverticulo ducta juxta Scardum montem protenta, Liburniam ab Epirotis determinat. Urbium, atque oppidorum numero, incolarum frequentia, ac ferocia, frugum ubertate, sinuum, ac portuum varietate, quibus universa ora maritima distinguitur, insignis provincia fere omnis ea tempestate Reipublicæ imperio continebatur. Jadera inter civitates principatum obtinebat, archiepiscopali dignitate, agri fertilitate, & amplitudine, civium opibus, castellis, quorum tria, Laurana scilicet, Nadinum, ac Novigradum præcipua habebantur, longe ceteris anteibat; præteritisque temporibus sæpius cervices a Venetorum dominatu excutere ausa, sæpius domita, at repressâ fuit. Hanc civitatem totius Illyrici primariam majoribus præfidiis firmare, vallo, fossa, propugnaculis munire; tum ad cives in officio continendos; tum ad hostes fortius sustinendos Senatus decrevit: ea omnia ita præstita fuere, ac subsequens temporibus cumulatius aucta, ut inter præcipuas Veneti imperii urbes, situs opportunitate, mœnium firmitate, ac propugnaculorum magnitudine merito connumerari queat.

*Jadera a
Venetis
munita.*

Dum hæc summo studio geruntur, quies, quæ summa omnium

mnium lætitia Italiæ parta videbatur, brevi labefactata, ac convulsa, majores exitiorum, ac cladum ruinas dedit. Franciscus Galliarum rex Gauferii turpi ex Italia discessu commotus, non per duces bellum gerere, sed ipse in Italiam cum ingenti exercitu ad Insubrum imperium recuperandum proficisci statuit. Ea re cum vehementer Cæsaris animus angere-
 tur, anteventendum ratus, in Galliæ intima præcordia bellum inferre statuit, ut Regem a novis in Italia ciendis motibus revocaret; eo præsertim Caroli Borbonii consiliis, atque adhortatione ductus, quem, quod auctoritate, & opibus inter Gallicos proceres eminebat, maxime ad commovendos populos, ac res Gallorum turbandas aptum fore censeret: fieri posse, ut regno laceffito, de invadenda Italia Francisci consilia interturbaret, cœptisque, fortuna favente, Borbonii existimatione parte aliqua Galliæ potiretur: cum in primis Henrici Angliæ Regis opes accederent, qui veteribus, recentibusque injuriis Gallis infensus, cum Imperatore se jure societatis devinxerat, ut si uterque diversis e regionibus; Cæsar ex Hispania, aut inferiori Germania; Anglus a Northmanis regnum eodem tempore aggredierentur, omnia illis prospera futura sperandum videretur. Magna præmia a Cæsare Borbonio proposita; ut in avitum imperium restitueretur; Narbonensis Galliæ regio adjiceretur; regis titulis insigniretur. In eam maritimam Galliæ oram Cæsar arma invehenda duxit, quæ portuum, ac sinuum frequentia, & amplitudine ad comparandas, atque augendas classes valde est opportuna, atque ob celeberrimum Massiliæ emporium ad negotia, quæ toto Mediterraneo exercentur, excipienda valde accommodata.

Borbonius itaque, ac Piscarius, quem Cæsar expeditioni præfecerat, cum quingentis cataphractis, octingentis levioribus equitibus, quatuor Hispanorum, trium Italicorum, quinque Germanorum millibus peditum Nicæam proficiscuntur: & licet neque terra tantæ rei perficiendæ vires pares essent; mari vero regia classis Cæsaream, cui Hugo Moncata præerat, superaret; omnia tamen Imperatoris decretum, & Caroli Borbonii constantia vicit. Cum exercitu Provinciam ingressi Taurentiæ turrin (hodie *Tolonem* vocant) quæ portui imminet, expugnant. Aquæ Sextiæ urbs regionis primaria ultro in Cæ-

1524

*Francisci
Gallorum
Regis de
Italica ex-
peditione
decretum.*

*Cæsaream
in Galliam
bellum in-
ferunt.*

*Tolone a
Cæsaream
capta.*

1524
Aquerfium
deciio.

fareanorum potestatem venit. Illius auctoritatem alia minora oppida, nullo obsistente, sequuntur; cum enim quas hostibus opponeret justas copias in agris rex non haberet, præfecti intra urbium, oppidorumque moenia continere milites, quam dubiam martis fortunam experiri malebant, donec rex, cui Cæsareanorum in Galliam ingressus valde inopinatus acciderat, exercitum instruere, Germanisque & Helvetiis firmare posset. Animis inde auctus Borbonius auctor erat, ut Rhodano amne trajecto, in intima Galliæ loca exercitus duceretur; Rege imparato, pecunia laborante, suis copiis haud satis fidente, externis subsidiis nudato, aditum ad tutam, peramplamque de hoste victoriam reportandam patefieri. Vicit tamen Pilsarii, Hispanorumque militum sententia, qui Massiliam oppugnandam censebant, opportunitate loci adducti, qui ad Gallias subigendas, atque ad Italiam invadendam alliceret. Universis itaque copiis urbem aggrediuntur; dispositis tormentis moenia quaterere; cuniculis occultos in civitatem aditus moliri; nihil non experiri, ut perampla, nobilique Galliarum urbe potirentur. Verum irritò cuncta conatu cessere; nam murorum firmitudo, militum virtus, Rentii Ceritis, cui ex Italia in Galliam profecto civitatis tuendæ munus mandatum fuerat, præstans rerum militarium usus, incolarum erga Regem incredibilis amor, in hostes acre odium, fortissimo munimento erant. His certa auxiliorum spes accedebat, quæ mari, terraque magno studio comparari certis nuntiis afferebatur; cum rex Avinionem profectus ingentes copias undique colligeret. Cæsareanis, neque pecunia in promptu erat, neque Anglus Northmandiæ bellum intulerat, neque Cæsar ab Hispaniæ finibus in Galliam irrumpere potuerat. Itaque cum quadraginta dies in Massiliensi expugnatione contrivissent, tandem re desperata, exercitu amoto, discessere, & quammaximis itineribus poterant in Italiam contendere, minoribus tormentis in frustra comminutis, mulorumque dorsis impositis; majoribus, quia propter Alpium confragosa itinera duci non poterant, Genuam navibus comportatis.

Cæsareani
Massiliam
aggrediuntur.

Massilia a
Rentio Ce-
ritis propu-
gnatur.

Galliarum rex Mediolanensis ditionis recuperandæ opportunitatem advenisse arbitratus, si maximis, quas collegerat, copiis recta in Italiam proficisceretur, dum hostes improspere

Maf-

Massiliae eventu animos demississent, Helvetiorum peditum sex millibus, totidem Germanorum numero, ex Italia, Galliaque decem millibus delectis militibus, cataphractis equitibus ad duo millia, paribusque levioris armaturae equitibus stipatus incredibili celeritate in Italiam contendit. Ferunt itineri accinto Ludovicam matrem significasse, antequam Alpes trajiceret, convenire se illum, & colloqui cupere; Regem licet omnibus pietatis officiis matrem in omni vita coluisset, veritum, ne muliebri affectu mentem nulla re immutandam flecteret, illius colloquium renuisse. Itaque Franciscus, per Alpes Cottias arrepto itinere, per Salassiorum fines progressus, eadem die prima cum acie Vercellas, qua etiam Davalus Albam cum equitibus, atque Hispanis peditibus pervenit, Germanis insequentibus, mox Borbonio Duce: postridie Davalus Alba ad vicum Iriae juxta Padum profectus: proxima luce suas copias Ticini cum Prorege conjunxit. Tam inexpectato, celerique Regis in Italiam adventu perculsi Lanojus, Borbonius, ac Davalus, de bello administrando consiliis statim initis, Mediolanum robur exercitus traducere, Ticinum valido militum praesidio munire statuunt. Illi tuendo Antonium Levam cum trecentis cataphractis, ac quinque fere Germanorum peditum millibus praeficiunt: cum reliquis ipsi copiis Mediolanum contendunt; Sfortiae, qui Pisleoni erat, significant, ut nulla mora interjecta eodem conveniat. Verum eo in statu civitatem offenderunt, ut adversus ingentes Regis conatus defendere se illam posse diffiderent: pestilentia, quae tota aestate saevierat, urbe deformata, summa frumenti, rerumque omnium inopia laborante. Ad haec vero, cum moenia, aggeres, propugnacula tere solo aequata essent, neque praetemporis angustia fossores, atque opifices ad ea reficienda vocari, aut comparari possent; Gallique cis Ticinum castrametari ab exploratoribus nuntiarentur; satius esse duxere, spe ad meliora tempora servata, fortunae, ac felicitati hostium cedere. Quocirca edicitur, ut copiarum duces in castrinum parati copias in promptu habeant. Interea vero Franciscus Sfortia, qui cum suis Ticino movens vix duo passuum millia confecerat, a Ferdinando Castriota, tormentorum machinarumque ductore, de Gallorum cis amnem Ticinum transitu admonitus, veritus, ne sibi ali-

*Franciscus
Galliarum
Regis in
Italiam
adventus.*

Mediolanensis pestilentia.

quid

1524 quid detrimenti in itinere accideret , consilio mutato , Ticinum revertitur .

Galli , qui victoriam in celeritate reposuerant , instructa acie ad urbem propius accedunt . Cæsareani commeatus quam maximam copiam possunt in arcem invehit jubent ; Mediolano egressi Laudensi via proficiscuntur : vix Romana porta exierant , cum per Ticinensem , & Vercellensem Galli ingressi incruenta victoria Mediolano potiti sunt . Constans fuit opinio , ingentem eo die Gallos oblatam rei egregie gerendæ occasionem deseruisse , vehementiorique Mediolani urbis desiderio integra victoriæ laude privatos esse ; qui si eodem animi ardore redeuntes ex Provincia Cæsareanos insequuti fuissent , longis itineribus defatigatos , cum plerique arma abjecissent , atque equos amisissent , profligare , ac delere potuissent : ne id fieret , Regis occupandæ urbis desiderium obstitit ; cum mortaliū ejusmodi sit ingenium , ut si quando rerum , quas ardentis animo concupivere , compotes fiant , partis detentus animus langueat , & contabescat , ac dum præsentibus fruitur , dispicere futura , vel prævidere nequeat . Ceterum erga Mediolanenses summa Regis clementia enituit , qui nil hostile a militibus fieri passus : ipse , nisi confecto bello , intra mœnia contineri decori regio minime convenire arbitratus , ne invisere quidem civitatem voluit . Verum quo potissimum Mediolanum adeptus victorem exercitum duceret , consulto , Ticinum , in quo summum ad profligandum bellum momentum inerat , aggredi statuit , veritus , ne si a tergo relinqueretur , circumveniri ab hoste exercitus posset . Relicto igitur Mediolani quantum fatis esset militum præsidio , ipse cum ceteris copiis Ticinum contendit .

Gallorum in Italiam adventu , repentina rerum mutatione Italici principes percussi , in summa animorum perplexitate versabantur ; cum maxime timerent , ne prosperis rerum eventibus elatus , ac victoria impotens Galliarum rex , Cæsareanis ex Infubrum possessione ejectis , suum ad arbitrium res Italas componere statueret ; cum illi alte animo infedisse videretur injuria , quam sibi ab Italis illatam rebatur , qui vetere illius amicitia , ac fœdere relicto , Cæsari accesserant : cujus ulciscendæ , Cæsareanorum debilitatis , fractisque viribus , copia-

rum

rum robore , ac numero potens , occasionem nactus videbatur : nam cataphractus Gallicos ad duo , Germanorum peditum octo , Helvetiorum sex , Italarum quatuor millia habebat : præterea milites voluntarios quamplurimos , qui prædæ spe illecti quotidie ad exercitum confluebant . Cæsareani contra , neque in acie vires ostentare , neque in agris copias explicare poterant ; sed intra oppidorum munimenta continere se cogebantur , ut quacumque rex vellet , vix nullo obsistente , victor excurreret . Clemens Pontifex , ut foederi , quod anno elapso inter Hadrianum , Carolum , ac Venetos ictum fuerat , subscriberet , adduci non potuit ; cum adeo se Cæsari obstringi , ut in Gallorum Regis inimicitiam incideret , minime tutum censeret ; in id vero incumbere , ut pacis inter potentissimos principes conciliandæ , vel paciscendarum induciarum ratio iniretur ; quorum illud a Cæsare ; hoc a Rege minime probabatur . Veneti , qui de Gallorum in Italiam adventu fama gliscente , copias augeri , septem millium peditum , equitum mille delectum haberi iusserant , Urbinatem imperatorem ; ut de gerendo bello consilium caperent , Venetias advocaverant ; cataphractus equites , ut in omnes rerum eventus parati essent , in Veronensium fines miserant . Cum valido exercitu Regem celerrime Alpes transgressum , Mediolanum occupasse ; ingentes victoria spiritus sumpsisse ; totius sibi Italiæ principatum brevi polliceri ; consilia pacis aspernari intellexissent : quoniam difficillimis temporibus , tot procellarum , turbinumque imminente tempestate consilia publica fluerent , summopere solliciti erant . Adversus Regem proprio milite , externisque auxiliis præpotentem , antea amicitia , ac foederis nexu Reipublicæ adstrictum , nisi summo periculo arma sumi posse pecuniæ difficultate , militum paucitate , Mediolani amissione attritas Cæsareanorum vires ad obsistendum exundantibus Gallorum copiis impares videbant . Quid si rex itidem secunda afflante fortuna , Ticinum adipisceretur ? aut Cæsaris Duces , desperatis rebus , spe subsidiorum abjecta , Insubribus penitus excederent ? timendum esse , ne rex injuriæ persequendæ stimulis actus , fines Reipublicæ ingressus , victricia adversus illam arma convertat : ad hos bellorum impetus sustinendos impares illius vires esse : his addi Clementis erga Regem propensum animum ,

*Urbinas
Venetias
evocatus .*

1524 mum; qui licet in neutram partem initio propendere videretur, postquam tamen Gallos Mediolano potitos persensit, ne Ecclesiæ ditiones superioribus annis diu bellis vexatas novis calamitatibus objiceret, a pacis, foederisque cum Rege societate minime averfus esset; quippe qui cum Senatu ageret, ne Gallorum amicitiam aspernaretur, pacique publicæ confuleret; proprium illud Venetorum semper prudentiæ fuisse, pericula primum saluberrimis consiliis repellere; in ea conjectos virtute, constantiaque superare. Contra foedera superiore anno sancte cum Imperatore icta mentes sollicitabant, quibus deesse indignum eo Senatu videbatur, qui jura amicitiae etiam diffitis gentibus, atque ab institutis, ac religione abhorrentibus servasset. His fiebat, ut difficillima, ac periculi plena ea deliberatio esset. Primum igitur Urbinatæ copiarum Imperatore, & Petro Pefareo, qui denuo Legatus fuerat declaratus, Venetiis discedere jussis, injunctum fuit, ut ne quid Reipublicæ civitates, oppida, agri, incolæ detrimenti paterentur, omni opera, curaque providerent; statimque Senatu convocato, dissentientibus Senatorum, qui præcipui ea tempestate erant, sententiis, disceptatur: Dominicusque Trivisanus, ac Aloysius Mocenicus, qui tunc primi ordinis Præconsultores erant, atque prudentia, & eloquentia ea tempestate florebant, magnis certaminibus e suggestu in Senatu acerrime pro utraque parte disseruere. Primum Dominicum Trivisanum, Marcium Procuratorem, ætate, rebusque pro patria terra marique gestis clarum, in hanc sententiam dixisse ferunt.

Dominici
Trivisani
Procuratoris
oratio.

Si unquam ulla in re sapientiam vestram, maximumque rerum gerendarum usum, Amplissimi Patres, in consiliis capiundis Respublica desideravit, eadem potissimum difficillimo hoc tempore a vobis suo quodam jure requirit; ut qui ex cunctis civibus propter egregiam virtutis opinionem in amplissimum Senatoriæ dignitatis gradum cooptati estis, iidem Senatorio munere, dum de rebus gravissimis decernendum est, strenue perfungamini. Non enim res hujusmodi agitur, que in utramvis partem propendeant consilia, parum momenti ad publicam incolumitatem allatura sit; sed hoc uno Senatusconsulto, bellumne cum potentissimo Francisco Galliarum Rege suscipiendum, atque hæc civitas, universumque imperium, quod nomini Veneto paret,

ret,

ret, quieti, ac paci sapientia vestra restitutum, in majores angustias, bellorumque procellas conjiciendum sit; quæ adeo gravia mihi videntur, ut in hoc consilio capiendo rem omnem publicam, privatamque, divitias, imperium, per tot temporum successiones auctas, exaggeratasque nobilissimæ civitatis fortunas in discrimen adduci censeam. Quis enim adeo est rerum imperitus, ac ignarus, qui nesciat statim, adversus Regem victoria exultantem arreptis armis, ditiones vestras cunctas rapinis, cadibus, incendiis, atque omnibus bellorum calamitatibus conflagraturas? Quæ tot, atque ingentia mala, si prudentia arce-re, si opportunis consiliis avertere vestrum est, Patres, nesciri, cur speciosa magis, quam tuta, hac temporum conditione, hoc rerum statu, ampiecti velimus. At cum Cæsare superiore anno fœdus percussum est; ne Mediolani imperio excidat, decertare, cuicumque hosti ingruenti pro viribus obviam ire debemus. Utinam vero is status rerum esset, atque ita Respublica se haberet, ut ea salva, atque incolumi hæc præstare possemus: urgemur undique non imminentium modo, sed præsentium periculorum mole, ut jam non de Mediolano tuerdo, verum de imperio servando, hostibusque a Reipublicæ finibus arcendis agatur; cum rex quæquo versus arma victricia prosperis successibus insolescens verterit, novas præteritis victoriis sit cumulaturlurus. Expectabitisne illum hostem recenti injuria infensum, illiusque vindicandæ ingenti studio incensum? at quo exercitu? quo milite? quibus viribus? exundanti hujus torrentis vi, quæ munimenta, quos aggeres obijcietis, ne perfractis repigulis, undique in perniciem vestram ruat? Cæsaris res in Italia periclitantes sustinuinus; Ducibus, commeatu, copiis, pecunia adjumento fuimus; fultum nostris auxiliis Mediolanum stetit; omnia, quæ a nobis proficisci possent, abunde, & cumulate præstitimus. Nunc omnium rerum facies immutata est. Rex cum prævalido exercitu in Italiæ præcordia irrupit: nullo negotio Cæsareanis urbem, totius regionis caput, ademit: anni tempus, prospere rei gerendæ opportunitas animum jam per se anhelantem ad majora impellunt. Cæsaris exercitus, neque justo certamine cum hoste congredi, neque e mœnibus exire oppidorum potest; Ticini, Laude, Cremonæ inclusi milites impetum hostium perborrescunt; auxilia incerta admodum, vel lon-

1524 *longinqua; pecunie, vel ad continendos veteres, vel ad novos comparandos milites summa inopia; Cæsar in extremis Hispanie oris degens, neque auctoritate, neque consilio, neque viribus jam labentibus, ac cito casuris rebus præsto esse potest. Quid igitur? nos, qui undique bellorum incendiis circumfundimur, armis Gallorum circumcingimur, propriae salutis obliviscemur? atque, ut Cæsaris res ruentes sustineamus, nos in malorum omnium barathrum, certamque perniciem conjiciemus? Id non virtus arduis in rebus a vobis semper testata; non prudentia; non venerandi istius toto orbe Senatus canities timere nos finit. Nautæ profecto medio in mari fluctibus, ac procellis jaçtati, portum, quem recta tenere nequeunt, ventis obsecundando, tempestatibus obsequendo, cursum flectendo, sæpe assequuntur; ita viri sapientes, atque ii, qui in rebus publicis, imperiisque regendis florere, consilia nonnunquam temporum rationibus accommodando, patriam e summis periculis eripuerunt. Exemplo, atque argumento nobis sit Clemens Pontifex Maximus, vir exactæ prudentiæ, atque in maximis gerendurum rerum curis innutritus, qui cum primum Pontificatus gubernacula suscepisset, medium se inter Imperatorem, regemque constituit, atque ut potentissimos principes in exitium Christianæ Reipublicæ dissidentes, restinctis odiis, conciliaret, enixe laboravit; cumque illorum animos a pacis studiis aversos intellexeret, Regem faucibus Italiæ hærentem ingens mori bellum inspiceret; non exasperandum, sed officiis, benevolentieque significationibus alliciendum, mulcendumque duxit. Modo vero cum eo, jam Mediolani petito, de fœdere sanciendo agere incepit. Ea res si ad exitum perducitur, Pontifex autem, & rex Gallie, Republica prætermissa, consentiant; quos vobis Italos Principes amicitia devincietis? Florentinosne, qui Pontificis auctoritatem sequuntur? an Duces, qui neque viribus, neque auctoritate polent; immo clientelis, & patrociniis aiorum nituntur? Ad mensum jam videre videor, Gallum, nullo contradicente, toti Italiæ frenâ injicere, illamque pro arbitrio moderari: in nostros fines irrumpere: cuncta ferro, sanguine, incendiis, rapinis deformare. Contra vero si illius, quæ ultro a vobis petitur, amicitiam amplectimini, ad quam a Pontifice adhortamini, ab ipso Rege invitamini, omnia tu-*

ta, tranquilla, felicia nobis polliceri possumus. Ad hæc Aloy- 1524
 sium Mocenicum ita respondisse ferunt.

Qui de rebus gravissimis statuunt, eos ab omni spe, metu, ira, odio, ceterisque humani animi perturbationibus vacuos, ac liberos esse decet; ne, si rationis loco, quam agendorum omnium regulam sane præstantissimam a Deo optimo maximo accepimus, animi motus sæpe illi adversos in consilium vocemus, recti specie decepti ea decreta amplectamur, quæ sæpe Respublicas cum ignominie nota maximis objectas periculis aliquando pessum dedere. Quod utique in consilio de tantis rebus capiendo ne vobis accideret, verendum fortasse esset; nisi vestra constantia, Patres Amplissimi, arduis Reipublicæ temporibus, non huic modo civitati, sed Italiae, atque universo orbi perspecta omnem mihi penitus hanc dubitationem ex animo eximeret. Quis enim, dum ex hoc loco summa auctoritate, & eloquentia amplissimum Virum differentem audivit; potius trepidatione, metu, terrore suadere vobis Gallorum amicitiam, quam ratione, aut præteritarum rerum exemplis non animadvertit? quasi vero larvis, ac terriculis majorum exempla, vestra instituta non maxime præponderent. Nemo sane ignorat, qua fide, integritate, constantia sanctissimi illi viri, qui nobis florentissimam istam Rempublicam, atque imperium, veluti per manus tradidere, societates, fœdera que coluerint; ut sæpe sociorum causa gravissima bella susceperint: non pericula, impetus hostium, cædes reformidarint: quo effectum est, ut summi Reges, ac nationes amicitiam vestram concupiverint; inde Venetum nomen usque ad extremas orbis regiones protentum immortalẽ gloriam huic Reipublicæ, ac per amplum imperium pepererit. Tot egregia decora a majoribus nostris parta, ut hoc uno Senatusconsulto obscurare velitis, auctor vobis est Trivisanus; dum, ut pacti superiori anno cum Cæsare fœderis obliviscamini, Galliarum Regis societatem amplectamini, eximia dicendi vi, & copia enixe contendit. Quoniam vero illud summopere ab institutis vestris abhorrere novit, ut nulla causa permoti societates, ac fœdera sanctissime idta, & confirmata dirimatis, atque convellatis, eo disputando orationem flectit; Gallos Mediolano potiri, viribus pollere, Regem quacumque velit armis sibi sternere iter posse, Ticinum bre-

*Aloyfii Mo-
 cenicæ ora-
 tio.*

1524

*vi in suam potestatem redacturum, res nostras eo loco esse; ut, nisi foedere cum Gallis inito, nulla nobis spes reliqua sit. Quae omnia si ita se haberent, ut Trivisanus disseruit; constantiae tamen, ac dignitatis vestrae esset, omnia prius experi-ri, nihil praetermittere, antequam ab oppigneratae fidei vestrae testimoniis recederetis, sponsiones, ac pacta infringeretis. Verum non ea est rerum conditio, ut ad extremaeque non evitandae necessitatis remedia confugiendum sit, ut precipites in Gallorum amicitiam nullo consilio, nulla re urgente prorruamus. Nam quid rei est, cur copiis, & Ducibus Caesaris parum fidamus? praelione sunt victi? an magna pars exercitus deleta? an forte nulla auxiliis, copiisque augendis spes relicta? Integer exercitus; strenui, atque obstinati Duces; subsidia undique accersuntur. At vero a Gallis ensibus vagina reconditis Mediolanum in potestatem redactum; Cesareani omnes in fugam versi. Primum quae illius civitatis conditio hoc tempore fuerit, nemo non novit: pestilentia absumptos cives: urbem desertam, cunctarum rerum inopia laborantem: diruta moenia: prostratos aggeres, ut ne minimum quidem pristini roboris, atque amplitudinis retineat. Deinde non fuga arrepta, ut fertur, Cesareani a Mediolano recessere; quinimo mature habito inter prudentes, atque bellis administrandis assuetos Duces consilio, cum satius esse duxerint, per amplam civitatem, quam tueri non sine maxima difficultate possent, hosti permittere, quam robur copiarum in illa defendenda summis periculis objectare; Ticino, Alexandria, Cremona militum praesidiis firmatis, donec externo milite exercitu aucto, ad decertandum acie cum hoste pares sint. Quis enim sibi persuadeat, Caesarem, qui amplissimum in Italia imperium, tot impensis, laboribus, ac sanguine partum possideat, curam illius, vel retinendi, vel recuperandi abjicere omnem velle? Non hoc praeterita egregia facta; non mens; non aetas; non ardor, atque impetus illi insidens ad gloriam; non imperatoriae dignitatis apex persuadent. Ex Germania, Hispania, & ceteris, quae nomini Austriaco parent, copias in Italiam mittet, omni ope, studio, conatu de Insubrum imperio cum Rege certaturus. Quae si contingant, quid, sprete illius amicitia; quid, contempto foedere, tunc vobis agendum erit? cum amicos longe, ho-
stes*

stes prope, atque in sinu, ut ita dicam, habuerimus? At Pontifex, qui auctoritate plurimum valet, atque in utramvis partem pendeat, summum ad victoriam consequendam momentum affert, amicitiam Regis complectitur; de paciscendis cum illo foederibus agit; vos hortatur, rogat, ne a suis diversa consilia ineatis. Facit sane Clemens, quod e re sua fore existimat; Caesar, nulla pactorum conditione obstringitur; semper Gallis insita quadam patriæ propensione favit: nos Cesari ex foedere obstricti, neutri parti unquam addicti fuimus; amicitias publica utilitate, dignitateque metimur; neque Pontificis cobortationes apud nos majus pondus habere debent, quam commoda, ornamentaque Reipublicæ patiantur; cum idem Pontifex si aliquo minus fausto eventu (ut in bellis plerumque solet) Gallorum victoriam in dubium vocari senserit, qua facilitate modo Gallis; eadem tunc Cesareanis adhaesurus sit. Vos vero, Patres sapientissimi, qui animi moderationis, constantiaeque singularis apud omnes gentes laudem tulistis, videte, ne tam præpropera cum Gallo societas ex levitate potius animi, quam ex eodem moderationis, ac constantiae fonte fluxisse videatur; cum præsertim Gallorum Regem nullo unquam tempore amicitiam vestram aspernaturum certum sit, nullum majus in Mediolanensi imperio retinendo firmamentum, quam amicitiam, societatemque vestram habiturum.

Ob diversas Senatorum sententias eo die nihil a Senatu decerni potuit: quadriduo post eodem coacto, cum recentia Pontificis officia, quibus Patres ad Gallorum amicitiam trahere conabatur, accessissent, eorumque vires incrementa quotidie fumerent, Collegii Patres Marco Foscaro, apud Pontificem oratori, ita scribendum, mandandumque esse censuerunt, & iij. kal. novembris ad Senatum retulere: Pontificem adiret; miram illius prudentiam, vigilantiam, qua pro communi reipublicæ Christianæ salute excubaret, Senatus nomine quam maximis posset laudibus extolleret: ab illius consiliis nunquam alienum, aut aversum fore, totum hoc grave negotium in ejus auctoritate, consilio, voluntateque reponere, quem, ut summum in terris locum obtinentem decet, publicæ incolumitatis custodem, ac vindicem haud dubiis argumentis perpexerit. In hujuscemodi Senatusconsultum, Zacharia Bembo conti-

1524

nentis Praeconsultore licet magna dicendi vi, atque impetu animi contradicente, frequentes Senatores ivere. Sequenti vero die ex Fosdari literis acceptum est, Joannem Matthæum Gibertum omnium Clementis consiliorum participem, qui Datarii munere fungebatur, citatis equis ad Regem ab eo missum, ut de foedere fanciendo ageret.

Cæsareani interea Duces, ut Ticinum fortiter adversus Gallos propugnarent, nihil prætermittunt: annonam omnis generis in urbem convehunt: stationes militum disponunt: molas frumentarias parant: pecuniam undique conquirunt: selectos fide, & solertia viros in Germaniam ad novos illius gentis delectus habendos mittunt. Ferdinando Davalo injungunt, ut Hispano milite Laudem in fide contineat, magnum in ea urbe momentum ad bellum esse, quod Abdua flumine, quo illius moenia alluuntur, ad colligendas copias esset opportuna, eaque ab hostibus occupata, Ticino Germanorum supplemento subveniri non posset, omnisque trans Abduam ora cum Cremonensi agro in hostes foret concessura. Gallorum rex eorum omnium, quæ ad Ticini expugnationem necessaria essent, nihil prætermittebat; ac v. kal. novembris urbem aggressus ad Carthusianorum ædes quinque a Ticino passuum millibus castra locat, quæ dum propius admoventur; levioribus certaminibus propugnatorum virtutis periculum facit; mox disposito circa urbem exercitu, aptatis tormentis, biduum ab oriente, & occidente moenia continenter quatuntur; quorum ingenti impetu, ac vi nonnullis in locis diruta, ac prostrata, aditum in urbem patefecerant. Rex milites fossas transilire, & per murorum ruinas ordinata acie conscendere jubet. Gallorum virtuti, & audaciæ acriter Germani, Hispani, atque oppidani obsistunt; utrinque compluribus cæsis, Galli repelluntur. Irrito eventu ingressu urbis tentato, ad operas vinearum, aggerum, propugnaculorum, cuniculorumque divertit; quæ cum absque temporis mora ad exitum perducere non possent, ac nulla re propugnatorum constantiam imminui animadverteret, cunctationis impatiens, Ticinum annem in duo distractum cornua; alterum civitatis moenia alluens, præaltis, latisque aggeribus divertere ab urbe, atque uno, eodemque alveo deducere parat, ut ex ea parte urbem

tur-

turribus, & propugnaculis nudatam, ac profunditate tantum aquarum tutam, feliciori successu adoriatur. Sed incredibili prope hominum multitudine opere inchoato, immensisque in eo perficiendo exhaustis pecuniis, cum repente pluviae incidissent, aquarum infueta, ac vehementiori copia irriti conatus cessere.

Quapropter, neque vi, neque operibus Ticinum expugnari posse Galliarum rex expertus, obsidione civitatem premere, tum ad rerum omnium inopiam redactam compellere ad deditiorem statuit. Quæ cum brevi temporis intervallo perfici non possent, duriores, atque animo conceperat, urbis expugnationem Pontifex fore arbitratus, animi anceps, variis agitur curis, quidnam potissimum tanta in re agendum esset, mente volutabat, totumque belli exitum ex Ticinensi oppugnatione pendere ratus, nihil undequaue tutum sibi decernere posse videbatur: defenso a Cæsareanis Ticino, Gallorum impetum retundi, vincique illos posse: urbe a Rege vi, aut deditiione recepta, reliquam Insubrum ditionem statim in illius potestatem concessuram, ac reliquias Cæsareanorum exercitus brevi confectum iri. His fiebat, ut in Clemente pristinus ille ardor, quo cum Rege amicitia, ac foedere jungi concupiverat, paulatim languesceret, & restingueretur, consiliumque a Ticinensis expugnationis exitu petendum censeret. Eam rem vocato ad se Reipublicæ oratori secreto aperuit. *Summa, inquit, prudentia hac tempestate, dum maximarum rerum momenta in ancipiti sunt, utendum, cunctatione opus esse, ne ex festinatis consiliis omnia in summa pericula prolabantur; proinde sibi constitutum esse, nihil hoc rerum statu certi decernere; si Ticinum Cæsareani tuerentur, foederi cum Rege ineundo moras nequere: contra si urbe Gallus potiatur, statim cum Rege societatem, foedusque inire, & a Cæsaris Ducibus flagitare, ut penitus Insubrum imperium Gallo cederent; abnuentibus, illico bellum illaturum: cupere, quæ mens Patrum hac in re sit, intelligere.* Foscarum literis, ut moris est, in Senatu perlectis, variæ fuere sententiæ; nonnullis consilium Pontificis probabatur, rescribendumque censebant, Ticino expugnato, statim cum Rege societatem ineundam. Aloysio vero Mocenico consilii Sapienti, licet Ticinum in Regis pote-

1524

statem perveniret, nihil tamen, nisi denuo consulto Senatu, fieri placebat. *Quid enim si Cæsareani, Ticino amisso, adhuc milites sub signis continerent, atque haud dispares viribus, justo praelio cum hoste congredi vellent? quid si Gallus multa cum caede, ac sanguine urbe potiretur? Temporis momento dubios humanarum rerum casus verti; plurimum fortunam in bellis posse; quocirca nihil incerto eventui committendum, neque aliquid absque Patrum consensu in re tanta perficiendum. Qui alterius erant sententiæ, summopere cavendum esse, ajebant, ne ambiguo responso Pontifex turbatus, atque in hac rerum fluctuatione incertus, Reipublicæ consilia suspecta, amicitiam patrum fidam opinaretur, separatimque ab ea consilia caperet, quo nil periculosius, nil durius hoc tempore accidere posse: ut contra nil salubrius, & conducibilius, quam communia consilia, communem mentem cum Pontifice habere: nulli dubium esse, quin de toto belli eventu ex Ticinensi obsidione conjectari possit; unde non modo Gallie Cisalpinæ, verum etiam totius Italiae res pendere necesse sit.* Verum cum in neutram sententiam Senatores ivissent, Hieronymi Pefarei consilium audivit, ac probavit Senatus. Is neque Pontificis animum in suspicionem adducendum, neque itatim Ticino occupato, foederis condiciones amplectendas, quæ extremæ erant sententiæ, censebat: facile id assequi posse, si Foscarus Clementi ob oculos poneret, auctas senis Germanorum peditum millibus Cæsareanorum copias, comparatam ducentum quinquaginta aureorum millium pecuniam, Hispanorum militum auxilia, quæ propediem in Italiam ventura fama vulgaverat. Quid si Ticini expugnatio multo sanguine, caede, detrimento Gallis constet? tunc (nisi importuna celeritate utendo, nimis anxii de Gallorum societate videamur) majori certe cum utilitate, ac dignitate totam rem transigi posse: neque vero hæc ea de causa dici, ut quidquam de illius egregia prudentia, & virtute ambigatur; sed, ut ad præstandam singularem animi gravitatem, ac moderationem, qua mirifice excelleret, eo magis inflammaretur; Senatum nunquam ab illius consiliis, ac voluntate alienum fore. Eodem fere tempore Prorex Carolum Aragonium, Franciscus Sfortia Equitem Bilium, Venetias misere, qui Patrum Collegium ingressi, voce, & scriptis in hanc sententiam sunt loquuti.

Carolus
Aragonius
& Eques
Bilius a
Prorege &
Sfortia ad
Venetos
missi.
Oratorum
Aragonii,
& Bili
oratio.

Ni-

· Nihil unquam Cesareæ, Catholicæque Majestati æque animo hæsisse, quam Italiam per multos annos gravissimis bellorum incendiis confluentem pristinae dignitati, ac tranquillitati restituere: itaque cum primum ad Imperatoriae dignitatis fastigium evedtus est, hac in re omnes suæ potentiae, amplissimorumque regnorum vires, ac nervos contulisse: idcirco ut Franciscum Sfortiam cognatum suum superioribus mensibus bello a Gallis petito in imperio Mediolanensi retineret, nullis sumptibus, nullis laboribus pepercisse: Gallorum gentem hujus provinciae subigendæ cupidam, a pacis consiliis semper aversam, a cervicibus Italiae repulisse: duos summi nominis Duces, Lautrecbium, & Gauferium cum copiis pene deletis, ut se in Gallias reciperent, coegisse: scire, ac testari Proregem, optimam, atque egregia Imperatoris mentem; quæ ad se non spectarent, non modo non occupasse; sed ne concupivisse quidem, neque cogitasse: id sane pro communi salute summis votis exoptasse, ut omnes suis contenti, quiete, atque otio fruerentur. Huic tam humano generi præstabili voluntati unum Franciscum Galliarum Regem reluctari, qui ambitione, insitæque sibi inexplebili regnandi cupiditate nihil non molitur, ac tertium fortunæ aleam in hac provincia experiri velit, si forte illius partem aliquam occupare, atque ad se rapere queat, humanis, divinisque haud quaquam parsurus. Hisce ausis, & conatibus pro Cesare dignitate, pro Italiae incolumitate Proregi obsistere statutum esse, ac propediem exercitu decem Germanorum peditum millium adventante in aciem exire, cum Rege, aut ad Ticinum, aut quocumque Senatui libuerit certaturum: proinde a Republica, quæ amicitia, & fœdere Cesare adstricta esset, petere, ac flagitare, ut pedestribus, equestribusque copiis cum Cesare exercitu conjunctis, pulso ex Italia Rege nobilissimam provinciam a Gallorum dominatione eriperet: certam victoriam polliceri: exercitum neque virtute, neque numero cum hostibus conferendum; Hispanos milites ad sex mille cum Davalo, cum Prorege, & Carolo Borbonio quatuor Italarum millia esse; Novocomi in præsidiis mille, Alexandriae duo peditum millia contineri; Ticini quinque Germanorum millia, quingentos Italos, Hispanos totidem reperiri: bis accedere mille quingentos cataphractos, in iis quingentos

1524 *Sequanos numerari, leviores equites mille, præter decem Germanorum peditum millia, qui jam Alpes superassent, atque in Cisalpinae Galliae plana descenderent. His si Reipublicae copiae accederent, quis jam animo cumulatae victoriae gloriam præripere vereatur? Quapropter pro amicitia, pro fœdere superiore anno cum Cæsare percusso; pro Francisci Sfortiae incolumitate, qui semper addictissimus Veneto nomini fuerat; pro Reipublicae Venetiae gloria petere, hortari, orare, ut statim ea de re Senatus decernat, ne mora tempus terendo eximiae rerum optime gerendarum occasiones præterlabantur.*

Franciscus rex Neapolitanos invadere statuit.

Dum in re tam gravi anceps Senatus cunctatione utitur, ex novarum rerum successibus novæ in nutante Pontificis mente cogitationes oboriuntur. Nam rex, ubi spei a se de Ticino celerrime occupando conceptæ exitum nunquam respondere animadvertit, copiarum partem ad Neapolitanum regnum invadendum mittere statuit; duorum alterum fore ratus; aut Proregem, ut suæ fidei commissum Neapolitanum regnum tueretur, Insubribus relictis, eo statim cum majori, validiorique copiarum parte convolaturum; aut, illo absente, copiis fere omnibus exutos Neapolitanos ægre suorum impetum laturos. Joanni itaque Scoto, Albaniae Duci, id onus a Rege imponitur; ut sexcentis levioris armaturæ equitibus, ducentis cataphractis, quatuor Italorum peditum millibus ex universis copiis delectis, Apennini jugis superatis, in Neapolitanos impetum faciat. Rentio Ceriti mandat, ut iis militibus, quos ad classem, quæ adhuc in Herculis portu detinebatur, ducebat, præsto esset: complures ex Ursina familia adfuturos, quæ Gallicæ factioni semper studuerat; iis, ut in agro Romano quatuor peditum millium delectum haberent Franciscus iussit. Quæ res Pontificis animum nil tale suspicantem vehementer perculere;angebatur, quod Gallorum exercitus per suos fines iter facturum esset. Ducum consilia, militum insolentiam pertimescebat; regno Neapolitano Regem potiri æquo animo pati non poterat. Si transitum Gallis per pontificios fines permitteret, Cæsarem illum pro hoste habiturum; sin vero renueret, Regis offensam subiturum; utroque bellum in fines illius allici; nec sine magno Italiae discrimine Regem evehi: in clientela Ecclesiæ Neapolitanum regnum esse; beneficia-

ciarium illius Cæsarem, qui nuper a Leone Neapolitanorum rex declaratus fuerit: se invito, atque inconsulto nil hujusmodi Regem moliri oportere. Omni itaque studio ab hac sententia illum avertere contendit; nondum perfecta Mediolanensi expeditione, Neapolitanum regnum invadere, periculi rem plenam esse; se junctas copias, neque in Insubribus, neque Neapoli onus belli sustinere posse; Cæsareanos pecunia, recentibusque auxiliis auctos, in Gallia Cisalpina superiores futuros; magnam Italiæ partem, antequam in Neapolitanum regnum perveniat, emetiri exercitum oportere; interea classe milites, auxilia, ceteraque ad illius defensionem conveyi posse. His pollicitationes adjiciebat, ut Mediolanensi ditio rex potiretur, omni ope enixurum.

Dum hæc cum Rege ageret, Carolo pollicebatur, Gallos se nunquam Neapolitano regno potiri passurum; cunctis viribus illi adfuturum. Hoc pacto Principum spes alere, utriusque amicum, & gratum se reddere; atque, ut se ab implicata, & involuta consiliorum ratione explicaret, de concordia inter Regem, atque Imperatorem concilianda multa mente agitare. Id vero se consequi posse arbitrabatur, si Regi Insubres, Cæsari Neapolitani parerent, Franciscus Sfortia in Cardinalium Collegium cooptaretur, atque illi viginti aureorum millia singulis annis persolverentur. Hæc Marco Foscaro exponit: addit singula Sinuessano Duci Caroli Legato, ac Proregi significaturum; qui si cedere Insubribus velint, statim ad pacis conditiones venturum; si abnuant, bellum quoque indicturum; si eadem mente Veneti fuerint, eandemque fortunæ aleam subire velint, eodem adstrictos fœdere sibi adjuncturum: interea rogare, ne quid certi de Senatus sententia Cæsareanis respondeant; cunctatione utantur, ac mora tempus trahant. Paulum Victorium statim ad Proregem mittit, qui nuntiet, Pontificem, uti in terris Christi vices sustinentem decet, nil vehementius cupere, quam, ut restinctis aliquando odiis, bellisque sine imposito, optata pax toti orbi Christiano affulgeat; id ut facilius consequi queat, arma sæpius iniquo Italiæ fato sumpta recondi jubere; sponsores se, vademque statuere; nihil molestiæ Neapolitano regno Regem illaturum: si id moliretur, nul-

*Clemens
Paulum
Victorium
ad Lanoc-
jum mittit.*

1524

*Leoni
Proregis re-
sponso.*

lo pacto passurum ; summis votis optare , hortari , Insubres funestum tot incendiorum pabulum sibi oppignerari ; e Republica esse censere , ut Rex ea regione potiatur , potentissimique Principes haud exiguo singuli in Italia imperio contenti sint . Ad hæc Clementis postulata Prorex in hunc modum respondit : Sapienter a Cæsare Italiae pacis diuturnitati consultum fuisse , dum superioribus annis cum Leone Pontifice Maximo communicatis consiliis , Franciscum Sfortiam Insubrum provinciae præficere , Gallos penitus ex Italia ejicere statuerat : summis impensis , ingenti labore , magnis copiis instructis , votis fortunam non defuisse ; pulsos Italia Gallos , Sfortiae imperium restitutum : mirari quam tandem re permotus Pontifex novis rebus , consiliisque studere velit : si pax illi Italiae , ut prædicat , cordi sit , gentem turbidam , inquietam , nova semper appetentem , ac molientem longe ab hujus provinciae finibus arceat ; neque Principi , ad quem jure Insubres spectant , illorum imperium adimat ; si diversas rationes cogitationum , ac consiliorum inierit , Italiam , Christianamque Rempublicam continentibus bellorum fluctibus jactatum iri . Quod vero Mediolanensem ditionem Pontificis potestati permittat , id a Cæsare in mandatis non habere ; neque sibi suaderi posse , ullo unquam tempore id Cæsarem facturum : nihil sibi Imperatorem aliud præcepisse , quam , ut omni conatu , viribus , sanguine denique ipso Insubres tueretur ; nunquam se , vel metu , vel spe , vel si foederati quoque arma adversus Imperatorem sumerent , ab officio recessurum . Sinuessanus eadem ferme Clementi respondit ; nullam se ad ea negotia perficienda facultatem habere ; verum de tota re ad Proregem scripturum .

Senatus , novis Pontificis consiliis intellectis , eo magis adducebatur , ut tempus proferendo nil certi Proregis , ac Ducis legatis responderet ; & præsertim , quoniam rumor de Neapolitana expeditione confirmatus suspicionem Patrum animis injecerat ; ne Prorex , ut regno sibi credito opem ferret , Mediolanenses res desereret , ac Rempublicam Gallorum viribus objiceret . Jam enim Albaniae Dux , rebus ad Neapolitanam expeditionem comparatis , itineri se commiserat , atque Apennini juga transgrediebatur ; qua re vehementer

Cæsa-

Cæsareanorum animi angebantur ; cum nondum auxiliis firmato exercitu , pecunia laborantes , duplici laceffiti bello , vel deferere Insubres , Galliarumque Regi ultro objicere , vel Neapolitanos copiis , ac subsidiis nudatos , hostium libidini relinquere cogentur . Proregis mens cum primoribus , qui illi a consiliis erant , eo vergebat , ut , Insubribus relictis , cum copiis Neapolim quam maximis itineribus properarent ; ne milite , ac Ducibus destitutum regnum , in quo vetus in Gallos populorum studium adhuc vigeat , imparatum hostes adorirentur . At Davalus , qui rei militaris disciplina , atque animi magnitudine ceteris anteibat , contra dissuadere ; neque e Cæsaris dignitate ; neque ex utilitate publica esse , paulo ante armis partum imperium per summum dedecus amittere ; ac nondum signis collatis , nondum robur , ac virtutem hostium expertos , nullo incommodo accepto , oppida , urbes , populos prædæ loco Gallis relinquere . An non id invictum Cæsaris nomen perpetuæ notæ labe commaculatum posteritati mandaturum ? an non amplissimum Italiæ imperium in discrimen adducere , si sponte derelicta Mediolanensi ditione , pro Neapolitano regno decertaretur ? Sex millia Germanici peditatus roboram jam in castris esse ; totidem paulo post adventura ; si adhuc ad non multos dies contineatur exercitus , rerum præclare gerendarum opportunitates ducum prudentiæ , virtuti militum non defuturas : ex hoc uno salutem Italiæ , incolumitatem , ac decus Imperii pendere . Nam Insubribus amissis , & Gallicæ victoriæ fama per cunctorum populorum ora pervagata , Neapolitanum quoque regnum cito in hostium potestatem casurum : iisdem retentis , Neapolitanos non modo , & quidquid in Italia Cæsar obtinet , conservaturos ; sed victoriæ certos fructus ingenti gloria cumulatos . Vicit Davali sententia ; verum ne penitus Neapolitanos deseruisse viderentur , Honorato Cajetano cum pecunia Neapolim misso mandatur , ut cum regni primoribus equitatus , peditatusque delectu habito , Neapolitanum regnum quacumque ratione possent , tuerentur *Desunt nonnulla .*

1525

M. D. XXV.

CUM insequentis anni principio ad Ticinensem expugnationem cunctorum conversis animis, atque oculis, tantæ rei exitum sollicitis mentibus homines præstolarentur, non cessabant Cæsaris duces cum Senatu agere, ut suas copias cum Cæsareano exercitu conjungeret, cum Rege de rerum, summa dimicaturi. Ob eam causam Hieronymum Caracciolum Venetias misere, qui, Alphonso Santio ordinario Cæsaris legato, ac Mediolanensi oratore comitante, cum Patrum Collegium adiisset, ut in suam sententiam Senatum impelleret, multis, & gravissimis verbis egit: *Nunquam sibi in animum Proregem inducere potuisse, Rempublicam, quæ summa semper fide cum exteris quoque gentibus moribus, cultu, religione a nobis diffitis jura societatis coluerit, hac tempestate, hoc rerum statu Imperatori amico, & fœderato deesse velle, qui omnia cumulate præstiterit, quæ superiore anno pacta fuerint: neque satis scire, cur idem Senatus, qui paucis ante mensibus fortiter, ac summa cum laude in eadem causa arma induerit, nunc a se ipso dissentire videatur. Missos superioribus diebus a Prorege Neapolitano Carolum Aragonium; a Francisco Sfortia Equitem Bilium, ut de Cæsaris exercitu, de hostium viribus singillatim Senatum docerent, simulque hortarentur, ut cunctatione amota, Cæsaris exercitui suas copias sociaret: nondum hac in re Senatus mentem, ac sententiam percepisse; hinc hostes insolentiores factos nihil non audere; Insubres quotidie majoribus calamitatibus objici; multos hoc exemplo ab officio deterreri; quamplures Gallo accedere; nonnullos suspitione transversos agi; alios in perniciem Cæsaris nova consilia agitare: neque tamen Senatusconsultum aliquod fieri: Proregem existimare id accidere, quod Imperator, ac Legatus ex hac omnium copiarum conjunctione, ut fertur, detrimenti aliquid Rempublicam capere posse affirmant; tamen Proregi, & summi nominis ducibus certa ratione constare, in hoc uno salutem, dignitatemque Reipublicæ, atque Italiæ totius repositam esse: ne quis vero pluris hostium vires, nostras minoris æquo aestimet,*

Hieronymi
Caraccioli
Cæsareano-
rum Orato-
ris oratio.

cer-

certo illud constare, Gallorum, Ticino amne trajecto, haud parum diminutas, nostrorum auctas copias esse: post Mediolanum Gallico impetu occupatum nullo incommodo nostros affecisse; licet tunc Proregi, praeter Germanos, qui Ticinum tuerentur, sex Hispanorum, quatuor Italarum peditum millia tantum adessent: contra vero non parva hostibus damna nostros intulisse. Quis nescit postea Helvetios multos, complures Italos a Gallo discessisse? manum militum haud exiguam cum Duce Albanie Neapolim versus contendisse? Rhetorum tantummodo quatuor millia; mille Sedunenses accessisse? Nos vero sex Italarum, septem Germanorum millium numero copias auxisse? ut, si acie certandum sit, numero aut superiores, aut certe non impares futuri simus? ut interim militum robur, ac fortitudinem, Ducum dexteris victoriis assuetas, militarem disciplinam longo labore, & periculis partam silentio praeteream, quibus nos longe Gallis antecellere compertum est. His mille, ac sexcenti leviores equites accedunt, qui numero, & virtute praestant; cataphracti praeterea, qui nulla ratione sint conferendi cum Gallicis sexcentis nuper cum Albanie Duce in Neapolitanum regnum profectis. Ad haec civitates munitissimas, incolas Caesaris nomini addictissimos, hostibus insensissimos habemus: quae omnia certam apud nos victoriam fore pollicentur; cum praesertim septem Germanorum millia, equitum quoque non exiguus numerus propediem in castra venturus sit. Neque vero ignoramus, quae malevolorum hominum vocibus in vulgus iactata circumferantur; Insubrum imperium pro se arripere Caesarem velle; id ne vi facere videatur, hoc obtentu tegere, quod ingentem auri vim in illo protegendo effusissime exbauferit: rem sane tanto Principe indignam, qui fidem, pietatem, justitiam omni tempore summopere coluerit; neque ullis vel ingentibus praemiis propositis averti ab officio potuerit. An non id aperte ostendit, Franciscum Sfortiam in foedere Ducem Mediolani declarasse? a Senatu petiisse, ut Helvetii ad Italiam, in primisque ad Insubrum ditionem tutandam asciscerentur? Huiusce rei si qua in animis vestris haeret suspicio, Prorex, qui Imperatoris mentem multis argumentis, & literis optime perspectam, & cognitam habet, vadem se, ac sponsoem, si ita Senatui libuerit, fore pollicetur,

1525

cetur, constituto tempore Imperatoris decretum de Sfortia in Mediolanensi imperio confirmando allaturum. Ad impensas quod attinet, totam rem Patrum iudicio, voluntatique permitturum. Quocirca omni abjecta mora, haesitationeque amota, ictis foederibus, amico Imperatori, laborantibus Insubribus satisfaciant.

Caracciolo ex Senatus decreto in hanc sententiam responsum est. Nullum officii genus, quod summam erga Caesarem benevolentiam, observantiamque patefaceret, praetermissum fuisse: testari superiori anno, ut dignitatem, imperiumque illius in Italia adversus Gallorum vim, & copias sustineret, gesta: mentem minime immutatam: alia tempora, alia consilia, diversas administrandi belli rationes exposcere; neque cuncta volubilitati, inconstantiaeque fortunae permitti; neque uno certamine, momento, de summa rerum periclitari oportere: non, si adesset, pro eximia illius prudentia Imperatorem secus facturum: si patientia, & cunctatione Prorex uti velit, aut victoria incruenta potiturum, aut honestis conditionibus inter potentissimos Principes pacem confectum iri; in hoc enim totum esse Pontificem, officiis, literis, nuntiis tantae rei sedulam operam navare: Caesarem ab iis consiliis minime alienum esse, eo magis quod nihil in Galliam, ut omnium fama percrebuerat, moliretur. Quid porro si Reipublicae copiae cum Caesareanis jungantur? vel ad Ticinum obsidione liberandum, vel ad Mediolanum oppugnandum defleant? congregiendum, certandumque acie fore, aut turpiter praelium vitari, subduci copias oportere; quorum alterum periculi plenum esse, rerum usu, ac militari prudentia duces summa necessitate compulsos extremum omnium experiri; alterum vero amplissime victoriae aditum hostibus patefacere, ut, non modo Insubrum provincia, sed quidquid, vel Carolo, vel Reipublicae in Italia pareat, in Regis potestatem casurum sit. Neque vero id minus Rempublicam urgere, quod, Abdua flumine trajecto, in Bergomates Rhetorum permagnum numerum essent immisuri, quibus cuncta ferro, sanguine, praeda permiscentibus, aut copiae revocandae, aut innoxii, optimeque de Republica meriti incole hostium libidini, ac violentiae relinquendi. Cunctandum itaque hoc tempore Senatum

natum

*natum censere; ne supremo cuncta discrimini objiciantur; ne-
ve pacis spes in multorum animis concepta, insigni aliqua,
& Christianæ Reipublicæ deflenda calamitate conteratur.*

Hæc Venetorum consulta; hæ consiliorum rationes eo spe-
ctabant, ut in re ancipiti variis fortunæ casibus, ac vicissitu-
dinibus obnoxia, neque in Imperatoris, neque in Regis of-
fensam incurrerent. Verum jam ita se res habebant, ut ea-
rum eventus omnium populorum, ac Principum Europæ
mentes hæsitabundas, ac suspensas tenerent: in utram par-
tem victoria inclinaret, ærumnis, & calamitatibus orbi Chri-
stiano se se objicientibus; atque Italiæ præsertim, quæ supe-
rioribus annis oppugnationibus, ac præliis vexata, miseranda
cunctis gentibus humanæ fortis exempla præbuerat; neque
adhuc, quibus fœde discerpta fuerat, vulnera coaluerant.

In primis vero Pontifex, ac Respublica Veneta summis an-
gebantur curis, quod rerum præsentium mutationem conse-
cuturam circumspectabant; nihilque molestius, quam duos
Principes acie de hujus provinciæ imperio decertaturos cer-
nebant: Cæsarem Pontifici infensum, Reipublicæ amicitiam
suspectam habere, victricia illius arma timenda esse: neque
minus si Rex victoria potiretur, verendum ne felicitate im-
potens, atque elatus cuncta suo arbitrato in hac provincia
moderari vellet. Quamobrem quantum precibus, atque ad-
hortationibus niti poterat Clemens, ne Reges in arma rue-
rent, contendebat. Per Albertum Carpenssem, Franciscum
admonet, orat, obtestatur, ne cum Cæsareanis acie decer-
tet; neve fortunas, opes, potentiamque Gallicæ gentis ho-
ræ momento in summum discrimen conjiciat. Eundem Car-
penssem hortatur, ut Sigismundum, qui illi erat a secretis,
in castra mittat, ut Regis animum a prælio incundo amo-
veat. Idem quoque agit cum Novioduni gubernatore, ac
Regis legato, qui apud Venetos erat; atque in omnem even-
tum intentus, communi salutis prospiciendum ratus, per Fo-
scarum legatum Clemens Senatui significat, sibi in animo ef-
se, oratorem ad Helvetios mittere, qui decem illius gentis
peditum millium delectu habito, communibus stipendiis, si
opus esset, in Italiam duceret; ut Reipublicæ adjunctis co-
piis; nec non pontificiis, Hetruscisque auxiliis, hostes a fini-
bus

*Clemens
Franciscū
Regem a
prælio de-
terret.*

1525 bus summovent, ne incursionibus ipsorum facile paterent. Ea in re Senatus sententiam exquirat, qui, illius consilio probato, difficillimis, ac turbulentissimis temporibus a Clementis auctoritate, atque sententia se nunquam recessurum testatur. Sulpitio Verulano Episcopo id munus a Pontifice mandatur. Eodem tempore summo animi ardore Senatus Clementem hortabatur, ut paci publicae consuleret, atque ea auctoritate usus, quae summam in terris dignitatem deceret; dissentientium Christianorum Principum voluntates, intestina odia mitigaret; iras molliret; certis concordiae propositis conditionibus, a conferendo praelio revocaret. Cum enim per eos dies Henricus Angliae Rex fortunae Gallorum invidens, Gregorium Casalium equitem in Caesareanorum castra misisset, ut mentes illorum ad bellum gerendum, acrioribus admotis stimulis accenderet, & Hieronymum Paccum Venetias proficisci iussisset, ut ad focia cum Caesareanis arma ex praescripto foederis jungenda Senatum adhortaretur; ingens suspicio animos invaserat, ne Caesar, cum Anglo adversus Galliarum Regem percusso foedere, ex inferiori Germania, atque ex Britannia terra, marique Gallias aggressi, Regem cum exercitu ab Italia revocarent, Carolusque armatus, quas vellet, singulis leges diceret.

*Cassianum
a Davalo
captum.*

Dum haec geruntur, & varia in utramque partem consiliorum momenta expenduntur; Davalus, qui res Caesaris fide, virtute, ac disciplinae militaris usu praeceteris sustinebat, semper aliquid novi moliri, agitare, quo Regem a Ticini obsidione abduceret, aut renuentem in aleam martis alliceret. Ac ne quid sibi a tergo relinqueret, cum omnibus fere copiis Cassianum, ad Abduae fluminis ripam situm, atque belli initio a Gallis occupatum profectus, admotis tormentis, in potestatem recepit; praesidioque arci imposito, Laudem reversus est. Et quoniam cunctos conatus retardari, ac impediri posse pecuniae inopia noverat, in id omnes consilii nervos, mentisque aciem intendebat, ut qua ratione cogi milites, continerique sub signis possent, sedulo perquireret: cum praecipue ex Antonii Levae literis admonitus esset, Germanos Ticini obsessos, seditiones, ac tumultus ciere; nisi stipendia persolverentur, civitatem hosti tradituros minari. Huic tam
gravi

gravi incommodo militari astu obviam itum est : duobus fidis, & industriis viris, ut cum equis vino onustis in Gallica castra progredierentur, præcipitur; tribus aureorum millibus vasfro consilio in vas vinarium immixtis. Leva ea de re per litteras occultis notis exaratas edoctus, extemplo ab ea parte, qua significatum fuerat, exire ad leve certamen ineundum milites jubet. Tumultu in castris orto, statim undique ad arma conclamatur; misceri pugna incipit; alter ex iis, cui deferendæ pecuniæ munus injunctum fuerat, e medio elapsus, fracto vase, arrepta pecunia, urbem ingressus ad Antonium Levam sistitur; quæ res adeo Germanos permovit, ut compressa seditione, se solertiores in tuenda urbe, quam in pecunia petenda insolentiores ostenderint.

Non minor in equitatu ex hybernis deducendo, ob pecuniæ inopiam difficultas aderat, cui Hieronymi Moroni opera valde fuit opportuna. Is enim Cremona in mensem equitatu suffecturam argenti vim attulit, quantaque ad tormentorum apparatus, & cetera belli instrumenta usui esse posset. Pedites, quia facultas persolvendi stipendii non erat, Davalus pollicitationibus, adhortationibus, prece flexit; atque Laude exercitu coacto, in quo septingentos cataphractos, totidem leviores equites, pedites Italos mille, Hispanos, ac Germanos ad sena & dena millia censei ferebatur, viii. kal. februarii motis castris, Melenianum, quod Mediolano passuum decem millibus abest, Cæsareani proficiscuntur, tanquam Mediolano exercitum admovere statuerent; eo consilio, ut, si periclitanti urbi Rex subvenire vellet, a Ticino exercitum abduceret, vel metu perterriti hostes urbem ultro desererent. Verum consiliis eventus dispar fuit. Lambrum amnem Cæsareani trajiciunt, oppidumque Sancti Angeli medio ferme inter Laudem, & Ticinum itinere aggrediuntur, ne hostes commeatus, qui a Laude ad exercitum convehendi erant, opportunitate loci impedirent, aut interciperent. Quod Rex veritus, ut Italis peditibus octingentis, equitibus ducentis, qui Pyrrhi Gonzagæ auspiciis oppido se tenebant, prospiceret, simulque an satis munitum, hostiumque ad impetum excipiendum validum esset, intelligeret, Jacobum Cabaneum Magistrum equitum, & Federicum Gonzagam Pyr-

1525 rhi fratrem misit; qui egregie defendi posse retulere. Re tamen ipsa aliter compertum fuit; nam Ferdinandus Davalus dispositis, admotisque ad moenia tormentis, ac prostratis pinnis, e quibus propugnatores recti telis, scloppisque hostes ab oppidi ingressu arcebant, adeo strenue rem gessit, ut metu oborto, milites, moenibus relictis, in arcem se receperint, neque hostium impetu expectato, ulro Davalo se dederint. Pyrrho Gonzaga, aliisque ducibus detentis, reliquos equis tantum, armisque multatos incolumes abire ea conditione permisit, ut Abdum trajicerent, neque illis arma adversus Caesarem capere, nisi exacto mense, jus esset.

Sancti Angeli deditio.

Rex cum primum copias cogere, atque exercitum movere Caesareanos cognovisset, consilia de belli gerendi ratione agitare coeperat. In diversas partes, ut plerumque arduis in rebus solet, consilia ducum scindebantur. Tramolii, ac Paliciae ea erat sententia, quamprimum a Ticino exercitum abduci oportere; ad Carthusianas aedes, vel ad Binasum, aut si quis alius aquis, quarum regio ad agros irrigandos copiosissima est, tutior esset locus, in eo castra statuenda: haud dubia hoc facto de hostibus regem victoria absque sanguine, ac suorum caede potiturum: copias Caesaris pecuniae inopia premi, ingentibus promissis vix ex hybernis eductas, in praelio, si cito committeretur, spes omnes reposuisse: cunctaretur Rex, moram traheret, hostem cito sponte abiturum; non ducum auctoritate, non vi milites sistendos: Ticino obsidione liberato, statim Germanos stipendia flagituros, ac momento temporis cuncta tumultu, minis, seditionibus exarsura: praecellosos duces, quorum memoria adhuc viget, ad praelium nunquam, nisi vi coactos descendere consuevisse, summam militiae laudem prudentia, non temeritate adeptos: incertos praeriorum exitus esse, in quibus nonnunquam fortunae potius, quam virtuti locus fuerit. *At gloria (inquiunt) Gallici nominis, Regis constantia, cunctisque mortalium oculis, tanquam in amplissimo orbis theatro spectanda virtus, pugnam suadent. An non dissuadet locus? dum ex uno latere exercitus desperatione actus, ex altero vero obsessa urbs, cum Germanorum militum robore hinc, atque inde circumvire, atque aggredi copias nostras poterunt? quod sane militarium rerum*

rum scientissimi semper cavendum sunt opinati . Non audacia , non incertis , ac periculi plenis consiliis , sed prudentia captæ rerum præclare gerendarum opportunitates , prosperos eventus solidæ , veræque gloriæ fructum pariunt . Sed contra maris Præfectus speciosa tutis anteferre solitus , atque vulgi opinione , ac vocibus , non rei veritate consilia metiri , maximam illius famam in omnem posteritatem notam dedecoris subituram arbitrabatur , si constantiæ , invictique animi existimationem , quam apud cunctos mortales concitaverat , Ticinensem obsidionem solvendo , corrumpere , certamque obtinendæ jamdiu obsessæ urbis spem sponte amitteret : hostes rerum omnium penuria , atque egestate adactos ; loco munito , atque ad obsistendum Casareanis opportuno castra esse : egregio hoc facto debellari hostes , totam Italiam subjici Gallorum imperio haud difficulter posse : audendum , dum omnia regiæ felicitati faverent , ac fortunam benigne afflantem , dum tempus esset , excipiendam .

Consilium illius Rex amplexus , cum Sancti Angeli oppidum captum ab hostibus allatum esset , copias omnes (parvo militum numero excepto , quos trans Ticinum amnem ad continendos in officio incolas illius regionis reliquit) in unum contrahit . Italarum peditum duo millia , qui æstate superiore Rentii Ceritis auspiciis militaverant , nuper Maffilia Savonam profectos ad castra vocat . Joanni Ludovico Palavicino , cui quinquaginta equitum præfecturam , tribunatumque peditum concesserat , mandat , ut Cremonam auxiliis destitutam occupare conetur ; commeatus , qui inde ad castra hostium convehantur , intercludat . Nihil , quod vires exercitus augere , vel hostes detrimento afficere queat , prætermittitur . Qui Maffilia moverant milites , cum in Alexandrinum agrum prope Urbam fluvium pervenissent , a Gasparo Mayno Mediolanensi , qui cum mille ac septingentis peditibus Alexandria præerat , parva manu , cum ex itinere defessi , ac rei novitate percussi non diu substitissent , fœde in fugam vertuntur , atque in Castelletum oppidum se recipiunt : nonnulli cæsi , ceteri cum oppido in hostium potestatem concessere . Palavicinus , duobus peditum millibus , ac quadringentis equitibus Pado trajecto , Casale majus nullis

1525 præinctum moenibus oppidum ingressus , tumultuario opere aggere , & cratibus circumambit ; depopulari , grassari , deterere undique populos , & agricolas jubetur . Franciscus Sfortia mille quadringentos pedites cum exiguo equitatu ductu Rodulphi Varani Camertis , nec non leviores equites nonnullos Alexandri Bentivoli Bononiensis auspiciis exire præcipit . Ea re audita , Palavicinus , licet Franciscum Rangonium Mutinensem cum peditatu , equitatuque sibi præsto futurum intellexisset , moræ impatiens , numero suorum confidens , paucitatem hostium contemnens , ad pugnam egreditur . Equites Bentivoli initio in fugam vertuntur ; sed Sfortianorum omnium adventu re cominus agi coëpta , Palavicini copiæ referre pedem ; dux frustra animos addere , in confertos hostes impetum facere ; donec equo excussus , Bentivoli , Sfortianorumque prosperum certaminis eventum sua captivitate cumulavit : quo facinore erecti Cæsareanorum animi de totius belli exitu felicia omnia accipere , alacriori animo pugnam appetere ; cum etiam eodem fere tempore Rhætorum sex millia inopinato ex regiis castris callido Joannis Jacobi Medicei facto recessissent .

*Joannis
Jacobi
Mediceifilius.*

Erat is Mussiæ arcis , quæ juxta Larium lacum sita est , præfectus ; cumque mente secum reputaret , qua ratione Clavenna Rhætorum oppido , non longe a lacu summo potiretur , fors consiliis aditum struxit : nam cum per eos dies Clavennæ Præfectus nihil hujusmodi suspicatus , arce , quæ juxta collem oppido imminet , egressus esset , a militibus , quos Mediceus inter quasdam rupes in insidiis non longe ab arce disposuerat , comprehenditur ; atque uxore ad vociferationem , tumultumque commota , & quidnam illud rei esset , ad portam sciscitante , milites strictis ensibus eidem minantur ; ni statim arx traderetur , conjugem interfecturos . Itaque reclusa porta , Cæsareani arcem occupant . Confestim Mediceus cum trecentis peditibus arce egressus , oppido potitus est . Qua re ad Rhætos delata , cuncti ad arma concurrunt ; qui in regiis castris erant per literas vocati , mox proscriptionis poena deteriti reditum in patriam moliantur . His accensi Cæsaris Duces , ac in primis Davalus , in cujus auctoritate , con-

*Clavenna a
Mediceo occupata.*

filio ,

filio, ac virtute belli totius administratio sita erat, nihil, nisi de manu cum hoste conferenda, ac justo congre-
di Marte, cogitare; quique levioribus præliis semper superiores fuerant, si tota acie decerneretur, amplissimam de rege sibi victoriam pollicebantur. Davalus castra Gallorum undique inspicere, situm diligenter observare, loca notare, quo insisterent Helvetii, quo Italicus peditatus stationem haberet, ubi locari equites, qua parte tormenta disposita; agrorum fossas, vias, ingressus, exitusque illarum optime noverrat; nocte intempesta ad arma hostem excitare, fossas propugnacula, vineasque propius agere, levioribus certaminibus laceffere, victoricia signa nonnunquam in castra reportare. Neque vero obsessi Antonio Levæ minus parebant; ex obsessa enim urbe sæpe exibant, improvisi hostes adoriebantur. Joannes Mediceus, cui rex paulo ante trium millium peditum, ac trecentorum equitum præfecturam tribuerat, vir bellica virtute, ac militari ausu illustris, glande plumbea juxta pedis talum transfixus est, atque ob id Placentiam delatus prælio interesse non potuit.

1525

*Joannis
Mediceus
glande percussus
Placentiam deducitur.*

Rex, ut appropinquantes Cæsareanos exciperet, in valle, quam Vernacula, rivus ex Parco fluens, præterlabitur, castra locat; a fronte, a tergo, atque a sinistro latere vallo, ac præaltis fossis circumcingit; a dextro in Parci Ticinensis muro satis sibi esse munimenti arbitratus; Mirabello præcipue, quod olim venationi operam daturi Mediolani Duces incolere consueverant, nonnullis equitum turmis, ac manipulis peditum firmato. Davalus ex adverso, sex instructis acierum ordinibus, quarum duæ equitum, quatuor peditum erant, exercitum disponit: peditum primam ex duobus Germanorum, totidemque Hispanorum millibus, admixtis Italis, constituit; huic Vastium Marchionem præficit: secundæ ex solo Hispano peditatu ipse Davalus præerat: tertia, & quarta, quæ ex Germanis constabant, Proregi, Caroloque Borbonio parebant. Rebus omnibus ad pugnam ineundam comparatis, de omnium Ducum sententia vi. kalen. martias, intempesta nocte, castra movet: ante solis exortum per fabros lapidarios, adjuvante milite, passibus sexaginta muri solo æquatis, per ruinas Parcum ingreditur. Prima peditum acies Mirabellum,

1525

reliquæ ad regia castra contendunt, statimque ad arma undique conclamatio in exercitu Gallico fit. Rex Parcum ingressos hostes certior factus, suis opem ferre: milites arma capere, Cæsareanis obviam ire, castrorumque relicta munitione, hosti æquo loco pugnandi potestatem facere. Primum Hispanorum agmen pugnam capeffit, emissoque summo impetu globorum ferreorum turbine, multos ex Gallis vulneribus, sanguine, cæde affectos retrocedere cogit. Gallicus equitatus cum Helvetiis peditibus insita ferocia a latere urgens Hispanos loco movet; verum subsequuti Germani cuneata acie Helvetios adorti, ingenti cæde illata, prosternunt, ac profligant. Tum equitum hastatorum numero, in quibus omnem victoriæ spem collocaverat, rex stipatus eximia virtute, infracto animi vigore, & corporis robore in certamen prodit; ac dum suos labantes, atque in fugam versos compefcere, & redintegrare pugnam nititur, inter confertas hostium acies acriter dimicando sauciatus, equo, cui insidebat, graviter icto, excussus, densissima undique militum confluentium turba circumseptus, vivus in potestatem hostium venit: corporis proceritate, armorum rutilanti splendore insignem virum Prorex, qui eo accurrerat, conspicatus, ipsum jam quifnam esset palam ferentem, manu deosculata, summo honore nomine Cæsaris excepit. Eodem momento Alphonfus Davalus Gallicos equites, qui Mirabello infederant, dejecit, ac conficit, atque Antonius Leva cum Germanis Ticino egressus, Gallos a tergo invadit. Tunc undique in fugam versi, nemo consistere, nullus hosti frontem objicere, cuncta pavoris, ac trepidationis plena: jam non pro dignitate, & pro Regis salute certare; sed sævienti fortunæ cedere, ab hostibus vitam deprecari: ut ex tanto exercitu, prostrema equitum excepta acie, cui Carolus Alenconii Dux, Regis fororius, præfectus aderat, statimque conferto prælio se subdlexerat, pauci hostium vel ferrum, vel manus evaserint. Gallorum supra octo millia aut occisi, aut Ticini annis aquis hausti: ex Cæsareanis septingenti circiter desiderati sunt. Ad hæc e Gallis proceribus multi occubuerunt, iuter quos Gulielmus Gauferius, maris Præfectus, qui superiore anno improspere exitu in Insubribus dimicaverat, auctorque ine-

*Gallorum
ad Ticinum
profligatio,
& Franci-
sci Regis
captivitas.*

undi

undi prælii Regi fuerat ; Scudus Lautrechii frater ; Jacobusque Cabaneus equitum Magistri , *Maresballi* a Gallis vocati , aliique summi nominis viri . Regis fortunam reliqui fere duces subiere . Hic eventus Ticinensis pugnae fuit , qui sicuti non minus Regi , totique Galliae , quam Italiae luctuosus fuit , quae acriores bellorum tempestates inde perpeffa est ; ita Cæsarem , ejusque Duces e gravissimis periculis ereptos ingenti gloria , ac lætitia cumulavit , tantumque prædæ e totius exercitus , castrorumque direptione , e manubiis , captivisque accessit , ut exantlatos labores , ac pericula opulentissima mercede supra vota compensarint . Atque in eodem die deletæ Gallorum copiae , rex captus , Mediolanense imperium a Cæsare recuperatum est .

1525

Finis Libri Primi.

E P I T O M E.

Gallie Rege captivo, auctisque Cæsareanorum viribus, Italarum Principum animi ob tuendam Italie dignitatem, ac libertatem in varias curas distracti sunt. Primum in commune consulere, ac vires in unum conferre singuli animum induxere; at statim Clemens Pontifex ad Cæsaris partes pertractus est. Franciscus Rex ex Italia in Hispaniam deuectus, ob captivitatis tedium gravi morbo tentatus tandem convaluit. Dum novi inter Cæsarem, Italiaeque Principes foederis condiciones scribebantur, Davalus Franciscum Sfortiam tota Insubria, præterquam Mediolanensi, ac Cremonensi arcibus exutum, Mediolani obsedit, arctaque custodia adstrinxit. Gallie Rex iniquis conditionibus e carcere dimissus est. In Coniaci oppido foedus inter Gallie Regem, Pontificem, Venetos, ac Mediolanensium Ducem est percussum. Dum Cæsar Italos Principes lenire, ac sibi conciliare nitebatur; Veneti minime interea cessandum rati, Laudem-Pompejam occuparunt; mox Mediolanum aggressi, incepto absistere coacti sunt. Foedere Coniacensi vulgato, dum, Modoetia capta, ad Mediolanum inter foederatos de oppugnanda urbe consulitur, Sfortia necessitate adactus arcem Hispanis tradidit. Cremonam a Baleonio circumsepsam Urbini Dux in Venetorum fidem recepit.

HISTORIARUM VENETARUM ANDREAE MAUROCENI LIBER SECUNDUS.

DRAELIO ad Ticinum inito, Gallorum profligatis copiis, Rege capto, proceribus in Cæsaris potestatem redactis, Alenconio Duce ex Italia quam citatissimo gradu abeunte, Mediolano recuperato, incredibile dictu est, quantum Caroli Imperatoris felicitas omnium Christianorum principum, Italarumque præsertim animis terroris incusserit, populorum omnium oculis prospectantibus, quonam hæc ingens Gallorum clades, victriciaque Cæsaris arma essent evasura. Permovebant Imperatoris ætas, animus, occasio, magnam apud cunctos mortales, maximam apud principes vim habere solita: neque facile sibi suadere poterant; res ad eximias principem a prima juvena aspirantem, tantam sui nominis illustrandi, imperii-

1525

que

1525 que propagandi opportunitatem elabi per foecordiam permissurum. Regem illum in potestate habere, cum quo similtates, odiaque intestina exercuerat, illustriue æmulatione de Imperii dignitate paucis ante annis decertaverat: Gallias nihil non pro sui Regis libertate Cæsari concessuras: præcipuam Italiæ partem illi obtemperare: exercitum Ducum peritia, militum virtute, recenti victoria exultantem nihil non ausurum. His fiebat, ut qui potentia principes in Italia eminent, Pontifex, & Veneti pro illius libertate dies, noctesque excubarent. Metuebat sibi Pontifex, quod Regi Gallorum adhæserat; quod Albanæ Ducem in Neapolitanum regnum bellum inferentem, per suæ ditionis fines transeuntem comœtu, & milite iuverat; quod pro Rege in Insu- brum possessione retinendo, consilio, auctoritate, viribus enixe laboraverat. Senatus autem Venetus, quod copias ex foedere Cæsareanis flagitantibus conjungere detrectaverat, verebatur, ne ea re permotus Cæsar veteres inter Maximilianum, & Rempubli- cam inimicitias, ac bella memoria repetens hostile aliquid moliretur. Quocirca unum illud ad Italiæ incolumitatem, de- cussque retinendum hoc tempore superesse videbatur, ut Cæsari, si victoria ad perturbandam quietem, præsentemque rerum statum uti vellet, communibus consiliis, ac viribus Cle- mens, Senatusque Venetus obsisterent. Eam sibi animo hæ- rere sententiam Pontifex, neque societatem absque Republi- ca cum Cæsare unquam habiturum, Senatui significaverat.

Verum Cæsareani Pontificem, Venetosque conjunctos esse ægre ferebant; unum hoc illis, quo minus ad nutum Italiæ principibus leges dicerent, pecuniamque, qua maxime egerent, ad deducendum exercitum colligerent, esse impedimento rati. Sejungere igitur amicos principes adoriuntur; Clementem ad suas partes pertrahere, multis propositis commodis, con- tendunt; Senatui, Clementis ratione posthabita, facilia omnia apud Cæsarem fore pollicentur: propterea Joannes Sarmen- tus a Prorege Venetias missus fuerat, qui partem ab Impera- tore victoriam Reipublicæ gratularetur. Senatus vero Andreae Naugerio, ac Laurentio Priolo in Hispanias profectis, ut eodem officii genere uterentur, & de prospero ad Ticinum præ- lio Cæsari gratularentur, injunxit. Antonius autem Surianus

Joannes Sarmentus a Lanajo Venetias missus.

Andreas Naugerius & Laurentius Priolo ad Cæsarem Legati.

Antonius Surianus ad Lanajo Legatus.

Brixiae Prætor Reipublicæ nomine ad Proregem, Carolumque Borbonium eadem de causa proficisci iussus est. Verum longius prospiciens Senatus cum Pontifice agebat, ut communi consilio imminencia Italiæ pericula propulsarentur; id fieri absque dubio posse, si Pontifex, Senatus, Florentinaque Respublica, quæ Clementis auctoritatem sequebatur, foedere inito, tantum copiarum equestrium, pedestriumque numerum instruerent, qui ad ditiones illorum tuendas, atque ad Cæsareanos, si quid hostile aggredierentur, arcendos sufficeret: ab auctoritate, potentiaque foederatorum minores in Italia principes non recessuros. Erant sane tunc Reipublicæ cataphracti equites nongenti, levioris armaturæ sexcenti, pedites ad decem millia, præter classem, quæ multis triremibus, magnis, parvisque navibus instructa facillime a Republica maritimis in rebus innutrita augeri poterat. Alphonfus Ferrariensis Dux ducentos sexaginta cataphractos, leviores equites quadringentos, non parvam militum manum habebat. Metaurensum vero Ducis ea erat sententia, duorum cataphractorum millium, mille quingentorum leviorum equitum, peditum triginta millium exercitu Italiæ libertatem, dignitatemque defendi, hostium impetum repelli, ac pro tempore non minima illis damna inferri posse: celeritate tantum opus esse videbatur: pecuniæ defectu, militum tumultu, variis incommodis Cæsaris undique pressis Ducibus, occasione utendum: non alienum ab Italis Henricum Angliæ Regem futurum, qui licet foedere Cæsari victus esset, atque ad prælium illius Duces incitandos Gregorium Casalium in Italiam misisset, in immensum illius augeri vires, & penes unum leges belli, pacisque esse æquo animo minime laturus erat. His accedebat, quod a Cæsareanis pro novo foedere ineundo oblatae conditiones suspitione minime carere videbantur; cum præcipue Cæsar tunc in Hispania moraretur, neque ex illius consilio, & auctoritate quidquam decerni posset; quæque tractata de gravissimis rebus forent, comprobare, aut infringere in illius potestate esset. Cæsaris societati Italiæ libertatem, ac salutem prætereundum nihil aliud esse, quam acre adversus Gallos bellum, cunctis spectantibus, moliri; illis subactis, totius Christianæ Reipublicæ principatum Carolo deferre.

1525

Quibus sane permotus Pontifex a foedere cum Caesareanis ineundo animum averterat; Senatuque suadente, in Helvetios ad peditum delectum habendum Verulano misso, undique copias cogere nitebatur, Jacobo Salviato, qui summa apud Clementem auctoritate pollebat, impellente, eandemque Florentinae Reipublicae mentem esse suadente, quae Franciscum Victorium ad Pontificem miserat, atque illum, ut paci, & tranquillitati Italiae prospiceret, omni officii genere fuerat cohortata. Ad haec Ferrariensis Dux, viribus, pecunia, situs opportunitate maximo videbatur adjumento futurus. Is cum Pontifice amicitiae conciliandae, veterumque odiorum memoriae delendae occasione arrepta, oratorem Venetias miserat, qui ducentos cataphractos, leviores equites quadringentos, de quibus supra diximus, Duces virtute, militarique disciplina insignes ad Pontificis nutum praestaturum polliceretur: Senatusque cum Clemente agebat, ut Duce in foederis societatem ascito, non minimum roboris exercitui adjiceret, ac libertatem, dignitatemque publicam firmiter tueretur. Neque alienus Clementis animus ab Alphonso videbatur; atque ut Henrici Angliae Regis auctoritas accederet, suadente Senatu, Hieronymum Ghinnuccium Senensem in Angliam miserat, ut quo loco res Italiae essent, Regi significaret, illumque impelleret, ut nimiae Caesaris potentiae jam in omnium perniciem redundanti, auctoritate, potentiaque, quibus plurimum posset, obviam iret: id ipsum Reipublicae nomine Laurentium Aurium Oratorem ad Henricum designatum significaturum. Dum haec aguntur, Caesareani nihil praetermittendum rati, ut in suas partes Clementem allicerent, pollicitatione, prece, minis agebant; illum deterrere ab inceptis nitebantur; si id obtinerent, pecuniam militibus non defuturam arbitrati, reliquos Italiae Principes, vel Pontificis auctoritatem sequuturos, vel certe cum Caesare certaminis aleam nulla ratione subituros. Id ut facilius consequerentur, octo peditum Germanorum millia, quadringentos cataphractos, tria Hispanorum vexilla in Carporum ditioe sita, in agrum Placentinum, qui una cum civitate tunc Pontifici parebat, Prorex immittit: minatur se, sexcentis adjectis levioribus equitibus, copias ad decem millium numerum auctas per Apennini juga in Campaniam transf-

Hieronymus Ghinnuccius Clementis Legatus in Anglia.

Laurentius Aurium Legatus in Anglia designatus.

missurum, Albanæ Ducem oppugnaturum; se vero cum pari militum exercitu Insubres defensurum. Interea Archiepiscopus Capuanus ex Hispaniensi legatione Romam reversus Pontificis animum nutantem, & in varias partes distractum ad concordiam cum Cæsareanis Ducibus amplectendam flexit; atque, ut omnia e finibus Ecclesiæ nascentis belli initia tollerentur, Urfinique, & Columnenses diversæ factionis homines, qui milites, & arma ad res novandas comparabant, reprimerentur, Albanæ Duci Clemens auctor fuit, ut majori copiarum parte dimissa, e regno Neapolitano discederet: quo factò Cæsareani quidquid militum in agro Romano haberent, statim missuros; Columnenses ab armis recessuros polliciti sunt.

Dux vero Sinveffanus Cæsaris apud Pontificem legatus, ut penitus ad Cæsareanos Clementem traheret, Proregis nomine de fœdere adversus Gallos ineundo, atque de fociis in illos armis vertendis, maximis propositis conditionibus, agebat; a quibus sane consiliis cum illius animum non parum abhorrere intelligeret, de præsentis rerum statu in Italia, inita societate, retinendo agi cœptum est. Clemens Senatui significat, necessitate adductum, ut rebus suis prospiceret, quas quamplurimis bellorum periculis, ac ruinis objectas, non sine populorum clade, ac ditionis Ecclesiæ detrimento, jam tum mente intueretur, præterita consilia deserere coactum: non Italorum principum societatem, non copiarum incrementa probare; sed cum Cæsareanis certis conditionibus in gratiam redire statuisse: enixurum, si ita Senatui visum fuerit, ut eodem fœdere, ac societate Rempublicam complectantur. Ad hæc Senatus, ne in re summi momenti, ex qua totius Italiæ libertas, ac dignitas penderet, aliquid perturbato animo agat, vel nimio timore permotus decernat, hortatur: non eo loco res Cæsaris esse, ut properanter, ac præcipiti consultatione in illius sinum ruendum sit: imminutas Cæsareanorum vires, octingentos cataphractos, totidem, vel paulo amplius leviores equites, pediter quatuordecim millia illis adesse, quos pecuniæ inopia sub signis vix contineri posse, ne dum novi aliquid hoc tempore moliri queant: summis laudibus efferre Pontificem, quod fœdus adversus Gallos non modo Italiam, sed universum Christianum orbem incendiis bellorum, ac cladibus inflammaturum,

1525
Capuanus
Archiepi-
scopus Pon-
tificem ad
pacem am-
plectendam
flectit.

1525 rum, forti animo repulerit; suadere, ne aliquid de societate pro præfenti Italiæ statu retinendo statuatur, priusquam Cæsaris voluntas, ac mandata ex Hispaniis perferantur.

*Fœdus inter
Clementem & Cæsarem.*

Verum Pontifex, quem præfentia potius, quam futura urgebant, consilium amplexus, quo se, resque suas in tuto collocaret, & Cæsareanorum stimulis, & suorum adhortationibus impulsus, non expectata Cæsaris sententia, kal. aprilis cum Prorege fœdus iis conditionibus sanxit. *Primum, ut communibus armis, atque auctoritate Franciscus Sfortia Cæsaris auspiciis in Insubrum possessione retineatur. Deinde, ut Cæsar Pontificiæ ditionis imperium adversus hostium injurias tueatur. Tum, ut in suam clientelam Florentinorum Rempublicam recipiat; Mediceæ familiæ dignitatem, atque amplitudinem nulla unquam de causa imminui in patria permittat: qui intra Ecclesiæ fines detinentur milites, statim amoveantur: centum aureorum millia Florentini Cæsaris Ducibus pendant. Quadrimestre spatium, ut hæc Caroli decreto firmentur, præfinitur. Venetæ Reipublicæ, ceterisque Italiæ principibus viginti dies assignantur, ut æquis, honestisque conditionibus, si ita libuerit, in fœderis societatem coire possint. Atque his diebus Albanæ Dux classe regia cum Rentio Cerite ad Centumcellas exceptus, majori parte suorum amissa, in Gallias reversus est. Patres, cum Pontificem Cæsari accessisse, minorisque auctoritatis principes eadem veluti tempestate jactatos, in eundem portum delatos animadverterent; multa secum animo volvere, maximis curis agitari; Galliæ viribus confopitis, ac labefactatis, nulli rei, nisi Regis libertati aspirantibus; Pontifice adversus omnium opinionem in Cæsaris partes protracto, quot superesse, qui illius potentia, aut adversari, aut reluctari queant? Uni Senatui, & Reipublicæ libertatis, incolumitatisque Italiæ onus incumbere.*

Gaspar Sormanus a Francisci Regis matris Venetias missus.

Miserat sane per eos dies Ludovica Francisci mater, cui ob Regis captivitatem totius regni administratio obtigerat, Venetias Gasparem Sormanum cum literis, quibus Senatui significabat, omnia in Galliis tuta esse, neque ex adverso prælio, Regisque captivitate quidquam, quod vires amplissimi regni imminuere, potentiam, ac majestatem possit, pertimescere: rogare, ut quæ semper fuit erga Venetam Rempublicam Re-

gis benevolentia , ac nobilissimæ gentis in Venetum nomen propensio , pro eadem officio , auctoritate , viribus nitatur , ut Regi de Republica , ac de toto Christiano orbe optime merito ex indignissima servitute erepto libertas restituatur , qua salus , atque incolumitas rerum , filiorum , ac totius Galliæ regni , veluti fulcimento , sustentatur . Ad hæc rescripsere Patres , ægerrime Regis casum Rempublicam tulisse , nihilque accidere illi molestius potuisse , quam Regem illum , quem semper summa observantia coluerat , in has æumnas incidisse . Ceterum rela idusque fortunæ , qua varie humanæ res commoventur , ac veluti fluctibus agitantur , fortiter perferre id demum esse animi vere regii ; cum præcipue res eo loco sint , ut omnia sperare fortunatum exitum jubeant ; atque incredibili providentia totius regni incolumitati , sapientissimis reginæ consiliis , prospectum fuerit : nihil magis Senatui cordi esse , quam ut celerrime rex pristinam libertatem consequatur ; in eo omnem operam , studium , curam , quantum in se erit , adhibiturum . Verum magnas res sapius prudentia , & cunctatione mortales assequi ; quocirca cum opportunitas affulserit , nihil ad tantam rem consequendam Senatum prætermisurum . Eodem ferme tempore Hieronymus Caracciolus , & Alphonsus Santius , ut novum foedus a Republica cum Cæsare iniretur , a Senatu flagitabant . Patres minime de nova agere societate , cum prior sufficere videretur , necessarium arbitrabantur ; cum acrius instarent , ne difficillimis temporibus prorsus pacis consilia aspernari viderentur , Senatus decreto responsum est . Si in ea sententia permaneant , novique foederis Pontificem caput , ac principem esse velint , non recusaturos . Verum cum in dies mora negotium protraheretur , & Pontifex cum Cæsareanis concordiam , pacemque firmasset , Mediolani Dux , Prorege non dissentiente , Equitem Bilium Venetias misit , qui Collegium ingressus Ducis nomine significavit , mentem Proregis esse , ut novi foederis mentione præterita , vetus confirmaretur : cum copiæ Reipublicæ Ticinensi prælio non interfuerint , & ob id , ut militum numero pares hostibus essent , ingentes impensas efficere Cæsareani coacti fuerint ; æquum censere , ut ea vis pecuniæ , quam ratio exposceret , a Republica persolveretur : petere idcirco aureorum millia centum , & viginti .

1525

*Senatus ad
Reginam
responsio.*

*Eques Bi-
lius a Pro-
rege , &
Sfortia Ve-
netias mis-
sus.*

Ea

1525
*Petrus Pe-
 sareus a Ve-
 netis Me-
 diolanum
 missus.*

Ea re in consultationem adhibita, placuit, ut Petrus Pefareus legatus Mediolanum renovandi fœderis causa proficisceretur, cui perampla a Senatu cum Prorege paciscendi auctoritas imperita fuit; dummodo mandata, quæ ad negotium peragendum requiri solent, non desiderarentur. Verum cum nullam Prorex a Cæsare tanta in re conficienda auctoritatem haberet, mora, ac novis eventibus nihil perfici potuit.

*Franciscus
 rex capti-
 vus Pisleo-
 nem perdu-
 citur.*

Interea Franciscus Galliarum rex qui post Ticinensem captivitatem Pisleonem perductus, regio cultu exceptus, & honorificentissime habitus fuerat, summo studio, ac diligentia in arce servabatur. Is cum primum eo post prælium perductus fuisset, literas ad matrem dederat, ut nuntiis Cæsareanis in Hispaniam proficiscentibus, tutum per Gallias iter agere liceret, eo gratiam Caroli Lanoji Proregis sibi conciliatum iri sperans, auctoritateque illius libertatem a Cæsare adepturum. Id non modo ultro a Regina concessum est; sed etiam per eundem, qui victoriæ nuntium ad Cæsarem ferebat, literæ additæ, quibus illum enixe obsecrabat, ne in tanta victoria, tam secundis rerum eventibus humanæ sortis oblivisceretur, Regemque sibi affinitate conjunctum, in illius manus prolapsum, clementia, & mansuetudine, quæ vere imperatoriæ virtutes sunt, erigeret, ac recrearet: tempus affore, quo illi pro immortalis beneficio non inferior gratia redderetur. Cæsarem tantæ victoriæ nuntio accepto, fama fuit, nullum lætitiæ signum, ne vultu quidem, dedisse; sed immobili, quam in utraque fortuna gerebat, animi constantia gestientis gaudii stimulos cohibuisse; & ne publica, quæ assolent, a populis victoriæ argumenta ignium, aris campani, ludorum, spectaculorumque ederentur, penitus prohibuisse: supplicationibus tantum Deo Optimo Maximo Cælitibusque decretis, qui sua illum providentia complexi aditum perhonorificum ad pacem Italiæ, atque totius Reipublicæ Christianæ firmandam aperuissent. Ceterum rex moræ impatiens, cum varia ob impedimenta, & difficultates libertatem sibi aut differri, aut negari animadverteret, in dies animi, mentisque curis contabescebat; nunquam e captivitate solutum iri arbitratus, nisi Carolum alloquendi sibi potestas permitteretur: quamobrem ut in Hispaniam ad Cæsarem perduceretur, a Prorege

cni-

enixe flagitabat. Postulatis Prorex tandem assensit, atque ut iter a Gallis tutum in Hispaniam foret, Annas Momorantius ad Ludovicam Regis matrem citato itinere profectus est, ejusque jussu sex e Massiliensi portu deductis triremibus, Regem, Lanajo comitante, ad Delphini portum (quod viginti passuum milibus in orientali tractus Genuensis parte a Genua distat) offendit; inde mutato itinere, cum suis, sexque Gallorum triremibus ad occidentem Hispanias versus flexit, ac Barcinonem delatus, mox Madritum Franciscus perductus est.

*Franciscus
Rex Madritum
perducitur.*

Rege ex Italia in Hispanias advecto, magna Principum Itolorum immutatio subsequuta est, jactaque suspicionum femina in dies augeri cœpere: Italiæ totius ad imperium Carolum aspirare. Cur enim, si id illi, ut maxime prædicabat, cordi erat, ut bellorum procellis agitatum provinciam, Christianamque rempublicam stabili, firmaque pace sublevaret, non statim æquis conditionibus Rex de Ecclesia optime meritis magnanimo consilio libertate donatus? cur tot itineribus emensis, in penitiora Hispaniæ loca adductus; nisi ex illius libertate ingentem auri vim, Galliarum partem, Italiæ principatum adipisci in animo habeat? ac Regis ærumnis, & calamitate ad res suas amplificandas, extollendasque fortunas usurus sit? Jam enim fama pervulgatum erat, in sequentem annum, ut de more Augustali corona insigneretur, Cæsarem in Italiam venturum, atque nobilissimæ provinciæ statum ad libitum compositurum. Idque haud difficile Carolo fore plerique arbitrabantur; utpote qui Neapolitanum regnum obtineret, Insubres subegisset, intra viscera Italiæ exercitum victoriæ assuetum haberet; cujus nutum, ac potentiam minores Italiæ Principes sequuturos; urbes, & oppida multa in suam potestatem redacturum; in iis milites, exercitumque distributurum; pecuniæ vim ingentem comparaturum, qua & copias veteres continere, & novos delectus habere posset. Denuo itaque a Clemente, atque a Senatu consultitur, quam potissimum ratione ab imminentium malorum formidine Italiam liberarent, metuque Italos solverent. Licet enim concordiam cum Cæsareanis Pontifex nuper iniisset; attamen rerum præteritarum memor, quas alte menti Imperatoris infixas esse non ab re verebatur, plus timendum ob insitam Regum, ac Principum ambitionem, dominandi-

1525 que libidinem, quam pactis fidendum esse censebat. Senatus vero Venetus, qui tanquam ex specula libertati Reipublicæ, atque Italiæ semper prospexerat, minime tutum arbitrabatur, res tam magnas, tam ingentes fortunæ, casuique committere, atque iis Italos Principes præfidiis nudatos esse, quibus se, resque suas rueri, ac Cæsaris vastis, quæ ferebantur, consiliis obsisti posset. Huic rei duo præsertim conducere; primum si inter omnes Italiæ Principes societas iniretur; deinde si Ludovica Francisci mater, quæ pro filii libertate sollicita nihil non factura esset, Itolorum conjunctis animis, ac viribus, in spem Regis liberandi, quem adhuc arcta Cæsar detinebat custodia, erigeretur: non alienum ab his consiliis Franciscum Sfortiam futurum; cum præcipue post tot labores, ac vigilias, quas pro avito retinendo imperio exantlaverat, spes tantum incertas, inanisque captaret: quamvis enim Prorex Mediolanensis ducatus diploma penes se esse palam affirmaret; duodecies tamen centena aureorum millia a Sfortia prius persolvi petebat, ut justis Insubrum titulis imperatoria auctoritate frui liceret; quæ res tantum ejus animo desperationis injecerat, ut nunquam se Mediolano potiturum putaret; ad retinendamque illius possessionem omnia hæc a Cæsareanis inventa esse crederet. Itaque Reginae matri incredibili filii amore æstuanti, neque diutius captivum ab Imperatore detineri æquo animo ferenti, suadent; nulla ratione facilius voti compotem evasuram, quam si cum Italis Principibus arcto societatis vinculo jungatur; una hac re moras omnes abrumpi posse: Galliis Rege amisso, Itolorum disjunctis animis, victoria elatos Cæsaris spiritus nihil non mente moliri, aut sibi polliceri; qui si Italos Principes cum potentissimo regno, fortissimaque gente in Regis libertatem conspirare senserit, tum demum consilia, ac conatus emolliturum. His de rebus cum Alberto Carpenfi, qui Regis nomine apud Clementem legati munere fungebatur, agi coeptum est, a quo Laurentius Hetruscus in Gallias per dispositos equos missus est, ut quæ mens Itolorum esset Principum, Reginae significaret; atque ad foedus percutiendum mandata in Italiam afferret.

*Dominicus
Saulus
Sfortie
Orator ad
Clementem.*

Interea Franciscus Sfortia Dominicum Saulum Romam miserat, ut Clementi patefaceret, nihil vehementius se cupere, quam

quam ut foedus pro communi libertate, & incolumitate sanciretur, inconcussa que societate Pontifex, Senatusque Venetus cum Gallis jungerentur: illorum consilia, atque arma sequuturum. Cum vero quæ ad negotium hoc conficiendum auctoritas requirebatur, a Laurentio Hetrusco allata non fuisset, ab Alberto Gallorum Oratore secreto Sigismundus, horum consiliorum particeps, ad Reginam mittitur, atque eodem tempore Episcopus Bajucensis, qui Reginæ nomine Orator Venetias venerat, una cum Ambrosio Florentio ordinario legationis munere fungente, omni studio a Senatu contendebat, ut quam primum Sigismundo e Galliis regresso, in foedus, & societatem cum Italis, Gallisque descenderet. Ad hæc Patres, Pontifice cum Florentina republica ac Francisco Sfortia consentientibus, ab iisdem consiliis non discessuros pollicebantur. Ea mirum in modum a Pontifice probabantur, veteribusque cum Ferrarienti Duce diffidiis, recentibusque injuriis compositis, eadem adstringi societate non renuebat, atque his præfidiis Italiam conservari posse censebat. Ferunt, Ferdinandum Davalum auctoritate, & disciplina militari conspicuum, tot egregie in Italia pro Cæsare gestis, ac recenti victoria prisce ducum laude æquata, cum sibi parem gratiam minime referri ægre ferret, palam de Carolo conquestum: id Hieronymo Morono, in quo viro Franciscus Sfortia omnia consilia, mentemque reposuerat, aditum a Cæsare Davalum alienandi aperuisse, magnisque illi propositis præmiis, ut Italis Principibus accederet, suavisse; ab his ingentia virtutis decora expectari posse, totius exercitus imperatorem futurum, Neapolitanumque regnum adepturum: ab ea re, modo absque dedecore, & prodicionis nota confici posset, non abhorreere Davalum prætulisse, juris civilis, pontificiique doctores consuluisse; liceretne Neapolitano homini, & Cæsari subjecto, Pontifici, qui supremum jus in Neapolitano regno obtineret, absque dedecore, fideique labe, adhærere: illos vero, non modo licere, verum Pontificiis mandatis parere, civili, pontificioque jure cogi, respondisse.

Rerum, quæ in Italia agerentur, incertis rumoribus in Hispaniam perlatis, Cæsar, quid de captivo Rege agendum esset, frequentia consilia habere cœpit; atque ii, quibus dicendæ sen-

1525

*Episcopus
Bajucensis
Galliæ Orator ad
Venetos.*

Cæsaris consilia de Rege liberando.

1525 tentiæ facultas erat , in diversas partes scindebantur . Cum enim maxima ex Regis Gallorum captivitate commoda comparare sibi in animum induxissent ; nempe , ut Burgundionum provinciam opulentissimam , atque in visceribus Galliæ sitam , quæ olim Cæsaris majoribus obtemperasset , illius imperio adijcerent ; ac Italiæ , cujus Principes prisca decoris , & libertatis memores exterorum nomen semper invisum habuerant , fræna injicerent , ut nullo reluctantante , in ea dominari possent : his potissimum Pontificis , Republicæque societatem , quorum auctoritatem , viresque reliqui Principes sequuturi erant , adversari intelligebant : neque enim Gallos Principibus Italis suffultos a suis rebus alienis conditionibus assensuros ; neque Italos in ipsorum perniciem Regis potentiam imminui passuros . Quæ res difficultatis plurimum consulentium animis offuderant , ut non satis sese explicare possent ; cum præsertim Franciscum Regem dixisse ferretur , trium optionem Carolo facere ; aut se æterno carcere vincitum teneret ; aut insigni liberalitate pristina libertate donaret , se tanti beneficii memorem , ac gratum in omni vita futurum ; aut , si tanta Burgundiæ potiundæ animum Cæsaris cupiditas invaserit , ut e vinculis se eximat , concessurum ; amicitiam nulla ratione initurum ; sed omnia hostilitatis signa editurum . Verum cum , ut morem Regi mater gereret , filiumque misera detentum captivitate solaretur , una cum duobus legatis Parisiensi Præsidente , ac Ombruni Episcopo , Margaretam filiam Francisci sororem , nuper Carolo Alenconio Duce defuncto , viduam , mittere in Hispaniam decrevisset ; ejus adventu amicitiae reconciliandæ , ac firmandæ pacis rationes inveniri posse sperabat . Interim Rex carcere , animique ægritudine confectus in morbum incidit , cujus vi ad interitum pene redactus fuit ; ita ut Cæsari Segobiæ existenti nuncius advenerit , si Regem videre , atque alloqui vellet , quam celerrime Madritum proficisceretur : qui , licet jam animo statuisset , Franciscum non nisi amicum allocuturum ; rei tamen novitate percussus statim eo convolvit , atque cubiculum , in quo Rex ægrotabat , ingressus , cum ad lectulum propius accessisset , humanissimis verbis usus , illum ad pristinam sanitatem , ceteris sepositis curis , recuperandam est adhortatus . Ex eo colloquio plurimum Regem recreatum , medicos in spem suæ salutis

*Francisci
Regis agri-
tudo.*

lutis erexisse. Die crastino rursus invisente Carolo, Regem dixisse ferunt, *se jam confessionibus animam expiasset; Divinum Eucharistiæ Sacramentum percepisse; se jam omnium mortalium fini propinquum esse intelligere: quapropter Cæsari filios mirum in modum commendare; illius esse magnanimitatis tueri ipsos, ac fovere; rogare, ne ab iis præterquam justa, & honesta postulet.* Carolus Regem consolatus ad bene sperandum benigne crexit.

Interea Margareta Regis soror ex Gallis per Valentiaë fines Madritum supervenit, Cæsaremque obvium habuit, atque illam ingentem animi dolorem lachrymis, & ejulatu testantem cum humanissime excepisset, ad Regem perduxit, Toletumque reversus est. Rege vero, licet varie vi morbi conflictato, modo ad interitum, modo ad salutem vergente, pristinam valetudinem tandem adeptus, ut quamprimum de pacis conditionibus a legatis, ac Margareta ageretur, Cæsaris præconsultores laborabant, veriti, ne humano aliquo casu victoriæ fructus, captivique Regis occasio e manibus eriperetur; Davalo præsertim suspecta omnia in Italia esse scribente, novaque confilia quotidie adversus Cæsaris dignitatem, imperiumque moliri significante. Verum res summis obvoluta difficultatibus erat, multaque a Cæsareanis petebantur, quæ a Gallis non nisi summo cum dedecore, ac detrimento concedi possent: in iis, ut Burgundionum provinciam libere Cæsari restituerent. Carolo in Italiam ad coronam de more suscipiendam cum exercitu proficiscenti, dimidiam stipendiorum partem persolverent, & cum classe præsto essent: copiis, quæ Gallis militabant, Imperator in Italia, aut Germania, aut adversus quos sibi, aut fratri Ferdinando collibuisse, uteretur: ab iis, quibus nunc amicitias, ac foederibus adstrictus esset, Rex abstineret; neque in posterum nova inire, nisi arbitrato Cæsaris, posset. His indignissimis conditionibus Galli nulla ratione assentiebantur: nam quod ad Burgundiones attinet, remittere Carolo non abnuebant; dummodo Gallorum, & Cæsaris in ea provincia jura dispicerentur, ac lege ad quemnam spectaret, disceptaretur. Sed nihil æque commovit, quam illud, quo amicos, foederatosque suos Regem deserere præcipiebatur: hoc uno Gallorum gentem in servitutem conjici; hoc

1525 nobilissimum, ac potentissimum regnum, quod egregia omni ætate pro amicis, foederatisque suis facinora susceperit, æterno dedecore affectum maculari: in cunctos semper beneficum, ac munificentissimum Principem ingrati animi aspergi nota; cum ab iis, a quibus in omni fortuna adjutus, cultusque sit, turpiter desciscere cogatur, brevi ex amicis hostes evaluos. Re itaque infecta, Regis soror in Galliam revertitur.

Sed duo potissimum hac tempestate acciderunt, quæ Gallorum maxime rebus favere visa sunt: primum, quod Henricus Angliæ Rex, licet Carolum ingentibus promissis onerasset, se, exercitu trajecto mari in media Galliæ viscera immisso, cuncta devastaturum, ac præsentī occasione, qua omnia in pavore, & fluctuatione consiliorum versabantur, ad suum, Imperatorisque imperium augendum usurum; attamen, ut sunt incerta Regum consilia, & plerumque magis ad propriam utilitatem, quam ad fidei constantiam exigi solita, nimia Cæsaris felicitate commotus, veritus, ne Gallorum fractis viribus, ac imperio debilitato, gradum sibi ad totius reipublicæ Christianæ principatum strueret, clam cum regina pepigerat, & Imperatore relicto, ad amicitiam cum Gallo redierat: quæ res summopere Cæsareanis molesta fuit. Alterum vero, quod quotidie nuncii in Hispaniam perferebantur, Italis Principibus suspecta omnia consilia Cæsaris esse; inter illos societates initas fuisse; militum delectus haberi; comparari exercitus; nihil prætermitti, quo minui potentia Cæsaris, viresque in Italia frangi possent. In primisque Davalus Carolum monebat, ne diutius ancipiti consilio tempus tereret; hoc rerum statu in dies copias evanescere; auctoritatem, dignitatemque Imperatoriam contemptui esse; cuncta denique in pejus labi; suspensos Italorum animos suspicari, hæsitare; in agro Romano quatuor peditum millia ab Anguillariæ Comite coacta; Helvetios in procinctu esse, ut in Galliæ Cisalpinæ plana descenderent, ut, si quid humani Francisco Sfortiæ, qui tum gravi morbo distinebatur, accidisset, Maximiliano ejus fratri Insulbrum imperium deferretur: cum Republica nondum foedus percussum fuisse; copias illi & numero, & virtute non parvas, neque contemnendas esse; petere, ut quam maxima sibi argenti, aurique vis mitteretur, ut milites continere, ac si ita

occafio ferret, exercitum augere poffet. Conftans fama fuit, Ferdinandum Davalum animo erga Italos infenfum, Hieronymo Morono callide in fuam amicitiam illecto, folerter ab eo Italorum Principum confilia exquisiviffè, atque ob id alienum fe a Carolo animum gerere fimulaffè; multa cum illo colloquia adverfus Cæfarem feviffè: hoc aftu multa Cæfari fignificaffè, ex quibus poftea ea fubfequuta funt, quæ majoribus periculis Italiam, totamque Chriftianam rempublicam implicarunt.

His acciderat, ut qui Cæfari a confiliis effent, in diverfas fententias diftracti jam eo omnium rerum summam redegefiffent, ut; vel cum Galio aliqua concordia ratio inveniretur, ut mox Italiam fubigere, ac fuo arbitratu moderari Cæfar poffet; vel ex Italorum Principum animis omni fufpicionum nube difcufla, illos in focietatem reciperet, Gallosque cogeret, ut fi Regis libertatem vellent, a Carolo leges amicitia, & pacis acciperent. Priori fententia Carolus Lanofus Prorex, atque Ugo Moncata præcipue favebant, quod abfque Gallorum focietate nihil egregium a Cæfare agi poffe contenderent; Rege amico, reliquorum Principum potentiam, ac vires minime pertimefcendas, vel belli impetu, vel pacis torpore totam Italiam demum in fui potefatem cafuram; provinciam, urbium nobilitate, populorum numero, omnium rerum copia, ac fitus præfertim opportunitate, cunctis non Europæ modo, verum totius orbis regionibus præferendam, qua Romani rerum domini, præfci que Imperatores gradum ad terrarum orbem fubigendum, monarchiamque ftatuendam ftuxerunt. Quæ cum ea tempeftate fere omnis Cæfari pareret, & quod reliquum in ea effet, ex plurimorum Principum finibus, viribusque penderet; quis ambigat, inquit, Gallis vel faventibus, vel non repugnantibus, brevi Cæfaris imperio adjectum iri? Sfortiane beneficiarius Cæfaris imperata facere recufabit? Is vero fi, ut fertur, reliquis Italis adhæfit, ut omnem errati a fe culpam amoveat, maculamque, fi qua infectus eft, detergat, ac deleat, a Cæfaris majefate, nutuque pendeat. Quis vero nefciat, Pontificem pecunia, copiis parum poffe; urbes factionibus divifas; fubditos male animatos; oppida minime munita, nullum Cæfari negotium facturum? Supereffe tantum Ve-

1525

netam Rempublicam, quæ licet terra, marique fatis amplum imperium obtineat, unde pedestres, equestresque copias comparare, & classes instruere possit, Imperatori, ac Regi conjunctis obsistere qui poterit? Cuncta idcirco Caroli fortunæ, ac felicitati prospera eventura: neque vero ambigi posse, Regem ab hoc consilio non aversum fore; cum nullo sui regni detrimento, quod maxime concupivit, sed aliorum damno libertatem consequuturus sit; qua insigni Cæsaris magnanimitate, ne ingrati nomen subeat, devinctum perpetuo futurum.

Alii, in quorum numero magnus Scriba, & Magister, ambo Italia orti; ambo odia, & similtates cum Prorege exercentes, Gallisque natura infensi, Imperatori suadebant, ut Italos Principes sibi benevolentia, arctoque foederis vinculo neceret: Regem spe, atque auxiliis Italarum destitutum imperata Cæsaris facere coactum iri, qui hucusque nobilissimæ provinciæ humeris sustentatus flectere animum ad Caroli postulata renuerit: non alia re magis aut Burgundiones in potestatem redigere, aut firmioribus radicibus suam potentiam coalescere posse, quam si Italos benigne complectatur, Gallos vi cogat, illorum societate firmum in Italia imperium, tutumque ab hostibus habiturum. Contra a Gallorum gente semper sibi pertimescendum, quæ natura impatiens, novarumque rerum appetens, bella e bellis ferere solita sit; atque Hispanorum æmula, ac fortunæ Caroli adversa, nunquam quietura sit, donec cuncta sanguine, cæde, excidiis urbium, & cladibus populorum redundarint; Rege præsertim, tot viris suæ gentis amissis debilitato, recenti victoria fracto, captivitate, diuturnoque carcere fesso, cujus rei memoriam nunquam sibi ex animo elapsuram, cunctaque ad ultionem consilia, vires amicos paraturum. In hanc sententiam vergere Cæsar, præconsultores fere omnes, uti tutiori adherere, eo actiones omnes dirigere.

Itaque Michaellem Herreram, Alcantaræ ordinis Equitem, in Italiam mittunt, virum & Italicarum rerum peritia probatum, & disciplinæ militaris gnarum. Mandant, ut Cæsareanos duces Davalum, Vastium, Levam adeat, mentemque Imperatoris significet: Romam deinde ad Clementem proficiscatur;

tur ; quæ in Hispania cum Laurentio Salviato Legato acta ,
 pactaque sint , exponat ; ut iis assentiatur , a Pontifice postu-
 let . Eidemque in mandatis dant , ut Cæsaris sententiam de
 foedere cum Venetis ineundo Hieronymo Caracciolo patefa-
 ciat : hac ratione ex Italorum Principum animis dubitationem
 omnem eximere , fluctuantemque Italiæ statum firmare rati .
 Pontifici suadere nitebantur ; numquam aversum Imperatoris
 animum a pace Italiæ fuisse ; statim commisso ad Ticinum
 prælio , elatum victoria exercitum , robore , numeroque mili-
 tum præstantem , ne bellorum facibus florentissima provincia
 æstualet , cohibuisse ; eandem illi insidere mentem , pacatam
 Italiam , felicemque exoptare . Quod vero nonnulli ipsius ad-
 ventum ad coronam ex vetere instituto suscipiendam reformi-
 dent , vereanturque , ne si armatus Italiam ingrediatur , novas
 res moliri , præsentiaque turbare velit ; pellere se e mentibus
 omnium vanos hosce timores velle profitetur : non ingentibus
 copiis , classibusque ; sed exiguo comitatu in Italiam ventu-
 rum , ut more majorum inauguretur , nemini molestiam illa-
 turus . Tum si , ut maxime cupit , cum Italiæ Principibus pa-
 cem , societatemque fanciverit , concordiam cum Rege inive-
 rit , Hispanos milites omnes ex Italia amoturum pollicetur ,
 & adversus religionis hostes in Africam missurum . Ad hæc
 perficienda ducentorum aureorum millia exposcere , quæ , non
 nisi conscensa classe , militibus quinque portionibus persolvantur ,
 a Cæsare una , a Pontifice altera , tertia a Republica ,
 quarta a Mediolanensi Duce , ac Florentinis , quinta a Lucen-
 sibus , Genuensibus , ac Senensibus : Venetis abnuentibus ,
 pro quarta parte a reliquis portio Reipublicæ pendatur : at-
 que ut omnis dissensionum seges amputaretur , quæ ex Me-
 diolanensi ducatu sæpius orta , potentissimos Principes ad ar-
 ma incitaverat , atque in Insuorum provincia , veluti campo ,
 cæde , sanguine , ingentibusque cladibus certantes exercuerat ,
 si fato Francisco Sfortiæ modo ægrotanti aliquid contigerit ,
 Carolus Borbonius Dux constituatur , qui a foederatis com-
 munibus armis , ac viribus tueatur : verum pristinae salutis , at-
 que incolumitati Sfortia restituto , quam sibi videbitur , uxorem
 Carolus assignet . Tandem de Regiolepido , Ruberiaque
 oppido cum inter Pontificem , ac Cæsarem jam diu contro-

1525 versa fuerit, ut iis amicorum decreto finis imponatur, utrinque assensum est: & quadraginta interim nummorum millibus Clementi oppignerentur. Hæc illorum summa fuit, quæ Cæsaris nomine cum Pontifice agebantur.

Hieronymum vero Caracciolum, qui de novo cum Venetis fœdere ineundo sedulo agitabat, acriter urgent, ut omnibus amotis impedimentis, rem perficiat. Tribus porro capitibus, quæ in controversia erant, contineri videbantur: primum, cum ex priori fœdere ad Franciscum Sfortiam in Mediolanensi ditone retinendum, & conservandum Senatus cum octingentis cataphractis equitibus, sex mille peditibus, certoque tormentorum bellicorum numero teneretur; petebant Cæsareani, ut copiarum loco pecuniæ vim certam penderet. Eam rem plurimis de causis probare Patres non poterant: neque enim e dignitate Reipublicæ censebant, ut quæ superioribus bellis suis copiis, Ducibusque præclara multa egisset, illius nunc societas pecuniæ tantum eruendæ causa requireretur; plurima semper obtentui Cæsareanis futura, quibus ad illorum exercitus alendos, ac sustentandos aurum, argentumque flagitarent. Belli rumoribus, ac suspicione emittere exercitus, duces, legatos, imperatores pro finibus, pro agris, urbibus, oppidis tuendis oportere, quæ fieri absque pecunia nequeant: ea cum maxime indigeas, aliis suppeditare qui possis? Alterum vero de exulibus, & eorum, qui superioribus annis a Republica defecerant, Maximilianoque adhæserant; bonis restituendis, erat; quæ Cæsareani in eorum gratiam concedi petebant, neque a Republica facile admitti poterant, cum fisco adjudicata, & sub hasta a magistratibus venundata ad aliorum manus pervenissent. Tertio capite petitiones pecuniæ continebantur, quam Prorex a Republica postulaverat, quod illius copiæ Ticinensi prælio non interfuissent. Verum, ut amputatis difficultatibus, neque copiarum loco pecunias exigeret, neque de extorum bonis restituendis verba faceret, Caracciolo mandatur, illam tantummodo, quam vellet Senatus, aureorum summam Cæsari persolveret.

Eodem die, quo per Herreram hæc in Italiam perlata sunt, qui fuit iiij. nonas novembris, nuntii de Hieronymi Moroni captivitate, ac magna rerum apud Insubres mutatione super-

venere. Dum enim ea, quæ diximus, in Hispania agebantur, cunctaque in Italia suspitionis plena essent, Ferdinandus Davalus exercitum, qui æstate in Taurinis stativa habuerat, in Mediolanensem agrum duxit; cumque Novariam pervenisset, statim Hieronymum Moronum per literas vocavit, qui licet novitate rei permotus plura animo volvere, & agitare cœpisset; nunquam tamen adduci poterat, ut aliquid adversus se moliri eum arbitraretur, quem amicum semper expertus fuerat. Itaque etsi initio moras necere, ac differre statuisset, illius adventum denuo flagitante, & si qua in Moroni animo hæsitatio orta fuisset, depellere Davalo adnitente, Novariam se contulit; atque hilariter exceptus, variis de rebus cum illo loquutus, cum discedere vellet, a militibus, Antonii Levæ jussu, comprehenditur. Hujus rei nuncio ad Franciscum Sfortiam delato, vix dici potest, quanto animi mœrore, ac consternatione repente dejectus sit. Tamen ut suis prostratis momento rebus opem ferret, illico Jacobum Philippum Saccum ad Davalum proficisci jubet; illum a cœptis desistere suadeat; suum erga Cæsarem obnixum studium, animique observantiam testetur; mirari, quod Moronum, virum de se optime meritum, cujus opera bello, paceque usus sit, in carcerem conjectum detineat. His auditis, respondet Davalus, se Sfortiam hortari, ut civitates, munitioraque Insubrum oppida Cæsaris nomine suæ custodiæ committat; sic enim (qua ipse ajebat) mente erga Carolum fuerit, cognita, a justissimo Principe illius fide, ac propensa voluntate, sedatisque Pontificis, & Reipublicæ Venetæ suspitionibus, quæ non obscuris rumoribus undique ferebantur, fore, ut egregio auctus fœnore, cuncta Cæsaris munificentia, ac liberalitati accepta referat: ni id faciat, vi illum, & armis ad rationem redacturum minatur. Repentino, ac inopinato eventu commotus Franciscus Sfortia, cum neque consilio, neque viribus par Davalo ad obsistendum foret, qui exercitum in Insubrum visceribus habebat, Italosque Principes ad tantam belli molem, quæ jam Italiæ impendere videbatur, sustinendam impares esse intelligeret, fatius tempori cedere, quam præcipiti consilio adversæ fortunæ aleam subire existimavit. Itaque Insubrum cuncta oppida, civitatesque,

Medio-

1525

Mediolani, Cremonæque arcibus exceptis, quas ad sui corporis tutelam retinere affirmabat, Davalo permisit : hac ratione illius mentem lenire, ac si qua Cæsaris animo de illius fide suspicio hæserat, delere arbitratus. Fefellit Principem opinio : nam illius vel facilitate, vel imbecillitate, vel, quemadmodum ipse præferebat Davalus, ob auctam suspensionem, majora postulare, ac omni imperio exuere Sfortiam statuerat ; ut tandem ab adhortationibus ad vim, atque arma deveniret. Nam Ticino egressus cum ducentis cataphractis, trium milium peditum numero, magna leviorum equitum manu, decem & octo æneis machinis, Mediolanum Davalus ingreditur, Ducique, qui se intra arcem e gravissimo morbo convalescens continebat, significat, eo se animo urbem introiisse, copias immisisse, ut arcem nomine Cæsaris recipiat : quocirca quamprimum sibi illam, uti Caroli personam gerenti, tradat, extrema alioqui omnia, nisi obtemperet, passurum.

Indigna res, ac intoleranda videbatur, Principi, tota adnente Italia, in avitum dominatum restituto, indicta causa, imperium, ac libertatem eripi : erumpere jam, ac in lucem prodire Cæsareanorum consilia, qui opportunum augendæ potentiae tempus nacti, modo Gallos, modo Italos eludendo, cunctationibus distentos eo adegerint, ut veteris gloriæ, militarisque virtutis obliti, impune grassantes Hispanos, & per omne nefas ruentes perferant, nobilissimæ provinciæ cervicibus jugum imposituros. Verum Franciscus Sfortia tot rerum angustiis undique circumseptus Davali postulatis nulla ratione obtemperare statuit ; ac ne mentem insolentis viri obfirmatam ad majora, & periculi plena facinora impelleret, modeste respondet ; suam erga Imperatorem observantiam, nullis aut præmiis, aut metu concussam fidem commemorat : duas sibi tantum Mediolani, Cremonæque arcas reservasse ; reliqua illi permisisse, non ut hoc facto Cæsaris commodis, gloriæque officeret ; sed ut vitam aliquando pro ipso objiendam incolumem tueretur. Non preces, non officia, aut obsequia apud Davalum valere, quominus in sententia obstinate permaneret ; majora etiam, atque intolerabilia flagitaret : arcem nempe Cremonensem dederet ; Mediolanensem quamprimum traditurum polliceretur ; Joannem Angelum, primarium a secre-

tis virum , ea de causa obsidem traderet . Ad hæc Sfortia ,
 arces nullo firmiori præsidio , quam suæ erga Cæsarem fidei
 inniti posse ; Joannem vero Angelum ab se discedere non per-
 missurum respondet : petit , ut sibi certos ad Carolum homi-
 nes ad illius exquirendam sententiam mittere liceat ; in ejus
 postea voluntate futurum , ac quodcumque illi libuerit , liben-
 ti animo facturum . His auditis , Davalus , ne Sfortiam de-
 speratione actum in præceptis aliquod consilium impelleret , a
 priori severitate specie tenus deflexit : postulat , ut Cremon-
 nensem arcem jurejurando Imperatori obstringat , eodem sa-
 cramenti genere Mediolani civitas adigatur ; ipse arcem Cæ-
 saris nomine retineat , ab illa minime recessurus ; hæc nisi præ-
 stet , quod illi onus , fides , dignitasque imperatoria imposue-
 rit , continuo facturum . Interea Franciscus Sfortia , quæ a Da-
 valo agerentur , Pontifici , Senatuique Veneto significaverat :
 summa cum indignitate , ac periculo foederatum Ducem obsi-
 deri ; nullis precibus , ac promissis flecti Cæsareanos posse ;
 cuncta Insubrum oppida Davali libidini exposita esse ; quod
 unum ad retinendam speciem aliquam Principatus superesset ,
 Mediolani nempe , ac Cremonæ arces poposcisse ; urgeri mili-
 te , equite , tormentis militaribus , & ne vitam quidem trahe-
 re , nisi cum summo dedecore , ac periculo posse : jam servi-
 tatem totius Italiæ portendi : in se ipsum modo tela conver-
 sa ; mox cunctos Italos Principes petitura : subveniant itaque
 socio , quemque auctoritate , ac viribus in imperium evexere ,
 non modo imperio , sed libertate , fortunis omnibus , vita de-
 nique ipsa exui non patiantur : id Pontificem in primis , qui
 magnam inter mortales auctoritatem obtineat , nec minus
 Venetam Rempublicam decere , quæ amicos , foederatosque
 suos nullo unquam tempore deseruerit ; sed præclaro libera-
 litatis , & magnanimitatis exemplo adjuverit , ac sustentaverit .
 Eventibus his rerum novarum periclitantis Italiæ permotus
 Senatus , Henricum Angliæ Regem , quem nuper Gallis foede-
 re junctum auctoritate , ac potentia plurimum posse constabat ,
 nimiamque vel Gallicæ , vel Hispanicæ gentis in Italia poten-
 tiam æque suspectam habebat , de iis , quæ in Insubribus ac-
 ciderant , certiores facit ; quantumque non modo Italia , ve-
 rum universa Christiana Respublica his dissidiorum facibus in-

1525

cendium conceptura sit. Captivitate regis de toto orbe optime meriti Cæsarem sibi gradum ad summam inter omnes Principes obtinendam auctoritatem, imperiumque struxisse: vincta Mediolanensis ditionis oppida occupasse: præsidia imposuisse: Ducem in arce obsideri, ut illo ejecto, solus ceteris leges præscribat, atque sibi aditum ad invadenda reliqua patefaciat: Scire, libertatem, pacemque Italiæ regem semper optasse, maximam afflictis Sfortiæ rebus toti huic provinciæ, atque adeo universæ reipublicæ Christianæ opem laturum. Et ne aliquod officii genus cum Carolo præmitteretur, cum Pontifex Capinum Mantuanum in Hispaniam citato itinere misisset, ut de singulis rebus legatum commoneret, conceptamque, si qua foret in Cæsaris animo, de Italis Principibus suspicionem dilueret, Andrea Naugerio solerti viro mandatur, ut Clementis legato omni in re præsto sit, nullumque officii genus, quod vel ad Ducem in imperio retinendum, vel ad quietem, pacemque Italiæ conservandam, & ad Pontificiæ, Venetæque ditionis limites custodiendos spectet, prætermittat. Santio vero, & Caracciolo Cæsaris oratoribus foederis pactio- nes anxie nimium, ac solcite urgentibus Senatusconsulto responsum est: Nihil esse, cur his de rebus agendum sit, Francisco Sfortia socio, ac foederato in Mediolanensi arce obsesso, oppidis, civitatibus, libertate denique ipsa per summum dedecus exuto: & Alphonso Santio conquerenti, quod Sfortia Cremonensem arcem Reipublicæ tradere decrevisset; nihil ea de re Sfortiam egisse Senatus gravissimis verbis testatus est. Dum hæc aguntur, Mediolani militum licentia, rerum inopia, pecuniæ defectu, tumultus, ac seditiones abortæ; facinorosorumque hominum adeo excreverat audacia, ut in magno pavore, ac trepidatione civitas versaretur, nec sine vitæ discrimine degi in urbe posset; idcirco Marco Antonio Venerio Oratori Veneto mandatum est, ut, Davalo salutato, Bergomum, vel Cremam se reciperet; qui voluntati Senatus obsequutus ab Episcopo Bajucensi accepit, sibi a Rovadante familiari mentem Reginæ ex Galliis perlatam fuisse, quæve cum Italis Principibus pactiones incundæ forent, intellexisse: ea omnia ut nutantem Pontificis animum firmarent, Patres illi ab Oratore significari voluerunt.

*Senatus
mandata
ad Naugerium
legatum.
Veneriorum
responsio
Cæsareanorum
oratorum
petitionibus.*

Erat sane in Pontifice summum libertatis, dignitatisque Italiae desiderium; neque pati æquo animo poterat, ea se tempestate Ecclesiae, Reipublicaeque Christianae praefectum fuisse, qua aut Imperatorum potentia semper Pontificibus adversa, maxima in illius auctoritatem, atque Italiae perniciem incrementa esset susceptura; aut armis de utraque acerrime decertandum foret; quorum alterum Hispanorum; alterum Gallorum amicitia paritura videbatur. His curis undique fracto, atque in varias partes versanti nihil praesenti tempore ad tuendum imperium, dignitatemque opportunius videbatur, quam ut Senatum Venetum, Florentinamque rempublicam sibi adjungeret: quae consilia cum a Venetis mirum in modum probarentur, Marco Foscaro facultas, qua Reipublicae nomine foedus percuteret, concessa est. Illius summa haec fuit. Cum Christianae reipublicae pacem, Italiae libertatem Summus Pontifex omni studio, ac sedulitate procuraverit; in Senatu Veneto eandem erga bonum publicum propensam voluntatem, & curam innumeris argumentis perspectam, ac testatam animadverterit; tot, tantisque periculis, armisque circumseptam nobilissimam hanc provinciam inspiciat, aliquae intra reipublicae Christianae viscera virus cito in omnium perniciem, ac detrimentum evasurum: nihil æque tot malorum, ac ærumnarum ingruentium viribus obsistere posse, quam arctiori foederis, atque amicitiae vinculo Summus Pontifex, Veneta Respublica, Florentinique jungantur.

Pactiones ejusmodi fuere. Pro mutua defensione Pontifex, Venetus Senatus, ac Florentini arma sumunt: inimicos, neque consilio, neque pecunia, neque armis juvant. Pontifex cum Florentina Republica pedites quatuor mille, cataphractos quadringentos, leviores equites trecentos: totidem copias Senatus Venetus habet. His dignitas, jura, imperium adversus quoscumque Christianos Principes, licet supremo honorum fastigio praesulgeant, tuentur. Si majoribus copiis opus fuerit, pro facultate una pars alteri non deest: rebus postulantibus, spiritualibus telis Pontifex utitur. Respublica terra, marique eidem adfistito: alia foedera absque alterius consensu non inveniunt; quae his adversentur, pro irritis habent. Ut Venetae reipublicae amor, quo semper Mediceam familiam amplexa est,
augea-

1525 *augeatur, incorruptusque in posteritatem omnem dmanet; præsentem illius statum, atque amplitudinem defendito, atque illius præsertim, quem Clemens familiae caput, principemque in Florentina republica constituerit; præsentem reipublicæ formam, familieque dignitatem labefactari nitentes repellito. Ut vero parem Reipublicæ gratiam Summus Pontifex referat, Medicæam familiam in fide, & devotione solita, filialique observantia erga illustrissimum Dominium perpetuis temporibus mansuram pollicetur: a quo summa benevolentia, & caritate complexum iri, sartam, & tectam a cunctis periculis servandam fore, pro certo habet. Hæc a Clemente, & Venetis agebantur.*

Ceterum regis Galliarum mater de iis, quæ a Cæsareanis in Insubribus gesta fuerant, certior facta, quæcumque ad dignitatem, & incolumitatem Italiæ sustinendam spectarent, præstaturam, Gallorumque gentem semper Catholicæ Ecclesiæ addictam, discrimen omne alacri animo subituram, per Bajucensem Episcopum Clementi pollicetur. Qui licet mente ad libertatem, decus, auctoritatem Italiæ tuendam propensus admodum esset; in illo tamen vis animi, ac vigor ad cepta consilia perficienda desiderabatur; cum parvo momento instituta consilia vel levi aliquo rerum eventu perturbatus commutaret, ancipitique consilio inter rerum maximarum successus fluctuaret: modo probare, modo improbare; neque se ex difficillimis anfractibus explicare posse. Hinc accidit, ut Michaele Herrerio, de quo supra diximus, Imperatoris nomine propediem in Italiam venturo, duorum mensium cum Cæsareanis inducias fecerit. Interea vero Franciscus Sfortia a Davalo in arce obsidebatur, exercitu maximis populi vociferationibus atque ærumnis per domos civium in urbe disposito. Nec dum, quæ mens Cæsaris erga Italos esset, rege adhuc captivo, illius ducibus divina armis, humanaque miscentibus, satis conjici poterat, plerisque opinantibus mora, & cunctatione Principum animos diuturno id assequi velle, ut iis torpentibus, devictis Insubribus, per suos fines in Neapolitanum regnum tutum iter patefaceret; inde Tridento in Germaniam copias immittere, nullo obsistente, posset; atque eodem tempore Italos, Germanosque, gentes libertati assuetas, imperio, & auctoritate coercere.

*Inducias
duorum mē.
sum inter
Clementem,
& Cæsare.*

*Sfortia in
arce Medio-
lani a Da-
valo obside-
batur.*

Senatus vero in hac rerum omnium perturbatione nihil, quod ad Reipublicæ dignitatem, atque amplitudinem, ad Italiæ libertatem, decusque spectaret, prætermittebat: singulos rerum eventus solida prudentia expendere; diu, noctuque de gravissimis rebus agitare; summo studio, cunctisque nervis adniti, ut regi libertas restitueretur. Idcirco cum cardinali Eboracensi, summæ apud Henricum Angliæ regem existimationis, penes quem totius regni administratio erât, sedulo agebat; suadebat, ut regem ad Italorum principum causam auctoritate, & viribus sustinendam impelleret: hortaretur, ut Galliæ reginam ad fœdus cum Italis, nulla mora injecta, fanciendum urgeret; cui sane si illius potentia, atque auctoritas accessisset, fore, ut statim Carolus regem libertate donaret. Clementi in rebus communibus conservandis, in libertate, ac dignitate Italiæ retinenda suum studium, mentemque significat; ut enixe in idem animum intendat, vehementer hortatur. Plerique, non inanibus consiliis, non reliquos principes permovendo, salutis atque incolumitati publicæ satis consultum iri, dicitabant; sed vires Reipublicæ augendas, atque in tot, quibus Italia jactabatur, fluctibus, præcipua virtutis spiritus sumendos: constantia, ac fortitudine animi opus esse, qua tantum proteri imminetia pericula, sisti ingruentium malorum impetum posse. Coactoque Senatu, de classe, copiisque maritimis augendis acriter disceptatum est, nonnullis creandum classis imperatorem, quinquaginta triremes statim e navalibus educendas, quæ reliquæ classi adjicerentur, suadentibus; his imperii Veneti dignitatem, Reipublicæ incolumitatem tantummodo niti: majores nostros turbulentis temporibus vel hoste urgente, vel belli suspitione oborta, nullis sumptibus pepercisse, nullos labores reformidasse, ut quam maximas possent, classes compararent: his devicti, ac debellati hostes, servata patria, partum, atque auctum late patens maritimum imperium; navalibus rebus assuetos cives remotissimas oras adivisse, victoricia signa in longinquas regiones intulisse: imperia iis artibus facile retineri, quibus initio parta essent: quonam Cæsaris ambitio, dominantique libido evasura foret incertum: pacis obtentu in Italia flammam belli in dies augeri, Davalum, ac Vastium ni-

1525 hil non in omnium Itatorum principum perniciem agitare ; Gallos prisca splendoris , atque avitæ virtutis fato nescio quodam pene oblitos , sui que regis captivitate stupore defixos torpere , atque elanguescere : classem igitur augendam , imperatorem statim declarandum , hoc tantum everti consilia Italici nominis hostium , ac refringi ausus posse . Alii contra differebant : non eo loco res esse , ut ingentes sumptus subire , populos tot damnis , atque incommodis afficere , cunctas Venetas exerere vires necessè esset : propediem aliquid certi de Cæsaris sententia ex Hispaniis venturum ; neque in hac omnium rerum ambiguitate principes Italos versari diutius passurum : summopere providendum esse , ne Carolus , qui Italis principibus parum fidere videtur , novis suspitionibus adductus , ac ducum consiliis impulsus , hostem se Italiæ patefaceret ; verendum esse , ne Galli hos Reipublicæ conatus ad sua commoda verterent , atque ex Itatorum Principum conspiratione iter sibi ad regis libertatem summo istius provinciæ damno facerent : itaque in aliud tempus de augenda classe decreta rejici ; neque immaturis consiliis momenta maximarum rerum præverti oportere . Senatus frequens in hanc ivit sententiam .

M. D. XXVI.

1526 **P**AUCIS vero interjectis diebus , ab Andrea Naugerio , Reipublicæ legato , literæ xvij. kalen. januarii ex Hispanis supervenere , quibus continebatur , pridie idus decembris pacem inter Carolum imperatorem , ac Franciscum Gallia regem his conditionibus initam fuisse . *Ut Imperatori Burgundiam rex libere restitueret : id , quamprimum in Galliam reversus esset , regni ordines probaturos pollicebatur . Provocationibus , quæ a Germaniæ inferioris ditionibus fiebant , Parisiensis curia omnino abstineret . Insubrum , ac Neapolitani regni juribus cederet . Cæsari in Italiam ad Augustalem coronam more majorum suscipiendam adventanti sex peditum millibus , cataphractis sexcentis , totidem levioribus equitibus , semestri stipendio persoluto , præsto esset .* Pro his ser-

*Pax inter
Cæsarem &
Franciscū
Regem Gal-
liæ .*

vandis duos filios , natu majorem , quem in spem regie successione altum Delphinum vocant : ac minorem Andegavim ducem , additis Gallorum procerum duodecim filiis , obsides daret : hoc facto , statim pristinam libertatem rex consequeretur . Atque ut pax firmioribus radicibus niteretur , Helenoram sororem , ex Lusitanie rege defuncto viduam , matrimonio regi jungendam Cæsar statuit ; Maconensem , Sonnenfemque comitatum dotis nomine tribuit , filiis , qui ex eo connubio orirentur , Burgundie comitatum traditurum pollicitus . Per Europam nuntio pacis perlato ; quamvis ex potentissimorum principum concordia innumeri fructus ad totius christianæ reipublicæ incolumitatem , atque incrementum emanare poterant ; attamen nemo erat , qui ex pace nuper inita novas bellorum faces exarsuras non extimesceret . Id vero vel Italiae status , vel regis Gallorum exulceratus , ac multis de causis commotus animus suadebant . Neque enim dubium erat , quin Itali principes , si rex promissis staret , a Caroli nutu , ac voluntate pendere cogerentur ; quippe qui exercitum in Insubribus habebat , duces militia insignes , ac rerum bellicarum peritia claros . Franciscum Sfortiam jam sex menses in arce Mediolanensi obsessum , arctaque adstrictum custodia tenebat ; atque recenti pace cum Gallo inita , nullum vel ad augendas vires , vel ad imperium amplificandum impedimentum aderat , ut regis auxilio destituta Italia pares ad obsistendum Cæsari copias afferre non posset . Altera ex parte qui superiores Francisci actiones , & consilia metiebantur , vix mente concipere poterant , præteritas injurias , acceptas clades , amissum in Italia fati amplum imperium , impositas iniquæ pacis condiciones aut oblivisci , aut æquo animo pati posse : nullum neque jusjurandum , neque affinitatis vinculum majorem apud illum , quam ulciscendæ injuriæ , vel regnandi libidinem , vim habiturum . His de rebus Clemens , Senatusque Venetus solliciti regis animum , voluntatemque explorare decreverunt ; ac cum primum pacem inter Cæsarem , & regem firmatam esse Venetias allatum fuit , statim Andreas Rubeus , qui a secretis Senatus erat , atque ex usu maximarum rerum insignem prudentiam com-

*Andreas
Rubeus a
Venetis in
Galliam
missus a*

1526 paraverat , Gallicamque linguam optime callebat , per dispositos equos ad Ludovicam Francisci regis matrem gratulatum missus est , cum longiori tempore ad mittendos legatos opus foret . Rubeo in mandatis datum , ut Reipublicæ nomine reginæ gratuletur ; nihil jucundius , aut optatius Senatui obtingere potuisse , quam Serenissimo , Christianissimoque regi , de toto christiano orbe , ac præsertim de Reipublica Veneta optime merito , inconstantis , variæque fortunæ tela indigne perpeffo , tandem ingenti animi virtute , invicto robore ingruentes malorum impetus vincenti , felicitatis lumen affulxisse : libertate recuperata , in regnum amplissimum totius Galliæ humeris restituto difficile haud futurum , superiores clades virtute , ac magnanimitate corrigere . Ad hæc injungitur , ut quam solertissime exploret , quam de sancitis pactionibus servandis regia voluntas futura sit . Demum Reipublicæ vires , classes , ditiones offerat , Senatunquæ nunquam a rege sejunctum fore polliceatur . Et quoniam Pontifex eadem de causa Paulum Regiensem in Galliam miserat , eidem Rubeo mandatur , ut , quæ ille Pontificis nomine egerit , observatis ; si eadem illum mente esse intellexerit , ac illius consilia ipsius mandatis non repugnare persenserit , omnia cum Regiensi communicet , ut eodem tempore , quæ ex utilitate publica sint , conficere possint . Rubeus itaque cum Senatus mandatis iter in Gallias quamcelerrime suscepit .

*Condiçiones
paci a Cæsareanis
Oratoribus
Senatui
propositæ .*

Interea Alphonsus Santius , ac Hieronymus Caracciolus , Cæsaris Oratores , qui Venetiis erant , se minime a pace , & foedere cum Senatu Veneto abhorrere ostentabant ; nam vj. nonas martii cum Patrum Collegium adissent , certas ineundæ concordiæ rationes proposuere ; quarum capita hæc erant . Nempe ut , expulso Francisco Sfortia a Mediolanensi imperio , Carolus Borbonius dux crearetur , qui eadem auctoritate , viribus , dignitate , qua modo Sfortia , floret : nihil sane Senatus interesse , uter Insubribus potiretur ; dummodo ea in ditioe nulli Italorum pertimescendus imperaret . Extorribus cuncta eorum bona restituenda pollicebantur . Ex adverso a Senatu flagitabant , ut quod in foedere cautum erat , de copiis Venetis pro Mediolanensi tutando impe-

impe-

imperio, id firmioribus legibus sanciretur, ac pro eo Respublica prædes daret. Ducenta insuper aureorum millia petebant, ac ut Ferdinando Cæsaris fratri debita a Senatu pecunia persolveretur; ut vicissim annis superioribus, dum bella recrudescabant, utrinque ablata oppida restituerentur. Ad hæc Senatus decreto in hanc sententiam responsum est. Summo semper studio Rempublicam pacem, fœdusque cum potentissimo Imperatore amplexatam fuisse; in eadem manere sententia; nec sibi antiquius aliquid unquam fuisse, quam ut Italiæ libertatem, dignitatemque tueretur: hoc constituto, cetera absque ulla difficultate confecturam. Nam quod ad Ferdinandum attinet; paratam se solvendo esse; dummodo pactio- nibus stetur, atque hinc inde ablata restituantur. Quod autem ad reliqua spectat, rationes concordia non defuturas: unum id hæere cordi, nec divelli a Senatu posse, ut Sfortia in Insubrum possessione retineatur; ex magnanimitate, aliisque præclaris, ac nullo unquam ævo interituris actionibus Caroli, sibi suaderi, Imperatorem non passurum, ut indigna servitute Franciscus Sfortia liberatus avito imperio spoliatur; qui si (quod vix credi potest) adversus Cæsarem erratum aliquod commiserit, quæ illius est animi magnitudo, ac propemodum divina clementia, Italorum principum, & reipublicæ desiderium respiciet; neque statum Italiæ aliqua in parte immutari patietur. Ea de re, quæ Caroli voluntas sit, cupere Senatum intelligere; eosdem legatos hortari, ut omni officio a Cæsare Sfortiam obsessum liberari, ac in pristinum statum restitui persuadeant. In hac incertorum eventuum hæsitatione, ne aliquod officiorum genus erga Carolum, & Franciscum regem prætermitteretur, placuit Patribus ex veteri instituto perhonorificas legationes ad utrumque mittere, quibus pacem partam, affinitatem illustri conjugio Leonoræ viduæ Lusitaniæ reginæ gratularentur. Designati fuere ad regem Sebastianus Justinianus eques, qui tum præturam Patavinam gerebat, ac Franciscus Pefareus: ad Cæsarem Laurentius Bragadenus, atque Antonius Surianus doctor, & eques; quorum alteri, ut functus legatione apud Carolum in Lusitaniam transfret, cum Leonora nuptias potentissimi regis gratulaturus, in mandatis datum.

1526

*Senatus res-
ponso.*

*Sebastianus
Justinia-
nus & Frã-
ciscus Pe-
fareus lega-
ti ad Gal-
liæ regem.*

*Laurentius
Bragadenus
& Anto-
nius Suria-
nus legati
ad Cæsa-
rem.*

Interea rex ipse, datis obsidibus, in suum regnum regressus,

1526 Bajonam Vasconiae urbem applicuit ; ac statim haud occulta animi indicia patefacere , ingentes mentis impetus vix cohibere ; in sermonibus Caesaris acerbitatem conqueri ; severas nimium , ac praeduras pacis conditiones inclamare ; quaecumque assensione approbasset , cum vi , ut pote captivus , fecisset , irrita existimare . Rubeus de adventu regis certior factus , Bajonam magnis itineribus contendit ; ubi a Rubertetto gazae regiae praefecto , summae auctoritatis viro , in Monfortium oppidum , ubi rex erat , deducitur ; Senatusque Veneti nomine in amplissimum regnum incolumem reditum mirifice gratulatur ; propensam Reipublicae voluntatem , studium , observantiam in regem cunctis animi , & corporis virtutibus praenitentem , atque adeo in universum Gallorum nomen extollit : in omni fortuna eandem servasse mentem ; prospera omnia non modo optasse ; verum etiam quantum in se fuerit , ut res votis responderent , egisse . Ad ea rex perbenigne respondit : Maximas Senatus habere , atque agere gratias ; non ignorare quos pro sua libertate labores suscepisset . His dictis , statim sententiam , consiliumque suum Rubeo aperit ; multa de Imperatore , illiusque ministris conquestus , decrevisse illatam sibi captivitatis injuriam , ac mala , quae ex ea perpessus sit , non diutius pati ; experiri rursus fortunae aleam ; cunctas amplissimi Galliarum regni vires adversus Caesarem moturum ; nihil praetermissurum , quo potentia Caesaris refringi , ausus imminui , exardescens in cunctos Europae principes ambitio retundi queat : vehementer cum Veneta Republica , ac Summo Pontifice foedus , & societatem exoptare ; in id Henricum Angliae regem consensurum , quemadmodum ex cardinalis Eboracensis literis compertum habebat ; atque eam ob causam se legatum propediem in Britanniam missurum ; petere a Senatu , ut statim mandata ad haec peragenda in Galliam , Angliamque mitantur . Haec omnia quamcelerrime per literas Rubeus Senatus significat ; statimque , nulla interjecta mora , xiv. kalen. majas Senatus cogitur , ac summo Pontifici , quaecumque Rubeus de regis voluntate , novoque foedere ineundo perscripserat , significantur : quae temporum ratio , quae Italiae conditio , armis Caesareanorum in ejus viscera adactis ; Mediolani duce arctiori custodia septo : exquirere Senatum , quanam

nam in summi momenti negotio Sanctissimi Pontificis mens, quod consilium arduis in rebus ab egregia illius prudentia hauriri possit. Pontifex, cui semper Italiae dignitas, ac libertas, sine qua Pontificia majestas refulgere vix poterat, imis recondita praecordiis fuerat, regis postulatis annuendum existimat; Senatus sententiam, consiliumque amplectitur, eidemque vij. kal. majas significat, se alacri animo foedus amplecti, atque ad id ineundum Joannem Joachinum in Galliam, & Angliam misisse, Capinumque ad haec peragenda mandata cum pacationibus transmissurum. Eadem die literae ad Rubeum scribuntur, Senatum in voluntate regis futurum, libentique animo arctiori hoc foederis vinculo arma, vires, animos conjuncturum: ad haec facultas Rubeo publico nomine percutiendi foederis mittitur; eademque Laurentio Aurio apud Anglum Oratori significantur, & mandantur. Accepta Rubeus Senatus voluntate, Burdegalas totius Vasconiae caput statim proficiscitur, ut regem alloqueretur, quem tum ibi opperiebantur; ac Proregis Neapolitani nuntio, qui ad firmandas jurejurando pacis Madriti inita conditiones in Gallias venerat, palam se minime ad ea teneri, quibus captivus subscripserat, professus fuerat, in pactaque jurare recusaverat: atque eo incredibili laetitia perfusus fuerat, cum Rubeum ad se Senatus nomine venientem audiverat. Nam statim Pontificis, Venetique Senatus audita voluntate, in societatem, ac foedus prompto, ardentique animo descendit; idque in Coniaci oppido ix. kal. junii ictum est; quo Franciscus Galliae rex, Summus Pontifex, Senatus Venetus, Franciscus Sfortia Mediolani Dux comprehensi fuere. Summa foederis capita haec erant.

Senatus ad Rubeum mandata pro fiedere cum Gallis percutiendo.

Foedus Coniacense inter Franciscum regem ac Venetos.

Turbulentissimis temporibus, belli facibus in Italiae visceribus cuncta depascentibus, ex qua exitiale virus ad reliquas Christiani orbis provincias inficiendas permanare facillime possit, nil tutius, vel ad dignitatem, vel ad utilitatem Christianae reipublicae, quam si illi, qui summa auctoritate, viribus, ac dignitate praesulent, invicem arctioris amicitiae, societatisque foedere connectantur, non ad vim alicui inferendam, vel injuriis quempiam lacessendum, sed ad res communes tuendas, ad quietem Christianae reipublicae firmandam, ad Italiae libertatem, decusque retinendum: quo in foedere Imperatori, Fer-

1526 *dinandoque ejus fratri perhonorificus locus, si ipsis libuerit; nec non reliquis Christianis Proceribus relinquatur. Quae ut effici absque difficultate queant, exercitus in Italia communibus sumptibus alatur; triginta nempe millia peditum: cataphracti duo millia quingenti; leviores equites ter mille cum tormentis aeneis; quae omnia quamcelerrime in promptu sint; tum ad foederatos tutandos; tum ad coercendos, ac reprimendos, si qui paci publicae hostes se esse profitebuntur. Ad quae singuli foederati tenentur, haec sunt.*

Pontifex octingentos cataphractos, septingentos leviores equites, peditum octo millia in armis habeat. Gallorum rex quingentos gravioris armaturae, in quibus more Gallico mille levioris armaturae comprehenduntur: ad haec quadraginta aureorum millia singulis mensibus pro militum stipendiis pendat. Respublica Veneta mille, vel octingentos cataphractos, mille leviores equites, peditum octo millia sub signis habeat. Ac demum Mediolani Dux cataphractos quadringentos, leviores equites trecentos, peditum quatuor millia quamprimum paret; quae omnia praedictam summam conficiunt.

Copiae usque ad patratum bellum sub ducibus contineantur; donec pristina libertas armis jam diu concussa, Italiae dignitas restituatur; atque auctores dissidiorum, publicae pacis hostes, qui foederatos laeserint, adversus decreta, & sanctiones jurejurando firmatis, egerint; vi, & armis alienas ditiones occupaverint; ac demum in foedus hoc consentire noluerint, penitus retundantur, ac profligentur: quod tum factum esse intelligatur, cum justas copias alere non potuerint, quamvis tunc aliquo oppido potirentur.

Quaecumque ad alendos milites erunt necessaria, singuli pro sua portione conferant.

Eodem tempore Galli, & Angli, ut ab Italia arma avertantur, adversus foederis hostes insurgunt.

Helvetii communibus stipendiis vocentur.

Omni studio contendant foederati, precibusque nitantur, ut Imperator captivos regis filios patri restituat; pacem confirmet: ni id fecerit, intententur minae, bellum indicatur.

Confectis in Italia rebus, duodecim millia peditum, cataphractorum mille, totidem leviorum equitum, aut pecuniae tantumdem

dem Regi Principes Itali præbeant, quousque filii obsides a Cæsare dimittantur.

Atque ut perpetuo Italiam Galli, Itali Gallias tueantur, decem peditum millia, cataphractorum mille, levioris armaturæ totidem, cum opus fuerit, emittere teneantur: classisque viginti quinque triremium, ac onerariarum navium præsto sit; quarum triremium duodecim Rex, tredecim Respublica instruere teneatur. Si Provincia armis petatur, classem Rex avocare queat.

Franciscum Sfortiam in quieta Mediolani ducatus possessione relicturum: cum fœderatorum exercitu adversus Imperatorem, ac Ferdinandum ejus fratrem defensurum Rex sanctissime spondeat. Dux e contra auxiliis Gallias juvare, si opus fuerit, teneatur: numerus copiarum consimilis sit: quotannis pro viribus, expensisque regiis illam auri summam pendat, quæ Pontifici, Angliæ Regi, Venetoque Senatui videbitur; atque ea non minor quinquaginta aureorum millibus esse queat: Maximilianumque ejus fratrem pro familie dignitate, propriaque existimatione alere teneatur.

Quibus ob sequitas Regis partes bona fisco adjudicata, quique patria privati sint, omnia libere restituantur.

Ex cognatione regia uxorem Sfortiæ se præbiturum, judicio Henrici Angliæ Regis, promittat; daturumque operam, ut Helvetii fœdere cum Duce ad Insubres tutandos jungantur.

Si Dux fato concesserit, Maximilianum ejus fratrem ejus loco habiturum; pacta, promissaque præstaturum.

Astensis Comitatus, utpote a Mediolanensi ducatu sejunctus, in Aurelianensis Ducis hereditate sit: Regi, aut Duci ejus filio restituatur; qui quousque adolescentiæ annos excesserit, ad fœderatorum nutum administratur.

Et quoniam Genuæ civitas, vel situs opportunitate, vel portuum copia, maximum semper ad Italiam perturbandam momentum afferre visa est, si ita Regi placuerit, vel Antonio Adurno duce ad fœderatos declinante, summa Reipublicæ illi potestas, quam modo retinet, relinquatur; aut Genuensis Reipublicæ statu immutato, leges paci, & securitati Italiæ non adversæ dicantur, Rege supremum jus in civitate obtinente.

1526

Præsentem Neapolitani regni statum Gallorum Rex neque immutaturum, neque perturbaturum spondeat, nisi ex præscripto, voluntateque Summi Pontificis, ut altioribus initiis tranquillitas Italiæ coalescat, pacisque hostes in ordinem cogantur. Quod si evenerit, aut Franciscum de fœderatorum consensu Pontifex Regem dicet; aut non sine illorum voluntate de Neapolitano regno statuet: utrumvis contigerit, Ecclesiæ jura suprema serventur, annuusque census ad minus quinquaginta aureorum millium. Regi autem pro juribus, quæ in prædicto regno possidet, ex Summi Pontificis arbitrio, alio Rege declarato, non minus septuaginta quinque aureorum millia, vel in Ecclesiæ ditionem redactò, aureorum sexaginta millia persolvantur.

Fœdus sane hoc, & societas ad posteros pertranseat, fœderatique Mediceam familiam sub tutela recipiant; dignitatem, statumque præsentem tueantur. Summo spondente Pontifice, Florentinos nihil fœderi adversum acturos, in suaque voluntate futuros.

Verum, cum neque majori, neque graviori auctoritate sancta societas inniti queat, quam Henrico potentissimo Angliæ Rege; protector is, ac conservator fœderis declaratur, fœderatorumque sponsor appellatur, illique, vel ejus filio notbo ditione ducatus, vel principatus nomine insignita, cum annuo triginta millium aureorum censu assignetur: idem jus, ac imperium cum decem aureorum millium annuo reddito Cardinali Eboracensi tribuatur.

Si qua societati huic adversa fœdera sint, omnino aboleantur; neque alia, insciis sociis, ac præsertim ad statum Italiæ pertinentia iniri possint.

Fœderatorum amicis, ac sociis, ut moris est, ante subsignationem nomina sua fœderi adscribere liceat; dummodo nullius hostes sint: quæ subsignatio intra mensem fiat; cui si Sfortia in Mediolanensi arce obsessus subscribere non poterit, Pontifex, ac Senatus id ejus nomine facturos polliceantur.

*Nuntius initi, ac firmati cum Rege fœderis v. nonas junii per literas Andreæ Rubei Venetias advenit, qui significavit, Henrico Angliæ Regi trimestre tempus, ut in fœdus recipere-
tur, datum fuisse. Ac pridie nonas a Senatu fœdus Coniacen-*

se approbatum est, cui Andreas Gritus Dux Reipublicæ nomine subscripsit : ac syngraphæ illico in Galliam ad Rubeum mittuntur ; cui, si ita Regi placeret, subscribendi facultas Reipublicæ Venetæ nomine a Senatu permittitur. Postera vero die ad Gasparem Spinellum, qui ob Laurentii Aurii Doctoris obitum Reipublicæ negotia in Anglia gerebat, literæ perscribuntur, quibus mandatur, ut Regi, Eboracensique Cardinali ingentes gratias agat, quod pro Coniacensi fœdere omni officiorum genere laborasset ; Senatusque nomine enixe hortetur, ut in societatem adscribi velit, quippe qui cum potentia, auctoritate, consilio, magnanimitate antiquitatis memoriam æquaverit, nulli dubium esse, quin, cœptis ipsius voluntate adspirante, prospera cuncta, ac felicia sint eventura ; Rempublicam una cum Clemente Summo Pontifice, nihil pro Sfortiæ libertate, pro Italiæ dignitate omitturam : auctoritasque eadem, quæ Rubeo, Gaspari Spinello firmandi fœderis impertita est.

Eodem tempore Senatui, ac Pontifici copias augere, quamvis nondum a Gallorum Rege fœderi subscriptum esset, visum fuit ; præsertim cum quotidie nuntii secreto a Francisco Sfortia mitterentur, qui summas difficultates, maximas, quibus ille undique premebatur, angustias significabant : septem jam menses in arce inclusum teneri ; quæ ad victum necessaria sint, omnia fere exhausta fuisse ; vix annonam menstruanam habere, qua se, familiam, milites alere queat : ni illius necessitati obviam eatur, cito succisa spe, vel ad deditionem faciendam (quod pro sua dignitate, societatisque fœdere nunquam sit facturus) vel extrema omnia ab hostibus passurum. Nam Antonius Leva, Alphonsusque Davalus, qui in Insubribus Cæsaris nomine, defuncto Ferdinando Davalo, res gerebant, licet multis undique difficultatibus pressi ; ac præsertim pecuniæ, omnia potius vel intoleranda pati, quam obfesso Sfortiæ suppetias ferri sinerent, in animum induxerant ; cunctos civitatis ordines ad erogandum argentum, aurumque compellentes : qui si aut recusare, aut excusare, aut moras necere auderent, pignoribus ablatis, in teterrimos carceres conjiciebantur : ac una vox tantum Mediolanensium civium exaudiebatur ; villas, oppida diuturnis militum sumptibus exhauriri ; agros desereri ; urbem, civesque ipsos miserrime affici, ac tanquam

Mediolanensium tumultus.

1526 quam fontes in carceres trudi, & cruciatibus torqueri. Itaque populus justo dolore fremens, ac furens, cum in fabri cujusdam ædes fatellites ad aureos quingentos exquirendos missi essent, totam urbem, tumultu excitato, vehementissime commoverunt, fabroque repente, arreptis armis, opem implorante, vicinis ad auxilium convolantibus, abire ministri publici coacti sunt; illisque rursus, Antonii Levæ jussu, aliis adjunctis, portas domus perfringere conantibus, ad arma statim a populo conclamari cœptum, per totam urbem tumultus, turbinis instar, citissime fertur. Ea tamen die furentis populi impetus non repressus; sed vis tantum repulsa: nam Leva e curia per infrequentes urbis vias ad loca arcis propinqua descendit, militibusque nonnullis repente coactis, Gaspare Mayno summæ auctoritatis cive comitante, ubi conferta multitudo, ac densior turba objici videbatur, se immittit; hortatur, arma abjiciant, inani tumultu abstineant; civitatis quietem importuno impetu non misceant. Davalus adhortationibus auctoritate pondus addebat; quippe qui apud populum invidia superiorem gratiam nondum corruperat. Tandem iis conditionibus ab armis discedere voluit, ut Cæsareani privata pecunia abstinentes vectigalibus tantummodo contenti forent; neque novos milites in civitatem introducerent. Verum cum sequenti die nonnullos ex Hispanis ducibus adventare cernerent, crebrisque admonerentur nuntiis, peditum cohortes, turmasque equestres citato gradu ad urbem subsequi, oriri tumultus, augerique mirum in modum cœpit; ut si ardenti, ac prope lymphatæ menti, magnisque ausibus vis, ac prudentia respondisset, statim insolito motu conflagrare civitatem, dissiparique Hispanos milites visum esset. Constantque fama est, tum de relinquenda urbe Cæsareanos consilium inivisse. Verum incondita multitudo, absque duce suas vires haud æstimare assuetata, ab armis ad veterem curiam diripiendam magno cum impetu progreditur: quo viso, Cæsareani ad arma redire, vias trabibus, ac impedimentis obsepere, relictaque arcis custodia, adversus populares ferri: quæ res ingentem, diuque optatam opportunitatem obsessis objicere visa est ex arce exeundi, hostium munitiones occupandi, egregioque factò immortalem gloriam comparandi.

At Sfortia, licet emissa manu militum uno momento munitiones cepisset; ubi tamen qui opem sibi, aut com meatum ferrent, nullos inspexit, auxiliorum spe destitutus, cum hostibus incertum fortunæ exitum haud experiri fatius arbitratum, suos intra arcem coegit. Interea multi e direptione curiæ præda onusti abire, alii Hispanorum domos diripere, plerique signa deserere; ita ut Cæsareanis, præter Germanos tunc arcem obsidentes, reliquos milites non modo ex urbe, sed ex agro Mediolanensi amovere pollicentibus, tumultus sedari cœperit; cum a solis occasu usque ad ortum incerto, obscuroque eventu mars dubius utrimque fluctuasset, Mediolano est restituta quies. Sed nonnullis, qui majore auctoritate, & gratia favorem plebis collegerant, præcipueque Sfortiano nomini addicti erant, ablegari, amoveri ab urbe cœptis, populo reluctantante, plerique cuncta rursus misceri, ac turbari cupientes, arreptis armis, Hispanos milites passim trucidare; necatos spoliare; injuriis contumelias addere: a quo licet primores, quibus civitatis salus cordi erat, maxime abhorrent, centurionesque ad temeritatem, audaciamque populi compefcendam per portas disposuissent; tamen rabies commotæ multitudinis vix cohiberi potuit. Inde Antonius Leva, Alphonfusque Davalus cum fide, qua se Mediolanensibus obstrinxerant, se solutos existimarent, signo Hispanis Ducibus dato, quibus cum militibus ad urbem accedere imperaverant, ipsi munitionibus, valloque ea parte, qua suorum statio continebatur, nocte munita, agmine militum coacto, alia ex parte inopinato egressi, prius quodam, qui ex infima plebe caput honoris causa aperire renuerat, occiso, certaminis initium faciunt, ignibusque ex turrium cacuminibus reliquos ad urbem vocant. Indigna cæde percussî cives, nemo adeo pacato animo exitit, qui licet cum vitæ discrimine tantum facinus vindicandum non censeret. Cæsareani vero, qui urbem recenti milite muniverant, loca editiora occupaverant, e quibus excuti in Mediolanenses plumbea tempestas poterat, popularem impetum fregerant, ut cives, spe victoriæ abjecta, Ducum animos mulcere, iramque lenire fatius putarent. Verum frustra tentata clementia, emittique suspectos cives jubentibus, pugna redintegratur, miserabili cæde cuncta foedantur; Germani

1526 tectis ignem injiciunt; dum Mediolanenses e fenestris, & speculis missilibus diversi generis milites interficiunt: e turriculis illi balistis ferreis cives prostrernere; nulli parcere; vulneribus, incendiis, cædibus omnia miscere: ut una die nobilissima, atque inter præcipuas Italiae civitas ad internecionem usque deleta foret, nisi Duces nondum ingressas Hispanorum cohortes urbe prohibuissent; ac populus, qui arma frustra induerat, fessus non modo Cæsareanorum voluntati non adversari; verum etiam migrare domo, patriamque deserere decrevisset. Hunc in modum summo civium Mediolanensium exitio alere exercitum, pecuniam conquirere Leva, ac Davalus malo uno alteri mederi cogeantur.

*Senatus
mandata
ad Petrum
Pesareum
Legatum in
castris.*

Quæ res Clementem, Venetosque impellebant; ut licet nondum a Francisco Galliarum Rege foederi subscriptum esset; attamen augeri copias, novos militum delectus haberi, nihil ex iis, quæ ad bellum necessaria forent, prætermittere statuerent; Petroque Pesareo Legato Senatusconsulto mandatur, ut sex peditum millia veteribus copiis adjungat. Pontifex Placentiam Guidum Rangonium cum totidem peditum millibus proficisci jubet, ut suas copias, si occasio tulerit, cum Venetis jungat. Ad hæc cum ad incrementa, roborque exercitus Helvetiorum gentem maximum momentum in præliis afferre compertum esset; præsertimque Franciscus Maria Urbini Dux, ac copiarum Reipublicæ Imperator suaderet, ad debellandos hostes duodecim Helvetiorum peditum millia necessaria esse; ut virtute militari conspicua gens, illustriumque victoriarum fama percelebris stipendia Veneta, & Pontificia mereret, e re communi visum est. Itaque cum hac in re Joannes Jacobus Medicæus Mediolanensis Mussianæ arcis Præfectus, ac Octavianus Sfortia Laudensis Episcopus suam operam Senatui obtulissent, citoque sex millia ex Helvetiorum gente in Galliam Cisalpinam exsensus pollicerentur, Pontifex decem aureorum millia, quinque Senatus Mussiano Præfecto ad id peragendum mittit. Interim a Petro Pesareo Legato literæ superveniunt, quibus Sfortiam maximis undique circumseptum periculis Senatui significat, cunctarum rerum inopia pressum; vix paucis diebus victum suppetere; celeritate opus esse, ne spe auxiliorum dejectus, præceps consilia necessitati accommodare cogatur.

*Franciscus
Sfortia ob-
sissi extre-
ma inopia.*

tur . Igitur quatuor peditum millium præter sex delectum habendum esse decernitur ; idque Legato mandatur , ut idem Guido Rangonio suadeat , Pontificias copias totidem peditum numero augeat , ac cum Ennio Verulano summæ apud Pontificem auctoritatis viro omnia communicet ; id enim Pontifex a Republica postulaverat : cataphractos insuper equites ad fluminis Abduæ ripas obequitare jubeat . Pontifex , qui Rangonium copiarum Ecclesiæ Præfectum cum cataphractorum turmis aliquot , sexque peditum millibus Placentiam miserat , Vitellum Vitellium cum novis militibus , Florentinorumque cataphractis mittit , ac Joannem Mediceum , quem Italis copiis præfecerat , vicesque in exercitu illius gerentem Franciscum Guicciardinum . Senatus altera ex parte auctis copiis , quibus summa cum auctoritate Imperator , uti diximus , Urbinas præerat , Legatique munere Petrus Pefareus fungebatur , exercitum ad Clarium , agri Brixienfis oppidum , ad flumen Ollium cogi jubet ; fuere in eo peditum decem millia , præter milites , quos e præidiis Imperator eduxerat : ac propediem Mussianus Præfectus duo millia Helvetiorum peditum in armis fore , quorum quingentos lacus Comensis custodiæ demandare decreverat , mille quingentos ad exercitum accessuros significabat . Ad hæc Laudensis Episcopus cum eodem Præfecto e Rhætis multos sparsim sub signa venturos . Iis Pontificias , Venetasque copias conjungi Senatui placebat ; qua de re ut cum Rangonio summo Ecclesiæ Præfecto ageret , Legato perscripserat ; atque ut idem Pontifex Rangonio mandaret , per Reipublicæ Oratorem petierat , ut justo exercitu ad liberandum obsidione Franciscum Sfortiam proficisci possent , futuri-que belli prospera jacere fundamenta . Hæc erat rerum Italicarum conditio ; cum Cæsar ob moram in pace a Rege firmanda , quidnam ille moliretur , quo sua spectarent consilia , jam tum mente præviderat . Verum posteaquam apertius omnia a Carolo Lanojo , quem in Gallias ad jusjurandum Regis accipiendum miserat , intellexit , quamplurimas Regem excusationes nectere , regni ordines nullo pacto Burgundiam dimitti passuros ; ingentem auri vim illius vice offerri ; foedus cum Pontifice , Venetisque percussum : licet illi nondum manum Rex apposuisset , animo vehementer perturbatus cuncta novo-

1526 rum motuum casibus fomitem allatura circumspiciebat ; cum illi , vel Italiae pristinam restituere imperii formam , Francisco Sfortia liberato , necesse esset , eoque fructu carere , quem ex inita cum Gallis concordia speraverat ; vel pactiones illas lenire , quibus pax , ac libertas Regi concessa fuerat : quorum illud minuere Caesaris majestatem , auctoritatemque in nobilissima orbis terrae provincia videbatur ; hoc æmuli , potentissimique Regis spiritus augere , seque Burgundiae ducatu spoliare , quem vel situs opportunitate majorum stemmatibus illustrem , posteaquam ad imperii fastigium evehctus fuerat , anxiam concupiverat .

*Ugo Moncata a Cesare ad Clementem missus .
Ugonis Moncatae literae ad Senatum per Santium Oratorem allatae .*

At plus valuit in Carolo Burgundiae potiundae , ac cogendi Regis desiderium , quam imperii in Italia retinendi spes . Consilia itaque eo flexit , ut Italos Principes , Pontificem nempe , ac Venetos jam animo averfos quacumque sibi ratione conciliaret , ac Franciscum Sfortiam in veteri majorum suorum possessione retineret . Propterea Ugonem Moncatam in Italiam celerrime misit ; qui statim Romam profectus Pontifici egregiam suam erga Rempublicam Christianam , atque Italiam voluntatem significaret , seque vel ad pacem cum Pontifice , Venetisque fanciendam , vel non minus ad bellum alacri animo suscipiendum paratum esse . In itinere Moncata ad Senatum literas dedit , quibus significabat , se ad Italicas res componendas missum fuisse , ad eaque amplissimam facultatem , mandataque habere ; Romam ad Pontificem Imperatoris mentem perlaturum , magnis itineribus contendere : petere , ut eandem facultatem Oratori apud Clementem Reipublicae nomine Senatus tribuat . Has literas Alphonsus Santius in Patrum Collegium detulit , eademque etiam voce significavit ; Caesaris eximiam erga Italos principes benevolentiam ; propensum erga commune bonum studium , pacisque inter Christianos Principes ingens desiderium extollendo : his addit , Caesaris Duces , qui Mediolano praerant , sciscitari , quo pacto se gerere erga nostros debeant , cum cataphractos Reipublicae equites in Insubrum fines proficisci intelligant . Perlectis literis , audito Santio Caesaris Oratore , Patribus de re summi momenti , quae ad omnes foederatos maxime pertineret , nisi prius Legatis illorum consultis , Senatus decreto respondere non placuit .

cuit . Igitur statim Pontificis , Galliæ , Angliæque Regum , ac Francisci Sfortiæ Oratores in curiam vocantur , ut illorum exquisitis sententiis Senatusconsultum fieret ; cum enim initum Coniaci foedus nondum vulgatum esset , licet jam per cunctam Europam illius rumor permanisset ; ambigebatur , num inter Principes inita societas apertis verbis , atque haud dissimulanter Cæsaris Oratori Senatus nomine aperienda esset : Una omnium fuit sententia : absque hæsitatione incunctanter Santio respondendum esse , Senatusque consultum foedere inniti oportere ; silentio , quod per omnes Europæ tractus fama vulgaverat , tegi non posse ; sin secus fiat , conceptæ hominum spei de summorum principum societate derogatum iri , atque alienum a publicis rationibus futurum . Itaque Senatui hunc in modum Alphonso Santio responderi visum est . *Rempublicam nullo unquam tempore de præstanti Imperatoris erga concordiam , pacemque studio dubitasse ; idque in primis Senatui esse gratissimum ; digna siquidem optimo Imperatore , atque excellenti principe res semper fuit , omni labore , & studio niti , ut orbis Christiani principes dissidiis divulsi , bellisque mutuis exardescentes pacis vinculo connectantur : quod si ullo unquam tempore , his potissimum turbulentissimis , undique tempestates , horridasque procellas bellorum minantibus , maxime peroptandum est ; idque summis votis a Senatu exoptari . Ceterum quod ad postulata Ugonis Moncatæ , Santiique spectat , nihil respondere posse , nisi foederatorum principum consensus , cum quibus a Republica societas inita fuit , accesserit .* In huiusmodi sententiam Cæsaris Oratori decreto Senatus responsum , eademque per Oratorem Pontifici significantur : additur , caveat Pontifex Maximus , ne summo artificio , mora , ac cunctatione unum id Cæsareani intendant , ut obtundere conatus nostros queant , & interim arce Mediolanensi , quæ ad summam rerum omnium egestatem redacta est , potiantur ; vel Galliarum Regem suspicione , ac technis impellant , ut cum Cæsare in gratiam redeat , atque Proregi Neapolitano si novas aliquas concordiae rationes excogitaverit , assentiat : pro certo habere Moncatæ postulatis ita Pontificem responsurum , ut ille aperte cognoscat , nihil absque reliquorum sociorum consensu facturum . Quod sane ita evenit ;

Senatus
responso.

1526 nam cum Moncata, ac Sinveffanus Dux, Cæsaris ad Pontificem Orator illi significassent, Imperatorem Mediolanensem ditionem libere Sfortiæ relicturum; dummodo arx Protonotario Caracciolo in custodiam tradatur, donec Sfortiæ causa, non exactis calculis, sed ut dignitati Cæsaris consulatur, cognita fuerit, quæ inter Venetos, Austriacosque controversiæ sint, honesta ratione compositurum, copias ex Insubribus educturum: e contra nil aliud a Pontifice petere; nisi ut difficultatibus, quæ inter ipsum, & Regem sint, nullo pacto se immiscere velit. Respondit Clemens, nulli ignotum esse, quo semper studio amicitiae cum Imperatore conservandæ exarferit; nihil non egisse, ut Cæsar pacatam Italiam relinqueret, Sfortiæ libertatem restitueret, suspicioneque Principes hujus provinciae liberaret: ea omnia vel pernegasse, vel distulisse: quapropter cum se omni spe dejectum Italicæ pacis, & interea arcem Mediolani acri obsidione præcinctam animadverteret, necessitate coactum, ut suæ, aliorumque salutem consuleret, cum Gallis, ac Venetis foedus sanxisse, cui nisi refragari velit, & fidem, jusjurandumque contemnere, aliud consilium inire neque congruum, neque Principe dignum esse. His intellectis Moncata Roma discessit; cunctaque ad bellum vergere, in novosque deduci fluctus cœpere, omnium oculis, animisque inspectantibus, quodnam initium futurarum cladum foret: inde foederatorum vires, Italicum robur, Gallorum impetus æstimantibus; inde Cæsareanos victoriis assuetos, verum pecunia laborantes in plena popularium tumultuum civitate, & innumeris, ut ferebatur, rerum ad bellum spectantium incommodis pressos; cum primum belli initium, felici auspicio Laudis Pompejæ urbis occupatione a Venetis facta, celebratum est. Quod ita evenit.

Laudis foederatis capitula.

Ludovicus Vistarinus civis Laudensis injuriis, ac contumeliis, quibus quotidie concives a Cæsaris militibus afficiebantur, commotus, qui milites cum Fabritio Maramaldo eorum duce omni genere avaritiæ, sceleris, libidinum in miseros faviebant, idemque patriæ liberandæ generoso quodam animi instinctu percitus, Petro Pesareo legato antea conceptum animo facinus aperuerat, Venetisque se urbem traditurum sponderat; & cum opportunitas affulsisset, cunctis ad rem gerendam

necessariis dispositis, legatum, imperatoremque Reipublicæ admonet, ut nocte concubia cum militum manu ad urbem accedant, signum illis, tempusque patrandi facinoris daturus. Ab Urbini Duce Malatestæ Baleonio viro simpigro, astuique militari afsueto provincia demandatur, ut tribus peditum millibus afsumptis, iter ad Laudem Pompejam dirigat. Interea Vistarinus juvenum manu, quorum opera in urbe tradenda uteretur, selectis, ac in ædes aliquot occulto immiffis, duobus tantum illum comitantibus, ad turrim, in qua sex milites excubias agebant, quasi, an recte vigilas obirent, animadvertens progreditur; quos, sociis subsequens, mira celeritate omnes interfecit: quo peracto, vallum ingressus ad Venetos milites urgendos properat, Fabritio Maramaldo nondum quid peractum esset, audiente. Itaque viij. kalend. junii, nondum albescente cælo, Baleonius urbem ingreditur, Laudeque Veneti potiuntur. Maramaldus vero, cui cum mille, ac quingentis peditibus urbis custodia mandata fuerat, in arcem continuo se recepit, statimque Alphonso Davalo, & Antonio Levæ quæ acciderant, significat; quid sibi in hoc rerum discrimine agendum sit, postulat. Qui novitate rei perculsi, cum in laude Pompeja maximum ad bellum peragendum momenti inesse cernerent, statim Alphonfus Davalus cum Joanne Urbinate Tribuno, Mediolano tria peditum millia cum leviorum equitum manu educunt, citatoque itinere Laudem contendunt, & arcem per subsidialem portam ingrediuntur, eodemque momento in forum profiliunt. At Malatesta Baleonius statim urbem ingressus militibus forum occupaverat, vicofque, ac domos, quæ ad portam, qua ipse ingressus fuerat, ferebant, muniverat, ut majori hostium vi ingruente tutum discessum haberet. Hispani initio acriter pugnare, instare, conari Venetos præsidio dejicere; sed illis acriter obsistentibus, Malatestæ Baleonii adhortationibus majores spiritus, viresque fumentibus, eminus ballistis ferreis, cominus gladiis, hastisque pugnantibus, tandem Davalus amittere Laudem Pompejam potius, quam Mediolanum in periculum adducere voluit; reductisque militibus, & in arce præsidio relicto, Mediolanum revertitur. Interea Urbinas, ac Pefareus cum reliquis copiis superveniunt, qui, felici rei eventu cognito, cum nocte superiori

1526

ad Oragum Ollium flumen trajecissent, ponte, nuntio audito, Abduam transgressi fuerant, ac praesidia urbis augere, aeneas machinas ad arcis prospectum dirigere coeperunt, ut si hostes denuo in fortunæ aleam se immittere vellent, a nostris obfirmatis animis, omnibusque ex militari praescripto dispositis, resisti posset. Verum qui arci praerant auxiliorum ambiguitate, arcis tuendæ difficultate permoti, utpote quæ angusto ambitu parvam militum manum intra se admittat, sequenti nocte abiere; ab equitibus excepti, qui Mediolano ea de causa emissi fuerant.

Laus Pompeja a Venetis capta maximum pondus foederatis attulit, cunctosque in spem erexerat, fore, ut felici cursu victoriæ initia in dies magna fusciperent incrementa; Mediolanensesque praecipue hoc facto exitum miseriarum inveniri posse sibi pollicebantur. Nam egregie munita civitas, quam semper Caesareanos usque ad ultimum spiritum defensuros contans opinio fuerat, praeterquam quod vires sociorum auxerat, non minora hostibus damna attulerat; cum inde absque impedimento Ticinum, ac Mediolanum viginti millia passuum itinere progredi liceat. Abduam nostri nullo obsistente trajece- rant, mora jungendarum copiarum ablata, Cremona in maximas difficultates subsidiorum recipiendi, si opus foret, redacta. Quæ omnia ex Laudis Pompejæ eventu pendebant. Hoc nuntio habito, Senatus incredibili lætitia affectus est, mirisque laudibus Malatestæ Baleonii virtutem, ac fortitudinem extulit, qui quatuordecim annos Reipublicæ Venetæ strenuam operam navaverat; atque ut egregio aliquo argumento illius virtutem, publicamque grati animi significationem testarentur, Senatus decreto peditum Praefectus summo Patrum consensu iij. kal. junias declaratus fuit, annuo aureorum mille quingentorum stipendio addito, & si bella Venetis gerenda essent, ut strenuos milites seligeret, menstrui centum aurei nummi ex aere publico praerentur. Laude Pompeja occupata, nil superesse videbatur, nisi ut Pontificiis, Venetisque junctis copiis, ad Sfortiam, qui jam in Mediolanensi arce extrema patiebatur, liberandum proficiscerentur: qua in re non deerant varia a Clementis ducibus impedimenta; nam cum Guidus Rangonius Rubertum Boschetum ad nostros misisset, ut de ratione belli

*Malatesta
Baleonius
peditum
Praefectus
a Venetis
declaratus.*

*Robertus
Boschetus a
Rangonio
ad Urbina-
rem missus.*

ad-

administrandi cum illis ageret, imperator Venetus quamcelerime posset exercitus conjungendos esse aiebat; sibi videri Pontificis copias cis Casale majus Padum trajicere oportere; Venetas eodem iter dirigere, ut ipsis jungerentur. Ac dicente Boscheto, nullo pacto Ecclesiæ oppida, imminutis præfidiis, Cæsareanorum libidini relinquenda; imperator militiæ experimentis edoctus vehementer hortabatur, ut, Placentia valido militum præsidio firmata, omni abrepta mora, statim Padum transgrederentur: celeritate nimirum opus esse, qua semper prospere bella administrari solent; illam in primis hoc tempore necessariam; dum hinc Sfortia obsessus obtestatur, opem implorat; quæ si cunctando mora protrahitur, sua consilia illum non voluntate, sed necessitate resturum; hinc vero Cæsareani duces, & milites maximis difficultatibus premuntur, pecunia laborant, rerum omnium necessitate coguntur, Mediolanenses incredibili in Cæsareanos odio flagrant; dum milites nec illorum pecuniis, nec pudori parcunt, sed per domos grassantes in illos summum violentiæ imperium usurpant: omnia hæc hortari, ut quam primum junctis copiis, communibus viribus bellum geratur. Ea de re Franciscus Guicciardinus ad Pontificis Legatum Venetiis commorantem perscripserat, multisque rationibus jungendarum copiarum impedimenta, & difficultates exposuerat.

Verum Laus Pompeja a nostris capta, Ducum Ecclesiasticorum consilia statim flexit, omnesque moras abruptit; nam cum nostri, ut diximus, Abduam trajecissent, Pontificii vj. kal. julias Padum transgressi, nostris ad Divi Martini tria millia passuum a Laude Pompeja se conjunxere, cunctis exitum belli, obsessique Ducis libertatem ex Laudis Pompejæ eventu metientibus. Neque vero Senatus aliqua in re vel studio, vel pecunia, vel maritimis, terrestribusve copiis parcebat; ita ut solus fere totam tanti molem belli sustinere videretur. Nam præter pedites, & equites utriusque armaturæ, de quibus diximus, in primis, ut Germanis militibus Alpium aditus, descensusque in Galliam Cisalpinam prohiberetur, officiis non modo, verum etiam pecuniis nitebantur. Cum enim Rhætorum gens vias omnes, quibus per suos fines transiri in Italiam posset, Germanis clausuros sese obtulissent; dummodo controversiæ, quæ

1526 inter ipsos, Muffianumque Præfectum erant, penitus tollerentur, Senatus libenter assensit, Petroque Pefareo legato per literas significavit; si gentem ea mente esse cognosceret, ut angustias, quæ in eorum ditionibus sint, ac Vallis Tellinæ aditus adversus Germanos tueretur, simul cum Episcopo Verulano ageret, ut, omni semota inter illos contentione, quæ ex captivitate, ac libertate Oratorum Rhæticiæ Reipublicæ orta fuerat, æquis portionibus argenti vim Senatus, ac Pontifex Muffiano persolverent; quo factò, spes foret, Sfortiam Rhætos ad sua stipendia traducturum, pecuniisque, & Clavenæ comitatu quiete ufuros permisurum. Ad hæc cum nonnulli nobiles Reipublicæ sumptibus obsistere hostibus, ac itinera præcludere polliciti essent; inter quos Capinus Grangius legato scripserat, tercentis militibus nonnullos anfractus Alpium tutos, si ille annueret, redditurum; Senatus argentum præbere una cum Pontifice, ut hæc quamprimum efficerentur, non recusavit.

Præterea cum classis optime instructa summam fœderi auctoritatem allatura videretur; eaque vel ad Genuensis Reipublicæ statum mutandum, vel ad hostes metu continendos ex præscripto fœderum cum primis necessaria esset; Respublica Veneta majoribus comitiis Aloysium Armerium Præfectum classis creavit, ac pridie kal. julias, ut tredecim triremibus Venetiis solveret, Senatus mandavit, iterque Corcyram versus dirigeret, ubi duodecim triremibus, quas alter Legatus Joannes Maurus instruxerat, receptis; deinde velificatione facta, in Tyrrenum mare proficiscatur, classem cum Pontificiis, vel regiis triremibus conjuncturus, atque Imperatori a Rege misso, quem Petrum Navarrum futurum fama vulgaverat, pariturus: in stipendia remigum, ac militum quatuordecim aureorum millia assignantur; ac ne in ditiones Caroli exscendere milites permittat; & non nisi cum Cæsaris navibus certamen ineat, injungitur. Eadem die, qua Venetiis Armerio Senatus mandata dabantur, Pontificius, & Venetus exercitus ad Melenianum castra habuere; ibique quid potissimum agendum esset variis sententiis disceptabatur. Nonnulli Helvetios milites, priusquam aliquid momenti tentaretur, expectandos; cum absque gentis militiæ affluetæ, in armisque innutritæ auxilio, ac robore non sine periculo copiis recenti delectu comparatis

ratis Mediolanum accedere tutum esset : alii celeritate utendum ; a victoriæ cursu , quæ jam secunda , ac felici aura aspirare cœpisset , nullo pacto deflectendum ; fieri non posse , ut tria Germanorum peditum , quinque Hispanorum millia , parva equitum manus , in maxima annonæ angustia urbis adeo vastæ spatium adversus copias , equitum robore , æneis tormentis , ducum præstantia , Italicæ militiæ flore prævalidas tueri possint : quocirca tantas ultro oblatas spes gloriæ , ac præmiorum urbis præcipuæ , quæ caput belli erat , potiundæ non deserendas . Urbinatis ea fuit sententia , ut lento gradu Mediolanum versus proficisci oporteret ; donec Helvetii , quos rumor ferebat in Italiam contendere , nostris se adjungerent , quorum mille , jam jugis Alpium superatis , in Bergomatem agrum descenderant , ac iter ad exercitum arripuerant .

Interim , qui in arce Mediolanensi obsidebantur , cum pane ex farina furfure admixta vesci cogerentur ; neque diutius adventantia auxilia præstolari possent ; tertia vigilia noctis ducentos milites ex arce emiserunt , qui recta per munitiones hostium , qua segnius excubias agi prospexerant , vi , si opus foret , patefacto aditu , Melenianum contenderent ; ibi Franciscum Urbini Ducem , copiarum Venetarum imperatorem , Franciscum Guicciardinum , Petrum Pesareum ; Pontificis illum ; hunc Venetorum Legatum , adeuntes , ad extrema redactos obsessos significant ; præ ciborum inopia macie confecta militum corpora vix ad arma sustinenda fatis esse ; ni cito auxilia præsto sint , brevi arcem deditione ad hostes transituram ; ducem cum obsessis omnibus in Hispanorum ducum potestatem venturum ; quo nil , vel ad summorum principum auctoritatem , famamque minuendam , vel ad præstantissimorum ducum , qui in armis ætatis florem contriverant , gloriam corrumpendam deterius accidere posset . Imperator , ac Legati , Sfortianis constantiæ stimulis injectis , etsi difficillimum putarent , Cæsareanos veteranos milites urbe amplissima expellere ; attamen ad portam , quam Romanam vocant , copias dirigunt ; eo consilio , ut si intra urbis mœnia se Cæsareani continerent , suburbia a nostris caperentur . Itaque nonis juliæ ad Buffoletam , & Pilastrelos , quæ quingentos circiter passus a Mediolano distant , castra habentur , non sine spe aliqua , ut hostes nostrorum

1526

copias loco adeo urbi vicino castrametari cernentes, suburbia impetu, & conatu pervia propugnare non auderent. Verum, cum noctu Carolus Borbonius, quem Cæsar in Italiam miserat, supervenisset, ac cum octingentis Hispanis peditibus Mediolanum ingressus esset, abjecti militum spiritus erigi, ac spe meliore munia militiæ obire cœpere. Nostri aliquot tormentariis ictibus portam percutere aggrediuntur; tribusque machinis æneis e regione portæ erectis, summo impetu pilas ferreas excutere, nec minore conatu niti, ut e mœnibus ab hostibus balista ferrea, *falconetum* vocant, cui milites expositi erant, tollatur; quod cum prospere evenisset, multos cataphractos equites ad pedes desilire, portam aggredi, scalas admovere jubet. At cum votis successus non responderet, hostesque eminentiori loco positi nostros impune tormentorum machinis offenderent, ex quibus quadraginta interfecti, fauciique multi: ardore pugnae remisso, levioribus certaminibus utrinque certatum est. Cumque Urbinas Cæsareanos suburbia constanter defensuros inspiceret, & Carolum Borbonium cum Hispanorum militum cohortibus Mediolanum ingressum intellexisset, hostesque situs, locique opportunitate superiores crebris tormentorum ictibus exercitum lacerare posse didicisset, fatius duxit cum exercitu Mediolano discedere. Itaque servatis ordinibus, instructisque aciebus Melenianum, unde digressus fuerat, viij. idus julii reversus est; ibique Helvetios opperiri statuit, quos propediem ad duodecim millia in castra adventuros per certos nuntios ferebatur; auctis copiis, tutam, incruentamque victoriam, uti sperabat, relaturus.

Repentinus hic, inopinatusque a Mediolano discessus, cum undique Cæsareanos plurimis circumseptos incommodis profligatum iri fama circumferret, vehementer animos illorum commovit, qui res spe potius, ac votis, quam prudentia, rerumque usu metiri solent. Plerisque enim videbatur, si oppugnare suburbia Dux, ac impetum totis viribus facere voluisset, citra difficultatem hostibus repulsis, iisdem potiturum fuisse: quæ res illi ad integram victoriam aditum aperuisset. Aegre sane hos rerum successus Senatus tulit, qui ex Laudis Pompejæ felici eventu, ex hostium imminuta auctoritate, & copiis, ex nostrorum ad Mediolanum profectioe bellum haud diuturnum fore spe-

rave-

raverat. His de causis permotus Veneti exercitus imperator, ut rationem suorum consiliorum Patribus exponeret, militarique prudentia exercitum ab Mediolani oppugnatione abduxisse comprobaret, Aloysium Gonzagam Venetias misit; quem Collegium ingressum in hanc ferme sententiam loquutum ferunt.

Nibil facilius est, optimi Patres, quam illorum, qui altissimo dignitatis gradu locati sunt, actiones, factaque carpere, & sugillare; ac præcipue earum rerum, in quibus plerumque fortuna plurimum potest; quo in genere tota fere ars militaris sita est. Nihil contra difficilius, quam optimis, tutisque consiliis res maximas ita gerere, ut absque jactura, periculisque quod mente concepimus assequi possimus. Quocirca inter præclaros bellis assuetos, victoriis illustres Duces, quos ad hæc usque tempora celebris, seculorumque omnium applausu probata perduxit fama, nonnullos accepimus, dum absque cæde, ac sanguine, astu militari vincere hostem assueverant, quandoque vulgi obtreccionibus, insciorumque hominum calumniis obnoxios fuisse; quorum voces per omnem vitam contemnere solitus Urbini Dux, qui scientiam rei militaris a primis adolescentiæ initiis ad hoc usque ætatis non ex vulgi inconstantia, imperitorumque hominum judiciis; sed rerum experientis, acerrimis dimicationibus, oppidorum oppugnationibus egregie didicit, illius consilii rationem reddere, quo fœderatorum copias Mediolano discedere jussit, minime necessarium fore existimat; ac præsertim apud amplissimum Senatum, qui cum eum Imperatorem declarasset, quid de ipso sentiret, non obscuris argumentis patefecerat, aliisque quid de illo judicandum esset, præscripserat. Verum cum varias ex omni parte hominum voces exaudiri, judicia passim circumferri intelligeret, plerosque ex Senatoribus hæc discessione imminutam auctoritatem, fractasque vires fœderis putare, quin me consiliorum, mentisque sue aperiendæ causâ ad vos mitteret, facere non potuit; & se, neque metu, quem in ipsum cadere vix opinandum est, neque alia causâ ductum, quum belli recte administrandi rationes exigerent, discessisse; summorum Ducum, Imperatorumque vestigia, & disciplinam sequutum, qui certam absque sanguine, & cæde victoriam cruentis strage,

occi-

1526
Aloysii Gō-
zage ab Vr-
binate Ve-
netias missi
Oratio.

1526 *occidioneque redundantibus praeliis antetulerint. Nam Meleniano cum exercitu Mediolanum profectus, nunquam eo fuit animo, ut amplissimam urbem, lateque patentem vel obsidione ad deditionem compelleret, vel vi oppugnando potiretur; cum praecipue sciret, octo Hispanorum peditum millia, praeter Germanos, equitatumque, in ea esse, qui veteri militiae robore cum nostris nuperrime collectis non essent conferendi; sed ut citra periculum, dum Helvetiorum adventum praestolatur, cognosceret, qui animus Caesareanorum, quos multis conflictari incommodis nuntii afferebant, esset, & an forte cum & arcem obsidere, & civitatem tueri, & populi motus compescere deberent, & circuitum urbis transilire nollent, suburbia ipse occupare, in iisque castrametari, Ducique obsesso opitulari posset. Hoc consilio cum a Meleniano profectus esset exercitus, & ad Paradisi coenobium castra ad portam Romanam habuisset, superiori nocte Carolus Borbonius cum pecuniae vi, ac octingentis Hispanorum peditibus urbem ingressus fuerat. Id licet sciret Imperator; attamen tormentis quati portam, ac suburbiorum moenia jubet. Eo hostes accurrunt, leviora praelia committuntur: illi editiori loco freti tormentorum vi, ingentique ferrearum glandium procella nostros disjiciunt, qui nulla ratione impetum vitare, neque obices interponere poterant. Quid faceret strenuus, ac prudens Imperator? sueretne coram pessumdari milites; inulta caede, sanguine, cadaveribus cuncta oppleri? aleamne fortunae extremam subiret, ac illius inconstantiae universas copias, peditatum, equitatum objiceret? Hispanos, Germanosque milites Borbonii adventu confirmatos, & erectos nil necessitate, quae plerumque etiam a victoribus ad victos certaminis praemia transfert, ad pugnam alliceret, ac horae momento certas foederis spes in discrimen adduceret? An non Helvetiorum auxilia, qui turmatim, relicta domo, ad hoc bellum descendunt, quotidie expectantur, quorum in adventu sive cum hoste congregiamur, sive cunctatione utamur, debellatum est? Quid Christianissimi Regis copiae equestres, pedestresve, quae nondum Alpes sunt transgressae? nonne junctis Pontificiis, Gallorum, Venetorumque copiis, victoriam incruentam, ac certam tenemus? Cur igitur exercitus vestri Dux, qui vel ab hoc ipso Senatu tuta consilia incertis eventibus*

præponere edoctus est, non potius mora aliquot dierum interje-
cta, baud dubiam felicitatem ex prudentiæ ratione expectare,
quam horæ momento omnia incertiæ fortunæ committere debuit?
Hæ sunt consiliorum rationes, quibus victoria delata vobis in-
tegras copias, tormenta, commeatum, populos conservabit: que
baud dubie sibi pollicetur, summa prudentia, alto consilio Pa-
tres comprobaturos; nihilque unquam ab Urbini Duce pro-
fecturum, quod vel ad certam gloriam, vel ad Reipublicæ,
imperiique hujus incolumitatem non dirigatur.

Hæc Gonzaga de discessu a Mediolano coram Patribus dis-
 seruit. Eadem die, qua exercitus a Mediolano regreditur, qui
 fuit viij. idus julii, foedus Coniaci initum, ingentis lætitiæ si-
 gnis editis, Romæ, Lutetiæ, ac Venetiis vulgatum est, sup-
 plicationesque ex Senatus decreto Deo immortalis totius popu-
 li concursu habitæ, cunctisque civitatis ordinibus ingentem læ-
 titiam præ se ferentibus, ut divi Marci ædes, totumque cir-
 cumquaque forum egregie peristromatis, auleis, signis celatis,
 pictis, vexillisque instructum summis lætitiæ, exuberantisque
 gaudii vocibus personaret. Ex Mediolani oppugnatione desti-
 tuta, quemadmodum Cæsareani maxima lætitia affecti fuere, quod
 sine prælio recessisse hostes, spemque abruptis victoriæ cerne-
 rent; ita Mediolanenses ingenti, insolitoque pavore perculsi
 sunt, exercitum ex Italico robore conflatum, in quo spem pri-
 stinæ libertatis adipiscendæ reposuerant, retrocessisse audientes;
 lapsas obsessorum spes, inania auxilia, vix in horas suffectura
 cibaria conquerentes. Cæsareani rerum successu exultantes mu-
 nire urbem, ad suburbia firmanda necessaria cuncta moliri;
 aggeres hiantes reficere, collapsos, vetustateque ruentes erige-
 re; cives, populum, ut ligonibus fossas urbis exhaurirent,
 compellere. Sfortiani obsidionis suprema tolerabant, cum sui
 nostros oblivisci, Ducemque hostibus se tradere passuros vix
 mente conciperent; præsertim cum in discessu quamplurimis
 tormentorum ingentibus boatibus illos confirmare, & melio-
 rem fortunam ut sperarent, persuadere niterentur. Præterea
 secreto literæ Urbinatis imperatoris, Petri Pefarei Venetorum,
 Francisci que Guicciardini Pontificii legati missæ sunt, quibus
 si in fide manerent milites, intrepideque arcem tuerentur, qua-
 tuor militaria stipendia pollicebantur. Verum obsessi eo deni-
 que

*Fœderis
 Coniacensis
 publicatio.*

1526

1526 que inopiæ redacti erant, ut pane furfure admixto vitam sustinere cogerentur. Quocirca, cum alios timor occupasset, alios auxiliorum dubius exitus instantis necessitatis horrida facies transverfos ageret, ad deditiōnem omnia vergere videbantur. Attamen ut cuncta prius Sfortia, quam hostium clementiam experiretur: simul, ut aliquot hominum, ac mulierum, quæ fruges reliquas absumebant, numero levarentur, placuit ad quingentos ex arce emittere, qui noctu per oppositas munitiones egressi, qua negligentius custodiæ habebantur, erumperent. His Pasquinus militum ductor cum centum quinquaginta cataphractis adequitare iussus, ut tuto per angustos calles penetrare possent; quam rem prospere eventus est subsequutus: nam per medios hostium aggeres incolumes, ut edocti fuerant, Melenianum ad exercitum se recepere: Veneto imperatori, legatis Pefareo, & Guicciardino obsessorum casum significant; succisas omnes tuendæ arcis spes; hominum umbras, luridas facies, macie, tabeque confecta hominum corpora, ad arma jam induenda non sufficere: ad furfurem, horridosque hominibus cibos ventum esse; si auxilium, quod in nostrorum dextris situm est, diutius protrahatur, ne, malorum omnium extremo, fame contabescat, invito licet, ac reluctante animo, deditiōnem hostibus facturum.

Permovit miserorum, & infimæ plebis conditio animos ducis, ac legatorum. Itaque Duci obsesso suppetias ferre, & arcem, si qua ratione queant, obsidione solvere decernunt; cum præsertim quinque Helvetiorum millium numero, ac robore auctus esset exercitus. Recta igitur ad arcem proficisci, & ad Mediolanum castrametari statuunt, Melenianoque digressi quatuor dierum itinere xj. kal. augusti inter Casaretum, & Lambrum flumen ad Lambram perveniunt, atque inter Laurentiam, Tonsamque portas castra locantur, statimque militum parva manu ad expugnandam Modoetiam missa, quæ deditiōne in nostrorum potestatem eadem die pervenit: postera vero aeneis machinis arx, cui Neapolitani pedites centum præerant, expugnatur. Interim autem dissidentibus sententiis in exercitu de subsidio arcis inferendo agebatur; nonnullis ad munitiones statim cum robore exercitus contendendum, vi transeundum, si hostes obsistant, dimicandum sentientibus;

Sfor-

*Helvetiorum
in castra
federatorum
adventus.
Federati
ad Mediolanum.*

*Modoetia
cum arce a
federatis
capta.*

Sfortiæ succurrendi viam non esse ; nec rem dedecoris nota carere , si exercitus ex Italicæ juventutis flore collectus , Helvetiæ gentis robore suffultus in omnium oculis dedi Hispanis Sfortiam fœderatum patiatur . Aliis contra , non absque ingenti periculo oppugnari munitiones hostium posse : loci opportunitate , pugnandi securitate , veteris militiae præceptorum firmitate superiores nostris futuros . Ac dum tempus consulendo teritur , obsessi jam non fame configati , sed mortem ipsam hærentem in faucibus adspicientes , extremo adacti necessitatis telo , hosti arcem tradere quam optima possint pactione decernunt : Philippusque Saccus ad Carolum Borbonium mittitur , qui multa primum de Cæsareanorum odio adversus Sfortiam graviter conquestus , quodque Principem candore animi , & innocentia prænitentem , nominisque , & amplitudinis Cæsaris studiosissimum , æmulorum obrectationibus , & calumniis circumventum per tot menses obsessum , & vinctum tenerent , arcem reddere non iniquis conditionibus paratum esse affirmat , quousque Cæsar de omnibus certior factus mentem suam patefaceret . His libenter a Cæsareanis auditis , quibus nihil æque cordi hæserat , quam arcis potiundæ desiderium , vij. kal. augusti ad arcis Mediolanensis deditioem his conditionibus devotum est ; ut *Sfortiæ cum suis omnibus , eorumque sarcinis , & suppellectile tuto abire liceat . Comum civitas , quam Cæsareani cum presidio tenebant , Sfortiæ cum triginta aureorum millium annuo reditu tradatur ; donec Cæsar de criminibus , quæ adversus Ducem jaclabantur , ac de toto Insubrum imperio statuatur . Cæsareanisque postulantibus Joannes Angelus Riccius Sfortiæ a secretis , qui omnium consiliorum Ducis particeps fuerat , traditur , a quo acta , agitataque a Sfortia intellexerent , fide oppignerata , se illum tuto abire permissuros . Stipendia militum , qui arci præfuerant , reliqua usque ad id tempus non soluta Cæsareani persolverent , quorum summa ad viginti millia aureorum erat .* Cupiebat Borbonius Cremonensem sibi arcem tradi , idque Cæsaris rebus firmendis opportunum esse censebat , adversus quem Italia cum Gallorum , & Helvetiorum gente conspiraverat . Ac Sfortia necessitate ad extrema quæque compulsus Sacco mandaverat , ut si melior ab hoste conditio reportari non posset , Cremonensi etiam arce cederet ; sed

Philippus Saccus a Sfortia ad Borbonium missus .

Arcis Mediolanensis deditio .

1526

*Sfortia, &
Gajaci Co-
mes in fo-
ederatorum
castris.*

*Sfortia fœ-
dus Conja-
cense am-
plexitur.*

ex sermone, vultuque hostium lætitiæ recipiendæ Mediola-
nensis arcis conjectans, constanter negavit Sfortiam Cremonen-
sem traditurum. Iis, quas diximus, conditionibus arx a Bor-
bonio, Cæsareanisque ducibus recepta est, illamque Hispani
milites explicatis signis lætabundi ingressi sunt. Dux vero cum
suis egressus, Gajaci Comite cum ducentis cataphractis equiti-
bus, turmisque militum comitante, statim a Venetorum impe-
ratore, ac legatis in foederatorum castris mœrore confectus,
diuturnaque ægritudine imbecillus exceptus est; nullaque inter-
jecta mora, in ita cum Cæsareanis deditiois condiciones im-
peratori Veneto, ac legatis ostendit; qui omni studio licet ni-
teretur Sfortiæ animum ab hostibus avertere, neque, si suæ
dignitatis, commodique rationem habere velit, iniquis pacis
conditionibus, quas illi invito expressissent, assentiendum es-
se; attamen Dux sævientis fortunæ impetum diu expertus, tu-
tius putabat Cæsaris liberalitati, voluntatique se credere, quam
in præteritas firtes, ac scopulos denuo impingere. Quapropter
Sforcinum Comum præmisit, qui de illius adventu Cæsarea-
nos certiores faceret, Hispanorumque militum præsidium amo-
vendum curaret. Verum Cæsareanis, *Comum Sfortiæ traditu-
ros, non milites abluros, pactos se esse*, dicentibus, Dux Hi-
spanas calliditates, artesque agnoscens cito a superiori consi-
lio, speque dejectus, totum se foederatorum voluntati permi-
sit, & foedus Conjaci ictum amplexus est.

Quæ in Gallia Cisalpina quindecim dierum spatio, nempe
ab viij. idus julii usque ad xj. kalen. augusti gesta fuerant, con-
ceptæ ab omnibus de belli successu egregiæ spei cum non re-
spondissent, diuturnum, variisque utrinque cladibus bellum fo-
re portendebant. Foederatorum diversi fines, dubiæ mentes,
incerta auxilia, non idem animus erat. Pontifex, qui neque
res magnas animo sustinere, neque difficultatibus vi, ac ma-
gnanimitate mentis obsistere assueverat, jam labare animo, con-
sternari; neque se satis ad tanti belli molem subeundam para-
tum esse animadvertere; cum in primis pecunia maxime labo-
raret, ac in toto ferme illius imperio novi motus suborirentur,
quibus vel retundendis, vel avertendis impar esse vi-
debatur. In Carporum oppido trecenti Hispani pedites cum
parva equitum manu ditionis Ecclesiæ agros assiduis excursio-
nibus

nibus vastare, cursorum itinera impedire. Ugo Moncata, ac Sueffanus Dux, qui a Romana legatione discesserat, cum Ascanio, Vespasianoque Columna, illius familiæ oppida propinqua urbi ingressi bellum ab ea parte Pontifici non obscure minabantur; ac nonnulli illius factionis homines Anagniam, Campaniæ oppidum, muniverant; quorum motus non mediocriter Pontificibus pertimescendi Clementem mirum in modum afficiebant. His accedebat, quod cum Reipublicæ Senensis statum immutare in animo habuisset, præsentī opportunitate sibi aditum rei conficiendæ pateferi ratus, licet multis dissuadentibus, qui non frangendas vires, sed omnes ad socios mittendas ajebant: attamen ad Senarum civitatem animum adjecebat, ac extorres in patriam restituere decreverat: cui rei cum Virginium Ursinum, Anguillariæ Comitem, præfecisset, mille ducentis equitibus, novemque æneis machinis, & ferme octo mille peditum numero, quorum delectus in ditionibus Ecclesiæ, Florentinoque imperio habitus fuerat, xiiij. kalen. julii ad Senarum mœnia accessere; eodemque tempore cum triremibus, ac millium peditum numero Senensium portus invaserat. Verum cum exulum amici, & propinqui nullum tumultus edendi, ut Pontificii speraverant, signum dedissent; quamvis quater tormentis mœnia cœptum esset; situs tamen natura, urbis circuitu, cui præcingendo copiæ Pontificiæ non sufficerent, ac præsertim popularium constantia res ad exitum perducī non potuit. At licet Pontifex diris execrationibus Cardinalem, Columnensisque devovisset, cum difficultates in dies majores oriri, spes imminui, pecuniæ inopia contineri sub signis collectitios milites non posse cerneret, Ducis Sueffani nuntium, Ugonemque Moncatam pacis condiciones proponentes libenter audivit: quibus rebus agendis Romam Vespasianum Columnam Clementi veteri amicitia conjunctum miserant. Is dum ea de re tractare inciperet, exercitus pontificius, Senis relictis, palatus, arrepta fuga, sarcinis, tormentisque bellicis desertis, summo cum dedecore abiit.

His rerum eventibus Clementis jactatum animum Senatus Venetus sæpius confirmare, ac Marci Foscarī oratoris prudentia, & eloquentia ad spem meliorem erigere conabatur; nunquam Rempublicam ab officio recessuram, terra, marique, exer-

1526 exercitu, classeque, licet immensis sumptibus, quibuscumque viribus polleat, enixuram. Cum vero Gallorum Rex cataphractos equites in Galliam Cisalpinam Marchionis Salaffiorum ductu misisset, atque eodem tempore, Helvetiorum peditum decem millia foederatis copiis conjungere decrevisset, ut justo peditatus numero Salaffii equitatus fulciretur, Pontificem, Senatunquē, ut quatuor peditum millium novum delectum haberent, hortabatur; quibus ille duas stipendiorum partes persolutorum pollicebatur, reliquam a Pontifice, Senatuque persolvi petebat; quod Senatus efficere alacri animo spondebat, idemque Clementi, ut faceret, auctor erat. Ad hæc Eboracensis Henrici Angliæ Regis nomine, licet foederi subscribere distulisset, a bello nulla ratione cessandum ajebat, donec Cæsar Gallorum Regi satisfaciat; neque Henricum a foedere cum reliquis Principibus ineundo abhorreere; petere, ut triginta aureorum millia, quæ ex foedere annuatim Regi in Neapolitano regno persolvenda essent, eadem ex Insuorum ditione percipere liceat. His ut Pontifex assentiretur, Senatus nitebatur, omnique studio contenderet, ut quamprimum Henricus foedus Conjacense amplecteretur. Quocirca Pontifex Joannem Baptistam Sangam a secretis in Galliam, & Britanniam misit, qui Gallorum Regem hortaretur, ut nulla interposita mora, Gallicum equitatum Alpes transgredi juberet, omnique auxiliorum genere socios, amicosque juvaret; viginti millia peditum Clementem, Senatunquē Venetum in armis habere; cataphractos, leviores equites, magnam tormentorum vim; Laudem Pompejam initio belli captam, Mediolanum usque signa protulisse; præcipiti eventui tantarum rerum summam credere noluisse, præstolari copiarum adventum invicti regis, qui nonnunquam solus cum Cæsareanos in Italia fregisset, Mediolanum, belli arcem, cepisset, verendum non esse, ne Itolorum Principum auxiliis subnixo prospera illi cuncta non evenirent. In Britannia vero Cardinalem Eboracensem omni studio, ut foederi subscriberet, Henricum impelleret, illum societatis auctorem, & adhortatorem fuisse, a sociis foederis conservatorem, vademque nuncupatum. Quæ officiorum genera per Sangam obiri Pontifex jusserat, eadem Veneti per nuntios, oratoresque suos præstari mandaverant, Sebastianumque Justinianum, ac Lau-

*Sebastianus
Justinianus,
&
Laurentius
Bragade-
nus legati
ad Gallia
Regem.*

rentium Bragadenum designatos ad Regem legatos, ut quamprimum in Gallias iter maturarent, decrevere, & post gratulationis officia, ut Gallicis armis foederi adesset, enixe suaderent.

Atque ut plerumque accidit, ambiguos, nutantesque in consiliis capiundis animos levi momento huc, atque illuc impelli, neque diutius in coepta semel sententia consistere; Clemens cum belli impetum reformidaret, cujus adventantia signa tota Ecclesiastica ditioe apparebant, ac praesertim Romae faucibus haerere videbantur; neque finem belli in Gallia Cisalpina speraret, nisi alio Caesaris vires averterentur; Senatui cupere se significavit, ut maritimis viribus Neapolitanum regnum, ac praecipue mari adjacentia Apuliae loca classe invaderentur: non difficile fore, vel populorum erga Caesareanos odio, & in foederatos, praesertimque Venetum nomen benevolentia, vel virium magnitudine, Hispanis imparatis, tota Apulia potiri. Ad haec Senatus respondet, Rempublicam, ut foederi satisfaceret, tredecim triremium classem, Aloysio Armerio Praefecto, in Tyrrhenum mare misisse; Corcyrae duodecim ad sinus Adriatici custodiam relictas esse, praeter eas, quas ad Cypri, Cretaeque regna, & alias in Oriente insulas tutandas habere moris esset: scire magnis copiis, classe militibus, tormentis aeneis apprimè instructa opus esse, si adversus Neapolitanum regnum, Apuliamque cienda sint arma. Attamen si in ea mente Clemens permaneat, remque serio agi velit, ingenti impetu Apuliam aggredi non recusaturum. Ab hoc consilio Lucas Tronus, Franciscusque Maurocenus continentis praefconsultores abhorrebant; neque hoc tempore adversus Apuliam movenda arma censebant, omnia auxilia in Mediolanense bellum congerenda affirmantes, in Insubribus victores Italiam universam armis, victoriisque peragratos; Rempublicam hoc tempore immensam auri vim in stipendia militum erogare, praeter Mediolanenses copias, decem Helvetiorum millia suis sumptibus alere, duorum Germanorum millium delectum haberi iustum: in Carnis totidem peditum millia ad motus Ferdinandi Austriae Archiducis reprimendos, si forte aliquid novi in Reipublicae finibus moliretur, contineri: classem praeterea, si bellum in Apuliam ciatur, instructissimam rebus omnibus, milite, pecunia, numero, habere necesse erit: quocirca in aliud tempus

1526

consilia hæc rejicienda esse, summa vi contendebant. Verum Senatus veritus, ne Clemens, qui non parum prioris constantiæ, ardorisque remiserat, & restinxerat, paulatim ad Cæsarem transfret, ita, ut diximus, per Marcum Foscarum Oratorem responderi Pontifici iussit. Per eos dies Nicolaus Fulgus Venetias venit, Patribusque significavit, se quamprimum Genuam profecturum, omnique officio, & auctoritate, qua plurimum apud multos pollebat, enixurum, ut civitas in fœderis partes concedat, a Gallorumque regis nutu, & potestate pendeat; non ignorare quantum ponderis illius accessio sit habitura, utpote quæ fitus opportunitate, viribus Italicas expeditiones omni tempore juverit. Hæc erant consilia, ex quibus magni rerum eventus pendebant: cum interea Rex, qui Coniacense fœdus summopere concupiverat, non eundem animi ardorem in exequendis rebus ostenderet; nam quadraginta aureorum millia, duorum mensium elapso tempore, persolvere omiserat; Salassiorum Marchionem in Italiam destinatum nondum arripere iter iusserat; Petrum Navarrum classis præfectum declaratum mora, ac cunctatione distinebat: ita rerum gerendarum occasiones elabebantur, & præcipue Genuæ civitatis expeditio, quam, appropinquante classe, haud dubius rumor afferebat, statim in nostrorum potestatem venturam.

Interea cum jam inclinante æstate, præter Laudem Pompejam, & Modoetiam oppida, nulla fœderatorum rebus facta fuisset accessio, ne exercitus, qui Mediolanum obsidere cœperat, opus summe difficultatis, vel propter civitatis amplitudinem, vel propter Hispanorum constantiam, qui sæpe levioribus præliis mœnia egressi nostros lacelebant; ne sine aliquo egregii facinoris periculo tempus tereretur, placuit, Malatestam Baleonium Perusinum, cujus virtus, fama ex Laudis Pompejæ eventu non parum aucta fuerat, cum octo peditum milibus ad urbem Cremonam expugnandam mittere; cui Germani mille pedites cum quingentis Hispanis, equitibus ducentis, Corradino Duce, præerant. Malatesta, per aliquot dies urbe circumfessa, aggeribus, fossis, propugnaculis, ænearum machinarum impetu tentata, ac per arcem, quæ Sfortiæ nomine tenebatur, urbem ingredi adortus, cum suorum supra mille pedites amisisset, Franciscus Urbini Dux cum omnibus

*Malatesta
Baleonius
ad Cremonæ
oppugnationem.*

Venetorum copiis eo contendere decrevit; qui, patefacto per vim usque ad munitiones aditu, quibus Cæsareani urbem ex opposito arcis muniverant, fortissimos quosque militum scutis obtectos vallum ascendere jubens, vulnerare ferreis glandibus eminus propugnatores nitentur; ex quibus multi faucii, plerique ictibus perculsi concidebant. Ad hæc ex arcis turribus crebras ejaculari pilas ferreas, quæ cum Cæsareanos perterruissent, suorumque interitu minus alacres ad ictus excipiendos redderentur, tandem civitatem nostris dedere, nisi intra decem dies auxilia a suis acceperint, paciscuntur, Germanis trans Alpes redire jussis, Hispanis ne, nisi evoluta anno, in Insulibus militare liceret, jurejurando adactis. Dum hæc geruntur, apud Helvetios, ut ea gens arma arripiat, ac in Cisalpinam Galliam descendat, summopere laboratur. At suborta difficultas ex inopinato Mussiani Præfecti ab exercitu discessu, impedimento fuit; is enim cum Sfortiam a nostris exceptum in castris vidisset, statim, nulli consilio communicato, discessit, & cum in Mussianam arcem se recepisset, Oratores Venetos Sebastianum Justinianum, & Laurentium Bragadenum in Galliam proficiscentes contra fas, atque gentium jus captivos fecit, idque ob eam causam, quod adhuc sibi quinque aureorum millia pro Helvetiorum delectu a Pontifice, Senatuque Veneto deberentur. Tulit sane hanc injuriam gravissime Respublica, cum Clemente, ac Francisco Rege conquesta; qui graviter Mussianum Præfectum, ut oratores per summum scelus captivitate affectos liberaret, admonere; ni fecisset, vi coacturos. Verum Respublica rationes temporum optime pernoscentes, & quantum illius opera, atque auctoritas apud Helvetios, Rhætosque posset, intelligens, & Mussianam arcem, quæ lacui Comensi imminet, vel ad hostes avertendos, vel ad præsidia militum excipienda, magni momenti esse; rem per Pefareum legatum, Franciscumque Guicciardinum cum Præfecto componere non recusavit. Itaque quinque aureorum millibus Præfecto solutis, oratores liberati sunt.

*Urbinas
Cremonam
ad deditionem
com-
pellit.*

*Sebastianus
Justinianus,
&
Bragadenus
a Mussie
Præfecto
capti.*

Finis Libri Secundi.

E P I T O M E.

UGo Moncata simul cum Columnensibus, qui datam Pontifici fidem sefellant, Romanam ingressus, eaque foede direpta, Pontificem in Hadriani molem confugere, & obsessum coegit quatuor mensium inducias cum Caesare inire. Cremonam per Venetos receptam Senatus Francisco Sfortiae tradi mandavit. Quamvis ad intercludendum Germanis in Italiam aditum nihil operae praetermissum fuisset; alpes transgressi Padum ad Hostiliam trajecerunt. Foederatorum classis ad Sestrium prospere cum Hispanica congressa est: saeviente maris tempestate pugna dirempta. Pontificem animi dubium, ac relicta urbe Venetias cogitantem, Veneti ab importuno consilio avocarunt. Salassiarum Princeps Venetorum auxiliis auctus Placentiam, quam aggressuros Hispanos rumor erat, validiori praesidio firmavit. Hispani tamen, cum stipendia minime solverentur, orta in castris seditione, nihil moliti sunt. Foederatorum classis mari, Rentiis Ceres terra Neapolim versus movere. Puteolos classis adorta est: Hieronymo Priolo, trierarcho Veneto, prim: per murorum hiatus ingresso, oppidum captum, ac direptum est. Maritima aliquot oppida se foederatis dedere: Neapoli maxime trepidatum est, ac ni Moncata obtitisset, cives in nostrorum potestatem voluntaria deditione venissent. Borbonius, ut opulentissimarum urbium direptione exercitum aleret, Bononiam contendit, per Etruriam, aut per Flaminiam moturus. Quamquam de octo mensium induciis inter Pontificem, ac Proregem Neapolitanum convenerat, a finibus pontificiae ditionis Borbonius minime vim abstinuit. Dominico Venerio, quod Romae injussu Senatus in conditiones haud Reipublicae aequat foederi subscriperat, dies est dicta. Caesareani Romam cepere, ac foedissime diripuerunt. Expeditionis dux Borbonius, dum inter primos moenia descendere nitebatur, glande plumbea trajectus est. Hadriani moles, quo se Pontifex receperat, milite ac operibus cincta est. Cunctantibus, remque trahentibus foederatis, Clemens captivitatis pertaesus ad pacem cum Caesare componendam inclinare animum coepit. Ravennae ac Cerviae, Pontifice captivo, in novandarum rerum spem erectis, praesidium a Venetis impostum. Novi ad instaurandum in Insubris bellum apparatus facti. Lautrechiis Italiam ingressus est. Genua a Gallis & Venetis terra marique oppugnata in Gallorum potestatem concessit. Foederata classis ad Sardiniam tempestate disiecta est. Alexandriam Lautrechiis expugnavit. Sfortiam, quod sibi restituta non esset, aegre ferente Veneti in fide retinuerunt. Lautrechiis, capto Ticino, Romam versus per Etruriam, frustra revocantibus Venetis, exercitum duxit. De pace ab Andrea Nauergio cum Caesare actum: ea infecta, bellum a foederatis denunciatum est: Ferrariensis, ac Mantuanus Reguli in societatem adsciti. Inter Suleimanum & Venetos officii, muneribus, omniique amoris significatione certatum est. Clemens Pontifex multa, neque omnia aequa cum Caesareanis pactus, se in libertatem vindicavit. Senatus consulto cautum est, ut qui a Pontifice singulis ditionis Venetae ecclesiis Episcopi dandi essent, ii a Senatu nominarentur. Hoc ut abrogaretur, simul & Flaminiae oppida ut sibi redderentur, Archiepiscopus Sipontinum Clemens VII. Venetis petivum misit. Gaspar Contarenus Romam ibi de rebus legatus est. Carolus Caesar Gallos, Venetos, ac Florentinos oratores, qui bellum illi indixerant, comprehendendi iussit. Foederatis regnum neapolitanum ingressis, alia oppida vi capta, alia ad deditionem compulsa: para vetus Neapolitanorum in Gallos studium, & nondum abolita mitis Venetorum in maritimas Apuliae urbes imperii memoria, ad foederatorum partes traxit. Regni caput Neapolim Lautrechiis circumfedit, iussu maria obsidere Philippino Auria, eoque Veneta classe a Brundisinae arcis oppugnatione avocata. Brunsvicensis dux ad redintegrandum in Gallia cisalpina bellum a Caesare in Italiam missus aliquot oppida deditione recepit: mox Laudo-Pompeja irriti conatu oppugnata, in Germaniam revertit. Hispanica classis, antequam Veneta Neapolim appelleret, a Philippino Auria pene universa aut demersa, aut capta est. Pesilentia deinde in castris grassante, cum Andreas Auria ad Caesarem defecisset, Gallorum res ruere ad Neapolim coepere, donec Lautrechio etiam morbi vi extincto, obsidione soluta, dum se in tutum Galli recipere conabantur, plurimi ab insequentibus Hispanis in itinere caesi, ceteri qui Aversam confugerant, urbem sequi dedere coacti sunt. Andreas Auria Genuam occupavit, quae, immutata reipublicae forma, in Caesaris clientelam concessit, arcem praesidio Gallis adhuc obtinentibus. Franciscus Borbonius in Italiam missus multa fortiter, ac prospere in Insubris gessit. Genuensis arx spe omni subsidiorum destituta Caesari tradita est. Ut Apuliae urbes in fide retinerentur, maxima Senatui cura. Pontifex iterum Flaminiae urbes per Galliae atque Angliae Reges a Venetis repetiit. Multa a Venetis, ac Rento Cerite in Apulia praeclare gesta. Borbonio amissu Mediolani oppugnandi occasione Genuam exercitum ducenti facti sunt obviam Caesareani Mediolano egressi, ejusque exercitus pene deletus, ipsum cum reliquis ducibus vivum cepere. Urbinas, supremus Veneti exercitus praefectus, Caesareanos absum trahentes ex insidiis adortus, eos magna clade perculit. Ob Carolo Caesaris, conciliata cum Pontifice pace, in Italiam adventum omnes Italiae Principes percussis, immotis Venetis, ac in priori sententia Italicae libertatis ac dignitatis tuendae manentibus. Pax inter Caesarem & Galliae regem Cameraci clam Venetos facta, sed tandem universae quoque Italiae, praeterquam Florentinis, Bononiae data est.

HISTORIARUM VENETARUM ANDREAE MAUROCENI LIBER TERTIUS.

Uamvis ex Coniacensi foedere, quo Franciscus Galliae rex, Clemens Pontifex Maximus ac Respublica Veneta, sociatis armis, Italiae libertatem tueri, ac nimiae Caesaris potentiae obsistere decreverant, nullus initio esset, qui tot virium, copiarum terra, marique apparatu brevi Italiam in pristinum restitui statum non arbitraretur;

1526

re tamen, atque experientia compertum est, foedera plus auctoritate, & fama, quam viribus plerumque posse. Nam praeter Laudem Pompejam occupatam, Cremonam deditioe receptam, nil aliud memoratu dignum terra, marique gestum est; elapsae quinimmo praeclearae egregie gerendarum rerum occasiones, dum auxiliorum dilatione nihil satis tuto tentari poterat. Verum pene momento versa rerum facies, immutataque foederis consilia; nam Pontifex, qui nimiam Columnensium potentiam

1526

*Clementis
cum Colum-
nensibus
transactio.*

tiam suspectam habebat, quorum quotidie vires, militesque augeri, fovetique ab Hispanis intelligeret, veritus, ne paulatim in intimis visceribus virus exardesceret, quacumque ratione statuit concordiam cum Columnensibus inire. Itaque cum Vespasiano Prosperi filio totius Columnensis familiae nomine, de ultro, citroque injuriis remittendis; de sententia, qua ipsos a reliquorum Christianorum coetu sejunxerat, abroganda; de militibus ab Ecclesiae ditionibus amovendis pactiones iniit: statimque ut impensa levaretur, tria peditum millia, qui jamdudum pro Romanae civitatis praesidio stipendia meruerant, dimisit. Quam occasionem Ugo Moncata nactus, qui superioribus mensibus ad Pontificem rerum Italicarum componendarum causa a Caesare missus fuerat, ut gravissimis jactatum incommodis a foederatis sejunctum in Caesaris partes pertraheret; Pompejo Cardinali Ascanioque Columnae suadet, facile esse Clementem praesidio militum nudatum, familiae gloria aucta, quae priscis temporibus Bonifacium VIII. in potestate habuisset, intra aulae viscera latentem comprehendere, tumultuario collecto milite tantum facinus perfici posse. Assensere Columnenses, ac trium millium peditum delectu habito, Caesarem Filetinum cum duobus millibus Anagniam mittunt, eo consilio, ut oppido potirentur, ubi ducenti pedites stipendiis Pontificiis addicti ad custodiam aderant.

*Columnen-
ses Romam
invadunt.*

At undequaque itineribus septis, ac vallatis, ne illorum progressus Romae ad Pontificem perferrentur, coactis ad Anagniam militibus ad tria millia, atque octingentos circiter equos, statimque mira celeritate itinere arrepto, noctu ante xij. kal. octobris improvise urbem adorti, tres occupant portas, ac per Lateranensem ingressi (aderant Ugo Moncata, Ascanius Columna, Vespasianus concordiae, ac foederis auctor, & Pompejus Columna Cardinalis) cum nulla esset suspicio, omnia tumultu, ac fuga replevere. Quorum adventum cum Pontifex nondum inalbescente caelo intellexisset, & ad Divorum Cosmae & Damiani pervenisse, nimio terrore perculsus, consilii inops, viribus nudatus, tumultum sedare, & malorum ingruenti vi obsistere frustra nitentur. At populus, tanquam nihil haec ad se spectarent, suppetias ferendi Pontifici nulla signa dabat: qua ex re augeri hostium animi, ulterius progredi, ad Divorum

rum

rum Apostolorum sistere ; inde per Xisti pontem quingentos pedes , nonnullis mixtis equitibus , misere , ac Stephano Columna Pontificis Duce repulso , qui ad opem deploratis rebus ferendam cum ducentis militibus accurrerat , recta ad Divi Petri , Pontificiumque palatium contendunt . Clemens tot angustiis undique pressus , omnique auxilio non modo , verum etiam consilio destitutus , quo se verteret , hostibus jam jam palatium introeuntibus , ignorabat ; mortem Pontificalibus indutum vestibus , mitra ornatum , in Pontificia sella sedentem , oppetere , ac interitu tot malorum coherentium abrumpere ferriem satius ratus . Verum id familiaribus dissuadentibus , & Cardinalibus , qui aderant , indignum esse , injuriis , opprobriisque militum Sanctissimum Jesu Christi Vicarium , atque ideo Christianam religionem objicere ; vix tandem persuaderi potuit , ut hora xvij. intra Hadriani molem , quam hodie *Sancti Angeli arcem* vocant , sese reciperet . Tunc effusa militum rabies , ac libido nullis rebus neque profanis , neque sacris parcere : pontificium palatium direptum , multis sumptibus egregie collecta supellex ablata , ac quod vix aures patiuntur , Divi Apostoli sacrarium expilatum , Pontificum sacra vestimenta , vasa aurea , argentea , & quidquid undique in augustissimum orbis terræ templum congestum fuerat , avara , ac sacrilega militum manu foedatum , dissipatum , asportatum . Eodem impetu novum suburbium ingressis , multæ domus , Cardinalium ædes prædæ , ac direptioni vix suffecere ; nec temperatum esset , ni a tormentis in mœnibus Hadrianæ molis dispositis sibi timuissent . Tandem tumultu , qui tres ferme horas suas vires exercuit , aliquantisper restincto , Ugo Moncata , prius datis a Pontifice obsidibus Cibo , & Rodulpho nepotibus Cardinalibus , palatium ad Pontificem est ingressus , verbaque ad illum habuit , quibus nonnunquam ut victor in sua esse potestate leges præscribere Pontifici affirmabat ; quandoque quæ acta fuerunt leniendo , excusando , Pontificis animum demulcebat ; nihil quæsisse hoc facto , nisi ut Clementem , qui , societate Cæsaris relicta , Gallorum regi se tradidisset , ad Imperatoris amicitiam , foedusque revocaret . Tandem Pontifex cum abscissas salutis spes omnes , seque cum suis intra arcem inclusum , nisi de sententia decederet , intra paucos dies omnium rerum ino-

*Cibus &
Rodulphus
Cardinales
obsides a
Clemente
dati.*

1526

*Induciae
quatuor
mensium in-
ter Pontifi-
cerum, &
Caesarem.*

pia, fameque consumptum iri animadverteret, Hispano cessit, quatuorque mensium induciæ pactæ; ut ab armis cessaretur, ac Pontificiæ copiæ, quæ in Insubribus erant, cis Padum revocarentur, Andreamque Auriam, cum triremibus relicta classe, Romam regredi juberet. Columnensibus, ceterisque, qui Romani tumultus focii fuerant, parceretur, datis Philippo Strotio, Jacobique Salviati filio obsidibus, quos intra duorum mensium spatium Neapoli sisteret; contraque Cæsaris, ac Columnensium copiæ ex imperii Pontificii finibus in Neapolitanum regnum abducerentur.

*Principis
Salaffiorum
in Italiam
adventus.*

Perculere Romanus tumultus, ac Pontificis induciæ vehementer Senatum, quod repente a fœdere abstractum Clementem vi in partes Cæsaris concessisse cerneret; Gallis parce subsidia submittentibus, Pontificiisque copiis trans Padum proficiscentibus, totum belli pondus sustinere cogeretur, alioquin irritos conatus fœderis futuros. At quo magis conceptæ, ac prope adventanti victoriæ reluctari fortunam sensere Patres, eo acrius instandum rati, statim Aloysio Pisano legato injunctum est, ut Michaeli Antonio Salaffiorum Principi, qui nuper cum quatuor Aquitanorum militum millibus, quingentis cataphractis, totidemque levioribus equitibus Alpes transgressus in plana Cisalpinæ Galliæ descenderat, suaderet, ut cum copiis Mediolanum proficisceretur, nostrisque conjungeretur, communibusque consiliis, ac viribus bellum administraretur, ne hostes Romano eventu elati insolescerent. Eodem tempore Gallorum regi, quæ Pontifici acciderint, significantur; contra jus gentium, fasque direptam urbem; Clementem intra arcem inclusum vi ad amicitiam Cæsaris impulsus: his animo interrito obsistere Senatum, neque ulla re a regis potentissimi amicitia discessurum; majori studio, ac sedulitate coeptam pro libertate, atque incolumitate Italiæ belli administrationem persequuturum; sperare, Pontificem, quem gravissimis injuriis, contumeliisque ab Hispanis affectum constaret, ab eo, quod cum Cæsareanis, fœdere, inierat, quamprimum recessurum. Ad hæc classis legato mandatur, maritimis Republicæ viribus cum Petro Navarro sociatis, nihil earum rerum, quibus hostium vires reprimi queant, prætermittat; a Regeque petitur, ut per literas Andreæ Auriæ significet, ut quamcelerrime reliquæ Gal-

Gallicæ classi præsto sit. Henrico quin etiam Angliæ Regi ca-
sus Pontificis significatur, Oratorique injungitur, omnem cu-
ram, diligentiamque adhibeat, quo tandem Rex fœdus am-
plectatur. Cum Pontifice vero Senatus gravissimis verbis illa-
tas injurias, jus violatum, religionem proculcatam conquestus
est; quæ cum Gallo, atque Anglo per oratores suos agi jus-
ferit, aperuit; ne lætos, atque de suis contumeliis exultare
hostes diutius patiatur; præsertim cum Horatium Floridum
cum literis Urbinas Venetias misisset, quibus Senatui signifi-
cabat, Cæsareanos mensem ad Cremonam dedendam pactos,
duodecim ea de causa obsides dedisse; quos fœdifragos semel
Pontifex invenerit, iis salutem suam, imperiique incolumita-
tem credere, rem periculi admodum plenam esse. Quo officii
genere Clementis animum, veluti fluctibus agitatum, sedare
conabantur.

Verum ex Pontificis induciis multa detrimenta subsequuta
sunt; nam quamvis Salaffiorum Princeps, qui cum copiis fœ-
derato exercitui se adjunxerat, victoriæ spem afferre debuif-
set; eam tamen penitus sustulerat copiarum Pontificiarum
discessus, quæ Placentiam se receperant. His accessit, quod
cum Veneti exercitus Imperator mensem ad Cremonæ dedi-
tionem prorogasset, non exigua Venetorum militum manus
tempus frustra terendo circa mœnia urbis distinebatur; quo
fiebat, ut remissa Mediolani obsidione, quam ingenti spe fœ-
derati aggressi fuerant, Cæsareani non modo metu soluti, &
ab incommodis liberi essent; verum circumjacentes depopu-
larentur agros, ac quotidie maximam commeatus copiam in
urbem conveherent. Eadem de causa nihil egregii mari gere-
batur, Andrea Auria ex præscripto Pontificii fœderis cum sua
classe profecto: petentibusque Petro Navarro, & Aloysio Ar-
merio legato pro Genuensi expeditione copiarum terrestrium
partem ad Genuam terra, marique oppugnandam, cunctatione
vires maritimæ frangebantur. Urbinas, Cremona recepta,
quam statim Senatus Francisco Sfortiæ tradi mandaverat,
consequutam rerum mutationem ceptis haud respondere ani-
madvertens, neque armorum vi expugnari neque rerum ino-
pia adigi Mediolanenses ad deditorem posse: ab urbis mœ-
nibus abscedere cum exercitu, Modoetiamque munire statuit,
ibi-

*Cremona
Senatus
mandato
Sfortiæ
tradita.*

1526

ibique validam militum manum relinquere, qui commeatus ex Brianteis montibus Mediolanum comportari solitos interciperent: quo facto cum reliquo exercitu opportuno loco castra habere, ut Abiato, Ticinoque annonam vehentes detereret: his peractis, Salaffiorum Princeps cum suis copiis, adjecto Helvetiorum robore, ad Genuam obsidendam, quam fame, rerumque omnium inopia laborare constabat, proficisceretur.

Verum hæc omnia summis implicita difficultatibus quin ad exitum perducerentur, quam plurima erant impedimento: pridie tamen kal. novembris Urbinas exercitum e castris ad Mediolanum eduxit, atque quinque passuum millia ad Pialtellum castrametatus est. Itaque Mediolanum obsidione solutum, atque aliis super alia rebus supervenientibus, Urbina-
tis consilia frustra fuerunt. Nam Georgius Frondispergius, qui superioribus in Italia bellis militari gloria claruerat, strenuamque Cæsari operam navaverat, a Gaspare filio Germanorum ductore, Alphonso Davalo, Antonioque Leva magnis propositis præmiis accitus, partim proprio ære, partim Ferdinandi Pannoniæ Regis, ac Margaretæ Imperatoris sororis sumptibus, ad quatuordecim Germanorum millium delectum habuerat, quos per Tridentinos saltus in Italiam ducere decreverat; atque Tridenti lustratis copiis, & bellicis æncis tormentis, pulvereque sulphureo parato, lintribus curribus impositis, nonnullisque machinis ratibus transvectis, per Lagriam, vel Suganam vallem exscensurus in Veronensem, aut Vicentinum agrum videbatur. Quibus ad Senatum perlatis nuntiis, Urbinati significatur, ut quam primum in Veronensium fines tria, vel quatuor millia peditum, centum quinquaginta cataphractos, leviores equites quadringentos mittat, ut sua virtute itinerum angustias tuerentur, aditusque hostibus in Reipublicæ ditionem præcluderent; ac novum quatuor millium peditum delectum haberi decretum; Augustinusque Amulius, spectatæ fortitudinis vir, legatus cis Mincium creatur, cui & repellendi hostis, & omnis, quæ cis Mincium est, regionis defendendæ onus demandatum fuit. Verum itinerum difficultates, nostrorumque ad obsistendum conatus veriti, Tridenti bellicis machinis, earumque apparatu relicto, per angustas, dif-

*Augustinus
Amulius
legatus cis
Mincium.*

difficileſque Ludinenſium ſenitas , Comitibus locorum dominis vias patefacientibus , iter habuere . Quod ut noſtris nuntiatum eſt , ſtatim Vicentini , Veronenſiſque agri aditus equite , & pedite obſepti , Camillusque Urſinus in Salodiennes fines miſſus ; cum maxime , quod verendum eſſet , ne Germani , lembis ad Ripam coactis , Salodium oppidum in margine Benaci occuparent , ampliffimoque lacu , opportuno loco ſito , potirentur , Camillus cum militibus , ut ſtatim ſe in viam darent , præcepiffet . Magna leviorum equitum , ac peditum pars , ſæviente tempeſtate , & ventis , quibus ſæpiſſime terra circumſepti lacus fluctus mirum in modum intumeſcunt , lintribus vehi nequiverunt . Nihilominus cum hoſtes Coronæ anguſtias ſuperare laboraſſent , a noſtris non ſine aliquorum cæde repulſi ſunt ; ut per montium juga pergere coacti , tandem Gavarudum per acclivia loca descenderunt , ac citato gradu in Mantuanorum fines xvij. kal. decembris ad Caſtelloneum oppidum , quod Stiviarum vocant , confedere : incertuſque rumor ferebatur , Padum ad Ticinum trajecturos .

Hæc omnia cum per certos nuntios Urbinati renuntiarentur , ad Vavrium trans Abduam , ubi inter Treccium , Caſſanumque ſuperioribus diebus flumini pontem ſuperjecerat , caſtraque munierat , Salaffiorum Principem cum Gallis , Helvetiorum , Rhætorumque robore , & magno Venetorum peditum , & cataphraſtorum equitum numero reliquit : ipſe xvij. kal. decembris , Joanne Mediceo ſocio itineris cum ſuis militibus adſcito , cum Germanis , ac reliquis Venetis copiis , ad decem ſupra quatuor peditum millia nuper ſacramento militiæ adactis , cataphraſtis ſexcentis , & non parva leviorum equitum manu Vavrio profectus , xv. kal. decembris ad Soncinum trans Ollium flumen caſtrametatus eſt ; Mercuriumque Buam cum levioribus , & cataphraſtis equitibus ad hoſtes turbandos , incommodiſque afficiendos ire juſſit , qui eadem die ad Cancianam apparuerant . At cum x. kalen. decembris Germani Ripaltam perveniſſent , quo die Venetorum imperator ad Pratum Alboini caſtra habuit , incertumque eſſet , quonam iter dirigerent ; tandem viij. kalen. ad Borgofortium Padum trajicere ſtatuunt : cumque Tridenti , ut diximus , tormentarium apparatus reliquiſſent , ab Alphonſo Ferrariæ Duce , qui

1526
Georgius
Frondiſpergius cum
Germanis
in Italiam
traſſit.
Camillus
Urſinus in
Salodiennes
bus.

Germani
ad Borgofortium a
Ferrariæ
Duce tormentis inſtruſti.

1526

Joannes
Mediceus
falcone
percussus
Mantua
obiit.

Horatius
Floridus
Venetias ab
Urbinate
missus.

nuper ad Cæsaris partes se contulerat, quatuor tormentis, quos *falcones* vocant, secundo Pado immixtis, adjuti sunt. Urbinas hostes, quos in viam se dare certior factus fuerat, statim est insequutus; Joannesque Mediceus prope Borgofortium postremum agmen leviori equitatu aggressus ordines Germanorum turbare, & cominus pugnare coepit. Sed dum acrius instaret, & vehementius in hostes ferretur, *falconis* ictu crude percusso, abscedere pugna coactus est; dein Mantuam delatus brevi dierum intervallo, frustra remedia expertus, omnium mœrore, bellicæ fortitudinis fama ad posteros transmissa, extinctus est, dum in flore juventæ maturiores disciplinæ militaris fructus ferret. Itaque obsistente nullo, ad Hostiliam trajecto Pado, ad Reveresia castrametantur, Urbinas ad Borgofortium cum copiis substitit, statimque Horatium Floridum Venetias misit, qui Senatui nuntiaret, Germanos Padum transfessos, se cum exercitu ad Borgofortium esse; ponte flumini superjecto, quænam voluntas Patrum sit, expectare; Bononienfes, Hetruscofque in summa trepidatione esse: Pontificis Legatum, Regis Gallorum Oratorem flagitare, ut cum vehementer rebus Pontificiis timendum sit, ne Germanorum impetus in Ecclesiæ fines effundatur, quamprimum Padum Venetorum copiarum trajiciant, ac nutantibus Pontificis rebus celerrime operam ferant. Nulla itaque interjecta mora Senatus cogitur, variisque sententiis gravissima in re disceptatur. Collegii Patrum ea fuit sententia; ne statim Imperator cum exercitu Padum transfiret, finesque Reipublicæ relinqueret; in hac rerum omnium immutatione nihil temere agendum, priusque Urbinate sententiam exquirendam, qua copiarum parte potissimum absque Reipublicæ detrimento Pontifici subveniri queat. Contra Andreas Gritus Princeps, ac Sexviri, nulla mora imperatorem trajicere cum copiis Padum censebant: inter hos Nicolaum Bernardum vehementi, & gravi oratione, in suas partes ut Senatum traheret, laborasse ajunt: nihil Pontifici adversi accidere posse, quin Respublica eisdem veluti fluctibus jactata auferatur; constanti sociorum fide, cohortatione, auxilio, licet vi foederi Cæsareano subscripserit, eandem mentem erga foederatos retinere: si cunctando tempus teratur, rerum gerendarum occasiones elapsuras: quod si ea in re ne
quid

quid accidat Reipublicæ detrimenti verendum sit , Pontificis commoda anteponenda se non existimare , rem totam Imperatoris consilio , voluntatique permittendam , qui si ponte Padum trajicere decreverit , cum quadringentis cataphractis , quatuor peditum millibus , ac leviorum equitum manu rebus Pontificiis opem ferendam : sin secus statuerit , statim unus ex Legatis cum copiarum parte trajiciat , omninoque Pontifici in hac rerum perturbatione viribus , opibus , consilio Rempublicam adesse oportere : tutius tamen visum est in re gravissima Collegii Patrum sententiam amplecti , eodemque tempore & Reipublicæ finibus , & Pontificiæ ditioni prospicere .

Dum hæc terra geruntur , foederatorum classis , cui Genuæ occupandæ spes oblata fuerat , tempus frustra conterebat . Nam cum totius rei exitus ex terrestribus penderet copiis , quas Petrus Navarrus , & classis Venetæ legatus ab Urbinatè flagitaverant , novique rerum eventus nova consilia postulassent , inani expectatione elusi sunt . Id vero potissimum ea de causa acciderat , quod induciæ Cremonensis dedendæ urbis per mensem concessæ fuerant ; Pontifex exercitum ex foedere cum Cæsareanis inito a nostris copiis sejunxerat ; quæ Romæ contingerant , magnam virium partem attraxerant ; Germani Alpes transgressi in Cisalpinam Galliam descenderant ; quibus effectum fuerat , ut neque dividi exercitus , neque opportune ad Genuam terra coercendam milites mitti potuerint . Atque interea Prorex Neapolitanus cum triginta duarum navium classe e Carthaginis novæ portu solvens Corsicam insulam applicuerat : cujus adventus fama ad nostros perlata , Aloysius Armerius legatus , ac Andreas Auria Navarro significaverant , sibi videri , triremibus aliquot ad Savonæ præsidium relictis , cum tota classe usque in Corsicam adnavigandum , & cum Prorege certa victoriæ spe congregiendum : eandem sententiam Navarrus amplexus cum classe regia , ut cum Venetis , Pontificiisque triremibus , coactis totis viribus , Hispanos adorirentur , proficisci statuit . Sed dum hæc agerentur , Prorex Corsica viginti quinque navibus profectus , reliquis septem ventorum vi in transversum actis , foederatorum classem , quæ sex Gallicis , quinque Venetis , totidem Auriaë triremibus constabat , ad Sestrium in Genuensi ad orientem solem ora obviam

1526

Foederatorum classis ad Genuam.

Prorex Neapolitanus cum Hispanica classe ad Corsicam.

1526
*Praelium
 classis fœ-
 deratorum
 cum Hispani-
 nis, & Hi-
 spanorum
 caelis.*

habuit, statimque ad pugnam ventum est; atque a vigesima secunda diei hora ad noctem usque non sine Hispanorum detrimento, multorumque hostium cæde certatum est. Verum faviente maris tempestate, fœderati ad Delphinum portum se receperunt, adventum ibi reliquarum triremium, quæ in Venetis portu stationem habebant, præstolantes, ut Proregem ante solis exortum remis, velisque insequerentur, quem ad Liburni portum usque maximo conatu, irrito eventu, persequuti sunt.

In his Reipublicæ Christianæ favientibus fluctibus spes aliqua portus e longinquo sese ostentabat; nam Pontifex belli pertæsus, ac diuturnitate curarum confectus, vehementi ob Germanos Padum transgressos timore percussus, quoquo modo finem bellis imponi ardentem cupiebat. Nec Henricus Angliæ Rex, qui post Romanam cladem Pontifici consilio, & pecunia non defuerat, abhorre a pacis publicæ consiliis videbatur. Gallorumque Regem, ut tandem filios, quos obfides in Hispania habebat, reciperet, a concordia ineunda non alienum fore ferebatur. Qua in re Franciscanæ familiæ Antistes Pontifici suam operam obtulerat, in eaque summum reipublicæ Christianæ commodum ostentabat, vel pace, vel induciis atrox bellum ab Italiæ cervicibus depulsum iri ajebat. Eodemque animo se esse Senatus Venetus Pontifici significaverat; quippe qui nisi laceffit ad arma nunquam accessisset, & semper belli incertis, dubiisque eventibus uberrimos pacis fructus antetulisset: arma utrinque submövenda, ab injuriis abstinendum, induciis ad pacem gradum faciendum; quod Laurentius Hetruscus, Regis apud Rempublicam orator, non abnuebat, ac Bajucensis mirifice probabat. Verum Pontifex mora omni, atque cunctatione vehementer angebatur, neque difficillimis temporibus undique armis constrepentibus, suisque rebus præsertim graviter minantibus, animi ambiguus, hæsitansque, vigore mentis in summum timorem, ac terrorem verso, se fatis explicare poterat; ita ut Reipublicæ Oratori Roma se abeundi consilium cepisse, ac Venetias proficisci velle significaret; a Senatu petere, ut quamprimum duas Ancenam triemes mittat, quibus vehi in tutissimum suis rebus portum queat.

Ad hæc Senatus nomine a Foscaro responsum est : non eo loco res esse, ut ad extrema consilia Clementi deveniendum sit : ceterum quod ad triremes attinet, statim paratas fore ; ac si id acciderit, ut Venetias accederet, in nulla terrarum orbis regione libentius, aut jucundius exceptum iri : neque nunc primum Republicam omnia pietatis, ac liberalitatis officia erga sanctissimam illam Sedem exhibuisse ; utpote quæ eadem religionis, & urbis fundamenta habuerit, jactatosque variis fortunæ casibus Pontifices Romanos intra sinum suum receperit, classibus adjuverit, neque summorum principum orbis terrarum inimicitias, & copias perhorruerit, donec illos pristinæ restitutos dignitati in sua sede collocaverit. Cæsareanos nil sex mensium spatio, præter Germanos istos in Italiam immisisse ; pecunia, com meatu laborare ; milites ægre sub signis contineri posse ; sua tandem mole ruere oportere : quocirca præteritarum rerum gestarum gloria subnixum parvam temporis moram Pontificem sustinere debere, ut pacem cum dignitate tueretur. His nutantis Clementis animum erigere, & confirmare Senatus conabatur : cum interea Germani, Frondispergio Duce, Pado ad Hostiliam trajecto, Roveretum castrametati sunt ; ac de administrando bello consilio habito, per opportuna Cisalpinæ Galliæ loca iter in Insubrum fines dirigere, ut Cæsareanorum copiis, quæ Mediolano continebantur, conjungerentur, decrevere. Itaque Gabello torrente superato, iiij. nonas decembris ad Guardistallum (id oppidum a Padi fluminis ripa non longe distat) commorati, sequenti die ad Castrum novum decem passuum millibus a Parma civitate Arausionensem Principem obvium habuere, qui per Mantuanorum fines, ut cum Germanis munia militiæ obiret, advenerat : deinde Anicia, Parma, Taro fluminibus trajectis, cum ad Fidentiolum, agri Placentini oppidum, confidissent, pridie idus decembris literis, ac nuntiis Cæsareanos magnopere sollicitabant, ut quamprimum copias conjungerent, itineribus, quibus ad Padum pervenitur, quamcellerime complanatis. Interea Salassiorum Princeps, ad Trevium lustrato exercitu, cum ad decem millium peditum numerum, tria millia, octingenti, octogintaque desiderarentur, Venetis militibus auctus est ; stipendium centum septemdecim, ac nonaginta au-

1526
*Clementis
 consilium
 Venetias
 proficiscen-
 di.*

*Principis
 Arausionē-
 sis ad Ger-
 manos ac-
 cessis.*

1526 reorum millium Reipublicæ ære perfolutum : octo insuper majora tormenta, quos *canones*, *colubrinæ*, *falconesque* vocant, addita : pilæ ferreæ, tormentarius pulvis, tormentorum magistri missi : tercenti præterea equites levis armaturæ cum Joanne Viturio legato ; quibus copiis Trevio movens in agrum Cremonensem contendit, statimque ad Placentiam tutandam duo peditum millia mittit, quam, rumor proferebatur, Cæsareanos Mediolano egressos una cum Germanis Frondispergii copiis oppugnatos. Verum omnia Borbonii consilia pecuniæ inopia irrita reddebantur : neque egredi urbe milites, nisi prius perceptis stipendiis, adduci poterant. Ab Hispanis primum orta commotio ; omnium se rerum egestate pressos, vitam omni miseriarum genere cumulatam traducere : spernere inde ducum imperia, excutere disciplinæ militaris onus, impetu magno irruentes in obvios sævire, tabernas publicas platearum diripere. Eadem rabie jactati Germani milites atrociaminari, ac ni pecunia solvatur, omne facinus patratos. Qua re Carolus Borbonius, Alphonsus Davalus, Antoniufque Leva permoti statim in medias militum cohortes tumultus sedandi causa ingressi, vix quinque mensium stipendio promisso, ardorem Hispanorum, ac effusam in omne facinus libidinem coercere potuerunt. Atque ut pecuniam colligerent, innoxios cives, mercatoresque comprehensos, & sævis inclusos carceribus, ad argenti vim representandam cgebant : ex templis, basilicisque congesta a religiosis viris auri, argenti que munera, neque divinis, neque humanis parcentes rebus, auferebant ; perfolutaque in singulos militum manipulos stipendiorum parte, Ticinum submittebantur. Germani vero Nuriam flumen, deinde Trebiam transgressi, Carolum Borbonium cum exercitu opperiebantur. Atque hic rerum status erat exeuntis anni M. D. XXVI.

M. D. XXVII.

1527
Fœderati
ad Neapolitanam
expeditionem
se comparant.

Verum irrita Genuæ obsidione, ne ingenti sumptu instruta classis otio torpesceret, in Neapolitanum regnum maritimæ eo majori spe conversæ vires, quo disjunctæ hostium copiarum minus ad obsistendum facultatis afferre poterant.

Se-

Senatus itaque Augustino Amulio, quem nuper legatum creaverat, ut Centumcellas proficisceretur, & cum foederatis juncta classe Neapolim versus vela daret, præcepit. At Gallorum classe morante, legatus Terracinam progressus tria millia peditum, quibus Horatius Balconius dux itineris fuerat, triremibus excepit; atque ut facilius tota ea res ad exitum perducipotet, e Galliis Comes Vademontius advenerat, qui quod ex stirpe Regis Renati ortus esset, antiqua Andegavensis familiae jura in Neapolitanum regnum sibi vindicabat; ut maxime sperandum esset, Neapolitanos vel memoriam priscorum Regum retinentes, vel in Gallorum gentem propensione, præsertim cum novarum rerum appetentes sint, ad classis adventum Vademontium lætis animis excepturos; nam a foederatis vulgatum erat, avitum regnum se Vademontio tradituros, neptemque Pontificis, Laurentii Urbinatum Ducis, filiam connubio juncturos. Universa itaque classis, quæ ex duabus & viginti triremibus constabat, Neapolim versus vela solvit; cum interim Rentius Ceres decem millium peditum copiis terra Apuritianorum fines invasurus esset. Andreas Auria, qui primus iter arripuerat, Puteolos aggressus, cum tormentis displohis arceretur, re infecta discedere coactus fuit: mox cum reliqua classis accessisset, oppugnari oppidum maritimum coeptum est, ut tuta aliqua statio subducendis triremibus adestet. Itaque moenia quassata, ac dejecta globorum vi locis aliquot fuerunt, milites in continentem exscendere, terra, marique adoriri. Paulus Justinianus Trierarchus Venetus primus cum suis per murorum hiatus oppidum ingressus est; illum ceteri sequuti, captum, direptum, statimque arx deditioe in nostrorum potestatem pervenit. Quo prospero rerum eventu populorum perculsæ, ac consternatæ mentes, quocumque foederata classis sese ostenderet, cuncta maritima oppida ultro se dedere; si qui obsistere audebant, vi, atque armis cogebantur, ut Surrentinis evenit. Itaque brevi tota maritima ora potita est, ac prope Neapolim, caput regni, pervenit. Interea Ceres Neapolitanos fines ingressus, Truento anne trajecto, Aquilæ oppidum, Taliacoti, Marforum, Albæ, & Celani comitatus in suam potestatem redegerat.

1527
Augustinus
Amulius le-
gatus ad
Terracinâ:

Vademontius
Contis in
Italiam
adventus.

Paulus
Justinia-
nus Vene-
tus Trier-
archus
Puteolos
ingreditur.

Foederato-
rum confi-
lia de Nea-
poli oppu-
gnanda

Prosperis his eventibus elatis nostrorum animis, in spem

H. Mauroceni T. I.

○

ve-

1527

venerant Neapolitanæ urbis potiundæ ; quo factò debellatis hostibus, finem belli impositum iri ; ea præsertim civitate Cæsari adempta, ex qua ingens pecuniæ vis ad alendos, sustentandosque exercitus colligi poterat : quamplurima cum ad terrestres copias, tum ad classes comparandas inde proficisci solita adjuncta ; reliqua oppida belli terrore commota, præcipua urbe, quæ caput regni est, amissa, statim nostris accessura : neque vero difficile esse, cum haud satis valido militum præsidio tuta esset, nec tantum animi, ac roboris habituros, quantum ad belli impetum sustinendos par esset : ad hæc permagnam nobilitatis partem Hispanici dominatus pertesam, cum primum occasio se obtulerit, signa haud ambigua suæ erga fœderatos propensionis edituram ; Proregem a civitate abesse, nec brevi ea subsidia, quæ ad hostes everteudos necessaria forent, mitti posse . Itaque tempus minime inani cunctatione terendum, statimque urbem oppugnandam, Qui tutiora consilia amplectebantur, minimum fortunæ relinquere soliti, adventum Rentii Ceritis præstolandum ajebant, ut majori vi, & conatu invadi civitas posset ; præsertim cum ejus oppugnationis exitus magnum in utramque partem momentum allaturus esset : frumenti inopia cives laborare, nonnullis captis navibus, quibus multa ad victum necessaria convehebantur ; populum, summa instabilitate, & impatientia notum, annonæ caritatem non facile passurum. His aditum Neapolis potiundæ aperiri posse . Classem præterea non eo numero militum constare, qui ad amplissimam urbem expugnandam requiri videbatur : quocirca novarum copiarum incrementis, aut navibus, aut terra adventuris classem augendam, ut absque periculo res tanta ad exitum perducì queat . Interim Salernum peti oportere ; illam parvo militum præsidio subnixam cito vel deditione, vel vi in nostrorum potestatem casuram, illiusque exemplum reliqua illius regionis oppida subsequutura . Prior tamen vicit sententia, ac nuntius Neapolim missus, qui fœderatorum nomine dedi civitatem postularet .

At Ugo Moncata cum primum classem quatuor passuum millibus tantum abesse intellexisset, coactis duobus millibus & quingentis militibus, ex eorum numero, qui custodiæ urbis præerant, turma populari auctis, trecentis equitibus ad-

ctis,

Etis, urbe egressus, Vademontium, & Horatium Baleonium cum militum nostrorum manu obvios habuit, qui e triremibus ad oppidi situm explorandum exierant: statimque, pugna oborta, hostes fugam arripuere, cum momento displosis triremium tormentis, ingenti globorum vi perterrefacti, neque consilii, neque roboris ad obsistendum aliquid afferre possent; penitusque dederunt terga, nostris adeo acriter insequentibus, ut non procul abfuerit, quin nonnulla tormenta amiserint, nisi Moncata ipse cum delectis aliquot Hispanorum cohortibus præsto fuisset. Verum ob eam causam cum tardius in urbem se recepisset, neque sublicii extollendi pontis, neque portam ocludendi tempus habuit, quæ statim ab insectante Baleonio fuit occupata. Sed cum parva militum manu septus esset, verereturque, ne ingressi urbem milites statim diripere, ac prædas agere inciperent, palantesque, ac nullis ordinibus coacti cæderentur, ad triemes, quæ non amplius mille passibus inde distabant, satius regredi existimavit. Hoc facto, tanto Neapolitani terrore perculsi sunt, ut classium duces oratum mitterent, ne urbem tormentis quaterent, neve agros diriperent, ac incenderent; se enim ad deditorem faciendam paratos esse. Unus Ugo Moncata hanc civium propensionem, hos foederatorum conatus constanter excipiendos putabat, omnem fortunæ aleam, & quidquid adversi accidere poterat, forti animo subiturus; cum præcipue illud compertum haberet, parvum militum numerum in classe esse, quod magnam partem ad capta oppida tuenda nostri reliquissent, nec quidquam aggredi posse, nisi prius Galli classi adventassent: quæ omnia vires foederatorum distinendo partum victoriæ fructum intercipientebant. Neque subsidia ad classem a Cerite mittebantur, licet obnixè postularentur: jam enim ferebatur, prolapsum disciplinam in Ecclesiastico exercitu esse, non ducibus obtemperari, pecuniæ, atque anonæ inopia premi; inde quotidie numerum militum imminui, spes rerum bene gerendarum recidi, ut sensim concepta de foederatorum viribus opinio in animis hominum elanguesceret.

Ugo Moncata pugna cum Vademontio, & Baleonio confert.

Ugonis Moncatae constantia in Neapoli propugnanda.

Quæ res Clementem, qui numquam a pace cum Cæsare ineunda abhorreere visus fuisset, in eadem sententia confirmaverant. At Senatus nullum officii genus, quod ad nutantem

1527 Pontificis animum confirmandum attineret , prætermittebat .
 Urbinatem copias lustrasse , propediem cum exercitu progres-
 surum ; omnia nostris favere ; Germanos , atque Hispanos ob
 stipendia non soluta hostium exercitum tumultu replevisse ;
 classem foederatorum multa oppida prope Neapolim cepisse ;
 in summa trepidatione urbem versari ; Rentium Ceritem , im-
 petu in Neapolitanum regnum facto , non exiguam regionum
 illarum partem in suam potestatem redegisse . His accedere ,
 quod Langeus non contemnendam pecuniæ vim attulerit , Re-
 gisque animum erga communia foederatorum commoda sum-
 mopere propensum patefecerit . Quæ cum ita sint , cur hæsi-
 tare , rebus cunctis ad vota fluentibus , Pontifex velit ? cur
 non coeptis instare ? atque tot laborum , & impensarum præ-
 mia inani timore fessum amittere ? cur demum non ea ratio-
 ne Cæsareanos eludere , qua ipsi illum perstringere conantur ?
 illud tantum ab eo flagitari , ut nil absque foederatorum scien-
 tia , & assensu de maximis rebus statuat ; cum præcipue quan-
 tum terra , marique poterant , vires auxerint , copias compa-
 raverint , classem instruxerint . Et ne pecunia copiis desit ,
 quindecim aureorum millia a Senatu mittuntur , quibus auge-
 ri exercitus posset , qui , Duce Rentio Cerite , jam , ut dixi-
 mus , in Neapolitanos fines ingressus multa oppida partim vi ,
 partim deditioe ceperat . Advenerat his diebus e Gallis An-
 dreas Rubeus , qui a Senatu ad Regem missus , atque ob præ-
 claram pro Republica in magnis rebus navatam operam torque
 aurea honoris causa donatus fuerat . Is egregiam Francisci vo-
 luntatem erga Rempublicam Senatui significavit , arctiori se
 societatis vinculo , licet Clemens ad partes Cæsaris accessis-
 set , Reipublicæ conjuncturum . Ea res maximopere grata
 Senatui fuit , Pontifice præsertim , licet antea se nunquam
 a foedere recessurum profiteretur , ad inducias , & pacem
 cum Cæsare ineundam propenso : hinc Regi gratiæ actæ a
 Sebastiano Justiniano Senatus nomine , atque illud adjectum ;
 Rempublicam eandem fortunæ aleam , eisdem casus cum Re-
 ge subituram ; nunquam vel consilia , vel vires a potentissi-
 mo Rege sejuncturam . Quod vero ad Clementem attinet ,
 secreto cum Prorege agere , verendumque esse , ne pollicitatio-
 nibus illectus , aut periculorum facie , quæ menti pavidaæ semper

majora, & vehementiora objici solent, commotus, atque perterritus tandem Cæsareanis accedat; id si contingat, ingentibus Venetam Rempublicam tempestatibus jactatum iri, omnem bellorum impetum, ac procellam in nos evasuram. A Rege itaque petere, ut quam maxima celeritate, & viribus possit, id si acciderit, amicæ Reipublicæ subveniat. Pontificis cum Prorege colloquia, & ad fœdus ineundum cum Cæsareanis propensio effecerant, ut ingenti spe, summaque alacritate suscepta in Neapolitanum regnum expeditio paulatim non minimum pristini vigoris amitteret, cum militum animi ob rumores induciarum ardorem victoriæ reportandæ restinxissent, non pecunia exercitui submitteretur; inde quotidie copias imminui, classem otio torpere, militum paucitate nil aggredi, hostium antea labantes spiritus erigi, adventantemque olim victoriam e manibus eripi. Itaque concepta in hominum mentibus de fœderatis opinio, atque expectatio cœpit labascere.

Altera ex parte in Gallia Cisalpina cum Germani milites, Frondispergio Duce, ad Casale majus trajecto Pado, Fidentiolam, agri Placentini oppidum, se contulissent, obsidionis metu Mediolano liberato, ulterius progredi, atque militum impetum in alias regiones avertere decretum est: agris præsertim Insubrum belli diuturnitate ad vastitatem redactis, Laude Pompeja amissa, Cremona a nostris occupata, ex quibus magna annonæ vis exercitui suppeditari poterat. Objecere sese primum Pontificiæ ditionis oppida, in quæ universa procellarum vis effundenda foret; quocirca ad Placentiam expugnandam animum adjecerant. Ea res cum Veneto imperatori, ac Salaffiorum Duci innotuisset, statim valido in urbem præsidio militum immisso, mœnibus vallo, fossaque munitis, Carolus Borbonius, qui cum Hispanorum copiis, & machinis propius accesserat, cœptis desistere coactus fuit; cum vereretur, si urbis expugnandæ periculum faceret, exercitus, qui ad sex millia passuum inde castra habebat, opportunam nactus rei bene gerendæ occasionem ne prætermitteret. Spe itaque Placentiæ occupandæ dejectus, statuit Borbonius in Hetruriam aut per Flaminiam exercitum ducere, ut nobilissimarum urbium direptione, divitiis alta pace collectis egestati exercitus succurreret, ac militum prædæ, & rapinarum sitim expleret: inter-

1527

*Borbonii,
& Ferrariensis ad
Finale colloquium.*

ea Antonio Leva cum quatuor Germanorum, totidemque Hispanorum cohortibus in Insubribus relicto. Motis itaque castris Borbonius Bononiam pervenit, inde in Flaminiam, ut plerique arbitrabantur, transiturus. Nam itinera complanari, ac dirigi ad transeundum exercitum, quæ ad Centum oppidum perducunt, Dux Ferrariensis iusserat; qui cum ad Cæsareanas partes, odio in Pontificem ductus, accessisset, cum Borbonio ad Finale oppidum secreta colloquia habuerat; illum nonnullis tormentis bellicis, & pecunia juverat, in spem erectus, in hac Pontificis rerum omnium perturbatione, Mutinæ, & Regii potiundi. Agrum Bononiensem Borboniani milites ferro, atque igne vastaverant, ut hoc exemplo Florentinos perterrefactos ad aliquam argenti vim exercitui solvendam cogerent, ut agros nobilissimarum domorum frequentia insignes ab hostium injuriis vindicarent.

*Inducie
et Romanæ
inter Pontificem ac
Cæsaream.
nos.*

Clemens itaque cum totam belli molem, impetumque se sustinere non posse animadverteret, nobilissimasque urbes prædæ, ac libidini militum cessuras prospiceret, satius ducebat, vel iniquis conditionibus cum Cæsareanis pacisci, quam Pontificium imperium ingruentibus undique maximis periculis obiectare. Quapropter neque Reipublicæ consilia, neque Langei a Rege missi adhortationes, ac pecunia, quam ex Gallia attulerat, a concepta sententia avertere potuerunt, quin cum Prorege octo mensium inducias pacisceretur, qui ob eam causam Cæsarem Ferramoscam Romam miserat, atque se intra paucos dies ad urbem venturum Pontifici pollicitus fuerat, ut majori auctoritate pacta sancirentur, & perficerentur: cum interea Cardinalis Triultius Legati Pontificii munere fungens Neapolim profecturus esset. Ferramosca post sex dies Romam cum venisset, inducias confirmavit, sponcione adjecta, Borbonium suis copiis nec ditionibus Ecclesiæ, nec Florentinæ Reipublicæ damna ulla, aut incommoda illaturum: id si renuisset, Hispanos milites, qui in sua auctoritate erant, evocaturum. Pontifex vero exercitui sexaginta aureorum millia persolaturum, Columnensibus parciturum, Pompejum Columnam in pristinam cardinalitii ordinis dignitatem, qua illum exuerat, restitutum, promisit. De illorum oppidis nil statuendum esse; sed ab utraque parte retinenda decretum est.

His

His de rebus Galliæ Rex a Reipublicæ oratore certior factus, neque Senatus consiliis, neque Langei officiis labantem Pontificis animum retineri potuisse; magis apud illum Borbonii in Flaminia motus, instantemque periculorum adspectum, quam foederatorum fidem potuisse: hoc Clementis consilio spes omnes bene gerendarum rerum imminui, ac debilitari; verendumque esse, ne a Pontifice, hisce induciis foedere violato, Cæsarique adjuncto, totius belli impetus in Venetos effundatur: unam Rempublicam universos hostium conatus excepturam, undique Cæsaris copiis septam, quas jam prope in penetralibus sentiat: iis Alphonsum Ferrariæ Ducem accedere. Quos vero hostes in Italia modo habent, nisi Rempublicam? adversus quam totam armorum vim exerere non dubituros: qua in re si compotes voti sint, si Venetos devicerint, quis ambigat, reliqua illis ex sententia eventura? hoc tanquam gradu sibi ad monarchiam totius Christiani orbis amplissimum iter munituros: petere itaque, rogare, flagitare, ut majoribus auxiliis, & copiis in hoc rerum periclitantium statu amicus Rex Reipublicæ subveniat, arctiorique societatis nexu eandem complectatur. His Regem ad opem sibi ferendam Veneti hortabantur: verum in ancipiti humanarum rerum exitu, ut jactatæ tot bellorum casibus Christianæ reipublicæ subveniretur, a communibus Christianorum Principum induciis minime Patres abhorrebant; quapropter illud Regi adjectum est, se induciis cum reliquis incundis consilia a suis commodis haud aliena fore, existimare: cum interea cum Anglo cognationem filii connubio arctius firmare, quod maxime Cæsareani verebantur, atque potentissimi Regis mentem summopere ad inducias propensam ad se allicere posset; hoc facto, Cæsarem suspicione laborantem, ne Clemens, Angli, Galli, & Veneti focia arma jungant, facilius Francisci Regis filios dimissurum, ac post tot bellorum pericula, & clades optata tandem pace Christianam rempublicam potituram. Interim ne propter Clementis cum Cæsare pactas inducias aliquid foederatorum res detrimenti paterentur, Urbinati imperatori, qui tum cum exercitu inter Mutinam, & Regium morabatur, Senatus significat, ut cum Salassiorum Duce incolumitati copiarum consulat: idem Bajucensis Episcopus Salassio scripserat, ut suos milites nostris adjungeret.

*Urbinas cū
exercitu in-
ter Muti-
nam, & Re-
gium.*

1527

Verum ex altera parte Pontifex, postquam pepigerat cum Cæsareanis inducias, suas copias e Neapolitano regno evocavit, classem ad Centumcellas regredi iussit; ducibus mandavit, ut quæcumque oppida in Neapolitanorum finibus ceperant, statim Cæsareanis restituerent; ac Joanni Viturio legato Veneto primum, mox Senatui inducias cum Cæsare initas, neque hostile aliquid adversum illum moliri impofterum posse, significavit. Patres præcipiti hoc Clementis consilio multa illi damna imminere jam tum mente prospiciebant. Quocirca ne hostium promissis nimium fideret; ne sua omnia incertæ fortunæ casibus objectaret, monebant. Ut enim Prorex quæ spondebat, quam maxime servare velit, quis Caroli Borbonii mentem satis perspectam haberet? cum paria imperia cum illo se habere dicitaret, ac præferoces ejusdem spiritus non adeo facile mitescere posse haud dubium esset. Quod re ipsa evenit: nam cum Franciscus Guicciardinus a Borbonio petiisset, ut ab Ecclesiæ finibus abstinere: se quidem, respondit, ad inducias inter Cæsarem, ac Pontificem initas servandas apprime paratum esse: at milites contineri non posse; omnes ad bellum persequendum, stimulis veluti quibusdam percitos, ardorem nulla ratione compescendum præferre; se vero ad coercendam militum petulantiam, ac ruentes in martis aleam spiritus imparem esse. Itaque Rhenum flumen cum exercitu transgressus iter Flaminiam versus arripuit. Guicciardinus autem opem Reipublicæ implorabat, atque ut turbatis, & afflictis rebus Pontificis succurreret, flagitabat. Senatus non quæ Pontifex nuper adversus fidem, & jusjurandum egerat; sed quid e re communi esset, perpendens, pollicetur, si Borbonius cum exercitu hostiliter Ecclesiæ fines ingrediatur, arma pro Clemente sumpturum; legatoque exercitus mandatur, ut cum Salaffiorum Duce, ac Francisco Guicciardino communicatis consiliis, Cæsareanorum explorata mente, ac viribus, equitatum gravioris, leviorisque armaturæ parent, omnia ad prælium opportuna instruant; ut, si res, atque tempus postulet, hostium conatus avertere, incolumesque res Pontificis servare possint.

*Franciscus
Guicciardinus a
Borbonio
petit, ut ab
Ecclesiæ finibus abstinereat.*

Sed Carolum Borbonium nulla res remorari poterat, quin milites ulterius progredi sineret; licet Cæsar Ferramosca

mosca nuper Roma adveniēns Proregis mentem de pactis induciis significasset. Itaque copias movit, in Flaminiam transiturus, Cotiniolam oppidum deditioe in potestatem recepit, dein cum ad Forum Livii iter direxisset, Meldolæ fines ingressus, Arni valle emensa, Alpes transgressurus, & in Hetruriam descensurus videbatur; ea spe, ut Senenses, qui odio in Pontificem adducti illi favebant, rebus necessariis juvarent, omniumque rerum inopia laboranti exercitui subvenirent. Cum vero maxime Urbinas vereretur, ne Borbonio Flaminiam cum exercitu transeunte, ditionis suæ fines damno aliquo ab hostibus afficerentur, a Senatu petiit, ut ad protegendas Pisauri, & Senogalliæ civitates mille ac quingentos pedites mitteret; utque Guidi Ubaldi filii salutem, atque incolumitati consuleret, biremis, qua Venetias tuto accedere posset, in iis oris præsto esset. Quibus in rebus benigne a Senatu Duci satisfactum est. Ceterum quia in omnium ore jam erat, Borbonium in Hetruriam transiturum, quo Florentinorum, Pontificisque rebus prospiceret, Senatus ducem, ac legatum Pesareum, ut cum exercitu Padum pertransirent, incitabat. Nam Urbinas imperator jam copias coegerat, Germanos milites conjunxerat, tormenta bellica paraverat, atque ad Melaræ, Bregantini, & Castrinovi oppida reliquas copias cogere constituerat; ponteque flumini instrato, exercitum trajicere. Verum induciarum exitus adhuc in incerto erat: nam Prorex Roma discedens Florentiam versus proficiscebatur, ut, si fieri posset, Germanos milites ab Ecclesiæ ditionibus amoveret; cum in tot rerum angustiis Pontifex præter pecuniæ, quam solverat, vim adhuc centum, atque amplius aureorum milia persolutorum pollicitus fuisset. Dux igitur, trajecto exercitu, Bononiensium fines ingressus prope civitatem copias admovit: Salassiorum Princeps diverso itinere cum reliqua copiarum parte per Forum Cornelii transiens, inter Ravennatum, & Faventinorum fines confedit: nam cum diu inter foederatorum Duces de bello administrando variis sententiis actum esset, tandem copias in duas sejungi partes placuit; tum, ut inimicos interciperent; tum, ut frumentationis, & pabulationis facultas intercluderetur.

1527

Urbinas de suis ditionibus sollicitus subsidia a Senatu postulat.

Mandata ad Urbinatem, & Pesareum Legatum. Proregis studium, ut Germanos ab Ecclesiæ ditionibus amoveret.

Urbinas in Bononiensium Salassios inter Ravennates, & Faventinos.

At Clemens, qui antea sibi omnia prospero eventu fluentia

1527

tia pollicebatur, nullo instantium periculorum metu perterritus, cum certior factus esset, Cæsareanos milites arreptum iter persequi, non pecunia, non pollicitationibus illorum impetum averti posse, jam tum primum nimium se Cæsareanis credidisse cœpit agnoscere; atque ea spe, quam certam sibi fore mente conceperat, dejectus, oratores Gallorum Regis, Senatus Veneti, Mediolanique Ducis, ad hæc etiam Angliæ regis ad se vocavit; causas, quæ ad inducias cum Cæsareanis ineundas permoverint, Cæsareanorum astus, fraudes aperit; orat, obtestatur, ne tot, tantisque tempestatibus perturbatas, atque afflictas res suas, & Florentinorum deserant; enixe a suis Principibus postulent, ut, pro sua in Romanam Ecclesiam pietate, periclitantem ipsius fortunam sublevent, neve Italiæ libertatem indignissime concuti, ac labefactari patiantur. Mox a Dominico Venerio Reipublicæ oratore petit, cum Senatu agat, ut Urbinatem trans Alpes exercitum ducere permittat; perpetuo, nec ulla unquam re dissociabili fœdere se Reipublicæ adhæsurum. Senatui licet suas copias per montium angustias in Hetruriam traduci valde incommodum videretur; cum præcipue Pontifex divisus a ceteris consiliis uteretur; at tamen placuit, ut Urbinatum Dux cum Aloysio Pisano, qui nuper legatus designatus in castra venerat, si ita occasio tulisset, Alpes transgrederetur. Itaque Cæsareanorum exercitum subsequutus in Hetruriam se contulit. Carolus Borbonius prope Aretium castra posuerat, fœderatorum copiæ ad Barberinum confederant.

*Clemens per
Dominicũ
Venerium
Oratorem
postulat,
ut Urbinas
Alpes trans-
grediatur.
Aloysius
Pisanus le-
gatus in ca-
stris.*

*Fœdus no-
vum Romæ
percussim
absque Se-
natus man-
dato.*

Dum hæc aguntur, fœderati Romæ denuo fœdus percussunt, in quo plurima erant, quæ mirum in modum Venetis officere videbantur. Primum quod ad immodicam pecuniæ summam persolvendam Respublica adigebatur, quæ ingentibus expensis publicas opes prope exhauserat, cum eodem tempore duos terrestres exercitus aleret, in Gallia nempe Cisalpina, & Hetruria, maritimamque classem omni navigiorum genere instructam sustentaret. Deinde quod bellum ubicumque opus esset, ac præcipue in Romanæ urbis finibus gerere cogebatur, ut si, quemadmodum sæpe assolet, aliquis incidisset casus, quo laboranti Reipublicæ subveniendum esset, ne id quidem fieri posset. Tandem quia cautum erat, ne abduci, renuente

Pon-

Pontifice, aut ejus legato, copiæ queant, cujus imperio Venetorum, Gallorumque exercitus pareat: qua in re non minimum periculi incrat, Antonio Leva vires augente, Germanorum robore, ducum numero militari peritia insignium, copiis denique omnibus, quæ illi facillime Ferrariensis sumministrabat; ita ut quamprimum arma adversus Sfortiam moturum percrebresceret; cujus rationes a Venetis sejungi minime poterant. Hæc ad Senatum cum perlata fuissent, rei novitate summopere commotus est; iniquis adeo legibus inscium, ac nihil hujuscemodi cogitantem se adstrictum fuisse, quibus nullo pacto assentiri voluit, quod suus apud Pontificem orator sine ullo publico mandato, contra leges foederi subscripsisset. Neque eo tantum contentus Gallorum Regi, quæ acta essent, significavit; detrimenta, quæ Reipublicæ inde oriebantur, aperuit; hortatus est, ut in firmando foedere aliqua mora uteretur: interea, si ita collibuisset, arctiori societatis vinculo cum Republica jungeretur. Verum cum ea, quæ Dominicus Venerius orator Romæ egisset, rei novitate, pessimo exemplo posteris futura mirum in modum displicuissent, silentio Patres nullo pacto prætereunda existimabant.

Qui Collegio præerant, literas a Senatu ad Venerium scribendas censebant, quibus foedus inscia Republica sancitum conquerebatur; legibus, ac institutis majorum id adversari, quæ a Reipublicæ nascentis incunabulis ad ea usque tempora summa cum religione servata forent; quibus immutatis, vel labefactatis, multa consequi posse incommoda, & mala; hisce exemplis universam Senatus auctoritatem convelli; nullumque adeo ingentem fructum excogitari posse, qui justa lance cum Oratoris facto expendi possit. Adeat itaque Pontificem, summis laudibus sapientiam, atque consilium illius de foedere innovando efferat; quippe qui optime noverit, Cæsareanorum machinis, ac dolis jam prope suam auctoritatem, fortunas, imperium in præceps ire; sed quod ad Rempublicam attinget, nullo modo iis, quæ foedere comprehensa sunt, assensuram. Nam quod primo capite continetur, ut centum aureorum millia solvat, id fieri nequaquam posse; cum prope diem Antonius Leva Laudem Pompejam oppugnaturus, atque in Venetos fines impetum facturus diceretur; ob id immenso

sum-

1527 sumptu copias refici oportere, augeri milite exercitum, Germanos evocandos, ut agros tuerentur, ne fructus messis, quæ jam appropinquabat, amitterentur: ad hæc instaurandam classem, quæ grave ad Centumcellas experta cælum numero militum, ac remigum valde imminuta fuerat; augendam quinimmo non parvo triremium numero, ut maritima ab hostibus loca tuta sint: eam vero summam pecuniæ, quam antea promiserat, præbituram, triginta nempe aureorum millia. At quod secundo prohibetur capite, ne Venetus exercitus ex Hetruria, aliisque locis, ubi nunc detinetur, amoveri possit, id sane supervacaneum esse; neque enim Rempublicam amicis unquam defuisse; neque trans Alpes ductari copias permisisse, nisi eo animo, ut sociorum fortunas, ac imperium adversus hostes servaret. Quod vero Apuliæ provinciam classe aggredi Veneta velit; illud, ut hoc tempore non satis opportunum videri, ita si unanimi sociorum consensu arma adversus Neapolitanum regnum inferri e re communi visum fuerit, non abnuere, quin maritimis viribus universa Apuliæ ora oppugnetur: quocirca Clementem orare, ut hæc conditiones e cœdere amoveantur; nullam vim, aut robur ad cogendam Rempublicam obtinere, cum Senatus mandata ad ea peragenda, ut moris est, non adfuerint. Tandem multa adjiciebantur, quibus Venerius magis ad Pontificem in sententiam Reipublicæ ducendum impelleretur: ipsius agi existimationem; ipsius honorem, quo nil carius homines in vita habent, summo in periculo versari; ni ea obtineat, hoc uno benevolentiam Reipublicæ, ac gratiam perpetuo amissurum. Postremo, ut Dominici Venerii loco novus ad Pontificem orator intra quindecim dies designaretur, cautum erat.

Ea Collegii Patrum sententia, ut suffragiis Senatorum sanciretur, perlata, acerrime a Thoma Lippomano quadraginta virum capitalium præside impugnatur. *An hæc esse majorum nostrorum, qui sapientia, & civili prudentia florere, instituta, & exempla? gravissimis in rebus, quibus salus civium, imperii incolumitas continetur, suo arbitrato, nondum Senatus explorata mente, discernere, atque transigere? Quis ignorat, hujusmodi facto per conniventiam, ac dissimulationem neglecto, pulcherrimæ, & seculis æquata Reipublicæ mores,*

ac iura infringi, & labefactari? magna tractantibus, regendorum populorum onus sustinentibus, gravitate, ac severitate nonnunquam opus esse, ne nimia indulgentia civium animi sponte sua labantes diffluent, & corrumpantur. Quid porro agi ab Oratore potuisse, vel Reipublicæ adversum magis, vel a communi utilitate sejunctius, quam fœdus iis conditionibus pepigisse, quibus nullæ majus detrimentum Venetis rebus afferre poterant? an vero perturbata, ac commota Venerii mens poterit e publica dignitate bis de rebus verba facere? illa impugnare, quibus subscripserit? constanter causam publicam defendere, qui omnia ad nutum Pontificis composuerit? Propterea censere, ut statim Andreas Rubeus a secretis Senatus Romam mitteretur, qui rationes Reipublicæ exponeret, atque Romæ usque ad novi Oratoris adventum moraretur. Dominicus vero Venerius nihil cum Pontifice ageret; neque, ut in discessu moris est, Cardinales alloqueretur, sed Pontificis, ut assolet, exosculatis pedibus, illico Venetius reverteretur, & coram Advocatorio magistratu causam diceret. Hæc erat Lippomani sententia, in quam cum perorasset Princeps, sex viri, quos *Consiliarios* vocant, Præconsultores denique, uno Carolo Contareno, continentis Sapiente excepto, qui prioris decreti auctores erant, ivere: eam statim cunctis fere suffragiis probavit Senatus. Venerii loco orator ad Pontificem Franciscus Pefareus, Decemvirum Præses, designatur, qui legibus ad legationis munus minime cogi potuit: mox cum aliis a Senatu ea legatio demandaretur, singulis varias excusationes afferentibus, tandem majoribus comitiis decretum est, ne quis, hoc bello exardescente, posset ab eo munere subeundo excusari; multis ac gravissimis iis, qui onus non subiissent, impositis pœnis. Munus itaque id denuo Francisco Pefareo obvenit.

Dum hæc aguntur, & tam hostium, quam fœderatorum copiarum transgressæ Alpes, ut dictum est, in Hetruriam descendissent, ingenti motuum civilium turbine agitari Respublica Florentina cœpit; quippe quæ in varias factiones divisa diutius nunquam pacata civium concordiam servaverat; quibusdam popularem Reipublicæ formam appetentibus; aliis propenso in Medicæam familiam animo; ac voluntate pauco-

rum

1527

Decretum a
Thoma
Lippomano
propositum,
ut Venerius
Romæ evoca-
retur, &
causam co-
ram Advoca-
toribus
diceret.

Franciscus
Pefareus
orator ele-
ctus lega-
tionem re-
nuit, & de-
nuo eligitur.

1527

*Hippolytus
& Alexander
Medicei Floren-
tia ejedti
hostes pa-
triae decla-
rantur .*

*Urbinaris
adventu
Medicei in
patriam re-
stituti .*

*Federis
cum Flo-
rentinis cõ-
firmatio .*

*Gabriel Ve-
nerius ad
Sfortiam
Orator .*

*Modoetia a
Sfortia ca-
pta , a Le-
va recepta .*

rum dominatum probantibus . Fervere itaque in diversas partes studia , civitatem undis civilibus concuti ; superior populus videbatur , cunctamque ad se publicam auctoritatem rapere , Medicea familia auctoritate , qua plurimum pollebat , exuta , hostibus patriæ Hippolyto , atque Alexandro Clementis nepotibus declaratis ; cum Dux Urbinas , exercitus imperator , Florentiam quamcelerrime cum Aloysio Pisano legato , & Federico Bozzolo se contulit , octoginta e suorum numero , qui insigniores nobilitate videbantur , comitantibus . Eo cum pervenisset , nutantes Florentinos tum cohortationibus , tum vicinarum copiarum metu in foederatorum fide retinuit , ac tumultuantium civium ardore restincto , Mediceæ familiæ dignitatem restituit , & civitatem factionibus labantem , sua auctoritate pace composita , firmavit ; Florentinisque in clientelam receptis , ad foedus denuo confirmandum iis conditionibus adegit , ut ducentos quinquaginta cataphractos equites , quingentos levioris armaturæ , peditum quinque millia suis sumptibus alerent : ad hæc tormentorum bellicorum numerum præberent ; quibus copiis una cum foederatis quacumque in Italiæ regione Ducibus visum esset , dimicarent : in Hetruria vero tantum copiarum haberent , quantum ad eam provinciam tuendam necessarium foret . Ea res in primis jucunda Senatui fuit , quod communibus rebus conducere mirum in modum videretur , Rempublicam locorum situ , pecunia , & viribus florentem a foedere non sejungi ; præsertim cum Veneti plures exercitus alere , maximos quotidie sumptus facere cogerentur . Nam quia Antonius Leva in Insucribus moliri aliquid summi momenti afferebatur , sancti Columbani oppido in potestatem redacto , octo millium peditum novum delectum haberi decreverant ; & Gabrielem Venerium ad Franciscum Sfortiam Oratorem miserant , ut ad hostium conatus præstata esset , ac si qua in re posset , consilio , & auctoritate Senatus juvaret . Aderant tunc Sfortiæ tria peditum millia , quæ , summo studio Cremona , & Laude Pompeja pecunias subministrantibus , collegerat , oramque omnem , quæ trans Abduam est , milite sequestrat , & Modoetiam improviso adortus occupaverat : qua re commotus Leva cum septem peditum millibus ad repetendum oppidum convolarat . Sfortia , cum non satis ad bellum necessaria in-

stru-

structa haberet, auxiliique infirma spe niteretur, quod copiarum robur Carolum Borbonium insequutum esset, nuper occupatum oppidum Levæ militibus foede diripiendum relinquere coactus est. Quo eventu majora sibi Antonio Leva pollicente, ac propediem Germanos sibi milites adjecturum sperante, Veneti in Gallia Cisalpina augere copias cogebantur; veriti, ne Cæsareani milites feliciore fortuna adversus Sfortiam usi, in suos fines irrumperent; cum præcipue exercitus robur, ut diximus, eo tempore in Hetruria esset, ut Borbonii conatus moraretur, atque interturbaret; qui sane cum tuto aliquod in oppidum se recipere non posset, & pecunia, commeatuque laboraret, nobilissimarum urbium Romæ, aut Florentiæ direptione, tot incommodis obviam iturus vulgo ferebatur. Postquam vero compositis Florentinorum rebus, foederatarum copiarum adventu territus facultatem se urbis occupandæ amississe sensit, induciarum, quæ a Prorege cum Pontifice initæ fuerant, nulla ratione habita, quam maximis itineribus Romam contendit: eo facilius sitim diripiendæ, ac vastandæ præcipuæ orbis terrarum civitatis expleturus, quod Pontifex milite fere omni spoliatus Caroli Lanogi fidem fatis firmum sibi præsidium existimabat; populum præterea, & rusticorum numerum, quem in urbem induxerat, eidem custodiendæ suffecturum putabat; ut cum Philippo Auriaë trium millium conficiendorum peditum munus imposuisset, atque ille mille jam sub signis haberet, quos ad Centumcellas coegerat, ingredi urbem minime jusserit: Guidoni autem Rangonio Comiti, qui, manu militum collecta, Oricolum morabatur, scripserat, ne injussu suo Romam proficisceretur.

Borbonius igitur, neque itinerum difficultate permotus, neque assiduis imbris, quæ loca, per quæ ductare exercitum oportebat, aquarum illuvie compleverant, remoratus in itinere, prius quam Romam adventaret, per nuntios a Clemente petiit, ut per suos fines in Neapolitanum regnum ducere sibi exercitum liceret, eo vel commeatum inopia ductus, vel foederatorum copiarum timore perculsus, quæ illum a tergo insequabantur. Hujusmodi postulata ne audire quidem Clemens voluit. Ille cum suos omni rerum copia desti-

tutos

1527

*Borbonius
Romam cõ-
tendit.*

*Clemens
Lanogi fide
deceptus
Auriam &
Rangoniũ
ad urbem
non accer-
sit.*

*Borbonius
a Clemente
transitum
in Neapo-
litanos pe-
tit.*

1527 *Clemens Borbonio transicum denegat.* tutos paulisper commeatibus recreasset, quos oppida quædam in itinere ab eo occupata subminitraverant, pridie nonas maji urbem oppugnare statuit, certiore spe illius obtinendæ erectus, quod omnia, quæ ad illam tuendam necessaria videbantur, vel negligentia, vel difficultate omiffa fuerant; nam Rentius Ceres, cui Clemens Romæ custodiam commiserat, neque suburbia satis muniverat, neque validis præfidiis urbem firmaverat. Scalis itaque ad suburbii mœnia admotis, brevi momento, nullo fere obfistente, muros transgressi, suburbium occuparunt. Inter primos, qui mœnia conscendere nitentur, Borbonius aderat, qui dum privati militis munus temere obit, glande plumbea trajectus, execrandæ, quam manibus tenebat, victoriæ fructum cum vita amisit. Verum milites Imperatoris morte cum nihil pristini ardoris restinxissent, martis furore acti, & spoliis desiderio incensi, quæ ingentia sibi proposuerant, victoriæ cursum alacres prosequerentur. Clemens inopinato tantæ rei eventu perterrefactus, consilii inops, cum aliquandiu in palatio moratus esset, hæsitabundus, animo anxio, & dubia mente prælii exitum expectans, tandem se in Hadriani molem magno suorum numero stipatus recipere statuit. Interea Rentius civitatem circumire; populum evocare; cunctos ad armam impellere; ad sui defensionem hortari. At mentes infuetus terror ita invaserat, ut neque illius vox quidem exaudiri posset: populus, defensionis spe abjecta, præceptis fuga latebris salutem quæreret.

Borbonius mœnia conscendens inverteitur.

Clemens in Hadriani molem se recipit.

Hostes brevi suburbio, & ea parte, quæ trans Tiberim est, potiti, inter Aureliam, & Settimianam portam, urbem neque murorum obice, qui vetustate fere collapsi fuerant, tutam, neque milite circumseptam ingrediuntur. Ita paucarum horarum intervallo amplissima, ac nobilissima civitas, quondam terrarum domina, ab immanissimis hostibus occupatur. Quidquid crudele, libidinosum, ac tetrum vel militum insolentia, vel victorum superbia perpetrari solet, perpessa. Nam Germani, & Hispani milites urbem ingressi, mirum dictu est, quanta crudelitatis, ac libidinis signa ediderint; non atas, non sexus ab illorum injuriis, nefandisque sceleribus tuta; sacra, atque profana direpta; Divorum reliquæ aris erutæ; virgines castis

Roma & Casarcanis occupata & direpta.

castis occlusæ parietibus productæ , exardescenti barbarorum militum libidini prostitutæ : in homines non modo , sed in ipsa saxa , præcorumque Romanorum egregii operis simulachra sævitum ; Sacerdotes insigniores , atque Episcopi ludibrio habiti ; Basilicæ ornamentis , atque piorum votis exuta , ut brevi nihil sit , a quo colluvies hæc sceleratissimorum hominum temperaverit . Neque hæctenus insolens , æ præclaræ urbi infesta nimium fortuna stetit ; nam dira lues ex tanta gentium colluvione orta est , ut passim , ac per vias pestifera morbi labe repente homines interirent , funera funeribus aggerarentur , ac teterrima mortis facies cuncta undique funesta redderet : amissus inclitæ urbis splendor ; desertæ , ac prope ad solitudinem redactæ domus ; agri absque cultore : universos pavor , ac terror occupaverat , ut pestilentiam mox famæ consequuta sit , nullumque genus calamitatum fuerit , quod civitas , olim copiis omnibus florentissima , non experta fuerit .

Romanæ cladis statim per Christianum orbem diffusus rumor cunctos populos ingenti dolore , ac stupore defixit ; quod præter opinionem , clementitæ induciarum nomine , tantum patratum facinus intelligerent ; quod amplissimam totius terrarum orbis civitatem , e summo felicitatis vertice , momento in omne miseriarum genus prolapsam intuerentur ; quod Pontificem e supremo dignitatis fastigio dejectum captivum teneri cernerent . Verum summa Hispani invidia flagrabant , quod facinus nefarium , ac post hominum memoriam fere nunquam auditum ab ea gente patratum foret , cujus dominandi libido , & avaritia plane intoleranda , & impatiens in adversis , insolens in secundis rebus animus , jam omnia suæ fortunæ cessura , humanum fastum supergressus , sibi pollicebatur . Quo siebat , ut reliqui Principes tanta rerum indignitate permoti ; partim miseratione Clementis capti ; partim rebus suis prospicientes , ad ultionem tanti facinoris exardescerent . Veneti tum communi omnium causa , tum ne Caroli Imperatoris vires magis in Italia assurgerent , omnes conatus adhibere in Pontificis libertate sustinenda statuerunt ; nulla adspernari pericula ; nullis parcere sumptibus , donec erepto ex indigna servitute Pontifice , pristinus Apostolicæ Sedi decor , atque Italiæ

*Venezorum
studium ut
Clementem
in libertatem
vendicarent .*

1527

*Mandata
ad Urbina-
tem, &
exercitus
Legatos.*

*Petrus
Chiavellu-
sius Clemē-
tis legatus
ad Urbina-
tem.*

dignitas, & incolumitas restitueretur; cum praesertim haud levis suspicio suborta esset, Hispanorum Duces, Pontificem captivum in Hispaniam mittere decrevisse, quo facilius pro libidine ditionibus Ecclesiae dominari possent. Itaque Urbinati exercitus imperatori, Pisano, ac Viturio legatis mandatur, ut quamprimum cum omnibus copiis Romam versus proficiscerentur, captivo Pontifici opem ferrent; ad arcem, qua detinebatur, iter aperirent; illumque custodia ereptum omni metu, ac periculo liberarent. Clemens licet inopinato tantae calamitatis eventu consternatus animo, & malorum ingentium mole pressus, ac fere obrutus nihil satis firmi consilii expedire posset; attamen statim ad Urbinatem Petrum Chiavellutium miserat, qui quo loco res essent, illi significaret, celerrimam opem peteret; ac Guidoni Rangonio eadem de re moeroris, ac lachrimarum plenas literas dederat. Imperator, & reliqui Duces, qui in Urbe Veteri exercitum habebant, castra movere, ac festinato itinere ad subsidium Pontifici ferendum contendere statuerunt. Ne vero a Caesareanis, qui in Insubribus erant, impediri ea res posset, Senatus decreto novi delectus habiti, ut milites, qui in Gallia Cisalpina Reipublicae militabant, ad decem millia auferentur, ut Antonio Levae obsistere possent, qui, nuper educto exercitu, novi aliquid moliturum praeseferebat; praesertim spe Germani subsidii fretus, quod cito Alpes transgressurum fama ferebatur. Ad haec ingens auri vis Adriatico mari Pisaurum, inde Romam versus ad exercitum, ad militum stipendia persolvenda, & copias augendas transmissa.

*Principum
incensi ani-
mi ad Pon-
tificem ca-
pivitate li-
berandum.*

Et sane in hac rerum Italicarum iactatione spes quaedam bene gerendarum rerum affulgere videbatur; cum praecipue Pontificis Nuntius, Galliae, atque Angliae legati, & Franciscus Victorius reipublicae Florentinae orator, qui Venetos sua sponte ad opem Pontifici ferendam animatos adhortati fuerant, nihil suos Principes praetermissuros testarentur, ut a teterima Clementem servitute eriperent, atque Hispanorum turbidos, & insolescentes spiritus reprimerent. Franciscus quoque Galliarum Rex pollicebatur adversus Caesarem in Belgio arma moturum, ad eamque rem perficiendam Henricum Angliae Regem socium habiturum, cum quo nuper foedus

du-

dus inierat : his enim coactum Carolum iri , ut , omnibus copiis ad Belgii præsidium collectis , Italicas res prætermitteret . Magnum quippe veteribus Regum in Hispanos inimicitis odium , illata Romæ clades addiderat ; quamobrem Henricus Eboracensem Cardinalem statim in Galliam miserat , qui Franciscum ad colloquium invitaret , in quo præsertim de Pontifice a captivitate vendicando ageretur ; & Franciscus suis ducibus , ut quamprimum Clementi suppetias ferrent , mandaverat ; ad quæ melius perficienda , illos , quos fortuna Clementis non attigerat , Cardinales hortabatur , Avenione convenirent , ibi Eboracensem adfuturum : a quo consilio etsi non abhorrerent ; commodiori tamen loco Bononiæ se fore censuerunt .

Cæsari ut primum de iis , quæ Romæ acciderat , ac de Pontificis captivitate nuntius in Hispaniam est perlatus , ingentem animi molestiam , ac dolorem præsetulit ; quæ acta essent , ducum consilio , non ipsius voluntate accidisse ; victoria non potitos malle , quam illa suos ita milites usos esse , cum semper studiosissimus pacis extiterit , in ea sedulo procuranda elaborasse , fœderatorum injurias oblitum , plurima in illorum gratiam fecisse ; nihil eorum , quæ ad Ecclesiæ fines vel tuendos , vel augendos pertinerent , a se prætermisum ; Sedis Apostolicæ dignitatem , & incrementa perpetuo reliquis omnibus antelata ; neque ob id Germanorum Principum simultates vitasse , qui Romanis infesti Pontificibus ab illorum se eximere auctoritate , ac imperiis nitebantur ; nunc quod reliquum est , nullas justas condiciones pacis aspernaturum . In eam sententiam ad Henricum Angliæ Regem literas dedit ; idemque primariis Cardinalibus significari fecit . Illud quoque , ad animi molestiam patefaciendam ex infausto Pontificis eventu susceptam , publice argumentum dedit ; nam cum ob natum sibi filium , qui Philippi nomen sortitus est , ad lætitiâ ostendendam ludi , & spectacula magnificentissimo , ac regio apparatu ederentur , Clementis casu audito , ne in tanta Summi Pontificis calamitate lætari videretur , ea statim persequi vetuit . Palam hæc a Carolo agebantur : verum quæ mens illius esset , quidve animo moliretur , difficile erat intelligere ; cum debilitatas , ac pene prostratas Italarum res sibi persuaderet , atque Hispani totius Italiæ imperium sibi animo usurparent . Nam sæpius Cæ-

1527
*Henricus
 Rex per Eboracensem
 Regem Gallie ad colloquium invitavit.*

Cæsar Pontificis captivitatis invidiam in suos duces transfert.

1527 far Caroli Borbonii facinus excusabat, culpamque quod pactas cum Prorege Neapolitano a Pontifice inducias non servasset, in militum insolentiam rejiciebat; ab Araufionensi Principe literas accepisse, quæ, quidquid Borbonius egerat, invitum fecisse, & præter animi sententiam exercitum Romam versus duxisse affirmabant, & coram omnibus non exercitum ducere, sed ab exercitu se duci prædicasse.

*Hispanorū
diversæ sen-
tentia ob
Pontificis
captivita-
tem.*

Neque vero in tam gravi re expedire quidquam consilii Cæsar nitebatur; licet a Clementis Nuntio vehementer quotidie sollicitaretur, ut Pontificem indigna servitute pressum liberaret: cum enim sæpius ea de re a Præconsultoribus inita consilia essent, in varias sententias distractæ, ac divulgæ mentes distinebantur. Nonnulli quamprimum Pontifici libertatem, ac imperium restituere Cæsarem debere censebant; hoc uno quæ a Cæsareanis ducibus Romæ adversus Pontificem, atque adeo universam Ecclesiam perpetrata fuerant, ea, non assentiente Carolo, acta esse, tantummodo orbi Christiano ostendi posse; neque illum unquam ea mente fuisse, ut quæ Prorex jurejurando Pontifici pollicitus fuerat, infringenterentur. Alii in Hispaniam Clementem duci oportere existimabant: hoc nimirum fœderatos non parum dejici, ac consternari posse, & colloquio inter Pontificem, Imperatoremque habito, firmiter de totius summa rei decerni posse. Erant qui consilium istud, uti minime tutum, improbarent; cum verendum esse dicerent, ne classe Gallica, quam instructissimam, ac multorum navigiorum numero refertam esse constabat, cui Cæsar pares vires tunc ad obsistendum afferre minime poterat, Pontifex interciperetur: itaque nulla ratione ex Italia illum amovendum. Nec deerant, qui infenso in Pontificem animo consulerent, captivum Clementem detinendum esse; nihil illi reddendum; nullo unquam tempore Cæsari fidam cum Pontifice societatem fore; qui quamprimum e præsentis calamitate ereptus fuerit, animo impressa firmiter injuriarum vestigia retinens, odii, atque inimicitiarum, quæcumque in Imperatorem posset, signa præbiturus foret. Quocirca nihil præpropere agendum; ex tempore fructum capiendum; nunquam serum in Pontificem Cæsaris beneficium fore. Hac in consiliorum varietate Hispani verfabantur.

Italorum vero Principum, ac populorum animi, quisnam tantarum rerum exitus futurus esset, anxie spectabant; unam spem in foederatorum copiis ponentes, quibus celerrime ad Romanam urbem admotis, Pontificem e captivitate eripi posse putabatur. Nam cum Urbinas Venetorum Imperator cuncta ad eam rem perficiendam comparasset, ac nutanti Perusiae civitati militum praesidium imposuisset, atque Orbiti omnes Venetorum copias coegisset, & eo Galli, ac Pontificii milites convenissent; ducum, selectorumque militum concilio habito, Senatus mentem significavit, ut quam celerrime cum universis copiis ad liberandum Pontificem properarent: qua in re sibi constitutum esse affirmavit, omnia potius aspera, ac difficillima subire, quam provinciam semel susceptam per inconstantiam, aut ignaviam deferere; pro comperto habere, ad egregium factum patrandum animo tantum, ac celeritate opus esse; sopitos hostium spiritus, libidine, atque avaritia diffuentes, nihil minus, quam de manu cum inimicis conferenda cogitare; qui si forte in aciem prodierint, certaminis aleam non recusare; ipsum inter primos ordines non Imperatoris tantummodo, sed militis officium obiturum; non pericula, non gladios, non saevam vim tormentorum, non denique mortem ipsam formidaturum. Haec sententia omnium excepta plausibus, atque in primis a Pisano legato probata fuit. Unus Viturius dissentiebat, quod periculi plena, dubia, & praecipua videretur, momento omnes foederatorum vires hostibus objectare, quos numero superiores esse constaret, atque complures rei militaris scientia, rerum gestarum experientia, animi, & corporis robore insignes, praesentis vero victoriae successu elatos, nihil non sibi ab eorum dextra pollicentes. Haec non modo oratione vehementi differebat Viturius, verum etiam scriptis quoque exarata imperatori in concilio obtulit; quo fiebat, ut ardor ille in omnium animis conceptus paulisper remitteretur. Nam licet universis copiis Romam contendere, ac tuto castra loco poni, atque ad omnem rerum gerendarum opportunitatem paratos esse, sententia staret; attamen prius experiri placuit, an repentino, & inopinato aliquo conatu fortuna nostris faveret. Itaque Federicus Bozzolus cum centum ac quin-

*Urbinas
& Pisani
Legati con-
siliium de
exercitu
Romanam du-
cendo.*

*Joannis
Viturii di-
versa sen-
tentia.*

1527
*Federicus
 Borzcius
 cum manu
 militum
 Romam pro-
 ficiscitur.*

quaginta cataphraкторorum manu, levioris armaturae nonnullis equitibus, ducentisque sclopetariis, citato itinere Romam proficiscitur, non exigua spe celeritatis fretus, ut si hostibus nil hujusmodi expectantibus ad arcis prospectum se objiceret, Pontifex egredi, & ad foederatorum exercitum se conferre posset. Id quo facilius ad exitum perduceretur, Salasfiorum Marchio cum ducentis cataphraکتis equitibus, ut Federici conatibus faveret, Orbitum versus iter susceperat; Venetusque imperator cum exercitu moverat. Federici conatibus non favit fortuna: itaque imperator, ac duces de ratione belli administrandi sedulo consulebant, copiasque ad locum, qui Infula dicitur, octoque millia passuum Roma distat, castra promoveri, ut quacumque ratione possent, Pontifici opem ferrent. Verum majoribus difficultatibus obortis, occasio consilii capiendi minus expedita videbatur; nam ab exploratoribus afferebatur, hostes circa arcem vineas duxisse; aggeres trabibus, ac terra coagmentatos erexisse, illorum custodiam trium Germanorum milibus mandatam fuisse; Hispanos milites ex Neapolitano regno expectari; jam Ducem Alarconem cum nonnullis cohortibus urbem ingressum: quibus auditis ulterius progredi nequaquam tutum esse imperator, & reliqui duces censuere. Hujus consilii rationes Urbinas Senatui significavit, nulla prospere rerum gerendarum spe, eo copiarum numero, quas sub signis continebat, iter se proficui, remque ad exitum perducere nullo modo posse; augeri exercitum Helvetio milite, tormentis bellicis, rusticorum numero ad itinera complananda oportere; ducendas vineas, fossas egerendas.

*Cesareano-
 rum munitiones
 ad
 Pontificem
 obsidendam.*

*Alarco cum
 Hispanis
 Romam in-
 greditur.*

*Urbinas a
 Senatu po-
 stulat ut
 exercitum
 augeat.*

*Clementis
 litera in
 Senatu re-
 citatae.*

His intellectis, Patrum animi incredibili molestia, ac summo moerore affecti sunt, quod ea spe, qua ad Clementem ex arce liberandum aspiraverant, dejecti essent; illius vicem dolebant, qui e supremo fastigio deturbatus in tot ærumnas incideret: ob literas Pontificis in Senatu recitatas ad pietatem proclivioribus animis, quibus Francisco Guicciardino Legato, quo loco ipsius res essent, significaverat, acerbissimum sui casum conquerebatur, fortunae iniquitatem lamentabatur, foederatos obnixè rogabat, flagitabat, obtestabatur, ut amico, parenti, Christi in terris vices gerenti quam-

quamcitissime subvenirent. His accedebat, quod paulatim opinio de foederatorum conatibus, ac viribus elangueretur, atque Regum animi ad Pontificem sublevandum, ad Italiam servandam incitati, hac mora, temporisque frustratione pristini nonnihil ardoris remissuri viderentur. Quocirca in sententia permanendum rati, Imperatori, & Legatis mandarunt, ne a priori consilio Pontificis liberandi discederent, atque cum copiis universis propius ad urbem accederent; hoc uno praeteritae Romanae cladis memoriam deleri, ac foedus in pristina dignitate retineri arbitrati. Ac sane ardor ille, qui initio Duces, ut Clementi subvenirent, incitaverat, restinctus, atque consopitus omnium civitatis ordines ita inflammaverat, ut non modo in Viturium Legatum probra, atque convicia; verum etiam in Urbinatem jacerentur: quae causa fuit, ut Viturium magistratu abdicatum Senatus in jus vocaret, reumque apud capitales Triumviros faceret. Sed mora, & cursu temporis lenita indignatione, cum ea, quae dixisset, ac gessisset, non exiguis inniti rationibus compertum fuisset, in judicio absolutus fuit: Urbinati autem denuo a Senatu imperatoria dignitas per biennium delata, ipse cum suis ditionibus in Reipublicae tutelam receptus, qui ut in Venetos fidei testem, atque obsidem daret, conjugem, & filium Principem Venetias missos, Muriani degere jussit. Ea res cum pergrata Senatui fuisset, literis amore, & benevolentia refertis in sententia confirmavit, laudibus extulit, atque in illius virtute, & fortitudine spem omnem felicioris fortunae sitam esse amplissimis verbis significavit.

Interea Pontifex vel captivitatis taedio affectus, vel morae foederati exercitus pertaesus, nutare coeperat, ac se a pacis conditionibus cum Hispanis minime abhorreere praeferebat, quibus ex Clementis abjectione, & metu, nostrorum cunctatione adeo excreverant animi, ut Pontificem una cum Cardinalibus, & quidquid in arce esset, libere sibi dedi flagitarent: ad haec quadringentorum mille aureorum summam peterent, atque in Hispaniam illum se missuros jactarent. Literas ad Urbinatem, atque ad Salaffiorum Ducem Clemens dedit, quibus ut tuto Neapolitano Proregi Romam proficiscendi facultas daretur, postulabat: id ultro concessum, neque

1527

Mandata ad Urbinatem & Legatos, ut ad urbem accederent.

Convicia in Viturium, & Urbinatem Venetiis jacta, & Viturium in jus vocatus.

Joannis Viturii absolutio. Urbinas copiarum imperator a Venetis confirmatus. Urbinas conjugem & filium Venetias mittit. Senatus literae ad Urbinatem.

Clemens animum ad pacem spectat.

Clemens Proregi facultatem Romam proficiscendi a foederatis obtinet.

1527 enim negandi causa visa fuerat . Hac re solliciti magis omnium animi tenebantur , quod qui Pontificis mores , animum , præterita acta metiebantur , ne tandem ad Hispanos deflecteret , pertimescebant . In hac rerum omnium perturbatione dum quotidie novi exitus expectantur , Florentini e Clementis calamitate sibi ad Reipublicæ formam immutandam opportunum tempus adesse rati , Mediceam familiam urbe eiecerant , ac populare imperium in Rempublicam induxerant : qua re , ut non satis explorata mens civium esset , aciderat . Quapropter Senatus , cum quantum momenti Florentinorum civium propensio in utramque partem habitura foret , solerter inspiceret , in id sedulo urgebat , ut in foedere retineret . Iisdem fluctibus Flaminiae oppida , & urbes jactabantur , quæ adversis factionibus divulsæ omnium calamitatum genere , nunc his , nunc illis rerum potentibus , premebantur , eo majori periculo , quod caput imperii deesset , unde nulla subsidia vel annonæ , vel militum , vel tormentorum suppeterent . Quibus permoti qui Flaminiae , & Ravennæ præerant , civem Ravennatem ad Senatum miserant , qui quo loco illius urbis res essent , significaret ; omnia extorribus plena , quorum adeo increvit audacia , atque insolentia , ut se urbem per vim occupaturos minitentur : petere igitur militum præsidia , quo amicam Reipublicæ civitatem , resque suas incolumes tueri possent . Senatus decreto pecunia ad Ravennæ Præfectum missa , quæ in ducentorum militum stipendium erogaretur ; si res posceret , majora pollicitus : postea cum omnia ad defectionem spectarent , Joannes Naldus eques , levioris equitatus ductor , ad eam urbem in Pontificis , ac foederis fide retinendam missus : eodem M. Antonius Faventinus , & Petrus Antonius Lacrisius , singuli cum centum militibus , & Joannes Teupolus patriciæ gentis vir cum quinquaginta peditibus destinantur : adjectæ Senatus literæ Ravennæ magistratui , quem *Sapientes ad utilia vocant* , quibus prope Reipublicæ voluntas significatur . Sed diffidius inter milites , ac cives subortis , Ravennates Joannem Donatum Oratorem Venetias misere , qui ut Præfectus militibus regendis mitteretur , flagitaret . Bartholomæo Contareno minus id demandatur : injungitur , ut milites in officio contineat , ab eorum injuriis

Florentini Mediceos iterum ejiciunt & popularem statum instituunt .

Flaminiae urbes factionibus jactatae .

Ravennates de extorribus solliciti perunt a Venetis præsidium .

Joannes Teupolus cum militum præsidio Ravennam missus . Joannes Donatus Ravennas ad Senatorem Oratorem . Bartholomæus Contareno Ravennæ præficitur .

riis urbem, atque agros vendicet, jus iisdem dicat; muros, fossasque urbis, ubi opus fuerit, una cum arce, in qua Joannes Teupolus cum quinquaginta militibus aderat, repararet, ac restituat, castellum communiat; nihil, quod ad civitatem firmandam spectet, prætermittat. Per eos dies Cerviæ civitas eodem malorum genere labefactata, Gibellinorum factione a Guelphis expulsa, qui statim Ravennam ad subsidium militum petendum misere: Morofus Præfectus cum militibus quinquaginta missus fuit: Cervienses vero Oratores ad Senatum proficisci jubent, qui statum civitatis exponant, postulent, ut alicui ex patriciorum numero urbis regendæ, ac tuendæ onus imponant, peditum, & equitum subsidia ministrent; cum præcipue Præfectus, qui Pontificis nomine urbi præerat, discessisset. Joannes Franciscus Sagredus deligitur, Pontificis Oratore annuente, qui ne turbulenta hac tempestate Ravennatum, ac Cerviensium res Senatus negligeret, imo quacunque ratione posset, subveniret, auctor, atque hortator fuerat.

Urbibus, atque arcibus Flaminia firmatis, urgebat vehementer Patrum animos classis sollicitudo, quæ Tyrreno mari ad Centumcellas quamplurimis incommodis, præsertim gravitate cæli afflicta, & debilitata haud parum ferebatur: multos remiges absumptos, trierardios nonnullos extinctos, ut, ni subveniretur, facinus nullum aggredi posset. Itaque Augustino Amulio legato Senatus decreto mandatur, ut quamprimum Corcyram versus naviget: eo pecuniæ vis missa, ut triremes instaurarentur, remige, ac milite auferentur: ad hæc quatuor aliæ nothæ triremes adjectæ, quarum Præfectus Antonius Marcellus creatus; duæ præterea, quæ Joanni Victori Baduario, & Francisco Bondimerio parerent. Nec multo post Petrus Landus classis imperator deligitur, quod non nisi difficillimis Reipublicæ temporibus fieri solet: nam in hac Italia totius perturbatione, atque agitatione, dum omnia bellorum tumultibus perstreperent, & orbis Christiani Principum undique bellicæ expeditiones, ingentesque apparatus terra, marique perionarent, nulla re magis imperium Venetum confirmandum, & stabilendum Patres censuere, quam si instructa omnibus rebus clavis pro dignitate Reipublicæ, & subditorum incolumitate præsto esset: hac in re majorum exempla

*Gibellini
Cerviæ a
Guelphis
expulsi.*

*Morofus
præfectus
cum militibus
ad Cerviã missus.
Cervienses
Oratores
ad Venetos.*

*Joannes
Franciscus
Sagredus
Cerviæ
præfectus.*

*Augustinus
Amulius
Corcyram
missus ad
classem in-
staurandã.*

*Petrus Lã-
dus classis
imperator.*

1527 imitati, qui rebus maritimis clari florentem Rempublicam reliquerant. Lando imperatori mandatur, ut Dalmatiam prætervehens, oppidis, atque urbibus quibuscunque rebus possit, adjumento sit; deinde Corcyram versus tendat, ibi triremes opperiat, classemque omnem cogat, quæ Joanni Mauro, atque Augustino Amulio legatis obtemperabat, ibidem Senatus voluntatem, ac mentem intellecturus. Dum hæc geruntur, in Insulibus bellum, quod intermissum, ac fere sopitum videbatur, ob Romanam cladem cunctorum defixis animis, de novo cœpit renovari, atque recrudescere: qua re vel armorum propinquitate, vel quod ad summam totius rei Francisci Sfortiæ eventus magnum momentum afferre arbitrarentur, non parum Veneti sollicitabantur. Nam Sfortia in omnem occasionem intentus Joannem Baptistam Specianum Doctorem Venetias Oratorem miserat, ut quo loco res illius essent, doceret; nova spe erectum Sfortiæ animum aliquod facinus adversus hostes patraturum, mille ac trecentos pedites illi adesse, Laude, ubi tunc erat, ad exercitum profecturum: petere, ut illi pecunia a Senatu quamprimum mittatur, qua copiarum numerum ad tria millia augere posset. Ea libenter, ut Francisci animus in fide, ac benevolentia erga Rempublicam retineretur, præstita, & Dominico Contareno legato injunctum est, ut omni in re ausis, cœptisque Sfortiæ faveat.

*Joannes
Maurus c. i.
Amulio
classis lega-
tus.*

*Joannes
Baptista
Specianus
Sfortiæ
orator ad
Venetos.*

*Mandata
Senatus
Dominico
Contareno.*

Interim Franciscus Galliarum Rex captivitatem Clementis miseratus, atque Hispanorum ex victoria spes, & animos auctos ægre ferens, nihil prætermittebat eorum, quæ ad exercitum quamprimum in Italiam mittendum conducirerent: nam decem millium Italarum peditum delectum haberi jussit; novos ex Helvetiis milites, ut quindecim millium numerum æquarent, colligi; quinque præterea Germanorum millia: neque vero minori sollicitudine maritimarum expeditionum premebatur; propterea Andream Auriam Genuensem, ut suo ære militaret, addixerat, virum rerum navalium usu peritum, qui ea tempestate octo triremibus imperabat. Ad hæc quod Anglus cum Gallo in societatis jus coiisset, Franciscus Henricum impulerat, ut decem Germanorum peditum millia suis merentium stipendiis in Italiam mitteret, ut majori conatu fœderatorum auctis viribus, adversus Cæsarem bellum administrari pos-

posset. Lautrechius Imperator in Italiam designatur, qui summa auctoritate universis foederatorum copiis praeslet; atque quo celerius, & accuratius omnia perficerentur, Lugdunum se profecturum Rex decreverat, ut propius imperio, & auctoritate praesto esset. His de rebus per cubicularium Laoni dominum Senatum certiore fecit, qui Lautrechii adventantis nuntium pertulit. Petrus Pefareus Divi Marci Procuratoriae dignitatis orator ad Lautrechium mittitur. Dum Gallica expeditione Italorum Principum animi spe pristinae recuperandae dignitatis confirmantur, Caesaris milites, qui Romae adhuc detinebantur, quamvis Hispano milite, qui ex regno Neapolitano advenerat, ad quatuor & viginti millia peditum aucti essent, otio, ac libidine fracti, atque in omnem licentiam provoluti nullum egregium facinus adoriebantur: non Ducum imperia audire; non militaria munera obire; undique insolentia, nimiaque libertate diffuere. Interamniam, & Harniam oppida nonnullae Germanorum cohortes tantummodo foeda direptione crudeliter vastarunt. Spe Romanae urbis recuperandae amissa, foederatorum copiae discesserant, atque in Senensem agrum se receperant, eo consilio, ut Florentinorum rebus, animisque confirmatis, facilius Respublica ad foedus denuo sancendum alliceretur; cum praesertim exercitu, qui non longe aberat, ac Caesareanorum minis trepida civitate, multorum civium nutarent animi, veriti, ne quod ad hostes Caesaris accessissent, illatae injuriae ulciscendae studio flagrarent; quo metu a foederatorum copiis discusso, in societatem coiere; ea adjecta conditione, ut stipendium in quinque peditum millia erogarent, qui reliquis foederatorum copiis jungerentur; cum magnopere ad rei exitum expedire constaret, si equite, ac peditate instructus exercitus in Hetruria aesset, qui & distingere hostes, & Florentinorum fines protegere, Pontificisque ditiones, quarum gentes ob Clementis casum rebus novis studere videbantur, in fide retinere posset.

Quae vero ea tempestate Venetae Reipublicae facies esset, hinc inspicere licet. Primum quod duos alebat in Italia exercitus; alterum in Hetruriae finibus, cui Franciscus Maria Urbini Dux imperaret: constabat is sex Italorum, duobus Germanorum militum millibus, levioris armaturae mille ac tre-

1527
Lautrechii foederatorum exercituum imperator.

Petrus Pefareus a Senatu ad Lautrechium missus.

Caesaream milites Romae otio, & libidine fracti.

Interamniam & Harniam a Germanis direpta.

Foederis cum Florentinis renovatio.

Venetorum exercitus in Hetruria sub Urbinae imperio.

1527

*Venetorum
alter exer-
citus in In-
subribus sub
Dominico
Contareno
legato.*

*Classis Ve-
neta Petro
Lando Im-
peratore.*

*Venetorum
altera clas-
sis in mari
Tyrrheno.*

centis equitibus, duobusque millibus cataphractis; cum Galli, qui sub Salaffiorum Marchione militabant, licet ex foedere majori esse numero opportuisset, septem millia non excederent. Alterum vero in Insubribus sub Dominico Contareno legato, ac Joanne Fregoso gubernatore, quo res Francisci Sfortiae firmarentur, atque Antonio Levæ Cæsareanorum Ducis obsisterent; peditum decem millium, quingentorum cataphractorum, ac septingentorum leviorum equitum, cui nuper Sfortia cum tribus millibus & quingentis peditibus, ut supra diximus, accesserat. Classem præterea triremium, ac longarum navium in omnem maritimam expeditionem sub Imperatore Petro Lando, & duobus legatis habebat, qua & maritima ora tuenda, excurrenda maria, ac non exiguus triremium numerus Gallicæ classi in Tyrrheno mari jungendus erat. Ad hæc non parva militum manus ad urbes, atque oppida Flaminiae in fide retinenda missa fuerat, præter præsidiorum in urbibus incrementa, quæ in finibus imperii sitæ, majori militum numero, ut defendere se ab hoste possent, indigebant. His quanta pecuniæ vis exhauriretur, quantum publicarum, ac privatarum opum absumeretur, vix animo fingi potest; ut qui superiorum temporum bella, & clades sibi ob oculos ponat, quibus Venetorum res undique jactatæ fuerant, ac post foedera, pacemque consequutam in quos turbines, & procellas ab anno quingentesimo vigesimoprimum Respublica incidit, usque ad stuporem miretur, necesse sit, potuisse tot exercitus alere, tot educere classes, terra, marique amplum imperium a potentissimis hostibus vindicare. Cujus rei duæ potissimum causæ fuere; civium omnium erga Rempublicam caritas, qua pro patria libenter se periculis obsecrare, non sumptui, non vitæ parcere gloriosum ducebant; & Senatus constantia, quem non ingentes hostium vires terere, non adversi bellorum exitus frangere, non imminentiæ rerum metus retardare, non tot jactationum diuturnitas defatigare potuerunt, quin invicti animi robore cuncta potius perferret, quam vel amicos desereret, vel de dignitate decedendum sibi existimaret.

Sed ad Clementem redeamus, quem jam consternatum animo, ac nihil non concessurum, ut pristinam libertatem conse-

se-

sequeretur, Cæsareanorum ducibus constabat. Is humanarum calamitatum impatiens, cum Hispanis novas accessisse vires, fœderatorum copias Roma procul profectas, animadverteret, licet a Cæsaris ducibus indigna, atque intoleranda peterentur, & crebro a fœderatis urgeretur, ne festinato consilio feliciores eventus interturbaret, nihil se recusaturum præseferbat. Itaque cum Prorege, qui Romam venerat, in has condiciones pepigit: nempe, ut *quadringenta aureorum millia Cæsareanis militibus persolveret: Hadriani, Hostiæ, Centumcellarum, & Tiberni arces Cæsari dederet: ad hæc Parmæ, & Placentiæ urbes relinqueret. His peractis, nondum libertate potiretur, sed Cajetam perduceretur, ibi Cæsaris sententiam de concordie pactionibus præstolaturus, quid de illo, & Cardinalibus, atque aliis, qui arce detinebantur decerneret.* Statimque Bartholomæus Gatina-
ra, & Ludovicus Lodronius a Prorege delecti, qui cum Juliano Zeno, cui id munus a Pontifice mandatum fuerat, prius comæatus fide a Florentinis impetrata, in Galliam Cisalpinam proficiscerentur, ut Parmam, ac Placentiam Cæsareanorum potestati permitterent. Hoc Clementis consilium licet prius mente prævideretur, haud parum fœderatorum, & Venetorum præsertim animis molestiæ injecit, quod Cæsaris vires augeri, atque de eo conceptam opinionem incrementa sumere cognoscerent, cujus animus abditus, & multis recessuum ambagibus obtectus ægre perspicere poterat; cum nonnunquam ad pacem propensus non modo, verum etiam accensus videretur, aliquando iniquas adeo illius ineundæ rationes objiciebat, ut aversus omnino a concordie studio videretur, atque homines non vulgaris prudentiæ existimarent, eo illius consilia spectare, ut moras necendo Gallorum ardorem restingueret, atque fœderatos belli tædio conficeret. Verum Senatus, immutato Clementis animo, nihil de veteri instituto immutavit, sed eo acrius insistendum putavit, quo Pontificis res vehementiori procellarum turbine quassari animadverterat; cum præcipue vel necessitate adactum, vel timore perterritum, ac de incolumitate sollicitum sua, iniquiores pacis condiciones amplexum fuisse intelligeret; id fortassis eventurum rati, ut & illum facti tæderet, & felicior fortuna aliquando votis aspiraret. Senatus itaque consulitur, ut ne quid, illo adhuc ca-

1527

*Clementis
cum Hispanis
novis conjun-
ctio.*

*Clemens
Juliano
Zeno man-
dat ut Par-
mam, &
Placentiã
Cæsareanis
permittat.*

*Veneti, ne
Parmã &
Placentiã
in Cæsareanorum
potestatem con-
cederent, ni-
tuntur.*

pti-

1527

Petrus Pefareus ad Lautrechii orator.

ptivo, perficeretur, omni studio contenderet; ne Parmæ, & Placentiæ urbes in Cæsareanorum potestatem redigerentur; exercitus, qui in Cremonensi agro castrametabatur, Abdua flumine trajecto, ut Cremonæ praesidium augeret, deditioem urbium impediret, Mediolanensem, & Ticinensem agrum vastaret, atque diriperet; cum propediem Lautrechius Italiae fines magno cum exercitu ingressurus esset, quo Duce, ac viribus foederatorum res in primis nitebantur. Cui Italiae appropinquanti Petrus Pefareus orator designatus Senatus decreto Venetiis discessit, ut illum ad iter quamcelerrime conficiendum impelleret, ne hostes, qui pestilentia laborabant, atque aliis incommodis afflictabantur, spiritus sumerent; cum Romae nuntii perferrentur, post direpta Interamnæ, Harniæque oppida, ut vires augerent, novos delectus militum habere: in eo totam rei prospere gerendæ opportunitatem sitam esse, si citissime cum exercitu Italiam emensus hostes imparatos offenderet.

Lautrechius in Italia ad Hastam. Petrus Navarro Italorum peditum praefectus.

Lautrechius igitur Alpes transgressus, mense julio Hastam cum exercitu venit, in quo erant octo Helvetiorum, tria Gausconum, & decem Italorum peditum millia, qui sub Duce Petro Navarro militabant. Neque vero administrandi belli omnium eadem erat sententia, nonnullis suadentibus, ut quamprimum citatis itineribus Gallorum copiae cum foederato exercitu jungerentur: tot collectis viribus hostes perterritos, qui quotidie funeribus absumentur, atque ægre sub signis a Cæsareanis ducibus contineri poterant, palantesque per urbem pestifera lue squalentem, ac vicinos agros vagabantur, opprimi, & Roma pelli posse: quo facto, statim Pontifice a captivitate vindicato, ingens, atque apud omnes nationes perhonorificus victoriæ fructus colligeretur. Aliis magis e re esse dicentibus, si in Insubris sedes belli foret, statimque admooveretur exercitus: impressione in Mediolanenses facta, haud dubie urbes, atque oppida foederatis accessura, tum ob imminutas Cæsaris copias, tum ob populorum ingens adversus Hispanos odium, quorum servitute pressi miserrime discruciantur: conatibus favente fortuna, cum pares hostes foederatis copias non haberent, ut suis rebus opem ferrent, Roma Cæsareanos Duces cum exercitu discessuros, longitudine, atque itinerum difficultate praepeditos, foederatos a prospero

Expeditio Mediolanensis a Lautrechio directata.

rerum cursu prope manu victoriam tenentes, non averfuros. Potior hæc sententia visa est: itaque Lautrechius, motis castris, Alexandriam contendit, ibi initia belli factururus, quod a Bosco, agri Alexandrini oppido, cœptum est. Nam Ludovicus Lodronii Comes cum in eo oppido Germanorum manu septus, pecuniam ad stipendia militibus solvenda, qui Alexandria præsidio erant, colligeret, Lautrechius, equite, atque Helvetiis peditibus properare ad oppidum iussis, Germanis ad suos Alexandria redeundi facultatem abstulit: mox toto exercitu insequutus admoveri machinas, mœnia quati præcepit. Oppidani, atque Germani milites, qui mille circiter in oppido erant, aliquot dies tormentorum vim, Gallorumque impetum sustinere; tandem expugnatum oppidum, ac direptum, igne absumptæ domus, cives fuga salutem quæssivere; reliqui pecunia libertatem redemere: Germani, qui cædi superfuerant, Gallicis stipendiis pugnaturi, Lautrechio adhæserunt.

Lautrechius in Alexandrino Bosco expugnatus.

Andreas Auria cum Gallica classe ad Savonam.

Auspicato feliciter in Insulribus bello, Andreas Auria, regie classis Præfectus, e Massiliensi portu cum decem & septem triremibus solvens, Ligusticamque oram legens, Savonam appulerat, quo in loco Veneta illi classis jungenda erat: nam Senatus Petro Lando imperatori mandaverat, ut quindecim ex universa classe triremibus selectis, in quibus nothæ octo essent, unum ex legatis Coreyra dimitteret, qui in Tyrreno mari Andream Auriam, Gallicæ classis Præfectum, conveniret, eique præsto esset, & in quamcumque Rex expeditionem decrevisset, omni studio niteretur. Magnum porro momentum ad fœderatorum res firmandas, si Genuæ accessio fieret, videbatur. Itaque rei bene gerendæ, priusquam Veneta classis adventaret, oblata est: cum enim sex Genuensium onerariæ naves, quæ frumenti vim haud exiguam in urbem convehabant, in Delphini portum pervenissent, civesque ut tutas in urbem perducerent, octo triremes præmississent, quæ in eundem portum se contulerant, Auria intercipere conatus, exscensione militum facta, actis vineis, portu potiri, hosti subsidia intercludere, atque in sui potestatem naves, triremesque angustiis septas redigere nitebatur. Eodem tempore Cæsar Fulgofius, qui Adurnorum adversa factione Genua pulsus Venetorum stipendiis militabat, terrestri itinere, Lautrechii Impe-

Cæsar Fulgofius ad Genuam vadendam a Lautrechio, & Pesaris missus.

1527 ratoris, ac Petri Pefarei legati juffu, Genuam verfus cum mille ac ducentis peditibus profectus eft. Nam civitatem fumma tunc omnium rerum, quæ ad victum neceffaria erant, egeftate laborantem celerius ad deditionem cogi poffe ferebatur, fi qua iter conficiendum erat, pecora, atque armenta abigerentur; oppida, & agri fitus afperitate, infrugiferoque folo deformes vafarentur, ac nullum ad inopiam urbis fublevandam edulii comportari genus permetteretur. Harum rerum nuntiis Genuam perlatis, trepida civitas, attonitæ omnium mentes, terra, marique urbe ab hoftibus petita, fummaque omnium, quæ ad victum pertinent, inopia preffa. Inde cum omnem (fi qua fupereffet) tuendæ falutis fpem in navibus in Delphini portu interceptis fitam effe confpicerent, armatas ſex triremes educunt, nihil non tentandum rati, ut ex anguſtiis portus navibus ereptis, laboranti civitati opitularentur. Verum cum terreſtres copiæ urbi appropinquarent, terrore omnium defixæ mentes; cum haud ſatis virium ad hoſtes repellendos urbi ineſſet; cum milites, qui robore, ac virtute præſtabant, cum claſſe ad Delphini portum ſe contuliſſent, & ob diverſa civium ſtudia, ne repente tumultus exorirentur, verendum eſſet; Adurni, penes quos ſumma auctoritas, princeps urbis dignitas erat, Auguſtino Spinolæ mandaverant, ut ſtatim cum copiis, quibus præerat, ad urbem tuendam contenderet: quapropter claſſis cura omiſſa, nullo obſiſtente, ſeptem triremes, atque hoſtium ſex naves in Auriæ poteſtatem conceſſere.

*Naves &
triremes
Genuerſes
in Auriæ
poteſtatem
redactæ.*

Interea cum Adurni, popularibus ad arma vocatis, Auguſtini Spinolæ, qui nuper advenerat, aucti militibus, Fulgoſium cum parva militum manu adventantem, ſi ex improviſo adorirentur, nullo negotio diſſipare poſſe arbitrarentur; urbe exire, pugna hoſtem laceſſere ſtatuunt: qui cum loco commodiore, atque ſitus natura opportuno caſtra haberet, acriter pugnando non modo impetum Genuenſium ſuſtinuit, ſed fortius inſtitit, ut primum turbatis ordinibus, mox in fugam conjeſtos infequi cœperit. Caſi multi, alii in captivitatem venire, inter quos Spinola copiarum Præfectus, & Gabriel Martinengus, dum fruſtra ſuos revocare, ac ſiſtere niteretur, comprehenſi ſunt. Fulgoſius adſpirantis victoriæ curſum proſequu-

*Genuenſium
pugna cum
Fulgoſio, &
eorum præ-
ſugatio.*

tus recto itinere Genuam proficiscitur ; quæ militum nudata præsidio, cum exclusos suos cerneret, re frumentaria laboraret, compluresque ob insitum in Fulgosios, & Gallos studium ad deditioem proclives essent, nullo negotio Fulgosium, ac Venetos milites intra mœnia excepit; magistratuque Adurnis adempto, Genua in Francisci Gallorum Regis potestatem redacta est. Eo Theodorum Triultium Præfectum regio nomine cum præsidio militum Lautrechius misit, paucos post dies arce, in quam Adurnus cum Cæsareanis se receperat, per deditioem accepta; ita ut Genuæ civitas, & Ligustica ora universa foederatis accesserit. Veneti ut aliquod publicæ liberalitatis testimonium Ducibus, ac militibus, qui strenue in ea re perficienda operam navaverant, largirentur, Cæsari Fulgoso quinquaginta cataphractorum ductori alios triginta cataphractus duplicatis stipendiis adiecere; Guidoni Naldo, Annibali Fulgoso, Augustino Clufonio, Cæsari Martinenghio, Tonso Forojulienfi numerus militum, & publica pecunia aucta. Genua in potestatem Gallorum redacta, magna accessio foederatorum rebus facta fuisse videbatur; cum Ligustica ora subacta, maritimas vires Neapolitano regno excipiendas, atque eo belli impetum effundendum esse, non incertis rumoribus perferretur; cum Lautrechius ad Senatum Venetum literas dedisset, Genua recepta, sexdecim triremibus, quæ in eam expeditionem designatæ fuerant, minime opus esse: itaque petere, ut per Tyrrenum mare navigatione omissa, Neapolitano regno adnavigent, ibi classem regiam cito adfuturam, ut communi consilio, ac viribus bellum in Neapolitanos fines inferretur. Petro Lando, classis Venetæ imperatori Senatusconsulto mandatur, ut quamprimum Siciliae insulæ litoribus emensis, ac navibus, si quas frumenti onustas inveniret, ad urbis annonæ inopiam sublevandam, soluta pecunia, mitteret; Joannem Maurum ex legatis alterum cum sexdecim triremibus Puteolos, aut in Aenariam proficisci juberet, ut ibi classem regiam præstolaretur, conjunctisque animis, ac viribus bellum administraret. Præterea eidem imperatori præceptum, ut Adriaticum sinum, quantum fieri posset, a piratis defenderet, ac præcipue Epidauri oram, quo, ut e proximis regionibus frumentum emerent, complures e nostris se contulerant, infestam-

*Adurnis
expulsis,
Genua in
Gallorum
potestate.
Theodorus
Triultius
Genuæ præ-
ficitur.
Venetorum
in militum
Duces libe-
ralitas.*

*Mandata
Senatus ad
Petrū Lan-
dum.*

1527 que prædonibus esse constabat. Augustinum vero Amulium legatum cum triremium parte, prout sibi e re esse videretur, ad orientis maria, insulasque Reipublicæ subjectas protegendas legaret.

Joannes Maurus ad Liburnum cum classe regia se conjungit.

Fœderatorum classis ad Sardiniam oppugnationem.

Sardum a fœderatis captum.

Fœderatorum classes pestilentia, & tempestate vexata.

Maurus Corcyra solvens, cum nondum regia classis ab Tyrheni maris oris discessisset, Liburnum usque profectus est, ubi Auriæ triremes, & quatuor ac decem Gallorum invenit; in iis Rentius Ceres tria peditum millia imposuerat. Idibus novembris Liburno egressa classis, ut e Ducum omnium sententia Sicilia insulam invaderet, licet postea consilio mutato, Auriæ adhortatione, ut Sardinia primum oppugnaretur, decretum fuerit; cum & faciliior illius potiundæ, ac tutior spes videretur, illa occupata, gradum ad Siciliam occupandam proximum fore. Itaque cum classis ad Sardi oppidum appulisset, ac nonnulla litori adjacentia loca nullo negotio recepisset, haud similis initio exitus fuit; nam ob morbum, qui universam ferme classem invaserat, cum quæ in eam expeditionem necessaria erant, ægre, ac sero exequi possent, dum sensim insulæ litora legeret, subita cæli, marisque tempestate oborta, triremes disjectæ, atque varias in partes favientium procellarum vi compulsæ sunt: quatuor ex Venetis æquoris rabie jactatæ, Liburnum tandem incolumes pervenere: quatuor aliæ huc, atque illuc actæ salvæ in Cyrnum insulam sunt delatæ, quo etiam prius Gallicæ appulerant; duabus ad Sardinia litora illisis: octo demum Venetæ ad eundem Liburni portum convenere. Ita improsperos eventus hujus anni conatus maritimi exceperet; nam autumno jam senescente, classe ægritudinibus, variisque incommodis affecta, cum nihil, nisi summo periculo, aggredi liceret, Maurus Legatus Corcyram cum Venetorum triremibus reversus est.

Lautrechius Alexandriam aggreditur.

Dum hæc agerentur, Bosco direpto, Genua in potestatem redacta, Lautrechius Alexandriam aggreditur, inferri commectus prohibet, oppugnationem incipit, admotis machinis tormentorum vi disjicere, ac prostrare mœnia. Ob Boschi amissionem fracti Cæsareanorum animi, impares ad hostium vim sustinendam erant, ni Albericus Barbianus cum militibus quingentis per colles proximos urbem ingressus, erexisset: nam vallum celerrime intra stratos machinis muros reficiebat, ut absque cæde patere aditus non posset. Verum cum a Venetis tormenta,

1527
*Alexandria
 a Lautrechio occupa-
 ta.*

*Francisci
 Sfortie
 perturbatio
 ob Alexandriam Gal-
 licis præsi-
 diis muni-
 tam.*

*Senatus of-
 ficia ut
 Sfortie
 Lautre-
 chio Alex-
 andriam
 traderet.*

*Mandata
 Senatus ad
 Sebastianū
 Justinianū
 Oratorē in
 Gallia.*

pyriique pulveris non exigua vis supervenisset, & denuo mœ-
 nia hac, atque illac concuterentur, Baptista Lodronius urbis
 tuendæ difficultate deterritus deditionem, conditionibus hisce
 adjectis, fecit, ut cum Germanis militibus, atque impedimen-
 tis sibi, ac Barbiano abire liceret, per sex menses adversus
 socios, & Gallos bellum non illaturis. Urbi quingentos ex
 suis milites præsidio imposuit, tum, ut si quid illi adversi ob-
 tiguisset, tutum ad suos recipiendos locum haberet, tum, ut
 Gallos exciperet, qui Alpes transgressi in Italiam venturi erant.
 Sed ea res haud parum Franciscum Sfortiam commovit, ad
 quem ex fœdere ea civitas spectabat, cum victoriæ fructum
 se nequaquam percipere, sed ad alios transferri videret. Ne-
 que minus Senatui Veneto hoc molestum erat, quod fractum
 animo, ac pene ad desperationem adactum Sfortiam cerneret,
 atque hoc Lautrechii factio suspicionum, & dissensionum feri
 inter socios aliquando ingentium malorum semina posse, ani-
 madverteret. Quocirca Petro Pefareo præcepit, ut cum Lautre-
 chio ea de re ageret, adnitereturque, ut urbem Ducis potesta-
 ti permitteret, quem ob eam rem dejectione, ac mœrore ani-
 mi prope confectum, cuncta questu implere intelligeret; ni-
 hil sibi eorum, quæ sancte Rex, & mater, adeoque universa
 Gallia pollicita fuisset, præstari. His adjecta sunt, non videri
 impositi Alexandriae præsidii justam esse causam, ut tutum ul-
 tro, citroque commeandi iter suis militibus Lautrechius habeat;
 cum fœderatorum copiæ numero, & robore firmæ adeo sint,
 ut intercipi milites posse nulla ratione pertimescendum videat-
 ur: deinde cum ipse cis Padum contineatur, semper illi per
 urbis Novariæ agros, Pedemontanamque regionem patens un-
 dequaque iter futurum: ex Alexandriae civitate nullum mili-
 tibus, aut venientibus ex Galliis, aut ex Italia redeuntibus
 impedimentum, Transpadanis, Cispadanisque patentibus itineri-
 bus, inferri posse; eo Senatum vehementer angere, quod prospe-
 re gerendarum rerum momenta præterlabi inspiceret, atque inu-
 tili cunctatione, opportuno anni tempore, debilitatis hostibus,
 victoriæ cursum remorari animadverteret.

Eadem, Sebastiano Justiniano, ut Francisco Galliarum Regi
 Senatus nomine significaret, injunctum est, obnixque peteret,
 ut quamprimum tradi urbem Sfortiæ mandaret; cum præsertim

1527

per Italiam universam rumor pervagaretur, inter foederatos contentiones, jurgiaque orta; Franciscum Sfortiam, quæ sibi ex foedere loca deberentur, non reddi mirum in modum conquiri; inde focias infringi, ac debilitari vires, ut si qui nuntantes ex foederatis sint, parvo momento ad defectionem impelli possint, in dies Cæsareanis adnitentibus, ut quos possint a reliquis secretos ad suas partes pertrahant; in iis Florentinos esse, quos prece, pollicitationibus permovere, atque alligere contendant: & quoniam Lautrechium Bajardum hac de causa missurum in Gallias rumor erat, Regem rogare, ut statim tradi Sfortiæ Alexandriam; neque in posterum ullum impedimentum, quo minus civitates, atque oppida, quæ in Insularibus foederatis accederent, illi restituerentur, juberet: tandem Lautrechium urgeret, ut celeritatem virtuti conjungeret; in qua præsertim victoriam sitam esse constaret, hostibus ad paucitatem reductis, Antonio Leva ægritudine laborante, atque imperatoris muneribus obeundis nequaquam idoneo. Hæc Lautrechio, & Regi Senatus significavit. Atque ut Sfortiam in fide retineret, Aloysio Sabadino Senatus a Secretis, qui Reipublicæ nomine apud Sfortiam morabatur, præcipitur, ut Ducem bono animo esse jubeat; nec ob ea, quæ Alexandriæ acciderant, demittere mentem velit, quam per varios fortunæ casus per tot annos exercuerat; sibi que persuadeat, infixum id Senatui hære, ut semel pro Italiæ libertate, atque pro ipsius incolumitate arma suscepta nunquam deponat, nisi ipse Alexandria non modo, verum omnibus suis ditionibus potiatur. Gabrielem quoque Venerium antea designatum oratorem ad Sfortiam misit, ut iis, quæ e re communi forent, consilio, atque officiis præsto esse niteretur, cui in primis in mandatis Senatus dedit, summam Reipublicæ benevolentiam testaretur, nihilque illi antiquius fore, quam ut Mediolanensem ducatum integre obtineret: enixurum proinde, atque omnem operam, & studium, veluti pro Reipublicæ filio, insumpturum.

Aloysius Sabadinus Venetus a Secretis apud Sfortiam.

Gabriel Venerius ad Sfortiam Orator.

Verum Alexandria occupata, ad debellandos hostes id summo opere Veneti conducere arbitrabantur; si Lautrechius, Pado trajecto, Mediolanum versus copias omnes dirigeret; cum præsertim Antonius Leva, qui exercitum in suburbis continebat, pecunia laboraret, undique querelis civium circumstrepentibus,

virque

virque arduis rebus affuetus adversus hostium vim modico exercitu, sine pecunia, sine auxiliorum spe amplissimam urbem tueri posse diffideret. Itaque Lautrechio suadent, ut statim Padum trajiciat, qui si hostes imparatos, & præteritis successibus dejectos, atque perterritos offenderit, facillime victoria potiri, ac bellum profligare posse. Lautrechius cum universo exercitu iter Romam versus velle se arripere dicitabat, ut Pontificem captivitate liberaret; qui licet concordia rationes cum Hispanis iniisset, arce tamen adhuc detinebatur, propter varia impedimenta, quæ tum ob pollicita militibus stipendia, tum ob oppidorum deditiones eruperant. Verum cum a Pefareo Legato compluribus rationibus, ne Gallia Cispina res magnis periculis expositas desereret, dehortaretur; tandem copias ad Ticinum oppugnandum admovere statuit: quod eo facilius ad exitum perducere posse videbatur, quod Ludovicus Barbianus paulo ante milites circiter quadringentos Ticino Mediolanum misisset, ad quam urbem obsidendam conatus omnes Lautrechium adhibiturum rumor invaserat. Acriter itaque Ticinum Gallorum, Venetorum, ac Sfortianorum conjunctis viribus oppugnari coeptum. Quatuor diebus magna solo æquata murorum pars, cum ii, qui intra mœnia erant, neque ad vallum ducendum, neque ad urbis ambitum tuendum sufficerent; quocirca cives supplices Barbianum orare, ut ingruenti fortunæ cederet, neque irrumpentis hostis vim experiri vellet, quem Divina, humanaque omnia insolenti victoriæ lege violaturum constaret. Ille intrepida mente nihil timide agendum ratus; mox milites juxta ac cives insuperabili labore fessos, imparesque ad hostes sustinendos inspiciens, tubicinem dedendæ urbis nuntium ad Lautrechium mittit; sero id quidem: nam milites instructa jam acie, qua per muros ingenti ruina prostratos patebat aditus, conferti summo impetu urbem ingrediuntur. Barbianus captivus Genuam mittitur, direpta urbs, prædæ a militibus actæ; Galli in primis urbi, ac civibus infensi, quod acceptam superioribus annis cladem, Regisque captivitatem insigni vindictæ genere abolere contenderent. Itaque cædes editæ, privatorum direptæ domus, cœnobîa, ac templa expilata, cives in servitutem redacti, ad vitam pecunia redimendam coacti: tandem Vascones, gens fera, igne scivire,

*Venetis
Lautrechii
ad Mediolani
oppugnationem
hortantur.*

*Ticinum a
Lautrechio
captum &
direptum.*

1527 per captam urbem incendia miscere ; donec Lautrechius per dies octo debacchantes milites furori temperare iussit.

*Lautrechii
sententia
Romam cum
exercitu
proficisci.*

*Senatus
Lautrechii
desententia
removere
nititur.*

Ticino potitus Lautrechius, cum jam omnia ad Mediolani oppugnationem foederatos allicere viderentur, hostium ob tot urbium, atque oppidorum amissionem fractis animis, atque ob paucitatem, quod quatuor millium numerum milites non excederent, imminutis viribus, praesertim Mediolanensium civium odio conflagentibus; attamen ad priora consilia reversus, ex Infubribus movere, atque recto Romam itinere contendere statuerat, suadente in primis, atque impellente Innocentio Cibo Cardinali, Bononiensi legato, qui paulo ante ea de causa ad Lautrechium in castra venerat, atque ne diutius Clementem captivitate premi sineret, persuaserat. Quibus cognitis, Senatus licet non minus de Pontificis libertate esset sollicitus; tamen hoc Lautrechii consilio omnes prospere gerendarum rerum spes succidi arbitrabatur. Itaque Pefareo mandavit, ut a proposita sententia dimovere Lautrechium omni studio conaretur; neque praecelaram victoriam, quam nullo negotio consequi posset, praetermitteret. Cur enim Genua devicta, Alexandria expugnata, Ticinum in potestatem redactum, tot oppida, atque agri in deditionem accepti, si princeps, & caput Infubrum Mediolani civitas hostibus relinquatur? quis ignorat quantum summæ totius belli intersit, in universa hac regione dominari, quæ per tot annos bellorum sedes, ac veluti theatrum Europæ dimicantium inter se gentium institutis, moribus, militari virtute diversarum extiterit? Ea parta, reliquias Cæsareanorum dissipatum iri, Pontificem libertatem consequuturum, filios Carolum regi traditurum; pacem denique inde universo Christiano orbi optanti, atque anhelanti reddendam fore. Ni id fiat, quæ hucusque celeritate, ac virtute in foederatorum potestatem concessere, amitti, atque ab hostibus occupari, & hoc incendio Reipublicæ quoque imperium absumi posse: inde enim Cæsareanos metu solutos pristinum vigorem sumpturos, Antonium Levam tam ingentem sibi oblatam prioris recuperandæ gloriæ opportunitatem per fœcordiam, atque ignaviam elabi non passurum; cum præcipue Germanorum militum haud exiguum subsidium expectaret, quos propediem per Tirolensem comitatum in Galliam Cis-

alpinam transgressuros Veronæ magistratus significabat . Id si accideret , Levæ copiis adjunctos , agros omnes direptione , incendiis , vastitate deformaturos . His quæcumque in Romanam expeditionem molirentur , retardari posse : Mediolano in potestatem redacto , Germanos milites ab Italia animos averfuros , nullius studio , ac sollicitudine evocatos , nec tutum , quo se reciperent , locum habituros , non equitatum , non comæatus , non tormenta , & alia , quæ copiis alendis , & instruendis summopere necessaria sunt ; Italiæ spes omnes deferturos . Atque his a suscepta sententia Lautrechium amovere Senatus adnitebatur . Eadem in Galliis in Regis consilio agitata orator Senatui significaverat ; ac licet Franciscus anceps consilii videretur , in eam tamen propendere præconsultores fere omnes videbantur ; nuntio præsertim de Ticini expugnatione accepto , parvum numerum hostium , rerum omnium inopiam , militum ægritudines , Antonii Levæ vitam prope ad extremum deductam intelligerent . Attamen Rex , ut quid sibi magis summæ totius rei conducere videretur , Lautrechius decerneret , permisit . Lautrechium nihil a proposita sententia remorari poterat ; atque illius consilio jam evulgato , vires cogere Cæsareani Romæ cœpere , Hispanis militibus Germanos adjungere ; neque exiguis subnixus argumentis sermo ferebatur , Clementem in Neapolitanum regnum abductum iri . Hæc animos Patrum summopere sollicitabant ; cum præcipue quotidie de Ferdinandi Caroli Imperatoris fratris Italica expeditione nuntii advenirent , quem post prælium adversus Joannem Transilvaniæ Principem feliciter gestum viginti peditum millium delectum haberi jussisse pro certo haberetur , illosque quamprimum in Italiam missurus diceretur .

Rumor de Ferdinandi Austriaci in Italiam adventu.

Tandem decrevit Lautrechius , ut Reipublicæ copiæ , quæ in Hetruria detinebantur , in Galliam Cisalpinam evocarentur , ipse in Hetruriam cum reliquo exercitu transiturus , cui trecenti equites levioris armaturæ Venetorum stipendiis adjungerentur . Summa vero Lautrechii exercitus hæc futura erat ; peditum quindecim millia regio ære militantium , sex Florentinæ Reipublicæ peditum millia , Helvetiorum quantum conducere videretur , quorum stipendia pro dimidia parte a Rege , altera a Venetis persolvebantur ; Germanorum quoque

Lautrechius in Hetruriam proficiscitur.

militum, qui Angliæ Regis pecunia sustentabantur, ad decem millia. Reipublicæ vero aderant in Insubribus, præter equitatum, quindecim peditum millia, quibus oppida, atque urbes, quæ nuper in potestatem fœderatorum venerant, tueretur, omni spe Francisco Sfortiæ auxiliorum adempta, quod summa omnium egestate premeretur, afflictis, ac pene everfis urbibus, neque ad illas præsiidiis militum firmandas idoneo, ne dum ad emittendas ex fœdere copias, ut Antonii Levæ conatibus obsisteret; ut totius belli in Gallia Cisalpina pondus Reipublicæ incumberet; quæ non minus pro Sfortiæ incolumitate, quam pro suis finibus tuendis laborabat, verita, ne vicinis belli facibus imperii fines exardescerent. Quapropter Senatus censebat, augendas vires esse, novos delectus militum habendos; quæ cum perfici, nisi ingenti pecuniæ vi, non possent, ab Henrico Angliæ Rege flagitabat Senatus, ne difficillimis temporibus Italiæ deesset, cujus dignitatis, ac libertatis semper se patronum fore professus fuerat. Verum ille arma se in Germania inferiori adversus Cæsarem moturum distitabat; eo uno Cæsaris ab Italia conatus averti posse: Cardinalis vero Eboracensis suadebat, ut Italorum militum numero imminuto, Germano milite exercitus roboraretur, quod non nisi cum summa rerum omnium perturbatione fieri posse constans erat sententia; neque e re communi fore, ut Italæ gentis militari virtute, corporis, atque animi robore insignis, fama, & existimatio læderetur, a nostrisque ad Cæsareanos transiret; cum præsertim Italorum militum fortitudinem in urbibus expugnandis expertus esset. Neque vero his deterritus quidquam prætermittibat, quod sumptibus ad alendum, atque retinendum exercitum faciendis conduceret; & jam bellorum diuturnitate exhaustos Reipublicæ thesauros decumis, ac vestigalibus farciebat; cum interea cunctorum animos Lautrechii ex Cisalpina Gallia discessus admiratione affecisset, quod victoriam, quam manu tenebat, novo consilio desereret, Mediolanique potiundi, quod semper maxime Galli concupiverant, spes abjiceret, hostes ad extremam prope desperationem adactos erigeret, jamque confecti belli reliquias quandoque non absque magno incremento emerfuras negligeret: varia namque cunctorum sermonibus ferebantur, illumque

non tam Pontificis liberandi causa, quam altiori, & profundiori consilio hæc agere, vel quod ex illius animo nondum Sfortiæ exostulationis pro Alexandria immisso præsidio memoria deleta esset, vel dum arctius de pace inter Gallum, & Imperatorem ageretur, cunctatione uti satius duceret, ne novarum rerum accessionibus perturbatio aliqua oriretur: id ex eo firmiori conjectura elicientibus, quod cum summa celeritate ex Insubribus movisset, in itinere tamen prosequendo tarditate, ac mora usus putaretur, atque Germano milite, quem præstolabatur, copiis adjuncto, otio tempus terens ad Parmam confedisset. Eadem fere contagione fœderatorum trans Apenninum exercitus arreptus fuerat, qui prope Montem Falcum sedens nihil moliebatur, neque aut propria virtute, aut hostium paucitate ad præclare aliquid agendum accendebatur. Inde Senatus Ducis Urbinatis vel fœcordia, vel privato aliquo commodo hæc accidere suspicari; illius fidem prope suspectam habere, ut conjugem, & filium tunc Muriani commorantes fervari, ac custodia obsepiri juberet: qua re intellecta, ut a Senatu Venetias veniendi facultatem impetraret, Horatium Floridum ad Senatum miserat; qui suo nomine Patres certiores faceret, paratum ad omnium a se gestarum rerum rationem reddendam, fore. Verumtamen illum ab exercitu discedere non permisere, nonnihil temporibus concedendum rati; cum nihil in Rempublicam admissum cognoscerent, suspicione omni deleta, priorique de eo opinione recepta, ab uxore, & filio Senatusconsulto custodiæ amotæ fuere.

Hæc Lautrechii consilia, hi Venetorum conatus erant, cum inter bellicorum apparatus tumultus de pace ageretur, ad quam propensum animum Cæsar habere significabat. Nunc Francisco Galliæ Regi; nunc Venetis concordia rationes objiciebat; atque ex literis Andreae Naugerii Reipublicæ ad Cæsarem oratoris xiv. kal. octobris Paredæ in Hispania datis significabatur, de pace cum Angliæ, atque Galliæ oratoribus actum: Regis filius libertatem Imperatorem daturum, Burgundia in potestatem recepta, duodecies centenis aureorum millibus sibi, quingentis Anglo perfolutis, quæ illi a Cæsare debentur; de reliquis trecentis millibus, nec de tempore præscripto, nec de obsidibus nondum convenisse; regni proceres

1527

Fœderatorum exercitus ad Mœzium Falci. Urbinatis conjugis, & filio adhibita custodia. Horatius Floridus ab Urbinatis Venetias mittitur.

Ab Urbinatis conjugis, & filio custodia amota.

Andreae Naugerii ad Cæsarem oratoris littera de pacis agitatione.

1527 Cæsare pro obsidibus petente, quos Gallorum Rex ne vicies quidem centenis nummorum millibus traditurus erat. Deinde firmata pace, de dimittendis exercitibus subortas difficultates fuisse, postulante Cæsare, ut statim Lautrechius evocetur, cum de suarum copiarum missione ne verbum quidem faceret: e contra Franciscus nullatenus Lautrechium evocaturum, nisi prius filii ex Hispaniis advenissent, asseveraret. Tum de Cæsaris in Italiam profectioe nihil esse, quod modo ageretur, cum ejus rei curam prætermiserit; pedites, atque equites ex pacto Madriti in Italicam profectioem inito, minime petere; cum se obtulerit occasio, in Italiam venturum; ut nemini inde aliquid suspitionis, vel metus possit obrepere, tantum classem regiam flagitare: cui rei oratores minime assentiri voluerant. Quod vero ad Francisci Sfortiæ res attinet, eas summis, ac difficillimis implicitas perplexitatibus esse: ni Cæsar Ducem in avito imperio retineat, infectum negotium omne fore; cum Rex, quæ in Insubribus jura obtineat, non Imperatori, sed Duci concessurum affirmaret: Cæsaris contra ab his valde aversus animus erat, neque ambiguis argumentis Mediolanensis ditionis potiundæ cupiditatem præsefererebat: decernendum primo de Ducis actionibus a iudicibus esse; dum causa pertractatur, imperium penes se existere; si iudicio infons Franciscus declaratus fuerit, Insubrum ducatum restitutum; sin minus, alteri traditurum; quis vero futurus is esset, silentio obvolvere; nec fratrem, ut antea, nominare. Angli Regis Oratores, nihil, quod ad mentem Cæsaris flectendam, atque erga Sfortiam conciliandam spectaret, prætermisere; neque iudicibus rem permetteret, id illius Regis causa faceret, a quo sibi affinitate conjuncto haud parva emolumenta, & auxilia acceperat. Verum nec officiis, nec precibus aliquid impetrare potuerunt. Galli oratores Naugerio significant, a Cæsare petiisse, ut foederatis Francisci Regis Respublica Veneta, ac Florentini adjungerentur; ab hoc primum valde alienam Cæsaris mentem fuisse; mox adjecisse, si in nonnullis, quæ jure exposcere videbatur, sibi satisfacerent, pace complectendos fore.

His de rebus cum Anglis, Gallisque Veneti, ac Florentini oratores colloquuti; re maturius expensa, Naugerius Impera-

peratorem adiit; Senatus mentem uberius exponit; pacis studium declarat; propensam in Christianam Rempublicam voluntatem ab honestis concordiae rationibus nunquam recessuram. Ad hæc Cæsar, controversiis amotis, quæ illi cum Venetis intercedebant, non modo a Christianissimo Rege inter foederatos eos censerî se passurum, sed eosdem etiam inter amicos, & socios habiturum: ingenti pacis desiderio totius orbis Christiani flagrantem, omnia bellorum semina radicitus excindere, amovere suspiciones statuisse, ut ubique egregium pacis bonum, post præteritorum bellorum clades, ac sanguinem, percipiatur; neque cum aliquo seorsum pacem inire, sed omnes vincire concordia decrevisse, expertum, quot technis, ac dolis nonnunquam summum pacis commodum dominandi libidine inturbetur. Quid enim cum Gallorum Rege pace inita, nondum cum Republica firmatis rebus, expectari posse, nisi ut receptis filiis, faces Senatui ad bellum pecunia, ac viribus immixtis subiceret, hoc prætexens, quod foederatos deserere regium minime affirmaret? Id si contingat, post paucos menses elapsos acriori, atque acerbiori incendio cuncta exarsura; ipsum eosdem pro hostibus habiturum, quo nil alienum magis a suis rationibus esse; quippe qui perpetuam, ac cum singulis Christianorum Principibus pacem percipiat: quocirca controversias omnes amputandas, atque tollendas, ut sincera, ac stabili pace Christiana Respublica perfruatur, ipse vero tam excellenti fructu, amota omni suspitione, quæ de illius animo suboriri posset, lætetur. Adiecit, falli eos, qui illum ad totius Christiani orbis principatum aspirare, ac contendere arbitrarentur; præter sua nihil exoptare; aliena non quærere; pacem sectari; omnibus amicum se esse cupere; præter ceteros semper Reipublicæ amicitiam optasse: illa ut certis rationibus iniri, atque ad optatum finem perducî posset, petere primum, ut pecuniæ vis, quæ ex pacto cum Hieronymo Adurno, & Caracciolo Protonotario Regi Hungariæ fratri debetur, persolvatur; quæ Venetiis anno M. D. XXIII. eodem tempore pacta sunt, executioni mandentur: Tum ut centum, & viginti aureorum millia, quæ a Senatu Prorex postulaverat, quod copias cum illius exercitu, dum Franciscus Rex Ticini moraretur, non conjunxisset, tribue-

*Cæsaris de
pace sermo
cum Nau-
gerio.*

1527 buerentur : deinde cum ipse superioribus mensibus ingentes sumptus facere ad res suas tuendas coactus fuisset, æquum videri, ut Respublica, quæ acriori illum bello, quam Rex Gallorum laceffiverat, quæque Franciscum Sfortiam ad urbes, atque oppida Infubrum expugnanda adjuverat, tantarum expensarum portionem aliquam persolveret ; ut pace firmata, dimitteret exercitum, tutamque, ac pacatam Italiam redederet.

*Naugerii
responsio.*

Hæc Cæsar cum Andreae Naugerio exposuisset, ita respondit : primum se arbitrari, si quid Senatus Ferdinando fratri deberet, nunquam negaturum ; deinde, quod ad reliquas pactiones spectat, non ambigere omnia observaturum, modo a Cæsare idem fiat, neque aliquid foederi postea cum Gallo, ac reliquis inito repugnet : quod vero ad centum, & viginti aureorum millia attinet, cum Respublica Proregi, & Carolo Borbonio octoginta millia obtulisset, se recepturos dixisse, ac tanti satisfactum iri Cæsari ostendisse, nil postea mutatis rebus confectum ; adeo immensis sumptibus exhaustas Reipublicæ vires, ignorare se, an eadem mens Senatui foret. Meminisse oportere, non pacis coemendæ gratia, neque culpæ deprecandæ, quod pactis non stetit ; nulla enim in re defuisse, ut a Gaspare Contareno, atque a se ipso sæpius multis rationibus tunc aperte probatum fuerat ; verum pecuniæ egestate laboranti singulari benevolentia, atque observantia, qua Cæsarem semper prosequutus erat, non absque summo incommodo, vim illam auri obtulisse : non voluntatem Reipublicæ, sed vires immutatas, terrestribus, maritimisque copiis auri acervos absumptos, publicas, privatasque pecunias immunitas. Tandem quod ad impensarum partem, quas petebat, sibi non videri hujus belli occasionem in Venetos rejici posse ; neque insimulare Cæsarem velle, cum rectam illius mentem, propensumque in pacem, & totius Reipublicæ Christianæ felicitatem animum optime nosset : idem & suis literis edoctum, & sua sponte Senatum sentire : verum Duces Cæsareanos adversus rectam illius mentem ita egisse, ut maximam cunctis suspensionem injecerint, non eum, quem præferebat, Imperatoris animum esse, qui superbia, crudelitate, avaritia cunctos ad arma pro suimet defensione suscipienda coegisse videretur.

retur. Si communis tranquillitatis, ac pacis illi infideat desiderium, ab iis petitionibus abstineret, quæ alienæ a pacis studio profus existerent. Ad hæc Cæsar pauca de sua in bonum publicum propensione præfatus, subjecit; partim invidia, partim timore, qui in ipsum arma moverant, impulsos fuisse. His Naugerius: quod ad invidiam spectaret, nihil esse, quod diceret: non diffiteri, Rempublicam, Italiamque universam haud injusto timore permotam, cum Cæsareanorum infestos animos in Italiæ perniciem, ut prope in illius excidium conspirasse viderentur, animadverteret.

Hæc Naugerii literis continebantur, quæ licet gravia Senatus existimaret; tamen is erat post tot annorum curricula, quibus assiduis fluctibus agitata, ac fere convulsa Italia fuerat, publicæ pacis ardor, & studium, ut neutiquam ab iis conditionibus, quæ ab honestate minime abhorrerent, sibi discendum censeret. Itaque Naugerio mandatur, Imperatorem adeat, eandemque erga pacem cum eo Reipublicæ mentem esse significet; nunquam æquas illius condiciones averfaturam. Ad concordiæ vero capita, quæ a Carolo proponebantur, ita responsum est. Assiduis bellis non pro augendi imperii finibus, sed pro incolumitate, ac salute susceptis, imminutas civium opes, ingentibusque sumptibus publicas vires attritas, tantas non futuras, ut quod ex fœdere anno M. D. XXIII. deberet, ad unguem expleat. Reliquum ducentorum aureorum millium persoluturam; dummodo subditorum bona, quæ in ditibus Ferdinandi sita sunt, restituantur; eorum vero solutionem longe antea futuram fuisse, si eadem illi, quæ Reipublicæ mens, & voluntas extitisset. Postea de centum, & viginti aureorum millibus, quæ ob non conjunctas Cæsareanis Venetas copias petebantur: jam nulla alia causa permotam, quam sua erga Carolum benevolentia, atque observantia, in ejus militum stipendia octuaginta millia obtulisse, id acceptum, gratumque Carolo Borbonio fuisse, qui cum repente ex Insulibus in Hispaniam profectus esset, ea de re ad Gasparem Contarenum tunc apud Cæsarem Oratorem scripsisse: verum postea immutatis rebus, cum in dies nova in Rempublicam Cæsareani molirentur, bellorum incendia, ac ruinas imperio Veneto pararent, ut suis rebus consulere, alio

*Mandata
Senatus ad
Naugerium
ut de pacis
conditioni-
bus ageret.*

1527

se vertere, aliis foederibus niti coactam fuisse. Quocirca perturbatis rebus, nova exorta bella, cunctis immutatis, ut alia rerum facies sese objecisse videatur, nihil esse, quod hoc tempore illa postularentur, quæ ultro alia tempestate Respublica concessura fuerat. Tertio ad deducendum ex Italia exercitum ducenta aureorum millia Cæsare petente, non eo statu Reipublicæ opes esse, ut tantam auri summam persolvat, egregiæ Senatus voluntatis in Carolum majora in præsens argumenta exhiberi non posse. Quarto quod ad Insuubres tuendos communibus viribus, & copiis spectat, quæ pacis capitibus anni M. D. XXIII. continebantur: non eadem tempora, maximam omnium immutationem sequutam, solutam pacto Reipublicam esse; nec, si vellet, ob Gallicum foedus illi integrum fore. Inter cetera vero postulantibus Cæsareanis, ut quæ nuper a Gallicis, ac Venetis copiis Insuubrum oppida in potestatem redacta fuerant, traderentur, responsum est; ea Francisco Sfortiæ Mediolani Duci ex foedere a Lautrechio concessa esse. Insuper, ut Ravennæ, ac Cerviæ urbes Pontifici redderentur, petitur. Responsum est, Roma direpta, Reipublicæ auxilium non modo illarum cives, sed Pontificis Nuntium implorasse, ut fartas, tectasque ab hostium injuriis tuerentur; id Reipublicam pro eximia in Apostolicam Sedem reverentia, atque observantia ultro præstitisse: sperare libertati restitutum Pontificem, quæ a Republica gesta sunt, æqui, bonique consulturum: nihil enim vehementius cupere, quam ut Clemens tandem servitute ereptus huic novo foederi adesse, suaque auctoritate id tueri possit. Itaque Naugerio facultas tribuitur, ut his conditionibus paci inter Cæsarem, Gallorum Regem, Franciscum Sfortiam, ac Florentinos Reipublicæ nomine subscribat. Hæc omnia per Sebastianum Justinianum Francisco Galliarum Regi significantur, nullisque rerum eventibus Reipublicam ab inita cum illo societate, & foedere discessuram, quem ejusdem erga ipsam mentis esse idem Orator Senatui declaraverat; nempe a rege se accepisse, sibi a Cæsare propositis conditionibus pacis contineri, ut, seclusis Venetis, ac Florentinis, ea fieret, neque Francisco Sfortiæ Insuubrum restitueretur imperium: hæc Regem prorsus rejecisse, cum firmiter decrevisse assereret, potius filiorum captivitatem pati,

*Pacis agi-
tationes
Gallorum
Regi a Ve-
netis signif-
icata.*

adver-

adversa que omnia experiri, quam foederatos, ac socios deserere; pro qua egregia significatione ingentes illi a Senatu gratiæ actæ sunt.

1527

Verum, cum ea, quæ prius erga pacem totius Christianæ Reipublicæ propensio in Cæsare cernebatur, vel rerum Italianarum novis successibus, vel spe foederatorum dissensionis paulatim refrigesceret, Galli, & Angli Oratores, ab honestis pacis conditionibus Cæsare averso, bellum illi denunciandum, statimque ex Hispaniis discedendum censebant: idem, ut foederatorum legati efficerent, hortabantur. Quid hac in re sibi agendum esset, Naugerius a Senatu petebat; qui rescripsit, ut ab eorum sententia de belli denunciatione, ac discessu ne latum quidem unguem discederet; præsertimque Gallo Oratori adhereret, & omnia, qua decet prudentia, & gravitate perficeret. In hac rerum, atque animorum immutatione ne quid, quod ad augendas foederatorum vires conducirer, præteriretur, e communi re visum est, ut Ferrariensis Dux, & Marchio Mantuanus societati adjungerentur, omni studio niti oportere; id quo facilius perficeretur, Gaspar Contarenus Orator ad Ferrariensem mittitur, qui his conditionibus foederi accessit, ut ducentos cataphractos ære suo copiis foederatis conjungeret; in sex menses decem aureorum millia in peditum stipendia persolveret: contra foederati ejus ditionibus tuendis, & servandis se obstringerent. Mantuani vero Principis, quod a Lautrechio summopere urgebatur, negotium haud parvis difficultatibus erat implicitum: nam Lautrechius Senatui significaverat, se quamprimum Laurentium Hetruscum, & Equitem Casalium Mantuam missurum, ut regio nomine cum Marchione de novo foedere ageret; ea in re Reipublicæ mentem exquirere. Tria potissimum capita erant; primum, ut Mantuanum imperium in foederatorum clientelam reciperetur; deinde ut, Lautrechio absente, imperatoria dignitate, ac munere Marchio fungeretur; demum ut duo peditum millia suppeditaret, qui in Venetorum quindecim millibus censerentur. Senatus quemadmodum Marchionis societatem magnopere probabat; tum ob egregias illius Principis virtutes; tum ob situs, locorumque naturam, ac præcipue ut singuli Italiæ Principes ad dignitatem, & libertatem illius retinendam conspirarent; attamen

Cæsaris animus denovo a pace aversus.

Galli & Angli Oratorum sententia de bello Cæsari denunciando.

Ferrariensis Dux foederatis adjungitur.

Laurentius Hetruscus, & Eques Casalium ad Mantuæ Marchionem missi.

1527

*Mantua
Marchionis
ad fœdera-
tos accessus.*

*Joannes
Haimus
Mantuam
mittitur.*

*Augustinus
Amulius,
& Anto-
nius Mar-
cellus in
Orientem
profecti.
Cartoglius
ad Cythe-
ram navem
Grimanam
capit.*

men ut Imperator exercitus declararetur, haud facile assentiri poterat, ne Urbinatis auctoritatem, qui universis Reipublicæ copiis præerat, lædere videretur. At re sæpius agitata, tandem Marchio, amota ejusmodi conditione, in fœdus concessit, cui subscribendo, ac firmando Joannes Haimus, Veronæ Prætor, Mantuam a Senatu missus est. Hæc in Italia gesta sunt.

Petrus Landus, classis imperator, maritimas oras legens, oppida, urbisque opportune communiverat; populorum erga Rempublicam animos confirmaverat, frumenti vim Venetias navibus transmiserat, Augustino Amulio legato cum duobus levioribus triremibus, atque Antonio Marcello quatuor notharum Præfecto ad tuenda, purgandaque orientis maria præmissis, cum nunciaretur infesta Turcicis prædonibus omnia esse. Nam Cartoglius insignis pirata cum prædæ inhians maria excurreret, non longe a Cythera Aegæi insula, Venetam navim (Grimana appellabatur) ceperat, ac pretiosis mercibus in suas triremes investis, incendio absumpsit; viros nobiles, feminasque ingenuas, nulla sexus, aut conditionis ratione habita, crudeliter obruncaverat. Cum nautas, ac viatores ad Coturnicum, quem modo vocant, portum misisset Marcellus, qui tum in Amphimalo portu Cretæ cum tribus triremibus detinebatur; cum ab exploratoribus intellexisset, supra Amphimalum non longe a Bicorna oppido triremem Turcicam navigare, quam pone alias sequi nuntiatum fuerat, vel Cartoglium esse arbitratus, vel Sinanem, qui nuper, ex Numidia comparata classe, in sinu Adriatico, multis inflictis molestiis, cunctis non parum timoris injecerat, injuriarum ulciscendarum generoso impetu actus e portu se proripuerat; trirememque ingenti conatu adortus parvo intervallo in potestatem redegit. Verum cum statim cognovisset, non longe septem alias adesse, quibus Alexandria Maurus præerat, Byzantiumque recta contendebat, omni studio Marcellus militum, ac remigum furorem in Turcas sedare, & restinguere conatus, triremem captam, interim nihil adversi veritus, Bicornam adduxit. Inde arrepta occasione Maurus triremes suas celerrime collegit; Marcellus inopinata oppugnatione deterritus fuga salutem consulere nitēbatur; duæ ad litus allapsæ, quod cum vix tenuissent, remigum turmæ statim se ex triremibus proripuerunt, & in Mauri potesta-

*Antonius
Marcellus
unam ex
Alexandria
Mauri tri-
remibus ca-
pit.*

tem

tem venire, atque Alexandriam advectæ sunt. Ea cum Venetias perlata essent, notharum Præfectus, ut apud Advocatores causam ex vinculis diceret, Senatus decrevit: ille angore animi, & curarum mole obrutus in itinere obiit. Cidonix magistratui committitur, ut triremem Turcicam, quæ in nostrorum manus pervenerat, restituat; legato vero apud Suleimanum, ut totius rei eventum exponat, mandatur; flagitet, ut duæ a Mauro triremes captæ cum tormentis reddantur. Ad hæc ne piratis auxilium, vel tutus accessus in Suleimani ditionibus concedatur, Sinanesque ac Numidici latrones arcerentur, enixe peteret. Suleimanus, re cognita, Senatusque voluntate perpensa, statim triremes reddi iussit, magna vi tormentarii pulveris opportune adjecta, cujus inopia (affiduo bello immensa pene materia absumpta) Respublica premebatur. Nec minora amicitix, ac benevolentix argumenta Suleimanus in Venetos dederat, cum Alexandria non modo, verum etiam aliis sui imperii locis avehi frumentum ad ducenta ac viginti millia sextariorum permisisset, & quinque millia præterea dono dedisset. His præclaris benevoli in Rempublicam animi significationibus ne parum grati animi notam subiret, perhonorificam legationem, pretiosis muneribus insignem decrevit, illiusque obeundæ Thomæ Contareno onus injunctum est.

Interim Cæsar conspirantium in se Christianorum Principum ad Pontificem liberandum conatus veritus, Franciscanæ familiæ Præfulem cum Verio Milliao in Italiam miserat, ut cum Prorege de libertate Clementi restituenda agerent; qui cum per eos dies Cajetæ excessisset, cum Ugone Moncata, quem sibi moriens Prorex substituerat, ea de re consilia inire. Res inter magnas difficultates versabatur, cum nec Pontifici ad stipendia militibus Cæsareanis eroganda pecuniæ copia adesset, nec Cæsareani satis fiderent, promissis Clementem staturum: ex quibus obscure admodum, quemnam tota res exitum habitura esset, perspiciebatur. Clementis, ne sibi aliqua in re deesset, Lautrechium, ut quamcelerrime iter conficeret, sibique suppetias ferret, impellebat. Hæc dum agerentur, obsides, fuga capta, secreto magna Germanorum, & Hispanorum indignatione, Roma abie-

1527
Maurus Alexandria Venetas triremes aggregatur, & duabus periturus.
Antonius Marcellus cum causâ ex vinculis dicturus esset, obiit.
Venetas triremes a Suleimano magna vi tormentarii pulveris adjecta restitute.
Suleimani benevolentix argumenta erga Venetos.

Thomas Contareno cum donis ad Suleimanum missas.
Lanojus Prorex Cajetæ obiit.

Clementis obsides a Cæsareanis fugam capiunt.

1527 re; neque illi, penes quos liberandi Pontificis auctoritas erat; convenire poterant. Moncata aversum animum a Pontifice gerebat: Præful Franciscanus propensus ad sublevandum Clementem erat, vel quod ita Cæsari conducere arbitraretur, vel cupiditate potiundi Cardinalatus incensus: Milliaus palam uti rei periculi plenæ adversabatur: Clemens, ne nullum lapidem non moveret, Hieronymum Moronum, summæ auctoritatis apud Cæsareanos virum, illexerat, filio ad Episcopatus Mutinensis dignitatem evecto; Columnam Cardinalem Picenæ legationis spe sibi adjunxerat, gloriaeque appetentem animum permoverat, cum in arce illum invisenti immortalem sibi apud posteros laudem comparaturum dixisset, si tantæ rei auctor, atque adjutor foret: quid enim præclarius, quid ad summam potestatem cunctis patefaciendam illustrius, quam penes illum esse Pontifices dejicere, ac deprimere; eosdem depressos ad pristinum dignitatis gradum restituere? quibus homo inflatus, atque percitus, omni opera, ut Pontifex liberaretur, connixus est. Verum novis ex Hispaniis Cæsaris mandatis supervenientibus, omnis ambiguitas sublata; cum præcipue quotidie de Lautrechii adventu nuntii perferrentur, coactumque iri se Cæsareani cernerent, ut omnes copias ad Neapolitanum regnum tuendum transferrent, quod, nisi prius persolutis stipendiis, non sine ingenti tumultu, ac seditione militum fieri poterat. Itaque in has condiciones inter Pontificem, ac Cæsareanos convenit: primum ne Pontifex Carolo hostile aliquid vel in Insucribus, vel in regno Neapolitano moliretur: deinde ut *cruciarium*, quod dicitur, vectigal in Hispaniis, decimam proventuum Ecclesiasticorum in omnibus suis regnis eidem permetteret: tum ut Hostia, & Centumcellæ, veluti prædes in Cæsareanorum potestate essent: ad hæc Tiferni oppidum, & arx Forilivii traderentur: obsides Hippolytus, atque Alexander nepotes, qui tunc Parmæ erant, statuerentur; interim Pisanus, Trultius, & Gadius Cardinales darentur, qui statim in Neapolitanorum fines abducti sunt: Germanis militibus sexaginta septem; Hispanis triginta quinque millia aureorum numerarentur; ipsi cum omnibus, qui penes se erant, Cardinalibus libere abeundi facultas permetteretur; Orbitum, vel

Conventio-
nes inter
Pontificem
& Cæsareanos.

Spoletum, vel Perusiam incolumis perduceretur: quindecim diebus clapsis, totidem aureorum millia solveret; reliquam pecuniam, quæ ad quadraginta millia supererat, trimestri spatio constituto, Germanis, Hispanisque tribueret. Quibus ita statutis, ac decretis, cum dies quinta idus decembris Roma exeundi statuta esset, vel fortunæ malignitatem, quam sæpe expertus fuerat, vel hominum perfidiam, ac Moncatæ præsertim adversus illum infestum animum veritus, moræ impatiens, nocte, quæ diem præfinitam præcesserat, mutato habitu, ex arce exiit, atque a Ludovico Gonzaga Cæsareano Duce exceptus incolumis Orbitum perductus est; noctu nullis, ut assolet, Cardinalibus, sed paucis e familiaribus comitatus, urbem ingressus humanæ varietatis exemplo, quippe qui e supremæ fastigio dignitatis dejectus, auctoritate exutus, carcere detentus, Roma amissa, imperio spoliatus; idem post paucos menses libertati restitutus, imperium denuo recuperaverit, pristinam dignitatem, atque auctoritatem adeptus fuerit. Ea de re Pisanus Republicæ Legatus certior factus statim cum literis eum, qui sibi erat a secretis, ad Pontificem misit, ut illi de felici successu gratularetur; ipse postea subsequutus est, & de præterito, ac præsentis rerum statu multa egit: a Senatu etiam ad Pontificem ingentis gaudii significatione refertæ literæ datæ sunt, quibus propediem oratorem ea de causa missurum continebatur.

Clementem tot angustiis ereptum variæ curæ, ac sollicitudines angebant; hinc fides, qua se Cæsareanis obstrinxerat; inde urbium, & oppidorum deditio, præteritorum malorum memoria, cui injuriæ acceptæ, illatæ clades infixæ hæserant. Ea in causa erant, ut summopere Lautrechii adventum cuperet: quocirca Senatus oratori Pefareo scripserat, ut ad conficiendum iter Lautrechium excitaret; quod si vel propter impedimenta, aut tormenta bellica, vel quia Germani, qui in itinere erant, nondum advenissent, morari oporteret, statim quas posset copias præmitteret, ut exercitui, qui trans Apenninum erat, subsidio forent; tum ut hostibus obsisti, illorumque conatus reprimi possent; tum ut Florentinorum studia confirmarentur; ac, ne Pontifex prorsus animo concideret, niterentur. Huc enim Senatus consilia spectabant, ut Clemens, qui captivus iniquis pa-

1527

Clemens ex arce exiit, & a Ludovico Gonzaga Orbitum ducitur.

Pisanus legatus ad Pontificem gratularum accedit. Venetorum litera ad Clementem mittuntur.

1527

Guido Rangonius a fœderatis ad Pontificem missus.

cis conditionibus subscribere coactus fuerat, a fœderatis non recederet; id summum momentum ad prosperos belli eventus allaturum. Neque vero ab ea re averfus illius animus videbatur; quippe qui Guidoni Rangonio, ad eum a fociis misso, dixerat; omnem rerum bene gerendarum spem in eo sitam esse, ut quamcelerrime univertis coactis copiis nostri hostes aggredierentur: nam Jacobus Salviatus Pisano Legato e Corinto significaverat, Cæsareanos ab urbe discessum parare, in Senensium fines profecturos. His nuntiis de itinere hostium perlatis, a Lautrechio, Pefareo Oratore, ac Ducibus de ductando exercitu consulitur; quibusdam per Flaminiam, & Aprutianos fines dirigi iter placebat, ratis; hostes rerum suarum timore perterritos, ut Neapolitano regno succurrerent, Ecclesiæ ditiones, Senenses, ac Florentinos relicturos, omnemque belli molem intra illorum viscera casuram. Alii contra traducendum ultra Apenninum exercitum censebant, ut junctis reliquis copiis, quæ circiter peditum decem millia erant, Cæsareanos, qui penes se duodecim selectorum militum numerum habebant, continere, atque cum iis, si se obtulisset occasio, configere possent; ni id fieret, pertimescendum fore, Clementem, qui illis ex pacto pecuniam subministraverat, labantem, rerumque suarum incertum, quod reliquum erat, persolutorum; quibus auxiliis auctum vires hostium iri; coacto in Senensium agro exercitu, maxima in trepidatione Florentinorum res futuras, ac parvo momento, veluti tempestate jactatos, ad Cæsareanos accessuros. His per literas ab Oratore apud Lautrechium Senatui significatis, literæ ad illum datæ sunt, mandatumque, ut omni studio miseretur Lautrechium in hanc sententiam impellere, ut per Hetruriam itinere arrepto, reliquis fœderatorum copiis conjungeretur, ac si fieri posset, ne in Senensem agrum hostes penetrarent, obsisteret; id certe, cum ad confirmandum Pontificem, tum ad retinendam in fide Florentinorum Rempublicam opportunum fore. Verum Lautrechius, singulis perpensis, terra; marique Neapolitanum regnum invadere mente agitabat, atque consilio trahendi per Apenninum exercitum relicto, totus, ut mox dicemus, in ea expeditione fuit. Hoc anno de instaurando in Antistitum electione veteri Reipublicæ more, diversis sen-

sententiis in Senatu actum, ac tandem in hanc sententiam Senatusconsultum decretum est. *Cum ex antiquo Reipublicæ Venetæ instituto, ut Episcopi a Senatu nominarentur, inolevisset, qui postmodum a Romano Pontifice confirmarentur, idque usque ad annum millesimum quingentesimum decimum servatum sit, atque exinde nihil prætermissum fuerit, quod erga Pontifices egregiam voluntatem, atque operam patefacere potuerit, & præcipue in eum, qui hac tempestate suprema hac dignitate præfulget, pro cuius libertate, & Apostolicæ Sedis dignitate universæ Reipublicæ vires terra, marique collatæ, ingentes thesauri effusi fuerint, ut nulli dubium sit, nisi Pontifex captivus detineretur, veterem Reipublicæ consuetudinem probaturum, Antistitumque nominandorum rationem confirmaturum: propterea Senatui videri, ut ex obitu Bernardi Rubei Tarvisini Episcopi Ecclesiæ destitutæ, initis suffragiis, ex antiquo instituto successor declararetur, idque in posterum in aliis quoque Antistitibus servaretur, quorum confirmatio ex legum Canoniarum præscripto a Pontifice peteretur; neve proventuum percipiendorum ab eodem Senatu civi, aut patricio alicui, nisi tantum unius Ecclesiæ facultas daretur.*

M. D. XXVIII.

Insederat adeo Principum animis vel regnandi, vel ulciscendi libido, ut optata Pontificis libertas, ex qua aditus ad commune pacis bonum consequendum oriri poterat, nihil prorsus proficeret, sed inde majorum dissensionum in dies causæ promanarent. Nam Clemens, ut erat solerti acumine ingenii præditus, ita in expediendis consiliis piger, atque parum sibi constans, modo huc, modo illuc ex eventuum varietate impellebatur. Nonnunquam erga foederatos propensum animum præferebat, atque assiduis Venetorum officiis, qui maximum adjumentum suis rebus, si illum in suas partes penitus pertraherent, accessurum putabant, commovebatur, ut propediem foedus instauraturum significaret; Cæsarem detestatus, a quo tot sibi illatas injurias, exutum imperio, libertate spoliatum, omnia indigna se passum affirmaret.

1528
Cæsar Pontifici de libertate gratulatur.

Clemens ad Mediceos pristinae dignitati restituendos inuenit.

*Archiepiscopus Sypon-
 tinus a Pontifice Venetias
 missus ad Ravennam,
 & Cerviam repescendas.*

*Archiepiscopus Sypon-
 tinus petit abrogationem legis de
 Episcopis eligendis.*

Quandoque vel illius potentiam veritus, vel præteritarum calamitatum memoriam perhorrescens, vel promissis Cæsaris delinitus, qui ad illum plenas officii, & humanitatis literas, quibus de recuperata libertate gratulabatur, pollicitis refertas dederat, vetera restinxisse odia, firmam cum illo pacem servaturus videbatur. Nec deerant, ut postea re ipsa compertum est, qui arbitrarentur, nunquam ex ipsius mente injuriam a civibus acceptam elabi passurum; in id suas omnes cogitationes defixisse, ut Mediceam familiam patria extorrem, immutata Florentinæ Reipublicæ forma, in pristinum dignitatis, atque auctoritatis gradum restitueret; tantæ conficiendæ rei dum opportunitas adesset, in neutram se pendere partem profiteri, imperii Pontificii calamitates, ac vastitates, pecuniæ inopiam prætendens, quam omnem in exfatianda militum avaritia, & libidine profudisset.

Summa inde sollicitudo Patrum animos ceperat, ne reliquis malis hoc quoque accederet; cum præsertim Clemens Sypon- tinum Archiepiscopum Venetias ad repescendas Ravennam, ac Cerviam misisset: qui cum, Polæ Episcopo ordinario oratoris munere fungente, ad Patrum Collegium accessisset, duas Pontificis nomine literas ad Principem dedit; alteris Senatui respondebat, qui superioribus diebus de illius libertate fuerat gratulatus; alteris quidquid Sypon- tinus nuntiaret, veluti ex ejus ore depromptum, ut acciperetur, petebat. Literas Archiepiscopus sermone subsequutus est, ac primum Clementis nomine gratias Senatui egit, quod illi turbulentis, & calamitosi temporibus adfuisset, studiumque ac priscam majorum in Apostolicam Sedem observantiam illustribus argumentis testatus esset. Adjecit deinde, ut sibi Flaminiaæ urbes, quæ in Reipublicæ potestate erant, restituerentur, milites, & præsidia amoverentur: tum rogare, ut lex a Senatu de sacerdotiis nominandis nuper lata, qua vehementer commotus fuerat, abrogaretur, rem gratissimam Pontifici facturum. Summi momenti res erat, & quæ dissentientibus discussa rationibus, ac sententiis hæsitabundos Patres teneret; e Republica nonnullis fore arbitrantibus, si Pontificiæ ditionis oppida, quæ semper Pontifici se reddituram professæ fuerat, nulla interjecta mora, restituerentur; id veteri instituto, pietati, ac religioni-

consentire, justitiæque præsertim opinioni, qua magnum apud omnes gentes nomen adepta fuerat; non technis, aut dolis, sed virtute, recta imperii administratione populorum illectis animis, aut justis armis imperio comparato, temporum rationibus Senatusconsulta aptanda; nihil hac tempestate utilius, quam foederi Pontificem adungere. Suasor hujus sententiæ Dominicus Trivisanus, summa vir auctoritate, atque eloquentia, fuisse fertur, quem ita loquutum tradunt.

Quicumque majorum nostrorum gesta sedulo inspexerit, nihil non ab illis justitiæ, atque æquitati nixum vel in propagando, vel in retinendo imperio ullo unquam tempore actum intelliget; bella non cupiditate, qua plerique mortales aguntur; non augendorum finium causa suscepisse, sed ut Reipublicæ incolumitatem, ac decus tuerentur, injurias ab hostibus illatas repellerent, Christiani nominis dignitatem longe, lateque diffunderent. His effectum est, ut nomen Venetum apud omnes gentes ingentem prudentiæ, ac virtutis famam nactum firmissimis radicibus coalitam gloriam protulerit; qua potissimum causa oppida, urbes, provinciæ, & gentes ultro Reipublicæ suave, atque justum imperium amplexæ sint; difficillimis, ac turbulentissimis temporibus, afflictis omnibus, & perturbatis bellorum procellis, ac fluctibus agitata Respublica nullo aut tutiori, aut validiori præsidio, quam populorum in ipsam propensa voluntate fortunæ ictus retuderit, & superaverit. Eandem mentem ab eximiis illis viris vos Patres hausisse certo scio; æquitati, atque honesto omnia semper posthabitueros, neque exigua emolumentum specie de universo belli hujus exitu periclitatueros. Quis enim ignorat, cum primum militum vestrorum præsidia in illas urbes intulistis, eo tantum spectasse, ut Flaminie, ac Piceni provincias ab hostibus tueremini, cum Clemente in Hispanorum servitutem redactæ, Pontificium fluctuaret imperium, nutarent populi, qui miserrimo eventu perculsi, ac consternati parvo momento defecissent, ni vestris subsidiis labantes animos erexissent, & confirmassent? Neque vero sponte tantum vestra, sed a Pontificis Nuntio rogati, atque impulsu fuistis: id palam testati, non ditionum vestrarum propagandi cupiditate adductos rem aggressos fuisse, paratosque esse Pontifici libertati restituto ad omnia tradenda: qua ex re sum-

Oratio Domini Trivisani.

*mam apud cunctos mortales laudem consequuti estis, Venetæ-
que Reipublicæ in sanctissimam Sedem merita mirifice auxistis,
nec non extulistis. Quid igitur causæ est, ut consilia immute-
mus, quodque semel polliciti fuimus, præstare hoc tempore noli-
mus? Vereor, Patres optimi, ne hujuscemodi Senatusconsulto
quam semper summo studio Reipublicæ fidem, ac dignitatem ser-
vastis incolumem, eidem notam fœdissimam iniuratis. Quid enim
Gallos, quid Anglos, quid Italas gentes dicturas arbitrâmini,
quæ miris antea laudibus Reipublicæ prudentiam, ac pietatem
ornaverant, nisi nos, ut Flaminie civitatibus potiremur, præ-
clarum hoc, & plausibile observantiæ in Apostolicam Sedem no-
men obtendisse? An non idem Senatus, non iidem vos, qui opem
afflictis Flaminie rebus tulistis? non eadem causa? Immo si recte
perpendimus, præsens rerum status id maxime hortari, ac sua-
dere videtur, ut quamprimum hanc suspicionem ex Clementis
animo tollamus, quo Reipublicæ in illum egregia voluntate perspe-
ctâ, recentique hoc beneficio devinctus, omni hesitatione amota,
fœdus complectatur, auctoritate, ac religionis majestate tueatur;
qui si ad Carolum accesserit, baud dubium est, quin summum
fœderatorum rebus detrimentum sit accessurum. Novit hoc Cæ-
sar; ideo nullum officii genus prætermittit, quo sibi Clementis
animum recenti clade exulceratum mulcere, allicere, atque sibi
conciliare queat; variis hinc inde curis, ac sollicitudinibus Cle-
mens premitur; nisi oppida restituantur, minas intentat. Quid
Cæsarem hanc occasionem nactum facturum putatis? nisi, vobis
pernegantibus, iras accensurum, stimulos additurum, ut pertur-
batum, atque agitatedum ingentibus pollicitis a sociis sejungat, at-
que ad sese rapiat? Id si acciderit, quis non videt majora parari
bella; acriori incendio Italiam omnem conflagraturam; nullam
concordiæ, ac pacis spem reliquam futuram? Non pertenuis lu-
cri spe, parvaque finium adjectione ultro in tot bellorum fluctus,
ac turbines Rempublicam conjecistis; non duarum urbium potiun-
di spe septuaginta centena aureorum millia profudistis. Majora,
atque excelsiora jam tum mente providebatis, cum vobis Italiæ
dignitas, ac libertas ante oculos esset; cum unam illius reti-
nende, ac servande rationem esse inspiciebatis, si Franciscum
Sfortiam avito imperio restitueretis; si Cæsaris dominandi
libidini obsisteretis; si arma vestra cum Gallis jungeretis;*

socium Anglum haberetis; Pontificem, Florentinamque Rempublicam, ut eandem vobiscum fortune aleam subirent, contenderetis. Per tot annos vario eventu terra, marique pugnatum, modo aspirante, modo adversante fortuna, reluctantibus undis, robore animi, ac fortitudine amplissimum glorie, & libertatis æquor emensi fuimus. Lautrechius modo cum valido exercitu a Francisco Galliarum Rege in Italiam missus, transgressus Alpes, aggredi Neapolitanum regnum decrevit; ad copias vestras terrestres, maritimam quoque classem a vobis in eam expeditionem mitti postulat. Harum rerum fama ad Cæsarem perlata, Pontificem, quem per tot menses indigna servitute pressum tenuerat, ex arce eripuit; novit sibi bellum redintegrandum fore; militum in Romana urbe animos fractos; penuria omnium rerum conflictatos; pestilentie lue plurimos absumptos. Id unum spectat, ut inter fœderatos dissensionum semina suboriantur, ex quibus hoc, quod veluti corpus unum vehementer obsistere potest, divellatur, in diversas discissum partes, pristino robore prorsus destituatur; tunc se omnia ex sui voluntate, atque arbitrio facturum sibi persuadet. Quo magis sollicitos vos esse decet, ne materiam hanc veluti segetem illi præbeatis, qua magis ex nostris dissidiis, quam ex suis viribus rerum feliciter gerendarum opportunitatem comparet. Neque vero, ut ego existimo, vos illud movere debet, quod ajunt nonnulli, quos amplificandi imperii cura exstimulat, Reipublicæ tot sumptibus exhaustæ, tot egregie gestis de Apostolica Sede optime meritæ, hæc, atque majora deberi: vix ferendum esse Hispanis, indigne adeo Pontifice habito, urbes, atque oppida ultro concessa Reipublicæ, quæ prolapsas fere ad defectiorem civitates erexisset, pecunia, milite juvisset, ac sustentasset, duas exiguas negari urbes, quæ per multa annorum curricula sub imperio Veneto fuissent; non vi, non dolis quæsitæ, sed ab iis, qui illis superioribus tempestatibus potiebantur, ex testamento relictas, atque in nostrorum majorum potestatem traditas. Non eo inficias, justis titulis Flaminie urbes imperio Veneto accessisse; jus earum obtinendarum apud vos esse; at quis ignorat quæ superioribus annis sequuta sunt? quis nescit temporum rationes immutatas, Regum, ac Principum Christianorum in Venetum nomen conspirantibus armis, cum

ad

528

ad tantam rerum molem sustinendam impares essetis, id vos fecisse, quod ii, qui patenti mari modo ad sidera sese extolentibus, modo ad ima, & profunda se demittentibus undis, efficere solent, ut aliqua mercium jactura periculis undique circumseptam navim eripiant; idem vos coacti Patres egistis, cum partem imperii multiplici bello detenti prudenti consilio reliquistis. Verum non ejusmodi est rerum conditio, ut modo invito Pontifice ea retineantur, quae vos vestro presidio non ad imperium adjungere, sed Pontifici servaturos polliciti, ac professi estis: non majorum rerum eventus hoc immaturo consilio praeventendi sunt. Unicum vobis scopum praefixistis hujus provinciae dignitatem, incolumitatem, libertatem; huc tanquam ad praecalam metam cogitationes, consilia, facta dirigenda sunt: hac parta, quis ignorat nominis vestri gloriam praesentes non modo, verum eos, qui futuri sunt, mirificis usque ad caelum laudibus elaturos? vos servatores patriae, vindices Italicæ libertatis, Pontificiæ dignitatis auctores posteros appellaturos? Id si secus fiat, quem exitum consilia vestra, aut conatus habituri sint, haud facile divinare queo; cuncti quid hac in re a vobis decernendum sit, solerter expectant. Ne patiamini, obsecro, id homines de vobis cogitare, in consiliis capiundis plus parvæ utilitatis speciem, quam universæ Reipublicæ decus, ac dignitatem valuisse.

Commovit vehementer Patrum animos Trivisani oratio. At contra Aloysius Mocenicus, qui tum *Sapientis consilii* munereungebatur, oppositam Senatui suadens sententiam ita loquutus dicitur.

Oratio
Aloysii Mo-
cenicæ

Ea demum, amplissimi Senatores, vera, atque germana consulendi ratio est, si neque spe evedtus aniculus, neque timore pressus de gravissimis rebus consulat: illa enim illecti tutiora, ac salubriora postponimus; hoc dejecti excelsa omnia, ac praeclara perherrescimus. Qui vero neque nimia spe inflatus, neque immodico timore perterrefactus, sed, ratione tantum ducens, ad consilium accedit; is raro, ni fallor, labi, errare, ac decipi solet; cum omnia ex rei natura, non ex humanorum affectuum agitatione, ac perturbatione rimetur, atque expendat. Illud gravissima hac in re vobis statuendum esse arbitror, ne nimia Flaminie urbium cupiditas ab honesto abducat, neve

ti-

timor ad ea præcipites vos agat , e quibus revocare gradum minime liceat : id vobis eventurum certo conjicio , si & præsentem rerum statum inspicere , & prudentiæ vestræ acumine , tanquam ex altiori specula , qui maneant rerum exitus prospicere velitis . Flaminiae urbes restituere semper erit integrum ; illis exutos rursus recipere non erit . Utinam vero quid , iis modo redditis , futurum sit , aliqua ratione conjectura assequi possemus ; non ego is sum , qui Reipublicæ incolumitatem , Italiæ dignitatem , ac libertatem non æstimem ; qui nesciam tot labores a vobis susceptos , tot bella , tot pericula , in quibus per tot annos versatis , hoc unum laborum propositum præmium respexisse , ut tandem pacem cum dignitate obtineretis ; neve quempiam , qui suo arbitrato ceteris principibus dominari velit , pateremini . Sed an illud , redditis Flaminiae urbibus , consequuturi sitis , sedulo animadvertendum est : siquidem vereor , ne celeri hoc , ac præpropere Senatusconsulto & receptas urbes , quæ per tot annos in tutela imperii vestri quieverunt , amittatis , & in easdem , ac majores difficultates incidatis . Quem enim prædem , ac sponsorem Pontificis voluntatis habetis , cujus sæpe vel ingenii imbecillitatem , vel mentis levitatem , atque inconstantiam summo damno vestro experti estis ? Jam quidquid auri , aut argenti habebat , id fere omne Hispanis profudit ; urbes eorum potestati , atque arbitrio permisit ; quotidie vel minis terretur , vel pollicitis delinitur ; ulciscendæ civium injuriæ flagrat desiderio ; restituendæ in patriam Mediceæ familie cupiditate incenditur ; quæ , nisi Cæsari penitus adhareat , perficere se minime posse certo scit . Faciendane vobis tam fluxo , atque instabili fundamento magnarum rerum molimina ? At arbitror (quis dicet) Ravenna , ac Cervia restitutis , statim hostem se Cæsari Clementem declaraturum . Contra ego existimo , iis receptis , tanquam repagulis quibusdam solutum , quibus illius animus distinetur , & coercetur , illico pro Cæsare futurum ; spe hac tantum ali , ac sustentari , ne prorsus se Caroli potestati , & voluntati permittat . At sane qui vobis reddendarum urbium auctores sunt , illud non satis perpensis videntur , magnam semper & ad bellum agendum , & ad pacem firmandam hæc oppida opportunitatem habitura ; cum per illas Flaminia , ac Picenum facile pateant ;

ac ,

1528

ac, si se occasio obtulerit, nullo negotio vel populorum erga nos propensione, vel minime munitis urbibus, vel copiis nostris ea insidentibus, in nostrum sinum casura sint; aut si spes aliqua pacis affulserit, æquiores, ac honestiores conditiones habituri simus. Cur igitur ultro urbes illas reddendas vobis suadent, ex quibus bello, & pace tot commoda sunt futura? Neque vero minora Pontifex consequetur, qui si probe animadvertisset, prudentiumque virorum mentem exquisivisset, non ea de causa Sypontinum Archiepiscopum Venetias misisset; neque ita vehementer a Senatu illa sibi reddi petivisset, quæ non minus Reipublicæ damni, quam sibi detrimenti essent allatura; cum milite, pecunia, atque omnibus rebus destitutus sit, quæ ad illas tuendas maxime essent necessaria, ut statim receptæ in potestatem Hispanorum concessuræ videantur. Atque iis si semel potiti fuerint, quibus viribus, ac copiis expellentur? Undique Ecclesiæ ditiones ab hostibus vexantur, crudele, atque intolerandum imperium in populos exercent, urbibus præsidia imponunt. Quid interest, his adjectis, an intra Romane arcis mœnia Pontificem detineant, an undique circumvallata illius ditione, Orbito includant? Hoc igitur Pontificia dignitas; hoc salus continetur? tot acta superioribus annis fuere, ut Reipublicæ impensis defensæ urbes, tutatæ provinciæ non Pontifici accedant, sed hosti cedant? Reipublicæ pietas, religio, vetera, ac recentia in Apostolicam Sedem merita, præmia Cæsareanorum sint? Quasi vero labores a vobis suscepti, copię terrestres, maritime classes ad sublevandam Pontificiam majestatem instructæ non exiguo hoc præmio dignæ sint? Non occupatæ Venetorum armis Ravenna, ac Cervia fuere, vestrum imperium per suos Oratores urbes implorarunt; populi expetiverunt; Clementis Nuntius postulavit. Quod si animos vestros cupido totius Flaminie potiundi occupasset, an dubium est, quin statim singulis oppidis, atque urbibus consentientibus, finibus Reipublicæ fuisset adjecta? Testes Forolivienses, qui ut in vestram clientelam reciperentur, obnixè rogarunt; testes Bretinorenses, qui aliquando vestris sub legibus florere; testes denique Ravennates ipsi, ac Cervienses, qui Pontificiorum Prefectorum pertæsi ad vos supplices confugerunt, ut in suas urbes Veneti magistratus mitterentur, flagitarunt. Sed

vos honestatem, ac justitiam commodis vestris antetulistis, & illius provincie ruinas vestrorum militum, & Ducum virtute, ac viribus fulsistis. Quod Flaminia, & Picenum stetero, id totum vestrum est; & nisi coeptis institerimus, si nostris praesidiis urbes nudabimus, ne omnia labantur, atque in praecipua ruant, pertimescendum videtur. At quas urbes petimus, nisi illas, quae supra centum annos, nullo reclamante, universis assensientibus Principibus, vestri juris fuere, quae ab iis, qui tunc potiebantur, ex testamento Senatui relictae fuere? Opizo Polentanus Ravennae, Sigismundus Malatesta Cerviae haeredem Rempublicam instituire; multa onera adjecere, quibus publico aere persolvendis hodie quoque obstricti estis: Ravennam antiquam, ac praecalam urbem muris, ac propugnaculis ingenti sumptu instruxistis. An haec omnia a vobis omittenda sunt, ut populi desperatione adacti se Caesureanis dedant; vel ab iis, qui inexplebili siti imperii augendi tenentur, miseranda servitute premantur? Qui singula haec aequa lance aestimabunt, non dominandi libidinis, non injustitiae arguent; sed prudentiam quamplurimarum rerum usu confirmatam laudibus prosequentur. At Galliae, atque Angliae Reges Senatusconsultum de non restituendis urbibus reprehendent; immo, ut ego existimo, si quibus ad id statuendum adducti estis rationibus, accurate perpendere voluerint, Reipublicae factum probaturos non ambigo, atque aliquam rationem cum Clemente inituros, qua ea, quae per tot annos optimo jure possedistis, retinere possitis. Sin secus fiat, accisas omnes spes video, nullum vos ex tot sumptibus, Ducibus, copiis, quas in tuenda Flaminia absumpsistis, fructum percepturos; ac dum inane, & speciosum gloriolae nomen aucupamini, verae, & solide prudentiae virtutem omnem amissuros. In magnis rebus saepe cunctatione opus est; multa saepe accidere solent, quae difficillimis in rebus agendis maximo usui fuere; eventuum huminorum haud exiguam partem fortuna possidet; id vos tot bellorum varii exitus docuere. Extremum omnium illud est, despondere animum, atque ingruentium malorum timore praesentia bona deserere.

Hunc in modum verba habuisse Mocenicum fertur, qui cum referendae ad Senatum sententiae jus ex magistratu haberet, ita decernendum statuebat: Rempublicam, ut communi-

bus

1528 *bus fœderatorum rebus confuleret, rogatam Ravennæ, ac Cerviæ urbibus præsidia imposuisse; inde non modo Flaminiam, ac Picenum, sed Bononiam quoque, atque eam, quæ trans Apenninum est, Ecclesiæ ditionem servatam esse: modo si postulatis annuat, id summo cessurum omnium detrimento; cum præcipue oppida, atque arces Apostolicæ Sedis in Cæsareanorum potestatem vel vi, vel ditione redactæ sint: quocirca de iis restituendis nihil certi Senatam statuere posse, ni melior fortuna Pontifici, ac fœderatis accedat. Quod vero ad Antistites nominandos spectat, petere Rempublicam, ne illi a Clemente ea denegentur, quæ reliquis Christianis Principibus concessa sunt, penes quos constat priscum hunc morem adhuc vigere: eo sæpius maximis incommodis, quæ ob Antistitum absentiam accidere solent, obviam itum; per multas successiones temporum apud Senatam nominandorum Antistitum jus fuisse, qui a Pontifice Maximo populorum pastores postularentur, æquitati consentaneum, neque sacris legibus adversum videri; deberi hoc Venetæ Reipublicæ, quæ imperii, ac religionis eadem fundamenta jecerit; pro illa tutanda, & servanda non thesauris, non viribus, non vitæ civium pepercerit; labanti Apostolicæ Sedi opem tulerit; pro illius dignitate, atque auctoritate acerrime certaverit; & si quando, hac potissimum tempestate non exiguis argumentis patefecerit: sperare id, quod vehementer optat, a Pontifice consequuturam. In hanc sententiam Senatusconsultum Aloysius Mocenicus tulit. At reliquis Collegii Patribus fatius visum est, si orator ad Clementem deligeretur, qui coram iis de rebus ageret: interea Pontifici de libertate, & incolumitate gratulatum; gratiæ actæ, quod amantissimis literis, Sypontinoque Archiepiscopo Venetias misso, propensam erga Rempublicam voluntatem patefecisset: eadem Senatus decreto Archiepiscopo significata, oratorque Gaspar Contarenus est declaratus.*

*Senatus
Decretum de
oratore ad
Pontificem
mittendo.*

*Gaspar Cb-
tarenus ad
Pontificem
oratur.*

Et jam belli redintegrandi acriori animorum obstinatione, ac majoribus viribus, prorsusque abjiciendæ pacis certiora signa videbantur: quamvis enim Insubrum provinciam Sfortiæ restitutum Cæsar haud inficiaretur, atque a pace cum Venetis, aliisque fœderatis minime se aversum ostenderet; attamen omnia inter illum, Galliæque regem adeo plena suspicio-

nis erant, ut neuter alteri fatis fideret; abnuente rege, ex Italia exercitum se reportaturum, ni prius filios in potestatem haberet: Contra Carolus prius copias amovendas fore; deinde filios traditurum se pollicebatur: utrique ajebant, obsides apud Anglum servandæ fidei se daturos. Verum cum nulla ratio rerum constituendarum iniri posset, omni spe pacis accisa, cuncti foederatorum oratores, Galli nempe, Angli, Veneti, Florentini, ac Mediolanenses Cæsarem, qui tunc in Burgenfi civitate erat, adeunt; abeundi licentiam petunt, bellumque foederatorum nomine Cæsari indicunt; quod cum hilari fronte excepisset, statim Gallos, Venetos, ac Florentinos oratores ad oppidum, quod triginta passuum millia ab ea urbe distat, duci jubet, armatorum militum, & sagittariorum custodia adhibita, omnique vel pertractandorum negotiorum, vel epistolarum conscribendarum facultate adempta: Mediolanensi, utpote qui illi subditus esset, ne suo injussu discederet, injunctum est: adversus Anglum nil actum. Istius facti nuntio vulgato, mirifice omnium foederatorum animi commoti sunt, Senatusque statim Franciscum Regem per oratorem hortatus est, ut jam nudatis, ac patefactis Cæsaris conatibus obsisteret, Angloque, ut in id ipsum contenderet, suadere niteretur: cum interea Lautrechius Bononia discedens, per Flaminiam, & Picenum iter in Neapolitanum regnum arripuisset, & iiij. idus februarii ad Truentum amnem, qui Ecclesiæ ditiones a Neapolitano regno determinat, pervenisset, præmissis Venetorum copiis, quarum pars altera Pisano legato, ac Valerio Ursino, altera Petro Pefareo oratori, & Camillo Ursino parabant: hæ ulterius progressæ Civitatulam occuparunt, mox Sulmonem, atque alia in finibus Pelignorum oppida, quæ sponte deditioe facta, nostris sese adjungebant, inter quos summam virtutis, ac fortitudinis laudem Andreas Civranus patritio genere ortus tulit. Is quingentorum Epirotarum equitibus Præfectus impigre omnia munera militaria obeundo hostibus summum terrorem incusserat, quocumque se verteret, celeritate, ac robore belli fulmen videbatur; excursionibus adjacentium provinciarum populos adeo terruerat, ut nihil adversus nostros moliri auderent. Totius exercitus copię ad Divi Firmi oppidum lustratæ sunt: in eo triginta ped-

*Oratores
foederatorũ
abeundi ve-
niam a Cæ-
sare petunt,
bellumque ei
indicunt.*

*Oratores
Galli, Vene-
ti & Floren-
tini in cu-
stodiam tra-
diti.*

*Lautre-
chius ad
amnem
Truentum.*

*Veneti Ci-
vitatulam,
& Sulmonẽ
occupant.*

*Andree Ci-
vrani Epi-
rotarum
equitũ præ-
fecti virtus.*

1528

Araufonensis, & Vastius exercitum Roma educunt.

ditum millia recensita, præter cataphractos, ac leviores equites, & fere omnium rerum, quæ ad bellum gerendum necessaria forent, immensos apparatus. Quarum rerum fama Araufonensis Princeps, ac Vastius Marchio permoti Roma exercitum eduxere, viginti aureorum millibus nuper a Clemente persolutis, quibus reluctantium militum animos, neque facile se avelli patientes, lenivere: quatuordecim millium numerum fere æquabat; cum, ut dictum est, plurimos pestilentiae lues absumpsisset; multi præda, ac direptionibus ditati exercitum reliquissent.

Vademontius & Longhavallius a Lautrechio ad Pontificem missi.

Episcopus Pistoriensis Pontificis Legatus ad Gallum.

Anglia Regis, & Eboracensis litera a Casalio ad Senatum allata.

Dum hæc a Lautrechio agerentur, Clemens, Senatus Venetide Flaminiae urbibus decreto audito, vehementer exarsit; nuprius Ravenna, ac Cervia a Venetis restituerentur, foederi nunquam adhæsurum professus; idque in causa fuit, ut Vademontio, & Longhavallio, qui statim atque Orbitum pervenisset, a Lautrechio ad illum missi fuerant, ut omni ope in communem societatem asciscere niterentur, moras necestendo cum nihil certi respondisset, tandem occasione arrepta Pistoriensem Episcopum ad Gallorum Regem oratorem mitteret, ut consiliorum suorum rationes aperiret: non se alieno a foederatis animo esse; verum milite, pecunia, viribus destitutum, nullo se adjumento amicis futurum; cum præcipue Ravennæ, ac Cerviæ urbes a Veneto Senatu retinerentur, quæ nisi in suam potestatem concessissent, nunquam consilia immutatorum: eo tantum se communibus rebus opitulari posse, si auctorem se pacis præberet: quapropter Regi se in mandatis habere, diceret, ut quamprimum in Hispaniam profectus Cæsarem gravissimis verbis ad pacem amplectendam hortaretur. Rex veritus, ne diversa cum Cæsare consilia haberet, transitu in Hispaniam prohibuit; Reges, ut Pontificis gratiam aucuparentur, per literas, atque oratores cum Senatu agebant, ut Flaminiae urbes illi traderet. Gregorius Casalio Henrici nomine cum illius, atque Cardinalis Eboracensis literis ad Patrum Collegium accessit, quibus ad dedendas urbes Senatum hortabatur. Ea res non parum Patribus molesta fuit, oratorique Reipublicæ nomine in Anglia moranti mandatum est, ut summam, quam ea ex re molestiam acceperat, Regi exponeret; malevolorum hominum ne sermonibus aures præberet,

qui

qui diffidia ferere, principumque animos disjungere nituntur, ut hac præsertim tempestate dissociatas fœderatorum mentes in communem perniciem accendant. Ad hæc rationes, quæ ad id Senatusconsultum coegerant, explicet; nihilque ob eam rem de summa in sanctissimam Sedem reverentia, atque observantia imminutum testetur. Cum Turonensi Comite, quem nuper oratorem ad Clementem Gallus miserat, ut ad fœdus instaurandum suaderet, Pontifex idem conquestus est, se invito Ecclesiæ oppida Senatam retinere velle: adjecit statim, Ravenna, atque Cervia a Republica receptis; Mutina, ac Regio a Ferrariensi Duce sibi traditis, nulla mora interjecta, fœdus amplexurum. Id Turonensis Gallo, atque Anglo oratoribus significaverat, per eos hortatus, ut quæcumque in gravissima re Pontificem remorari possent, statim a Republica præciderentur. Senatus decreto responsum est; mirari tam perturbato rerum statu Pontificem, qui in unicam Italiæ libertatem, & dignitatem incumbere, atque, ut illam a Cæsareanorum insolenti dominandi libidine eriperet, enixe contendere deberet, modo totum in re, quæ nullum ad eventum summam momentum haberet, defixum esse; cum præsertim ad illum orator designatus fuisset, qui propediem de Reipublicæ negotiis cum illo esset acturus.

Clemens est Turonensis Galliæ oratore de Venetis conquiritur.

Inter hæc agenda, Cæsareanorum copiis in Neapolitanum regnum ingressis, de bello administrando diversis inter primores sententiis certabatur. Vastius recta adversus fœderatos proficisci, extremamque fortunæ aleam experiri suadebat; id vel majore militum numero, vel nondum omnibus nostrorum collectis copiis, haud difficile fore; cunctatione Cæsaris vires imminui, cum quotidie, ut varia, ac levia ingenia gentis sunt, quamplurimi ad Gallos deficerent; neque pecuniæ fatis ad continendos sub signis milites suppeditaretur; prospere confecto prælio, omnia in suam potestatem oppida, quæ fœderatis accesserant, concessura: depulso a Neapolitanorum cervicibus bello, reliquias in Insucribus confectum iri. Nonnulli contra tutius arbitrabantur, si loco & situs natura munito, & com meatibus importandis idoneo, castra locarentur, atque observato quid hostes agerent, inde consilia caperentur; potiusque intra Neapolitanæ urbis mœnia se reciperent, quam momento de amplissimi

Cæsareanorum Ducum de bello administrando diversæ sententiæ.

1528

regni possessione decernerent : nam Neapoli, quod caput est, conservata, nihil reliquis pertimescendum esse ; cum praesertim Amalphitanum principem, ac Fabricium Maramaldum magna militum, & indigenarum copia, obviam, ut illos exciperet, profectum fuisse nunciaretur : bellorum eventus non a fortuna, ac temeritate, sed a prudentia, & consilio pendere ; summos imperatores quamminimam se incertis rerum successibus credidisse, eam demum ingentem victoriam ratos, qua, nullo militum, civiumque effuso sanguine, citra ullam jacturam hostes superarent : foederatorum copias licet magna hominum opinione oppugnare Neapolitanum regnum adortas, non minoribus incommodis premi ; Gallorum impetus mora, ac tarditate resisti ; tot gentibus conflatum exercitum : tot Principum stipendia merentem, qui non eodem animo bellum amplexi, non eodem spectant, difficillime in officio contineri : his itaque fieri posse, ut non multorum dierum intervallo moles haec, quae nunc perniciem istius regni minari, ac portendere videtur, in se ipsam tandem collapsura sit. Hujus sententiae suavor Alarco erat, cujus auctoritatem reliquis sequutis, per Capuanos fines Neapolim contendere decretum est, cum ad Trojam castrametati fuissent, opportuno ad comiteus loco.

*Cæsareani
se recipere
Neapolim
statuunt.*

*Lautrechii
de praelio
committendo
sententia.*

Lautrechius re audita, minime omittendam praelii conficiendi occasionem censuit, magna spe rerum praecclare gerendarum permotus, cum jam Salassianae copiae accessissent, ac propediem Venetorum, & Florentinorum adfuturæ essent ; equitatu hoste, ac bellicorum apparatus copia superior foret ; atque adeo Cæsareanorum militari licentia, peltiferae luis contagione fractas corporum vires, immutatos animos ita cerneret, ut prope robur, ac disciplinam militarem amisisse viderentur. Hostes de Lautrechii adventu certiores facti, Troja egressi, in editiori colle, qui planitiei imminet, castra locavere : instare Lautrechius, atque adversus hostes progredi, licet nondum Venetæ, ac Florentinae copiae advenissent ; instruere exercitum ; provocare hostes ; multis tormentis explosis perterrefacere : illi intra vallum coacti, praelio abstinentum rati, atque loci eminentia tuti, equites nonnullos tantummodo, ac sclopetarios, ut levioribus certaminibus cum hoste configerent, emisere. Galli propius ad castra hostium

accedebant, ut tandem ex æquo adversus illos tormenta jacere intra vallum possent: & quamvis major militum copia e castris emissâ fuisset, prohibere Lautrechium, quin collem occuparet, minime potuere. Itaque recepere se hostes, atque alio loco ex adversa parte Luceriam versus castra circumdudere. Verum cum Horatius Baleonius cum selectis Florentinorum militibus supervenisset, statimque Pisanum legatum, & Camillum Urfinum cum Venetis adfuturos ferretur, Cæsareani recta Neapolim contendere, atque in mœnibus amplissima urbis omnem spem belli reponere statuere. Germanorumque ac militum præsidio ad decem millium numerum urbem firmarunt; summa diligentia, ac celeritate undique convehi frumenta, & ceterarum rerum, quæ ad victum opportuna, ac necessaria forent, copiam edixere. Cum Lautrechius iusto prælio cum hoste certare, ut maxime concupiverat, minime potuisset, undequaque adjacentia oppida, atque urbes in suam potestatem, vel vi, vel deditione redigere, antequam Neapolim oppugnandam aggrediretur, decrevit. Petrum Navarrum cum Vasconibus, & Horatium Baleonium cum Florentinorum copiis, quas cohortes nigras vocant, ad Amalphim invadendam, quo Princeps valido militum præsidio se receperat, misit; qui, acri prælio oppugnata urbe, per vim potiti, direptione, & ruina fœdaverunt. Pisanus legatus cum Camillo Urfino, duobus peditum millibus, Asculana urbe occupata, Tranium, Molam, Pulinianum, Monopolim populorum deditione recepere; cum in eorum animis Veneti nominis memoria adhuc infixâ esset. Eadem fortuna Barulo, atque aliis Apuliæ urbibus Lautrechius est potitus, ut nihil Cæsareanis in Apulia præter Manfredoniam superesset, cunctique illius provinciae proventus in Lautrechii potestatem concesserint: Venetorumque copiis ad eam oppugnandam relictis, adjectisque duobus peditum millibus, centum cataphractis, ducentis levioribus equitibus, quibus ea regio tueri posset, ipse cum reliquo exercitu Neapolim contendit; quacumque progrediretur, oppidorum, atque urbium civibus erga Gallorum gentem propensis, sponte illius imperium amplectentibus. Cumque jam obsidione premere, atque oppugnare urbem decrevisset, mille ab ea passus castra locavit, tentorio suo majori militum robore, lo-

*Cæsareani
Neapolim
ingredi statuunt.*

*Fœderatorum
progressus.*

*Amalphim a
Navarro &
Baleonio
capta & direpta.*

*Apuliæ Urbes a Venetis Ducibus occupatae.
Lautrechii progressus.*

Lautrechius Neapolim cum exercitu proficiscitur.

1528

co natura munito , atque ad obsessos quamplurimis incommodis afficiendos opportuno (*Collem regalem* vocant) posito .

Venetæ triremes ad Apuliæ oras .

Petrus Lædus in Cretam contendit ad agræsiū tumultus compescendos .

Hermolaus Maurocenus , & Camillus Ursinus Mæfrædoniam obsident .

Andreas Civranus obiit .

Brundisium a fœderatis occupatum .

Bernardo Sagredo Brundisii arcis oppugnatio committitur .
Triremes a Lautrechio Neapolim vocatæ .

Interea cum classe Veneta Corcyræ reparata , quæ sexdecim triremibus constabat , legatus in Apuliam pervenerat : nam Petrus Lando imperator , ut agræsiū nonnullorum tumultus , qui Cydone in Creta insula excitati fuerant , compesceret , eo navigare coactus fuerat . Legatus totam Apuliæ oram legere ; confirmare populos ; spe mitioris Reipublicæ imperii allicere ; ad deditioem sollicitare : cum adhuc Hydruntum , ac Brundisium , quæ Venetis paruerant , minime ad nostros accessissent . Manfredoniam urbem Hermolaus Maurocenus sinus Adriatici Præfectus cum nonnullis triremibus mari , Camillus Ursinus terra oppugnare ingenti conatu adoriuntur ; obsidione cingunt ; Ranutio Farnesio cum ducentis equitibus , Hieronymo Cremona cum totidem peditibus mœnibus egressis , ut nostros inopinatos offenderent , Andreas Civranus Epirotarum equitum Præfectus , pugnae impetu excepto , egregie cum hoste congressus tandem fudit , atque intra mœnia non sine multorum cæde , & captivitate compulit : quod supremum illius facinus fuit ; nam postea morbo correptus summo omnium dolore ob militarem scientiam , ac fortitudinem , quam liberalitas , & magnanimitas comitabantur , excessit . Brundisium nuper in nostrorum potestatem venerat ; arcem Cæsareani valido militum præsidio tuebantur , quam legatus quater tormentis instituerat , illiusque rei curam omnem Bernardo Sagredo trierarcho , juveni impigro , ac solerti mandaverat ; qui cum , exsensione maritimarum copiarum facta , aditum in eam non sine magna illius potiundi spe moliretur ; Lautrechii jussu cunctis triremibus Neapolim versus revocatis , victoria , quam jam præmanibus habebat , repente intercepta est . Cæsareani cum celerrimo victoriæ cursu tot oppida vel vi , vel deditioe capta in hostium potestate esse cernerent , id unum sibi superesse animadvertabant , si totius regni caput servaretur . Omni itaque conatu præsidiis militum Neapolim firmare ; frumentum , ac victui necessaria convehere ; quæque ad amplissimam urbem incolarum ingenti numero refertam tuendam sufficerent , comparare ; ad viginti quinque millia frumenti sextarium e Sicilia Hispanis

spanis navibus advecta fuerant; præterea mille pedites adven-
nerant. Lautrechius cum terra undique urbem circumfedisset,
ut mari intercluderetur, obnixè nitebatur, Philippinoque Au-
riæ mandaverat, ut octo, quæ illi parebant, triremibus, ne
qua in civitatem annona importaretur, sæpius excurrendo,
maria infesta redderet. Verum non is erat numerus, qui ad
rem perficiendam, vel ad impetum hostium sustinendum, si
instructis navigiis portu exirent, par esset; continuo Venetos
Duces urgebat, ut quamprimum Neapolim se conferrent, ut
iunctis viribus, hostes ad omnium penuriam redigerent.

Is erat rerum Italicarum status, cum in Gallia, Anglia,
atque Hispania undique belli classicum personaret; in primis
id summopere optante Francisco Gallorum Rege, ut commu-
nibus cum Anglo viribus, quemadmodum fœdere cautum
erat, in Belgium impetus fieret; cuius potiundæ provinciæ cu-
pido mirum in modum animum inceserat. Itaque prædas age-
re, excurrere in Belgii fines suos iusserat, id initium belli fo-
re ratus. Belgæ sua tantummodo tutari, avertere hostium im-
petum iussi, intra suos se fines continebant; cum Cæsaris so-
ror Margareta, quæ iis ditionibus præerat, bellum cum Gallo
perhorresceret. Henricus quoque se eo implicari bello mole-
ste ferebat, quod negotia, quæ inter Anglos, ac Belgas, qui
utrinque sæpe comitant, & exerceri solent, non exiguo sui
regni detrimento abrumpi cerneret; licet illi oppida quædam
ex fœdere cum Gallo contingerent: quocirca varias morarum
causas nectendo tempus differre; nil hostile moliri; ita ut
Gallus, illius voluntate perspecta, consilium de invadendo
Belgio immutaret, maritimisque amborum classibus Hispanias
aggrediendi consilium aperiret. Quapropter cum Henricus Ba-
toviensis Episcopum in Galliam misisset, qui Regi suaderet,
ut auctis viribus, ac copiis, cuncti conatus in Italicam expe-
ditionem, reliquis prætermisissis, intenderentur, nil de pace in-
ter Belgas, Gallos, atque Anglos immutatum est; cum præ-
fertim illud consilium, Lautrechio Neapolim oppugnante, pla-
ceret; neque a Veneto Senatu improbaretur, qui confici bel-
lum Italicum summopere cupiebat; ac ne Reges alio intenti
studium quo in illud incubuerant, aliqua ex parte remitte-
rent, pertimescebat. Nam Cæsar, ut rebus suis in Italia laben-

*Franciscus
Gallia Rem
Anglos con-
tra Belgas
incendit.*

*Gallorum
incuriones
in Belgas.
Margareta
Cæsaris so-
ror Belgii
Præses.*

*Batovien-
sis
Episcopus
ab Angliæ
rege in Gal-
liam mis-
sus.*

1528

tibus opem ferret, ac foederatorum vires a Neapolitana expeditione averteret, mittere in Italiam Henricum Ducem Brunsvicensis decreverat, ut, cum Antonio Leva conjunctis copiis, distineret hostes, atque in Gallia Cisalpina impetum faceret.

Rumor de Germanicis apparatibus.

Ea re summopere Senatus Venetus commovebatur, quod omni conatu suos fines Caesareanos aggressuros cerneret, quotidieque perferretur, Oeniponte decem millium militum delectum haberi; Tridenti frumenta comparari; bellica tormenta, atque omnia, quae ad oppugnandas urbes spectant, cogi; Fiesæ, quae trium dierum spatio ab Oeniponte distat, decem Suevorum millia expectari; ad hæc mille ac quingentos equites: quocirca nihil prætermittendum Patres ducebant, ut hostium impetum sustinere, urbes, atque agros ab illorum injuriis tueri possent.

Venetorum militum delectus.

Primum duodecim millium peditum delectum haberi jussere; & quoniam assiduos bellorum motus, quibus Italia agitabatur, rerum omnium, & præcipue annonæ caritas subsequuta erat; neque milites stipendio, quod quibusque triginta sex diebus persolvebatur, quae illis necessaria forent, comparare poterant, Senatus decreto ad tres nummos aureos publica pecunia aucta, singulis centenis militibus honoraria quindecim adjecta stipendiorum summæ, quae fortioribus, atque præstantioribus militibus impertirentur. Plurimi præterea delecti a Senatu ductores, ac militum Præfecti, quibus, ut celerrime milites deligerent, injunctum; in his Antonius Ripa, cui, ut quadringentos pedites Transpadanos cogeret, mandatum est: Hector Manfredus Faventinus, ut totidem ex Lamonii valle colligeret: Bellus Bellus Forolivienensis trecentos; Hieronymus Patavinus centum conflaret, atque cum iis ad lacum Benacum custodiendum proficisceretur: Comes Hieronymus Giacius ducentos seligeret; Sicardo Rhætorum Præfecto, ut trecentos illius gentis pedites per tres menses ære publico pugnatos, in Cisalpinam Galliam duceret; quatuor præterea Helvetiorum millia, missa in eas regiones pecunia, evocandos censuit; Oratorique apud Gallorum Regem jussum est, ut statim illum adiret, ac de hostium apparatu certiore faceret, atque obnixè hortaretur, ut tria Germanorum peditum millia transgredi Alpes juberet, totidemque Reipublicæ sumptibus adjicerentur, atque

Veneti stipendia militibus augent.

Præfecti militum a Senatu delecti.

Veneti pecuniam in Helvetios mittunt ad milites conscribendos.

acrius

acrius rebus urgentibus, cum summam auctoritatem apud Helvetiam gentem habeat, ut tria millia, si opus fuerit, Venetorum ære militaturos, ab ea Republica mittantur, agat: in Græciam præterea, & Dalmatiam missi, qui leviorum equitum magnum numerum in Italiam adveherent. E Piceno Urbinas Venetarum copiarum Imperator in Galliam Cisalpinam venire iussus, ut statim arces, atque urbes inviseret; præsidii firmaret; & quæcumque ad Venetam ditionem servandam necessaria forent, sedulo perficeret. Patriciæ quoque gentis a Senatu, ut præcipuarum urbium custodiæ præessent, designati sunt; octo Veronam missi, Zacharias Aurius, Philippus Cornelius, Alexander Donatus, Ambrosius Contarenus, Hermolaus Barbarus, Augustinus Canalius, Laurentius Sanutus, Joseph Baudarius; singulis vigintiquinque milites attributi, quibus, & portas, & plateam, atque alia loca tuerentur. Petrus Sagredus, ac Hieronymus Diedus, ambo a prima juvena terrestri militiæ affucti, qui magna apud cives virtutis opinione florebant, alter Patavium cum centum & quinquaginta peditibus; Tarvisium alter cum totidem destinati sunt. Missus præterea in Galliam Andreas Rubeus, ut Regem de præsentis rerum statu moneret, atque ad Italicam expeditionem accenderet; ut Germani quamcellerrime progredierentur, Helvetiorum militum delectus haberetur, pecunia a Rege submitteretur, omni studio laboraret. A Florentinis quoque, ut Galliæ Cisalpinæ, quibuscumque rebus possent, suppetias ferrent, petitum; in qua si hostibus obsisteretur, Neapolitanum bellum prospere confectum iri, eorumque Rempublicam nullis hostium incursums objiendam fore.

Nunciis de Cisalpinæ Galliæ discrimine ad Regem perlatis, cum magnum Reipublicæ, haud exiguum cunctis foederatis certamen imminere existimaret, paulo attentius, qua ratione propelli hostes possent, disquiri cœptum; cum vereretur, ne Lautrechio Neapolim obsidenti, conjunctis copiis, victoriam e manibus eriperent; aut, nisi validioribus præsiidiis Gallia Cisalpina firmaretur, a Neapolitana expeditione nostri averterentur. Itaque statim decem Germanorum peditum millia, quo numero continebantur illi quos pridem Respublica petierat; duo præterea Gallorum millia, quingentos cataphractos hastatos equites

*Græcorum
& Dalma-
tarum equi-
tū delectus
a Senatu
habiti.*

*Urbinas in
Cisalpinam
Galliam vo-
catur.*

*Patricii
Veneti ad
custodiam
urbium mis-
si.*

*Andreas
Rubeus in
Galliam
proficisci-
tur.*

*Veneti a
Florentinis
subsidia po-
sulant.*

1528
Franciscus
Gallorum
Rex Fran-
ciscum Bor-
bonium in
Italiã mittere decrevit.

Brunsvicë-
fis Dux ad
Inclusam,
Bellum in
Venetos de-
nunciat.

Brunsvicë-
fis Pische-
riam, &
Rivoltam
occupat.

Hieronimi
Canalis
virtus.

in Italiam mittere decrevit. Franciscum Sancti Pauli Comitem, Borbonia gente clarum, ac propriis virtutibus magnum apud omnes nomen adeptum, exercitus imperatorem declaravit. Verum Brunsvicensis Tridento movens per Agriensem vallem usque ad Veronensium fines pervenerat, statimque ad Inclusæ locum nuncium cum literis miserat, qui exercitui copiam transfundi postulavit, & a nostris Veronam, deinde Venetias est missus: is cum bellum Ducis nomine Reipublicæ denunciaffet, statim absque responso est dimissus. Hostes Inclusam, atque Crociaram transgressi, ad Athesim fluvium pervenere, agrumque Veronensem ingressi direptionibus, incendiis vastavere; Pischeriam, Rivoltam, & alia nonnulla Benaci lacus oppida deditione accepere: hisque prosperis rerum eventibus elati castra se ad aliquam ex Reipublicæ urbibus oppugnandam admoturos præferebant. Constabat Brunsvicensis exercitus duodecim circiter Germanorum millibus, annona, tormentis, ceterisque militaribus rebus instructus, ut diu sub signis tuto contineri posse videretur. Verum Galli fama magis, quam re ipsa præsentibus rebus opem ferebant; cum hostis jam in Reipublicæ finibus adesset, ac brevi sua consilia, & conatus explicaturus esset. In Urbinate omnis rerum summa sita erat: is cum aliquantisper Veronæ, hostium itinera accurate observando, moratus esset; mox Brixiam profectus, validiorique præsidio urbe firmata, inde Bergomum, cujus oppugnandi consilia agitare hostes certum erat, se contulit; ac præter milites magnam agrestium copiam, qui in vicinis convallibus degunt, fidelissimique semper Veneto nomini fuere, in civitatem induxit; illam agere, ac vallo cinxit, brevique ad hostium impetus excipientes instruxit: atque ut eos distineret, itineraque moraretur ab oppidanis aut de facienda deditione, aut de pecuniæ multis persolvendis agi jubebat, ut interim præcipuas Venetorum urbes muniret, ac firmaret; cum interea leviores equites, qui in præsidiis illarum erant, improvise exeuntes assiduis incursionibus Germanos sollicitarent, neque parvis molestiis, commeatuum aversione, atque aliis incommodis afficerent. Eluxit inter hos Hieronymi Canalis virtus, ac fortitudo, qui cum quingentis Epirotarum equitibus, quos nuper e Dalmatia deduxerat, multa, eaque egregia facinora edidit.

Verum Brunsvicensi votis minime successus pares fuere; nam vel comneatum inopia, qui a nostris intercipientantur, vel haud iusto copiarum numero, qui ad oppugnandas urbes mœnium circuitu, militum custodia ad quoscumque hostium impetus excipiendos satis validas, necessarius fuisset, spe dejectus alio consilia vertere coactus fuit, nullaque in re, nisi vastationibus, incendiis susceptam expeditionem posterorum memoriae commendavit. Nam Mintio trajecto, per Brixianum, ac Bergomatem agrum, ponte ad Trevium ab Antonio Leva strato, trans Abduam annem exercitum duxit, ubi ab illo exceptus simul ad Laudem obsidendam copias admovere: cum prius Insubrum Dux de hostium adventu a Gabriele Venerio certior factus, Brixiam profectus esset. Veneti milites, qui Laude erant, ac Joanni Paulo Sfortiae notho fratri Ducis parebant, fortiter urbem tutati, cum irruentes hostes saepius non sine ingenti caede repulissent, tandem per vim illius potiundae spem deserere coegere, ita ut obsidione pressam, fame domitum iri arbitrarentur; nondum enim collectis frugibus, ingens annonae caritas civitatem oppresserat. Verum cum pestifera lues inter Germanos grassari, cunctarumque rerum inopia laborare exercitus coepisset, quamplures per Helvetios, ac Rhætos in patriam se subducebant; denuoque urbem aggredi Ducibus statuentibus, tumultu oborto, mille Comum versus iter arripuere; reliqui tormenta a Laude amovere, duobusque tantum Germanorum millibus exceptis, ceteri Como in Germaniam profecti sunt. Dux Brunsvicensis cum nihil momenti in Gallia Cisalpina gessisset; neque alicui adjumento Cæsareanis, qui in Neapolitano regno erant, fuisset; palantes milites, pecuniam absumptam, spes omnes accisas cerneret, per lacum Comensem, trajectis Alpibus, unde exierat, in Germaniam se contulit. Illum in itinere Calatiæ Comes, ac Mercurius Bua Bergomo exeuntes insequuti, extremam agminis partem aggressi, haud exiguum detrimentum intulere; cum interea quam plures Germani, qui castra deseruerant, ab incolis exuti, & contrucidati fuissent.

Germanorum expeditionis hic finis fuit, quo plurimum eorum, qui pro tuendo Neapolitano regno laborabant, atque illorum in primis, qui Neapoli obsidione premebantur, animis

1528

Brunsvicensis ab Antonio Leva exceptus ad Laudem obsidionem proficiscitur. Franciscus Sfortia Brixiam se conferit. Joannes Paulus Sfortia Laudem tuetur.

Brunsvicensis in Germaniam regreditur.

1528

nis terroris injectum est; cum nullum terra aliunde sibi subsidium parari optime nossent; Puteolisque, atque aliis circumadjacentibus oppidis in Lautrechii potestatem redactis, nil prorsus annonæ in urbem importaretur; Philippinusque Auria cum octo Genuensium triremibus infesta maria redderet, ac sapius commeatus, qui navigiis invehabantur, interciperet, brevique Veneta classis adfutura esset; inde circumseptos undequaque mari, terraque fame ad deditonem compulsus iri. Imminentium itaque periculorum molem animo versantes, antevertere hostem, atque ante adventum Venetæ classis configere cum Auria decreverunt. Quamobrem Ugo Moncata, Prorex Neapolitanus, præter sex triremes, biremes quatuor, duas celoces ad prælium instrui jussit, hisque aggredi Aurianas triremes parat, vel militum virtute, ac robore, vel navigiorum numero, quo superior erat, victoriam se adepturum ratus; qua spe multi ex proceribus inflati, veluti certam manu victoriam tenentes, triremes conscendere: in primis Moncata, deinde Vastius Marchio, Princeps Salernitanus, Ascanius Columna, Joannes Gevara, atque alii, quos prælii spectandi haud incuriosa voluptas ceperat. Universæ classi præerat Sanctacrucius cum nongentis tormentariis militibus. Portu itaque proVecti, prandio primum ad Capreas, insulam, hilariter sumpto, instructa acie ad hostem invadendum proVecti sunt, qui cum suis triremibus in Amalphi litore prope promontorium, quod Ursum vocant, detinebatur. Auria neque inopinato hostium adventu motus, quippe qui jam ab exploratoribus omnia noverat, neque impetu perterritus, maritimarum rerum experientia, atque usu excellens, prælium minime detrectare, sed strenue hostes excipere statuit. Ipse cum quinque triremibus ultro adversus hostes progressus Lomellinum admonuit, ut, tribus aliis triremibus longe in altum specie fugæ deductis, dum cum hoste configeret, inardescente pugna, a latere, ac tergo omni conatu invaderet. Consilio vel virtus, vel fortuna favit; nam Philippinus obviam hostibus factus, ingentique tormento, quod *Basiliscum* vocant, e sua triremi disploso, Moncatæ triremis perculsa est, ac momento quadraginta milites, in quibus triremis Præfectus, absumpti sunt: reliquis deinde minoribus tormentis excussis, ingentem

Sanctacrucius Hispanica classis imperator Philippinæ Auriam aggreditur.

stra-

stragem edidit. Contra vero ab hostium tormentis Præfectus Aurix interfectus, navarchus vulneratus; cumque propius accessissent, sclopettis, atque aliis armis res agebatur, Genuensibus hostium ictus celeritate, ac dexteritate eludentibus. Dum acerrime utrinque pugnatur, tres, quæ cum Lomellino erant, triremes supervenere, impressioneque facta, victoria Aurix aspirare cœpit: nam Moncata vulneribus confossus, lapidibus, atque ignibus, qui e malis triremium jaciebantur, obrutus, dimicans occubuit. Quatuor triremes hostium demersæ, biremes captæ, duæ tantum, victoriam penes hostem esse, cum animadverterent, vix fuga saluti consulere. Vastius Marchio, atque Ascanius Columna, Princeps Salernitanus, Sanctacrucius, Camillus Columna, atque alii nobilitate, & virtute clari in potestatem Aurix venire: occisorum numerus supra mille fuit, quamvis non sine Gallorum clade.

Deiæctis maritimo prælio hostibus, Lautrechius spe Neapoli potiundi erectus, certum victoriæ appropinquantis fructum prope tenere videbatur, atque eo magis, quod Petrus Landus Venetæ classis imperator cum viginti triremium numero supervenerat; qui prius in Apuliam profectus, cum in Massensem sinum se recepisset, omnia oppida, quæ ex fœdere Venetis contigerant, adeptus fuerat, nempe Tranium, Molam, Polinianum, Monopolim, Iapigium, atque Brundisium, cujus urbis tantum arces a Cæsareanis tenebantur; Augustinoque Amulio Legato totius oræ, atque urbium custodiam mandaverat. Ipse Neapolitana litora legens, sex triremibus Cajetæ, totidem Cumis ad propugnandam oram positis, cum reliquis maria urbi proxima præterlabens, adeo clauserat, ut nil commeatuum ad hostes importari posset; atque iis, qui ad animalia abigenda nonnunquam exire consueverant, itinera adeo intercluserat, ut ceteris aditibus vel ablatis, vel aquarum illuvie præpeditis, cum aliquantisper excurrere loca mari proxima coacti essent, tormentorum, quæ ex triremibus Venetis displodebantur, metu intra mœnia se continerent. Molas quoque nonnullas frumentarias occupavere, quibus ad molenda frumenta Cæsareani utebantur, ut iis ademptis, cum facultas ex tritico farinas conficiendi non adesset, coquere illa, atque militibus distribuere cogerentur. Laboranti vero multarum re-

1528

*Federatorum
contra Hispanos vi-
ctoria.
Ugonis Mō-
cata obitus.*

*Cæsareani
Duces a fœ-
deratis ca-
pti.*

*Petri Lan-
di ad Nea-
polim advē-
tus.*

*Hispanorum
inopia.*

1528

rum inopia Lautrechii exercitui subveniebatur, omnia ea, quæ ad victum necessaria essent, Venetorum classe suppeditante. Cum vero Barbesium cum pecunia in stipendia militum eroganda e Gallia missum fuisse hostibus allatum esset, Ferdinandus Gonzaga cum turma equitum, & sclopettariorum manu urbe egressus est, si quamcelerrime illos invaderet, antequam subsidia a Lautrechio mitti possent, ratus pecuniam se erepturum. Venetus Imperator, militibus e triremibus in terram expositis, Gallisque sociatis, strenue hostium impetum sustinuit, donec Valerio Ursino, Ugoneque Pepulo supervenientibus, quorum alter Venetos, alter Florentinos ductabat, hostes repulsi sunt; licet Ugo nimium fugientes insequutus captus a Cæsareanis fuerit. His fiebat, ut fœderatorum confirmatis animis, hostibus maximis rerum angustiis oppressis, spes tandem feliciorum eventuum objiceretur; ac nil magis victoriæ cursum remorari, quam illorum in omnem eventum durata constantia videretur. Commeatum invehendorum ingens inopia, ac difficultas; pestifera lues in vulgus, & milites grassabatur; Germanorum nutans disciplina, quorum sæpe nonnulli ad Gallos transibant: neque alia re magis quam Principis Arausionensis, qui, Ugone Moncata defuncto, Proregis munus susceperat, auctoritate, & gratia continebantur.

Cæsareanorum constantia in Neapoli tuenda.

Verum quod ingenti sumptu, summo labore, ac studio copiarum maritimarum, & terrestrium ad Neapolim expugnandam comparatum fuerat, nullis hostium vel fractum, vel debilitatum viribus, sensim sua sponte consenescere, ac labare, & veluti quodam fato concidere, ac ruere cœpit: gravissimis, & lethalibus morbis exercitum invadentibus, qui ex uliginosis locis multarum aquarum copia obsitis, paulatim ortum duxerant, & ingravescente autumno incrementa susceperant. Inde neque opera ad civitatem oppugnandam perfici, miles tabe confectus segnius munera obire; inde difficultas annonæ sensim invadere; ægritudinibus, atque interitu cuncta impleri, ut non tantum ad infimos, atque gregarios milites, sed etiam ad insigniores, Ducesque ipsos ea labes pertingeret. His rebus Lautrechius mirum in modum angebatur, quocumque se verteret, quidquid decrevisset, horridæ, atque funestæ rerum facies ante oculos obvertebantur. Pergeretne ob-

Morbiliberiales in fœderatorum exercitu.

fir-

firmato animo in urbe obsidenda? internecio pene totius exercitus, innumera incommoda, ac pericula, quibus tot objectare milites, & duces ad desperatum prope rei eventum necesse erat, remorabantur. Laxaretne obsidionem, atque copias subduceret? victoriam, qua paulo ante illius animus exultabat, perpetuo dedecore hostibus relinquere sibi videbatur, collectamque tot laboribus gloriam sua sponte corrumpere. Omnium fere ducum ea erat sententia, ut, per proxima oppida militibus distributis, ægrotos reficeret, ac morbi sævitiam, qui contactu in dies majores fumebat vires, quoad fieri posset, lenire niteretur. E licet tot undique circumstantium malorum vi nullus fere locus aliter consulendi esset: attamen Lautrechius præclaram sibi elabi rerum agendarum gloriam minime pati poterat. Remissa quippe oppugnatione, copiisque remotis ab urbe, noverat hostes, qui equitatu pollebant, non amplius mœnibus se coerceri passos, aditum sibi ad suas copias, qua possent, invadendas facturos: semel amoto exercitu, propinqua hyeme haud facile amplissimam urbem denuo arcta circumcingi obsidione posse. Solicitabant animum nuncii, quibus quæ in reliquis regni provinciis prospera acciderant, perferebantur; Simeonem Romanum, quem in Brutios miserat, deditioe omnem fere regionem Gallorum nomini mirifice addictam in potestatem recepisse; oppida, & Apuliæ portus Venetis accessisse; Aprutianos Gallis parere; prope Hispanam gentem Neapolitano regno ejectam: tot, ac tanta victorum præmia, tot labores uno hoc facto aut delendos, aut perficiendos esse; cum primum omnia huc consilia, atque conatus versi fuerint, ut Neapoli expugnata, bellis, atque ærumnis finis tandem imponeretur. Attamen tutiora consilia incertis forsan, ac dubiis antelata essent, nisi Lautrechii mens, vel fatum obstitisset: nam ille natura nimium sibi arrogans, neque audire, neque aliorum opinionem sequi assuetus, quæve semel probasset, ægre improbare solitus, nullis aut suasionibus, aut rationibus ad amovenda castra impelli potuit, licet quotidianis funeribus exercitus absumeretur, cum Pontificis Nuntius, Aloysius Pifanus legatus, ac Petrus Pefareus obiissent, & plerique exitalibus correpti morbis Cajetam, atque ad

1528

*Simeonis
Romani in
Brutios pro-
gressus.*

*Lautrechii
in castris
non amovē-
dis pertinacia.*

*Aloysii Pi-
fani, & Pe-
tri Pefareii
obitus.*

vici-

1528 vicina oppida , ut deferrentur , curarent ; atque haud pauci signa deferere cogerentur .

Andreas Auriæ a Gallis alienatio.

His , veluti cumulus , accessit , quod Andreas Auriæ Gallorum pertæsus ad Cæsaris partes transiverat : cujus consilii quamquam non exigua argumenta antea præsetulerat ; Gallis tamen vel neglecta , vel levioribus , quam oportuerat , remediis tentata fuerant . Nam Auriæ cum minora suis virtutibus , ac pro Gallorum Rege gestis rebus , præmia ferre sibi videretur , pollicitationibus , divitiarumque , & honorum spe a Carolo illectus , avertere animum a Gallis cœperat , magnam sibi injuriam inferri arbitratus , quod in maritimi imperatoris dignitate , *Admirallum* Galli vocant , Barbefius illi antelatus fuisset ; quod viginti aureorum millia in annum stipendium ad classem instruendam tributa minime persolverentur ; sibi que obnixè sæpius a Rege petenti , ut quod jus Genuenses in Savona civitate habebant , patriæ restitueretur , id pernegatum fuisset . His , atque aliis agitatus stimulis flectere animum ad Cæsareanos cœpit , altiore forsitan consilio , ut , Genua libertati restituta , ingens sibi ob pietatem in patriam nomen apud cunctos mortales compararet , suæque dignitatis fastigium firmioribus fundamentis innixum confirmaret , ac stabiliret . Hæc per Vastium Marchionem cum Cæsare agebat , immemor inveterati in Hispanos odii , quod ob direptam , ac vastatam superioribus annis patriam altæ repositum menti retinuerat . Quæ sane omnia non ita contegi poterant , quin aliquis futuræ defectionis index appareret ; & Pontifex , ad quem Auriæ cogitationes nuntiatae fuerant , Gallo significaverat , cum Auriæ mitius agendum esse , nihilque prætermittendum , quod ad hominem in fide erga socios retinendum spectaret , ne suam auctoritatem , qua plurimum apud Genuenses pollebat , atque haud exiguas vires ad hostes transferret . Rex , qui nihil hujusmodi verebatur , primum contemnere ; mox malo remedia adhibere conatus , cum vires invaluissent , nequivit : Pontificemque hortabatur , ut Auriæ ad majora spirantem Ecclesiastico stipendio , ac dignitate in suam militiam adscitum decoraret . Ille hanc in rem se propensum ajebat ; verum , ne quid , quod Cæsari molestum esset , efficeret , voluntati vires deesse affirmando , moras necebat . At ne quid Rex prætermitt-

Clemens Auriæ translationes Gallis significat.

mitteret, Petrum Franciscum Nuceriam ad Auriam misit, ut denuo regio stipendio cum Savona oblato, viginti aureorum millibus, quæ jam meruerat, solvendis, totidem pro lytro Arausionensis Principis, quem dum captivum teneret, Rex Madriti, inita cum Carolo pace, libertate donaverat, permulceret. Sed inclinatum jam Auriæ, ac prope devinctum Cæsareanis animum, flectere, ac dimovere non potuit. Itaque tandem his ad Cæsarem conditionibus accessit; ut *primum, omnibus, quæ adversus Hispanum nomen gesserat, oblivione deletis, duodecim triremibus Cæsari militaret; sexaginta aureorum millia in singulos annos persolverentur; Genua sub Caroli patrocinio libertate frueretur, Savonaque civitas eidem subjiceretur.*

Ex hac Andreæ Auriæ ad Cæsarem transitione quamplurima fœderatis, eaque gravia accidere, Neapolisque obtinendæ pene spes omnis succisa fuit. Nam Philippinus Auria cum suis triremibus discedens, Venetos ad intermittenda vinearum opera, in quæ remigum turmæ sedulo incumbabant, coegerat, ut maritimæ custodiæ operam navarent; Barbefiusque maris præfectus, qui cum sexdecim triremibus e Massiliensi portu solverat, Savonæ tempus terebat, duobus fere peditum millibus, quibus subveniendum Lautrechio erat, ad Genuam in hoc rerum discrimine tutandam missis. Et licet Neapolitani regni proceres, qui Gallis favebant, Gravinæ nempe, & Castri Duces, ut Lautrechio suppetias ferrent, delectu militum habito, augere illius copias niterentur, parum adjumenti ad belli exitum asferre poterant. Cunctis rebus in pejus quotidie ruentibus; cum, neque subsidia e Gallia advenirent, nec militum delectus, qui in Neapolitano regno habebantur, tanti essent, ut instaurando exercitui, ac muneribus militaribus obeundis sufficerent; in castris omnium rerum egestas, hostium equitatu quæ importabantur sæpius avertente; aqua laborari cœptum, aqueductibus ab hoste fractis; inde tot malorum cumulus ingruerat, ut passim militum cohortes contage, ac labe morbi tabescerent; restinctus militum vigor; torpor obortus; generosus mentis impetus socordia, & abjectione corruptus, vix sustinere arma, quibus se tegerent, vel hostem oppugnarent: immo nonnunquam illis abjectis, disciplinam,

1528
 Petrus Fr̄.
 ciscus Regis
 Gallia m̄-
 dato nit-
 tur in ejus
 stipendiis
 Auriam cō-
 firmare.
 Andreæ
 Auriæ ad
 Cæsareanos
 accessio.

Barbescus
 subveniendū
 Lautrechio
 mandata
 non exequi-
 tur.

Gallicis
 exercitus
 consterna-
 tio.

1528

*Lautrechii
morbus.**Hispanorum
exercitiones.**Lautrechii
obitus.**Salaffiorum
Marchionis
in Lautre-
cbii locum
successio.
Capua ad
partes Cæ-
saris acce-
dit.
Gallorum
exercitus
Aversam
petit.*

nam, ac militaria studia negligere; nullus ordo; non parere ducibus; summa omnium rerum desperatione ingens victoriæ spes commutata; quamplures castra deserere; duces, ut saluti confulerent, ab exercitu discedere; reliqui in castris morbo correpti nihil ad præsentem rerum statum, fortunamque sublevandam moliri. Tandem Lautrechius curarum ingenti mole pressus decubuit; cum undique circumstantia pericula cerne-
ret, seraque poenitentia actus, quod magis sibi ipsi fidere, quam aliis credere voluisset. Igitur morbi vi intrepidam mentem, vividamque animi aciem consternante, neque quidquam agere, neque consilia capere valebat: reliqui duces nimia illius severitate deterriti cautius, ac segnius res gerebant. Ipse aliquantisper morbo levatus, nonnihilque pristini vigoris assumpto, lapsa restituere, reluctantes præceptis milites poenis coercere, augere copias nitebatur; nonnullis Epirotarum equitum turmis Surrento Venetis militantibus evocatis; Florentinos urgendo, ut duo millia peditum in supplementum exercitus mitterent. Verum nulla vi, nullo conatu impendenti jam fortunæ obsisti poterat: quantum enim foederatis copiis animorum ademptum, tantum hostibus auctum fuerat, qui quotidie mœnibus egressi usque ad Gallorum castra excurrebant; impedimenta, calones, & lixas abducendo, itinera infesta reddendo, regionem circumquaque vastando, ac ne a Veneta classe aliquid in castra inveheretur, prohibendo. At Lautrechius denuo multis laboribus, & sollicitudinibus confectus, graviori morbo correptus xvij. kal. septembris excessit.

In Salaffiorum Marchionem ob illius obitum omnium rerum pondus inclinabat. Is, reliquis ducibus in consilium vocatis, castra movere decrevit; cum præcipue Capua in potestatem Cæsareanorum concessisset: qua ex re non parum incommodi exercitui accesserat, ac sese quoque recipiendi difficultas addita fuerat. Itaque copiis tria in agmina distributis, silentio, ut hostibus insequendi facultas eriperetur, iij. kal. septembris, oriente sole, iter Aversam arripere. Neque vero Cæsareanos foederatorum discessus ita latere potuit, quin extremam aciem adorti, quam Palissius, & Camillus Triultius ductabant, magno Gallis detrimento fuerint; quamplurimis fugatis, atque inter-

interfectis, ac paulo post peditatu Hispano aucti ulterius celerime progressi, cum ad mediam pervenissent aciem, cui Navarrus præerat, turbatis ordinibus, captivum egere ducem. Sallustianus, & Guido Rangonius, qui cum prima acie castris exierant, incolumes Averfam pervenere; quos statim, Cæsareanis insequentibus, obsessa urbe, & ad summum periculum redacta, sponte se victoribus Galli dedere, magno mortalium rerum vicissitudinis documento; cum ingentes copiarum numero militum, ac robore insignes, quæ Hispanis exitium portendebant, brevi intervallo disjectæ, & dissipatæ fuerint; victoriæque monumenta Gallorum extiterint sepulcra. Inde fœderis existimatio nedum imminuta, verum etiam collapsa; & Veneti, qui omni bellico apparatu instructam classem, copias quoque terrestres, & cives insignes in eam expeditionem contulerant, summo dolore percussî, non modo ex intercepto tot laborum fructu, sed etiam, quod ægre oppida atque urbes in suam potestatem receptas, deleto Gallorum exercitu, defendi posse animadverterent.

His malis accessit, quod Genua pestilentia vexata, atque fere cunctis civibus mortis metu urbe egressis, Andreas Auria opportunitatem nactus, inopinato cum triremibus, favore populi subnixus. qui plausibili libertatis nomine captus fuerat, urbem ingressus, immutata Reipublicæ forma, Genuenses in clientelam Cæsaris se recipere coegit. Neque huic malo obviam ire Theodorus Triultius potuit, militibus pestilentia lue ad summam paucitatem redactis; cumque ægre in arcem se recepisset, a fœderatorum ducibus, qui in Gallia Cisalpina erant, subsidia mitti flagitabat, quibus amissam urbem denuo se occupaturum pollicebatur. Tria millia peditum Germanæ, & Helvetiæ gentis Genuam versus mittere decrevere, ex iis, qui Alexandria Gallis in Italiam venientibus jungendi erant. Interea dum ea, quæ diximus, Neapoli agerentur, Franciscus Borbonius Lutetia discedens, Lugduni, quæ in Italicam expeditionem necessaria erant, comparabat, atque a Senatu, ut quam celerrime Alpes transgrediretur, impellebatur, quo Antonii Levæ vires, & conatus præcideret: ac Franciscum Contarenum Legatum Eporediam in Subalpinis, ut Comitem Sancti Pauli exciperet, & stipendii partem, quæ Reipublicæ obvenerat, quinque Germanorum millibus persolveret, miserat; Legatoque Mauro scribenti Ger-

1528
Hispani extremam Gallorum aciem agrediuntur & fundunt. Petrus Navarrus a Cæsareanis captus Sallustianus Comes & Guido Rangonius Averfam Cæsareanis tradunt.

Andreas Auria Genuam occupat. Theodorus Triultius in Arcem Genuensem receptus subsidia postulat.

Franciscus Contarenus legatus ad Eporediam ut Borbonium exciperet.

1528
*Mandata
 Senatus
 Joanni
 Maurolega-
 so.
 Venetorum
 copia in
 Gallia Cif-
 alpina.*

manos pedites ducentos, qui hostibus militabant, ad nostros transire velle, hac in re Senatus sententiam exquirenti, injunctum, ut non modo istos, sed quotquot ad exercitum accedere vellent, exciperet. Aderant Reipublicæ ea tempestate, novis delectibus auctis copiis, in Gallia Cisalpina decem & septem peditum millia, partim in urbium subsidiis disposita, partim patentibus campis ad prælium cum hostibus conferendum instructa. Bergomi, quod finibus hostium proximum erat, tria millia quingenta; Veronæ duo millia; totidem fere Brixiae; quatuor Italorum millia sub imperatoris signis continebantur, præter Epirotas. Crema, Asolum, Ponsvici, Vicetia, & aliæ arces, atque oppida; quod ad summam reliquum erat, absument: ad hæc mille quingenti leviores equites, octingenti cataphracti; stipendia iis menstrua nonagintaquinque aureorum millia persolvebantur. At Brunsvicense Duce, ut diximus, in Germaniam profecto; cum propediem Sancti Pauli Comes Alpes cum exercitu trajecturus esset, universis collectis copiis, ad Insubres penitus obtinendos, Hispanosque ex ea regione pellendos aditus patefieri videbatur; Urbinate de totius belli administratione ita statuente, ut Laus opportuno loco sita, vel ad Mediolanum oppugnandum, vel ad Bergomum, & Cremam Reipublicæ urbes propugnandas validioribus præsiidiis firmaretur: ipse, cum primum Galli iter in Italiam arripuissent, Pado trajecto, Venetorum copiis Gallicis junctis, hostes opprimere conaretur: quod ut quamprimum fieret, Galeatius Vicecomes a Rege orator Venetias missus fuerat, qui Senatum ad copias cum Comitis Sancti Pauli exercitu conjungendas hortaretur, atque ut subsidia quamprimum Genuam mitterentur, urgeret.

*Galeatius
 Vicecomes
 Regis Gal-
 liæ legatus
 ad Venetos.
 Francisci
 Borbonii in
 Italiam ad-
 ventus.
 Urbinatis
 cum Borbo-
 nio ad Mon-
 ticulum col-
 equium.*

Jam prope julii mensis finis aderat, cum Borbonius in plana Cisalpinae Galliae descendit; quinque peditum millia, quingentos cataphractos Gallicos, totidem leviores equites ductabat. Urbinas Senatus jussu, ut coram de communibus rebus cum illo verba faceret, Monticulum oppidum ad ripam Padi positum se contulit. Ibi diversis sententiis actum: Urbinatis ea erat, collectis viribus, bello in Insubribus incumbendum, Antonio Leva Mediolano ejecto, cuncta in Italia prospera futura: non enim hostes, unde copias supplerent, ex Germania evocatis militibus, habituros; neque facile ex aliis regionibus

bus tantam com meatuum copiam, quanta in dies ex uberrimo Insubriæ solo exercitui suppeditabatur, adfuturam: hinc debilitatis, ac fractis hostium viribus, nihil magnum aufuros. Comes Sancti Pauli contra, Neapolitanam expeditionem deserere re communi non esse censebat, ne hoc metu soluti hostes Antonio Levæ subsidia mitterent, quique nunc nostris ad obsistendum minime pares forent, novo aucti auxilio, atque subnixi augerent spiritus, & æquo nobiscum certamine congregi auderent. Inter hæc discrepantium Ducum consilia media quædam inita est ratio, qua non profus Neapolitanæ res destitui viderentur; sed tota belli vis in Galliam Cisalpinam effunderetur. Itaque Apuliæ urbes nomini Veneto addictas firmare; copias instaurare; novum aliquod facinus aggredi decretum est; Senatusque Augustino Amulio legato, ut classem ad litora Apuliæ appelleret, mandavit, instauratisque oppidorum, atque urbium, quæ Gallo, & Veneto parebant, præsidiiis, Brundusii arces oppugnando adoriretur; & Rentio Ceriti, Amalphantanoque Principi, qui post captivitatem Gallis accesserat, in eas oras ex Hetruria cum quinque peditum millibus, ac trecentis equitibus profecturis, octo triremes, atque alia navigia transmissa, ut Anconæ in Apuliam tuto trajicere possent. Classem augeri, atque instaurari iussum, tum ad hostes variis in locis distinendos, tum ut validioribus viribus impetus in Neapolitanos fieret. Gallorum Reg, ob Andreae Auriae ad partes Cæsaris accessionem, classem Gallicam numero, ac viribus augere cupienti, & a Senatu duodecim triremes petenti, quas Massiliæ, ac Genuæ ad bellandum instrui in animo habebat, satis ultro factum est: & post Neapolitanum casum, ut quo acerbior sese fortunæ facies, tot undique circumfluentibus malis, ostendisset, eo altius regium animum erigeret, inexhaustasque potentissimi Regni vires vehementiori nixu exerere niteretur, Senatus suadebat. Florentinos præterea, ac Ferrariensem, ne adversis humanæ fortis ictibus frangerentur; sed, ut ad bellum in Apulia instaurandum, quascumque possent opes conferrent, hortabatur. Qui nulla in re publicis defuturos commodis præferebant; illi Hetruriam; iste Mutinam in omnem eventum novis militum delectibus firmaturus.

Auxilia ad firmandas Apuliae urbes a federatis decretæ.

Triremes Regi Galliae a Venetis tributæ.

Interim cum jam Gallorum copiis Venetæ se adjunxissent, Mediolanum versus movere castra, & ad Landrianum perve-

1528

nere; sed urbe exercitu, ac commeatu ab Antonio Leva firmata, oppugnationem in aliud tempus differre Duces decreverunt, Ticinumque aggredi statuunt, infirmo militum praesidio, quod pedites mille non excesserat, urbe se cito potiri posse rati. Igitur quamcelerrime, ne consilii hostes certiores facti aliquid in nostros molirentur, Ticino universis copiis circumsepto, magno impetu moenia quater tormentis coepere, quae nuper e Venetorum oppidis huc, Urbinatis cura, adverso Ticini flumine invecata fuerant; brevique strata magna murorum parte, ingressum experiri in urbem statuunt. Ut priores Venetorum copiae aditum aperirent, forte obvenit; ac dum omnia ad dimicationem conferendam comparantur, Helvetii reluctari visi. Id cum ab Urbinate animadversum esset, dextra vulnere uni ex illorum ducibus inflictio, qui, se excepto, nemini parituros suos milites dixerat, atque eodem momento tormentis in illos verti iussis, insolentiam, ac temeritatem fregit. Itaque magno ardore animi, qua disturbata, soloque aequata moenia erant, pugna coepta. Urbini Dux inter primas acies, turba suorum septus, ubi hostes conferti majore nixu ab ingressu arcere nostros nitebantur, fortiter dimicans, summi ducis, strenuque militis laudem eo die tulit; atque inter militum ductores non vulgaris Calaciae Comitum, & Antonii Tiphernatis virtus emicuit. Ticinum captum, direptum, milites fere omnes praesidarii caesi; arce postmodum a Galeatio Birago, qui cum iis, qui caedi superfuerant, in illam se receperat, deditioe recepta, vitae incolumitate pacta, Germanisque Mediolanum, Italis ad domos cuique suas commeatu permisso. Victoriis Patres Senatus literis Francisco Borbonio Gallorum Duci gratulati sunt, atque illi pro egregie navata opera gratiae actae. Ex illius sane urbis expugnatione foederatorum res spiritus denuo fumere, praesentique beneficio & apud cunctos opinione incrementa accepturae videbantur, cum Novaria, vicinaque oppida in nostrorum potestatem concessissent, eo majore hostium detrimento, quod ex iis locis quamplurima ad illos inopia sublevandos Mediolanum antea importarentur.

Verum iis, quae felicibus adeo auspiciis coepta in Insubribus gerebantur, Genuensium res obstabant. Cum enim Franciscus Rex ingentem ex urbis illius defectione animo molestiam percepisset;

*Ticinum
foederati
aggrediuntur.*

*Urbinate,
Helvetiorum
duce confecto,
alios
obtemperantes
reddidit.
Urbinate
virtus.*

*Ticinum
captum &
direptum.*

*Novaria &
al. oppida
a Borbonio
capta.*

set; quippe qui ex ea, & loci situ, & maritima, qua plurimum Genuenses pollent, disciplina, haud exigua commoda in Italicis praesertim expeditionibus accepisset, nihil non moliri decreverat, ut amissa civitas denuo in illius potestatem concederet. Itaque Francisco Borbonio mandaverat, ceteris praetermissis, id unum curaret, ut detrectantes Genuenses, dicto regio obtemperantes redderet. Tria peditum millia antea, ut diximus, quo Genuae rebus subveniret, missa fuerant: ii ob stipendia statutis temporibus minime persoluta, iter ingredi abnuerant: inde Theodorus Triultius, qui arce detinebatur, multis undique difficultatibus circumseptus diutius se sustinere non posse, deditioemque facturum, ni cito subsidia acciperet, significabat. Borbonius totus in eo erat, ut Genuae quamprimum opem ferret, aspirantisque fortunae auram negligens, omnia de Mediolano expugnando consilia abjecerat, atque ab Urbinate summopere flagitabat, ut, cum Venetorum copiis itinere arrepto, quo tutius res ad exitum perduceretur, eodem contenderet: neque vero quem ex Ticini expugnatione, ex incommodis hostium, & Mediolanensium desperatione, qui a Caesareanis omnia acerba, atque intoleranda patiebantur, fructum amitteret, dispiciebat. Sed haec Borbonii consilia Senatui minime probabantur, tum quod victoriae spes, quae jam praemanibus habebatur, hac consiliorum immutatione desereretur; tum quod minime suis rebus conducere arbitraretur, universas fere copias trans Apenninum mittere, Bergomumque & Cremam in finibus hostium satis haud dubiis periculis objectare; ac Francisco Sfortiae aviti recuperandi imperii opportunitatem, quae affulsisse videbatur, eripere. Ea de re ad Franciscum Borbonium Senatus scripserat, hortatus, ne feliciter coeptam Insubrum expeditionem desereret: Mediolano occupato, cuncta prospere cessura; quacumque se foederati exercitus converterint, nullas obsistentium vires experturos. Adeo Borbonii fixa erat menti concepta semel de Genua tentanda sententia, ut cum neque ratione, neque adhortationibus ab ea dimoveri posset, universis Gallorum copiis, trajecto ad portum Stellam Pado, iter per Hetruriam Genuam versus facturus proficisceretur. Venetorum copiae ad Ticinum, tum ad hostes coercendos, tum ut Genuensibus rebus quatenus fieri posset,

Mandata Gallorum ad Borbonium, ut Genuam adoriatur.

Theodorus Triultius per nuncios, se ad extrema redactum significat. Francisci Borbonii co. filium de Mediolano, si expugnatione relinquenda.

Venetorum litera, ut Borbonium ab expeditione Genuensi demoveant.

Franciscus Borbonius in Genuam proficiscitur.

1528

faverent, subſtitere; cum ad novas oppidorum oppugnationes impares eſſent, vehementer imminuto numero militum, qui præliorum, & certaminum ſpe, direptionum, & prædarum cupiditate, ſub ſignis continebantur. Huc acceſſerat, quod complures ſpe illecti, Gallis juncti Genuam contenderant: quapropter novos delectus haberi, ac tria militum millia in ſupplementum reliquis copiis addi Senatus juſſit. Hoſtes de Borbonii itinere certiores facti, Genuam valido militum præſidio firmaverant, omnibuſque iis rebus, quæ ad ſuſtinendum hoſtium impetum neceſſaria eſſent, muniverant. Borbonius, qui jam cum copiis iter emenſus haud longe ab urbe ſubſtiterat, cum vires ad facinus aggrediendum pares non haberet, ſpe illius potiundæ dejectus, regredi in Inſubres ſtatuit, ſtationem Alexandriæ habiturus; ac ibi duo Germanorum militum millia, qui Lugduno in Italiam iter habebant, præſtolaturus: pecunia laboranti cum a Senatu octo aureorum millia commodari ſibi petiſſet, ultro miſſa ſunt. Per eos dies Petrus Franciſcus Pontremoli ortus e Galliis cum pecunia ſupervenit; atque inde Borbonius animo confirmatus augere exercitum, ac decem peditum millium delectum habere decrevit; cum interim Urbinas, Sfortiæ militibus ad præſidium Ticini relictis, cum reliquis copiis ad Abduæ fluminis ripas conſediſſet, nihilque, quod ad augendum, atque inſtaurandum exercitum pertineret, prætermitteret, quo denuo firmiori conſilio duplici exercitu Mediolanum aggredi poſſent: ita enim Franciſcus Borbonius, atque Urbinas Venetarum copiarum imperator ſtatuerant, cum, ut de omni re conſulerent, ad divi Nazarii oppidum conveniſſent.

Theodorus Triultius de Borbonii diſceſſu certior factus, omni ſubſidii ſpe deſtitutus, dedere arcem Genuenſibus coactus fuit, quam populus furore correptus, ac nomine libertatis concitatus ſtatim diruere, & diſturbare cœpit, donec ſolo penitus æquaretur. Eadem facilitate Savonæ civitas in Genuenſium poſteſtatem conſeſſit, inſperatæque libertatis auctorem Andream Auriam ſummis extulere laudibus, publiciſque monumentis ære, ac marmore inciſis illius memoriam ob ſingulare beneficium celebrem ad poſteros tranſmiſerunt. Rempublicam diverſis civium factionibus laborantem ad meliorem formam redigere; popularem libertatem, vel potius libidinem coercere con-

nati;

*Genua a
Cæſareanis
munita.
Franciſcus
Borbonius,
Genua reli-
ſta, Alexan-
driam ſe cõ-
fert.*

*Franciſcus
Borbonius
copias au-
get.*

*Urbinas
& Borbonii
ad Divi
Nazarii
colloquium.
Theodorus
Triultius
arcem Ge-
nuenſibus
tradit.*

*Genuenſes
reformato-
res eligunt,
ut partem
libertatem
ſervent.*

nati; id ut maturo consilio consequerentur, duodecim cives, quos Reipublicæ *Reformatores* vocarunt, creavere; atque ut tum primum nascentem libertatem foverent, ac firmarent, summo cunctos Principes studio, & observantia se prosequi vulgaverant; neque his, neque illis favere; in neutram partem propendere. Ad Franciscum Sfortiam Oratorem e Saulia familia Reformatorum nomine miserant, qui quo loco suæ res essent; partam libertatem; quo animo in Principes futuri, nunciaret. decreverat is Venetias accedere; sed de Senatus mente ambigens literas publicas miserat: mox Federicus Grimaldus, ac Georgius Ventus, qui negotiorum causa Venetiis degebant, suæ Reipublicæ nomine, ut ad Collegium aditus illis pateret, petiere. Introducti, Arausionense Episcopo Regis legato præfente: eorum oratio demissa admodum, officiorum, atque observantiæ in Venetam Rempublicam plurimis argumentis referata: partam Andreae Auriæ ope libertatem ut conservarent, Senatum æquo animo ferret, rogarunt; a qua se minime aversum esse superioribus temporibus non obscure ostendisset; cum, urbe illorum obsessa, petentibus, ne a Veneta classe naves, quæ ad illius inopiam sublevandam frumenta invehebant, molestia afficerentur, Senatus decreto minime negatum fuerat: si Cæsareanos, atque Antonium Adurnum illis faventem urbe ejecissent, atque se in libertatem vendicassent, nulla re defuturum: id illorum mentibus insidere, atque haud exiguam spem concipere, libertati, ad quam adipiscendam cohortati fuerant, Rempublicam non adversam fore. Responsum a Senatu est: quæ Genuæ acciderint, summa animi molestia Rempublicam accepisse; immutatas temporum conditiones, ut ab indigna Cæsareanorum servitute eriperentur enixam fuisse; modo cum in Regis clientela conquiescerent, atque illius patrocinio fulti tutæ libertatis fructus perciperent; quid indignius efficere potuisse, quam Andream Auriam, qui nuper in Regem omnia hostilitatis signa ediderat, in urbem recipere; Gallorum copias arcere; classi regiæ damna inferre? hæc nisi ægre, ac summa cum indignatione intelligi non posse: jure magnanimi Regis arma in se ipsos laceffisse; foederato, ac socio tam justa causa nulla in re Rempublicam defuturam. Audito Senatus decreto, nil ultra addidere, nisi se omni opera, & studio gra-

*Genuenses
oratorē ad
Sfortiam*

*Federicus
Grimaldus
& Georgius
Ventus Ve-
netum col-
legium ad-
eunt.*

1528

tiam Regis, mentem illius mitigando, imploraturus. Adjectum a Patribus Collegii est, nulla id ratione, nisi præclaris, ac recentibus in Regem meritis assequuturos.

Quod vero Geuuenfes a rege se exemissent, Imperatorique accessissent, ut moleste Senatus ferret, non una aderat causa; præcipua vero, quod civitatem, e qua aditus ad Italiam patebat, fatius Regi amico parere, quam Hispanis ducebat, ne quam per tot annos terrestribus copiis affixerant provinciam, classe in Ligusticos portus, atque oras immissa, mari quoque vexarent; cum præsertim per omnium ora vulgatum esset, Cæsarem ipsum in Italiam cito venturum. Itaque Veneti nonnunquam Genuenses hortari, ut Francisco potentissimo Regi denuo adhærent, in quo vires ad suam tuendam libertatem expecturos; nec propensam in ipsos voluntatem desideraturos affirmarent: nonnunquam denuo Genuæ oppugnationem instaurandam censebant, ut conceptas in Regis animo querelas deleverent, quod suis copiis Theodoro Triultio subsidia non misissent: verum, neque anni tempus, cum media hyems esset, nec copiarum imminutus numerus id patiebantur. Iisdem de causis nihil adversus Mediolanum moliri, licet urbs annonæ inopia pressa, Antonii Levæ ægritudo, hostium vires labefactatæ mirum in modum allicere ad fortunæ aleam subeundam viderentur, crebrisque literis Senatus Urbinatem hortaretur, ne bene gerendarum rerum occasionem labi pateretur. Verum ille parum viribus militum fidens, hyemis asperitatem veritus, nil tentari absque periculo posse arbitrabatur. Itaque fœderatorum duces in hyberna deducere exercitus decrevere: Urbinas cum copiis Abduam trajecit, tutoque, & commodo loco castra posuit; Galli Alexandriam petiere, ut redintegratis viribus, appetente vere, prout rerum eventus exposcerent, consilia caperent. In Neapolitano regno, Lautrechio defuncto; Salassiorum Marchione capto; exercitu fere deleto, adhuc Apuliæ urbes, Tranium, Monopolis, Pulinianum, atque alia oppida Reipublicæ parebant, eaque omni studio retinere Senatus decreverat: Barulum sub Gallorum potestate erat; ne urbs illa in manus hostium, rebus omnibus in præceptis ruentibus, concederet, Joannis Viturii legati Veneti virtus, ac diligentia effecerat; qui cum in Manfredonia expugnanda nitere-

tur,

tur, de iis, quæ Neapoli acciderant, certior factus, triremibus magna militum manu imposita, subsidia ad loca maritima miserat; datis ad magistratus literis, quibus illos ad constantiam hortabatur. Tranium Camillus Urfinus cum copiis, Manfredonia relicta, ingressus fuerat; Monopolim Joannes Corradus Urfinus, Julius Montebellius, Horatius Carpenas: Rentius vero Ceres, cui Gallus vices suas obire mandaverat, Barulum præsidio tenebat, quo Simeon Romanus cum suis levioribus equitibus accesserat. Verum cum parvas nostrorum copias in ea esse provincia, neque eo numero, ut defendere urbes, hostibusque obsistere possent, nuntium Urfinus Senatu misisset, qui præsentem rerum in Apulia statum significaret, atque ut copiæ auferentur, suaderet: a Senatu Viturio legato mandatum, ut copias Reipublicæ ad tria peditum millia auferet; Camillus Urfinus omnium copiarum ductor est creatus, mille aureis publicum stipendium auctum; ad eundem datæ literæ, ut Ceritem totius expeditionis principem, & caput ipse cum aliis ducibus, & militibus observarent. In eandem sententiam Joanni Viturio scriptum, adjectumque est, si aliquod aggredi facinus communibus viribus vellent, nunquam præsidia ex Reipublicæ urbibus, aut tormenta, aut munitiones amoveri sineret; idque unum præ ceteris spectaret, ut easdem incolumes, & tutas præstaret. Decem peditum millia in ea provincia fœderatorum erant; tria millia Venetis militabant; quinque ex Hetruria Ceres advexerat; duo millia Florentini, ac nobiles ex Ursina familia viri coegerant: equitatus septingentis constabat; quadringenti Venetorum, trecen-
ti Rentii erant. In Aprutianis Joannes Jacobus Francus Amatricem, Camillus Urfinus Aquilam, regionis caput occupaverant, Gallorumque vexilla erexerant, cunctorum populorum animis in Gallicum nomen mirifice propensis; quo fiebat, ut invisi illis ob imperii acerbitatem, intolerandasque exactationes Cæsareani forent; quorum quingentos equites in iis regionibus turmatim adorti contrucidaverant. Veneti majori spe rei bene gerendæ erecti, quæ ad tenendas urbes necessaria in Apulia essent, importari jussere: sexcentos pedites ad præsidia urbium augenda e Dalmatia navi una longa, ac duabus triremibus misere; quæ asperrima hyeme cum navigarent, obor-

*Mandata
Senatus ad
Viturium,
ut copias in
Apulia au-
geat.
Rentius Ce-
res supremus
in Apulia
Dux.*

1528
Venera raris & triremes ad Apulie litora illisæ.
Augustinus Amulius Corcyram ad classem instaurandam proficiscitur.

ta tempestate, Apuliæ litoribus illisæ sunt: qui in navi longa, & Baduaria triremi erant, e naufragio in litus evasere; ii, quos altera triremis (Capellam vocabant) vehebat, omnes fere undis absorpti periere. Augustinus Amulius legatus, qui sexdecim triremibus universam Apuliæ oram tuebatur, oppidanosque in fide continebat, a Senatu Corcyram proficisci ad classem instaurandam, atque augendam iussus, quatuor triremes ad excurrenda proxima urbibus maria reliquit; Corcyramque profectus omni studio instaurare classem milite, ac remige nitebatur.

Rumor de Caesaris in Italiam adventu.
Veneti classem augent.

Alexander Pefareus legatus.

Vincentius Justinianus notharum Præfectus.
Orbinatis Venetias adventus.

Nam hoc tempore nulla major Patrum sollicitudo angebat animos, quam ut classis, & navigiorum numero, & militum robore, qua Cæsareanæ obsisti posset, pararetur; cum & nuntiis, & literis Imperatorem quoque ingentem Barchinone in Hispania classem moliri afferretur, ut appetente vere in Italiam navigaret, cum fœderatis mari dimicaturus. Hæc omnia per oratorem Regi significantur; petitur, ut quamprimum adornari triremes, & naves actuarias, in quibus magna ad debellandos hostes vis esset, instrui juberet; nihilque prætermitebatur, ut anni insequentis initio & triremium numerus, & remigum, militumque robur quam maxime fieri posset, augetur, atque Alexandro Pefareo legato nuper designato in mandatis datum, ut kal. januarii triremes in promptu haberet omnibus rebus ad profectionem instructas, atque adornatas. Idem Vincentio Justiniano notharum triremium Præfecto mandatum, quas ad decem numerum augeri Senatus decreverat. Per eos dies cum Urbini Dux copiarum terrestrium Imperator a Senatu, ut ad invisendas ditiones suas se conferre posset, impetrasset, prius Venetias venit. Coram Patribus de ratione belli gerendi consultum est: interfuere Galli Regis orator, ac Francisci Borbonii nuntius Venetias missus. Regis legatus non tempus terere; non desidia labare militum animos oportere; præclarum aliquod facinus aggredi; in Insuabrum caput, Mediolani civitatem omnia consilia, ac vires vertendas esse ajebat. Urbinas, qui militari fortitudini singularem prudentiæ laudem adjunxerat, non periculis objectare media hyeme copias, summopere imminutas, fatius esse ducebat; difficillimum fore hoc anni tempore, aquarum illuvie undique exundant-

dante, Mediolani expugnationem ad exitum perducere; quod fatis per se tutum, hac quoque accessione validius esset. Urbinatis consilium Senatus est amplexus, expeditioque in proximum ver dilata, quo terrestribus, ac maritimis foederatorum viribus, majori conatu, ac nixu certandum fore videbatur.

1528

Cum Gallorum Rex Neapolitanam victoriam sibi præreptam æquo animo pati non posset, præteritorumque eventuum infelicitate ad acrius instaurandum bellum veluti quibusdam stimulis incitaretur: Anglus vero, cui prosperæ res Cæsaris invidiæ erant, idem se facturum polliceretur: neque Florentini ulla in re deessent; id unum, in quod summopere foederati incubuerant, adhuc desiderari videbatur; nempe ut Clemens tandem foederi accederet; quod hucusque distulerat, cum a Venetis Ravennam, ac Cerviam urbes, ab Alphonso Ferrariæ Duce Regium, ac Mutinam reddi sibi peteret: id ut consequi posset, a Gallo, atque Anglo postulaverat, ut auctoritate, atque officiis Venetos ad tradendas urbes hortarentur; quocirca Turrenæ Vicecomes a Francisco Rege, ut Pontifici gratificaretur, qui ob Renatam Regis affinem Herculi Ducis Ferrariensis filio ab eo connubio junctam nonnihil molestiæ percepisset, orator ad Rempublicam missus fuit. Petebat is Regis nomine, ut a Senatu urbes restituerentur; hoc tantum remorari Pontificem, ne foederi sese adjungeret; quo amoto impedimento, si foederatis accessisset, haud dubium fore, quin non exiguas vires adsumerent; id si Senatui non placeret, saltem illas in potestate Regis relinqueret, ut commodiori tempore de jure illarum disceptaretur. Senatus neque urbes tradere, neque se illarum possessione exuere æquum ducebat; cum, vel ad bellum prosequendum, vel ad pacem incundam non exigua ab eis commoda accipere posset. Attamen ut Regi satisfaceret, & Clementem aliqua spe demulceret, ut aliqua ratio rei conficiendæ ex amborum principum sententia inveniretur, haud quaquam alienum esse profitebatur; idque Vicecomiti, Arausionensi Episcopo ordinarii oratoris munere fungenti, atque Henrici Angliæ regis oratori, decreto Senatus responsum est. Sed cum votis, ac postulatis Senatusconsultum minime respondere animadverterent, rem dissimularunt. Senatus quo magis res Flaminiae firmaret, Cæsarem Fulg-

*Renata cum
Hercule
Esteris nup-
tiae.*

*Turrenæ
Vicecomes a
Galliæ Rege
ad Venetos
missus.*

*Cæsar Ful-
gosius a Se-
natus missus
cum imperio
in Flami-
niam.*

fium

1528

sum in eam provinciam summa cum auctoritate misit, quem centum cataphractorum equitum ductorem belli, & pacis tempore creavit; ea conditione, ut Venetorum bello turbatis rebus, quinquaginta cataphractus, & pro aliis quinquaginta, centum leviores equites duceret, annuo mille aureorum stipendio; injunctumque, ut statim in Flaminiam proficisceretur. Aloysius Barbarus Aloysii Foscarini loco Legatus Ravennam missus est. Neque interea Clemens quidquam pristini ardoris remittebat, quo semper Flaminiae urbes a Republica petierat, atque in dies exacerbari illius animum Gaspar Contareno orator significabat: ideo illum aliqua ratione delinitum iri Senatus optabat. Itaque diversae sententiae in Senatu dictae; nonnullis pecuniae quandam summam erogari Pontifici placebat, ut urbes, illo non repugnante, retinerentur: aliis Reipublicae jura exponi; mox ut cum Cardinali Montio, qui summa erat apud Pontificem auctoritate, de concordia ineunda ageretur: alii totam eam rem oratori permitti debere arbitrabantur, qui vel annuo censu, vel annua ratione Clementi satisfaceret; cum Rempublicam a possessione Flaminiae urbium non recessuram sibi constaret. Vicit Leonardi Haimi Consilarii sententia, qui nihil praecipue de urbibus agendum cum Pontifice censuit; tantum hortari, ac suadere, ut omne studium, atque operam in Christianorum principum conciliandis animis, ac pace firmanda poneret; si id acciderit, tunc Reipublicae erga sanctissimam Sedem pietatem, atque obsequium non desideraturum. Ut hoc Senatusconsultum fieret, rumores, qui de pace percrebruerant, in causa fuere; cum Caesar iterum a pacis consiliis minime abhorrere nunciaretur; an quod foederatorum conatus remoraretur; an potius quod Turcae bellum Pannoniis minitarentur, incertum. Illud constabat, quae ad illius profectioem in Italiam attinerent, omnia sedulo comparari; nonnunquam omnem impetum belli in Rempublicam effusurum; terra, marique Venetorum imperium invasurum, jactitare; nonnunquam pacis, & concordiae conditiones objicere. Ea quorsum tenderent, ambigebatur; ac ne in Galli animo suspicionem aliquam gignerent, oratori injunctum, ut optimam Reipublicae mentem testaretur; nullo unquam casu, nullo unquam tempore ab eo recessuram. Is rerum status erat,

*Aloysius
Barbarus
ad Raven-
nam lega-
tus.*

*Diversae de
Flaminiae
urbibus in
Senatu sen-
tentiae.*

*Senatus de-
cretum.*

evoluto jam anno M. D. XXVIII. quo exeunte, Calatiæ Comes, Ruberti Severinatis nepos, copiarum pedestrium præfectus, mille quingentorum aureorum stipendio adjecto, creatus est. Antonio Castellio omnium tormentorum bellicorum præfectura tributa, sexcentis in singulos annos aureis nummis assignatis.

1528
*Calatiæ
 Comes pedestrium
 Venetorum,
 Antonius
 Castellius
 tormentorum
 bellicorum
 præfectus*

M. D. XXVIII.

1529
*Principum
 ad pacem
 propensio.*

DUbias belli, pacisque spes, atque inter fluctuantes Principum animos incerta consilia annus M. D. XXVIII. excipit. Assiduis cedibus, ac præliis jactata Italia; exhaustæ vires; amissi duces; absumpti thesauri; pacem si non volentibus elicere, invitis saltem extorquere posse videbantur. Nam Gallorum in Neapolitano regno exercitu fere deleto, adhuc reliquiæ supererant, quas, victoria licet elati Cæsaris Duces, minime extinguere potuerant; atque in Insucribus copiis in hyberna deductis, Venetorum Imperatore in suas ditiones profecto, tumultus quiescebant. Cæsar quamvis intra varias latebras sensus animi abdere solitus, pacem haud aspernari videbatur, a rebus Italiæ componendis minime alienus; idcirco Franciscanæ familiæ Antesignanum, ut aliqua inter ipsos concordia ratio iniretur, ad Pontificem miserat. Gallus vero, cujus animus filiorum desiderio æstuabat, non minus in id propensus videbatur. Anglus & in Gallia cum Rege, & in Italia cum Pontifice per suos oratores, ut principum mentes conciliaret, nihil omittebat. Senatus Venetus, ut tandem post triginta annorum spatium, quo Respublica variis hinc inde fortunis agitata fuerat, pacem, modo per illam Italiæ libertati, atque incolumitati prospiceretur, optabat. Ad eam rem Angli suafu, suo ad Pontificem oratori ad pacem conficiendam Gallus mandata dederat. Eadem ab Imperatore Franciscano, qui nuper cardinalatus dignitatem, Sanctæ Crucis titulo insignitus, susceperat, tributa facultas fuerat. Quæ cum Senatus intellexisset, Gaspari Contareno, ut Reipublicæ nomine paci inter cunctos Christianos Principes subscriberet, injunxit, rebus ex communi Gallia, atque Angliæ oratorum, aliorumque foederatorum sententia confectis: eidemque oratori

*Franciscanus
 Antesignanus a
 Cæsare ad
 Pontificem
 missus.*

*Mandata
 Senatus de
 pace ad Gasparem
 Contarenum oratorem.*

man-

1529 mandaverat, ut enixe Pontificem ad firmandam inter omnes concordiam adhortaretur, quo tandem ex tot ærumnis, & calamitatibus Christiana emersa Respublica in optatum tranquillitatis portum se reciperet: id ejus muneris, quo in terris fungitur, esse; hoc uno perpetuam sui nominis famam ad posteros transmissurum.

Classis instructio ad Cæsarem in Italiam advehendum. Senatus ad Gallie Regem suasio, ut exercitum in. staret.

Hæc quamvis a Venetis agerentur, plurima tamen adhuc suspicionum semina serebantur, ex quibus haud facile erat, quo loco tandem res evasuræ forent, conjicere. Nam Cæsar se in Italiam venturum vulgaverat, atque ad illud iter conficiendum classem summo studio instrui jusserat. Ferdinandus frater Oeniponte magnum militum delectum habebat, conventibusque per Germaniam vocatis, subsidia impetraverat; quæ licet, ut Turcarum Imperatori, qui Pannoniis imminebat, obstitere, cogi rumor erat; tamen ea conditione illa obtinisse ferebatur, ut etiam, si opus foret, in Italiam mitteret. Quocirca Senatus sæpius Francisci Gallorum Regis animum ad instaurandum exercitum inflammare, suas copias augere, novos præfectos, ac duces deligere, classem in promptu habere; tum, ut si hostis in Italiam Cæsar accederet, illius adventus prohiberi posset; tum, ut transacta hyeme Mediolanum communi consilio oppugnaretur. Interim cum in dies rumor de Cæsaribus in Italiam adventu magis augeretur, Ferdinandumque in Venetorum fines moturum haud vulgaris opinio esset, quæcumque ad Reipublicæ fines tuendos, atque ad oppugnandos hostes necessaria erant, sedulo parabantur. Cæsar Fulgosius levioris armaturæ equitatus præfectus a Senatu deligitur, stipendio ad mille ducentorum aureorum numerum adaucto. Annibal Fulgosius, qui nuper, cum ab Hispanis Ticini captus fuisset, sese ex servitute redemerat, atque omnem suspicionis notam a se coram Senatu repulerat, pedestris præfecturæ honore insignitus, atque ut quingentos Corsicæ gentis Reipublicæ stipendiis militaribus adjiceret, injunctum. Farfarellus item Ravennas, Aventinus Friapanes Veronensis leviorum equitum præfecti declarati; illi, ut centum quinquaginta; huic ut centum equites compararet, mandatum. Ad hæc, cum jam tempus, quo Urbini Dux Reipublicæ stipendia merebat, confectum esset, denuo Imperator terrestrium

Venetorum bellici apparatus.

Urbinas in imperio Venetarum copiarum confirmatur.

copia-

copiarum a Senatu creatus est, decem millium aureorum stipendio ad quadraginta millia in singulos annos addito, ea conditione, ut trecentos cataphractos, ducentos leviores equites semper paratos haberet. Guidoni Ubaldo ejus filio septuaginta quinque cataphractorum Præfectura tributa; aut, si magis ei liberet, centum quinquaginta equitum levioris armaturæ, mille aureorum honorario adjecto. Nicolaus Teupolus ad Urbinatem Orator missus est, ut Senatus primum exhibitio decreto, ab illo, ut quamcelerrime in Cisalpinam se Galliam conferret, flagitaret: nihil enim non Venetorum modo; sed fœderatorum omnium rebus præstabilius esse, quam ut copiis Imperator auctoritate, atque rerum militarium usu edoctus præset, hoc præcipue tempore, quo de ratione belli administrandi agendum erat, frigidisque vi remittente, educi e castris milites oportebat: & ne illo absente, detrimenti aliquid oppida ejusdem paterentur, Senatui placere, ut Republicæ sumptibus tria millia peditum conficeret; iis, quem sibi libuisset, præfectum daret, ut tranquillo animo, rebus suis in tuto collocatis, ad exercitum proficisci posset; in id etiam pecunia transmissa. Præterea Francisco Insubrum Duci bellorum angustiis ad summam omnium rerum inopiam redacto, ut suas copias alere posset, decem aureorum millia mutuo data a Senatu sunt. Insuper Joanni Fulgoso suprema secundum Urbinatem cura copiarum demandata est, ut, Urbinatē absente, qui tum ad res suas invisendas Senatus permisso profectus fuerat, exercitui Dux auctoritate, rei que militaris experientia clarus non deesset; atque Antonius Albertus, *Sapiens*, quem vocamus, *ordinum* delectus, qui ad illum tunc Brixiae commorantem contenderet, ad exercitumque deduceret. Ad Nanium legatum pecuniæ ad augendas copias missæ. Neque inter ea quæ ad vires maritimas augendas spectabant, omittebantur, Hieronymo Pefareo imperatore declarato, atque Alexandro Pefareo Legato, Vincentioque Justiniano notharum præfecto quamprimum ab urbe discedere jussis: decem triremium trierarchi designati, cum ea mens Senatus esset, ut classis triremium quinquaginta numerum excederet; ex quibus cum sexdecim ex fœdere deberentur, quatuor præterea sunt adjectæ, ut ceteris fœderatis jungerentur; his Hieronymus Contare-

1529

Guidoni Ubaldo Urbinatis filio cataphractorum præfectura tributa.

Nicolaus Teupolus ad Urbinatem orator.

Joanni Fulgoso, absente Urbinatē, copiarum imperium a Venetis declarum.

Antonius Albertus ad Urbinatem missus.

Hieronymus Pefareus classis Imperator.

Alexander Pefareus classis Legatus.

Hieronymus Contarenius triremium cum fœderatis jungerentur præfatur.

1529 nus præficitur: ac Francisco Borbonio, cui ad instaurandas, atque augendas copias pecunia minime suppetebat, duodecim aureorum millia mutuo tributa sunt, ut foederatorum auctis viribus, Mediolani rursus oppugnatio tentaretur. Summa copiarum Reipublicæ octo peditum millia, Borbonii totidem, Sfortiæ tria millia erant. Galliæ Rex duorum millium Germanorum militum supplementum, atque octoginta aureorum millia se Borbonio missurum pollicebatur.

Hoc exercitu adoriri Insuorum caput placebat; eo expugnato, ad Genuam oppugnandam proficisci. Triremes viginti, quas diximus, Senatus Regi spondebat in Tyrrhenum mare navigaturas, ut Gallica adjuncta classe, Imperatori in Italiam proficiscenti obsisti posset: qua ex re totius belli eventus pendere haud dubie videbatur. Nam Carolo magnis terrestribus, ac maritimis viribus, ut rumor erat, in Italiam adveniēti impares ad sustinendum belli impetum foederatorum vires erant: illius præsentia Italorum Principum animos procul dubio spe illectos, aut timore deterritos, communi omnium salute neglecta, suis rebus consulturos. Quapropter illud præsertim hoc tempore providendum videbatur, ut si fieri posset, Cæsaris in Italiam iter vel remorarentur, vel impedirent. Neque ab ea sententia Francisci Regis animus abhorrebat; immo summa invadendæ Hispaniæ cupido incesserat præpotenti exercitu, cui ipse imperator præesset, ad Pyreneos montes deducto; jamque sex Germanorum millia evocari jusserat, in spem erectus, fore, ut Carolus ne hostibus aditum in Hispanias præberet, consilia expeditionis Italiciæ prætermitteret. Verum hæc Regis sententia gravioribus difficultatibus involuta videbatur; averfis quippe Gallorum ab Italia viribus, haud exiguis periculis objectari res Italiciæ cernebantur, quæ hactenus illorum subsidiis innixæ steterant. A concepta opinione Regem avocare, ardoremque animo conceptum adversus Hispanos restinguere, tutum tamē esse nonnulli rebantur; immo potius stimulos addendos, ut quo generoso quodam mentis impetu ferebatur, in id enixius incumberet: Contra aliis tutius esse videbatur, si in Italiam, in qua sedes belli erat, omnes conatus, ac spiritus impenderet: debellatis in ea hostibus, cuncta prospere, atque ad vota cessura. Inciderat in id

*Francisci
Regis præpo-
siti ad His-
panias in-
vadendas.*

tempus Andreæ Naugerii designati ad Regem oratoris profes-
sio. Itaque quid potissimum in re summi momenti statuen-
dum esset, quærebatur; irruptionemne in Hispaniam Galliæ
Rex moliretur, an eas vires, quibus aggredi Hispanias statue-
rat, in Italiam verteret, Aloysio Mocenico, qui tum consilii
Sapiens erat, consilia de Hispania invadenda ut probarentur,
Senatui suadente; quem, dum ea de re consilium capiendum
esset, in hanc fere sententiam loquutum ferunt.

*Eo loco res hac tempestate sunt, Patres optimi, ut si ullo
unquam tempore virtute, ac prudentia vestra Respublica,
cujus clavum tenetis, indiguerit, hoc summopere egeat; cum,
per tot annos attritis Itatorum principum viribus, Respublica
immensis exhausta sumptibus, impar fere ad imminentium
rerum molem sustinendam videatur. Exantlanda denuo nobis
ingentia pericula proponuntur; nova se rerum facies ostentat
animo; majores bellorum turbines ante oculos obversantur,
que armati adventus in Italiam Cæsaris nobis proculdubio
portendit; exercitibus Italia replenda, Itale non modo gen-
tes, sed externæ quoque, illuvie barbarorum huc immis-
sa, nobis inspiciendæ sunt. Si Rex, ut Imperatori obsistat,
Alpes transgressus in Italiam descendat, nonne renovari præ-
teritas calamitates, campos, ac flumina exundantia sanguine
cernimus? Jam æstus ille deferbuerat, quo superioribus annis
bellorum incendiis passim depopulari, atque ardere urbes, &
oppida nobilissimæ provinciæ inspeximus: restinctus ille impe-
tus, atque ardor visus, quo sæpius acie certatum, tentatæ
acerrimis oppugnationibus urbes fuere. Modo si ambo hi Prin-
cipes in Italiam venerint, ingentibus stipati copiis, Germa-
nis, Hispanis, Gallisque comitantibus, quem bellorum exi-
tum, quem calamitatum, atque ærumnarum finem invenie-
mus? Acrius acuenda ferri acies, obstinatoribus animis, ve-
hementioribus viribus depugnandum erit. In acie media in-
gentia victoriæ præmia sita: a quonam victos, ac prostratos
hostes mavultis? Incerti præliorum exitus sunt; ludit mortales
fortuna; modo ab imo tollere; modo e vertice dejicere sueta:
sæpe magnos exercitus parva manu fuso & legimus ipsi,
& audivimus; nihil incertius, aut fluxum magis certami-
ne, ac pugna. Cæsare, qui haud mediocres copias in Italia,*

1529

veteranosque milites habet, novosque acervare paratus est, victoria potito, quis non undique insolenti dominandi libidine cuncta Caesareanos ausuros, neque Divinis, neque humanis parituros, neque inexhaustam sitim expleturos, ni omnia sibi subjecerint, animadvertat? At vincente Francisco Gallorum Rege, omnia secus eventura, integra Italis Principibus cuncta relicturum, haud dubium multis videtur. Quaeso, Patres optimi, quisnam rerum humanarum sciens id sibi suadere, ac certo polliceri potest? Ingentem in mortalium mentibus, cui resisti non potest, regnandi, atque imperandi cupiditas vim habet; & apud Reges praesertim, qui dum urbes, ac provincias subjiciant, gentes premant, nil sancti, aut pensi habent: adeo fulgido hoc, ac splendido regii diadematis decore mentis acies perstringitur, & ut ita dicam, obcaecatur. Nonne Galli Neapolitanum regnum, Insubrumque imperium justis titulis ad se spectare affirmant? Inde saepius ab iis transmissae Alpes, exercitibus in Italiam traductis, Italis Principibus foederibus sibi devinctis; ac nisi ea spes nunc quoque illorum animos sollicitaret, post tot acceptas clades, deletosque exercitus, quis iterum eandem aleam periclitaturos crederet? Quid igitur, dicet aliquis, faciendum est? quod filium, ut ex tot ambagibus incolumes evadamus, tenere, ac sequi oportet? Illud sane, ut ego existimo, quod nos ratio docet, fortuna objicit; nempe ut, si fieri potest, bellorum imminentes turbines procul a nostris finibus amoveantur, quodque per tot annos incendium misere perpeffi sumus, in remotas a nobis oras amandetur: id futurum esse, si recte conjectura assequor, videtur, si Hispania bello petatur; si exercitum viribus, ac numero praepotentem Gallorum Rex in Hispaniae fines ducat, per Pyreneos montes impetum in peritiores illius regiones faciat. Id si eveniet, minime ambigendum est, Caesarem ab Hispania non discessurum; sed illius omnes copias coacturum, ne deserta subsidiis regio in hostium potestatem concedat, ac dum ipse incerto conatu incrementum imperii, ac dominationem Italiae aucupatur, avitum regnum, & proprias sedes in discrimen adducat. Quis enim tutet in viscera Hispaniae adactum Gallorum mucronem non repulsurum, aut Hispania incensa, undique aestuantibus flammis, non restinctum domi incendium

Ca-

Cæsarem malle, quam faces in alienas terras immittere? Itaque bellum illud, quo per tot annos Italia exarsit, alio transmittetur, nosque tandem ex actoribus, ut ita dicam, spectatores erimus. Cur igitur Regem ultro in illud propensum non adhortamur, non accendimus, Sebastianoque Justiniano, qui nunc in Gallis apud Regem est, & Andreæ Naugerio in ejus locum proficiscenti Senatus decreto non mandamus, ut ad Hispanicam expeditionem properantem Regis animum incitent, atque impellant, præsertim cum ipse jam mente victoriam intueri sibi videatur; neque ambigat huc universam Galliam confluram? Non enim lustranda maria; non per longinquas regiones ductandus exercitus; sed domi, atque in vestibulo ipsius regni pugnandum est: facillime copiæ cogi, ali, instrui poterunt; belli sonitu audito, finitimæ gentes Hispanorum nomini insensæ mira celeritate, incredibili alacritate sub signis coibunt; ac brevi Pyreneis transgressis montibus, Imperatorem eo omnes vires, atque conatus intendere adigent. Hoc pacto Italæ principibus, ac nobis præsertim consultum erit, qui tot aureorum myriadas, tot milites, ac cives in hac assidua rerum omnium jactatione absumpsimus. Non semper totis viribus pugnando, atque certando bella finiuntur; verum hostes avocando, domi laceffendo, plurima, & magna bella confectæ sunt; ac veluti impetu quodam ex præruptis, atque altissimis montibus, amne fluente, cum sustinendo aggeres non sufficiant, sæpius alio flectimus, ac divertimus. Ita in bellis evenire compertum est, ut quibus ad obsistendum nonnunquam hostibus impares sumus, ii alio laceffiti, in alias partes averso bello, vincantur. Sedes hætenus certaminis Italia fuit, nobis dimicantibus summis laboribus, ac vigiliis contritis, dum nulla quietis spes effulgeret, reliquæ provinciæ per otium pacis fructus percepere. Immutanda est ratio, si forte alio converso tot malorum cumulo, expectatus aliquis jamdiu honestæ concordie, & honorificæ pacis fructus suboriatur.

Aloyfio Mocenico major Collegii Patrum pars adhæserat. At contra Joannes Delphinus, ac Marcus Antonius Cornelius, Continentis Sapientes, minime imminuendas Italiæ vires; verum a Rege, prætermissa Hispanica expeditione, novas submitti in Italiam copias, fatius esse ducebant. Ex his

1529
 Marci An-
 tonii Corne-
 lii oratio.

Cornelius, vir eloquentiæ laude ea tempestate insignis, ita loquutus dicitur.

Cuperem profecto, Senatores optimi, ut quæ ab Aloysio Mocenico præstantissimo viro summa vi, atque eloquentia disceptata sunt, & cito aggredi, & facillime consequi liceret. Quis enim omnibus votis non exoptaret, quibus per tot annos premimur, varios bellorum casus a nobis repellere, atque in alias regiones ablegare? Sed summopere vereor, ne dum inani spe commovemur, remotisque, ac longinquis auxiliis nitimur, præsentia, & proxima omittamus, seraque tandem pœnitentia nostrorum consiliorum pœnas luamus. Quisnam (nisi se ipsum sponte decipere velit) adeo est nostrarum rerum, statusque Italiæ ignarus, qui nesciat, quantum post Neapolitanam cladem Cæsaris vires excreverint, quantum Regis imminuta sint? Apulia excepta, cujus nonnulla oppida in nostra potestate sunt, pauca Galli retinent; cetera omnia Cæsari parent. Mediolanum sæpius incassum petitum; adhuc veterani milites, Antonii Leva ductu, Carolo militant; qui in Germaniæ finitimis locis delectus a Ferdinando habeantur, ad nos sæpius allatum est. Jam vulgatus apud omnes Cæsaris in Italiam adventus; comparata classis; in promptu milites; hanc Italiæ, & præsertim nostræ Reipublicæ imminentem exercituum, & classum molem, qui copiis vel nostris, vel fœderatorum se excipere, ac sustinere posse putat; aut Rege in Hispanias movente, avertere; is mihi videtur, non satis res nostras metiri, atque plus equo aliorum viribus, & consilio confidere. Quibus enim viribus ad obsistendum Cæsaris conatibus, nisi Gallie Rex subsidia miserit, parati sumus; Francisci Borbonii exercitu ad quinque tantum millia peditum redacto, nostris copiis, licet in iis instaurandis, atque augendis omnis opera impendatur, non eo numero, ac robore, ut ad ingruentem belli impetum ferendum, aut repellendum pares sint? cum Antonio Leva hinc, atque inde variante fortuna pugnatum: accedenti in Italiam Cæsari majoribus, ac firmioribus viribus obviam eundum est: id nisi fiat, quam facile illi omnia ad votum eventura putatis? quanta incrementa auctoritatem, atque potentiam illius acceptu-

ram arbitramini? Insubrum certe regionem, pro qua tot annos dimicatum est, quamque semper mirifice concupivit, brevi in potestate habebit; atque illum, qui ut avitum imperium Francisco Sfortiæ restitueret, neque suasionibus, neque bellis flecti potuit, putamus, eo adepto, ullo unquam tempore redditurum? qui hæc sibi persuadet, quam altis in Regum animis potentiae, ac regni cupido radices agat, non animadvertit. Novit optime Cæsar, magnum sibi gradum ad summam amplitudinem sterni, si in Italia dominetur, quam nobilitate, viribus, auctoritate cunctis præcellere regionibus non ignorat. Idcirco nullum non movit lapidem, ut quantam maximam illius partem posset, suo adjiceret imperio: sæpius duces exercitus misit, decertavit, urbes atque oppida oppugnavit, in acie conflixit. Modo cum non adeo dejectas fœderatorum vires expertus esset, ut certam sibi victoriam polliceri posset, adventum ipse in Italiam parat; hoc uno arbitratus, illud, quod per duces perficere adhuc non potuit, se consequuturum, Italarumque principum animos sua præsentia dejectum, ac consternatum iri; cunctaque ad objectum ipsius fortunæ speciem casura sibi persuadet. Quid enim de Pontifice dicamus? qui post tot ærumnas, atque contumelias ab Hispanis acceptas, hætenus, ut fœderi se adjungeret, nunquam adduci potuit: verum aut spe erigitur, aut timore detinetur. De Florentinisne loquar, qui cum suis cervicibus jam imminere præpotentem exercitum sentiant, neque consilio, neque viribus polent? Ferrariensemre, an Mantuanum commemorem, qui majorum principum sententiam, ac nutus observare coguntur? Quid igitur superest? Una Veneta Respublica quæ tot fluctibus, veluti inconcussa moles, objicitur, servitutis impatiens, libertatis acerrima propugnatrix: hanc torvis oculis aspicit Cæsar, scit ab illa Italicarum rerum fortunam pendere, atque, ut sæpius audistis, suis illam viribus adoriri, illius virtutem experiri se velle aperte dicitur; an illius potentiae vim, atque impetum sustinere possit, periculum facturum. Hæc cum ita sint, perpendite, queso, utrum de Hispania oppugnanda, an de defendenda Italia agendum vobis sit: cordi laboranti, cum tabifica lues invaserit, non externis, atque longinquis remediis subveniendum, sed intimis opitulandum est: propulsanda ab Italia insita

1529 hæc per tot annos tabes; in visceribus coalitum virus arcendum est; mox illo penitus ejecto, aut saltem icenito, salubriori, ac tutiori consilio exterioribus animum applicabimus. Sed contra differitur, Hispania oppugnari cœpta, Cæsarem illuc omnes nervos intenturum; res Italicas abjecturum. Quid porro id suadet? an iste undique conquisitus rerum omnium in Italicam expeditionem apparatus? an mens Cæsaris jamdiu patefacta? an iste, quem exercitibus, ac certaminibus campum, hæc provincia præbuit? Munitissimas arces, fortissima oppida in Hispaniæ faucibus sita sunt, quibus destineri Gallorum exercitus, impetus gentis præferocis in pugnam, mox languentis, pristinumque ardorem remittentis, frangi poterunt. Interea intra Pyreneos montes Gallo bella miscente, quis suppetias Italiæ feret? quis Imperatori resistet? Neque enim credibile est, Gallos in id unum intentos, ut Hispaniam oppugnent, copias in Italiam missuros; immo potius Regem omnia de subveniendo Italis principibus consilia abjecturum. Neque vero facilis adeo, ut nonnulli jactitant, Hispaniæ oppugnanda ratio est, cum per montium asperrima ducendus sit exercitus, sterili regione, atque infecundo solo, validis, ut diximus, arcibus tuto, quas Hispaniæ quondam Reges objecere, Gallis depugnandum sit: eas, verisimile est, Cæsarem in Italiam proficiscentem & numero, & virtute militum aucturum. Hæc sane tot incommoda vitanda nobis esse, quis non agnoscit? id fiet, ni fallor, si Regis animum ab Hispanicis rebus ad Italas convertere omni studio conabimur; ut in aliud tempus de invadenda Hispania consilia differat, suadebimus: hortabimur, ut quamprimum ingenti conatu, ac viribus, quas potens, atque amplissimum regnum abunde suppetitare potest, transgressis Alpibus, armatus in Italiam descendat; neque cui per tot annos provinciæ auctoritate, ac viribus præsto fuit, Cæsaris arbitrio, & voluntati permittat: hoc uno fœderatos firmari; hostes vinci; filios, quorum desiderio flagrat, ex Cæsareanorum manibus eripi posse: antecapere tempus oportere, priorem se Italiæ, nil aliud cupienti, ostentare; hoc fœderatis incolumitatem; Italiæ dignitatem contineri; sibimet immortalē gloriam parari: illud vero in primis in animum inducere, postquam Cæsar

cum exercitu , quem instruit , in Italiam venerit , castra locaverit , omnem preclare gerendarum rerum opportunitatem elapsam , atque amissam iri . Hæc in primis Sebastiano Justiniano , atque Andreae Naugerio in Galliam proficiscenti Senatus nomine mandanda sunt : ut Rex , Hispaniæ curis solutus , acrius , ac vehementius in Italicam expeditionem incumbat , ubi nostra in primis res agitur , ne , dum in alias regiones Gallorum impetus effunduntur , Reipublicæ ditio Cæsareanis exercitibus pateat .

Universi fere Patres in hanc ivere sententiam , in quam literæ ex Senatusconsulto ad Justinianum missæ sunt : eadem in mandatis Andreae Naugerio data . Interea dum his de rebus in Senatu confulitur , Sebastiani Justiniani literæ supervenere , quibus significabat , Regem , maturius re expensa , de invadenda Hispania consilium immutasse , atque in Provincia copias cogere , & eo proficisci decrevisse , ut Cæsari in Italiam cuncti iter præpediret , opportuniore in Italiam transeundi loco omnia necessaria compararet : viginti peditum millia Gallicæ gentis , decem Germanorum millia , totidem sponte merentium ducere secum statuisse . His intellectis , Andreae Naugerio Senatus , ut apud Ludovicam Regis matrem oratorio munere fungeretur , mandavit ; Sebastiano vero Justiniano , ut Regem in Italiam proficiscentem comitaretur . Dum hæc in Gallia agebantur , cum communi ducum consensu primum Mediolanum oppugnare , mox adoriri Genuam statutum fuisset , Abduæ flumini trajiciendo pons conficiebatur ; eo consilio , ut mense aprili exeunte , trajectis Reipublicæ copiis , & cum Francisci Borbonii exercitu conjunctis , Mediolanum aggredierentur : si votis fortuna favisset , illo occupato , Cæsarem ab Italia averti posse rati ; præsertim classis auxilio accedente , quæ a Rege Massiliæ sedulo parabatur , adjunctisque viginti Reipublicæ triremibus , quas quamprimum Contareni ductu Tyrrhenum mare navigare decretum fuerat . Eodem tempore ad retinenda Reipublicæ in Apulia oppida , atque arces militum præsidia submittebantur , quæ in omnem eventum ad Venetorum fines augendos in promptu essent ; tum ut ancipiti Neapolitani regni , ac Galliæ Cisalpinæ bello Cæsareanos distinerent ,

Senatus decretum .

Gallorum apparatus , ut iter Cæsari in Italiam præcludant .

Præsidia a Venetis in Apuliam missa .

1529 ut sejunctis viribus imbecilliores essent . Aderant Reipublicæ octingenti cataphracti , leviores equites mille , octo peditum millia . Borbonio sex millium peditum numerus ad quatuor millia imminutus : neque ex Galliis subsidia ad instaurandum exercitum mittebantur ; pecuniæ inopia milites a signis passim dilabi ; reliqui egestate premi . Borbonius moræ impatiens , indignabundus reditum in Galliam moliebatur ; neque cur Regis ardor in dies remitti , ac restingui videretur , conjectari poterat : ac licet Castellioneus cum pecunia ad Borbonium missus fuisset ; ea tamen ob paucitatem neque tempori , neque rerum necessitati sufficere poterat . Itaque Senatus Regem per oratores enixe hortabatur , ne communibus rebus deesset , quamprimum exercitum instrueret , profectio- nem in Italiam maturaret ; pecuniæ vim transmitteret : anni tempus poscere , ne otio tempus teratur ; quæ mature decreta fuere quamcelerrime perficiantur ; ut , si fieri posset , ipse Alpes transgrediens de Mediolani expugnatione , Genuæque invasione certius statueret . Castellioneus ab exercitu discedens Venetias cum venisset , in Apuliam cum pecunia , ad duces , ac milites sustentandos , se transiturum Senatui significaverat , navigiisque ad iter impetratis , varias morarum causas neccendo , discessum proferebat ; quæ res haud parvam de Regis consiliis suspicionem iniecerat .

Castellioneus cum pecunia ad Borbonium.

Castellionei Venetiis in Apuliam cum pecunia transiit.

Joannes Joachimus Gallie ad Senatum orator.

His accedebat quod Joannes Joachimus extra ordinem legatus a Rege ad Senatum missus , ad Patrum Collegium una cum Arausionensi ordinario accesserat , Regisque literas dederat , quibus multa de bello administrando , viribusque augendis exarata erant ; nihil in iis de adventu illius in Italiam continebatur : quæ res magnum cunctis metum incusserat , ne diversa secum Rex consilia agitare ; ac , si a Cæsare æquas pacis condiciones obtinere potuisset , & filiorum restitutionem , quorum summo flagrabat desiderio , parum rebus Italicis prospiceret : quocirca ut sedulo Regis ea in re animum explorarent , Præconsultorum sententias acri indagine perquirerent , oratoribus mandatun est . Altera ex parte ne otio miles torperet , initiumque belli fieret , cum opportunum ex hybernis educendis copiis tempus adesset , concilio habito , in quo Reipublicæ Legati , Franciscus

fcus Sfortia, Joannes Fulgosius, atque alii interfuere duces, Galeatius Vicecomes ad Franciscum Borbonium mittitur, qui tempus Mediolani expugnandi adesse nunciet; cunctos in eam sententiam duces ivisse; idem Gallorum Regem, qui se Alpes transgressurum pollicebatur, sentire. Id enixe Borbonio suadeat, illiusque animum egregii facinoris desiderio incendat; petat, ut quamprimum, Pado trajecto, Mediolanum versus iter arripiat, Venetorum se copiis conjuncturus, quas castris educere decreverant, ut, sociatis viribus, urbem adorirentur, haud exigua spe illius potiundæ, instaurato, atque aucto exercitu, qui præter equitatum duodecim peditum millibus constabat; ex his octo Venetorum, quatuor Sfortiæ erant, hostibus & numero imminutis, & comteatu laborantibus. Sed eo res Francisci Borbonii prolapsæ fuerant; ita imminutæ vires; ad paucitatem redacti milites; omnium rerum, & pecuniæ præsertim inopia pressi, ut neque castris movere copias, neque aliquid aggredi se posse diceret. Et enim ex peditum decem millibus, quos Rex illi pollicitus fuerat, in quibus duo millia Germanorum erant, quam paucissimi sub signis aderant; Germani tantum quadringenti expectabantur. His auditis, Senatus pecuniæ vim Brbonio mittere, hortari, impellere, ut, quo maximo posset, militum numero Padum trajiciat: Gabrieli Venerio apud Sfortiam Reipublicæ oratori quinque aureorum millia, quæ Duci ad persolvenda militum stipendia erogaret, tradita: & cum Urbinas Venetarum copiarum Imperator ex Flaminia reversus, ut deinde ad exercitum proficisceretur, Venetias pervenisset, Natio Legato, ut quamprimum copias trans Abduam duceret, decreto Senatus injunctum est. Neque Flaminiae res prætermittebantur, cum Cæsare Fulgossio, qui Ravennæ præerat, ad exercitum vocato, Thomas Constantius levioris equitatus Præfectus, cum sexaginta equitibus Ravennam missus esset, ac Joanni Baptistæ a Castro Epirotarum equitum ductori, ut cum quinquaginta sub illius auspiciis militaret, jussum est: in id Ravennæ Legato literis datis, a quo Senatus decreto in milites, qui nimia licentia, & luxu militarem disciplinam corruperant, animadversum. Dum hæc in Insucribus, atque in Flaminia fierent, res Apuliæ variis eventibus agitabantur.

1529
Galeatius
Vicecomes a
Venetis &
Sfortianis
ducibus ad
Borbonium
missus.

Thomas C^o.
stantius
equitum, &
Joannes
Baptista a
Castro Epi-
rotarum
præfecti
Ravennam
missi.

1529

Neapolitani exules haud mediocria Cæsareanis damna inferebant. Rentius Ceres, vir industrius, atque acer, partium vires augere enixus, in omnem occasionem intentus erat, sæpiusque per literas, ac nuntios sibi a Rege pecuniam, ac vires suppeditari flagitaverat; quibus si opportune adjutus fuisset, Venetorum classis, & copiarum auxilio aliquid moliri, & hostes distingere, ac præpedire potuisset. Verum cum nulla ex Galliis subsidia adventarent, quæ jam de Cæsaris adventu pervagata fama fuerat, accolas, ac proceres erexerat; ita ut Arausionensis Princeps in Aprutianos profectus, Aquilam, & Amatricem urbes recuperaret, indigenis pecunia, qua exercitui satisfaceret, multatatis. In Apulia cum pellicere ad defectionem Baruli oppidanos tentarent, re patefacta, Julius Neapolitanus peditum præfectus, cum nonnullis oppidanis, facinoris auctoribus, ac consciiis, capite pœnas luit. Græco Venetorum equitatu in ea provincia aucto, cum is sæpius ex urbibus exiret, agros non modo tuebatur, verum tuta ad commeatus excipiendos itinera reddebat, Pignatello, Borellique Comite equitum Græcorum virtute, ac disciplina ex iis finibus expulsis. At cum Vastium Marchionem Monopolis oppugnationem moliri ad Viturium Legatum perlatum esset, quingentorum peditum Ricciardo Pitiliano, ac Felice Perusino præfectis, duabus triremibus impositis, Monopolim firmiore præsidio firmavit; oppido cum summa auctoritate Andreas Gritus Venetorum magistratus præerat. Montisbelli, & Carpenæ Comites haud exigua militum manu ibidem erant, qui ut fortiter hostium conatus excipere, ac propulsare possent, summo studio in circuitu cuncta complanare; munire mœnia; civium animos confirmare; necessaria cuncta ad firmandam urbem parare. Interim cum Vastius exercitum admovisset, ipse cum nonnullis e suis prægressus situm urbis intente explorare, qua maxime pateret ad urbem invadendam aditus scrutari. Nec mora, cum suis Petrus Frassina egreditur; pari virtute, ac fortuna utrinque leviori certamine pugnatum. Mox Vastius operibus intentus, ut propius accederet, vineas agebat, glebæ defectu olivarum sarmentis, quibus abundat regio, opera struebat: atque ut triremium subsidia oppidanis averteret, brevi militum industria munitionem vi-

Aquila & Amatrice ab Arausionensi in Aprutianis occupata

Ricciardus Pitilianeus & Felix Perusinus eum præsidio Monopolim missi.

Andreas Gritus Monopolis præfectus.

Vastius Marchio Monopolim egreditur.

cino in litore erexit, quæ ipsarum triremium tormentis summo impetu disjecta est, propugnaculumque ad portum Veneti struxere, quo maris aditus ab hostium injuriis tutus pateret: quæ res ad urbis salutem summo momento fuit. Nam Camillus Urfinus a Tranio cum tribus triremibus subsidio supervenit, secumque Angelum Sanctocorcium, virum strenuum, atque arte elaboratorum ignium inventorem, duxit, cujus ope injectus in vineis hostium ignis, pabulum ad flammam alendas sarmentorum materia suppeditante, omnes fere illius vi absorptæ sunt; ita ut ad illas rescificandas, atque instaurandas multum laboris, ac temporis opus fuerit; assiduis præsertim tormentorum ictibus, quæ e duabus turribus displodebantur, hostibus male habitis, ac perturbatis. Tandem post multos labores cominus moenia quati coepta, stratis multis partibus, aditus patefactus: noctu milites, atque oppidani disjecta sarcire aggressi, intercludere hosti vias, dejectam in fossas materiam intus, qua se tuerentur, comportare: magnus civium ardor, incredibilis ad munia militaria obeunda militum solertia: in mulieribus quoque ipsis generosus animi impetus emicabat, quo pro mœnibus milites incitabant, proprioque comœntu juvabant: strata etiam ipsa, ac pulvinaria ad munimenta reparanda impendebant. Vastius milite adori urbem non ausus esset; ni moræ pertæsus, multarumque rerum inopia adactus eventum experiri fatius, quam re infecta, regredi statuisset. Itaque magno impetu urbem aggredientem intrepide milites excepere, multorumque cæde pulsus inceptum prætermittere coactus fuit; quodque vi minime obtinere potuerat, obsidione consequi posse ratus, undique urbem circumfidere statuit. Verum ex ea bellandi ratione cum multa suis copiis incommoda accederent, lenteque stipendia persolverentur, seditiones, ac tumultus inter milites, & præcipue Italos pedites ortæ, quorum major pars, relicta signis, in oppidum concessere, Venetæque militiæ adscripti, ne obsessis incommodo essent, mari Tranium mittebantur. Dum transveherentur, duæ triremes maris, ac procellarum impetu disjectæ, atque propinquis litoribus illisæ; cujus eventus rumor, cum ad hostium castra pervenisset, Hispanorum manus ad prædam ex naufragio colligendam accu-

*Camillus
Urfinus ad
subsidium
Monopolitanorum.*

*Vastius a
Monopolitanis reje-
ctus.*

1529 currit, qua mox a praesidiariis Tranii militibus recepta, haud mediocri Hispanis ea res constitit. Neque adhuc obsidionem hoste relinquire, Legatus Viturius censebat, ut Caesareanorum oppidum aliquod nostri aggressi, hostes a Monopolitana obsidione revocarent. Verum Ceres satius esse ducebat, ut aucto Monopolis praesidio, improviso milites egressi, hostes nihil hujusmodi opinantes in castris adorirentur, qui Italorum discessione, Germanorum fessis animis, atque corporibus, minus ad obsistendum parati erant. Itaque cum duobus peditum millibus Amalphitanus Princeps in oppidum pervenit, inde obsessis robur, ac vigor accrevit: ante solis exortum oppido erumpentes, magno impetu castra hostium aggrediuntur; ad vallum pugnant; multos interficiunt, quorum loco alii ad propugnanda castra subeunt; sed & loci natura, & vallo muniti, ut castra desererent, minime cogi potuere. Interim Veneti nova subsidia, & comneatus navigiis transmittenda parant. Hujus rei rumor cum ad Vastium pervenisset, spe dejectus, obsidione soluta, Conversam cum se recepisset, inde Neapolim profectus est. Senatus prospero hoc eventu in spem Brundusii iterum potiundi adductus, classis Imperatori, ne Corcyrae amplius cunctando tempus tereret, in Apuliam proficisci jubet, qui a promontorio Iapygio omnem excurrere maritimam Apuliae oram infesta maria hostibus reddebat, atque Brundusio per dedicationem potitus, ac Joanne Francisco Justiniano Reipublicae nomine praefecto, arces circumfidet. Camillo Ursino expugnandi onus tribuitur, moenia quassantur, dejiciuntur; incolae omnium rerum necessitate premuntur, spe tantum Caesareanae classis nixi. Simeon Romanus dum impigre, ac fortiter operam in ea expugnatione navat, fato concessit.

Amalphitanus Princeps Monopolim cum praesidio ingreditur.

Vastius, Monopolis obsidione relicta, Neapolim proficiscitur.

Brundusio a Venetis capto Joannes Franciscus Justinianus praeficitur. Simeonis Romani obitus.

Interea Urbinas in castra Venetorum pervenerat, & quamprimum, uti decretum fuerat, Mediolanum versus movere statuit; cum Franciscus Borbonius se eodem itinere ducturum copias significasset; ac ii, qui Sfortiae militabant, partim Gallo, partim Venetis adjuncti, ut utroque exercitu hostes oppugnarentur, spe haud mediocri erecti essent, non minus Borbonii fortuna, quae per hos dies illi felix affulserat, quam hostium incommodis, ac necessitate voti se

compotes futuros. Nam multa trans Ticinum oppida deditione Borbonius receperat; neque præter duas arces quidquam Cæsareani in ea regione retinebant, neque eorum militum præsidio, qui ad duo millia ex Hispaniis advenerant, atque a Genuensibus urbem ingredi prohibiti, Mediolanum introierant, hostium vires augebantur; etenim omnium rerum egeni, ac prope seminudi, horrido, squalidoque adspectu, ut fame confecti viderentur, ærumnas, calamitatesque aliorum haud parum auxerant, pecunia, rebusque ad victum necessariis in dies deficientibus. Copiæ ad Divi Martini oppidum, quod quinque millia passuum a Mediolano abest, convenere: ibi de bello administrando consilio habito, statutum est, duplici exercitu urbem circumfidendam, ut amplissima civitas in plures partes distenta facilius in potestatem veniret. Verum lustratis copiis, valde imminutus militum numerus conspiciebatur; Galli Venetos, Veneti Gallos insimulabant, alteri in alteros culpam conferebant: Præfecti, ductoresque animi vim ad tantum facinus aggrediendum necessariam remittebant, bellandi ardore restincto, ut tandem se jungi copias, ac separatim oppugnationem aggredi non sine periculo posse compertum fuerit. Ea res cœptis desistere, atque abducere exercitus imperatores coegit, alia ratione hostes oppugnatos: nam Borbonius Landriani, Urbinas Modoetiæ castra posuere, Sfortia Ticinum cum suis copiis ingredi statuit, eo consilio, ut qua quisque posset, itinera impediret, regionem vastaret, comneatus interciperet; his victoriam nancisci, ac tandem Mediolanum, & Comum, quæ duæ insignes urbes Cæsari parebant, in suam redacturos potestatem rati: fieri enim non posse, ut Mediolanum ipsum tot calamitatibus oppressum, confectumque, annonæ summis in angustiis, vastatis, ac direptis agris, sævientibus in incolas militibus, nutantibus civium animis, diu sustineretur. At cum Gallus in castra pervenisset, omissamque Mediolanensis oppugnationis occasionem cerneret, Genuam cum suis copiis contendere in animo se habere significavit; ad id in primis a Cæsare Fulgoso impulsus, qui inani spe adductus, omnia celerrime, ac nullo fere negotio confectum iri pollicebatur. Itaque ad castra cito regressurum se dicere,

Urbi-

*Franciscus
Borbonius
Genuam in-
vadendam
decoravit.*

1529

Urbinatem hortari, ut cum Sfortia in iisdem locis manerent, e quibus hostibus damna inferre possent, neque obsessis ulla quiescendi facultas daretur. Kal. junii Franciscus Borbonius, arrepto Ticinum versus itinere, exercitum movit; impedimenta, & machinas bellicas, primumque suorum agmen iussit incedere, cui Guido Rangonius præerat; ipse medium, postremum Claudius Rangonius ductabat. Hujus rei Antonius Leva per speculatores antea certior factus, urbe egredi, Gallos insequi, ac, si ita ferret occasio, cum hoste acie configere, nihil hujusmodi opinantem opprimere decrevit. Mediolani ad arma conclamatur, coacti milites, candido amictu superinduti, ut a suis noscerentur, Antonium Levam sequuntur; illum podagra, & articulari morbo membris fere cunctis captum, sella incubantem, quatuor armati gestant; summo silentio, tubarum clangore, tympanorum sonitu omisso, ordine militari incedit. Duo millia passuum hosti proximus; ab exploratoribus edoctus, nondum Landriano abiisse Gallos, citatiore gradu progressus, extremum agmen adoritur, ac priusquam illius adventum persentirent, invadit hostes, qui inopinato Cæsareanorum adventu perterriti, nihil ex ordine agebant; non vires, non animum ostentabant, ut a pedite, & levioris armaturæ equite impetu facto, loco cedere, seque recipere cogentur. Franciscus Borbonius media in acie subsistit, hostium agredientium conatus, atque impetus egregie sustinuit. Utrinque pari animo, haud dispari fortuna pugnatur; non minima spes in Germanis erat, quos ad duo millia & quingentos, partim ex hostium transfugis, partim ex Germania evocatis, coegerat. Verum cum Antonius Leva cum reliquis copiis, in quibus veteranus miles Hispanus erat, supervenisset, perculsi Galli, ac Germani loco cedunt. Itali pedites ad duo millia, Hieronymo Castellioneo, & Claudio Rangonio ducibus, labantes reliquos confirmant; præliantur aliquandiu æquis animis; tandem cuncti terga hostibus dantes fuga salutem quæsivere. Borbonius præaltam fossam equo transilire nixus cum Castellioneo, Claudio Rangonio, atque aliis plurimis in potestatem hostium venit; equi, jumenta, vehicula, sarcinæ, machinæque bellicæ hostibus prædæ cessere: qui superfuerant, in diversas partes dispersi, quam-

*Antonius
Leva Gal-
los aggredi-
tur, & fun-
dit.*

*Franciscus
Borbonius a
Cæsareanis
captus.*

1529

*Urbinas
Cassianum
se recipit.*

quamplures in ditiones Venetorum excepti afflictis rebus per-
fugium invenere . Prælii eventus cum ad Urbinatem allatus
esset , Modoetia movere , atque ad Cassianum , ubi prius fue-
rant , castra locare statuit ; quinque peditum millia sub signis
habebat , quadringentos cataphractos , ac septingentos levioris
armaturæ equites : ad hæc sarcinas , atque impedimenta .
Præalta erat via , qua iter agendum erat , copias in tres acies
sejunxerat tanto intervallo , quantum , ut sibi invicem subve-
nire possent , satis esset : magna sclopetariorum manu me-
diam aciem protegebat , sinistra Cæsareanos distingere cona-
tus : levis equestratus regionem undique excurrebat ; hostium
consilia explorabat , ne qua inopinato impressio fieret . Hac
arte incolumem exercitum ad Cassianum perduxit , propin-
quum Abduæ flumini oppidum , cui pons superinjectus in
Abduanam glaream transitum præbebat : hoc veluti muni-
mento exercitum tutari , circumquaque castra aggere , ac fossa
munire statuit , una tantum iter ad castra faciente via ; inde
Laudi , ac Ticino succurri , damno hostes affici , Reipublicæ
fines defendi , Genuensi expugnationi magnum momentum af-
ferri poterat . Hoc ducis consilium mirifice probavit Senatus ;
quamvis Joannes Maria Fulgosius Brixiam ducendas copias ,
cum impares numero hostibus essent , censeret . Nam Leva re-
centi victoria elatus , jam animo de foederatis triumphum du-
cens , Urbinatem insequutus , ad Vavrium , quod duo millia
passuum a Venetis aberat , castrametatus est , cum plerique il-
lum Abduam trajecturum , Brixientem , ac Bergomatem agros
vastaturum , vererentur . Nostri levioris equestratus numero ,
ac virtute hostibus præstabant ; qui circumjacentem regionem
lustrabat , ne commeatus hostibus importarentur , impediabat ,
tantumque terroris injecerat , ut nemo extra vallum egredi
auderet . Urbinas & loci opportunitate , & rerum copia milites
sustentabat ; neque civitatibus , atque oppidis oneri erat ; ad-
huc Fulgosio contradicente , atque alio adduci exercitum sua-
dente . Sæpius hinc , atque inde levioribus præliis dimicatum ,
pugna male habiti hostes discedere coacti : justum prælium
imperatores detrectabant . Antonius Leva , ut aliquo faci-
nore accepta damna sarciret , Cæsarem Neapolitanum trans
Abduam ad diripiendos Brixientem , ac Bergomatium fines

*Antonius
Leva ad
Vavrium .*

*Cæsar Nea-
politanius à
Leva trans
Abduam
missus .*

mittit .

1529

mittit. Urbinas re per speculatores cognita, Comite Calatiæ in castris relicto, haud parva cum militum manu, qua hostes flumen trajecturi erant, in insidiis se collocat; parte hostium trajecta, inopinato a tergo alios, qui adhuc in ripa substiterant, adoritur, ac ne fuga salutem consulerent, occupare equites, atque intercludere aditus viarum jubet. Hostium præfectus præsentem periculo perculsus, excindi pontem, ne Urbinas, transitu facto, aggrediretur, mandavit; qui cis flumen erant, ad mille & quingenti, aut cæsi, aut captivi in nostrorum potestatem pervenere: in his Hispanus miles a proceræ statueræ femina, quæ virum ementita inter milites Calatiæ Comitum stipendia merebat, captus est; *Margaritonem* illam vocabant, qua in conspectum Hispani quadam die venire iussa, Comes ad Hispanum versus, illum ludificando: *En, inquit, miles, qui te captivum fecit*. Tum Hispanus, *in sua calamitate id sibi solatii esse, inquit, quod in manus viri strenui, ac fortis pervenisset*. Verum cum feminam illam esse intellexisset, mœrore atque pudore confectus, indignabundus vita excessit.

Hispanorum milites ab Urbinas capti, & capti.

Urbinas, ne nihil agendo tempus tereret, continuo multa animo agitare; duces, ac præfectos ad consilium vocare; moliri quam potissimum ratione hostes ad castra deferenda cogeret; tandem universis egredi copiis, atque acie, si occasio tulisset, configere cum hoste decrevit. Itaque in unum locum machinis bellicis coactis, cum universis copiis castris, ac tribus tormentis egreditur, eo consilio, ut illis a tergo relictis, cum primum ad certamen ventum esset, ipse simulato timore se reciperet, inde hostes, ut tormentis poterentur, insequenturos sperabat. Tum machinis bellicis exemplo displosis, ordines hostium turbare cœpit, ac nihil hujusmodi opinantes disjicere, ac vulnerare interea majori impetu illos turbatos, ac palantes aggressurus. Sed res minime consiliis respondit: nam Calatiæ Comes cito nimium cum perditum manu prægressus, longinquo a castris loco pugna cœpta, cum hostes diutius sustinere non posset, quamvis Ducis muneri non deesset, pedem referre coactus fuit. Urbinas cum periclitantem animadverteret, cum reliquis copiis præsto fuit, tantaque vi, atque impetu hostes invasit, ut Cæsareani milites, qui nostros insequentur, in fugam coniecti, nullo ordine

ne ad castra redire, Venetorum militibus semper urgentibus, compulsi sint. Mille ac quingenti Antonii Levæ pedites eadem, vel captivitatem perpeffi sunt, ut mox neque exire castris milites sineret, neque aliquid aggredi auderet: inter varias curas, ac difficultates suspensus animo hærebat; hinc com meatuum inopia premi, inde movere castra famæ, ac militari virtuti indecorum videbatur; in Venetorum regiones incassum exercitum duci, urbibus, oppidisque & præsidio militum, & annona munitis: in Mediolanensibus diuturnitate belli, militum injuriis suprema prope desperatio inerat; Cæsareanorum jugum excutere, ac Sfortiæ imperio, cujus dominatum experti fuerant, maxime cupientibus. In hoc ancipiti rerum eventu Leva se Mediolanum recepit: illo profecto, Urbinas castra ad Modoetiam urbem propius admovere decreverat.

*Antonius
Leva Me-
diolanum
regrreditur.*

Ita res Insubrum se habebant, cum Galliæ Rex inter belli, pacisque consilia pendens, modo se quamprimum in Italiam venturum significaret; nonnunquam vel adverso suarum copiarum fato, vel filiorum cupiditate animum ad pacem flecteret: multa per suos oratores Venetiis cum Senatu agebat, & a foederatis, pecunia loco militum solveretur, petebat; his de rebus oratores ad se mitteret; atque classem in mare Tyrrhenum, & subsidia in Hispanicam, quam moliri se ajebat, expeditionem, subministraret. His Senatus decreto responsum est: quos ex foedere sponddisset milites præstaturum; nihil esse cur pecunia miles mutaretur; militum virtute belli munera obiri: quamprimum Italiæ appropinquaret, oratores missurum; copias, Reipublicæ Legatos, Imperatorem denique ipsum Regis imperata in bello administrando facturos; Contraenum Legatum cum viginti selectis triremibus quamprimum Massiliam, ut cum regia classe conjungeretur, profecturum; demum quæ conditionibus, pactisque teneretur, moto in Hispanicam bello, collaturum. Sed altera ex parte secreto de ineunda inter Carolum, ac Franciscum pace consilia agitabantur; Margareta Austriaca, Cæsaris amita, quæ Belgio præsidebat, in id enitente, cui ipse facultatem contractandæ, firmandæque pacis dederat. Hæc per nuntios sæpius in Galliam missos Regem ad pacem hortabatur; a qua licet minime averso animo esset, prius tamen, an ad summi momen-

*Margareta
Austriaca
de pace cum
Gallis agi-
rationes.*

1529
*Lelubajardus a Rege in Belgium missus .
 Ludovica Regis mater ad Cameracum ad pacem sanciendam .
 Franciscus Rex , ut Senatoribus mandata de pace daret , postulat .*

*Senatus mandata paci subscribere oratoribus tribuit .
 Andreas Nauzeri obitus .*

*Marcus Minius orator in Gallia .
 Veneti per Justinianum oratorem in Italiam Gallos alliciunt .*

ti negotium peragendum mandata Cæsaris sufficerent , disquirere voluit ; ad eam rem explorandam Lelubajardum cubicularium a secretis in Belgium misit , visaque quam Margaretae amplissimam facultatem Cæsar dederat , Rex Ludovicam matrem Cameracum misit , ut de pace ageret ; iis se , quæ ambæ simul decrevisserent , pollicitus assensurum . Rex ea consilia initio tecta , mox oratoribus explicuit , nullas concordiaë conditiones amplexurum testatus , ni prius Senatui , ac reliquis foederatis expositis , eorum voluntas accederet : interim propensum illius , atque benevolum in Rempublicam animum officii plenis testari verbis ; ad pacem hortari ; demum petere , ut a Senatu oratoribus ad negotium conficiendum mandata mitterentur . His a Patribus intellectis , quamvis Regis consilia , actionesque suspectas haberent , quippe qui modo in Italiam se venturum , modo ingentia subsidia submissurum cum diu affirmasset , clam de pace cum Cæsare agitarer ; attamen ne ab eo , quod ceteri Principes cupere videbantur , alieni se patefacerent , mandata oratoribus , ut paci subscriberent , dedere , modo communi reliquorum foederatorum consensu esset amplectenda . Illud adjectum est , si Rex ab Italico proposito itinere abstinere velit , saltem copias ad decem millia peditum augeat ; duodecim millia præter cataphractos , & leviores equites , tormentaque , Reipublicæ militaturos . Nondum his Senatus literis in Galliam allatis , Andreas Nauzerius gravissimo morbo conflictatus Blesis excessit , vir excellenti ingenio , omnibus disciplinis , politioribusque præsertim studiis instructus . A prima juvena Bartholomæi Liviani , terrestrium copiarum Imperatoris , consiliorum particeps , atque itinerum comes ; mox accedente ætate , summis negotiis apud summos Reges assuetus , cui ob singularem facundiam , maximarumque rerum usum Decemviri Historiæ Venetæ conscribendæ onus detulere : licet illius fructus acerimi ingenii censura , ex testamenti tabulis concrematis libris , ad posteros minime pervenerit ; ex cujus obitu summus omnium ordinum civitatis mœror fuit . In ea legatione Marcus Minius suffectus est . Sebastiano Justiniano literæ dantur , quibus quo in statu res Italiæ sint , Regem edoceat ; octo millia peditum in Hastensem agrum Rempublicam si in Italiam

liam

liam venerit, obviam missuram; hunc militum numerum singulari studio augeri; octingentos cataphractos, mille quingentos leviores equites in promptu esse: Sfortiam duo peditum millia habiturum; Florentinos quinque millia, leviores equites sexcentos: si ipse, ut fertur, triginta millia armatorum, adjectis quinque peditum millibus, quorum stipendiis persolvendis vicena in singulos menses aureorum millia Senatus pollicetur, in Italiam adduxerit, amplius quinquaginta militum millibus, præter equitatum, exercitum conflatum iri; atque non modo ad obsidendum hostibus, verum etiam ad confligendum, & vincendum satis futurum: si vero ea Regis menti infidet sententia, minime transgredi Alpes velle, viginti peditum millia, adjecto equitatu, sub claro, militariumque rerum experientia insigni imperatore, in Italiam, mittat; ne Cæsari adveniendi nobilissimæ provinciæ excurrendæ liber undique campus pateat. Id tertium superesse, si Cæsar, quod vix credi potest, de sua profectioe consilia reliquerit, qua ratione bellum gerendum sit; id si eveniat, duodecim millia peditum ab eodem postulare, Rempublicam totidem habituram, duo Sfortiam, quatuor Florentinos præstaturus, ut triginta millium exercitu confecto, equitibus adjunctis, bellum confici, repelli hostes, ac debellari tandem possint. Ut hæc perficerentur, exercitum numero, ac virtute militum instaurare, atque augere Senatus nitebatur; ob id Præfecti, ac Duces ad delectus peditum, atque equitum habendos designati: Sigismundus Malatesta, Bernardinus Montacutius, Gabriel a Ripa, Hercules Poeta, Pompejus Ramazzottus, Antonius Scolarius, Justus Gualdus, Babo Naldus, Galeottus Malatesta Ariminensis in eo numero, atque alii fuere. Ad hæc cum Germanos per Tridentinos saltus in Cisalpinos exscensuros multis nuntiis perferretur, ne quid ea in parte detrimenti Respublica caperet, Joannes Delphinus legatus a Senatu deligitur, muniendorum adiuturum, qui ex Germania in Veronensem agrum patent; ordinariorumque militum recensendorum causa Franciscus Paschalicus legatus creatus est. Inter hæc primum subobscurè, dein crescente, ut assolet, fama, vulgari coeptum; Sfortiam clam cum Cæsare de pace agitare. Id licet minime sibi suaderet Senatus, tot

Præfecti militum ad novos delectus a Senatu designati.

Joannes Delphinus legatus rras Mincium. Franciscus Paschalicus in Veronensibus legatus.

Rumor de Sfortia cum Cæsareanis tractationibus.

1529 beneficiis Mediolani Ducem devinctum, separatim quidquam acturum: attamen moveri castra, atque tutiori loco locari placebat, ne, si quid inopinato accidisset, ad Bergomo subveniendum aditus intercluderetur: ac primum ad Laudem castrametari; tum ad ducem in fide retinendum, tum oblata occasione ad aliquid adversus hostes moliendum opportunum videbatur. Verum re maturius perpensa, Leva ad Trevium potiundum, ut a Bergomo subsidia averteret, animo adjecto, ac de adventu Germanorum in Veronensium fines rumore increbrescente, intra Reipublicæ fines reducere exercitum decretum est. Urbinas cum copiarum parte Brixiam se recepit, cum reliquis Calatiæ Comes Bergomum se contulit. Joannes Fulgosius summa fide, ac prudentia Venetarum copiarum Præfectus, morbo correptus interiit. Filii a Senatu ob patris in Rempublicam merita honoribus militaribus decorati: Cæsar leviorum equitum præfectura ornatus, Alexander cataphractorum ductor, Annibal peditum major Præfectus creatus est. Interim, urbe Monopolitana obsidione soluta, Amalphis, & Juvenatium Apuliæ oppida a Venetis capta sunt. Inde majora animo classis imperator, ac legati concepere, consilia hostium interturbare agressti, quos cum Arausionensi Principe in Hetruriam exercitum ducturos, Perusiamque oppugnatuos, per exploratores cognitum erat. Ac per eos dies Urbinatis uxor per literas Senatui significaverat, vereri, ne, ut rumor erat, bellum Ducis ditionibus inferretur: itaque ut trium millium peditum jam decreta stipendia ære publico ad protegendas eas regiones persolverentur, a Senatu sancitum est. Imperatori, ac Legatis mandatum, ut terrestribus, maritimisque viribus hostem distinendo, ab Hetruria, ac Flaminia invadenda averterent. Rentio Ceriti Senatus nomine gratiæ actæ, quod consilio, atque ope Reipublicæ res in iis provinciis adjuvisset; mille pedites Viturio legato petenti in Apuliam supplemento copiarum missi.

Interea Cameraci in Belgio de pace inter Imperatorem, atque Galliæ Regem secreto agebatur; neque Sebastianus Justinianus, qui cum Reginam Cameracum comitatus esset, in oppido Sancti Quintini morabatur, quid in eo conventu ageretur, certo scire poterat: nihil socio, ac foederato consiliorum Galli

Joannis Fulgosii obitus.

Fulgosii filii a Senatu honoribus militaribus decorati.

Amalphis, & Juvenatium a Venetis capta.

Urbinatis uxori literæ ad Senatū.

Senatus decretum ut stipendia militibus ad Urbinatis ditionem proregendas solverentur.

communicabant . Hæc Senatui significata sollicitos Patres habebant , ne Rex , foederatis omiffis , cum Imperatore pacifceretur , magisque in ejus animo præfens utilitatis species , quam sociorum fides vim eſet habitura . Ipſe vero vel ut æquiores , atque honeſtiores pacis conditiones confequeretur , vel ut ſociorum ſuſpectas mentes firmaret , extra ordinem oratores ad Senatum miſerat , qui de expeditione Italica agerent , in quibus Theodorum Triultium , ac Joannem Joachimum , qui Regis nomine Flaminiaæ urbes depoſiti loco apud illum ſtatui peterent , quouſque ad exitum grave illud negotium perducī poſſet : huic rei ſi Senatus annuat , foederi Clementem adjunctum iri ; id ſummi momenti ad res feliciter conſiciendas fore . Ad ea Senatus decreto reſponſum eſt : Reipublicæ ad pacem conſtituendam oratori in Galliis facultatem impertitam : in Cameraceniſi conventu de conditionibus diſceptari ; inter cetera de hoc quoque agendum ; neque vero Senatum , ſuis rebus tutis , ac reliquis compoſitis controverſiis , a Regis ſententia , & voluntate alienum fore . Oratorique in Galliis Senatuſconſulto datæ literæ , quibus jura , quæ in Ravennæ , & Cerviaæ urbibus obtinebat , ſummo ſtudio tueretur , injungebatur ; ne de hac re per pacis conditiones tranſigeretur , laboraret ; ad extremum , ni aliter fieri poſſet , urbes Regi ad tempus traderet . Epiſcopus quoque Tarbelleniſis per hos dies Venetias venit ; is , ut quæ bello neceſſaria forent , Senatus pararet , poſtulabat ; triginta aureorum millia in ſingulos meſes pro ſeptem millium ac quingentorum pedatum ſtipendiis , ut Regi perſolverentur , petebat . Senatus decreto in hanc ſententiam Tarbelleniſi dictum eſt : cupere magnopere Senatum poſt tot bellorum clades Cameraci pacem publicam , ac communem inter Chriſtianos Principes , ita Chriſtianaæ Reipublicæ afflictiſis , & perturbatiſis rebus poſcentibus , firmari , regioſ juvenes in libertatem vindicari ; quæ ſi adverſante fortuna obtineri nequeant , quid reliquum eſſe , niſi ut bello decernatur ? Rempublicam pacis ſemper ſtudioſam , atque appetentem , bellum tum ſuadere : Regi potentiſſimo in Italiam tranſgreſſo , firmiſſimis , ac validiſſimis copiis , omnia proſpera eventura : illius adventu foederatos , auctis animis , nihil non , quod in rem communem eſſet , præſtatuſ : Tarbelleniſem

Theodorus Triultius & Joannes Joachimus oratores ad Venetos , & eorum officia . Senatus reſponſo .

Mandata Senatus ad oratorem in Gallia .

Tarbelleniſis Galliaæ oratoris officia de bellicis apparatibus . Senatus reſponſo .

1529 orare, ut Regem hortaretur, atque ad egregium facinus ag-
 grediendum impelleret: ceterum triginta, quæ menstrua pe-
 teret, aureorum millia, non Senatus animo, viribus certe im-
 paria esse: satis fuisse, viginti millia ad pecuniam quinque
 peditum millibus erogandam obtulisse, cum adhuc octo mil-
 lia peditum octingenti cataphracti, mille ac quingenti levio-
 res equites sumptibus suis alendi forent. Regem summa æqui-
 tate vires Venetas metitum, satis sibi factum a Senatu censu-
 isse, nil amplius ob suum in Italiam adventum petiisse: sin
 Rex atque Cæsar ab Italico itinere abstinerent, tum duodecim
 peditum millia sub signis, uti Regi pollicita fuerat, Rempu-
 blicam habituram. Tarbellensis Senatusconsultum minime sibi
 placere aiebat; ampliora petere, hæere, sermonibus anceps,
 hæsitabundus; regias quoque artes non ita satis tegere, ac ce-
 lare, quin sensus animi latebris quamvis involuti manifeste se
 promerent, atque patefcerent. Quocirca Senatus magis ambi-
 gere cœpit, suspecta omnia habere, timere, ne pace devincti
 Reges aliquid in communem aliorum Principum perniciem
 molirentur, ac ne Rex prorsus Italiæ rationes abjiceret. Itaque
 Ludovico Faletro apud Henricum Angliæ Regem oratori man-
 datur, ut quam maxima possit diligentia, quæ Cameraci de
 pace agantur, exploret; Regem adeat; Rempublicam summa
 in illum observantia, ac studio tueatur, roget; neu patiaturo
 quidquam Cameraci, quod illi detrimento foret, agi posse:
 id enim non citra summum Italiæ periculum, ac Reipublicæ
 Christianæ damnum eventurum; propensam difficilimis tem-
 poribus Angliæ Regum voluntatem, ac studium Senatum ex-
 pertum fuisse, atque ex eo potentissimos Reges sibi ingentem
 apud cunctas nationes laudem comparasse, quæ illorum no-
 mina aternitati consecrasset. Neque interim qua mente circa
 concordix pacationes Senatus esset, quin apud Gallum orato-
 ri significaret, ommittere placuit: in primis Franciscum Sfortiam
 in avito Insubrum imperio retinendum, Mediolani Ducem
 declarandum esse, cujus causa tot suscepti labores, tot the-
 sauri impensi, bellatum per tot annos foret. Tum ut Vene-
 tæ pacis anni M. D. XXIII. pacta perficerentur, ducentorum
 aureorum millia, uti ea cautum erat, statutis temporibus Rem-
 publicam persoluturam, si Ferdinandus Imperatoris frater op-
 pida,

*Mandata
 Senatus ad
 Ludovicum
 Faletrum
 in Angliam
 oratorem.*

*Consilia
 Reipublicæ
 de pace ad
 Gallum ora-
 torem.*

aida, quæ ex Vormaciensi fœdere debebat, restitueret: ad hæc octoginta aureorum millia, quæ pro eo, quod superioribus annis Venetæ copiæ Cæsareanis junctæ non fuerant petebantur, sponte, non ex debito præstaturam. Deinde, si Rex quæ in Neapolitano regno loca obtinet, Imperatori restituat, idem de Apuliæ urbibus Rempublicam facturam, modo ii, qui ad illius partes accesserant, pœna non mulctarentur. Mox quod ad Fiaminiæ urbes spectat, ni alia ratione res transigi possit, in auctoritate Regis futuras; donec jure disceptatio inter Pontificem, ac Rempublicam dirimatur. Demum Ferdinandus, uti quoque antea in aliis tabulis concordiæ factum fuerat, cunctis assensurum, pacique subscripturum polliceretur.

Hæc Sebastiano Justiniano de pace agenda Senatus decreto scripta fuere vij. idus julii. Cæsar tandem pridie idus augusti Genuam cum quinque, ac triginta triremibus, octoginta majoribus navibus pervenit; octo peditum millia, mille equitēs ex Hispaniis secum advexerat, Savonæque exponi jusserat. Quo facilius in Cisalpinam Galliam iter arriperent, Placentiam proficisci decreverat, præmissis qui copiis necessaria compararent; statimque Antonio Leva ad se vocato, quem post Franciscum Borbonium captum, & Gallos profligatos, mox in Venetos, qui tum ad Cassianum castrametabantur, irrito conatu exercitum adduxisse diximus, de rerum in Insubribus statu plura egit. Aderant Antonio Levæ hoc tempore duodecim peditum millia: Arausionensis Princeps eodem tempore e Neapolitanorum finibus copias Spoletum adduxerat; eodem Pontificis milites advenere, qui, Barchinone clam cum Cæsare fœdere inito, in gratiam redierat. Germani, decem millium peditum exercitu ad Banzanum oppidum lustrato, per Tridentinos saltus in Veronensem agrum descendere cœperant, ita ut Cæsari quadraginta millia peditum adfutura constaret; præter equitatum, qui virtute plurimum pollebat, Burgundionibus Germanis adjectis, simul ad decem millia. Hoc Cæsaris adventu, quamvis ipse ad res componendas, ad pacem inter Principes firmandam se in Italiam profectum, non obscuris verbis significaret; attamen omnium Italarum Principum percussæ mentes, ac sollicitæ, quoniam ingens hic armorum terra, marique apparatus evasurus esset, cum nulla spes in Gallorum subsi-

*Cæsaris ad
Genuam ad-
ventus.*

*Fœdus inter
Pontificem
ac Cæsarem
Barchino-
ne initum*

*Cæsareani
exercitus.*

*Italarum
Principum
ob Cæsaris
adventum
cōsternatio.*

1529 diis foret ; jamque Rex abjectis belli consiliis , omnem recuperandorum liberorum spem in pace reposuisset , quam inter ambos Principes Cameraci initam fuisse , incertis rumoribus augente fama , per omnium ora vulgabatur . Magis quam ceteri solliciti Florentini erant , adversus quorum libertatem Clementem cum Cæsare conspirasse ferebatur : reliqui minores Principes quo se fortuna vergeret , spectabant , non in bello , atque armis , sed in deprecationibus apud Cæsarem , & in illius clementia incolumitatem collocantes . Pontifex , qui , libertate impetrata , variis artibus abdita animi texerat , foederatos spe , ac verbis ludificatus , detectis consiliis , in Cæsaris partes palam transgressus , ex illius nutu , atque auctoritate totus pendebat , Cæsarique Genuam adventanti tres e præcipuis Cardinalibus obviam miserat . Florentina Respublica , cui ingentem tempestatem imminere multa portendebant , quatuor statim oratores ad Cæsarem miserat , ut illius mentem explorarent : quod civitas cum foederatis adversus ipsum arma sumpsisset , id , Clemente suadente , atque nitente , factum ; Cæsari suas res commendare ; in illius voluntate , atque auctoritate futuram . Verum cum Pontifici , ac Cæsari maneret immota sententia Reipublicæ Florentinæ immutandæ , nihil obtinere potuerunt . Ferrariensis item oratorem ad Cæsarem miserat . Mantuæ Marchio ad eundem profectus fuerat : ita cuncta pavoris , ac consternationis plena erant . Veneti per tot annos communi omnium consensu Italicæ libertatis , & dignitatis vindices , quamvis armatum Imperatorem in medio Italiæ inspicerent ; Pontificem illi adhæsisse cernerent ; nutantes Florentinos ; reliquos vero magno veluti fulgore correptos , quid consilii caperent , aut quo se verterent , ignorare , nisi in Cæsare perfugium haberent ; a Gallo nulla belli subsidia expectari posse ; tamen infractio animo , impavidi ad omnia fortunæ tela excipienda , durato assiduis curis , ac molestiis animo , nihil humile , aut demissum agere decrevere . Partam a majoribus libertatem , & gloriam , ab iisque posteris per manus traditam conservare statuunt ; neque inlitam majorum Principum animis ambitionem , ac factum experiri velle ; cum sibi suaderent , Cæsarem , qui per tot annos nobilissimæ provinciæ dominationem affectaverat , Pontificem pollicitis oneraverat , reliquos

*Cardinales
Gensam a
Pontifice
ad Cæsarem
missi .*

*Oratores
Italorum
Principum
ad Cæsarem .*

*Venerorum
constantia .*

quos sibi colla submittere perspexerat, a cupiditate non temperaturum; verum quascumque sibi leges libuisset, Italis impositurum. Itaque cum Leonardus Haimus consilii, ac Hieronymus Pefareus continentis Sapientes de duobus legatis ad Cæsarem designandis ad Senatum retulissent, vigintiduo tantummodo ex Senatoribus assensere. Id omnium animis firmissime hæserat, ut nullis impensis, nullis vigiliis parceretur, quidquid publice, quidquid privatim Veneti possent, id omne pro Reipublicæ incolumitate, ac dignitate impenderetur: inde novos delectus militum haberi; duces, ac præfectos ære publico, & præmiis acciri; urbes munire, quindecim peditum millia Reipublicæ militarent, decretum; neque quidquam, ut perculsos, atque dejectos fœderatos confirmaret, animos erigeret, ne adversæ fortunæ telis cederent Senatus omittebat; quæ maxima a Republica expectari possent subsidia præstaturam, Cæsare e Placentino profecto, copias in Parmensem agrum, vicinaque illi regioni loca missuram, ut Cæsareanos ab Hetruria averteret, ac quacumque ratione posset, amicæ Reipublicæ opitularetur. Marcum Antonium Venerium, qui antea ad Alphonsum Ferrariæ Ducem orator designatus fuerat, proficisci Ferrariam jubet, qui Reipublicæ propensum in illum studium Senatus verbis testarerur, difficillimis temporibus cum principe finitimo, ac socio eandem fortunæ aleam subire, eosdem experiri casus non abnuere; propterea hortari, ut quantum possit militum manum comparet, & Mutinam mittat, ut opportune suppetias Florentinis ferat, quorum salus, atque incolumitas summo in discrimine versetur, neque ruere illi possint, quin eodem motu principum Italiæ res convellantur, labefactentur. Dum hæc aguntur, nuntius de pace Venetias perlatus est, quæ Cameraci inter Imperatorem, & Galliæ Regem inita pridie nonas augusti in majori basilica solemnibus ritibus de more promulgata erat. Summa capitum hæc fuit.

Primo. Ut Regis filiis libertas restitueretur, Rex duodena centena aureorum millia pro eorum lytro persolveret; Henrico Angliæ Regi ducenta millia Caroli nomine erogaret.

Secundo. Quæ in Insubribus possideret, Carolo concederet. Hastam, quæque in ea urbe jura haberet, relinqueret:

Et

1529

Decretum de duobus oratoribus ad Cæsarem mittendis a Senatu rejectum.

Senatus consilia de novis delectibus habendis.

Venorum ad fœderatos adhortationes.

Marcus Antonius Venerius ad Ferrariensium orator.

Pax inter Carolum, Cæsarem & Franciscum Galliæ Regem Cameraci inita.

1529 *Barulum præterea, & quaecumque in Neapolitano regno possideret.*

Tertio. Venetos hortaretur, ut ex Coniacensi fœdere Apulie loca Imperatoris potestati permitterent; ni id facerent, hostem se illis futurum; Cæsarem triginta aureorum millibus in singulos menses, duodecim triremibus, quatuor navibus, totidem majoribus navigiis adjuvaret.

Quarto. Quod e triremibus ad Delphini portum captis superesset, redderet, vel illius loco pecuniam reponeret, iis detrahitis, quæ Cæsareani recepissent.

Quinto. Furi supremo in Belgio, & Artesia renunciaret.

Sexto. Acta adversus Carolum Borbonium rescinderet: defuncto, quæ iniusta esset ignominie nota, deleteretur: bona posteris restituerentur; quæque eo bello occupata hinc, inde forent, mutuo subjectis redderentur.

Inter fœderatos, ac socios Pontifex in primis numerabatur; deinde Allobrogum Dux, ut imperii fiduciarius: de fœderatis vero, qui simul adversus Cæsarem arma sumpserant, nulla habita mentio. Venetis si intra quatuor menses res suas cum Cæsare componerent, ut eodem pacis edicto comprehenderentur, permissum. Firmata itaque pace, qua etiam Angliæ Rex, & Ferdinandus Austriæ Archidux Rex Hungariæ continebantur, atque iis detectis, quæ diu latuerant, consiliis; quanquam ratione Cæsari, si adversus Rempublicam arma moveret, obsistendum esset, plurimis, atque assiduis consultationibus Patres disquirebant: ac præter ea, quæ ad continentis curam spectabant, visum est, ut Respublica maritimarum rerum usu, atque experientia insignis, & pollens, in primis omnem præsidii spem in classe poneret. Quamobrem illius imperatori Senatus decreto mandatum, ut si Brundusii arces, quarum expugnationi operam navabat, bidui, vel tridui spatium aut deditio, aut vi in suam potestatem redigere possit, nulli communicato consilio, opus perficiat: deinde coactis cunctis triremibus, Corcyram contendat; inde ad Rhizonicum sinum ad Ascrivii fauces classem ducat, quam omnibus rebus instructam, remiges, milites, tormenta, ac si quid aliud, in promptu habeat; quo ex loco & sinum Adriaticum tueri possit, & maritimas Apulie, Neapolitanique regni oras bre-

*Mandata
Senatus ad
classis Im-
peratorem
de Brundu-
sii arcibus
expugnandis.*

vi momento adiens excurrere; quod si Cæsareana classis in ea maria se conferat, prælio decerneret. Interea Galliæ Rex, qui, uti diximus, ea, quæ in Neapolitano regno possidebat, conditionibus pacis Cæsari restituere debebat; idemque ut Veneti facerent, enixurum pollicitus fuerat; per suos oratores a Senatu petebat, ut quamprimum oppida, quæ in ea provincia Reipublicæ parebant, quemadmodum Cameraci conuenerat, Imperatori traderet. Ea de re præterquam quod Coniacensi foedere cautum esset, id loco summæ gratiæ ab ea Republica impetraturum, cui ipse, prioresque Reges summa benevolentia difficillimis temporibus adfuerant: nulla alia ratione filios in spem regni enutritos recipere a Cæsare posse. Senatus decreto responsum datur: eadem mente erga Regem Rempublicam esse; nullis fortunæ casibus ab ea se amicitia, quam summo studio maiores illius coluerant, avelli passuram; optasse suis rebus quoque Cameracensi pace consultum fuisse, atque cum reliquis principibus concordiæ rationes initas: ceterum quod ad Apuliæ loca attinet, Coniacensibus pactionibus neququam cogi, cum illis cautum esset, de pace, Republica non adsentiente, minime agere Regem oportere; quod modo efficere nequeat, pro sua in Regem voluntate magis opportune facturam, cum duorum mensium spatium ad tradendos Regi filios statutum esset: interim sperare aliquas cum Cæsare pacis condiciones iniri posse. Hac re cognita, maris Præfectum in Italiam Rex mittere decrevit, ut ad pacem cum Venetis, aliisque principibus Cæsarem hortaretur; Rentioque Ceriti mandaverat, ut quæcumque in Neapolitanorum finibus in potestate Regis Gallorum essent, ex foedere Cæsari restituerentur; idemque, ut Veneti magistratus efficerent, nitentur, qui prius de Senatus voluntate certiores facti abnuerant: Patrumque infederat animis, potius omnia experiri, quam ut Insubribus Cæsarem potiri paterentur. Quocirca sociali foedere soluto, recens cum Francisco Sfortia ineunt, ne sibi desit, hortantur; omnem operam, studium, vires adhibituros; nullis periculis, sumptibusque, ne avito imperio spoliatur, partituros. Interea quo tandem Cæsaris in Italiam adventus, exercitus terra, marique conquisiti tenderent, cuncti non modo Principes, sed etiam populi spectabant: hinc magnum imminere

1529
Franciscus
Rex a Sena-
tupetit, ut
urbes Nea-
politani re-
gni Cæsari
tradat.

Senatus re-
sponsum.

Urbes Nea-
politani re-
gni a Gallis
Cæsareanis
restitutæ.
Veneti cum
Sfortia no-
vum foedus
incunt.

1529 nere bellum ; inde post afflictas diu , ac turbatas Italiae res pacem effulgere : hæc omnia penes Cæsarem esse, qui validis succinctus copiis , Pontifice amico , ac socio , reliquis Italiae Principibus timore perterritis , nihil illius adverso nutu audentibus ; Gallis pulsis , atque Italicis cunctis rebus ex Cameraci foedere nuper firmato cedere coactis , belli , ac pacis habenas obtinere videretur ; in Venetos tantum onere incumbente .

Attamen Cæsar cum primum Genuam appulisset , pacem se , ac tranquillitatem Italiae redditurum apertis verbis non modo dixerat , sed vulgandum quoque apud omnes curaverat ; quamvis ea , quæ ad bellum necessaria erant , summo studio compararet . Neque Veneti ulla re sibi deerant , ut hostem fortiter terra , marique , munitis urbibus , terrestribus auctis copiis , classe quinquaginta duarum triremium constanter hostium impetus exciperent . Verum plurima ea tempestate contigere , quæ Imperatoris animum , licet Italiae dominandi cupidum , evocare , atque avertere potuere . Nam Suleimanus Turcarum imperator Byzantio cum ingenti exercitu movens , Pannoniam invaserat , ut Joannem Hungariæ Regem nuper a Ferdinando pulsum in regnum restitueret ; Budamque Regum sedem adortus paucis diebus occupaverat ; equitatu , ac peditatu uberri- mos Pannoniæ agros diripuerat , atque vastaverat ; omnemque inferiorem Pannoniam , expugnatis arcibus , ac plerisque munitioribus oppidis , in suam potestatem redegerat ; finitimaque Austriæ loca ferro , igne , cæde incredibili mortalium terrore foedaverat ; ac Viennam illius provinciæ caput aggressurum minitatus , magnam commeatum , bellicarumque machinarum copiam colligi jusserat , ut Danubio amne urbem versus veherentur : quæ magno militum præsidio firmata , nisi Turcæ obstitisset , ad tantos remorandos conatus nullum impedimentum inventurus , aditumque in penitiora Germaniæ loca sibi facturus videbatur . Harum rerum tristes nuntii haud parum Cæsaris mentem commovebant : his accedebant frequentes Ferdinandi fratris literæ , qui rerum suarum itatum , potentissimas acerrimi hostis vires , quibus par vel sustinendo non esset , fratri significabat ; petebatque , ut nisi funditus Pannonias excindi vellet ; nisi triumphantem hostem Viennæ cernere , ingentia subsidia quamprimum mitteret . Ad hæc quotidie hære-

*Suleimanus
Pannonias
aggreditur .*

*Buda a Su-
leimano ca-
pta .*

ses in Germania incrementa sumere nuntiabantur ; qui hac peste infecti erant , novas res moliri , cogere milites , copias parare : his nisi quamprimum obsisteretur , magnam Germaniæ , atque imperio perniciem , ingentia universæ Christianæ Reipublicæ mala irreptura . Hæ res animum Cæsaris haud mediocriter vexabant , agitantem nulla facti egregii spe , nullo tot laborum , ac impensarum digno facinore Italarum principum animos suspectos teneri : interim potentissimum hostem , nullo obsistente , regiones percurrere ; urbes expugnare ; provincias in suam potestatem redigere ; acerbiora minari , dum ipse tempus terendo suarum cladum spectator esset . Itaque cœpit animum ad pacem flectere ; niti , ut , compositis Italiæ rebus , laboranti Pannoniæ , timentique Germaniæ succurreret , sæpius de pace loqui , cupere se controversias cum Venetis definire . Idem qui maxima apud illum gratia , atque auctoritate poterant , suadebant , inter quos Andreas Auria per Federicum Grimaldum Reipublicæ suam operam in agenda pace detulerat , propensumque in illam Imperatoris animum esse significaverat . Senatus , qui pacem cum dignitate semper bello antetulisset , eundem Grimaldum ad Auriam remisit , ut pro illius benevolo in Rempublicam animo gratias ageret , paratumque ad pacem cum Cæsare ineundam studium significaret . Clemens quoque cum Marco Cardinali Cornelio de pace colloquutus , eniti se magnopere aiebat , ut Cæsaris animum ad pacem cum Republica ineundam impelleret , ad eandem amplectendam vehementer Senatum hortari . Senatus Pontificis erga pacem studium laudibus efferre , ab ea nunquam averso animo fuisse . Venetias quoque per eos dies Sigismundus Turrianus Mantuæ Marchionis orator venit , qui Cæsaris optimum in Rempublicam animum testatus , ut Mantuæ de concordia conditionibus ageretur , Marchionis nomine rogaverat : illuc , qui suo nomine agerent , cum mandatis Cæsarem missurum , ut pax e Reipublicæ dignitate conficeretur , nihil se prætermisurum . Marchioni gratiæ actæ , publicumque pacis desiderium affirmatum . Dum Respublica ad concordiam sollicitatur ; ac nihil , quod ad bellandum necessarium esset , hinc , atque inde præmittitur , Franciscus Sfortia , cui gravia post Cæsaris in Italiam adventum imminere pericula videbantur , ut cum Cæsare ,

Andreas Auria suam operam in pace c. Cæsare sancit. da Reipublicæ defert.

Clemens per Cornelium Cardinalem, & Mantuanus Marchio per oratorem de pace cum Venetis agunt.

1529 avito imperio retento, in gratiam rediret, summopere optabat; nihilque Senatu inconsulto aggredi poterat. Marco Antonio Venerio significavit, cupere se legatum ad Cæsarem mittere, ut illius animum leniret, bellicumque apparatus, quo se petatum iri fama ferebatur, remoraretur: id in primis illum decere, quod Cæsaris beneficiarius, ejusque vicem obtinens in Insulibus esset: eadem ab illius oratore Senatui significata. Neque impellere, neque adhortari Sfortiam placuit: quid sibi magis conducere videretur, id efficeret, permissum; adjectum, certo sibi Senatum suadere; nisi se conscio, & consiliorum particeps, cum Imperatore pacem non confecturum. Negotium illud Caracciolo Protonotario, & Garziæ e Padilia a Cæsare datum erat; qui cum sæpius Sfortiam adiissent, ut Ticinum, atque Alexandriam Cæsari traderet, hortabantur. Renuit Sfortia; neque se hujusmodi postulatis unquam adfensurum constanter affirmavit: eoque responso per oratorem Senatui communicato, ut firmioribus subsidiis urbes firmarentur; bellicæ machinæ mitterentur; pecunia suppeditaretur, petebat. Urbinati Imperatori datæ literæ, quibus Sfortiæ opem ferri; ac veluti de Reipublicæ urbibus ageretur, quæcumque ad eas conservandas opportuna forent, subministraret, jubebatur. Decem præterea aureorum millia Senatus decreto Sfortiæ legatis numerata sunt. Ferrariensis quoque Dux in ancipiti versabatur, ob Regium, ac Mutinam, ad quas uti Pontificiæ ditionis urbes superiores Pontifices, & Clemens ipse adspiraverat. Itaque his Marco Antonio Venerio significatis, nihil, ut hostes arceret, omisurum, disertis verbis, Senatui nunciaret, petiit; præterea sibi a Republica duodecim instructa minora navigia, quibus Padum, ripasque hinc inde tueri posset, darentur. Clodiæ magistratui, ut quamprimum instructa ad Ducem mitteret, præceptum: insuper illius animus in libertatem, ac dignitatem Italicam egregius commendatus: summa inter illum, ac Mediolani Ducem benevolentia, arctaque animorum, & virium conjunctione opus esse: Rempublicam utriusque accessuram; periculis minime cedendum, non abjiciendos animos, sed potius assumendas vires, atque in mutuam defensionem acuendas. Si Cæsar, justis, honestisque pacis conditionibus rejectis, armis lacefferet, & in nostram perniciem hoc

quid-

*Caracciolo
& Garziæ
& Padilia
provincia
de Sfortia-
nis rebus cõ-
ponendis a
Cæsare de-
mandata,
& eorum pe-
titiones.*

*Mandata
Senatus ad
Urbem,
ut Sfortiã
juvet.*

quidquid est copiarum convertere velit; eam Reipublicæ infidere mentem, quamvis hostis in sinu prope sit, suis viribus nixam nihil de veteri constantia remittere; militum subsidiis, ac omnibus ad victum necessariis munitas urbes hostibus objicere; Sfortiam, ne præcipiti consilio ruat, sustentare, vel generoso conatu bellum excepturam, vel ad justas, atque æquas pacis condiciones Cæsarem coacturam. Cum Ticinum, atque Alexandriam minime a Sfortia impetrare posse Cæsar intelligeret, Pontifex per Episcopum Vasonensem, ut sibi depositi loco traderentur, postulabat. In id, quo aditum ad gratiam Caroli comparandam sibi strueret, propendere Dux videbatur; attamen quid ea in re sibi statuendum esset, per oratorem a Senatu petiit. Is Sfortiæ literas perlegit, quibus non libere Senatus sententiam exquirere videbatur, sed veluti jam quid acturus esset, decrevisset, assensum petebat. Senatus decreto ita Marco Antonio Venerio oratori scriptum: summa cum admiratione, ac dolore gravissima in re, quæ mens illius esset, intellexisse; cum inde vetus Reipublicæ cum illo foedus, atque amicitiam in discrimen vocari animadverteret: quod vero ad postulata Clementis spectet, iis, nisi omnino res suas pessundare velit, cum foederatorum principum, ac universæ Italiæ summa jactura, minime assentiri posse; nulla alia in re magis Cæsarem insudare, quam ut Italos principes sejungat; divellat; semina inter ipsos dissensionum ferat, quo facilius a singulis obtineat, quod ægre ab universis impetrare valet. Quis porro ignorat, Ticini, atque Alexandriæ restituendarum urbium penes se, non apud Pontificem facultatem esse velle? huic rei si Sfortia annuat, quis ambigat Florentinos, & Ferrariensem, veluti desperatione adactos, præcipites arbitrio se Cæsaris permissuros, quascumque libuerit ab eo pacis condiciones accepturos? Hæc intentiori studio a Senatu agebantur, ne Sfortia, cui per tot annos præsto fuerat, cunctisque officiis adjuverat, præpropere consilio res suas fortunæ, & Cæsaris voluntati penitus concrederet, atque ut æquiores concordia rationes, si eodem tempore cum Duce quoque ageretur, a se iniri possent. Dum hæc de pace agitantur, Cæsar, ac Pontifex Bononiam convenire decreverunt, uti Barchinone statutum fuerat, quæque ad iter necessaria erant, utrinque para-

1529

Clemens a Sfortia petit, ut Ticinum & Alexandriam, sibi depositi loco tradat.

Sfortia Senatus sententiam postulat. Senatus responsio.

Clementis & Cæsaris decretum Bononiam conveniendi.

ban-

1529 bantur . Eo in conventu maximis de rebus agendum erat : Italiae non modo , verum etiam totius Christianae Reipublicae status ex consiliis , quae ibi caperentur , pendebat . Cum vero acrius res urgeret , ac tum Vasonensis Episcopus , qui Placentiae cum Caesare morabatur , ut oratores a Senatu ad tractandam pacem mitterentur , peteret ; Mantuanique oratores , ut iidem Mantuam eadem ex causa adirent , postularent ; hac de re variis , ac dissentientibus sententiis in Senatu actum est ; nonnullis , ut quamprimum oratores Mantuam mitterentur , sentientibus ; aliis , ut Bononiae conventus expectaretur , suadentibus . Prioris sententiae auctor ita loquutus fertur .

Oratio in
Senatu ha-
bita de ora-
toribus
Mantuam
mittendis .

Maximarum rerum opportunitates in proclivi admodum sitae sunt : iis vel negligentia , vel animo , dum majora sibi pollicetur , spernente , omissis , saepius ob praeteritas , e manibusque lapsas rerum gerendarum egregias occasiones querimur . Neque id miror , cum ea sit mortalium conditio , ut in difficilia , & ardua , quaeque vetita sunt , summo nixu contendat ; quae vero in promptu sunt , quaeque fortunae beneficio , ac Dei benignitate nobis sese objiciunt , ac ultro porriguntur , ea negligat , & aspernetur . Id nobis nonnunquam evenisse haud vulgaria exempla testantur , qui superioribus annis , cum controversias , quae inter Fulium Pontificem Maximum , ac Rempublicam intercedebant , cum dignitate dirimere potuissemus , omissa , rejectaque opportunitate , in maximas angustias , bellaque incidimus , in quibus jam viginti annos versamur ; quo tempore quae sequuta sint , commemorandi locus non est , ne adhuc recentia vulnera contrectando , praeteritarum cladum memoria animus exhorrescat . Quid enim tam grave excogitari , quid tam dirum fingi potest , quod nobis exhaustum non fuerit ? Angulusne in nobili hac , & cunctis saeculis insigni Italiae provincia inveniri potest , qui exterorum arma , praedas , captivitatem , funera passus non fuerit ? An infandas exercituum strages memorem ? Quid Italiae Abdua , & Eretenus flumina , quid Brixia , Ravennaque constiterint ? Quis enim arumnas , malorumque summam enumerare , aut cogitare queat ? Tot calamitatum finis in nostra voluntate situs est , Patres optimi , si illa prudentia uti velimus , quae Senatus amplissimi menti insita , ac prope ingenita est , quaque difficillimis , ac turbulentis temporibus , frementibus

undique bellorum fluctibus, incolumem Rempublicam servare potuit. Quid enim a Deo immortalis (si nobis optio data fuisset) aut expetendum magis, aut exoptandum videbatur, quam ut hoc rerum statu non ipsi concordiam querere, sed ultro oblatam acciperemus? Nam postquam Cæsar cum exercitu in Italiam venit, sibi que Pontificem adjunxit, Galli spectatores rerum Italicarum existunt; fœdus illud, quod Imperatoris potentia, ac cupiditati objiciebatur, abruptum, dissolutumque est. Quid reliquum erat, nisi ut Respublica in se hostium vim, impetumque, Florentinis, Sfortiaque nutantibus, reciperet? Difficillimum porro bellum, quodque longe præterita superet, ni pacem amplectamur, nobis subeundum est, attritis viribus, absumptis thesauris, subditorum fortunis fere accisis, atque ob immensam, quam tanto annorum intervallo molem sustinemus, laxatis, ac defatigatis Reipublicæ nervis: cum contra Imperator prosperis rerum successibus elatus, sociis stipatus, recens collecto exercitu, omnia ad votum sibi eventura polliceri possit. Attamen iniqua hac lance singulis expensis, nos non ii sumus qui pacem petimus; Cæsar concordia rationes nobis proponit; amicam sibi fieri Rempublicam optat. Andreae Auria literas, Mantuani Marchionis oratores, qui pacem nobis Cæsaris nomine offerunt, audivimus. Ambigi ne de Cæsaris voluntate potest? an arbitramur bis de rebus absque illius consilio nobiscum agi? Et adhuc dubitamus? adhuc animum flectere ad pacem nolumus? Parvo, ut dixi, momento rerum præclare gerendarum occasiones labuntur; dum certa facultas adest, dum sinit tempus, obviam eundum est, sinum venienti fortunæ pandere oportet. Quis enim eodem semper animo Cæsarem futurum vobis pollicetur? incertæ hominum voluntates, atque consilia sunt; Regum præsertim, in quorum animis regnandi libido dominatur, cunctaque illi submitunt. An putatis defuturos vestri nominis invidos, atque hostes, qui Cæsari suadeant, ne incassum exercitum in Italiam duxisse videatur, ut bellum potius experiiri summa spe victoriæ subnixus, quam de pace agere velit? Id si eveniat, quantis curis involvemur? quot nobis pericula, sumptus denuo exantlandi erunt? Quæ omnia si forte nobis invitis ingruant, non nosmetipsos, at fortune maligni-

1529 *tatem incusare poterimus, quæ nondum nostris exsaturata malis, bella bellis, funera funeribus accumulæ. Neque Deus Optimus Maximus laboranti, ac pro libertate pugnanti Reipublicæ, quæ præter ceteras laudes, pietatis, ac religionis sibi gloriam comparavit, deerit. Verum, si sponte in banc arenam descendimus; si ultro Rempublicam in has undas, tempestatesque conjicimus, quid aliud, quam nosmetipsos culpæ poterimus? quod præsentis occasione minime uti voluerimus; quod incertos humanarum rerum casus non inspexerimus; quod bellorum exitus, qui nutu fortunæ reguntur, neglexerimus. Hactenus Reipublicæ virtus, vestra constantia enituit; bella pro Republica, pro Italia ingentia suscepimus; dignitatem, ac libertatem nobilissimæ istius provinciæ super alias sustulimus; pro iis acriter certavimus; laborum fructus in nostris prope manibus est: neque præsentium, neque posterorum erit, ut opinor, aliquis, qui summis ad celum laudibus vos non extollat, quod toties pugnaveritis; toties cum potentissimis hostibus dimicaveritis; quod a fœderatis destituti majorem, atque altiore in defendenda Republica, atque Italia animum ostenderitis. Sed videte, ne dum hanc laudem aucupari pergitis, prudentiæ fructum amittatis, obfirmatique animi, ac mentis obstinatæ in reprebensionem, & notam apud mortales incurratis, præteritamque gloriam, quam adepti estis, hoc nimis duro, atque inflexibili consilio corrumpatis. Oratores igitur a vobis designandos, & Mantuam mittendos arbitror, ut ibi de conditionibus pacis agant; ut tandem felici exitu concordiam, ad quam nos Cæsar invitat, amplectamur.*

Cum jam hic perorasset, contra in hanc sententiam alter dicere est exorsus.

Oratio in Senatu habita, ut de oratoribus decretum ad Bononiæ cōvium differatur.

Nemo est, ut opinor, Patres optimi, qui honestam pacem periculoso bello non anteferat, quique non Italiæ calamitatibus, vestris sumptibus, ac laboribus finem imponi, metam statui non summopere optet. At illud in primis cavendum arbitror, ne dum in re summi momenti omnia ex voluntate, ac desiderio metimur, præsentem rerum statum obliti egregia facinora, quibus per tot annos Rempublicam, atque Italiam tutati sumus, non absque detrimento publicæ incolumitatis, dignitatisque corrumpamus. Quid enim causæ est,

cur

cur, nondum Bononiæ conventu coactō, oratores mittere Mantuam velimus? putatisne hoc intervallo vobis pacem e manibus elapsuram? quasi vero eo loco res Cæsaris sint, ut quecumque sibi in mentem venerint, ea exequi, ac perficere possit? An illius copias multis incommodis premi ignoramus? commeatu laborare; pecuniæ inopia urgeri; molem tantam ægre sustentari, cito in semet casuram? Qui, si in vestros fines exercitum ducere velit, validissimas urbes, natura, atque arte munitas inveniet, in quibus oppugnandis ingentibus viribus, omnium rerum affluentia, ac tempore præsertim opus est, quod longioribus obsidionibus terendum erit. Ea ut maxime difficilia sunt, ita confici a Cæsare hoc tempore non possunt: bellum enim in Italia moventem Pannoniam deserere, totius Germaniæ oblivisci necesse est; at quo rerum statu? dum Suleimanus Turcarum Imperator, Pannonia vastata, ac direpta, Viennam oppugnat; mœnia concutit; in illius potiunde spem adductus, Germaniæ exitum parat; dum hæresum pestis per populos grassatur, intestinarumque dissensionum non minus, quam externorum bellorum adventantibus periculis conflictatur; dum anxium, ac sollicitum de salute, atque imperio Ferdinandum fratrem aspicit, cui subsidia negare, crudele, atque impium: submittere, id demum est præsentis metu, ac formidine Italarum animos solvere. Nam Cæsaris copiis imminutis, quod amplius aggredi facinus Cæsareani queant? quas vires nobis pertimescendas censetis? qui diu cum Antonio Leva pugastis, vanosque illius conatus reddidistis. Pacem hanc, quam modo ostentant, qua allicere vestras mentes nituntur, putatisne illorum causa, an vestra peti? vestrane, quos sibi insensos putant, quod toties cum Gallo juncti iis obstitistis; irritos conatus reddidistis; augendi, ac propagandi imperii consilia fregistis? an potius sua? qui cum alio avocentur, neque diu cum exercitu in his regionibus morari possunt, Italicas res pacatas, ac tranquillās relinquere cupiunt; id, nisi pace cum Republica constituta, obtinere posse desperant; propterea vos urgent, ac sollicitant; & cum sæpe Gallorum in se animum experti sint, verentur, ne, turbatis Italiæ rebus, Imperatore absente, eodem Galli revolvantur; neque magis concordie Came-

3529 *racensis, quam Madriti inite pacis memores sint. Omnis itaque ex animis vestris, si forte quis insedit, timor pellendus est, omniaque cum dignitate agenda; cum praesertim adhuc in vestra potestate Flaminiae, atque Apuliae urbes existant, quas, Caesare Italia profecto, imminutoque exercitu, non ita facile e manibus vestris eripi patiemini. Modo se vobis pacis conditiones exhibituros credunt, tunc vos petentibus iis, quae magis e re vestra erunt, adsentiemini. At dicet aliquis, Pontificem recipiendarum urbium desiderio flagrantem Caesari faces ad bellum additurum. Quasi vero omnia iterum misceri, prioribusque calamitatibus involvi exoptandum illi sit, qui captivitatem, omniaque humana mala perpeffus, nunc primum respirare inceperit. Alio Clementis mens, atque consilia spectant; in Florentinos jam spicula furoris contorquet; jam Mediceam familiam pulsam patria, ejectum domo, in priori dignitatis, ac potentiae gradu collocat; jam Reipublicae formam immutat. Quanam re illius animum vehementius impelli putamus? an Flaminiae urbium obtinendarum spe, quas pace potius, quam bello recipere potest? an domandae civium pervicaciae, & restituendae familiae, ad quam rem conficiendam copiae in promptu sunt, ad arma conclamatum, in Hetruriae faucibus Arausionensis Princeps cum Caesaris exercitu haeret? Neque vero credibile est, Pontificem Rempublicam Venetam dejectam velle, quae semper Pontificiae auctoritati faverit, Apostolicae Sedi laboranti opem tulerit; mutuo collatis viribus libertatem ac decus Italiae niti non ignorat. Quocirca sperandum est, ni praepropere acerbos adhuc fructus carpere velimus, haud multo post majori cum dignitate, atque utilitate praecleara, atque undequaque absoluta laborum nostrorum praemia nos luros.*

*Andreas
Rubeus
Mantuanum
mittitur.*

Inter discrepantes sententias mediam quandam rationem inire placuit. Itaque Andreas Rubeus a secretis Senatus ad Marchionem Mantuanum missus est; mandatumque, ut gratias publico nomine ageret; benevolum in illum, ac gratum Senatus animum testaretur; eadem mente, qua semper fuerit, de pace cum Caesare incunda Rempublicam esse; in conventum Bononiensem negotium differre statuisset, quo propediem Pontifex, & Caesar, ut Reipublicae Christianae rebus confu-

lerent, profecturi erant : verum si aliter Cæsari videretur, alibi- que de pace agendum censeret, quæ illius voluntas sit, li- benter audiraturam. Hæc fundamenta pacis jaciebantur, in quam et si Cæsaris animus maxime propendere videretur, tamen eo- dem tempore suspectos adhuc principes tenebat; Antonio præ- fertim Leva suadente, quod indignum diceret, a Sfortia, ut Ticinum, atque Alexandriam Clementi depositi loco traderet, Cæsarem impetrare non potuisse. Itaque illo permittente, Ti- cinum magnis viribus oppugnare parat; bellicas machinas, militaria tormenta adducit: cuncta ad oppugnationem neces- saria instruit. Annibal Picenardus urbis præfectus primum, quod dum de pace ageretur, nihil sibi hujusmodi verebatur, contemnere; re acrius urgente, cum comneatus vix in duos menses suppeteret, præsidio imminuto, quod ad sancti Ange- li oppidum, quo Leva exercitum ducere simulaverat, ma- gnam militum manum præmisisset, paucique admodum ad ur- bis præsidium reliqui essent, priusquam illam hostes adorirentur, pacta sui, ac militum incolumitate, non sine avaritiæ, vitæque antea actæ nota, Cæsareanis tradidit. Pontifex Roma iter per Picenum, ac Flaminiam Bononiam versus arripuit, ur- bem viij. kal. novembris ingressus. Cæsar vij. kal. Placentia profectus, per Regium, ac Mutinam eodem se contulit; a Pontifice solemnibus ritibus, ac more honorifice excipitur; Gaspa- remque Contarenum, Reipublicæ apud Pontificem oratorem, qui Clementem comitabatur, Imperator alloquitur. Statimque de pace agi cœptum; quo in negotio maximis de rebus agi- tandum erat; de Flaminia, atque Apulia urbibus; de firman- do rerum Italicarum statu; de Francisco Sfortia in avito im- perio retinendo; de veteribus inter Ferdinandum, ac Rempu- blicam diffidiis componendis. Verum præter cetera Francisci Sfortiæ negotium summis difficultatibus implicitum videbatur; neque enim Cæsar adduci poterat, ut Mediolanum Duci, a quo summis se affectum injuriis prædicabat, libere restitueret. Sfortia, ut, quoquo pacto Insubribus potiretur, nihil sibi omit- tendum ducebat: quæ nuper Antonius Leva in Ticino oc- cupando adversus illum gesserat, remorabantur: addebat animos propensa Imperatoris in pacem mens: at se peni- tus Cæsaris fidei committere verebatur. Itaque ancipiti dis-

*Antonius
Leva Tici-
num aggre-
ditur, & per
deditionem
occupat.*

*Clemens &
Cæsar Bo-
nonia con-
veniunt.
Agitationes
de pace.*

1529
Franciscus
Sfortia de
rebus suis
Venetos cō-
sulit.

Granuellano & Prato
a Cæsare
negotium de
pace comif-
sum.

Senatus
hortatu
Sfortia
Bononiam
proficiscitur.

tentus consilio, quidnam sibi agendum esset, Venetos consulit. Summo vero conatu Senatus nitebatur, ut unde bellorum antea origo fuerat, inde pacis initium, Sfortia Mediolano restituito, existeret. In eam rem oratori Bononiam mandata a Senatu data sunt, ut Imperatoris animum ad id suaderet, atque impelleret, & Pontificis, qui benevolo in Sfortiam animo erat, plurimumque apud Cæsarem poterat, auctoritate uteretur. Magnum Cancellarium Granuellanum, ac Pratum concordiae conditionibus tractandis Cæsar præfecerat. Primo congressui Pontifex adesse voluit; ibi post multa hinc inde agitata, Contarenus Reipublicæ orator, ut Sfortiæ Mediolanum restitueretur, gravi oratione petiit: hoc uno Italiæ pacem, ac tranquillitatem niti, diutiusque conservari posse. Eodem officii genere cum Imperatore usus, ad Sfortiam complectendum, avitæque illi ditiones reddendas, Senatus nomine est hortatus. Cæsaris animum duriolem, quam arbitratus fuerat, expertus; nihil obtinere potuit; cum Sfortiæ in illum facinora commemoraret; arma adversum se sumpta; oppugnatas urbes; cum hostibus juncta fœdera; neque imperatoriam decere dignitatem, ita cum subjecto, ac beneficiario agere. *Quidem? an ex jure agi Sfortia postulat? Id si velit, nihil est, cur vereatur, aliquid contra fas, ac jus ab eo factum iri. Sin benignitatem implorat, & clementiæ se permittit: cur non ipse Bononiam petere audeat? Id si faciat, benevolum, ac propensum in Pontificem, ac Rempublicam Venetam animum ostensurum.* His intellectis, Senatus Marco Antonio Venerio, ut Sfortiam contendere Bononiam hortetur, mandat, honorisque illi gratia comes itineri adsit. Sfortia, accepto ab Imperatore publicæ fidei diplomate, Bononiam proficiscitur. Ut primum ad Cæsarem accessit, pro re pauca loquutus, benigneque exceptus est. Tandem, ut quid juri consentaneum esset, in Sfortiæ negotio decerneretur, decretum: id magis e re sua esse Dux censuit; tum ne candori, atque innocentiae suæ diffidere, tum ne Imperatoris justitiæ parum confidere videretur.

Deinde de pacis conditionibus cum Venetis agi cœptum, cum prius mandata ad negotium peragendum a Senatu Contarenus accepisset. Multæ hinc inde subortæ difficultates longiorem rei exitum prænuntiabant: propterea ambiguo eventu ani-

mi sollicitabantur, veriti, ne studiose moras necedendo, per speciem tractandæ pacis inopinatos invaderent. Suspicio augebatur, quod cum sapius a Senatu, ut Germani milites ex Brixienfi agro submoverentur, postulatum esset, obtineri nequiverat; at quotidie regionem vastari; prædas agi; incolas detrimentis affici a Germanis perferebatur, qui ad decem millia in Brixienfium finibus confederant. Præterea cum vigintiquinque trirremium classis e Centumcellis Neapolim navigasset, inde quatuor auctam trireribus in Apuliæ oras profecturam nuntii attulerant. Quocirca dum de pace ageretur, neque terrestres copiarum, neque classis imminui poterat; assiduis impensis civium vires absumi, publicam pecuniam exhauriri, cuncta inter pacis spem, bellique timorem in incerto esse. Itaque autumno exeunte, cum de trireribus subducendis, classeque minuenda ageretur, vicit Joannis Mariæ Maripetri ordinum Sapientis sententia, qui in aliud tempus rem differri suadebat; plerisque, denuo instauratis viribus, majori conatu bellum renovandum dictitantibus. Nam in Pannonia resedisse bellum videbatur, quod Suleimanus cum Viennæ exercitum admovisset, frustra in ea oppugnanda laborasset, tandem Byzantium reverti coactus fuerat: qua ex re haud parum Cæsaris dignitati, ac nomini accesserat, ac multos ex iis, qui nunquam ab ejus latere discedebant, fama erat victoriæ stimulis mentem accendere, ac nimis avidum gloriæ, ac potentiæ animum incitare, ne quam tot copiis præclare gerendi opportunitatem fortuna tribuerat, inaniter disceptando contereret; inter quos Antonius Leva majores, atque acriores faces admovebat; cum, Insubribus in potestatem redactis, magnum sibi apud cunctas nationes nomen, ingentes opes adepturum speraret.

Neque quod agitatum diu cum Pontifice de Flaminiae uribus negotium fuerat, ob varia impedimenta adhuc ad exitum perducere potuerat; cum eadem omnibus non probaretur sententia; nonnullis placeret, Cæsari totam rem committere, illiusque sibi animum hoc facto conciliare. Satius aliis esse videbatur, cum eodem Pontifice agere; sperare futurum esse, ut annua aliqua pecuniæ pensione, tanquam beneficiarias urbes Clemens, qui totus in Florentinos intentus esset, Republicæ relinqueret. Hæc Senatui cum probaretur sententia, Contarenus ora-

*Joannis
Mariæ Maripetri
sententia de
classis non
minuenda.
Vienna inani
eventu a
Suleimano
oppugnata.*

*Antonius
Leva Cæsarem
ad bellum
Italicum
accendit.*

*Diversæ
Venetorum
sententiæ de
Flaminie
urbium ne-
gotio.*

*Senatus de-
creto nego-
tium Pontis-
fici permuta-
tur.*

1529 tor, quo res, uti Senatui placebat, conficeretur, omnes ingenii, atque eloquentiæ nervos adhibuit; irrito tamen conatu, cum flectere, aut permollire Pontificis mentem haud quaquam potuisset. Qua de re certior factus Senatus, nihilque de pace ad exitum perducii posse animadverteret, Collegii Patres ad Senatum tulere, ut conditionibus pacis inter Imperatorem, ac Rempublicam restitui Pontifici Flaminiae urbes caveretur, illo adjecto, ut Venetorum jura in iis urbibus reservarentur. Adversus hoc Senatusconsultum Hieronymus Pefareus continentis Sapiens multa loquutus, Senatum ab urbibus tradendis abducere conatus est, neque quidquam ea in re decernendum esse, ni prius de reliquis pacis conditionibus actum esset; quibus absolutis, tum de Ravenna, ac Cervia restituendis statuendum esse. Hæc Pontifici, & Cæsari significari, insuperque testari placebat; nullo pacto Venetos passuros, ut Christianæ Reipublicæ atque Italiæ incolumitas, ac dignitas, Flaminiae urbium potiundarum studio impediretur, ac retardaretur. Verum re hinc, atque inde expensa, & discussa, rejecta Pefarei sententiâ est. Hæc ut Contarenus Pontifici, & Cæsari significaret, mandatum: gratias ambo Senatui egere, illiusque prudentiam, ac pietatem commendarunt.

Senatus decretum de urbibus Flaminiae restituendis.

Apulia urbes a Venetis Cæsari traduntur.

Inde firmioribus pacis jactis fundamentis, ut controversiæ cum Cæsare componerentur, major spes orta est; ac primum de Apuliæ urbibus agitatum, quæ, nisi Cæsari redderentur, nulla concordiæ ratio iniri poterat: ad eas vero tenendas iterum acerrimum cum Carolo ordiri bellum necesse erat. Itaque ut urbes Cæsari traderentur, decretum est: hac tamen conditione, ut illis, qui ad suas partes accessissent, parceretur, præteritaque omnia oblivioni mandarentur; vetera Venetorum in Neapolitano regno privilegia servarentur. Inter cetera vero, ut fœdus percuteretur, Cæsar pro Mediolani propugnatione a Senatu petebat, ac bello Neapolitanis illato, Respublica subsidia mittere deberet. Senatus quod ad Insuubres defendendos spectaret, se a pactis, quæ in tabulis pacis anni M. D. XXIII. continebantur, non recessurum affirmabat: quod vero ad Neapolitanum regnum tuendum, si illud Principes Christiani invaderent, quindecim triremibus adfuturum, eo adjecto, ut primum Franciscus Sfortia in avito imperio collocaretur. Hoc Senatusconsultum a Marco

Dandulo Doctore, & Equite, consilii Sapiente, ac Hieronymo Pefareo, & Francisco Superantio continentis Præconful-
toribus improbatur, quibus nulla ratione Insubribus defendendis Rempublicam obstrictam esse placebat, ni prius in illorum possessione Sfortia esset; neque ullam de Neapolitani regni subsidiis mentionem fieri. Adhuc enim suspecta apud multos consilia Cæsaris erant, pacisque obtentu moras trahi, opes Reipublicæ assiduis impensis labefactari, nil sincerum, ac simplex, omnia tecta, & simulationis plena; cum a Nanio Legato Senatus certior fieret, hostes de Soncini, atque Urceorum novorum oppidis aggrediendis consilia habere, ac Paulum Luzzasum timere, ne in Bergomensium agrum ad prædas agendas se conferrent. Quocirca Nanio injunctum est, ut cum Urbinatibus de agris custodiendis, ac de hostibus repellendis ageret, cum Germanos Padum transituros, secumque duo millia Hispanorum peditum ducturos, vulgatum esset; attamen, auditis ea de re sententiis, in superiorem Senatusconsultum factum est.

Cæsaris consilia Venetis suspecta.

Eodem tempore de Francisci Sfortiæ rebus agebatur, totumque negotium Clementi Cæsar permisit. Patres Contarino legato, ut Pontifici enixe Sfortiæ res commendaret, iussere; quamprimumque Mediolanum illi restitueretur, sedulam operam navaret. Quingenta aureorum millia, ut diplomate Insubrum titulos ab Imperatore reciperet; ad hæc trecenta aureorum millia pro belli impensis postulabant: tres præcipuas Insubrum arces cautionis nomine petebant. Sfortia hac de re Senatum consuluit: ex illius decreto Marcus Antonius Venerius ita respondit: minime probare, ut arces Cæsari pro pignore traderentur: hoc enim illius auctoritatem valde imminutum iri; populos bellis, atque calamitatibus attritos ægre passuros, sperato se post tot ærumnas frustru fraudari; nec sine magna difficultate Cæsari pecuniam persoluturos. Sed cum Sfortia id impetrare non posset, ut apud Pontificem deponerentur, flagitabat. Negabat Cæsar, ne si quid humanitus Pontifici accidisset, alterius fidem experiri conaretur. Eo tandem post multa ventum est, ut Sfortia Mediolanensem, ac Novocomensem arces in manus Cæsaris tradere decreverit: intra anni spatium trecentis aureorum

Cæsar pro Mediolanensi diplomate ingen-tem pecuniam & tres Insubrum arces petiit.

1529 rum millibus solutis , sibi restituerentur : e quingentis millibus quinquaginta in singulos annos erogarentur .

Francisci Sfortiae rerum cum Caesare compositio.

Caesaris exercitus in Etruriam ingreditur . Perusia a Vastio capta .

Rebus cum Sfortia compositis , quæ præcipuæ belli causæ fuerant , nihil fere , quod summi esset momenti ad pacem cum Venetis firmandam reliquum esse videbatur : quapropter cunctorum ora , atque animi in Florentinos conversi , quos maximis undique angustiis premi ægre Senatus ferebat ; neque facile videbatur , obfirmatum Pontificis animum a suscepta provincia revocare . Nam ex reliquorum Principum concordia , bello in ceteris Italiae partibus cessante , majora immineere Florentinae Reipublicæ pericula videbantur , cunctis eo versis Pontificis , & Cæsaris copiis ; cum Arausionensis Princeps , ac Vastius Marchio fines Florentinorum cum exercitu ingressi magnum civium animis terrorem incussissent , Perusiaque ab eodem Vastio per deditionem recepta esset : ac si eodem , quo cœperant , impetu bellum prosequuti fuissent , Florentia brevi potiturus Pontifex videbatur . Attamen quod immutare Reipublicæ formam , Medicæam familiam restituere , in primis optaret , quam minimo poterat subditorum , ac rerum Florentinarum damno fieri cupiebat . Inde cum Pontificis mandato duces inceptum morarentur , augeri Florentinorum animi , ac vires cœpere ; refici urbis mœnia , strui aggeres , & quidquid ad firmandam urbem necesse esset , summo studio curari . Ita majoris , quam rebatur , belli semina jacta , civium incitatis in Pontificem animis , quorum ardore , atque impetu paucorum consilia , qui temporis , ac necessitati parendum existimabant , abjecta , & restincta sunt ; cum plerisque plus apud Cæsarem pontificiæ auctoritatis , quæ semper Imperatoribus infensa fuerat , augendæ metus , quam sibi a Florentinis illatas injurias ulciscendi cupiditas , locum habitura videretur . Verum Pontifex acerbior in dies animo in Florentinos erat , quod illius potestati se Respublica permittere nollet ; ac belli motu in Cisalpina Gallia sedato , in spem felicioris exitus majorem erectus , nihil de constantia in suscepto consilio remittebat . Oratores Florentini qui ad Cæsarem , ut de pace agerent , profecti fuerant , dimissi ; Marchio Vastius Cortona , atque Aretio occupatis , ad Florentinae urbis mœnia admovere exercitum a Cæsare jussus . Nam quod

Oratores Florentini a Cæsare rejecti .

antea

antea in Pontificis gratiam effecerat, id demum sua interesse censebat, ut Respublica quæ Gallorum nomini semper ad dicta fuerat, ex illius auctoritate pendere in posterum cogere-
retur: quapropter Alexandro Mediceo Pontificis nepoti Margare-
tam notham filiam conjugio se se juncturum pollicitus fuerat.
Veneti, qui ingruentem in Florentinos fortunæ impetum per-
senferant, vehementerque illorum periculis commovebantur,
quod in dignitate, ac libertate Italiæ retinenda socii fuif-
sent; ut integra libertate, si qua in re possent, Pontifici gra-
tificarentur, adhortati fuerant. At rebus nondum firmatis;
novis sumptibus in exercitu, ac classe retinenda erogandis,
Republica implicata, subsidia periculis eorum paria submit-
tere non poterat. Id tantum ad Pontificis animum inter du-
bias pacis, bellicque spes, flectendum præstitit, ut Urbina-
tem, qui duodecim peditum millia sub signis habebat, se
in Parmensem agrum copias ducturum vulgaret, quo Cle-
mens in suspicionem novi belli adductus, benignius cum Flo-
rentinis ageret.

Ceterum iis postea, de quibus superius diximus, conse-
quutis, omni cum Florentinis spe pacis accisa, univërfa bel-
li procella in Hetruriam effusa, pro mœnibus Florentiæ pu-
gnari coeptum est: cum interea pax Bononiæ inita fuisset,
qua Pontifex, Imperator, Ferdinandus Rex, Senatusque Ve-
netus convenere: illius hæc summa fuit. *Cum superioribus
annis inter Carolum V. Romanorum Imperatorem electum,
Regemque Ferdinandum ejus fratrem, & Venetorum Rem-
publicam, Hadriano VI. Pontifice Maximo suadente, perpe-
tue pacis, mutueque rerum Italicarum defensionis fœdera
iij. kal. augusti, anno M. D. XXIII. sancita essent; temp-
orum variante vicissitudine, urgentibus fatiis, publica quies
variis bellis convulsa, atque exagitata, novis fœderibus, qui-
bus superiora oblitterata, ac deleta fuerant, initis, cuncta fœ-
de turbata fuerint; majora, atque acriora bella in singulis
fere Italiæ partibus orta, regimina immutata, quamplures
quoque urbes tam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quam regni Nea-
politani direptæ, atque occupatæ summo totius Reipublicæ Chri-
stianæ detrimento: ut tandem tot calamitatibus, ac malis fi-
nis imponeretur, Clementem VII. Pontificem Maximum eun-
dem-*

*Pacis inter
Clementem,
Cæsarem,
Ferdinan-
dum Regem,
& Rempu-
blicam Ve-
netam con-
ventiones.*

1529

demque Imperatorem Carolum V. pacis, ac tranquillitatis cupidissimos, ut ad communem concordiam gradum struerent, inter se primo foedera junxisse: deinde cum Francorum, & Anglorum Regibus aequas pacis conditiones firmasse: demum posteaquam Caesar in Italiam venisset, nihil magis antiquius illis fuisse, quam ut certo loco de communibus Reipublicae Christianae rebus colloquerentur; idque ut citius fieret, Clementem Pontificem Maximum Bononiam se contulisse, atque Imperatorem paterno amore, ut par erat, complexum: cumque ambo id maxime optarent, ut ad pacem cunctos Christianos allicerent, rebus Insubrum compositis, ac Francisco Sfortiae Mediolanensi ducatu restituto, ad pacem, & concordiam Venetorum Rempublicam, cujus semper in pacem propensus animus fuisset, tanquam potissimam Italiae partem, adducere statuisse, ad eam rem Gaspari Contareno oratori facultate a Senatu impertita: quapropter inter Caesarem, Regem Ferdinandum, Venetorumque Rempublicam ad haec foederis pacta deventum fuisse.

I. Primum Ravennam, ac Cerviam, Flaminiae urbes Veneti Pontifici traderent: quae illis in locis jura obtinerent, reservarentur: a Pontifice illarum civibus, qui partes Reipublicae sequuti fuissent, parceretur; & ubicumque degere maluissent, bonis suis frui, de illisque, ut libuisset, statuere liceret: patricii, cives, alique Venetorum subditi, qui in illis urbibus, atque agris res, aut proventus possiderent, libere annuos fructus percipere, & quocumque iis liberet, sine ulla novi vectigalis solutione deferre possent: a Pontificiis magistratibus jus exigere; exactumque redderetur: quae post pacem jurejurando firmatam quindecim dierum intervallo perficerentur.

II. Deinde mense januarii Caesari Tranium, Monopolis, atque alia castra, oppida, agri, quae in Neapolitano regno Respublica obtinet, restituantur. Contra vero omnia jura, privilegia, immunitates, exemptiones, prerogativas, atque alia Venetis a Regibus Neapolitanis concessa, uti illis ante bellum fruebantur, Caesar confirmet: domum praeterea in Neapolitana urbe sitam, quae Sancti Marci nuncupatur, restitui jubeat.

III.

III. *Solutio reliquorum ex aureorum ducentis millibus, quæ ex tertio capite pacis Venetæ anni M. D. XXIII. infra tempus annorum octo Cæsari debetur, hoc pacto fiat; nempe, ut mense Januario exeunte, viginti quinque millia numerentur; hac tamen adjecta conditione, quod intra anni spatium loca ex capite sexto pacis anni M. D. XXIII. Reipublicæ restituantur. Ea in re ut omnes difficultates tollerentur, placuit, ut intra viginti dies utrinque iudices arbitri eligerentur, communisque intermedium designaretur, qui controversias dirimerent, atque intra annum sequentem definirent.*

III. *Extorribus annua aureorum quinque millia a Venetis persoluantur, pro ut quinto capite fœderis anni M. D. XXIII. cavetur.*

V. *Præterea in Cæsaris gratiam, præter pecuniæ summam, quæ conventis anni M. D. XXIII. continetur, centum millia aureorum erogarent, quinquaginta Januario insequenti, totidem omnium Sanctorum festo die anni M. D. XXX.*

VI. *Quoniam vero Vormaciæ pactionibus jura Aquilejensis Patriarchæ illesa tuenda esse cautum erat, atque ab iis, qui Regis Ferdinandi nomine agunt, res suas turbare Patriarcha conquereretur; totum hoc negotium iudicibus arbitris mandatum: ii jura cognoscant; quæ reddenda sunt, reddi faciant; atque impedimenta si quæ extiterint, cuncta amoveant.*

VII. *Eadem pace, ac fœdere, uti amicus, & socius, in clientelaque Reipublicæ existens, adsentiente Pontifice, comprehendatur Franciscus Maria Feltrius, Urbini Dux, atque almæ urbis præfectus, cum civitatibus, oppidis, aliisque rebus, quas nunc possidet.*

VIII. *Comiti Brunorio Gambare, Cæsaris cubiculario, ejusque fratri omnis contumaciæ culpa, si quam hætenus subiissent, condonaretur; in Cæsaris aula degere iis liceret, patria, bonis, privilegiis frui, omnium præteritarum rerum memoria prorsus deleta.*

IX. *Ad hæc invicem convenere, quod subditi omnes libere, tuto, ac secure possent in cujuslibet eorum ditionibus terra,*

1529 terra, marique mercari: benigne, atque humaniter cum illis ageretur, perinde ac si incolae, & subditi illius Principis essent, cujus civitates, locaque adirent; ne vis, aut injuria ulla de causa inferretur; jus quamprimum administraretur; nulli ex eorum ditionibus, instructis armis, navigiis, nisi prius obsidibus de injuriis non inferendis datis, egredi liceret; terra, marique piratae, ac praedones grassari in alterius Principis subditos prohiberentur.

X. Respublica vero quascumque civitates, agros, castra, oppida, loca, lacus, flumina, actiones, jurisdictiones, jura tunc obtineret, pacifice, quiete, & secure possideret.

XI. Quicumque post motum inter Maximilianum Imperatorem, & Venetos bellum usque ad pacem anni M. D. XXIII. Caesari, aut Ferdinando adhaeserant, atque ob id bonis mulctati, aut damnati fuerant, perpetratorum venia daretur; captivi, deportati statim utrinque libertate donarentur.

Haec pacis conditionibus continebantur: foederis haec summa fuit.

Quod licet quae superius exarata fuerant, firma satis viderentur; tamen ea firmioribus fundamentis innixum iri censebant, si arctius vinculum foederis accederet: propterea Imperator, ac Respublica una cum Ferdinando Rege, ac Francisco Sfortia Mediolani Duce, foedus invicem percusserunt, quo se ad mutuam defensionem pro ditionibus, quae in Italia possiderent, perpetuis temporibus adstringerent; se, suaque adversus Reges, Principes, Potestates, Dominos, aliosve cujusvis gradus existerent, quacumque etiam suprema dignitate fulgerent, tutarentur; iis, quae sequuntur, conditionibus adjectis.

Franciscum Sfortiam pro Insubrum defensione quingentos Italicos cataphractos semper in promptu habiturum, Caesar pollicetur.

Si qui Reipublicae aut Mediolanensi ducatu hostes arma inferrent, copias admoverent, exercitumque in Italia ad eorum ditiones invadendas instructum haberent, cum octingentis cataphractis, quo in numero quingenti, de quibus nuper

nuper dictum, comprehenduntur, præsto futurum, ditiones tutaturum, promisso Cæsar obstringitur: ad hæc quingentos levioris armaturæ equites, selectos pedites sex mille, præter bellicorum tormentorum apparatus.

Respublica vero pari pacto Ducem, atque Insubrum omnem ditionem tueri, ad omnem eventum adesse, subsidia, quibus indigeret, mittere spondit; octingentos nempe Italicos cataphractos, quingentos leviores equites, sex peditum Italarum millia, machinarum bellicarum apparatus: his copiis, ac viribus mutuo fines conservarentur, atque tuerentur; ex iis quingenti in pace alerentur.

Præterea convenere, ut ingruente in Neapolitanos a quovis Principe Christiano bello, etiamsi is in sublimi dignitatis gradu locatus esset, Respublica illi servando, ac tuendo quindecim triremes armis, ac militibus instructas mitteret.

Hac pace, & fœdere utrarumque partium socii comprehendantur: Cæsar, & Ferdinandus frater inter hos adscribere Respublicas Genuensem, Senensem, ac Lucensem, Sabaudie Ducem, Montisferrati, & Mantuæ Marchiones. Jus, ac facultas Reipublicæ ante jurisjurandi tempus declarandi socios tributa: iisdem fœderibus Alphonsus Ferrarie Dux, si cum Pontifice, & Cæsare concordiam iniverit, includatur.

Quæ capitibus superioribus continentur, a Cæsare, Venetis, Mediolani Duce intra quindecim dierum terminum a Ferdinando Rege, atque aliis, fœderis habita notitia, intra mensem firmentur; sacramento singuli adigantur, cuncta superius exarata observaturos, atque dolo malo, & fraude amotis, bona fide præstaturus.

His procuratores Principum nomine assensere, eademque sigillo subsignavere: actaque hæc Bononiæ, in domo Cardinalis Gatinariæ x. kal. januarii anno Servatoris M. D. XXIX. Paci huic firmandæ pro Pontifice interfuere Hieronymus Episcopus Vasonensis, Pontificiæ domus Magister ac Nuntius; pro Cæsare vero Mercurinus Cardinalis, & Marchio Gatinariæ Magnus Cancellarius, Ludovicus a Flandria Præfatus, Nicolaus Perenotus Granvellanus Consiliarii, Fran-

1529 ciscus Covius supremus Cæsaris a secretis ; pro Ferdinando Caroli fratre Hungariæ Rege Andreas de Burgo Consiliarius , & orator ; pro Veneta Republica Gaspar Contarenus ; ac demum pro Francisco Sfortia Mediolani Duce Georgius Andreus Protonotarius Apostolicus .

Ita denique post tot bellorum casus , post ærumnas , & calamitates , quibus jactata , ac fere convulsa Italia fuerat , læta pax affulsit ; & Respublica quæ terra , marique vario eventu , modo reluctante , modo afflante fortuna , dimicaverat , pacem cum dignitate , ad quam omnia consilia , atque actiones direxerat , nacta est . Gratum id cunctis civitatis ordinibus fuit ; cum post assidua viginti trium annorum bella , tranquillitatis , ac quietis fructus esset perceptura . Pacis nuntius ix. kal. januarii Venetias perlatus est : supplicationes Senatus decreto Deo Optimo Maximo cælitibusque habitæ , nec non grates actæ ; ac licet Cornelius , & Pisanus Cardinales , Gaspar Contarenus , & Marcus Antonius Venerius oratores , Cæsari Reipublicæ nomine gratulati essent ; hoc tamen officii genus ut denuo præstarent , Senatusconsulto mandatum est . Pontifici ab iisdem publico decreto post gratulationem gratiæ actæ , quod benevolam in Rempublicam animum ostendisset , atque adeo enixe in commune bonum incubuisset . Franciscus Gallorum Rex per Sebastianum Justinianum de pace ejusdem jussu certior factus . Adjectum , Rempublicam potentissimi , & Christianissimi regis exemplum sequutam , ut rebus Italiæ , Christianæque Reipublicæ prospiceret , ad illam firmandam devenisse , qua , ut Apuliæ loca , quod ab eo sæpius flagitatum fuerat , Cæsari restituerentur , cautum erat : inde ad filiorum libertatem tutiorem , ac firmiorem viam munivisse : nullo unquam aut tempore , aut casu a veteri in amplissimum regnum amicitia , atque in eundem Regem observantia , ac benevolentia recessuram , quam per manus traditam , a majoribus acceptam , atque a natura in animis insitam hætenus conservaverat . Eadem Henrico Angliæ Regi significantur .

Ita compositis Italiæ rebus , eo cunctorum animi convertebantur , quod a Suleimano aviditate gloriæ inflato , grave , atque acerbum

bum Christianæ Reipublicæ , & Cæsari præsertim , bellum intentabatur . Nam cum post Viennam irrito conatu oppugnatam Byzantium revertisset ; appetente vere , aucto exercitu , acriori vi eandem urbem aggressurum , Germaniamque invasurum apud cunctos mortales fama vulgaverat ; qui nominis gloriam aucupatus , Joannem Transilvaniæ Vaivodam Hungariæ Regem declaraverat ; neque se dominandi cupidine permotum , sed , ut ejecto , atque sua sede pulso opitularetur , adductum fuisse . Aloysium vero Gritum thesaurarium regni creaverat , qui , episcopatus Agriensis titulo sumpto , apud Joannem Regem consilarii munere fungebatur . Is Andreæ Ducis filius nothus erat , qui dum privatorum negotiorum causa , adhuc immatura juventa , Byzantium se contulisset , haud vulgare ingenii specimen dederat , magnamque auctoritatem , & gratiam apud Hibrainum , qui tunc supremo apud Turcas magistratu (quem *Visirum* vocant) fungebatur , nactus , turbulentis Reipublicæ temporibus plurimo fuerat adjumento . Omni igitur belli terrore ab Italia amoto , firmata pace , quatuor ex præcipuis Senatoribus a Senatu ad Pontificem delecti , ut illi pacem , ac foedus nuper initum gratularentur , atque de more id officii genus erga Apostolicam Sedem præstarent , quod superioribus annis , ardente bello , deferri nequiverat : fuere hi Marcus Dandulus , Aloysius Gradonicus , Aloysius Mocenicus , Laurentius Bragadenus . Gaspari Contareno , cui in patriam revertendi facultas data fuerat , Antonius Surianus orator apud Cæsarem suffectus est ; Marcus Antonius Venerius , qui ordinariæ legationis munere fungeretur , adjectus . Iis cum reliquis quatuor , ut Bononiam proficiscerentur , injunctum est ; qui honorifice a Pontifice , atque Imperatore excepti , præclare legationis munus obivere .

Joannes Transilvania Vaivoda a Sulimano Rex Hungariæ declaratus . Aloysius Gritus Hungariæ Thesaurarius assumit titulum episcopatus Agriensis . Oratores Veneti ad Pontificem pacis causâ delecti .

Pacis bono lætis animis insuetisque gaudii argumentis cunctis Italis exultantibus , in communi lætitia Florentina Reipublica gravibus undique circumsepta molestiis , & curis videbatur , reliquorumque Principum concordiam in suam perniciem casuram verebatur . Nam Cæsar Clementis suasionibus , ac petitionibus adactus Bononiæ , arma in Florentinos movere , reipublicæ illius statum immutare , Mediceam fa-

1529

miliam in patriam restituere aggressus fuerat ; ea conditione , ut Alexandro Mediceo Pontificis nepoti , cui nuper Margaretam , ex non legitimis nuptiis susceptam filiam , in matrimonium collocaverat , principatus traderetur . Itaque quatuor Germanorum millia , Hispanorum duo millia supra quingentos , octingentos Italos pedites , trecentos leviores equites in Hetruriam miserat , adjectis machinis bellicis viginti quinque , qui auspiciis Arausionensis Principis adversus Florentinos , cum pontificiis copiis conjuncti bellum gererent . Florentini licet ad tantam belli molem sustinendam impares essent ; attamen ingenti animo hostium impetum excipere , ac pro libertate usque ad extremum spiritum pugnaturi videbantur ; eo inferiori conditione , atque infirmiori spe , quod nullos socios , qui secum belli fortunam subirent , habituri essent ; cum nemo pacem tanto studio partam , statim labefactare , & convellere vellet . Veneti , qui ante imminens Florentinæ Reipublicæ bellum providerant , & sæpius illam ad aliquam concordia rationem cum Pontifice ineundam fuerant adhortati , ut sua consilia temporibus aptarent , suadebant : generosos , ac minime ea tempestate opportunos spiritus matura prudentia compefcerent ; pacem , etsi minus fortasse æquam , incerto , & periculoso bello anteferrent . Verum is erat fere omnium civium ardor , ea constantia , ac firmitas , ut quicumque sermones de pace haberent , ii hostes patriæ judicarentur . Bellum itaque intrepide suscipiunt ; Malatestam Baleonium , militari scientia clarum , copiarum Ducem eligunt . Acriter utrinque pugnatum est ; levioribus præliis , acie dimicatum ; oppida capta , & direpta ; urbs quassata , & obsessa : utrinque clades illata , atque acceptæ . Tandem cum neque fame pervicax constantia civium frangeretur , neque in mortem ruererentur , Malatestæ Baleonii , qui cuncta desperatione involvi cerneret , minis potius deterriti , quam suasionibus permoti , inviti extremæ necessitati parere coacti fuerunt . Itaque iiii. idus augusti cum Ferdinando Gonzaga , qui post Arausionensis cædem , principem in exercitu locum obtinebat , his conditionibus pepigere : nempe , ut Cæsar Rempublicam Florentinam , incolumi libertate , prout sibi

Veneti Florentinos ad concordiam hortantur .

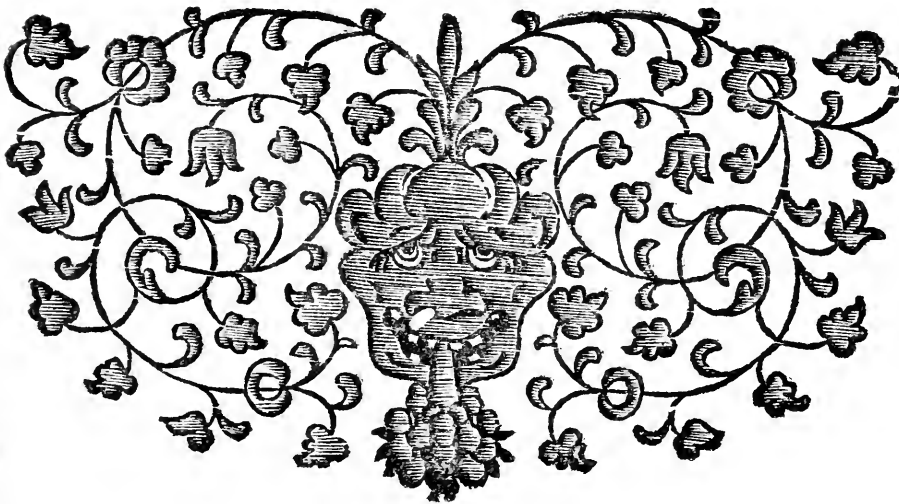
Malatesta Baleonius Florentinarum copiarum supremus Dux .

Florentini Baleonii minis deterriti cum Ferdinando Gonzaga paciscuntur .

vide-

videretur , ordinaret ; captivis libertas , extorribus civitas redderetur ; injuriarum omnium , ac præteritarum rerum memoria oblivione deleteretur : octoginta aureorum millia in stipendia militum a Florentinis persolverentur . Ita perdomita respublica , præclara quondam , multisque rebus egregie gestis insignis , fuit .

Finis Libri Tertii .

E P I T O M E.

Veneti Carolum V. Imperatorem per eorum fines in Germaniam redeuntem omni officiorum genere persecuti sunt. Eo praesertim versa Senatus cura, ne datam Suleimano fidem violasse ipsi viderentur, eundemque ut ab emit-tendae classis consilio averterent. Pontifex grassantes haereses bello persecutus fuisset, ni aliter Veneti persuasissent. In sacerdotiorum possessionem minime mittendos antistites, quos Senatus non designaverat, decrevere Patres: in Clementis tamen gratiam paullo post mitti placuit. Ob turcici belli metum, simul & ob infesta latrociniis maria classis aucta. Motus in Insubribus per Jacobum Medicum, Mussi praefectum, exciti. Reipublicae Florentinae Alexander Medicus Princeps a Caesare impositus. Bellum pannonicum a Suleimano indictum. Sacerdotibus subsidium ad classis impendia a Senatu imperatum gravissime Pontifex tulit. Veneta classis, Caesareana ac Turcica percurrente maria, utriusque studio vacua Corcyrae potissimum substitit. Noto cum Caesare, & Pontifice obstringi foedere, quamvis illis enixe postulantibus, non e republica visum. Montisferrati ditione dotis nomine Gonzagae potiti. Hieronymus Canalis turcicas triremes, cum piraticas credidisset, aggressus est. Pugna noctu, praelucente luna, commissa, ac prospere pugnata describitur. Catharina Medicea Duci Aurelianensium Henrico nupsit. Chariadenus Aenobarbus, rei maritimae a Suleimano praepositus, universam tyrrheni maris oram caedibus ac latrociniis foedavit: Romae ipsi maximum terrorem injecit. Turcici imperii fines terra, marique prolatai. Aloysii filii notbi, qui egregius animi dotibus, magnaque apud Suleimanum auctoritate suae sibi fortunae faber fuerat, ab inimicis obruncati caedes Andream Gritum patrem, Venetiarum Ducem, gravissime perculit. Clemente VII. extincto, Paulus III. Farnesius universae Ecclesiae Pontifex datus est. Hic pacis primum studiosus, ob Camertium ducatum, in quem Urbinas tamquam uxori debitum invaserat, parum absuit, quin novoin Italia bello faces subjiceret. Carolus V. in Africarem prospere gessit: Guletam vi, Tunetum captivorum christianorum, qui se in libertatem proripuerant, ope expugnavit: regnum Muleassi reddidit: victor Neapolim regressus est. Franciscus Sfortia herede nullo relicto decessit. Galliae Rex vetera in Insubres jura obtendens, eo sibi viam, aliquot subalpinis oppidis expugnatis, aperire conatus: Turcas in Caesarem incendit. Hinc a Caesaris amicitia ut Venetos advocarent, Turcae omni ope annexi. Sed tandem fortuitis quibusdam casibus tota turcici belli moles in Venetos incubuit.

HISTORIARUM VENETARUM ANDREAE MAUROCENI LIBER QUARTUS.

M. D. XXX.

Niverſa Italia, cunctiſque orbis Chriſtiani
provinciis diu communis concordiae boni
expectatione tabeſcentibus, cum tandem
egregia pacis ſpecies ſe obtuliſſet, vix di-
ci poteſt, quanta undique omnes, præ-
fertimque Italos lætitia circumfuderit, ut
pene præteritarum cladum, ac laborum
obliti, Divino quietis munere jam præci-
pere animis futurae felicitatis præmia viderentur. Respublica
vero Veneta, quæ per triginta atque amplius annos conti-
nentibus bellis exercita, varia rerum discrimina, diverſoſque
caſus ſubierat, portum tandem quietis, ſecuræque tranquilli-
tatis ſtationem inveniffe videbatur; eo ut firmiori nexu ſibi
ſummos Principes adjungeret, omnium, quas unquam antea

1530

H. Mauroceni T. I.

Z 3

deſi-

1530 designasset, præstantissimorum civium præclaram, ac perhonorificam legationem, de qua diximus, ad Clementem, & Carolum miserat. Hæc Bononiam anni hujus initio ingressa cunctorum oculos ad se attraxerat; quippe qui Senatus Veneti majestatem in ore, ac vultu præcellentium civium intuerentur, secumque reputarent, quanta infracti animi constantia, quibus egregiæ fortitudinis exemplis patriam e summis ereptam periculis, incolumem servasset, ampliorique gloria illustrem reddidisset: habitus quoque priscam quandam Senatoriam dignitatem præferebat; erant enim in lato clavo aureo ad talos usque demisso, ad humeros fibulis subnixo, augusta quadam gravitate spectabiles. Pontifex in frequenti Cardinalium, atque aliorum Sacerdotum confessu eos humaniter, ac perhonorifice excepit: triduo post Cæsar amplissima in aula, regali sede subnixus, principibusque viris circumseptus, multis benevolentia, atque honoris argumentis suscepit.

*Oratores
Veneti a
Pontifice
& Cæsare
excepti.*

*Laurentii
Bragadeni
oratio.*

Laurentio Bragadeno, cui sapientiæ studia cum eloquentia conjuncta magnam apud omnes virtutis, atque existimationis famam concitaverant, orandi partes, quod natu minor esset, obtigere. Is gravem, splendidam, omnique genere laudis refertam orationem seorsim ad Cæsarem, atque Pontificem habuit. Pontificem summis laudibus extulit, quod excelso spiritu perturbatæ, ac labantis Christianæ Reipublicæ causam suscepisset; afflictis, & prope perditis rebus opem tulisset; nil præclarius, nil sublimius ab eo, qui Christi Optimi Maximi vices in terris gereret, ad uberiores omnium commodum proficisci potuisse, quam ut aureo pacis vinculo discordes, ac dissidentes Principum mentes vinciret, & conciliaret. Tum Senatus nomine gratias ingentes egit, quod Reipublicæ de Christiana religione optime meritæ studiose favisset; quod illius ope assiduis bellorum curis, ac sollicitudinibus libera, præsentis tranquillitate, & pace frueretur, id illi in primis acceptum referre. Cæsari vero, ingenti Reipublicam lætitia affectam fuisse, significat: tempus illud, quod summopere concupiverat advenisse, quo propensum in illum studium arctiori foedere testaretur; quæ superioribus annis acta fuerint, necessitate temporum accidisse; illorum malignitate ad arma, ad bella descendisse; ægre tempestatum illarum casus Reipublicam tulisse:

se : nunc vero , controversiis undique amputatis , firmata pace , ut illam in dies majoribus præfidiis sultam tueretur , enixuram : nil potius Senatui in votis esse , quam ut vetus inter nobilissimam Austriacam domum , ac Rempublicani amicitia majora incrementa sumeret . Latine oranti Evangelista Tarasconus pro Pontifice , Mercurinus Cardinalis pro Cæsare , eodem sermonis genere usi , responsum dedere .

His perfuncti officiis legati , etsi egregie munera sibi a Senatu injuncta obivissent ; Bononiæ tamen illius jussu substiterè , ut eum diem , quo Cæsar corona augusta decorandus erat , ad Reipublicæ in illum studium declarandum , cohonestarent . Cæsar enim quamquam antea Romam ad coronam sumendam proficisci decreverat , varias ob causas consilio mutato , Bononiæ ad illam suscipiendam commorari statuerat : cum plurima illius in Germaniam profectioem urgerent ; quod in ea provincia dissidiorum semina oborta , dissensiones , bellaque civilia portenderent ; Pannonicisque rebus occurrendum esset , cum Joannem Regem , ingentibus Turcarum præfidiis fretum , vere in Noricum irrupturum nuntiaretur . Itaque vj. kal. martias , divo Matthiæ Apostolo dicatus dies , natalis Cæsaris deligitur , quo imperiali diademate inauguraretur . Id vero tanta mortalium undique confluentium copia , & concursu , tanta celebritate , ac splendore effectum est , ut nihil ea tempestate , quod vel pompa , vel regio apparatu , vel opibus , atque exquisitissimo cultu spectaculum illud superarit , aut exæquarit , visum fuerit . Quo perfecto , legati Venetias rediere : ante discessum a Cæsare aureis nummis Lusitanis quingentis donati , quorum singuli denos aureos Italicos conficiunt . Cæsar , augustali corona suscepta , Bononiæ discedens , Mantuam profectus est , atque in ea urbe regia hospitalitate a Federico Gonzaga Marchione cultus , ut ad illius posteros perpetua hujusce rei memoria maneret , Ducis titulo illum decoravit . Inde cum per fines Reipublicæ iter in Germaniam facturus esset , Paulo Nanio , & Joanni Delphino continentis legatis , Joanni Mauro Patavii , Petro Grimano Vicetiæ præfectis Senatus mandavit , ut ad Villam Francam , Veronensium oppidum , Mantuanis finitimum , Cæsari obviam irent , ac Reipublicæ nomine exciperent . Veronæ magistratui injunctum ut summo studio annonam , quæque necessaria forent , conquire-

Carolus Bononiæ corona Imperii insignitur .

Federicus Gonzaga a Cæsare Ducis titulo auctus . Veneti legati ad Carolum Cæsarem in Reipublicæ finibus excipientes .

1530

*Nicolaus
Theupolus
ad Caesarem
orator.*

ret, ut omnia militibus, Caesarisque comitatu abunde suppetent. Caesari tria millia festarium ordei, ac quidquid undique vel generosi vini, vel piscium, aut avium, aliarumque rerum hujusmodi excellens inveniri potuit, exhibitum est. Itaque Carolus principibus viris, ac legatis comitantibus, inter quos Nicolaus Theupolus, ordinarius ad illum a Senatu orator designatus est, agro Veronensi emenso, ubique summis honoribus, & effusa omnium gratulatione exceptus, ad Exclusam pervenit. Ibi cum legatis, ac praefectis magnas habere gratias Senatui dixisset, quod in illum tot honoris, humanitatis, & benevolentiae signa edidisset, eadem memoriae semper haesura pollicitus esset, exitum in Rempublicam studium testatus, per Tridentinos saltus in Germaniam se contulit. Statimque tres legatos Venetias misit, qui propensam illius erga Rempublicam voluntatem patefacerent, atque de iis perficiendis agerent, quae Bononiensis pacis conditionibus continebantur. Multa de extorribus, & definiendis cum Ferdinando Caroli fratre finibus egere. Iis cum a Senatu, uti res poscebant, responsum esset, pateris aureis ad millium aureorum summam singuli donati, dimissi fuere.

Earum rerum, quae in Italia gerebantur, fama pervagante, crebri sermones de jungendis adversus praepotentem Turcarum Imperatorem Principum Christianorum armis ferebantur: & cum plerumque eveniat, ut iis, quae maximopere cupimus, spe blandiente, potiri jam nobismetipsis videamur, cuncti, quonam potissimum arma vertenda forent, differere: nullas fatis ad obsistendum vires hostibus futuras; terrestres copias, maritimasque classes enumerare; debellatum animo subjicere hostem. Bononiae in aliquot Cardinalium concilio Pontificis jussu, cui legati quoque Principum nonnullorum interfuerant, quo apparatu, quibus viribus bellum adversus Suleimanum inferendum, quae ratione illius in dies crescenti potentiae obsistendum esset, actum fuerat; cum praesertim hoc anno se Vienna pulsam indigne ferens recentibus, atque majoribus copiis illius excidium minaretur, ruinasque mente designaret. Haec vero Byzantium ad Suleimanum supra veritatem quoque perlata, haud exiguam illius animo suspicionem injecerant, ne Veneti, qui nuper pacem, & foedus cum Carolo percusserant, aliquid suis rebus adversum molirentur. His de rebus Senatus ab Aloysio Grito, Joannis Sepusiani Hungariae

*Sermones de
bello Turcis
inferendo
Byzantium
delasi.*

Re-

Regis legato, qui Suleimanum Byzantium comitatus fuerat, certior factus; ut quamprimum suspicionum semina, quæ aliquando in Reipublicæ perniciem eruptura forent, ex illius mente evelleret, legatum Byzantium mittendum censuit, qui pacem cum Cæsare initam significaret; veterem cum Ottomanis amicitiam colere sibi constitutum esse affirmaret; optantibus Turcis, denuo pacis conditiones firmari, iis subscribere ne detrectaret. Vigebat sane in Suleimano ingens animus, ut omnem fere barbariem exuisse videretur; in Rempublicam mira propensio, quam quidem sæpius haud obscuris argumentis declaraverat. Primum enim Hibrainum oratorem Venetias miserat, ut de iis, quæ in Pannoniis gesserat, Senatum doceret, Joannemque Sepusianum, amicum Reipublicæ, regio titulo decoratum, Hungariæ præfecisse nunciaret; ac paulo post Cussaino nuntio mandaverat, ut Venetias profectus significaret, statuisse Suleimanum quatuor suos filios circumcidere, ut qui iis solemnibus interessent oratores Senatus mitteret. Thomas Mocenicus legatus designatus est; Petro Zeno ordinario legato Franciscus Barbarus suffectus, qui statim itineri se commiserat. Cum eodem tempore sacrum in Turcas bellum a Pontifice promulgatum esset, cujus jussu e suggestis concionatores vehementissimis orationibus populorum animos concitabant, ut pecuniam in belli adversus Christianæ religionis hostes sumptibus erogandam affatim, & liberaliter tribuerent: ea res magis suspectos Venetos Suleimano reddiderat, ne, communi cum reliquis Principibus fœdere icto, adversus ipsum conspirarent; præcipue cum ex Bononienfis pacis conditionibus non exiguam pecuniæ vim Cæsari pendissent, neque unquam de concordia ineunda illum certior fecissent. Poterant hæc Suleimani animum a Republica alienare, ni legati supervenissent, a quibus veteribus conditionibus pax denuo instaurata, ac firmata fuit. Legati ludis, & spectaculis interfuere, quæ pro initiandis Suleimani filiis maxima pompa, magnificentissimo, ac regio apparatu exhibita fuisse; summis honoribus a Rege, atque a purpuratis culti; & multis, iisque pretiosis donis, quæ de more gentis Reipublicæ nomine Turcarum Imperatori dedere, illustriori legatione reddita: inter hæc ingentis pretii, ac pulchritudinis rhinocerotis cornu mirum in modum Regi gratum exitit.

1530

*Hibrainus
Suleimani
orator ad
Venetos.*

*Cussainus
Suleimani
orator mis-
sionem Ve-
neti orato-
ris postulat.*

*Thomas
Mocenicus
legatus ad
Suleimantē
designatus.*

1530

Interea Suleimanus belli non minus laboribus, quam pacis artibus, & studiis intentus, modo bellum Pannonicum moli-ri, de Vienna invadenda consilia habere; modo de classe ex Hellesponto emittenda, marique a piratis purgando agere. Atque ut Byzantium imperii sui sedem, quantum fieri posset, florentissimum, & opulentissimum redderet, animo volutabat, ut aromata, & alia mercimonia, quæ ex India, atque omnibus orientis oris Alexandriam, & ad alios imperii sui mercatus convehebantur, cuncta Byzantium importarentur: quo circa omnium gentium negotiatoribus, ut a sericis, atque aromatibus emendis abstinere, imperaverat, ingentemque harum rerum vim, sexcentis aureis millibus in id impensis, suo ære coemerat. His rebus haud parum Veneti commovebantur, incrementa, quibus in dies validior gens Christiano nomini infensa evaderet, suspecta multum habentes; aliorum Principum, ac regnorum casibus sterni ad reliquos acrius oppugnandos iter intuentes, cum Turcis insitum esset, assidua bellorum agitatione imperii spiritum fovere, atque alere, quod torpore pacis dissolutum, ac languidum contabesceret. Itaque Senatus Joanni Sepusiano, Hungariæ Regi, suadebat, ut, concordiae ratione aliqua cum Ferdinando Archiduce inita, innumera impendentia mala, ingentesque calamitates a Reipublicæ Christianæ cervicibus propelleret. Poloniæ Regem, qui antea id negotii susceperat, hortabatur, ut vehementius in publicum commodum, auctorem se pacis præbendo, incumbere. Eodem tempore, ut ab emittenda classe Regis animum averteret, enixe Senatus laborabat, Grito, qui summa apud eam gentem auctoritate pollebat, contendente: Venetos nihil prætermittere, quod ad exturbandos piratas spectaret; classem omni genere navium instructam habere; omnia percurrere maria, ut tuto mercatores ultro, citroque commeare possent. Ac ne Turcæ, ut in sinum Adriaticum irrumperent, Melitensium excursiones prætenderent, Veneto præfecto injunctum est, ut Senatus nomine trierarchis Melitensibus significaret, ab Adriatico sinu abstinere, neque iis navigiis damna inferrent, quæ Ionio, & Cretico mari navigarent, quod ea loca in Venetorum tutela essent: ni id facerent, Melitenses triremes exarmari jussit. His consiliis diuturnam servare pacem Senatus,

Veneti Joannem Sepusianum ad pacem cum Ferdinando inveniendam hortantur.

Senatus mandata de Melitensibus piraticam exercitibus.

mutuisque officiis Regum , ac Principum amicitias retinere , 1530
& conservare adnitebatur .

Et cum Franciscus Galliarum Rex nuper filios , qui quartum jam annum obsides in Hispania fuerant , e custodia dimissos in suum regnum incolumes recepisset , atque exoptatæ rei nuntium ad Senatum misisset ; ut nullum officii genus prætermitteret , quod ad Reipublicæ studium , & observantiam in præpotentem , atque amicum Regem declarandam spectaret ; duos oratores ad Regem designavit , Joannem Antonium Venerium , ac Joannem Pisanum divi Marci procuratorem ; quorum prior in Sebastiani Justiniani locum susceptus ordinarii legati munere fungeretur ; alter vero de filiorum libertate , atque incolumitate , ac de Regis cum Heleonora Cæsaris sorore connubio gratularetur : quo munere a Pisano peracto , simul cum Justiniano in patriam reversus est . At Cæsar cum primum in Germaniam venisset , Principum concilium Augustæ indixerat , in quo de gravissimis rebus disceptatum fuerat ; quibus nempe viribus Suleimani conatus arceri , ac Pannoniæ fines defendi possent . Tum de causa religionis actum , cum teterrima pestis , quæ superioribus annis a Martino Lutero illata , tractu temporis adeo invaluisset , ut a prisca ritibus , & ceremoniis miseros , nimiumque credulos mortales abstractos , pravis , atque sæpius inter se dissidentibus erroribus turpissime foedasset : cui malo sævientis licet obviam ire Cæsar adniteretur ; attamen res undique magnis involuta difficultatibus cernebatur . Concilium Novatores petebant , in quo de maximarum rerum controversiis ageretur ; & licet , hac una adhibita ope , sæpius ab Ecclesia hæreses profligatæ , ac penitus everstæ fuissent , præsensque afflictis christianæ reipublicæ rebus remedium videretur ; tamen is erat perversorum hominum , qui se capita , atque antesignanos profitebantur , livor ; illud in Pontificem odium , ut non ad confirmandam , sed potius ad convellendam religionem concilium postulare viderentur . Quæ res Clementem permovebat , ne tam facile Cæsari Germanorum nomine concilium petenti assentiretur , veritus , ne illo ad labefactandam , ac penitus convellendam pontificiæ majestatis auctoritatem abuterentur . Quocirca nonnunquam moras necessebat ; Christianorum Principum dis-

*Joannes
Antonius
Venerius ,
& Joannes
Pisanus
oratores ad
Gallia Regem .*

Cæsar Germanorum nomine concilium postulavit .

1530

diffidia tolli prius oportere; in id singulos, odiis, simultatibusque semotis, conspirare, ut procul a sanctissimo religionis negotio animorum perturbatio, humanæque mentis subdoli nimium sensus abessent. Verum quo minus probare concilium Pontifex videbatur, eo magis Germani, qui se *Protestantes* vocabant, instare, ac flagitare: ut Clemens majora in dies incrementa suscipienti malo armis occurrendum esse sibi in animum induceret. Qua de re non modo graviter cum Imperatore egit, pecuniæque vim obtulit; verum ea se mente esse Reipublicæ oratori significavit, cunctosque Christianos Principes ad pium pro avita religione bellum suscipiendum impellendos censere; quæ gravissima in re Senatus sit sententia exquirere, consilium ab illius prudentia petere. Senatus, qui a bello, atque armis abstinendum arbitrabatur, ne jactata diu christiana respublica hac tempestate in majores procellas, ac turbines incideret, Pontificis egregiam mentem extollebat; in religionem, priscamque, & per manus traditam majorum disciplinam, accensum animum summis laudibus efferebat: ceterum ad aleam belli, nisi necessitate adactos, descendere minime probare: his enim acrius Germanos Principes exasperandos; conquistis undique copiis, atque auxiliis, veluti in rabiem actos, in bellum dirum, atque inextricabile prolapsuros: genus id hominum esse, quod suis opinionibus addictum, ægre, nec, nisi annuente Deo Optimo Maximo, ad bonam frugem reduci queat: sacrarum literarum auctoritate, ratione cum illis certandum: respiceret quo loco christiænæ reipublicæ res essent, quot superioribus attritæ casibus: ut de novo vires assument, quiete in primis, non novis bellorum agitationibus opus esse: a quonam Italorum Principum quidquid pecuniæ, quidquid virium erat, præteritæ calamitates non exhausserint? an vero Germaniæ, licet amplissimæ provinciæ, viribus fidendum esse? quis autem pro explorato habeat, orto bello, cuinam parti proceres Germani, penes quos eligendi Imperatoris facultas est, adhæsuri sint? liberæ porro civitates, quæ Cæsaris auctoritatem sequuntur, nisi prius ratione disceptetur, nunquam ad arma venturas esse præsententur: an vero Cæsar, reliquis destitutus auxiliis, per se ipse tantas cogere copias poterit, quæ frangere seditiosorum hominum su-

*Clementis
sententia de
heresibus
armis evel-
lendis.*

*Senatus of-
ficia, ut a
bello Ponti-
ficem amo-
veret.*

per-

perbiam, effrenesque illorum turbas, & conatus coercere queant? quid? quod desperatione præcipites, cæca insania in exitium acti, ad illa subsidia confugere possent, quæ illis non modo, verum toti christianæ reipublicæ perniciosa, atque exitialia futura essent? Hanc itaque Senatus gravissima in re sententiam esse: nihil magis optandum, quam ut, religionis dissidiis amotis, restinctis odiis, prisca, eademque catholica religio retineatur, atque augeatur, quam ab incunabulis Respublica Veneta sanctissime servaverit, atque omni tempore coluerit. Tanta in re vel Senatus auctoritate, vel rationibus permotus Pontifex belli consilia abjecit; cum præsertim ea temporum conditio esset, ut potius in communem hostem arma vertenda, quam in propria viscera sæviendum esset, cum in dies Suleimanum ingentibus copiis in Pannoniam reversurum, Viennam oppugnaturum rumor afferret; neque Cæsar ab iisdem consiliis abhorrebat, potiusque concordia rationes inveniri, quam armis decerni cupiebat, in id summopere intentus, ut Ferdinandum fratrem procerum suffragiis Romanorum Regem crearet: quocirca religionis causam in futurum concilium distulit.

Interea vero, quo finium controversiæ a Venetis cum Ferdinando definirentur, ut ex præscripto pacis utrinque arbitri deligerentur, postulabat. Neque dissentiebat Senatus, sed cum in supremum arbitrum minime convenire possent, mora negotium differebatur: nam Ferdinandus Mantuanum Ducem, vel Augustæ Vindelicorum Antistitem, vel Pontificis apud se oratorem huic muneri obeundo præficiendum curabat: Veneti Teatinum Episcopum, Salernitanum Archiepiscopum, & Pontificis apud Rempublicam oratorem dicebant. Tandem cum Senatus Matthæum Avogaram nobilem patricium, doctorem, equestri insignitum dignitate, arbitrum dixisset, adhuc dissidentibus de supremo sententiis, res cunctatione trahebatur. Neque minus Senatui urgebat, quod nondum, anno fere elapso, Mediolanensem arcem, ac Novocomum civitatem Francisco Sfortiæ Cæsar, ut cautum fuerat, restitueret; veritum, ne humani casus fructum pacis præriperent. Cunctationis causa dicebatur, quod Franciscus Sfortia eam pecuniam Cæsari solvere non posset, quam se numeraturum prius quam oppi-

Arbitri inter Venetos ac Ferdinandum.

1530 da traderentur, pepigerat. Itaque mutuo illi quinquaginta aureorum millia a Senatu oblata sunt; atque ut eadem opportune restitueret, centum ac quinquaginta millia sestarium falis præbiturum, Ticinum usque missurum pollicebatur; in singulos quartam aurei nummi partem Reipublicæ penderet, majorique pretio Insubrum populis divenditis, quinquaginta aureorum millia mutuo accepta cogeret. Verum Sfortia, ut Cæsari gratificaretur, qui Genuensibus negotiatoribus favebat, salarium vectigal alia ratione comparavit, pactaque pecunia soluta, arcem, & urbem recepit, integraque Mediolanensis imperii possessione est potitus. Atque, ut plerumque accidere solet, quod ii, qui novum principatum adepti fuere, omnes armorum motus perhorrescunt, parvis quoque, ac minimis rebus in ingentes suspiciones adducuntur; verebatur Sfortia, ne Gallus, amissæ in Italia opulentissimæ ditionis impatiens, novos motus cieret. Senatum enixe rogabat, ut cum Rege Galliarum ageret, ne quid hostile in ipsum moliretur, motusque armorum compesceret, quorum famam Alpes transgressam augeri Sfortia in dies affirmabat. Senatus, quamvis iis, quæ ab ipso dicebantur, fidem haud satis haberet, attamen ut Gallorum animis spem omnem eximeret, a Cæsare, & sociis Venetos sejungi posse, Reipublicæ mentem Regi non modo, verum aliis quoque Europæ Principibus significavit: statutum, ac fixum sibi animo esse, præsentem Italiæ statum tueri, neque ullis propositis conditionibus a pace nuper firmata velle discedere. Andreæ Grito Duci injunctum est, ut quotiescumque ea de re cum legatis Principum sermones incidissent, apertis id verbis expromeret. Cæsar, ut non verbo tantum, sed re ipsa Respublica quod fœdere tenetur, præstaret, flagitabat, milites conscriberet, copias augeret. Ea molesta nimium Senatui erant: si res ita tulissent, exercitum cogere, cuncta ad bellum necessaria comparare, nulla in re fœderi deesse velle; Cæsari significabat: nihil esse quod vanis, atque incertis rumoribus ad ingentes sumptus traheretur, quibus vires Reipublicæ exhaurirentur, ac pro pacis beneficio acerbos belli fructus perciperet. Ita inter recentes nuptias, atque arctæ affinitatis jura, quibus modo Carolus, ac Franciscus devincti fuerant, regni cupidines, aut metus miscebantur; humanæ fitis

Arx Mediolanensis & Novocomi a Sfortia recipiuntur.

inexplebilis exemplo , qua mortalium animi adeo transver-
si aguntur , ut communis fortis obliti , veluti æternum victu-
ri , dominandi libidini divina , atque humana cuncta subji-
ciant .

Dum variis hisce curis Principum animi distinentur , Sena-
tus , quod superiori anno negotium cœperat , temporumque
conditione intermissum fuerat , de majoribus nempe sacerdo-
tiis eligendis , denuo suscepit ; cum nimis grave videretur , ea
se auctoritate exui , qua urbium antistites designare , ac Sum-
mis Pontificibus confirmandos exhibere majores consueverant ;
quod priscum Reipublicæ institutum præteritorum bellorum va-
rii casus interverterant . Quapropter a Clemente Senatus eni-
xe petebat , ne antiqua jura Reipublicæ de Apostolica Sede
optime meritæ adimeret ; idque vel priscis illius , vel recentibus
meritis tribueret , quod pro Italiæ dignitate , & libertate
retinenda tot , tantisque curis , ac periculis obstinate adeo
laboraverat . Clementis vero hac in re durus nimium , atque
difficilis animus plerisque Senatores sic affecerat , ut quos il-
le antistites delegisset , eos in sacerdotiorum possessionem nul-
lo pacto mitti vellent . Atque inter ceteros , Christophoro Mar-
cello , Corcyræ Archiepiscopo , vita functo , in ejus locum Ja-
cobo Cauco suffecto , cum ab eo possessio peteretur , atque
Senatusconsultum ea de re ab universo Collegio latum fuisset ,
rejectum fuerat ; neque alii , quam Hieronymo Barbadi-
co , quem Senatus delegerat , sacerdotium id concessuri Sena-
tores videbantur . Qua re commotus Pontifex , indigne fere-
bat , a se delectos antistites repulsam a Senatu pati ; jura Ec-
clesiæ nunquam lædi , vel imminui passurum se affirmans ,
præteritarum offensionum memoriam sæpe revocans , & crebris
sermonibus usurpans : quo fiebat , ut in diversas sententias
Senatores distraherentur . Nonnulli insistendum , & constantem
Reipublicæ causam defendendam esse contendebant ; si nullo
modo flecti se posse Senatus ostenderet , æquis Clementem il-
lius postulatis assensurum ; si dissidentes Senatorum sententias
persentiret , si nutare , ac labare mentes animadverteret , cui
dubium , quin nihil impetrari a Pontifice posset ? unanimi Sena-
tus consensu Clementis obstinatam mentem frangi posse ;
nulla re magis everfas Reipublicæ res pristinae dignitati , ac
de-

*Veneti de
Antistiti-
bus designa-
dis negotiis
denuo susci-
piunt .*

*Jacobo
Cauco Cor-
cyræ episco-
patus posse-
sio a Senatu
pernegata .*

1532

decori restitutas fuisse, quam egregia, atque obnixa cunctorum civium voluntate. An vero ea de re nunc agi, quæ nihil momenti vel ad dignitatem, vel ad utilitatem Reipublicæ conferat? exteros homines nonnunquam insigniorum urbium antistites creatos, multa sæpius agere, quæ a Reipublicæ rationibus magnopere sejuncta sint, quod alteri opes suas, atque fortunas, non Senatui, cui maxime oporteret, acceptas referant: ingentibus divitiis, quibus etiam supra vota abundarent, ad eorum gratiam promerendam facile abuti, quorum opera dignitatis aliquam sibi accessionem spondeant: a Senatu non modo cives, in patriam natura propensos, sed sanctissimos viros præterea deligi, vitæ integerrimæ exemplis apud omnes in honore habitos. Quid vero? Reges alios, ac Principes civitatibus suis Sacerdotes omnes majores impertire, Senatum Venetum eo tantum privari, quod continuis temporibus majores obtinuissent? irent nunc, Pontificisque minis a tuendis publicis rationibus deterrentur: in dies majora, atque acerbiora toleranda. An vero timendum esse, ut rursus bellum hac de causa non exardescat? neminem pacem magis, quam Clementem exoptasse, bellorum pericula maximo cum damno suo expertum, nunquam eodem se revolvi passurum. Contra vero qui altius rem inspiciebant, difficile admodum, atque arduum opus esse, a proposita revocare sententia Clementem arbitrabantur: nec e Republica censebant, simultatum, atque odii femina in illius animo ferere, cum ad præsentem Italiæ statum retinendum nihil magis, quam Reipublicæ cum Pontifice amicitiam conducere posse putarent: in tot maximorum, ac præpotentium Principum ambitiosis cogitationibus nihil tutius esse, quam hoc uno, veluti fortissimo munimento, inniti. Neque deerant, quibus non satis probaretur, ecclesiasticarum dignitatum, & opum spe civium mentes ali, qua nonnunquam deliniti & capti, ardorem, atque studium, quo patriam complecti oportuisset, sensim remitterent: moderato victu, ac privatorum divitiis auctam esse Rempublicam, in qua ornanda, & amplificanda omnes perpetuo insudarent, dum cives, quidquid gloriæ, quidquid dignitatum, quidquid opum foret, id omne non sibi, sed commodo publico compararent: retinendos priscorum sapientissimorum hominum mores, non fa-

faces ad ambitionem, ac luxum civibus adhibendas. Hæc, atque alia hujusmodi variis sermonibus jactabantur, cum Senatus in Clementis gratiam, quos antistites delegerat, in possessionem sacerdotiorum misit, leniusque cum eo agere cœpit, ut priscum jus reciperet; licet aliarum rerum, quæ postea consequutæ sunt, eventibus cunctatione longius negotium traheretur. Nam Veneti Turcicarum rerum suspitione permoti, ac de Suleimani incrementis summopere solliciti, augere maritimas vires cogebantur.

1530
Veneti possessionem sacerdotiorum Antistitibus concedunt.

M. D. XXXI.

Byzantio siquidem afferebatur, Suleimanum, cum belli Persici motus composuisset, terrestribus non modo copiis, verum maritima classe Christianos Principes aggressurum, Germanorumque dissentientibus animis, & religionis diffidiis agitata, gradum sibi ad eam Pannoniæ partem, quæ Ferdinando obtemperabat, occupandam facturum; cum præfectis, quos Turcæ *Sangiagos* vocant, qui in limitibus erant, præcepisset, ut, iis quæ ad bellum necessaria forent, instructis, ad Strigonium oppugnandum se compararent. Miserat quoque per eos dies Chariadeno Ahenobarbo, piratæ maritimarum rerum peritia, atque ob damna sæpius Christianis illata, apud suos illustrissima notissimo, vexillum, ac quatuor apprime adornatas triremes, adjecto remorum, tormentarii pulveris, & aliarum rerum navalium apparatu; & in summorum præfectorum numerum illum adscripserat: hujusque rei ad Senatum literas dederat, petieratque, ut cum illo non tanquam pirata, sed veluti cum suo duce deinceps ageret. His accesserat, quod hoc anno infesta a prædonibus, ac piratis cuncta maria reddebantur, qui multis navigiis Mediterraneum excurrando, naves non modo diriperent, verum sæpe, exscensione in terram facta, oppida, ac loca in litoribus posita foede depopularentur. Ilva namque, insula non procul a Senensium litore sita, Talamonis oppidum in continenti positum, universaque Campaniæ ora direpta, ac vastata fuerat. Quocirca Andreas Auria decem triremes extra ordinem instruxerat, ut maritima Tyrrheni custodiret. Veneti, classe ad quinquaginta triremium numerum aucta, præfecto

1531
Suleimani in Christianos bellici apparatus.

Suleimanus Chariadeno maritimum vexillum mittit.

Tyrrheni ora a Piratis direpta.

Veneti classem augment.

1531

mandarunt, ut quantum in se esset, piratas, qui rapinis cuncta maria foedabant, persequeretur; adversus illos non modo christiani nominis, sed humani totius generis hostes acerrime pugnaret; quos invenisset, nulla tactus miseratione, veluti publicae quieti ex professo adversantes, caederet, atque obtruncaret. Plura illorum navigia capta; multi interfecti meritas inmanium scelerum poenas luere.

Ferdinandus, Rex Romanorum declaratus, Aquisgrani coronam suscipit.

Ferdinandus Regis orator ad Italorum Principum auxilium contra Turcas implorandum.

Ceterum Ferdinandus, cum Romanorum Rex declaratus de more Aquisgrani corona inauguratus fuisset, quam illi amplissimam dignitatem Senatus officii plenis literis gratulatus fuerat, in eo totus erat, ut Suleimano, quem in Pannoniam cum ingenti exercitu venturum crebri rumores afferebant, haud impari conatu obsisteret, undique copias cogeret, pecuniam pararet, cunctos Principes exoraret, ut communi Christianae Reipublicae periculo communibus viribus obviam irent. Proinde oratorem ad Italiae nonnullos Principes miserat, qui ab iis postularet, ut sacrum bellum adversus Turcas pro republica christiana susceptum, in eorum ditionibus promulgari sinerent; quod in praecipuis Italiae urbibus, supplicationibus habitis, maximo populorum concursu effectum est; cum Pontificis iussu viri religiosi cunctos concionabundi vehementissimis orationibus ad stipem conferendam impellerent. Senatus veritus, ne si intra suos fines sacrum indiceretur bellum, Suleimanus in Rempublicam incitaretur, atque ea pax labefactari posset, quam eo tempore maximopere rebus suis conducere arbitraretur, cum Pontifice egit, ut Reipublicae statum sibi ante oculos proponeret; neve potentissimum hostem sacro edicto adversus illam lacefferet; eximium suum in religionem studium satis perspectum, quo majores incensi ingentibus se periculis pro illa tuenda, atque augenda objecissent. His permotus Clemens, a bello in Venetis ditionibus adversus infideles indicendo abstinuit. Verum fama, quae de Turcarum apparatu percrebuerat, hoc anno impares eventibus rumores habuit: nam Suleimanus Hadrianopoli egressus, venationum studiis intentus, segnius, quae ad tantam belli molem comparandam requiri videbantur, obibat; a summis curis animum avocando tempus terebat, ut tandem in posterum annum Hungaricum bellum distulerit, magnaue cura, ac metu Christianos

nos solverit. Hæc variis consiliis hoc anno de bello Turcico agitata fuere.

In Italia, quæ jam pacis fructu lætari cœperat, nonnulla belli femina exorta; eaque ni statim a Venetis repressâ fuissent, ingentes motus ciere poterant. Nam Jacobus Medicæus, qui Mussii arcem, ac Leucum, Insubrum ditionis loca, occupaverat, anni initio Leonem Arigonium ad Sfortiam Ducem miserat, qui illum a concordia ratione cum eo ineunda minime abhorreere significaret; Venetos, si ita Duci videretur, arbitros adhiberet. Senatus Sfortiam ad pacem hortabatur, quæ cum ob multas difficultates ad exitum perducere non posset, Mussii præfectus Hispanos pedites, qui Mediolanensi arce, ac Novocomo nuper Sfortiæ restitutis exierant, suo ære militari sacramento obstrinxerat. Duo millia atque amplius gregariorum militum numerum coegerat; his adjectis nonnullis equitibus, ex improvise in Volturenam vallem impetitione facta, Morbenii oppidum, sex ab illius ingressu passuum millibus situm, cepit, fossoribusque vocatis, ut ad hostium impetum sustinendos validius foret, munire inceperat; atque ut Rhætos magis perterrefaceret, ea se, Venetis ac Sfortia consentientibus, moliri vulgaverat. Quæ cum ad Senatum delata essent, ut, si qua in animis oborta suspicio foret, statim tolleretur, edicto cavet; ne quis eorum, qui Venetis parerent, præfecto Mussiano militaret; qui in eam expeditionem profecti fuissent, statim domum reverterentur; quibus prædæ aliqua pars obtigisset, magistratui exhiberent, eorum dominis reddendam; qui secus facerent, exilio, ac bonorum publicatione multarentur. Idem edictum in suis ditionibus Sfortia promulgari jusserat. Rhæti improvise re percussi, cuncta tentanda rati, ne opima, ac prædite suæ ditionis parte exuerentur, officiis, atque armis agendum censent; Helvetiorum fœderatorum auxilium implorant; exquirere ea in re Senatus mentem nituntur, opem petunt. Georgius Goldus, Tiguri præfectus, Pagorum Helvetiorum nomine, primum literas, mox nuntios ad Senatum misit. Quærit, probetne, quæ a Mussiano præfecto adversus Rhætos acta sint? de Republica semper optime meritam gentem hostile nihil ab ea expectare. Ad hæc Senatus decreto responsum est: Rempubli-
cam semper in Helvetios, ac Rhætos fortissimas gentes propen-

*Morbenium
a Mediceo
Mussii præ-
fecto capti.*

*Helvetii li-
teras & nū-
tios ad Ve-
netos mi-
tunt.
Senatus re-
sponso.*

1531

fa fuisse voluntate, non vulgaribus causis eo adductam; præcipue vero haud dissimili regiminis forma, quod maximam ad conciliandos animos vim habet, allici: Mussianum præfectum non minus ejus gentis, quam publicæ pacis hostem esse; subsidia com meatuum, ac militum petentem minime auditum; Bergamo-
mati, ac Brixienti magistratibus injunctum, ne Reipublicæ subditos open ferre, neu annonæ subvenire Mussiano paterentur: Rhætis contra quæ victui necessaria forent, importari a nostris finerent. Ad hunc Mussiani belli tumultum Rhæti duodecim circiter aurcorum millia cum ex suis, tum ex Helvetiis coegere, quibus Morbenio recuperato, præfecti fines ingressi, cuncta direptionibus, incendiis, depopulationibus vastarunt. Mediceus intra Mussianam arcem se recepit: illi obsidione Mussium circumcingunt, atque fame perdomitum ad deditorem compellere statuunt. Sfortia inde opportunitatem Leuci, quod ad ripas Novocomensis lacus situm est, occupandi nactus, prius Joannem Baptistam Specianum, mox Angelum Ricium, qui illi a secretis erat, Venetias miserat, ut a Senatu auxilia ad Leucum obsidendum, milites, aut pecuniam, nec non tormentarii pulveris subsidia impetraret. Senatus, ne parvis initiis publica quies, ac pax turbaretur, a suscepta sententia amovere Sfortiam contendit: non tempora exigere; non rerum conditiones exposcere, ut armis iterum in Italia decertetur: si porro milites conscriberentur; si subsidia ad bellum subministrarentur, quid Itali Principes, ac reliqui de Republica sentirent? nisi ab ea, quæ semper studium, amoremque pacis præsetulerat, alimenta modo ad belli incendium parari, atque exhiberi, dum christiana respublica, vel importunis dissidiis divulsa, vel gravissimis bellis conflictata, miscetur undique, atque jactatur? Sfortia Senatus consilii acquiescere solitus, certam pacem dubio eventui belli antetulit. Rhætis Mussii arcis obsidio irrita conatu cessit, & cum præfecto compositis rebus, abiire. Mox oppida, quæ Sfortia bello minime aggressus fuerat, ea, pecuniæ certo numero Mediceo præfecto persoluto, tandem Insu-
brum ditioni adjecit.

*Morbenium
a Rhætis re-
ceptum.*

*Joannes
Baptista
Specianus
& Angelus
Ricius
Sfortiani o-
ratores ad
Venetos.*

*Mussiani
Præfecti
rerum com-
positio.*

Inter hæc Cæsar, qui Gandavi in inferiori Germania erat, de Mutina, atque Regio controversias inter Clementem, & Alphonsum Ferrariæ Ducem diremit; in Ferrariensis jura Mutina, ac Regium concederent; is urbium loco centum

aureorum millia Pontifici persolveret, quorum dimidia pars, statim iis receptis; altera vero, sex post exactis mensibus, penderetur. Quod ad Ferrariam spectaret, cum antea centum cataphractis equitibus Ecclesiae, uti beneficiarius, si occasio, ac tempora tulissent, praesto esse Ferrariensis deberet; subsidium illud annua septem aureorum millium pensione commutatum est; ea conditione, ut Ferrariensis ducatus privilegia Duci Alphonso a Pontifice praestarentur: vades solutionis, fide publica interposita, adficiente Senatu, undecim e patritia nobilitate cives Clementi praebuit. Eodem ferme tempore magnificae, & celsae aedes in urbe, publicae liberalitatis argumentum, suis majoribus concessae, Duci restitutae fuere. Caesar quoque, Florentinae Reipublicae forma immutata, specioso, ac plausibili libertatis nomine tantum relicto, eandem unius imperio subjecit. Nam magistratus eosdem, qui, Mediceis rerum potentibus, in Republica erant, regiminis eodem genere permanente, creari voluit. Alexandrum vero Mediceum, generum, ac Pontificis nepotem, principem Reipublicae atque caput, cui posteri succederent, instituit. Is, Ducis titulo assumpto, Joannem Bandinum Venetias misit, ut de nuper accepta dignitate Senatum doceret; qui principatum illi officiosis literis est congratulatus.

*Joannes
Bandinus
Alexandri
Medicei orator ad Venetos.*

M. D. XXXII.

INter belli Turcici suspiciones; & pacis consilia annus M. D. XXXII. vertebatur; cum Petrus Zenus, ac Franciscus Bernardus, qui nuper e Constantinopolitana legatione reversi fuerant, ingentes Sulcimani apparatus retulissent, classem numero, ac viribus praepotentem vere novo Helleponto emissurum nuntiasent; quae res cunctis Christianis Principibus magnas sollicitudines, & curas injecerant; ac Venetis praesertim, qui annuatim multis triremibus classem augendo, magnis sumptibus publicas, privatasque opes profundere cogebantur. Verum in hac belli suspicione pacis quoque spes aliqua objici videbatur: quamvis enim Joannes Sepusianus, Hungariae Rex, Suleimani auxiliis, atque opibus fretus, ad certaminis aleam subeundam Ferdinando

1532

nequaquam inferior esset ; attamen a pace minime abhorrebat ; atque ea de causa Hieronymum Lascum oratorem ad Cæsarem , & Ferdinandum miserat . Is cum de eorum voluntate certi nihil percipere potuisset , & conventus in Spira civitate indictus , in aliud tempus rejectus fuisset , ad Germanos Principes proficisci statuerat . At fidei publicæ a Ferdinando impetratæ , qua tutus illi in Germaniam ingressus patuerat , præfinito tempore elapso , regredi in Pannoniam est coactus ; literis prius ad Germaniæ proceres , ad Galliarum Regem , ac Pontificem missis , quibus propensum ad pacem Joannis Regis studium significavit ; Senatunquæ rogavit , Clementem , & Franciscum Regem de tota re edoctos , ut publicæ pacis bonum procurarent , adhortaretur . Joannes vero Rex , quo Germanorum in Ferdinandum studia repescerent , in conciliis , quæ passim per Germaniam habebantur , vulgandum curaverat , hostium loco , qui Joanni adversarentur , Suleimanum habiturum . Venetias quoque oratorem misit , qui enixe a Venetis postularet , auctoritate , qua plurimum possent , cum Cæsare , ac Pontifice agerent , ut concordia potius , quam bello rem decerni vellent . Senatus illius causam amplexus , quænam Regis mens erga pacem esset , Pontifici significat , ut ad tantam rem conficiendam animum adjiciat , suadet : quantum inde emolumentum ad Christianam Rempublicam Principe multis virtutibus ornato , qui parte amplissimi regni potiatur , a Turcicorum auxiliorum illecebris abstracto , & cum reliquis Christianis Principibus arctiori , ac firmiori concordiæ nexu conjuncto , accessurum sit , docet ; quem satis constaret , extrema quæque subiturum prius , quam Pannoniæ regno exui se permetteret . Cæsaris quoque legato , quæ sint Joannis Hungariæ Regis consilia , quæ cogitationes , significatur .

Verum Pontifici bellum magis , quam pax probabatur , vel quod pace religionis dissidia majoribus incrementis augeri posse vereretur , vel quod cunctos Europæ Principes adversus Turcas acrioribus conatibus , spe quadam victoriæ animo usurpata , impellere , & concitare cuperet . Nam Veronensem Episcopum per eos dies Venetias miserat , ut Senatum ad foedus adversus Turcas ineundum hortaretur . XI. kal. februaryi

*Mattheus
Gibertus a
Clemente
Venetias
missus .*

egit

egit ea de re graviter, multisque argumentis, vi, ac dicendi copia, quæ permagna in eo viro fuit, ut Senatum in Sulcimanum concitaret. Quibus incrementis exiguo annorum intervallo se Ottomanorum imperium extulisset, vehementi oratione explicavit; barbaram gentem Principum Christianorum diffidiis, ac negligentia, non propria virtute suffultam tantum ausam fuisse; tot provincias in miserrimam servitutem redeisse: cui exitiali malo si initio obviam itum foret, nullo negotio depelli, atque extinguere potuisse; at cum singuli magis proprium commodum, quam commune bonum spectarent, aliam hanc pestem, longe, lateque diffusam jam nostris finibus minari.

An igitur, dicebat, æternum hoc sopore Christiani Principes, ac veterno correpti erunt? nunquamne ad tantum armorum strepitum expergiscentur? Quæ hoc anno in bellum Pannonicum Turcæ parant, non incertis rumoribus Byzantio allata sunt; nec, ut antea Turcæ consueverant, terrestres tantum copias adhibent; numero, & viribus præpotentes classes emittunt; maria omnia, maritimasque oras, nullo obsistente, legunt? Quæ omnia cum oculis Clemens pro munere sibi divinitus delato subjicit; vicem reipublicæ christianæ miseratur; perditam horum temporum conditionem deplorat; discerni, ac misere lacerari christianum nomen conqueritur; quantum in se est, cunctos Principes ad bellum adversus teterrimos hostes suscipiendum suadet, hortatur, monet. Inter quos cum Reipublicæ opes, ac quantum maritimis in rebus possit, secum ipse reputat, spe magna evebitur, si in commune hoc fœdus descendat, fore, ut terra, marique petitus, atque confictatus hostis, nonnihil de superbia, ac fastu, quo nimium intumescit, remittat; ac Deo juvante, qui hæcenus præteritis victoriis insolens, ac jactabundus incedit, adversæ fortunæ tela quoque experiatur. Quod si intentius majorum vestrorum exempla intueor, nonne ea vobis maximos spiritus, bis sociis, ad arma sumenda addere videntur? Continentia illi, ac magna bella cum hac gente gessere; neque pro patria, pro libertate, pro religione ulla pericula formidarunt; nullos, quamvis ingentes, labores perbærruere; de illa quandoque victricia spolia retulere. Fateor auctas esse immanium hostium vires; inficiari non possum etiam ad vos clades, ac

Oratio
Matthæi
Giberti.

1532 *damna non pervenisse ; sed si efferrī altius hostem patimini ; quando vobis aut tempus , aut opportunitas , aut voluntas illum contundendi , atque obterendi aderit ?*

His , atque aliis varie agitare , & commovere Patrum mentes Matthæus Gibertus nitebatur , ut vel ad societatem jungendam impelleret , vel saltem ut ad sententiam planius aperiendam , aut si qua posset auxilia tribuenda , Rempublicam adigeret . Verum in gravissima re varie Senatorum mentes afficiebantur : Suleimani communis christiani nominis hostis vires , ac potentiam , ni obsisteretur , in immensum augeri , cunctisque brevi formidolosam fore providebant : nunquam dominandi libidini aut modum , aut frena injecturum ; victoriis non ad otium , & quietem , sed ad nova bella veluti gradus sternere : religionis amor , publicæ libertatis , ac dignitatis decus stimulabant animos . At contra potentissimæ gentis vires ingenti equitum , ac peditem numero instructi exercitus , validæ classes objiciebantur . Respublica quadraginta fere annis bellorum fluctibus , ac procellis jactata se se offerebat ; quantos sumptus subiisset ; quantum subditorum , ac civium amisisset ; bella cum Turcis suscepta memorabantur , quibus Veneti soli ferocissimæ gentis impetum sustinere coacti fuerant . His elati , ardentisque comprimi , ac tepescere spiritus videbantur , & vigor languescere , ut plerique prorsus rejiciendam societatem , ac foedus censerent : inter quos Gaspar Contarenus , summi nominis vir , qui magnam rerum omnium scientiam cum singulari pietate , & probato rerum usu conjunxerat , atque ea tempestate supremi ordinis Sapientis locum sustinebat . Aliis , ut Lucæ Trono ejusdem ordinis , Joanni Delphino continentis Sapientibus , Senatus decreto ad pacificandas cum hoste inducias Clementem adhortari placebat , ut , sedatis tumultibus , quibus respublica christiana , ac præsertim Germania ea tempestate fervebat , unanimi conatu , & communibus viribus in opportunitiora tempora consilia de bello Turcis indicendo rejicerentur . Sed in hac difficili , ac perplexa consilii expediendi ratione neque omnino amplecti , neque prorsus negligere foederis oblatam facultatem e Republica Collegii Patribus esse videbatur : ne altero decreto sta-

tim in gravissimi belli discrimen adducerentur; altero autem Clemens optime in rem christianam animatus a suscepta sententia deterreretur.

1532

Itaque Senatusconsulto, pro quo Marcus Antonius Cornelius disertè, ac copiose disseruit, ita responsum est. *Quo animo Respublica in rem christianam sit, si quis vel majorum, vel presentium gesta inspexerit, facile intelligi posse: eandem vigere mentem, haud dissimilem in commune bonum propensionem in Senatu esse: angè vebementer ea esse tempora, hujusmodi rerum conditiones, ut quod summopere cuperet, quo nil antiquius in votis haberet, id re ipsa prestare non posset: acerrimis dissidiis distentos Christianos Princeps; Reipublicæ vires præteritis bellis attritas non eo statu esse, ut potentissimi hostis impetum excipere, vel certa rei bene gerendæ spe in illius ditiones arma inferre possint. Vicies centena millia passuum ab Histriæ ora usque ad Cyprum insulam numerari; hoc amplissimo maris, terrarumque tractu fines Venetos cum Ottomanis protendi; bello exorto, eodem momento universos hostibus objectum iri: ad hæc in Syria, Aegypto, Byzantii multos mercatores Venetos reperiri, qui minima quavis belli suspitione in vincula conjicerentur, ut ingenti illorum pecunia, ac mercimoniis hostes potirentur, eorumque potentia auferri, vires Reipublicæ debilitari, ac imminui haud parum possent: ea omnia summi adeo momenti esse, ut minime Senatus vereatur, ne a Pontifice illius consilia necessitate potius temporum, quam voluntate animorum expressa, probentur.* Hoc Senatusconsulto x. kalen. februarii Veronensi Episcopo responsum est.

Senatus responsum.

Ferdinandus Rex bellum in Turcas decernit.

Neque interea, ut Ferdinandum ad concordiam cum Joanne Sepusiano ineundam hortaretur, aliquid omittebat. Verum ille ad amplissimam dignitatem elatus, conventuum, quos in Germania habuerat, auxiliis fultus, spe Caroli fratris virium adductus, decernere potius armis, quam pacis conditionibus obstringi statuerat. Quocirca cuncta in bellum versa videbantur; nam Byzantio afferebatur, Suleimanum ingentes copias comparare, classem centum ac sexaginta triremium, quamplura alius generis navigia emissurum: cum sexaginta millium pedum, ac duodecim millium equitum exercitu in Pannoniam venturum. Interim Aloysium Gritum ad Joannem Regem pro-

Aloysius Gritus in Pannoniam a Suleimano pro pace missus.

fe-

1532

fectum, ut de pace cum Ferdinando ageret; quæ nisi ad exitum perduceretur, limitaneis præfectis Suleimanus imperaverat, ut statim in fines Ferdinandi procurrerent; Mœsis vero, ac Tartaris, ut iter in Pannoniam arriperent, & classis illius præfecto, quæ in Danubii fluminis faucibus detinebatur, ut quamprimum in Austriam contenderet, mandaverat.

Rumoribus his de ingenti Suleimani apparatu adductus Senatus, ut maritima loca ab omni injuria tuta essent, in id maxime incumberebat, ut classem triremium numero magis auctam, validamque redderet. Cum vero superioribus casibus pecunia ad tot sumptus conficiendos nequaquam suppeteret, intentiore sollicitudine, ut quantam posset auri vim undique colligeret, curabat; privatorumque civium opibus nimis oneribus, decumis, ac tributis exhaustis, æquum videbatur, ut qui in Venetis ditionibus opulentissima sacerdotia possiderent, nonnihil ad sublevandam ararii inopiam conferrent. Itaque Senatus decreto xj. kalen. martii Ecclesiasticis viris *subsidium* (sic enim appellabatur) quod certo tempore restitueretur, impositum est. Ea re commotus Clemens vehementer excanduit: sua jura a Senatu læsa esse; imponere decumas, ac subsidia imperare iis non posse, in quos ipse summum jus obtineret; non permissurum quidquam de Pontificiis rationibus detrahi. Senatus Pontificis iratum animum ægre ferebat; sedare ardentem spiritum, placatioremque in Rempublicam reddere nitentur: necessitate compulsam decretum illud tulisse; æquum censere, omnes, qui Venetorum ditionibus continerentur, ad Reipublicæ libertatem, imperiumque servandum, & retinendum conspirare; jam assiduis bellis debilitatas, ac fractas civium vires, impares ad onera publica subeunda esse. An qui tot divitiis, atque opibus affluerent, otiosi spectatores sumptus, ac laboris aliorum essent? an piaculum committere, si laboranti patriæ opitularentur? an hoc pietatem in Rempublicam & humanitatis jura exposcere? ut ne mutuo quidem ad publicas impensas sublevandas pecuniæ nonnihil persolvant? ab illius sanctissimæ Sedis incolumitate, ac dignitate, a religione ipsa Venetæ Reipublicæ salutem sejunctam esse non posse. His, atque aliis mentem Pontificis flectere Patres connituntur, qui neque rationibus, neque precibus locum dabat. Susceptæ sen-

Venetis subsidium Ecclesiasticis imponunt.

Clementis perturbatio ab subsidii Ecclesiasticis impositi decretum.

tentiæ infistere, antesignanis religionum præcipere non cessabat, ne quidquam in subsidium pecuniæ erogarent; quo fiebat, ut Clementis acerbiter, durumque nimis in Reipublicam animum conquererentur. Sed nihil ob id Senatus animo frangebatur; quinimmo majori sedulitate, quæ ad sumptus necessaria forent, comparabat, ne ulla in re populis, provinciisque sibi subjectis deesse videretur. Itaque Vincentius Capellius imperator declaratur; viginti triremes reliquis adjiciuntur, quas in Dalmatiæ provincia, Corcyra, Zacyntho insulis, & Cretæ regno instrui Senatus jusserat, ut universa classis sexaginta triremium numero constaret. Legatus Hieronymus Canalis eligitur; nam Franciscus Paschalicus tunc alterius legati munere fungebatur. Capellio Senatus mandat, ut maritimis Reipublicæ oris, atque oppidis opem ferat, ne quid subditis, illorumque rebus detrimenti inferatur, provideat. Verumtamen nulla in re aut Cæsareanæ, aut Turcicæ classi conatibus obstat, vel faveat; utrisque se amicam præbeat; a portibus minime prohibeat, commeatus importari sinat, non arma, ceteraque alia instrumenta bellica. Hæc classis imperatori in mandatis data fuit.

Cum autem Suleimanus Pannonicæ expeditionis consilia, quæ diu in animo versaverat, perficere vellet, ut Venetos sibi conciliaret, in illos haud vulgaria benevolentiae signa edidit, cogitationibus iis relictis, quibus antea, ut Byzantii emporium auget, illuc aromata, atque omnis generis merces convehi jusserat; ex illius ditionibus frumenta, tormentariumque pulverem asportandi concessa facultate. Omnibusque itineri necessariis comparatis rebus, Byzantio profectus, Hadrianopolim pervenit, bellum Pannonicum indixit; ac quamplurimis undique ad exercitum confluentibus, cum ad Hungariæ fines pervenisset, ad centum & quinquaginta millium peditum numerum copiae accesserant, quarum robur prætoriani milites, quos *Fanizzeros* Turcæ vocant, ad viginti millia erant. His fretus nihil sibi obsistere posse ratus, quin quacumque pervasisset, cuncta victoriis, ac triumphis cumularet; cum ab Albam Græcam substitisset, cum Cæsare acie configere se velle per exercitum vulgaverat, in tumidam spem erectus, si committere prælium vellet, haud dubia se victoria potiturum.

At

1532

*Venetorum
sedulitas ad
pecuniâ cõ-
parandam.*

*Vincentius
Capellius
classis impe-
rator eligi-
tur, & tri-
remium nu-
merus auge-
tur.*

*Hierony-
mus Cana-
lis, Franci-
scus Pascha-
licus classis
legati.*

*Suleimanus
ad bellum
Pannonicũ
proficijci-
tur.*

1532

Cæsaris apparatus ad bellum Turcicum excipisndum.

Franciscus Giddius a Venetistrasitum Casareanis militibus postulat.

Hippolytus Medicus, Cardinalis, in Germania legatus.

Cassonus Turcarum praefectus a Palatino comite profligatus. Suleimanus Constantinopolim regreditur.

Himeralis classis Turcica impetrator Andreas Auria Cæsarea classis impetrator ad Mesjanam.

At Cæsar, ut adventantis hostis impetum sustineret, priscumque Imperatorum decus fortiter tueretur, ex omnibus fere Europæ provinciis quammaximas posset copias robore, ac numero minime Turcis dispares cogebat. Alphonsum Vastium cum Hispanorum, & Italarum militum expeditis cohortibus ex Italia vocaverat; qui per Tridentinos Alpium saltus in Noricum transiturus, cum Franciscum Giddium Venetias misisset, ut per Reipublicæ fines transeundi sibi facultas daretur, a Senatu impetravit, atque illius iussu a Reipublicæ magistratibus liberaliter est exceptus. Hippolyto quoque Cardinali Mediceo, legato Pontificio, in Germaniam proficiscenti duo Veronæ quæstores obviam missi, cunctaque ad victum necessaria suppeditata. E Belgio, ac Burgundia gravis armaturæ equites, ex Hispania veteranos milites complures accersit; Germanorum duodecim millia conscribi jubet: his plerique e tota Italia strenui milites voluntarii accessere, quod desidiæ sibi inuri notam existimarent, si ad Cæsaris exercitum, cum Turcis decertaturi, non contendissent.

Ceterum in summa mortalium omnium expectatione nil tantis apparatibus, tot affuetis militiæ viris egregii est consequutum. Nam Suleimanus, Cassono ad vastandas Carinthiæ, & Styriæ, quæ Valeria antiquitus dicebatur, provincias misso, eodemque a Palatino comite profligato, ac deleto, cum nusquam conatibus eventus responderent, Byzantium reversus est. Carolus vero, qui a Viennæ mœnibus nunquam disceserat, de hostium profectioe certior factus, non ulterius Turcas insequutus, copias dimisit; non sine omnium admiratione, quod insequendi hostis opportunitatem elabi sibi e manibus passus esset, totque labores, ac impensas in conficiendo exercitu, nullo præclaro edito facinore, irritas reddidisset; cum in itinere Suleimanus amplius triginta captivorum millia Byzantium perduxisset.

Dum hæc gererentur, classis Turcica Hellesponto egressa, Himerale duce, Aegeum mare emensa, in Ionium pervenerat. In ea sexaginta triremes, viginti minora navigia censebantur. Cæsarea vero auspiciis Andreæ Auria Genua solvens ad Mesjanam Siciliae urbem appulerat: quadraginta varii generis navibus, quadraginta duabus triremibus constabat. In Vene-

ta tres & sexaginta triremes numerabantur. Hoc pari, atque fere æquato virium numero conjectura difficile erat assequi, quoniam consilia evasura essent, cum rei bene gerendæ facultas non ex alio magis, quam ex præfectorum militari scientia, ac virtute penderet. Vincentius Capellius, Venetæ classis imperator, inter Corcyræ, & Zacynthi insulas commorabatur, ac ne quid Venetorum loca, & populi detrimenti pate-
rentur, curabat; in omnes tam Cæsareanæ, quam Turcicæ classis motus intentus, ne utrorumque suspicionem incurreret, illarum congressum studiose devitans. Cum vero Corcyræ esset, Himerali, qui ad Ambratium sinum appulerat, cum triremi certos, qui suo illum nomine inviserent, muneraque deferrent, nuntios misit; quibus ille benigne exceptis, nullas a suis injurias, aut damna Venetorum rebus inferri passurum pollicitus est: quod severe adeo a barbaro servatum est, ut Zacyntho, ac Cephalenia prætervectus, excensione in terram facta, præter morem classarii nullam incolis noxam intulerint. Andreas vero Auria Messana solvens in Græciam navigaturus, cum Zacynthi Venetam classem morari intellexisset, ut Capellium alloqueretur, eodem contendere statuit, eo consilio adductus, ut de industria Turcis Venetos suspectos reddendo, illos ad confociandam cum Cæsareanis classem compelleret, quod Auria non modo, verum etiam Cæsar summopere concupiverat. Nam illius orator Andree Aurie literas Genua dadas ad Senatum detulerat, quibus petebat; Capellio mandaret, ut maritimas Venetorum vires cum Cæsareanis conjungeret, magna feliciter gerendarum rerum opportunitate proposita, ut illecti Patrum animi, secundarum rerum spe elati, a proposita consiliorum ratione discederent, qua in neutram pendere partem matura consultatione decreverant. Senatus vero decreto Cæsareo oratori responsum fuerat: se, quod pacem cum Sulemano coleret, ut Aurie assentiretur, adduci non posse. Quo responso audito, cum minime sibi, & Aurie satisfactum intelligeret, ad importuniora postulata prolapsus, *Si forte obtigisset, ut ad prælium Cæsareana classis cum Turcica descenderet, an Veneta Turcicæ adfutura esset, quærebat.* Legati petitione admirabundi Patres, prudentiam in eo desiderabant. *An non satis cognitam Republicæ pietatem, ac*

1532.

Vincentius Capellius ad Himeralem nuncios mittit.

Cæsareorum studiū, ut Venetam classem sibi adjungeret. Andree Aurie literæ ad Venetos. Senatus responsum.

1532 religionem? non satis perspectum, quonam illius cogitata omnia, atque gesta respicerent? an Reipublicæ conducere, potentissimum Regem suis auxiliis in immensum evehere, ut cunctis Christianis Principibus, ac Venetis præsertim formidabundus non modo, verum etiam terribilis evaderet? Quapropter legato respondetur: Mirari Senatum, quod ea sibi de Republica in animum inducere potuerit: summa adseveratione testari, fixum, atque immotum esse, cum utroque Principe pacem servare, amicitie jura inviolata tueri; nihil a Venetæ classis imperatore profecturum, quod in alterutrius partis gratiam factum fuisse interpretari possit. His auditis, satisfactum sibi a Senatu esse orator significavit. Verum crebris petitionibus perentari suam mentem optime Patres noverant, ut si fieri posset, pollicitatione aliqua obstrictum Cæsareani ad suas partes attraherent, atque in Suleimani suspensionem adductum fœderi, ad quod sæpius sollicitaverant, adjungerent. At præteritis rerum eventibus edocti, nihil properanter, aut veloci nimium consilio agendum existimabant, sed cunctando, ac pacem cum præpotentibus Principibus ostentando, ea tempestate administrari Rempublicam optimum, & saluberrimum arbitrabantur. Atque his omnibus de rebus Capellium docuerant, ut si quid hujusmodi ab eo Auria postularet, ex Senatus sententia respondere possit.

Ille Corcyram, & Cephaleniam legens Zacynthum pervenerat, ubi forte tunc Venetus imperator cum classe aderat, qui de Auria adventu certior factus, ut maritimas patriæ vires, veteremque majorum disciplinam ostentaret, in altum prodiit, triremes, ac cetera navigia, veluti acie certaturus esset, ordinatim instruxit: oneraria ingentis magnitudinis navi (*Galeonum* vocant) in fronte collocata; utrinque binæ majores triremes, *Galeatiæ* dictæ, tormentorum numero, atque apparatu formidabiles, aliquanto ab oneraria intervallo subductæ; inter quas tantum spatii relinquebatur, quantum triremibus reliquis ad eruptionem faciendam satis esset. Cornu lævum, dextrumque æquali viginti triremium numero constabant. Postrema acies, cui imperator præerat, reliquas viginti triremes complectebatur, tanquam in omnes certaminis casus, hostiumque incurfus opem laborantibus allatura. Ita magnæ onerariæ na-

vi liber a fronte , & a lateribus ad ingentes bellicarum machinarum globos excutiendos aditus relinquebatur : Galeatiæ vero cornuum latera tuebantur . Cæsareanam classẽ tres insigni velocitate celoces anteibant ; ipsa tribus acierum ordinibus instructa , in quorum singulis quindecim triremes aderant , cernebatur . Antonius Auria primo agmini præerat , atque in dextram partem deflexerat ; Salviatus Rhodiorum , ac tertii agminis præfectus lævam tenebat ; Andreas vero Auria mediam ductabat aciem . Utrinque honoris causa , ut assolet , absque pilis , miro ordine , atque insueto strepitu discussa tormenta , navalis certaminis ingens , raroque mortalibus visum simulachrum exhibere videbantur . Hieronymus Canalis legatus , Auria Capellii nomine consalutato , portus , commeatus , ac quidquid in sua facultate esset , benigne , ac peramice obtulit : quod consociare classẽ non posset , publica Senatus fide præpediri , quia fœdus antiquitus cum Ottomanis Principibus ietum , recenti fide renovatum fuisset . Auria , Venetorum imperatori Cæsaris nomine actis gratiis , bona spe se esse affirmavit , ad magnas victorias adeo tutum aditum patefacturum , ut Veneti ultro cupidissime , fociis junctis armis , in commune decus , atque imperii incrementum consulturi essent . Verumtamen variis , atque incertis consiliis tota fere ea ætate tempus terendo , æquato metu , ac viribus , classes substitere : cum tandem in Turcicam passim varia morborum genera grafari cœpissent , quibus in dies sensim debilior , & infirmior redderetur , atque inde Eubœam se reciperet , ut Byzantium reverteretur . Qua ex re Auria majori spe subnixus in Peloponnesum iter direxit , Coronemque oppugnare statuit ; quam adortus , licet primis Cæsareanorum conatibus oppidani , ac præsidarii milites obstitissent , vi tamen in suam potestatem redegit ; mox Patras deditione recepit . Hæc eo anno terra , marique sunt acta . Turcica vero classe Bosphorum ingressa , propinqua jam hyeme , Capellio imperatori Senatus mandavit , ut triremes extra ordinem in Aegeo , atque Ionio mari instructas missas faceret : ac reliqua classe Hieronymo Canali legato tradita , ipse cum Francisco Paschalico in patriam reverteretur : Joanni Mauro Corcyræ legato injunctum , ut octingentos milites , qui præsidariis ad tutandam insulam adjecti fuerant , dimitteret .

Hieronymus Canalis a Capellio ad Auriam missus .

Turcica classis Byzantium se recepit .

Corona & Patrae ab Auria captae .

Vincentius Capellius & Franciscus Paschalicus in patriam revocati .

Joannes Maurus Corcyrae legatus .

1532

*Oratores a
Venetis ad
Cæsarem de-
signati.*

*Janusbejus
a Suleima-
no Venetias
missus.*

Ceterum Cæsar, exercitu, qui ad Viennam convenerat, dimisso, in Hispaniam reverti statuit; ad Auriam, qui adhuc mari Ionio detinebatur, datis literis, ut, nulla interposita mora, Genuam contenderet. In itinere vero Bononiæ convenire Clementem decrevit, ut illius animum, quem ob latam nuper in Mutinensi, ac Regiensi causa sententiam offensum perfererat, leniret, sibi que conciliaret. Inde enim haud parva sibi adjumenta accessura rebatur, illiusque auctoritate auctiori sibi foederis vinculo Italos Principes, ac præsertim Venetos adstricturum: quod non modo ad præsentem rerum Italicarum statum retinendum opportunum sibi fore videbatur, verum etiam ad Gallicos motus discutiendos, cum Genuæ defectionem moliri non exiguis argumentis Regem vulgaretur. Quatuor a senatu oratores designati, qui Cæsari in Italiam adventanti obviam irent, atque per suos fines deducerent: Marcus Minius, Hieronymus Pefareus, Laurentius Bragadenus, Marcus Foscarus: decem aureorum millia, quæ in eo excipiendo infumerentur decreta. Carolus a Ferdinando fratre Villaccum usque deductus est, qui Oenipontem deflectens, mox in Germaniam reversus est. Cæsarem, Pontebæ Veneti oratores exceptum, usque ad Mantuanorum fines prosequuti sunt. Cum Spilimbergi in Forojulio esset, de Bononiensi conventu cum iis verba fecit, atque ut facultas de novo agitando foedere a Republica mitteretur, petiit. Ea re Senatorum animi haud parva molestia afficiebantur, cum inde gravia subire posse pericula Rempublicam animadverterent, vererenturque, ne Suleimanus, cui illius consilia suspecta esse cœperant, hostile aliquid moliretur, efferamque Turcarum gentem in se concitarent. Nam Alba Græca discedens Suleimanus, Janusbejum legatum Venetias misit, ut prospere, ac feliciter in Pannonia ab eo gesta Senatui significaret; qui graviter admodum conquestus fuerat, nostros cum Cæsareanis ad Salonam Dalmatiæ oppidum expugnandum se contulisse: hujus vero rei indicem Byzantium perductum. Senatus decreto Janusbejo responsum fuerat, Rempublicam cum Suleimano pacem conservare, eamque diuturnam optare; cum ea mente sit, haud quamquam vero simile esse, quod illi repugnet, quidquam agitare. Verum Sici Comitem literas ea de re ad Senatum dedisse, qui-

bus

1532

bus significaret, malevolos homines, inter Suleimanum, ac Venetos diffidia quærentes, tormentis hominem illum indigne adegisse, ut quæcumque illis visa fuissent, enunciaret, atque tota ea de re ad legatum Byzantii scripsit. Janusbejus quingentis aureis nummis, & veste donatus: atque ut, si quæ in Suleimano obortæ de Republica suspiciones fuissent, excuterentur, paribusque officiis erga illum ageret, Thomas Contarenus legatus Byzantium missus est. Pontifex vj. idus decembris cum multis Cardinalibus Bononiam pervenit: Cæsar cum vij. idus Mantuam profecturus esset, idibus eodem se contulit.

Thomas Contarenus Byzantium legatus.

M. D. XXXIII.

1533

Conventus Bononiensis inter Pontificem & Cæsarem.

ATque anni sequentis initio de gravissimis rebus a Clemente, & Carolo agi cœptum est, quæ ad duo potissimum capita redigebantur; alterum ad religionem spectabat, quam in dies in Germania labantem, atque in aliis Europæ regionibus divulgatam sustentare, & fulcire necessarium videbatur; alterum vero ad pacem christianæ reipublicæ ac præsertim Italiæ firmandam, præsentemque in ea statum retinendum attinebat: qua in re præcipuum censebatur, ut Veneti, quorum animos antea irritò conatu exploraverant, novo, atque arctiori fœdere obstringerentur. Itaque cum reliqui Italiæ Principes suos oratores Bononiam misissent, Marco Antonio Venerio, & Marco Antonio Contareno, altero apud Pontificem, altero apud Cæsarem legato, ad se vocatis, nil antiquius sibi esse affirmant, quam pacem publicam, & præcipue Italiæ incolumitatem, ac decus servare: scire se eadem mente Rempublicam esse: quapropter petere, ne ab iis consiliis abhorreat, quæ communi huic sententiæ conducere possint: Senatui minime ignotum esse, quæ de Genua occupanda superioribus mensibus prodita fuerint: statu illius Reipublicæ immutato, haud dubia bellorum incendia in hac provincia exarsura: quapropter novum percuti fœdus oportere, ut communibus viribus civitas, quæ tantum omni tempore momenti ad res Italicas attulit, defendi possit. Cæsaris, ac Pontificis postulatis in hanc sententiam Senatusconsulto, uti alias quoque, responsum est. Quæ in bonum publicum, & Italiæ pacem Reipublicæ voluntas sit,

Marcus Antonius Venerius & Marcus Antonius Contarenus ad Pontificem & Cæsarem legati.

Clementis & Cæsaris officia cum Venetis legatis.

1533

cognitum , ac perspectum esse : constare sibi quæ anno M. D. XXIX. pacta fuerint , ea constantissime servare , nec quidquam in iis præstandis , quæ Bononiensi foedere continerentur , desiderari passurum : pro Insubrum imperio , ac pro Neapolitano regno tuendo quidquid teneretur prestaturum : nova iniire foedera , neque opportunum , neque necessarium censere : Janusbejum Suleimani legatum Venetiis adhuc esse ; quæ agantur , solerter exquirere ; irarum plenum animum Byzantii in Rempublicam effusurum : nosse e Genua præfectum , ac triremes exisse , a quibus multa Turcis damna illata , Corone , & Patræ captæ fuerint . His Pontificis , ac Cæsaris animum a novi percutiendi foederis consiliis avertere Patres contendebant . Illi vero Reipublicæ excusationes non admittere , acrius instare , per literas , atque oratores eadem postulare pergebant .

*Roberti
Majus
Clementis,
&
Roderici
Nino Cæsaris
legatorum
cum Venetiis
officia .*

Robertus Majus a Clemente Venetias mittitur , qui cum Roderico Nino Caroli legato , ut Venetos ad foedus renovandum allicerent , nihil omisere : quæ ex eo emolumenta manare possent , exposuere : in illo incolumitatem Italiae , ac quietem contineri : id pro munitissimo aggere iis , qui novas res ambitione , aut libidine dominandi ducti appetere , objiciendum esse : haud parva inde Reipublicæ commoda obventura ; Suleimanumque ipsum nova inter præpotentes Principes societate percussum , nihil adversus illam ausurum . At Senatuum , ut in sententia maneret , multa permovebant ; quippe qui præteritis bellorum cladibus edoctus , in se immensam Turcarum potentiam provocare minime tutum censebat . Quocirca legatis responsum est : plurimis , iisdemque gravissimis causis a novo ineundo foedere Rempublicam abstinere , neque satis prospicere , aliqua ex hac societate vel ad utilitatem , vel ad decus proficisci posse , quæ non itidem ex conditionibus anni M. D. XXIX. promanare queant . At veretur Cæsar , ne Genua a Gallis occupata , tota Italia bellorum tumultibus misceatur . Mari ne Genuam invadent Galli ? Quis ignorat maritimas Cæsaris vires Gallicis longe superiores esse ? Neque pertimescendum , ut a paucis illorum triremibus imperatoris potentissimæ Caroli classi obsisti possit . An terra ? Per Insubrum fines duci exercitum oportere : id si accidat , confociatis viribus , ex foederis præscripto , hostibus occurrendum erit . Quid igitur his vinculis

*Senatus
responsum .*

lis agitur ; nisi ut amica Respublica belli Turcici suspicione implicetur , atque immanibus sumptibus publicas , privatasque fortunas exhauriat ? Quæ loca in Ionio , Aegeo , ac Syriaco mari possidet , cuncta pene in faucibus hostium sunt ; ceteris in rebus cum adest calamitas , tunc ærumnæ sentiuntur ; in bellis metus quoque ipse affert calamitatem . An vero quæ in universo Turcico imperio negotiatorum amplissimæ opes reperiuntur , negligendæ sunt ; quibus amissis , quantum Venetis detrimenti , tantum illis lucri , ac roboris accederet ? Quod si in consiliis capiendis opportunitates spectandæ sunt , quid minus huic tempori consentaneum , dum quotidie novis suspitionibus Turcarum animi urgentur ? Clissam Dalmatiæ oppidum a Petro Crucichio nostrorum auxiliis in potestatem redactam , Salonam occupatam : Cæsareanam classem com meatibus , quam plurimisque aliis rebus adjutam ; Coronem non sine Reipublicæ subditorum ope expugnatam . Cur igitur Venetorum damna , veluti fundamenta , novo huic foederi jacere amicus Reipublicæ Imperator velit ? Cum hoc responso , atque Senatus ad Pontificem literis legati dimissi sunt . Id vero peropportune accidit , ut per eos dies duo Francisci Regis nomine Cardinales Bononiam accederent , qui optimam sui Regis propensamque in commune bonum , ac pacem voluntatem Clementi significarent ; peterentque , ne vanis malevolorum hominum dissipatis rumoribus aures præberet , neque ob eam rem novis consiliis animum adjiceret . Itaque Pontifex , ac Cæsar , iis , quæ Senatus nomine adducebantur , perpensis , tandem acquiescere : id unum petebant , ut , Bononiensis foederis conditionibus diligentius explicatis , militaribus præfectis mandaretur , ut ad omnes Insubrum motus in armis essent . Id vero minime necessarium Patres rebantur , cum ad primos bellorum tumultus , quæ ad illam provinciam tuendam ex foedere deberent , statim curaturos suos duces constantissime assererent .

*Cardinales
a Rege Gal-
liæ Bono-
niam missi .*

Cum igitur de societate cum Republica innovanda a Pontifice , ac Cæsare consilia abjecta essent , februario mense exeunte , foedus inter Clementem , Carolum , ac reliquos Italiæ Principes , nempe Insubrum Ducem , Genuensem Rempublicam , Ferrariæ Ducem , Senenses , & Lucenses percussum , ac vulgatum est , quo Italiam communibus viribus defenderent .

*Foedus inter
Pontificem
Cæsarem &
Italos Prin-
cipes percus-
sum .*

1533

Decem & centum aureorum millia statim depositi loco solve-
re debebant : Pontifex cum Florentinis triginta millia ; ex iis
decem Florentinis obtigere : Cæsar triginta quinque millia :
Sfortia quindecim millia ; Genuenses octo ; Ferrariensis decem ;
Senenses octo ; Lucenses quatuor , quæ superiorem summam
conficiunt . Annuatim viginti quinque millia in stipendia mili-
tiæ ducum eroganda persolverent . Turbatis vero rebus , ac
bello exorto , centum singulis mensibus aureorum millia con-
ferrent . Summa fœderis præfectura Antonio Levæ mandata
est . Duo quæstores delecti , Franciscus Guicciardinus a Pon-
tifice , Ferdinandus Gonzaga a Cæsare . Eodem fœdere Sa-
baudiæ Dux pro iis , quæ in Italia , ditionibus obtinebat ,
ac Mantuanorum Dux continebantur , nullumque illis confe-
rendæ pecuniæ munus injunctum est . In fœdere scriptis exa-
rando accidit (studio , an sorte , incompertum est) ut Rei-
publicæ mentio fieret , cum initio diceretur , fœdus , quod anno
M. D. XXIX. inter Pontificem , Cæsarem , ac Rempublicam Ve-
netam , aliosque fœderatos ictum fuerat , confirmari , cui reli-
qui Itali Principes adjiciebantur . Rei novitatem admirans Se-
natus , cujus oratores numquam illarum rerum tractationi in-
terfuerant , studiose factum fuisse suspicabantur ; cum præsertim
typis excussa nonnulla exempla Byzantium pervenissent . Inde
de Venetis conquerendi Suleimanus non modo , verum Hen-
ricus Angliæ Rex , ambo Cæsari infensi , ansam arripuere ; il-
le quod jam pridem Venetos Cæsari societate conjunctos , cum
quo acres inimicitias , ac bellum exercuerat , ægre tulissent ,
hic vero quod pertimesceret , ne quid sibi adversum in gra-
tiam Cæsaris struerent ; cum per eos dies , Catharina ejus amita
priori uxore repudiata , Annam Boleniam sibi conjugio jun-
xisset . Qua in causa Patrum permisso collegii Patavini juris-
consulti adversum Henricum pro Cæsare responsa tulerant .
Senatus , ut e Suleimani animo suspicio , si qua hæsisset , exi-
meretur , tota ea de re ad legatum Byzantium præscripsit .
Atque hæc de Italico fœdere in Bononiensi conventu peracta
sunt . Ceterum de Concilio indicendo sapius aditatum est ;
cum illud ad componenda religionis dissidia cogi mirum in
modum Cæsar cuperet , contra vero Pontifex multis de cau-
sis eo adduci non posse videretur : Henricum Angliæ Regem

*Patavino-
rum Juris-
consultorum
contra Hæ-
ricum Regem
responsa .*

ob nuper initum conjugium illi infensum esse ; ne Franciscus Galliae Rex in id consentiret, vereri ; absque his Regibus nil ad commune reipublicae ecclesiasticae bonum decerni posse, multaque inde diffidorum, ac schismatum semina exortura : quapropter a Pontifice, & Caesare nuntii in Galliam, atque Angliam missi fuere, qui Regum de Concilio celebrando sententias exquirent.

*Clementis
& Caesaris
legati ad
Galliae &
Angliae Re-
ges.*

In eodem quoque conventu de Sfortiae Mediolani Ducis connubio actum, optante Caesare, ut illi Catharina Medicea Pontificis neptis uxor traderetur, quo firmitus Italiae pax coalesceret. Verum Pontifex, qui de illa Henrico Aurelianensi Duci, Galli Regis filio, matrimonio copulanda agebat, cum ab ea re averfus esset, Christiernam, Daniae Regis filiam, ex forore neptem, Sfortiae connubio obstrinxit. Id cunctis Italis Principibus, ac Venetis praesertim gratum fuit, quod in veterem Sfortiadum familiam, regia sobole suscepta, Infubrum imperium novis successionebus confirmandum esset. His peractis, Carolus in Hispaniam profecturus Bononia discessit, literasque ad Senatum Cremona nonis martii dedit, quibus probari sibi Reipublicae rationes ajebat ; cur foederi cum reliquis Italiae Principibus icto adscribi minime voluisset ; propensumque suum in Venetos animum benevolentiae plenis verbis testabatur, ac quaecumque Reipublicae usui, & commode esse possent, ea omnia perbenigne detulit. Gratiae Caesari per oratorem actae fuere. Mox cum Genuam pervenisset, viginti-quinque triremium classe, quae in Genuensibus litoribus Andreae Auriae auspiciis illius adventum praestolabantur, Barchinonem delatus est. Hispani vero militis pars in Hispaniam delati fuere, pars, qui in Cisalpina Gallia relictii fuerant, in Neapolitanum regnum concessere. Germani, trajectis Alpibus, in patriam reversi sunt. Equitum pars Caesarem est prosequuta, reliqui Neapolim missi sunt : atque Italia magno onere levata, uberiora pacis commoda percipere incepit : licet enim semina quaedam nonnunquam, ni primo exortu obtrita essent, magnos paritura motus, suborirentur ; tamen ab iis, qui in Italiae pacem praeceteris incumbabant, omnes belli occasiones praecidebantur, inter quos praecipue Senatus summa diligentia excubabat.

*Christierna
Daniae Re-
gis filia
Sfortiae nu-
pta.*

1533
Georgii Montisferrati Marchionis obitus.

Obierat per id tempus Georgius Montisferrati Marchio, e Palæologorum masculina stirpe supremus, qui Bonifacio nepote defuncto, illius regionis principatum jure hereditario obtinuerat. Hujus obitu, quod nulli superstitibus liberi forent, Margaretæ, Gulielmi olim Marchionis filia, ea regio obvenit; quæ cum vel ob sexus imbecillitatem, vel ob ætatem capessere gubernacula non posset, inde seges contentionibus, ac diffidiis oblata videbatur; quod Sabaudia Duces eam sibi spectare, cunctis extinctis masculis, hereditatem contendebant. Antonius Leva, summus Cæsaris in Italia præfectus in omnem occasionem intentus, quo sibi ad bellicos spiritus exercendos aditum patefaceret, orbe filia, tutelæ obtentu, Cæsaris nomine Montisferrati principatum occupare, ac conservare cum statuisset, Venetorum auxilium, atque opem imploravit. Senatus ex Bononiensi fœdere ad id minime se teneri respondit; Insubrum provinciam, si res tulissent, iis, quæ eodem continerentur, conditionibus defensurum. Sed a Leva, qui auctoritate, ac viribus in Italia plurimum posset, nemine repugnante, præfectus, Cæsaris nomine, illi regioni datus est. Postea, Margareta Federico Gonzagæ Mantuæ Duci connubio juncta, Cæsaris decreto Mantuani Principes, qui Palæologica stirpis uxorem duxerant, Monteferrato potiti fuere.

Margareta Montisferrati Comes Mantuano Principi nupta.

Ludovicus Porus supremus arbiter inter Ferdinandū ac Venetos. Hieronymus Bulfarchius, & Matthæus Avogarus arbitri. Andreas Rubeus, & Jacobus Florius Tridentum missi.

Versis igitur ad concordiam, pacemque firmandam animis, negotium de finibus inter Ferdinandum, ac Venetos controversiis dirimendis denuo agitari cœptum est, eo majori spe, quo Cæsarem cupido inceserat, ut amotis difficultatibus, finitimi populi firmiori pace, & quiete uterentur. Itaque cum diu antea de supremo arbitro eligendo dissidentibus sententiis certatum esset, tandem in Ludovicum Porum, Mediolanensem Senatorem, consensere. Arbitri vero judices utraque ex parte dicti fuere: a Ferdinando Hieronymus Bulfarchius Germanus doctor: a Venetis Matthæus Avogarus Brixienfis doctor, & eques; qui cum Tridentum se contulissent, eodem Andreas Rubeus a secretis a Senatu missus est; ut de singulis, quæ in conventu agerentur, certior fieret: adjectus quoque Jacobus Florius Utinensis, in iis negotiis pertractandis rerum usu, atque experientia multa edoctus. Ibi complura disceptata sunt; injecti quoque sermones de Marano, & Gradisca oppidis Republicæ,

justa

justa pecuniæ summa persoluta, restituendis. Quamobrem Joanni Delphino Veronæ Prætori, ut Tridentum proficisceretur, injunctum fuerat. Sed ea res irrito eventu cecidit. De finibus vero cum diu disceptatum foret; inita quidem fuerunt nonnullæ rationes ad controversias præsentis de medio tollendas, gravissimæ postea difficultates exortæ obstitere, quominus ea, de quibus jam conveniret, perficerentur.

Dum hæc gererentur, eadem, quæ superiore anno rerum maritimarum cura Patrum sollicitabat animos: nam Suleimanus Coronas amissæ impatiens, ut notam, quam suæ gloriæ inustam arbitratur, deleret, summo studio curabat, ut quammaxime posset & numero, & viribus instructiorem classem deduceret: neque minus Ausia, ne impar hostibus esset, pro augenda classe enixe laborabat, ut hoc anno, terrestre cessante apparatu, maria ad mutuas vires exercendas latiore campum præbitura viderentur. Quæ res Senatum impulere, ut triremium numero aucto, singula summa solertia provideret, quæ ad maritima Reipublicæ loca defendenda, & maria tutanda pertinerent. Ob id Mauro Corcyræ legato ducenti pedites in supplementum præfidiariis militibus sub Joanne Novocomensi mittuntur: Hieronymo Canali injungitur, ut, cunctis navigiis coactis, Corcyræ in omnem rerum eventum paratus subsistat: sinus Adriatici præfectum cum triremium manu, ut tutum illum a piratarum injuriis præstaret, mitteret: duas quoque cum celocium aliquot numero Zacynthum proficisci juberet, ne quid insulani detrimenti caperent: ad Maleam promontorium magnam navem onerariam destinaret, ut maria procul a prædonum vesana avaritia, atque ingluvie pacata negotiatoribus redderet: quæ omnia Canalis vir impiger, maritimaque disciplina clarus, uti jussus fuerat, perfecit. Franciscus Dandulus præfectus ad Adriatici sinus custodiam missus, cum iter quinque cum triremibus in Dalmatiam direxisset, atque ad Sasonem, in maritima Epiri ora situm, quod parum ab Aulone distat, procul duodecim Africanas biremes conspexisset, Venetas arbitratus, nihil flexo itinere, cursum tenuit; mox propius intuens, prædatorias esse animadvertens, immutato itinere, in altum provectus, capessere pugnam minime ausus, cum vix in conspectum hostis ve-

1533
Joannes
Delphinus
Tridentum
mittitur.

Veneri clas-
sem auget.

Mandata
Senatus ad
Hieronymum
Canalem.

1533

*Franciscus
Dandulus,
finus Adri-
atici præfe-
ctus, &
Marcus
Cornelius
ab Africa-
nis piratis
capti.*

nisset, ignavo consilio, turpiter sese in fugam coniecit. Pirata barbarus celeriter insequutus, in triremes Venetas impetu facto, duas cepit: Dandulus, ac Marcus Cornelius trierarchus capti, reliquæ elapsæ in tutum se recepere; Dandulus, & Cornelius, cum triremibus in Africam abducti fuere. Infelicis hujusce rei eventus Venetias perlatus cunctorum animos non minus molestia, quam ingenti indignatione affecit, quod opinio, quæ apud cunctas gentes de navali virtute, ac fortitudine Veneta inoleverat, labem aliquam contraxisse videretur. Fremere igitur omnes; imprudentiam, atque ignaviam præfecti incusare; nil prætermittendum ducere, ut forti aliquo facto illata injuria vindicaretur, ac nubes, quæ offusa maritimarum rerum splendori videbatur, quamprimum discuteretur. Ea de re in Senatu variis sententiis actum: creari nonnullis alterum classis legatum placebat, qui statim cum duabus triremibus jam ad iter instructis, urbe discederet, in sinusque Adriatici custodiam, cum aliis octo, piratas quacumque persequutus, incumberet; Canalis cum reliqua classè quæ illi antea a Senatu mandata fuerant, exequeretur. Aliis vehementiora Senatufconsulta adhibenda esse videbatur; Canalem in Africam statim mittendum, qui ad Meningem usque profectus, a Siculo pirata triremes eo convectas, ac captivos repeteret: id si minime impetrare posset, Tuncetum adiret, atque ab eo Rege prædas, & captivos reposceret: ni sibi fatisfieret, maritimas oras incendiis, vastationibus, ac direptionibus deformat. Hac sententiarum diversitate in ambiguo Senatorum animi versabantur. Canalis interim de iis, quæ Dandulo acciderant, certior factus, duodecim expeditis triremibus Corcyra illico solvens, persequendis piratis insisterat; verum ii jam citato cursu Adriatico egressi in Africam se proripuerant. Dandulus ex Africa Constantinopolim captivus abductus, Aloysii Griti præcipue opera redemptus, cum Venetias reversus esset, ob male administratam rempublicam in Jaderam est deportatus.

*Franciscus
Dandulus
Aloysii Griti
opera e
captivitate
redemptus,
exilio a Se-
nato da-
mnatur.*

Ceterum hoc anno Corone & Turcarum, & Cæsareanorum maritimas vires exercuit; dum ii expugnare nuper occupatam urbem contendunt; hi vero, militibus, com meatibus, ac munitionibus subsidio missis, propugnare acriter ni-

runtur. Luphtibejus, Gallipolis Sangiaccus, maritimi imperii præfectus, Suleimanus Acarnan, Maurusque ab Alexandria octoginta circiter triremes coegerant, in quibus complures milites, atque in iis non exiguam prætorianorum manum immiserant, ut vel arcta obsidione Coronem circumcingerent, aut cum Hispanica classe, si occasio posceret, decertarent. Mendotius, qui Coronæ præerat, se terra, marique obsideri, atque ad illam sustinendam comæatu potissimum egere, Petro Toletano, Neapolitanorum Proregi, significavit: ab Andrea quoque Auria maturam opem poscebat, qui, coactis circiter triginta onerariis navibus, ac viginti septem triremibus, Neapolim contendit, veteranosque milites Hispanos, Roderico Macicao duce, navibus imponit. Hæc dum comparantur, ad Coroneorum animos confirmandos, cum expedita trireme Christophoro Palavicino Coronem misso, ipse Neapoli Messanam proventus, cum omnem spem subsidii inferendi in celeritate sitam animadverteret, Zacynthum statim est profectus. Ibi licet majori triremium numero, ac militum robore instructam Turcarum classem, Coronem obsidere edoctus; attamen ab ope Coroneis ferenda minime deterritus, Acritem, ubi in statione Turcæ cum classe constiterant, superare nititur. Inde, Turcis in altum proventis, dum invehere urbi subsidia Auria contendit, avertere Turcæ moliantur; vario eventu pugnatum est, utrinque haud mediocri damno vel onerariis navibus, vel triremibus illato; qua opportunitate arrepta, præfectus Mendotius ex urbe prodiens in hostium castra irrupit, qui Christianorum conspecta classe, consternati in fugam effundebantur; ex iis nonnulli interfecti, annonæ, atque comæatus abunde in urbem est importatus. Auria frumenti, vini, tormentarii que pulveris vim inferri iussit, Hispanorum cohortibus Macicai auspiciis ad Corones præsidium relictis.

Hieronymus Canalis præfectus eorum, quæ a Turcis, ac Cæsareanis gererentur, spectator tantum aderat, ab iisque se abstinebat, quæ gignere in utrorumque animis semina suspicionis possent; licet arduum valde esset, ita se difficillima in re gerere, ut omnium querelarum causæ tollerentur, cum utrinque quidquid Veneti agerent, solerti indagine disquireretur. Proinde Cæsaris orator vehementer conquerebatur, quod

1533

Luphtibejus, classis præfectus, Turcarum copias comparat.

Mendotius præsidii Coronensis præfectus.

Andreas Auria Neapolim cum classe proficiscitur.

Rodericus Macicai, Hispanorum militum dux.

Corone a Turcis obsessa.

Mendotius Corone ingressus Turcas fundit.

Andreas Auria præsidium Corone imponit.

1533

subditos a Coroneis commeatu ferendo, atque aliis rebus juvandis Veneti arcerent; id a veteri Reipublicæ christiana pietate, ac religione alienum esse. Altera ex parte Suleimanus, quod illius hostes insulis, & portibus Reipublicæ exciperentur; annona, atque ad victum necessariis adjuvarentur. Cæsaris legato cur Coroneorum rebus minime se Respublica misceret, Senatus exponit; non imminutam religionem; non de pietate, quam a majoribus hauserat, quidquam detractum; verum eas condiciones temporum esse, ut cum undique maritima sua loca a potentissima gente circumseptæ sint, summopere providendum videatur, ne temere fractis pacis conditionibus, in se Suleimani arma concitaret: classem Turcicam Zacyntho insulæ adeo propinquam esse, ut duarum horarum spatium, copiis in terram expositis, cuncta diripere, vastare, flammaque, ac ferro in incolas sævire possint; id non modo insulæ illius detrimento futurum, verum christianæ quoque reipublicæ, Zacyntho situ valde opportuna deleta, atque amissa, damna haud exigua obventura. His Cæsaris avertere postulata nitebantur. Suleimano vero ob eam, quæ Reipublicæ cum Cæsare amicitia, & pax intercedebat, fieri non posse significabat, quin illius triremes Venetis portibus uterentur, pecunia commeatus compararent; neque ob id justam ullam querelarum causam esse; cum præcipue eadem præsidia ipsius quoque subditis suppeditarentur. Ita illius tempestatis rationes ferebant, ut mediam inter potentissimos Principes se Respublica gereret, ne alteri favendo, alterius in se odium, atque arma concitaret.

At cum Turcæ neque vi, neque obsidione Coronem expugnare potuissent, & Cæsareani nova subsidia in urbem invexissent, senescente jam autumno, Auria Corone discedens Corcyram petiit, atque inde Messanam rediit: classis quoque Turcica Byzantium contendit. Canalis vero Senatus jussu, ut navibus, triremibusque actuariis, quæ mercimoniis onustæ in Cyprum, atque Alexandriam proficiscebantur, mare tutum a piratis præstaret, cum duodecim triremibus Corcyra solvens, supra Cretam sæva tempestate oborta, cum triremibus ad litus deflectere coactus in tutam stationem se recepit; naves vero, atque actuariæ ad maritimas jactationes inconcussæ longe

ge a levioribus in anchoris substituerant : cum kal. novembris, Superis omnibus dicata die , occidente sole , ex quinqueremium carchesiis speculatores procul triremium manum , quæ iter in illas intenderent , conspexere . Ea de re legatus a Daniele Bragadeno , quinqueremium Alexandrinarum duce , certior factus , piraticas esse ratus , statim in altum prodire , totisque viribus in hostes impetum facere , ac prælium committere decrevit , egregio animi impulsu concitatus ; ut qui a prima juvenia navalibus innutritus , atque instructus artibus erat , præteritorum præclare gestorum cursum insigni aliquo facto ad augendam suam gloriam decoraret . Addebant stimulos triemes militum numero , ac virtute , remigum robore ad omnes conatus pares , ex quibus nonnullæ Illyricæ gentis erant , quæ præ ceteris ad maritimos labores formata natura ipsa videtur . Canalis procul in altum progressus , quinque a reliquis triemibus longius abesse , quod eundem vel impari remigum nixu , vel remissione trierarchorum animo tenere cursum non potuissent , conspiciatus , militari astu hostem elusit , singulis triemibus duobus , altero ad puppim , ad pro-ram altero , luminibus , quæ vulgo *phanalia* vocantur , imponi jussis , quo majoris illius aspectibus numeri speciem objiceret . Erat is Maurus Alexandrinus junior , unus ex Ottomanicæ classis ducibus , qui cum tredecim triemibus ex Coronensi obsidione in Africam reverteretur , Græciæ litora prætervectus , excursionibus infestaverat . Itaque haud procul a Criometopo promontorio intensiore remigum conatu in Turcicas triemes , pugnae signo dato , impetum facit . Repente ingenti fragore displosis tormentis , alias in puppi , alias a lateribus verberat , summo hostium damno , cum nihil bellicæ barbarorum machinæ nostris officerent . Maurus , Venetis triemibus inspectis , expansis velis , ac vehementiori remorum impulsu se proripere studet ; sed ignium fabri factorum e prætorii nostrorum triemi ejaculatione incensis , & absumptis velis , atque Alexandrinæ triemis temone tormento excusso , pugnam capessere coactus . Atroci prælio , atque haud dispari ferocia dimicatur ; duæ fortissimorum ducum auspiciis Canalis , atque Mauri triemes concurrunt : intempesta nox erat , lunaque pernox ad militare spectaculum intuendum faces præbere

Hieronymus Canalis , classis legatus , Alexandriæ Maurum aggreditur .

1533

*Maurus
Alexandri-
nus vulne-
ratus a Ca-
nali cū tri-
remibus ca-
ptus.*

videbatur. Hinc atque inde strenue, & intrepide dubio mar-
te pugnatur; dum complures, qui in Alexandrina triremi Ja-
nizzeri aderant, fortiter nostrorum impetum sustinerent, ni-
hilque eorum prætermitterent, quæ in re ancipiti ab animo,
ac virtute peti subsidia possent. Verum cum fessis recentes
milites a triremi, quæ Canalis prætorix propinqua erat, sub-
mitterentur, Maurus octo vulneribus transfixus, spe abjecta,
inops animi in mare se projiciens, vitæ perflugium alia in tri-
remi quærebat. Illum adnatantem, & semivivum ignorans
quisnam esset, miles conficere annixus, vix se prodentem con-
tinuo e fluctibus extraxit, atque ad conspectum Canalis præ-
fecti perduxit. Capto duce, prætorique triremi in potestatem
nostrorum redacta, reliquæ facile oppressæ fuere: quatuor ca-
ptæ; duæ disjectæ, ac fluctibus absorptæ; reliquæ, opportu-
ne arrepta fuga, salutem sibi quæsivere: barbari ad unum
omnes interfecti.

Ex hoc eventu ingens milites, & Cretenses populos lætitia
incessit, quod præclaram adeo victoriam exiguo temporis mo-
mento per summam virtutem Canalis consequutus esset. Qui
vero maturius factum pensabant, rem omnem secus animis ex-
pendebant, cum Suleimani inde irarum impetum in Venetos
effusurum vererentur, quod cum ea classe certatum esset, quæ
non piratarum, sed ipsius auspiciis navigaret. Ea re commo-
tum præpotentis, ac supra mortalem saltum elati animi Prin-
cipem, rupto fœdere, bellum Venetis illaturum pertimesce-
bant. Itaque Cretæ magistratum, ac maritimorum perfectio-
rum concilio coacto, multis disceptatum; tandem decretum
est, ut triremes Turcicæ in Africam mitterentur; ad meliorem
spem Mauri juvenis animus erigeretur, commissoque prælio er-
ror noctis obtenderetur. Prælii vero hujus nuntiis Venetias
perlatis, vehementer Patrum animi commoti sunt; inde
quamplurima incommoda suboriri Reipublicæ posse veriti,
quod Suleimanum æquo animo tantam injuriam minime la-
turum arbitrarentur. His accesserat, quod cum ob mo-
dicos segetis proventus hoc anno annonæ laboraretur, li-
beraliter frumenta e suis regionibus asportandi facultas Ve-
netis concessa fuerat; atque de iis, quæ Mauro acciderant,
certiores facti, Principis injussu, Turcæ ministri naves, quæ

*Turcicæ
triremes a
Cretæ magi-
stratibus in
Africam
mittuntur.*

*Venetæ na-
ves frumen-
tis onustæ a
Turcis de-
tentæ.*

ad excipienda, & convehenda frumenta in stationibus erant, detinere. His de causis Hieronymi Canalis præfecti factum varie, prout quisque secum animo reputabat, aut improbari, aut extolli. Nonnullis temere Rempublicam in magnum discrimen coniectam; nil nisi privatam militaris laudis gloriam præfecto accessisse videbatur: aliquam iniri rationem, qua ardens Suleimani animus mitesceret; abdicari se magistratu Canalem, novum legatum creari oportere. Alii extollere summis laudibus egregium præfecti facinus, quod insolentis piratæ præferoces spiritus obtudisset; militare Venetorum decus celebri fama nobilitasset: præmiis, atque honoribus alendam civium virtutem, surgentes vividi animi impetus minime obterendos.

Itaque cum hæc sententia vicisset, alia via animum Suleimani placatiorem reddere, sibi que conciliare Patres statuunt; id opportune fieri posse rati, si nuntius Byzantium mitteretur. Quamvis enim Nicolaus Justinianus legatus lenire factum, culpam in Maurum transferre conatus esset, atque Ajacem, supremum Bassam, penes quem summa erat auctoritas, Venetis conciliare studuisset; attamen Daniele Ludovicum, a secretis, virum prudentia, & rerum usu magnis in negotiis versatum, Byzantium proficisci Senatus iussit, ut coram Suleimano, ac purpuratis, quæ a Canali gesta fuerant, summa ratione probaret effecta esse. Is triremi statim in Illyricum advectus, inde terrestri itinere per Mœsiam, & Thraciam Byzantium profectus, Suleimano, ac Bassis adventus sui causam exposuit: noctis errore, ut inter se amicæ classes, concursu facto, certarent, contigisse: necessitate adactum Canalem, quod Mauri triremes, quæ propius accesserant, piraticas credidisset, ad pugnam committendam descendisse: nullo unquam tempore Venetam gentem animum infensum erga potentissimum Regem habuisse; nihilque tam alienum a Republica esse, quam injurias, aut damna Suleimano inferre, quem magno semper studio, omnibusque benevolentiae officiis coluisset: non quod fortuito eventu, cæcæque noctis caligine obtectum contigerat, sed immotum erga illum, propensumque Senatus animum, nullis unquam humanæ fortis tenebris offundendum inspiceret, ac nube minus amicæ in Rempublicam voluntatis discussa,

1533
De Hieronymi Canalis facinore diversæ Senatorum sententia.

Daniel Ludovicus Byzantium mittitur.

1533

sa, nihil de veteri illius amicitiae jure in Venetos imminueret. His, atque aliis purgare Canalem, quae evenerant, excusare contendit: addita quoque Regi, & purpuratis munera, ut praeteritam, si qua in illorum animis haesisset, molestiam facilius depelleret; quibus facile placato Suleimani animo, belli impetus, quem erupturum Patres in Rempublicam pertimescebant, sedatus, atque alio averfus est: inde haud parva Venetis gloria accessit, quod summa cum dignitate tot difficultatibus implicitum negotium felici exitu confecerunt. Canalis quoque nomen celebriori, ac cumulatiore fama elatum. Maurus diutino vulnerum languore vexatus, pristinam valetudinem tandem adeptus, Canale permittente, in Aegyptum profectus est; paucisque interjectis diebus, animi angore, & curis confectus Alexandriae interiit. Canalis vero non multo post cum in morbum incidisset, cunctis artis humanae auxiliis frustra adhibitis, Zacynthi, cum adhuc in magistratu esset; excessit e vita: vir maritimis artibus insignis, quibus a puero assuefactus, omnem vitae cursum in iis exercendis exegerat; ac nobili generosi animi ausu ardua quaeque aggressus, virtuti parem fortunam fortitus fuerat. Cujus memoriam ut posteritati commendaret, Antonius patriae virtutis aemulus, in Gemellorum aede monumentum statuit; atque, ut fortissimi viri meritis ad parem in civium pectoribus flammam alendam gratum aliquod publicae liberalitatis testimonium Senatus penderet, Antonio eidem, ac posteris perpetuus ex Corcyrensi quaestura census est constitutus. Decretum cum ad majora Comitia ex lege Consilarii, & quadraginta virum capitalium praesides tulissent, Joannes Donatus, Bernardi filius, excellentis spei juvenis, viginti quatuor nondum agens aetatis annos, ex suggestu summa dicendi vi, & copia cives, qui trecenti atque amplius supra mille in curia aderant, dicendo ita flexit, ac permovit, ut ex iis nongenti decreto suffragati fuerint.

*Hieronymi
Canalis obitus*

*Joannis
Donati eloquentia*

Interea Clemens Pontifex de Catharina Laurentii Medicis nepotis filia Henrico Aurelianensi Duci connubio jungenda secreto cum Francisco Galliarum Rege agebat, qui ob id, ut Clementem alloqueretur, Niceam, Provinciae urbem, se venturum vulgaverat. Hujus colloquii causa cum nondum emanasset, vehementer Italorum Principum, ac Venetorum praef-

fer-

fertim animi commovebantur ; cum præcipue Carolum quoque Imperatorem eo conventurum ambiguis rumoribus afferretur ; verebanturque , ne afflictæ , atque vastatæ Italiæ pax , atque otium ingenti labore partum , ambitione Principum , ac domnandi cupidine corrumpetur ; præteritisque rerum casibus edocti , nullum fixum adeo in Principum mentibus recta ratione decretum esse , quod impotens regnandi libido , atque immensus sese supra ceteros efferendi ardor non perfringerent . Verum mora injecta , cum nuptiarum causa colloquium illud Pontificem appetivisse constitisset , ea suspicione , ac metu Respublica soluta est . Niceam Faventinus Antistes , ac magnus Galliæ Magister , alter Pontificis , alter Francisci nomine , ut de tempore , & loco colloquii ineundi statuerent , convenire . His de rebus Clemens Senatam certiore fecit : non eo adductum , ut privatis suis rebus prospiceret , sed sua consilia assiduis volventem cogitationibus in commune bonum intendisse : Cæsaris pariter , & Francisci Regis amicitia , atque æquatis summorum Principum viribus reipublicæ christianæ , atque Italiæ libertatem , & incolumitatem niti : id ex veteri , ac semper in magnis rebus versata Senatus prudentia hausisse : Pontificiæ dignitatis , atque æquitatis esse , communem se parentem profiteri : ea mente in Galliam proficisci , ut pacem , & concordiam firmiori Principum Christianorum nexu stabiliret , & confirmaret : quid enim præstantius , quid christianæ reipublicæ præstabilius , quam Francisci Regis animum pace , ac foedere Bononiensi ab Italis Principibus aversum iisdem conciliare , ne Cæsaris potentia aliquando in aliorum Principum perniciem verteretur ? neque ad pristinum nitorem , ac decus magis religionem restitui posse , quam si summi orbis terrarum Principes consilia , ac vires cum Pontifice , ac Republica confociarent : proinde qui Cæsaris filiam Alexandro nepoti junxisset , regiæ quoque , ac nobilissimæ stirpi Catharinam neptem inserere voluisse . Hæc sane Clemens Senatui significabat .

Niceæ Convēsus inter Favērinum Antistitem & Magnum Galliæ Magistrum .

Joannes Stuardus , Albanix Regulus , cum triremibus viginti e Massilia ad Portum Veneris profectus , sponsam ad Niceam perduxit , ut inde terrestri itinere Massiliam contenderet . Clemens per Hetruriam Pisas veniens triremibus Gallicis

Clementis & Francisci Regis ad Massiliam convensus .

ad

1533 ad Herculis Monœci portum (hodie *Villafranca* dicitur)
 devectus, biduo post Massiliam pervenit. Postridie Franciscus
 cum Eleonora Regina, ac liberis, atque universa fere Galliaë
 nobilitate adfuit; statimque Pontificis exosculatis pedibus, po-
 stero die, qui fuit idibus octobris, publice in Cardinalium
 Senatu exceptus, Henricum filium, Aurelianensem Ducem, in
 spem regiaë sobolis, connubio jungendum Clementi obtulit;
 mox nuptiæ splendido, ac regio apparatu concelebrataë fuere.
 Massiliaë vero multis diebus ludis, atque spectaculis insumptis,
 Pontifex, jam prope hyemem tempestatibus mari clauso, circi-
 ter idus novembris, conscensis Auriæ triremibus, cum Cen-
 tumcellas pervenisset, inde terrestri itinere Romam regressus
 est; nondum ea suspicione penitus sedata, ac deleta, quæ
 Principum animos perplexa ambiguitate detinuerat, ne affini-
 tate Pontificis sibi ad Italiam invadendam Rex gradum face-
 ret; cum infenso in Sfortiam animo Franciscus esset, Insu-
 brumque imperii recuperandi nunquam spes abjecisset. Ob id
 ne Helvetii cum Cæsare foedere jungerentur, curabat, atque
 Uldericum Viterbergensium Ducem quibus poterat viribus ju-
 vabat, ut, Germanis adnitentibus Principibus, in imperium,
 a quo pulsus fuerat, restitueretur. Verum Germanis intestinis
 dissensionibus laborantibus, partibusque ob religionis diffidia
 in arma præcipiti concilio ruentibus, eadem peste in Helvetiis
 grassante, alio curas, & cogitationes intendere Principes co-
 gebantur. Italica autem pax in dies altiori tranquillitatis, at-
 que otii dulcedine quassatam superioribus annis provinciam,
 præteritis revocatis artibus, pristino decore exornabat.

*Clemens ab
 Auriæ tri-
 remibus Cē-
 tumcellas
 perducitur.*

*Uldericus
 Viterbergē-
 sium Dux a
 Gallis ad-
 jutus.*

M. D. XXXIII.

1534
*Christopho-
 rus Capel-
 lius ad
 Sfortiam
 orator.*

CUM in spem certæ successione nuptiæ inter Christiarnam,
 Daniaë Regis, & Caroli sororis filiam, ac Franciscum
 Sfortiam concelebrataë Mediolani forent, quibus Christophorus
 Capellius Venetus apud Ducem orator interfuit, Respublica
 terrestris belli suspicionibus soluta, ob eas, quæ annuatim Hel-
 lesponto classes deducebantur, maritimarum rerum cura, &
 sollicitudine involvebatur; vehementerque angebantur Patres;
 quod ad tutelam tantummodo, non ad incrementa imperii,

tot

Tot sumptus in augenda , atque adornanda classe absumerentur . In ea vero hoc anno majus studium impendere nitebantur , quod Byzantio afferebatur , centum triremes , omnibus rebus instructas adesse ; præfectum summum antea memoratum Chariadenum illum Ahenobarbum designatum fuisse , cujus in maritimis rebus eximia disciplina magnam illi apud cunctos mortales famam concitaverat . Hunc enim ab infimis abjectæ fortis initiis ad summam non minus virtus , quam fortuna felicitatem extulerant . Nam in Lesbo insula Chariadenus , atque Horutius fratres , patre Græco orti , Camali archipiratæ se adjunxere ; maritimisque excursionibus prædas agendo , debiliores quosque opprimendo , ad tantum opum , & divitiarum fastigium se evexere , ut Horutius natu major , justa ex piratis classe confecta , in Mauritaniam profectus , ex Numidarum diffidiis egregiam occasionem nactus , Algerii regno potiretur . Sed fines latius amplificare conantem Mauri , atque Hispani oppressere . Eo interfecto , Chariadenus imperium suscepit , nec minus quam frater bellico spiritu , præstanti ingenio promptus , pari quoque regnandi libidine , atque divitiarum cupiditate incensus , brevi , multis in Numidia rebus terra , marique gestis , clarum adeo maritimæ scientiæ sibi nomen comparaverat , ut , quod superius retulimus , Suleimanus , missis nuntiis , illum Byzantium vocaret , marisque præfecturam committeret , ut notam illam elueret , quam Himerales in Peloponneso turpi fuga contraxerat ; a viro industrio , atque a prima juvena in maritimis rebus versato fieri posse ratus , ut Turcarum gens , cujus in terrestribus præliis summus vigor , ac virtus esset , mari quoque priscorum gloriam æmularetur . Hoc magistro maritimis præliis minime assueta gens , tantum profecit , ut acriori , ac severiori disciplina imbutam ad mari quoque militaria munera obeunda non inferiorem se præstiterit . Hujus illud inventum extitit , mancipia , & captivos ad transtra compellere , atque ad remigum officia præstanda opportune instruere ; quod quidem Christianorum rebus haud parva detrimenta attulisse compertum est .

*Chariadeni
genus &
progressus .*

Bellici apparatus fama cum in dies augeretur , nec non ad Suleimani classem centum quoque piratica navigia Chariadenum additurum , nuntiaretur , novas adjicere triremes superioris anni

*Veneri clas-
sem augens .*

1534

classi Senatus decrevit . Duodecim in Creta insula instructæ fue-
re : Venetiis vero fabri , ac ceteri opifices veteres reficere , no-
vas compingere , cuncta , quæ in usus rei navalis essent , parare
sunt iussi ; ut si ita res poscerent , instructior , ac validior classis
redderetur . Atque ut hæc quamprimum perficerentur , multo stu-
dio undique pecuniæ conquirebantur , civibus supra debilitatas
affiduis impensis privatas fortunas in Rempublicam animi ardo-
re sese efferentibus . Ecclesiastici quoque viri ad eandem suble-
vandam suas opes congefere ; cum Pontifex Senatui petenti con-
cessisset , ut qui terrestri imperio Venetorum continerentur , cen-
tum aureorum millia ; qui in maritimis essent , sexdecim millia
ad subsidium bellicorum apparatusum persolverent . Mari vero
proxima loca præfidiariis militibus augebantur , annona undique
convehebatur , atque intentioni cura quæ ad tuendas Venetas
oras spectarent , agebantur : cum reliqui quoque Principes ad
Turcicæ classis famam sedulo , ac præter morem maritimis com-
parandis viribus insisterent . Cæsar admodum veritus , ne Sulei-
manus , acerrimus hostis , universum belli impetum in suos fi-
nes converteret , undique triremes , ac navigia cogebat , ut Cha-
riadenum multis sibi causis infensum repelleret . Galliarum quo-
que Rex summo studio curabat , ut Massiliæ viginti quatuor trire-
mibus sex adjungerentur . Clemens , ut Tyrrheni maris litora a
piratis custodiret , decem triremes instrui iusserat .

*Clemens Ve-
netis subfi-
dium Eccle-
sasticæ con-
cedit .*

*Clemens, Cæ-
sar, & Gal-
liæ Rex ma-
ritimas vi-
res instruit .*

Dum hæc gererentur , Hispani , qui Corone in præsidio erant,
multarum rerum inopia premi coepere , Turcis arcta adeo ob-
fidione urbem circumfidentibus , ut nullus inde egressus pro-
pugnatoribus tutus relinqueretur , atque ii , qui ad annonam
colligendam nonnunquam prodibant , insidiosis incurfibus in-
terciperentur . Itaque milites cum otio tempus teri , absumi
sensum cuncta famis subsidia , paulatim restingui animorum im-
petum , corpora gravioribus grassantibus morbis , contabescere
animadverterent , aliquo potius egregio facinore , certis
quoque periculis vitam objectare , quam turpiter fame , ac
morbo enecari malebant . Igitur a præfecto flagitant , ut fa-
cultas sibi ex oppido erumpendi , atque hostes aggrediendi
detur : id cum ab eo , qui militari prudentia funestum rei
exitum mente præfagiebat , ægre impetratum esset , impressione
facta , cum viribus hostibus impares essent , nullum , præter ina-

nis ,

nis, ac desperatæ fortitudinis laudem, fructum retulere : nam complures cæsi, inter quos Macicaus præfectus; multi vulnerati; reliqui in oppidum sese recipientes salutem quæsiwere : nec multo post pestilentia oborta, funcribus exhauriri propugnatorum reliquæ cœpere . His de causis Hispani rerum omnium desperatione adacti cum navigia, quæ frumentum e Sicilia ad levandam inopiam importaverant, Coronen appulissent, asportatis tormentis, cum Græcis naves ingressi, vacuam, ac desolatam urbem hostibus reliquere . Constans opinio fuit, Cæsaris jussu Hispanos Corone discessisse; cum tanti eam urbem esse non arbitraretur, ut magnos, ac perpetuos sumptus, qui, undique circumseptâ ab hostibus regione, insumendi forent, æquare posset .

Corone ab Hispanis relicta.

Chariadeno interim cum classe circiter centum triremium, aliisque compluribus navigiis Helleponto egresso, cum adhuc incertum esset, quonam suæ navigationis cursum intenderet, Senatus Vincentio Capellio, classis imperatori, qui nuper urbe exierat, mandavit, ut si Turcæ sinui Adriatico appropinquarent, ipse cum classe in intima se recipiens, custodiendo sinui intentius vacaret . At Chariadenus in mare Tyrrhenum deflectens, Messanæ fretum trajiciens, Mamertinos inopinato adventu adeo perterrefecit, ut ad arma undique conclamantes suis rebus magnopere diffiderent : mox Hipponiatem sinum prætervectus, in Brutiorum litoribus Sancti Lucidii oppidum adortus, omnium incolarum cæde facta, barbara crudelitate diripuit . Cum vero Capreas supra Neapolim pervenisset, universæ maritimæ oræ inusitato aspectu tantum terrorem injecit, ut plerique affirmarint, Chariadenum, militibus in terram expositis, consternatione dejectos, ac pavore prostratos Neapolitanos haud difficulter opprimere potuisse . Eodem cursu Prochyten, inde Cajetam delatus, Fundis, Tarracina, atque eo litorum tractu cædibus, incendiis, captivitatibus deformato, cum barbarorum sævientium strages aucta, agrestium ingenti trepidatione, Romam delata fuisset, urbem insolitus adeo timor invasit, ut neque ad expedienda consilia, neque ad arma capienda satis animi, aut roboris in incondita multitudine, vel in paucis militibus, qui urbis custodia præerant, superesset, Clemente ea tempestate morbo implicito, Cardinalibus inusitato pavore percussis, ut vix tan-

Vincentius Capellius ad classis imperium redit.

Chariadeni in mare Tyrrhenum navigatio & direptiones.

Romana Urbis ob Chariadeni classis trepidatio.

1534

ram ex ærario pecuniam expromerent, quanta ad nonnullas militum cohortes conficiendas Hippolyto Mediceo Cardinali tradenda sufficeret.

Chariadenus Tuneti & Africa oram Suleimani imperio adjugit.

Verum Chariadenus in Pontiam insulam aquandi causa divergens, in Africam navigationis iter arripiens, summa celeritate confecit, ut diversa velificatione deceptum Muleassem, Tuneti Regem, imparatum offenderet. Primo appulsu Uticam occupavit, deinde Tunetum aggressus, ostentato Bosceti Regis nomine, quem per summam injuriam Muleasses frater regno ejecerat, & in quem Tunetanorum studia, tyrannidem illius pertæsi, propensissima erant, nullo negotio urbe potitus est; oppidanosque in verba Suleimani jurare compulit. Quo facto, cum reliqua minora Numidiæ oppida in illius potestatem concessissent, brevi compositis rebus, universam illam Africae oram ottomanico imperio adjunxit.

Suleimani vero maritimis viribus ad Africae urbes expugnandas conversis, nihil annalibus inferendum in Europa mari gestum est; præter legati Venetæ classis facinus, qui Philippi Mazzæ, Hierosolymitani equitis, Melitensium navigatorum ducis, pervicacem audaciam fregit, ac nefariorum scelerum meritas ab eo pœnas exegit. Is enim cum prædæ avidus Ionicum, atque Aegeum mare excursionibus peragraisset, in Adriaticumque penetrasset sinum, Turcarum non modo, verum etiam Christianorum navigiis, atque opibus infensus, a sinus Adriatici præfecto captus, ac Venetias transmissus fuerat. Qui cum reus causam ex vinculis diceret, a Senatu ad quadraginta viros capitales rejectus, datis vadibus, e carcere emissus, judicio fuga se subtraxerat. Inde tribus instructis omni bellico apparatu biremibus, huc, atque illuc in omne scelus proruens, Veneto nomini per ludibrium infensus, prædabundus ferebatur. Legatus impatiens animi, cum ad justam anhelaret vindictam, de illius navigatione per exploratores certior factus, improvise prædatorias biremes cum ipso Philippo cepit; captas spoliavit; Philippo caput præcidi jussit; captivis Turcis libertate restituta, Byzantium missis; biremi, qua infaustus præfectus vehebatur, incensa; binas reliquas Cæsari petenti transmissit: is enim, licet Hierosolymitanis militibus in sua tutela, ac patrocinio quiescentibus, factum ægre animo laturus videretur, attamen de Philippi nefariis cri-

Philippus Mazza a classis Venetæ legato capite damnatus.

minibus edoctus, cum causas, quæ legatum ad id agendum impulerant, intellexisset, gesta probavit. Magnus quoque Hierosolymitanæ religionis Magister Philippi facinora detestatus, non modo suo injussu, verum etiam adversus decreta ad piraticam exercendam biremes illas eduxisse, factus est. His peractis, quæ extra ordinem triremes deductæ fuerant, a Senatu subduci jussæ; Capellius classis imperator Venetias revocatus est.

Vincentius Capellius classis imperator Venetias revocatus. Suleimanus Abraimi suaſu expeditione contra Perſas decernit.

Eodem ferme tempore, quo Chariadenus Africanam expeditionem moliebatur, Suleimanus Abraimi, qui magna apud illum gratia atque auctoritate pollebat, crebris adhortationibus incitatus, bellum adversus Tammaſum Iſmaelis Sophi filium, cui Magni ob egregia facta cognomen inditum fuerat, bellum ſuſcepit; & evocatis undique militibus, Ulamane Perſarum transfuga itineris duce, Iconii Lycaoniæ oppido luſtratis copiis, in Armeniam contendit: ubi, cum Choim perveniſſet, nullosque obvios Perſas haberet, per loca penitiora progreſſus, ut cum Tammaſo acie certaret, qui, relictiſ urbibus, montes petierat, donec Hiberi, atque Albani, qui leviori equitatu plurimum valent, Perſasque cataphractos præire conſueviſſent, accederent, in itinere Tauriſium prædivitem urbem, Regiſque ſedem cepit. Mox Sultaniam petiit, ibi aliquamdiu moratus, ſæviſſima oborta tempeſtate ex vicinis præaltis montibus nivium perpetuis rigoribus obſeſſis, cum immani procella Turcarum tentoria diſſicerentur, ingentem jumentorum numerum, militesque permultos extingueret. Deinde receptis viribus, atque aliquantiſper recreato exercitu, in Aſſyriam proſectus, Babylonia, quam *Bagadetum* hodie dicunt, potitus eſt; circumjectarum regionum incolis ad victoris Imperatoris nomen famamque ultro voluntaria deditioe confluentibus.

Tauriſium a Suleimano captum.

Babylonia in Turcarum poteſtatem redacta.

Cum iter in Perſidem pararet, Aloyſium Gritum, Andreae Venetiarum Ducis filium, magna cum auctoritate, ac mandatis Suleimanus in Pannoniam miſerat; qui Byzantio proſectus, Danubio ſuperato, in Mœſiam ſuperiorem venit, *Valachiam* a recentioribus dictam, quæ hodie in Moldaviam, & Tranſalpinam dividitur; inde Petro Moldavorum Principe ſibi conciliato, in Daciam, quæ *Transilvania* modo nuncupatur, flexit. Americus Cibachus, Epicoſopus Varadinenſis, ea tempeſtate Daciæ præfecturam gerebat; vir illuſtri nobilitate,

Aloyſius Gritus a Suleimano, in Pannoniâ miſſus.

Americus Cibachus, Epicoſopus Varadinenſis, Gritus mandato necatus.

1534

te, eximia virtute; magnaue auctoritate a Rege proximus : is, quod Turcas altiores aliquanto radices in iis regionibus agere ægre admodum ferret, Gritum oderat; quocirca cum Gritus in suum caput quandoque evasuram pestem avertere cogitaret, Hungari cujusdam opera opprimendum curavit; caput detruncatum illi allatum est. Americi cæde vulgata, cuncti in vindictam adversus Gritum exarsere: intra paucos dies, duce Mailato, Americi studiosissimo, quadraginta millia pedum, atque equitum in armis fuere. Gritus ab amicis destitutus, morbo insuper correptus, tutum sibi ad Moldavos per fugium fore sperans, in itinere circumventus, vulneribus confossus interiit: caput a cervicibus amputatum, funesti exitus finis fuit. Eluxere in hoc viro mira ingenii dexteritas, ac solertia, quibus Suleimanum Turcarum Imperatorem adeo in sui benevolentiam illexerat, ut supra privatas fortunas evehctus, magnum nomen, ingentes divitias comparaverit. Res Venetas quantum potuit omni officiorum genere juvare, ac promovere apud Suleimanum conatus est: inde multa in illum a Senatu ornamenta, atque honoris insignia fluxere, ut in literis illi Serenissimi nomen præfigeretur; cujus obitu constantissimi in omni vita patris Principis animi robur flecti, ac fere prosterni visum est: quod ingens illius virtus, atque ardens in egregia quæque animus effigiem quandam paternæ imaginis exprimere videretur.

Aloysii Gritti cædes.

Clementis Pontificis obitus.

Sub id tempus Clemens Pontifex diuturno morbo confectus vj. kal. octobris, cum undecim annos pontificatum gessisset, ex humanis excessit; magni ingenii vir, summa opinione virtutis ad eam dignitatem evehctus, quam turbulentissimis temporibus sortitus, adversam, ac prosperam fortunam miro exemplo sustinuit; nutantis, atque in diversas partes parvo momento inclinantis animi varietate sæpius haud parva incommoda expertus. Arduis in rebus, cum Venetis consilia, ac vires confociavit, licet his ad proprium commodum, non ad illorum augendam, aut amplificandam dignitatem uteretur. Illius obitus eo tempore accidit, quo variis jactatum casibus, ac periculis felicior fortuna renidenti sinu excepisse videbatur; quippe qui summorum Principum affinitate fretus, extollere domesticos ad sublimia quæque cœperat. Verum ut illi inopportunist, ita

minime Italiae luctuosum plerique prudentes viri existimabant; quod si diutius vixisset, multa, quae de invadenda Italia consilia a Gallis concoquebantur, perfici potuisse censebant: Franciscum cum exercitu Alpes transgressurum; in Insubres arma moturum; copias pontificias eodem tempore Urbini Ducis ditiones invasuras, ut Dux, qui Venetorum copiis praerat, ad suas res defendendas coactus, Republicae suam operam navare non posset; atque interea classis Turcicae terror, Chariadeni acerrimi Christianorum hostis auspiciis, cunctis incuteretur.

Clementi Alexander Farnesius, qui inter ceteros virtute, doctrina, atque aetate eminebat, quadraginta atque amplius annos antea in Cardinalium collegium cooptatus, tunc illius princeps, suffectus est, ac Pauli III. nomen suscepit. Ad illum de more quatuor oratores a Senatu missi, Marcus Minius, Thomas Mocenicus, Nicolaus Theupolus, Federicus Raynerius: multa sane, atque ea eximia in eo viro enituere, quae ad supremae dignitatis fastigium extulerant, praeclarae majorum imagines, multarum rerum usu comparata prudentia, a se ipso tantum pendens animus, cum nulli summorum Principum devinctus, aut addictus, cunctorum benevolentiam, & gratiam mire sibi conciliaisset; quibus omnes sibi pollicebantur fore, ut publicae pacis, ac praesertim Italicae studiosus, saluberrimis consiliis, atque egregiis actionibus, funesta praeteritarum cladum memoria deleta, suum pontificatum illustraret. Caesar, de Pontificis creatione nuntio accepto, tum primum illius mentem, & consilia explorare statuit; cum plurimum suis rebus conducere arbitraretur, si percussum superiori anno foedus cum Italis Principibus confirmaret, quo uno Gallorum ardentes in Italicam expeditionem animos obtundi posse existimabat. Quamobrem equitem Ciconiam in Italiam misit, qui Antonio Levae mandata deferret, ut cum Italis Principibus de instaurando, & arctius adstringendo foedere ageret, atque ut Pontifex in id descenderet, enixe curaret: ni impetrare posset, facultate iciendi relicta, cum reliquis pacifceretur: tunc vero Antonium Levam, non socialis foederis imperatorem, sed summum illius in Italia praefectum designat.

Eodem tempore a Senatu Bononiense foedus anno M. D. XXIX. icum, quo Italica pax firmiter coalesceret, confirmari petebat. Ea de re Antonius Leva cum Christophoro

*Pauli III.
Pontificis
electio.*

*Oratores a
Senatu ad
Pontificem
designati.*

*Mandata
Caesaris ab
equite Cico-
nia ad Le-
vam perla-
ta.*

1534
Caesar a Venetis foederis confirmationem petit.

Capellio, Reipublicæ apud Franciscum Sfortiam oratore, pluribus egit; multa de Cæsaris in Rempublicam propensione, ac benevolentia loquutus, quo existimationis loco apud Carolum esset, exposuit: illi tranquillitatem, ac pacem Italiæ veluti unico, eodemque stabili firmamento niti: quocirca ab ea petere, ut hac nova foederum confirmatione societatis, atque amicitiae inter Cæsarem, ac Venetos jura solidiore nexu vincerentur; inde tria oriri commoda posse: primum quod Cæsar certis argumentis propensum in commune Italiæ bonum Senatus studium inspiceret, propositumque eundem communibus consiliis, ac veluti præfixum finem animadvertet: deinde Italiæ pacem hoc præsidio munitam adeo fore, ut quicumque de illa armis laceßenda cogitarent, ii spes omnes, & consilia abjicere cogerentur: demum hoc facto ita sibi Cæsaris animum obstringi posse, ut si res ita tulissent, ex illius amicitia firmum præsidium Veneto nomini in promptu esset. Quæ Leva per Capellium Senatui significaverat, eadem Lopetius Soria, Cæsaris apud Rempublicam legatus, in Patrum Collegio exposuit. Senatus decreto oratori responsum est: si Cæsar e re communi esse existimet, quæ superioribus annis Bononiæ pacta fuerant, denuo confirmari, ab illius voluntate non recessuros. Id Francisco Sfortiæ, & Antonio Levæ non modo, verum etiam Cæsari pergratum fuit. Sed Pontifex cum a foedere Italico anni M. D. XXXIII. alienus esset, Cæsareanorum postulatis respondit, nullam alia ex re majorem voluptatem capere, quam cum Imperatorem, eximiis belli, pacisque artibus instructum, Italicæ tranquillitatis studiosum cerneret: nihil magis in votis habere, quam si in illa conservanda Principum animos conspirare intelligeret: ceterum cum in eo se locatum gradu animadverteret, quo communis parentis, ac pastoris munera sibi in primis essent obeunda, id potissimum suarum partium esse, ut neutram in partem propendens, cunctos pari benevolentia, ac studio complecteretur, suborientiaque diffidorum, ac bellorum semina, & igniculos obtereret, atque extingueret: id porro ab eo, qui alterutri parti accessisset, quod suspicionis notam contraheret, perfici minime posse: itaque foederi adhærere nolle: id vero haud ambigua adseveratione testari, ac polliceri, nihil sibi antiquius unquam, aut optatius,

Lopetii Soriae Cæsaris legati cum Venetis officia.

Senatus responsum. Paulus Pontifex foederis confirmationem subscribere renuit.

tius, quodque altius præcordiis hæreat, Italica pace futurum: 1534
 si qui forent, qui paci adversum aliquid molirentur, ad illam retinendam cum reliquis consensurum, cunctas vires, atque conatus ad illius hostes arcendos, ac profligandos adhibiturum.

M. D. XXXV.

1535

PRæclara hæc novi Pontificatus initia, quæ non ad privatam utilitatem, sed ad totius reipublicæ christianæ incrementum, ac decus posita fuisse videbantur, eo magis suspici cœpere, quod paucos admodum ad summum illud supremæ dignitatis culmen pervenisse memoria homines repeterent, quos non domesticæ gloriæ, atque opum species inflexisset. Nam Paulus ab indicendo Concilio, ut religionis dissidia tollerentur, minime abhorrebat, & diu optatam, frustra tentatam magni moliminis operam aggrediebatur, ut per legatos in Galliam, & Hispaniam missos Franciscum, & Carolum, obliterated odiis, pace conjunctos ad socia arma adversus Turcas impelleret, atque uno consensu religionis studio incensos, cujus amplissimos, atque honestissimos titulos præferebant, ad profligandas hæreses, quarum pestifera lues nobilissimas Europæ provincias invasisset, inflammarer.

Legati pontificii ad Cæsarem & Gallia Regem missi.

Nassoviensis Comes, legatus Cæsareus in Gallia, & ejus officium.

His de rebus Comes Nassoviensis in Galliam profectus, Caroli nomine cum Francisco egerat, ut illum ad Concilium, quo christianæ religionis potissimum incolumitas contineretur, indicendum cohortaretur; viresque præpotentis regni ad rempublicam christianam tuendam, Turcarumque conatus reprimendos adhiberet, qui in dies maritimis viribus aucti omnium Christianorum loca in miserrimam captivitatem, multos mortales abducendo, vastarent, atque diriperent; & ad commune pacis studium, ac religionis decus eundem incenderet. Ad hæc Galliarum Rex ita respondit: pro evellenda, ac penitus excindenda hæresi nihil unquam se prætermisisse; eos, qui a recta religione dissentirent, variis pœnis multasse, morte quoque ipsa affecisse; Concilium (modo loco tuto cogeretur) non minus quam Cæsarem exoptare: ceterum Turcicæ classis impetus minime verendos esse, cunctos ad suas ditiones de-

Francisci Regis responsum.

fen-

1535 fendendas promptos esse oportere; si ab ipso pendere christiana reipublicæ incolumitatem, ac dignitatem compertum sit, exercitibus suis aditu patefacto, nunquam a Christianissimis suis majoribus, qui in remotissimas provincias Gallica vexilla intulissent, degenerem futurum: quod vero ad communem pacem spectat, nihil ea sibi optabilius accidere posse; modo ne Cæsar impedimento sit, quo minus quæ sibi Sabaudia Dux, ac Franciscus Sfortia per summam injuriam occupant, uti sibi videbitur, recuperare queat: an non magis decere Gallia Regem viribus, ac potentia clarum, affinem suum, quam egenum, bellicque præsidii nudatum Principem, a quo nihil illi opis, aut emolumentum accedere possit, Insucribus potiri? cur vero Pontifex, ac Veneti adeo Sfortia favent, ac ne Insucries in alicujus præpotentis Principis potestatem concedant, perhorrescunt, nisi, ut oblata opportunitate, per vim aliquando potiantur? ad hæc supremum in Flandros, atque Atrebatenses se jus petere, quo jurisconsultorum sententia captivitate detentus minime cedere potuisse affirmabat: Cæsare his adsentiente, cunctis controversiarum, ac diffidiorum causis ablatis, novis nuptiis, atque affinitatibus arctiori vinculo pacis fœdera adstringi posse: ni hæc fierent, ab iis, quæ proxime pepigisset, non recessurum. Multis hæc in Cæsarem querelis admixta erant, cum ob illius maritimos apparatus Christianorum Principum animos variis sollicitari suspicionibus, licet ipse secus crederet, affirmaret.

Franciscus Rex supremum jus in Flandros & Atrebatenses repetit.

Cæsaris per Nassoviensem oratorẽ ad Regem Gallia expositio.

Ad quæ Rex cum Cæsaris responsum minime tulisset, cum illius legato graviter conquestus, multa in Carolum exaggeravit, quod Pontificem, atque Italos Principes ad novum faciendum fœdus pro Italia incolumitate invitasset. Quibus permotus Cæsar ita per eundem oratorem Francisco respondit: summis laudibus se Regis pietatem extollere, quod dignis, ac justis pœnis religionis violatores, ac transfugas afficiat: sibi statutum esse tuto loco Concilium cogi: nulla in re christiana reipublicæ opem poscenti defuturum: tempus adesse, quo Rex haud dubiis argumentis propensum in commune bonum studium ostendat, si suas triremes cum pontificiis, & Cæsareanis jungat; non enim terrestri exercitu, sed classe tantum ad egregia quæque agenda opus esse; no-

lit-

litque pacem , aut ullis adversus Sabaudia Ducem querelis , aut Francisci Sfortia obtentu corrumpere : amice dirimendas cum Duce controversias esse : nihil , si pactis stare velit , in Insuores moveri posse : quis enim ignorat , ad tot bellorum incendia , & vastationes fato quodam ortam provinciam , si novis tumultibus exardescat , æternas inde simultates , atque intestina malorum omnium initia profectura ? Principum Italicorum voluntate , qua avitum Francisco Sfortia imperium restituendum consenserant , perspecta , ad pacem Italiae firmandam eo descendisse ; ab eo , quod semel sancte pollicitus fuerat , nunquam se declinaturum : neque de Venetorum animo ambigendum esse , quod ad Insuorum ditiones occupandas aspirarent , cum id tantum constanter cupere semper significaverint , ut Mediolano Franciscus Sfortia restitueretur ; id vero summa prudentia , ac ratione , ne potentiores finitimos experiri cogerentur , fecisse : demum cum in Flandros , atque Atrebatenses nullum Regi jus esset , ea in quaestionem adduci , aut jurisconsultorum sententiae subjici non oportere : minime autem vereri Christianos Principes bellicos apparatus , in quos tam acriter incumberet ; immo potius arbitrari , cum omnia ad Chariadenum debellandum comparentur , non regnorum desiderio , & cupidine , sed conservandae , atque amplificandae christianae religionis studio se æstare : satis provinciarum , ac regnorum parere sibi : nemini a suis viribus pertimescendum ; id pluribus argumentis compertum , clarius in dies aperturum : nulla alia re adductum Italicos Principes ad novum pro illius defensione foedus percutiendum sollicitasse , nisi ut , omnibus dissensionum causis ablatis , quisque suis contentus , firmior tranquillitas in ea provincia servaretur , qua christiana religio potissimum inniteretur . Hæc inter Cæsarem , ac Regem variis agitata sermonibus in speciem publicæ pacis ostentabantur ; verum acerrima æmulatione gliscente , animos vehemens gloriae cupido , regnandique infida societas acrioribus stimulis incitabant ; ut dum Cæsar instruendis triremibus , omnisque generis navigiis sedulus operam intendit , Franciscus quoque tota Gallia milites conscriberet , Massiliensem classem auget , atque eodem tempore , dum Cæsaris Africana expeditio per omnium ora circumferretur , bel-

lum

*Francisci
Regis bellici
apparatus.*

1535 lum in Italiam moturum Galliae Regem percrebresceret. Inde Antonius Leva Infubrum oppida munire; Ticinum, fatalem Gallici belli urbem, validioribus propugnaculis cingere, ut Gallorum in Italiam ingredientium impetum sustinere, ac remorari posset.

*Guido Ubal-
dus, Urbini
Dux, a Pö-
tifice exco-
municatus.*

Atque sub id tempus Paulus Pontifex, non absque multorum admiratione (ut sunt hominum, ac praecipue summorum Principum ingenia mutationi obnoxia) ab instituto pacis proposito pene deflexit, ex Camertium ditione occasionem rerum Italicarum novandarum nactus; cum pontificio interregno Guidoni Ubaldo, Francisci Mariae Urbinatis Ducis filio, Julia Varana, unica Joannis Mariae, Camertium Ducis nata, atque heres, nupsisset; & nuntio de pontificatu Pauli accepto, statim veritus, ne id minime gratum Pontifici esset, urbem cum militibus ingressus, civibus sacramento adactis, Camertium Ducis insignia, ac titulos suscepisset. Id primum Pontifex non admodum graviter ferre; mox aut aliorum instinctu, aut insita quadam domesticæ fortunæ amplificandæ cupiditate tactus, minime ferendum dicitare, Urbini Ducem ditionem illam armis occupasse, quam, mascula stirpe extincta, uti Ecclesiae feudi jure spectantem, ad se pertinere arbitraretur. Catharinam matrem, Juliam, & Guidonem Ubaldum in jus vocatos, licet suos procuratores Roman misissent, in eos, uti absentes, excommunicationis spicula intorsit; atque Camertium ducatu privatos pronunciavit. Inde obsidione ad deditioem urbem compellendam ratus, Joannem Baptistam Sabellium cum valida peditum, atque equitum manu, ad intercludenda itinera, & comneatus impediendos misit. Guido Ubaldus e Piceno frumenta, quæque ad victum necessaria forent; vi sibi patefacto itinere, importanda curavit. Hæc belli haud obscura initia Senatui mirum in modum molesta erant; tum quod exigua e flamma ingentia nonnunquam incendia urbes, ac provincias consumptura, suborirentur; tum quod in Reipublicæ clientela Urbinas esset, quem ob egregie pro Republica gesta maxima cuncti benevolentia prosequerentur. Itaque ut Pontificis animum flecterent, atque a belli consiliis ad pacem deducerent, summopere Veneti nitebantur, ut jure disceptaretur, Francisco Maria, Guidonis Ubaldi patre, flagitante. Ve-

*Joannes
Baptista
Sabellius
ad Camer-
tium urbem
obsidendam
missus.*

rum Paulus neque ratione permoveri, neque precibus suaderi poterat, quin bello decernendum existimaret; quasi reliquis quoque reipublicæ christianæ jactatæ casibus id unum deesset, ut rursus in Italiæ visceribus bellum conciperetur. Quæ nuper accidissent, per Marcum Antonium Contarenum legatum Senatus Cæsari significat: suadet, ut nascenti malo occurrat, neu Italicam pacem, cujus studiosissimus semper fuerat, levi de causa turbari pateretur. Cæsaris auctoritate, atque officii adductus Pontifex nonnihil pristini ardoris remisit; cum præsertim qui Duci, ac Venetis apud Pontificem favebant, operæ pretium minime esse dicerent, exigua, ac tantula re otium, tranquillitatemque Italiæ corrumpere, cujus servandæ, vel ad gloriam propagandam, vel ad majestatem retinendam potiores Pontificis partes essent: egregias ad domestica comoda, atque ornamenta occasiones non defuturas: Petro Aloysio filio Piceni urbem, aut ditionem aliquam tradi posse; Venetis Ravennam, ac Cerviam restitui, ut illorum viribus, atque auctoritate firmiter niteretur; eos hoc beneficio devinctos imperium illius, atque opes haud parvis incrementis sustentaturos. Inde majorum rerum spe illectus Pontifex bellum confilia immature suscepta abiecit, atque in Veneti Senatus gratiam, ut in aliud tempus de Camertium controversiis disceptaretur, assensus est.

*Venetorum
cum Cæsare
officia ob
Camertium
negotium.*

Ceterum quæ Cæsar hoc anno ingenti studio moliebatur, classis ducentorum navigiorum numero insignis, Italorum, Germanorum, atque Hispanorum militum, quæ in Europæ provinciis scribebantur nomina, ab aliis omnibus aversos huc cunctorum animos obverterant. In Africam hoc apparatu proficisci Cæsar ad Tunetum expugnandum decreverat, ut Charriadeni nimium insolescentes spiritus frangeret, superbumque illius archipiratæ fastum, qui Neapolitano regno minabatur, obtunderet; in id præcipue Hispanorum precibus, ac flagitationibus incensus, qui objecta Hispaniæ litora jam tum sibi infaulta ob assiduas piratarum excursiones sentiebant. Gloriæ quoque generosus impetus addebatur, quod dignum imperatoria majestâte censeret, illorum minime preces aspernari, atque abjicere, qui per fugium suis perturbatis, atque afflictis rebus in illius potentia, ac viribus sibi tutum censerent; egregium-
que

*Cæsaris de
expeditione
Tunetana
decretum.*

1535

*Fœderis Bo-
nonienfis
confirmatio.*

que se facinus editurum arbitraretur, si Muleassem regno extorrem, supplices ad se manus tendentem exciperet, atque in regio folio, a quo nuper pulsus fuerat, collocaret; militaris virtutis, atque imperatoriæ clementiæ haud dubia decora inde relaturus. Harum rerum consilia, intimosque sensus per Lopem Soriam legatum Senatui significavit: his addidit, propensum in Rempublicam Venetam suum extare studium, quam summo honoris, atque existimationis gradu haberet, ejusdemque amicitiae studiosissimus esset. Quæ cum libenter a Patri- bus exciperentur, quod antea de instaurando Bononiensi fœdere polliciti fuerant, præstitere, iisdemque conditionibus, quæ anni M. D. XXIX. tabulis continebantur, denuo confirmatum est.

*Joannis
Foresti,
Galliæ Re-
gis legati
apud Tur-
cas, officia
contra Ve-
netos.*

At Byzantii de ingenti Cæsaris navali apparatu nuntiis acceptis, Suleimano in Persidem profecto, varia non modo in vulgus, sed etiam inter purpuratos jactabantur; cum nondum quo belli faces admovendæ forent, promulgatum esset. Nec cessabat Joannes Forestus, Francisci Regis legatus, quod Veneti Cæsaris fœderati essent, multa in illos in sermonibus apud primores serere; illos nempe Imperatorem assidue hortari, ac suadere, ut arma infueto numero, ac robore comparata, in Græciæ regiones, quæ in Suleimani potestate essent, converteret: dum Rex contra Patres per legatum, ut ab Imperatore sibi caverent, admoneret; tot undique conquistas, ac congestas maritimas vires suspectas haberent; amplissimo Galliæ regno, uti illis e Reipublicæ dignitate, & utilitate videretur, uterentur. Neque vero conjectura assequi difficile erat, hæc eo tendere, ut Respublica inter duos potentissimos Principes media, quæ justo temperamento pacem tueretur, vel in unius, vel in alterius offensam incurreret, atque haud ambiguo bello implicata Francisci Regis vel auctoritatem ad placandos barbaræ gentis animos, vel copiarum, ac virium præsidium ad Cæsaris conatus repellendos imploraret. Patres solidam prudentiam edocti, altiori pectore exceptos Principum astus recondere soliti, de perbenigno in Rempublicam studio Regi gratias agere; de iis, quæ a Gallico legato Byzantii falso dicebantur, conqueri. Ille culpam in legatum rejicere, licet multa cum Turca, ultro citroque legatis commeantibus,

agi-

agitare cœpisset, ut barbaræ gentis ope, atque auxiliis nimium crescentem Caroli potentiam coerceret, quæ, Suleimano e Perfide regresso, maturata exitialium, ac funestiarum cladum semina Christianis fuere.

1535

Interea omnibus in Africanam expeditionem comparatis, comitatibus in naves distributis, totoque exercitu, ut condescenderet, iussu, Cæsar, primoribus Hispaniæ, atque Principe Lusitaniæ, qui eo cum octoginta navibus venerat, comitantibus, Barchinone solvit. Nullam vel ea, vel superioribus tempestatibus classem aut navigiorum numero, aut bellicorum instrumentorum apparatu, & copia, militum nobilitate, virtute, robore magis insignem visam fuisse memorabatur; cum universa trecentis, atque amplius triremibus, ac navibus constaret; quadraginta in ea militum millia numerarentur. Cunctorum Europæ Principum arrectis animis, quisnam exitus tanta mortalium expectatione suscepti a Cæsare egregii conatus foret. Dum tota Italia Summi Pontificis edicto supplicationes haberentur, ut Christianorum votis, noxarum expiatione, innumerisque pietatis officiis placatum Divinum numen aspiraret, universo confluyente populo, per triduum Venetiis concelebrata fuere. Marcus Antonius Contarenus, apud Cæsarem legatus, in Africam cum eo proficisci iussus. Classis Barchinone discedens, in Magonis minoris insulæ Balearis portum cursum tenuit; mox in Sardiniam ad urbem Caralim pervenit, atque inde in Africam trajecit, ac in Uticæ portum, quem navitæ *Farinam* vocant, universa illata est. Ab Utica Carthaginis promontorium, totumque ejus regionis litus, quam *Martiam* vocant, superbæ quondam urbis ruinis percelebre, circumvecta, militibus in terram expositis, cum universo exercitu Cæsar Guletam circumfedit, ut, ea expugnata, facilior ad Tunetum oppugnandum aditus foret. Namque Guletæ is situs est, ut lateritia turris nonnullis cincta propugnaculis, iis faucibus immineat, per quas sinus Carthaginensis, mare ad australe litus allidens, in stagnum sese insinuat, quod duodecim millia passuum extentum parvis navigiis ad Tunetum iter vadis præbeat, quæ adeo depressa, atque humilia sunt, ut nisi medio, coque profundiori alveo tranari queant. Guletam Ahenobarbus haud exiguo tormentorum numero instru-

*Lusitaniæ
Princeps
cum classe
ad Cæsaris
auxilium.*

*Supplicationes
ob Africanam
expeditionem.*

1535 struxerat, ut classē, quam intra stagnum collocaverat, ab hostibus protegeret. Pugnatum utrinque per aliquot dies acriter, cum tandem ad idus julias Cæsar tormentorum muralium omnem apparatus adhiberi imperat. Andreas Auria a mari verberandæ munitionis negotium suscepit, tantaque machinarum vi ab aurora usque ad meridiem petita, & quassata est, ut terribili impetu turris prostrata penitus solo æquata fuerit, ac munitiones disjectæ gradum militibus ad ascensum patefacerent; qui omnis generis tela, & missiles ignes tenaci flamma armis adhærentes, quæ a Turcis in subeuntes conjiciebantur, nihil morati, aut territi, summa animorum, ac corporum contentione in arcem irrupere. Barbari consternati, & perculsi, dum fuga salutem quærunt, complures cæsi, multi in stagnum detrusi periere; tormenta omnia, totaque Chariadēni classis ad quinquaginta partim triremes, partim biremes, quæ intra stagni fauces subducta fuerat, nullo obsistente, in Hispanorum potestatem concessit. Guletæ mille, atque amplius, Hispanorum præsidio imposito, iter Cæsar ad Tunctum intendit.

Guletæ & Abenobarbi classis in Cæsaris potestatem perveniunt.

Chariadēni & Africanorum profugatio.

Chariadēni crudele de captivis consilium.

Captivi in libertatem se vindicant, & Tunctanam arcem occupant.

Ahenobarbus immensas barbarorum copias, quæ supra centum millia hominum fuisse feruntur, in acie produxit, adversus quos acri adeo impetu Christiani sese intulere, ut excipere, ac sustinere irruentes barbari nequiverint; sed in fugam præcipites versi, tormentis relictis, ingentem stragem subierint, Chariadēno doloris, atque iræ aculeis fremente, & cum suis ut Tunctum se reciperet, citato cursu adnitente. Ibi multa Christianorum millia, qui miserrima captivitate detinebantur, tormentario pulvere circumposito, in carcere concremare statuerat, nisi barbari pectus mitior insignis piratæ sententia ab immani scelere revocasset. Cujus crudelis consilii fama cum in carcerem penetrasset, duo ex ejus libertis pietate adducti, carcere patefacto, ad disjiciendas, ac frangendas catenas instrumenta afflictiis præbuere; qui statim ad libertatem anhelantes, vinculis disruptis, nudi, saxi, aliisque generis missilibus conceptis, in Turcas insiliunt: arcem Turcæ deserunt; captivi, nonnullis cæsis, repente occupant; commeatum, arma, condites regios thesauros intercipiunt; ex summa arce vexillum onerant, ut Cæsari, atque exercitui factum significant.

Cha-

Chariadenus supplex Christianos orat, ut ipsum intro cum suis recipiant, præmia libertatis pollicetur: illi, faxis, ac telis in eum congestis, summovent, & repellunt. Is, rebus perditis, ac deploratis, cum septem Turcarum millibus turpiter fugiens, Hipponam se recepit. Arx statim in potestatem Cæsaris redigitur: cum Christiani nuper e servitute erepti, ingenti lætitia perfusi, Cæsareanos exciperent, milites ex arce in urbem irrumpentes, prædabundi cuncta diripiunt, ferro, flammis passim nulli neque ætati, neque sexui parcentes debacchantur, donec, pœna capitis proposita, Cæsar furentium militum rabiem, atque libidinem compesceret: Christianis barbarorum servitute oppressis libertate restituta.

1535

*Chariade-
nus Hipponam se recipit.*

Tunetum a Cæsare captum.

Inter hæc ad Cæsaris exercitum Muleassies venit, dextramque deosculatus, patrio more in substrato tapete cruribus collectis, insidens, supplex restitui sibi paternum regnum imperatoria munificentia a Carolo petiit. Qui victor regia, atque infueta liberalitate Muleassiem complexus, illum Tunetano regno donavit, iis adjectis conditionibus, ut honorarii loco singulis annis sex Numidas equas, duodecim falcones penderet, atque in mille Hispanorum peditum præsidium, quo Guletam tueretur, duodecim aureorum millia erogaret. Chariadenus cum Hipponam incolumis pervenisset, quatuordecim triremibus egregie instructis, Algerium se contulit; deinde e magnis ereptus periculis, Byzantium profectus est; obviusque Suleimano e Perside cum exercitu redeunti factus, quamvis devictus, amissa classe, regno exutus, præterita gesta infami nota fœdasset, tamen humaniter a Rege exceptus, qui ingenium hominis, atque implacabile illius in Christianos odium noverat, maritimis rebus cum summo honore præfectus est. His rebus gestis, Cæsar cum tota classe ex Africa solvens in Siciliam tendit, multosque dies Panormi, ac Messanæ commoratus, populorum plausu, ac lætitia ingenti exceptus, omnibus fere navigiis dimissis, soluto exercitu, duobus tantum Germanorum millibus ad sui custodiam retentis; inde Neapolim pervenit. Ibi triumphali pompa invecus est, ac regiis honoribus excultus; in omne liberalitatis genus effusa civitate, ut hastiludiis, choreis, scenis, atque spectaculis plures dies absumerentur, & eo majore, ac impensiore cura,

Cæsar Muleassiem Tuneti Regem instituit.

*Chariade-
nus a Suleimano benignè excipitur.*

Cæsar in Siciliam & Neapolim proficiscitur.

1535
*Margaretæ
 Caroli filia
 cum Ale-
 xandro Me-
 diceo nu-
 ptia.*

*Veneti lega-
 ti ad Cæsa-
 rem.*

quod Neapolitani hæcenus Imperatoris præsentia caruissent. Huc quoque accesserat, quod eodem tempore Margaretæ, nothæ Caroli filia, cum Alexandro Mediceo, Florentiæ Duce, nuptiæ celebrarentur; cum, extorrum Florentinorum civium, ac præcipue Rodulphi Cardinalis pollicitis rejectis, id Clementis manibus Cæsar præstaret, quod olim Barchinone connubium filia, nepotisque pepigerat. Neapolim multi Reguli, ac Principum oratores, ut partum ex Cæsaris victoria gaudium testarentur, confluxere. Veneti quatuor legatos mittere, Marcum Foscarum, Joannem Delphinum, Vincentium Grimanum, Thomam Contarenum: hi Senatus nomine prosperos successus, Africae urbes, atque oppida capta gratulati sunt; idque eo accuratius fecere, quod multa vel ab otiosis, vel a malevolis hominibus in vulgus spargerentur: nimia potentia Cæsaris incrementa suspecta Patribus esse, fortunaque illius, ac felicitate, tanquam ceteris formidolosa, subtristi quadam cogitatione defixis animis hære: quæ Senatui admodum molesta erant, ut Cæsarem, quo cum nuper fœdus percusserat, his vocibus commoveri posse vereretur. Cur enim illius potentia inviderent, quem æquare Suleimani potentissimi Principis vires, christianæ reipublicæ ac Venetis conduceret? quorum insulae ac regna prope in imperii Ottomanici faucibus essent? Aut quid in Africam, longe a Venetis ditioribus remotam regionem, victricibus Cæsaris vexillis illatis, damni illorum rebus accidere poterat? cum præsertim in iis locis piratæ, qui totum Mediterraneum, atque Adriaticum mare prædabundi excurrerent, maritimaque commercia interciperent, exitus inde, atque receptus tutos haberent. His, si qua in nonnullorum animis suspicio orta foret, diluere; ac discutere Senatus conabatur.

Verum dum felici Africanæ expeditionis eventu fracta Charriadeni superbia, contusæ Turcarum maritimæ vires, ad majora multo aditum patefacere viderentur; recens dissensionum, ac bellorum seges oborta, multis malis laborantem rempublicam christianam vexavit, atque afflixit. Nam Franciscus Sfortia, cujus sobole spes Italicae pacis diu conservandæ, veluti firmamento, nitebatur, oculorum morbo, mox feбри correptus; utpote qui imbecillo admodum corpore esset, diutinaque vi mor-

bi confectus, nullis superstitibus masculis, kalen. novembris ex humanis excessit; Viglevano cum decem aureorum millium proventu uxori ex testamento relicto. Eo defuncto, a Senatu Mediolanensi Insubrum gubernacula Antonio Levæ delata sunt, cunctaque Christiernæ viduæ nomine administrabantur, donec Cæsar de Ducis obitu certior factus, quænam sua esset voluntas significaret. Perculit Sfortiæ obitus vehementer Italos Principes, ac Venetos præcipue, quod susceptos antea labores, atque immensos prope sumptus irritos fuisse, frustra per tot annos armis certatum, ut Italus Princeps in imperio Mediolanensi retineretur, animadverterent; ac tum animo præsentire videbantur, quanta inde rerum omnium perturbatio, quot clades luctuosæ consequuturae essent; neque enim Italici generis, ad quem hereditario jure Insubrum ditiones pervenirent, Princeps erat ullus. Joannes Paulus Sfortia, Francisci defuncti haud ex legitimis nuptiis frater, Insubrum imperium jure sibi vindicare videbatur, quod tabulis, quibus a Maximiliano Imperatore patri illius tituli, atque insignia Mediolanensis imperii concessa fuerant, contineretur, ut, legitimis masculis vita functis, illegitimi quoque succederent. Atque ei non modo jurisconsultorum responsa favebant, sed Mediolanenses Sfortianæ familiæ addicti instaurari in eo pristinum suorum Principum decus summis votis exoptabant. Verum has surgentes spes Joannis Pauli obitus corruptit. Ad Cæsarem enim proficiscens, Florentiæ inter prandendum repentina morte correptus nonis decembris interiit.

Cæsar, fato Franciscum Sfortiam concessisse, Neapoli nuntio accepto, magnam inde capere molestiam præsetulit. Viduam neptem ad se proficisci jussam, omnibus grati animi significationibus excepit. Senatui nihil magis curæ erat, quam ut Italiæ pax retineretur, neque ex Sfortiæ obitu novandarum rerum causæ insurgerent; id vero eo potissimum obtineri, Insubribus Duce dato, arbitrabatur: sæpius Cæsarem ad pacem Italiæ conservandam hortabatur: Principem titulis, atque insignibus Mediolanensis imperii decoraret, qui præsentis rerum status studiosus, nihil communi otio, ac tranquillitati adversum appeteret. Carolus nihil magis cupere, quam Italis Principibus, ac Venetis præsertim gratificari; quid

1535

Francisci Sfortiæ obitus.

Antonio Levæ Mediolanensium administratio delata.

Joannis Pauli Sfortiæ in Mediolanensem ducatum jura.

Joannis Pauli Sfortiæ obitus.

Venetis Cæsarem ad Ducem Mediolanensem institutum hortatur.

1535 e re communi fore existimarent , libere enunciarent . Patres multa , ne quem sigillatim nominarent , permovebant , cum neque satis perspectam Cæsaris voluntatem haberent , neque immatura cujuscumque nuncupatione in aliorum Principum vellent offensam incurrere ; cum Franciscus Galliarum Rex priscum in Insubres jus a Valentina Vicecomite deductum repeteret ; atque inde haud obscura bellorum initia eruptura inspicerent , quorum fama cum in dies majora incrementa fumeret : licet Cæsar cunctationibus Italos distineret , neque adeo facile præpotens in Gallia Cisalpina imperium abjecturum constans fere omnium esset sententia . Attamen petenti , ut jampridem Clementis obitu instauratum fœdus Bononiense , denuo , defuncto Sfortia , renovaretur , Veneti adfensere , atque iisdem conditionibus percussere , Paulo Pontifici , ac Mediolanensium futuro Duci se adjungendi facultate concessa ; Pontifice de Venetis conquerente , quod Neapoli rem ad exitum perduxissent , quæ in adventum Cæsaris Romæ , se ipso quoque præsentem , tractanda fuerat .

*Fœdus inter
Cæsarem ac
Venetos cõ-
firmatum*

Interea Franciscus Galliarum Rex veteri , neque ullis eventibus intermisso Mediolanensis imperii potiundi desiderio , arma movendi occasiones querere ; lustrare copias ; undique socios , atque amicos sibi asciscere non desinebat . Venetorum quoque animos sollicitare , ut vel priscae cum Gallorum gente amicitiae memores , vel ingentibus præmiis , ac pollicitationibus illecti , veteris societatis jura innovarent ; atque ob eam causam Biovium , virum sibi intimum , ut Senatus mentem exploraret , Venetias miserat . Senatus consulto Regi ob illius propensam in Rempublicam voluntatem gratiae actæ : ceterum amantem pacis Rempublicam , præteritisque bellis adhuc pressam , & afflictam , in novos turbines se conjicere non posse ; ea præsertim tempestate , qua Christianorum Principum saluberrimo concordiae vinculo animi jungendi forent , ut communibus consiliis , ac viribus hæc nimium in christianæ reipublicæ perniciem , ac pestem sese effidentes prosternerentur . Verum Franciscum nulla impedimenta a concepta de imperio Mediolanensi sententia remorari poterant . Id ut

*Franciscus
Rex Biovium
ad Venetos
mittit -*

rutius faceret , in Carolum Sabaudia Ducem primos belli impetus vertere statuit , ut per illius fines expeditum sibi in Italiam iter pararet ; in quem complures inferendi belli causas præferebat : atque in primis quod Niceam , & Herculis Monœci portum , a Gallorum Regibus certa pecunia Ducibus oppignerata , flagitanti , ac persoluta pecunia redimere contententi restituere nolisset . Huc accesserat infensus in eum animus , qui licet Francisco avunculus esset , uxoris tamen Lusitanæ , quæ Joannis Regis , atque Isabellæ Caroli uxoris germana soror erat , illecebris depravatus , assiduisque fatigatus precibus , ab auctoritate , ac nutu Cæsaris totus pendeat . Itaque cum ad bellum omnia composuisset ,

1535
Franciscus
Rex in Sa-
baudia Du-
cem infen-
sus .

M. D. XXXVI.

A Nni proximi initio Philippus Sciabottus , *Admirallus* , ut vocant , Dux a Rege declaratus , Transalpinis oppidis quæ ad Allobrogum fines pertinent , nullo negotio potitus , Alpes transgressus , nonnulla Subalpinæ regionis oppida , Taurinum nempe , Fossanum , Pinarolum , & Cherium occupavit ; ac nisi , eductis Mediolano copiis , Antonius Leva cuncta diripientibus , ac vastantibus Gallis obstitisset , Vercellæ quoque , atque potior Subalpinæ ditionis pars in Regis potestatem pervenisset . Cæsar his rebus permotus , de bello adversus Gallos gerendo maturius consulere cœpit ; ingenti cura delectus equitum , & peditum in Germania haberi iussit ; ne ullam in partem Helvetii penderent , sed tantum belli spectatores essent , curabat . A Maria sorore , quæ Belgio præerat , ad copias e Germania evocandas , Belgarumque , & Sequanorum equites instruendos , quantas maxime pecunias præstare posset , flagitabat . Nam duplici præpotenti exercitu ætatis initio se in Gallias irrumpere velle crebris , iisdemque certis sermonibus usurpabat ; hisque de rebus , Venetias Roderico Davalo misso , Senatam certiozem fecerat , petieratque , ut copias , quibus ex fœdere nuper icto ad Mediolanense imperium defendendum obstrictus erat , in promptu haberet . Itaque ut sex peditum millium delectus Antonii Tifernatis , bellicarum machinarum præfecti , Babonis Naldi ducis , aliorumque ductorum habere-

1536
Philippus
Sciabottus
Allobrogum
fines inva-
dit .

Cæsaris bel-
lici appa-
tus in Gal-
los .

Rodericus
Davalus a
Cæsare Ve-
netias mis-
sus .
Venetorum
decreta de
militum de-
lectibus .

1536

Urbinas Venetias evocatur.

Cæsar, in Cardinali Collegio de Francisco Rege conqueritur.

tur, Senatus jussit: his quingenti levioris armaturæ milites adjecti; atque ut in Brixienfium finibus ad Afulam oppidum convenirent, mandatum est; ut Ollio trajecto, Cremonæ urbi, cujus propugnandæ munus Venetis obtigerat, præsto essent: atque ob id Feltrius imperator e suis ditionibus Venetias evocatus est, ut quamprimum adventum in castra maturaret. Sed ob Joannis Lotharingi Cardinalis adventum, de quo mox dicitur, cum Sciabottus a belli cogitationibus, atque victoriæ, quam manibus tenebat, cursu ad pacis spem sese convertisset, primosque Gallorum impetus inhibuisset, restincto animorum ardore, languente militum solertia, substitisset, copiæ a Venetis coactæ ad propensum illorum in Cæsarem animum, constantemque ad foederis conditiones servandas voluntatem tantummodo valere.

Cæsar, Franciscum Regem ad singulare certamen provocare se vellet afferit.

Appetente vere, Cæsar Neapoli discedens, nonis aprilis Romam ingressus, ac quatrimum in urbe commoratus, in Cardinalium Collegio, in quo Paulus Pontifex solemnî ritu amictus aderat, gravissimam orationem habuit: multa vetera, atque recentia in Franciscum Galliarum Regem exaggerans, quod Caroli Sabaudia avunculi sui oppida in Transalpinis, & Subalpinis regionibus per summam injuriam occupasset, ut inde iter sibi ad Insubres invadendos tutum sterneret, quos, ni ipse ultro concederet, armis petiturus videretur: verum neque postulanti concessurum, neque passurum, ut Sabaudia Dux suis ditionibus exutus, diutius ipsius vires ad certissimam illi opem ferendam exposceret. Hæc, atque alia adeo concitate, atque ex ardenti pectore verbis erumpentibus protulit, ut adderet, nolentem se ad bellum rapi, quo innocentes populi irarum, atque Principum indignati animi immeritas pœnas daturi essent: ad singulare certamen Franciscum provocare velle, ut illorum controversiæ una eademque acri dimicatione definiretur. Tum vero Pontifex ad clementiam Cæsaris fervidam mentem quamlenissimis verbis revocare contendit: neque enim ignarus quorsum acerrima hæc summorum Principum dissidia processura essent, ut aliqua concordia ratio iniretur, summopere laboraverat, atque ut Joannem Lotharingia Cardinalem Romam ea de causa mitteret, a Rege petierat. Is cum amplissimis de pace incunda

man-

mandatis, trajectis Alpibus, Taurinum profectus, Admirallo, ne ulterius arma proferret, suaserat, spe haud modica exorta, ut inter armorum strepitus pax eo lætior, quo minus expectata effulgeret: in id quoque adnitentibus Venetis, qui summovere bellorum incendia ab Italia cupiebant. Neque Cæsar a pacis studiis averfus omnino videbatur, cum Carolo Engolismensi Duci Mediolanense imperium beneficiario jure se traditurum significaret. At ea res, petente Rege, ut Henrico Aurelianensi Duci concederetur, ad exitum perducere non potuit: id apertis verbis Cæsare pernegante, ne Catharinæ Medicæ uxoris obtentu, Mediolanensi dominatu auctus, Hetruriæ quoque, atque Urbinatum ditionibus nova semper meditantem animum adjiceret. Itaque ostentatæ parumper concordia conditionibus abjectis, Cæsar Roma discedens, per Hetruriam iter arripiens, lustratis nobilioribus illius provinciæ urbibus, tandem Apennino trajecto, ad Aftam urbem contendit. Ibi Foffanum ab Antonio Leva expugnatum fuisse, Franciscum Salaffiorum Ducem a Gallo deficientem ad suas partes traductum invenit: summaque virtute, ac militari scientia clarissimos quosque duces ad se vocatos, in quibus eminebant Hernandus Toletanus Albanus Dux, Alphonsus Davalus Vastius Marchio, Ferdinandus Gonzaga, de bello administrando consilia inire coepit. Nam prospero rerum initio accensus jam omnino sibi Gallias invadendas statuerat, exploratam, & plane certam victoriam sibi pollicitus, si Regem nihil hostile in suo regno metuentem, adhuc imparatum aggredieretur; qui Helvetiorum auxiliis destitutus, & Belgas in suos fines irrupturos pertimescens, minime in aciem descensurus, ut justo Marte confugeret, videbatur.

Cæsar itaque per maritimas Alpes, ac Tendanos colles cum copiis Provinciæ fines ingressus, a Savonæ portu Andrea Auria cum classe subsequente, primo impetu Antipolim urbem ultra Varum annem cepit, ac diripuit. Mox nonnullis oppidis deditione in potestatem receptis, ad Aquas Sextias cum exercitu confedit, pendens animi quonam potissimum, an ad Massiliam, vel potius ad Arelatum oppugnandum arma converteret; & in ancipiti consilio cum haud paucos dies commo-

Cæsaris propositio de Mediolanensi ducatus Engolismensi Duci tradendo.

Foffanum a Leva expugnatum. Salaffiorum Dux ad partes Cæsario accedit.

Cæsar in Provinciâ bellum inferit. Antipolis a Cæsare capta & diruta.

1536

Franciscus Rex Lugduni vires contrahit.

Gallicarum partium milites in Mirandulano.

Morborum vis in Caesaris castris.

Caesar Genuam regressus dicitur.

Antonii Leva obitus.

Caesar Fulgosius a Venetis exilio damnatus.

Veneti oratores ad Caesarem.

Petrus Gonzalus Mendozza, Caesaris orator ad Venetos.

Caesaris variae propositiones de Mediolanensi ducatu considerando.

ratus esset, præclaræ gerendarum rerum occasiones effluxere. Nam Rex, qui repentino Cæsaris adventu commotus ea, quæ ad bellum necessaria forent, minime expedire potuerat, interea colligendi vires opportunitatem nactus, Lugdunum se contulerat; Germanorum, & Helvetiorum magnis coactis copiis, non modo ad sustinendos Cæsareanorum impetus, verum etiam ad bellum inferendum se comparaverat; ac Italicorum ducum ope, qui Mirandulana in ditione magnam militum manum coegerant, novos motus Genuæ moliebatur. Copiæ Cæsaris, quæ ad Aquas Sextias castrametabantur, multis incommodis vexari, ac fame laborare cœperunt, cui cum gravitas cæli accederet, & per militum vulgus morbi grassarentur, ita ut passim ob frequentia funera castra exhaurirentur, fummis undique difficultatibus circumseptus, de invadenda Gallia consilia abjicere coactus, conatu Gallico frustratus, Genuam reversus est; cum Antonius Leva, paci semper adversus, turbidorumque consiliorum auctor, supremum in Gallia diem obiisset. Per eos dies Cæsar Fulgosius, qui tunc Veronæ cum ala leviorum equitum morabatur, cum Senatus injussu ad Gallicas partes fovendas Genuam contendisset, militari stipendio, ac dignitate exutus, perpetuo exilio a Senatu damnatus est, Francisco Galliarum Rege de Venetis plurimum conquerente, quod illius consiliis, & conatibus adversarentur. Cæsari Genuam adventanti quatuor oratores missi, Nicolaus Theupolus, Marcus Antonius Venerius, Marcus Antonius Cornelius, Antonius Capellius.

Atque iisdem fere diebus Cæsar Petrum Gonzalum Mendozzam ad Patres misit, ut de belli eventu, de reditu in Hispaniam certiores faceret, propensumque ad pacem cum Gallo ineundam animum significaret: Regi trimestre spatium ad deliberandum statuisse, an Mediolanensi imperio Engolismensem Ducem, Christierna ex Francisco Sfortia vidua uxore accepta, præfici vellet; ni oblatam conditionem reciperet, Ludovicum Lusitaniæ Principem, aut Emanuelem Caroli Sabaudia Ducis filium Insubrum titulis decoraturum. Ea in re Senatus sententiam exquirere, & ad strictiora fœdera Italicorum Principum flagitare, ut Italiae pax, ac tranquillitas nullo hostium conatu labefactari, aut interturbari posset. Senatus

a Me-

Mediolanensi Duce nuncupando abstinebat; novo se adstringi foedere, Bononiensi excepto, nolebat. Pontifex licet a Senatu de Cæsaris consiliis, & quantis undique periculis Christianæ res jactarentur, admoneretur; attamen ob Camertium negotium denuo susceptum minime parem ad tantam rem conficiendam ardorem afferebat; quamvis Ascanio Columnæ Cæsaris Genua discedens Italicarum rerum negotia demandasset, cum medium inter Carolum, ac Franciscum Paulus se futurum ostenderet. Itaque Senatus acriori cura angebatur, quod superioribus nova, atque acerbiora bella suboritura, eodemque præteritorum annorum clades revolvendas animadverteret; cum intestinis dissidiis Ottomanorum quoque virium potentia, ac robur immineret, quos magnas undique copias cogere; classem triremium numero majorem instruere; in Christianos expeditionem moliri, Byzantio nuntiabatur. Dissidentes quoque, ac miserrime de religione certantes, & in se invicem infilientes Principes, ac populi existebant; ut nisi labentibus, & prope ruentibus rebus opportuno aliquo remedio subveniretur, nobilissimas reipublicæ christianæ partes teterrima pestis invasura foret. Quamvis enim Concilium a Pontifice indictum esset, Mantua civitate in id potissimum delecta, multis difficultatibus hoc summum afflictis rebus subsidium præpediebatur, ut Veneti avitæ Catholicæ religionis studio incensi Vicetiam urbem Synodo concelebrandæ tribuerint. Quibus tandem commotus, atque incitatus Pontifex, legatos in Galliam, & Hispaniam mittere statuit. Augustinus Triultius ad Franciscum; Marinus Caracciolus Cardinales ad Cæsarem proficisci jussi; qui de communi inter Christianos Principes concordia; de foedere adversus Turcas iciendo; ac de concelebrando Concilio agerent.

Variis, atque dubiis adeo casibus humanæ res veluti infano ludibrio miscens cuncta fortunæ jactantur, ut nil certum hac incerta mortalium vicissitudine, totque incassum insumptis laboribus videatur, dum illi, penes quos summa rerum potestas est, imperii augendi, ac reliquis dominandi inexplebili adeo cupiditate ducuntur, ut bella e bellis ferendo in populorum perniciem, urbium cladibus, & provinciarum excidiis acerbos calamitatum omnium fructus, nullum tranquillitatis,

nul-

*Cæsaris rerum
Italicarum
negotia A-
scanio Colu-
mna deman-
dat.*

*Concilium
prius Man-
tua postea
Vicetiae in-
dictum.*

*Pontificis
legati ad
Cæsarem &
Galliam Re-
gem.*

1536 nullum otii, ac laborum præmium percipiant. Horum omnium non tam novitate mirandum, quam funestis, atque exitalibus cladibus deflendum ea tempestate spectaculum vesana concitati animi rabie Principes præbuere. Inde referata barbaris hostibus christianæ reipublicæ viscera; illecta, ac vocata ad certum nostrum exitium Turcarum arma; & Respublica Veneta, in qua præter ceteros Principes pacis ingens studium extiterat, eodem cum reliquis turbine rapta, ac disjecta est: & post triginta, atque amplius annos, quibus pace cum Ottomana gente fruebatur, difficile, & periculosum bellum suscepit; cujus initia, & eventus scribenti mihi, ut rei, quæ Patrum nostrorum ætate gesta est, memoriam illustrem, paulo altius nonnulla repetenda sunt, ut belli causæ, ac velati femina accurate inspiciantur.

Defuncto, ut diximus, absque liberis Francisco Sfortia, Insubrum Duce, cum Veneti de Italiæ statu vehementer solliciti essent, a Carolo, qui tunc Neapoli morabatur, petierant, ut ad præsentem Italiæ pacem, statumque retinendum Mediolano Ducem daret. Cæsar nihil Italiæ pace antiquius sibi esse; ea in re Venetæ Reipublicæ, aliisque Italis Principibus gratificari velle certa adseveratione pollicebatur. Inde de instaurando Bononiensi fœdere agere cœperat, quod statim iis conditionibus, quæ Bononiæ pactæ fuerant, renovatum est; in quibus, ut sex peditum millibus ad Ducem, quem Cæsar designasset, defendendum, atque interea dum novum Principem eligeret, ad præsentem Insubrum statum conservandum Respublica obstringeretur. Varie ea de re agitatum est; neque Cæsar, ut Carolum, tertium Francisci Regis natum, Engolismensem Ducem, Insubrum titulo insigniret, alienus videbatur. Verum rebus Italiæ compositis, Hetruria ad suas partes pertracta, Venetis sibi fœdere adjunctis, cum nihil sibi pertimescendum censeret, id secum ipse immobili animi sententia statuerat, ut prædiviti, atque opulenta Insubrum regione, vel ad Italiæ principatum retinendum, vel ad reliquas illius provincias subsidiis connectendas, situ valde opportuna, nullis casibus exueretur; veritus, ne Franciscus, ea parta, Genuensium, & Florentinorum turbatis rebus, sibi aditum ad Neapolitanum regnum invadendum patefaceret: itaque valido cum

cum exercitu Provinciam ingressus, Galliaë regnum adortus fuerat. Quæ res ingenti adeo ira, atque indignatione Francisci Regis animum incenderat, ut nihil, quod ad acerrimum hostem oppugnandum, ac proterendum spectaret, prætermisurus videretur. Venetos sæpius adversus Cæsarem sollicitaverat, haud obscura belli præmia pollicitus, modo amplissimi regni vires, ac socios ostentando, modo, ne potentiaë Cæsaris nimium fiderent, suadendo.

Sed cum eos nuper Cæsari foedere sociatos sibi adjungere non posset, & absque illorum ope Mediolanensi imperio potiri difficile admodum fore animadverteret, rem antea per suos nuntios inchoatam denuo cum Suleimano agere cœpit, ut præpotentis Principis animum, ac vires in Cæsarem concitaret: quo duo potissimum se consequi posse rebatur; alterum, ut Veneti, qui pacem cum Turcis colerent, ne sibi infensum Suleimanum redderent, atque in se ipsos illius arma lacefferent, a Cæsare juvando abstinere; alterum, ut, classe ad diripienda Apuliaë loca emissa, Neapolitani regni incolas magno terrore concuteret, atque Caroli conatus ab Insuorum imperio ad tuendum regnum Neapolitanum averteret. Itaque ad Suleimani mentem flectendam licet Joannes Forestus, ordinarius Regis legatus, omne studium, atque operam adhibuisset, attamen quo vehementius elati Principis animum nova benevolentiaë, atque honoris significatione mulceret, Seraphinum Gozium, Epidauriensem, Byzantium proficisci jussit, qui una cum Foresto nihil, quod ad Suleimani animum Regi conciliandum attineret, prætermisere. Viros, ac potentiam illius mire extollere; peragratas triumphis provincias; devictos populos; remotissimas nationes claudibus afflictas; præferocis, ac victricis gentis impetus vel ad decus augendum, vel ad victoriaë spem maturandam certiori eventu niti non posse, quam si ad nimiam Imperatoris potentiam moderandam, & coercendam, quæ jam cunctis pertimescenda immineret, adhiberentur: haud difficile immensis Suleimani viribus futurum, classe Neapolitanum regnum invadere, parum ad vehementiores bellorum impetus sustinendos instructum; populos superbæ dominationis Hispanorum pertæsos, ac rerum novarum cupidos; facili ex Epiro ad

1536

*Francisci
Regis ad-
versus Cæ-
sarem conf-
lia.*

*Seraphinus
Gozius a
Gallis By-
zantium mis-
sus.*

*Gallorum
cum Sulei-
mano ad-
versus Cæ-
sarè officia.*

Hy-

1536

*Ajax &
Luphibe-
jus Sulei-
manum in
Christianos
incendunt.*

Hydruntem maris trajectu exercitus ad certam prædam ituros. Hæc, atque alia Gallici oratores, ut Suleimani iras in Cæsarem acuerent, differebant; quæ cum ab Ajace, & Luphibeجو, quorum ingens erat auctoritas, exciperentur, insito Christiani nominis odio perciti, in aures, atque animum Regis instillabant, ut præclaro suorum majorum exemplo, qui eximias de Christianis victorias retulissent, arma victricia in eisdem converteret; Albægræcæ, Rhodi, Pannoniæque trophæis nova decora adjiceret; Caroli factum, atque arrogantiam contereret; ad Italiam invadendam invitari ducum consiliis, militaribus vocibus; ac fato prope ipso admonente, trahi; Salentinorum extremam illius regionem, a conspectu Epirotici litoris parvo maris tractu sejunctam, exiguo labore occupari posse; nondum sexaginta annos effluxisse, cum ab avus Mahumetes, Hydrunte capto, universam Italiam summo terrore affecisset; quo tempore, nisi præpropere ereptus fato victus Imperator haud dubiam spem adventantis victoriæ corrupisset, magna ad totius Europæ imperium fundamenta jecisset. His purpuratorum suasionibus Principis animus supra gentis superbiam gloriæ cupiditate incensus, vehementer commovebatur, atque ab Asiatico bello, quod, longo terrarum tractu emenso, per invia, saltuosa, ac deserta loca exercitus ductando, conficiendum erat, ad Europeum se convertit; cum præsertim potentissimum Christianum Regem suam opem adversus Christianorum Imperatorem obnixè petentem, aspernari, regiæ suæ dignitatis, qua supra cunctos mortales inani opinione se tolleret, minime esse censeret. Itaque Gallicis legatis pollicetur, cum primum anni tempus ad militares actiones obeundas se aperuisset, classe, ac terrestribus copiis Byzantio eductis, adversus Cæsarem arma illaturum.

*Suleimani
decretum de
bello Cæsari
inferendo.*

At quoniam complura de Turcarum rebus nobis erunt postea dicenda, admonet hic locus, ut de illorum initiis, institutis, viribus, bellandi genere brevibus nonnulla attingamus. Constans opinio est, Turcas a Scythis, qui nulla stabili fede, nullis oppidis patentes campos vage ac sparsim trans Tanaim amnem incolunt, originem duxisse. Huic rei fidem facit, quod initio Pontum atque Cappadociam ingressi, exinde ad reliquas finitimas regiones transiere: huc accedit vitæ morum-

*Turcarum
origo & in-
crementum.*

que

que similitudo, corporis habitus, & cultus, equitandi, sagittandi que ratio, communis quædam ac patria rei militaris disciplina (quodque omnium maxime argumento esse potest) linguæ ejusdem usus, loquendique cognatio. Hi primum parva manu latronum more, passim excursionibus propinquas regiones deformantes, ignobile nomen fortiti, confluentibus subinde ad prædæ famam multis mortalibus, opportunis quibusdam montibus, claustrisque, unde faciles irruptiones fieri poterant, occupatis, adeo excrevere, ut, auctis viribus, sublatisque animis, æquo Marte adversus finitimos de agrorum possessione decertarent; ac mox sive Græcorum negligentia, sive humanarum rerum fatali quadam lege, vel potius Divino, a quo regna atque imperia de gente ad gentem transferuntur, nutu, adeo celeri cursu ad eximiæ potentiae culmen pervenere, ut Pontum non modo & Cappadociam, verum etiam Galatiam, Bithyniam, Pamphiliam, Pisidiam, utramque Phrygiam, Cilices, Cares, universamque eam Asiam, quæ minor vocatur, usque ad Ioniæ, & Græci maris litora, dum alios alii duces, & varia auspicia per factiones sequuntur, in suam potestatem redegerint. Donec trecentis abhinc circiter annis Ottomanus quidam, neque magni census, neque clari inter suos nominis, gregariorum militum manu collecta, in seditionem versus, grassari passim, vastare, prædabundus excurrere, nec tantum Christianis hostis, verum suæ quoque gentis hominibus infestus, cuncta diripere cepit. Atque ex domestico bello, intestinisque dissidiis occasionem nactus, ascitis undique, qui prædæ, & rapinarum cupiditate, ceterosque opprimendi tetro, & infano desiderio flagrabant, eam brevi auctoritatem, nomenque sibi comparavit, ut oppida aggressus, alia vi caperet, alia deditione subigeret, nonnulla ad metum ceteris incutiendum everteret.

Ottomano vita functo, Orhanes filius successit, qui ausis, dominandique cupiditate patri non inferior, disciplinæ rei militaris gloria eminentior, non modo inchoatum imperium auxit, sed illius latius provehendi fundamenta liberis reliquit. Horum natu major Suleimanus Bassa, dum pater adhuc viveret, * qui atque inter Græcos de successione Imperij disceptaretur, ab altero ex Asia accersitus, cum exercitu primus omnium Hellepontum trajicit, enervatisque dimicantium inter

1536

se viribus, integer fessos, fractosque adoritur; Callipolim oppidum in Cherroneso ad Hellepontis fauces situm occupat. Ex humanis vero sublato duobus mensibus ante patris obitum, Amurathes, alter frater, imperium obtinuit, qui strenue atque prospere in Europa, & in Asia rem gessit, Adrianopolim occupavit, & magnam Thraciæ partem subegit. Cum autem bellum Serviæ Despoti sævum intulisset, copiis ejusdem non semel profligatis, tandem per fraudem in castris cæsus, Bajazetem, & Jacupum filios post se reliquit. Jacupo procerum consiliis interfecto, ne qua inter fratres contentio oriretur, res universa ad Bajazetem rediit, qui brevi Thraciam omnem, Thessaliam, Macedoniam, Phocidem, Bœotiam, Atticam sibi adjecit. Sigismundus, superioris Pannoniæ Rex, ac Imperator, Danubium amnem cum exercitu transgreditur; verum priusquam universis collectis copiis, atque ex ordine militari instructa acie cum hoste manum confereret, tumultuose fusus castra, atque impedimenta relinquere cogitur, acriterque hoste insequente, in fugam conversus, vix, parvo lembo Danubio trajecto, evasit. Exinde instauratis, & confirmatis animis, Turcæ audaciores, efferoresque facti, majora agitare, ac moliri cœperunt: nam Bajazetes Byzantium diuturna adeo, ac difficili obsidione vexavit, ut Calojanes Imperator subsidia a Christianis Principibus imploraturus in Italiam, atque in Galliam proficisceretur; dum interea reliqui cives fame pressi, & subsidiis destituti, acrius undique urgentibus, & circumfrentibus barbaris, de deditioe, nulla spe salutis sibi relicta, cogitarent: quod procul dubio contigisset, nisi Tamerlanes Scytarum Rex, qui torrentis in morem prævalidis stipatus copiis, citato cursu devolvebatur, Bajazetem in Asiam revocasset, collatisque signis, ingenti edita Turcarum exercitus strage, vicisset, victum in potestatem redegisset; in qua captivitate non multo post excessit. Ex filiis Mustaphas unus in acie cecidit, reliqui patris ob calamitatem alii alio fugerunt: tandem, rebus compositis utcumque, Suleimanus primus regnum est adeptus, qui dum res pristinum in statum restituere aggreditur, a Musæ fratre bello petitus post biennium interiit. Musæ postea, cum quadriennium prope exegisset, Mahumetes primus frater bellum intulit, imperioque dejectum ob-

obtruncari jussit. Is virtute non modo, & armis, verum astu, ac technis Turcicas res vehementer auxit; Flaviis, sive Flavis, sic enim appellari volunt Valachi, ferocissimis, & bellicosissimis trans Danubium, Euxinum versus mare, late imperantibus, crebris excursionibus labefactatis, gravia tributa imposuit; Turcarum Regulos nonnullos in Asia vi oppressos ditionibus exiit. Eo extincto, Amurathes secundus patriis fretus opibus, ac viribus, Thessalonicam Græciæ civitatem vi captam, expugnatamque diripuit; Aetoliam, atque Epiri partem occupavit; multa Illyricorum oppida vel deditione, vel armis subegit, devicto ad Varnam Ladislao Sarmatiæ Rege. Summa cum reipublicæ christianæ jactura formidolosior effectus, Corinthiacum isthmum (*Hexamylum* vulgo vocitatum) expugnavit, atque evertit; inde in Peloponneso aditu patefacto, Græcos calamitatum variis generibus afflixit, oppidis captis, ad prædamque militibus expositis, ingenti illis imperata pecunia, pacis leges præscripsit. Mahumetes subinde filius hujus nominis secundus Byzantinam expeditionem diu animo meditatatus, castello prope litus ad Bosphori ostium, mira dissimulatione usus, incredibili celeritate extructo, atque munito, fœderum religione sprete, bellum Græcorum Imperatori terra, marique intulit. Post quartum & quinquagesimum diem, extrema edita pugna, Constantino Paleologo confosso, principibus, optimatibusque viris (qui mos feræ gentis est) miserandum in modum fœde jugulatis, celeberrima totius orbis urbe est potitus.

Exin Turcarum vires ejusmodi incrementa susceperunt, ut Christianis Principibus deinceps metuenda, & formidanda extiterint. Byzantio enim occupato, quo nulla toto terrarum orbe civitas opportuniore loco sita est, magna reliquis Ottomanicæ genti ad gloriam, atque imperium augendum opportunitas accessit. Quemadmodum superius etiam a nobis memoratum est, ut modo si maritimum Turcicarum ditionum ambitum inspicias, ab Illyrici, quos cum Republica habent, finibus in Epirum procurrant; Peloponnesi, & Græciæ litora legendo Byzantium usque, centena millia passuum vicies emenssi perveniant. Inde Euxini maris circumflexu usque ad extremos Europæ fines provehuntur. Eadem maris vastitate usque in Aegyptum ad Nilum amnem, quo Asia ab Africa sejungi-

*Turcarum
imperium,
opes, & vi-
tus.*

1536 tur, extenduntur. Africae vero litora excurrento universum eum tractum, qui usque ad Gaditanum fretum protenditur, paucis quibusdam, quae Hispaniarum Regi parent, exceptis oppidis, Turcae possident, qui sane universus circuitus octogies centena millia passuum complectitur. Neque minori ambitu terrarum, qui a Turcis possidentur, tractus patent; nam licet penitiora Africae non attingant, atque a Lepti Alexandriam versus deserta habitatoribus loca inspiciantur, uberrimi tamen, atque feraces sunt Aegypti agri, imperiique Turcici fines adeo sese efferunt, ut oceanum usque australem pertingant, atque a rubro mari per Adeni, & Gemeni regna ad Euphratem fluvium, atque ad ostia Tigridis in Persicum sinum influentis porrigatur. Latissimos vero ad Tigrim limites cum Persis habent, propius ad Caspium mare accedentibus: exinde Albanis, Colchis, atque aliis nationibus finitimis terminos usque ad Tanaim, qui Asiam ab Europa determinat, protendunt. In Europa vero cis, atque ultra Danubium Turcarum ditio- nes protrahuntur. Pannoniae, Croatiae magnam partem obtinent, Canisiaque his nostris temporibus capta, quatuor die- rum non amplius itinere ab Italia distant.

Tot maris, ac terrae tractus Turcarum Regis parent impe- rio, quod nullis coercitum legibus in subditos exercet, per- que praefectos, qui *Begliebergbi* vocantur, administrat; ii vi- ginti numero, plures modo censentur. Maris praefectus ac- cedit, qui maritimis oris, atque insulis praest. Navalibus, ac pedestribus opibus mirum in modum Turcae pollent: centum ac quinquaginta quinque millia equitum alunt, quorum octo- ginta millia in Europae finibus, sexaginta in Asia continentur, *Spachi* eorum lingua vocitantur; iis agri (*Timaros* dicunt) tribuuntur, ex quorum proventu equos in bellum expeditos sustentare queant; neque ob id quidquam de regiis thesauris decedat; reliquis autem, qui millia quindecim censentur, aere publico stipendia solvuntur. Pedestrium copiarum robur in praetorianis, qui *Fanizzeri* vocantur, militibus situm est; duodecim circiter millium numerum efficiunt; horum forti- tudine, ac bellica virtute ingentia Turcae facinora edidere. Incredibili cura educantur, atque a teneris annis militaribus studiis affueti, corpus laboribus, animum spernendis periculis,

ad præclara quæque audenda promptum, atque expeditum afuetudine nanciscuntur. Præfectum illorum *Agam* dicunt; per varios militiae gradus evecti ingentes divitias, & auctoritatem sibi comparant, ut supremas quandoque dignitates adipiscantur. Ante Byzantium captum nullum Turcis maritimarum rerum studium, nulla disciplina; mox cum ad amplificandum imperium, maritimum quoque robur necessarium esse animadverterent, navalia extruxere, in quibus magnum triremium, atque aliorum navigiorum numerum compingi, & instrui curarunt, quæ ad ea conficienda requiruntur, eorum regionibus abunde suppeditantibus, cum e ponto Euxino incredibilis lignorum copia suppetat. Verum neque præfectorum, nautarumque virtute, neque navigiorum forma, neque remigum, & epibatarum militum usu cum nostris comparandi sunt. Tria porro hominum genera Turcicas ditiones incolunt, Asiam, atque Africam *Musulmani*, idest recte sentientes (ita enim Turcæ vocari volunt) licet in ea Mauri numero præstent. In Europa plerique Christiani sunt, in quos ita sæviunt, ut intoleranda quæque perpeti coacti, prorsus desperati vitam agant, neque bello, aut pace ad ulla publica obeunda officia vocentur, iis tantum adhibitis, quibus stipendia publica conferuntur: quo militiae genere si exuantur, ægre novos delectus, vel supplementum copiarum addere valeant: hoc sane incommodo Christiani Reges, ac Principes eximuntur, cum ex frequentissimis regionibus, ingentique multitudine refertis innumeri, classico concinente, ad stipendia accipienda convolent.

Ceterum, quod magis mirere, illud est: tantam, tamque immensam imperii molem iis hominibus inniti, qui sacrosanctæ christianæ religionis mysteriis a sui ortus primordiis initiati fuere: penes hos arma sunt, ab iis regna, & provinciæ administrantur. Illud enim ex prisca consuetudine inolevit, ut quotannis fere per provincias mittantur, qui adolescentes ex Christianis parentibus prognatos deligant, quos nonnunquam a patrum complexu, matrumque sinu per vim, inaudito crudelitatis exemplo, abstractos, Byzantiumque abductos, illecebris, ac præmiorum proposita spe, ad suæ religionis instituta allicere contendunt; ni obtemperent, sæpe invitos

1536

circumcidunt, atque Christi sacra egerare cogunt. Accidit præterea, ut vel devictis, ac domitis provinciis, vel terra, marique prædabundi excurrentes, multos mortales captivos efficiant: iisdemque artibus tenella ætate ephebos in suam sectam pertrahunt, atque ex iis, qui præclara indole indicia futuræ virtutis præferunt, sæpius Regi dona exhibentur. Ex omni numero selecti, quos vel oris decus, ac pulchritudo, vel membrorum firmitas, atque artuum robur ad certum egregie factorum decus ortos significant, intra septa regia educantur; pro cuiusque virtute in spem amplissimarum dignitatum aluntur, atque ad primum *Visiratum*, qui post Regem summus honos habetur, adspirante fortuna, extolluntur. Qui vero inferioris notæ, cum quintum ac vigesimum annum attigerint, ex iis prætoriani milites, *Fanizzeri* nempe, eliguntur; neque præter hujusmodi hominum genus, alii ad honores, ac stipendia regia admittuntur, licet posterioribus temporibus vel gratia, vel pretio nonnulli ex indigenis Turcis ad militaria munera, atque ad gubernacula provinciarum pervenerint. Sed quemadmodum arma, atque imperitandi ratio penes eos est, qui olim Christi sacramenta susceperant, ita quæ ad sectam, ac leges pertinent, ab iis, qui eorum religionem cum lacte hauserint administrantur. Ex quorum genere templorum, ac fanorum, quas *Meschitas* vocant, ad religionem procurandam rectores, ac æditui deliguntur. Eorum filii cum primum adolescere cœperint, legem, quæ *Alchorano* continetur, edocentur; inde juri populis dicundo in oppidis, atque civitatibus constituuntur. Exequendi jus ad eos, qui arma tractant, spectat, caput ac princeps religionis *Mupbtis* est, a Rege delectus; is magnam auctoritatem obtinet, summaque in existimatione est: illum tanquam oraculum adeunt. Præcipiendi atque imperandi expers cum sit, cuius tamen ex lege illum consulere licet, strictim re exposita, quid juris, atque æquitatis, exquirere; qui perbrevis responso (& *fa* appellant) quid censeat, significat: tantumque in eo ponderis est, ut illi contradicere sit nefas. Gravissimis de rebus quæ ad summam imperii pertinent, Rex, justitiæ, ac religionis opinionem affectans, ab illo sententiam

tiam

tiam poscit, ut religione tactos subditos ad ea, quæ animo meditatur, conficienda facilius flectat; licet is assentando plerumque propensionem illius explorans, quo mentem inclinare perceperit, ei sententiæ adhæreat; quam etiam, si ita concludere videatur, probabili causa inventa, immutare solitus est, eodemque intendit, quo cupido Regis inflectitur. Pauca hæc de Turcarum origine, institutis, moribus dixisse sat sit. Nunc institutum ad opus redeamus.

Cum Suleimanus, gloriæ avitæ æmulus atque heres, Gallicis rebus opem ferre statuisset, quo, Cæsaris potentia depresso aut valde imminuta, nancisceretur aliquam opportunitatem ad Italiam, aut etiam Germaniam armis invadendam, in eo Galliæ Regis legatis suadentibus; enixe laborandum duxit, ut Venetos ab amicitia, ac fœdere cum Cæsare inito sejungeret. Janusbejum regium interpretem (*Dragomanum* a Turcis dictum) Venetias misit, qui Senatui exponeret, ingenti cum terrestri exercitu, tum classe Byzantio moturum: Patres hortari, ut, quibus ille socius, vel hostis esset, eosdem sociorum, atque hostium loco haberent; se quæ ad Venetos spectarent inviolata, integraque conservaturum; in eadem, quam cum Republica hæctenus pacem coluerat, permanfurum. Hæc Suleimani legatio vehementer Senatam perturbavit, cui satis exploratum erat, quorsum Patrum animi pertentarentur, quibusve impulsoribus ea decreta legatio fuisset. Ac sane quamvis iusta indignatione commoverentur, quod infueta, atque inexpectata liberæ civitati ea petitio fuerit; attamen veteri prudentia iracundiam se se efferentem cohibere, ac molestiam inde perceptam premere cum satius ducerent; re mature disceptata, ac discussa, paucis, gravibusque verbis Senatusconsulto responsum est: cum omnibus gentibus pacem sibi, atque amicitiam intercedere; eandem cum Ottomanis Principibus per multos annos constanter servasse; vigere idem in Senatu erga pacem cum Suleimano studium, ut majori declaratione minime ea in re opus esset. Responsum hoc haud graviter tulit Suleimanus, quippe qui multa, eademque illustria virtutis semina animo reconderet, ingeniumque in æquitatem propensum, atque ad justitiam proclive fortitus esset. Verum non deerant, qui amicum Principem in Rempublicam extimularent, oc-

*Janusbejus
Suleimani
legatus ad
Venetos.*

*Senatus re-
sponsum.*

1536
Veneti mercatores & eorum mercimonia a Turcis intercepta.

Alexandri Contareni navis a Turcis capta

Decumae Turcis Venetis mercatoribus impostae.

Thomas Mocenicus extra ordinem ad Suleimanum orator.

casionesque maligne quærent, quibus infensum Venetis redderent, ac sensim ad bellum aperte cum Republica pertraherent. Inde nonnulli Veneti mercatores, qui negotiorum causa Byzantii, atque in aliis Ottomanici imperii locis morabantur, falsorum criminum obtentu, in carceres detrudi iussi, eorum bonafisco adjudicata. Alexandri Contareni navis variis, iisdemque pretiosis onusta mercibus, non longe ab insula Cypro, cum falso piraticam dicerent, a Rhodiensibus triremibus capta. In Syria decumæ mercimoniis, quæ a Venetis asportarentur, impostæ: literæ Nicolai Justiniani, Reipublicæ apud Suleimanum legati, haud semel resignatæ. Quæ omnia a Turcis fieri comperitum erat, quod Rempublicam foedere cum Cæsare infestissimo illorum hoste adstrictam esse moleste ferrent; ob idque Mustaphas, præcipuo inter purpuratos loco, haud obscuris verbis eam ob causam Venetos iratum Suleimanum experiri, illius vires, atque impetum merito in se provocasse significaverat.

Hæc alieni, atque hostilis animi haud dubia argumenta Patres magnopere commovebant, gravissimique belli onus Reipublicæ incumbere providebant; quamvis eodem tempore Thomas Mocenicus extra ordinem legatus ad Suleimanum, ut partas illi in Perside victorias gratularetur, missus, perhumaniter habitus fuisset, atque Ajax illi inclinatum ad veterem amicitiam servandam Suleimani animum testatus esset: modo paribus, ut decebat, officiis propensæ in illum Reipublicæ voluntatis signa ederentur; quam semel pollicitus esset fidem nunquam fallere consuevisse; quæ adversus mercatores, ac Venetorum navigia acta fuerant, ea injussu Principis contigisse. His per literas Byzantio missas intellectis, in ancipiti rei exitu ambigui Patres versabantur; hinc injurias illatas non obscura belli indicia, inde benevolentiae signa in Thomam Mocenicum legatum, & Ajacis de pace sermones æstimantes: cum plerisque verisimile non videretur, Suleimanum, qui Principum Christianorum vires, studiaque optime nosset, præcipiti consilio bellum Venetis inferendo, adversus se duas classes incitare, ac Rempublicam, quam amicam habebat, simul cum Cæsare hostem experiri velle, quæ per triginta sex annos pacem cum Turcico imperio constanter servasset, atque in neutram inclinando partem, æquabili temperamento ita se gessisset, ut nulla inde Otto-

manis Principibus damna, aut incommoda pervenissent. Sed nondum vulgata Suleimani expeditione, multa non in vulgus modo, sed inter prudentes, ac rerum humanarum haud ignaros variis sermonibus dispergebantur; nonnullis in regnum Neapolitanum arma comparari; aliis in Adriaticum sinum classe immissa, Segniam petiturum dicentibus. Neque deerant, qui crederent, Chariadeni suasionibus, atque impulsu ad delendam ignominiae notam superiori anno a Caesare in Tunetana expugnatione ceptam, in Africam universum belli apparatus effusurum. Plerique bellum adversus Venetos moturum minime vana adseveratione aiebant; Corcyramque insulam, maritimis rebus olim florentem, atque ad invadendam Italiam loco opportuno sitam, oppugnaturum.

1536

M. D. XXXVII.

INsigne ineuntis anni M. D. XXXVII. exordium immane Laurentii Medicei facinus effecit, quo Principi optime de se merito & propinquo necem, hosti vero longe infestissimo principatum, sibi tandem perniciem imprudenter conflavit, cum decus intempestive ac dementer peteret restituendae pristinae Florentiae libertatis. Nam gratia, qua maxima pollebat, turpiter abusus, assentatione foedisque obsequiis Ducem Alexandrum in obscœna flagitia & fraudes inductum sibi ita devinxit, ut insidiant caput stolide committeret. Rei gestae ferries celebris est, atque pervulgata, & a scriptoribus multis prodita memoriae; hæc pauca memorasse satis mihi fuerit ad propria eademque gravissima multum festinanti. Cum de bellico Turcarum apparatu fama augetur, triremes, atque omnis generis navigia aut ædificari, aut sarciri, ut ad trecentorum numerum accessura viderentur; machinas ad bellum opportunas, atque in primis ad expugnanda oppida, atque urbes accommodatas, sedulo instrui; commeatus studiose colligi; Græciæ summum præfectum, quem *Belgierbegum* Turcæ vocant, Byzantio profectum, ad Scopiam Macedoniæ urbem, quam Heracliam Santicam fuisse nonnulli affirmant, pervenisse; magnum undique militum numerum cogere, Suleimanoque castra pa-

1537

1537
Veneri apparatus ad bellum Turcicum excipiendum.

Hieronymus Pefareus classis imperator. Andreas Capellius, Hieronymus Bragadenus, Jacobus Cornelius Procuratores. Veneti decimas a Pontifi. e petiit.

Præconsultores a Senatu alii adjecti.

Supplicationes Venetiis habitæ, et frumenta egenis tributa.

rari; illum veris initio Aulonem venturum, qua in urbe panis nautici ingens in classis usum copia parabatur. Senatus cum barbarorum fidem jamdiu suspectam haberet, non amplius cunctandum ratus, totum se ad belli studia convertit: delectus militum haberi; ditionis maritimæ oppida majoribus præfidiis firmari; tormentarium pulverem, commeatus, quæque ad hostium impetus sustinendos necessaria, atque opportuna viderentur, quamprimum mittenda curavit: in peramplo navali, quod egregio, ac prope stupendo opere exædificatum, magnum navigiorum, atque omnis generis fabrorum, & artificum numerum, qui publicæ ære aluntur, continet, intentiore cura veteres triremes refici; novæ ad quinquaginta numerum ædificari; majoresque triremes, præcipuum belli pondus, summa sollicitudine instrui, ut centum triremes in usus belli adornarentur, decretum. Classis imperator Hieronymus Pefareus deligitur; pecunia summo studio conquiritur; atque ut privatis opibus ad patriam juvandam aliquo honoris præmio cives divitiis florentes allicerentur, tres divi Marci Procuratores creantur, Andreas Capellius, Hieronymus Bragadenus, Jacobus Cornelius: singuli duodecim aureorum millia in ærarium congefserunt. A Pontifice ex sacerdotiorum decumis ducenta aureorum millia petita, ab eodem varias necestendo moras dilata. Artificum civitatis collegia certum remigum numerum in armandas triremes tribuere jussa: oppidis, quæ Veneri ducatus limitibus comprehenduntur, triremes imperatæ; Clodienfibus binæ, trierarchorumque eligendi jus concessum; Laurentanis, atque iis, qui Caput aggeris incolunt, totidem; Murianensibus, adjacentibusque parvis insulis itidem duæ. Atque ut magnarum rerum negotia exactiori indagine, ac maturiori prudentia discuterentur, majoribus Præconsultoribus tres adjecti fuere, quos *Adjunctos* vocarunt: magistratum primi iniere Thomas Mocenicus, Nicolaus Bernardus, Marcus Antonius Cornelius, longo rerum usu inter insignes Senatores connumerati. Auxiliis ab humana ope, atque industria petitis, vetere, ac religioso Republicæ instituto ad Deum Optimum Maximum ac superos versæ mentes; ad templa tota civitate supplicationes habitæ; in pias preces cunctis civita-

tis ordinibus effusis, egentibus religiosis viris frumenti festarii ad quadringentos ex publicis horreis tributi.

1537

Cæsar eodem tempore gravi cura cum Neapolitano regno, ac Siciliae, tum Africanis rebus prospiciendum ratus, magnam Hispanorum militum manum in Italiam traduxerat; Andreae Auriae classis praefecto mandaverat, ut quanta posset diligentia triremes in omnem belli aleam pararet, ac quamprimum Neapolitanas, Siculas, & Melitenses sibi adjungeret. Verum multa in id tempus inciderant, quæ Cæsarem variis curis distractum, ne cunctos nervos in Turcicum bellum intenderet, remorabantur. Nam cum Alphonsus Vastius, magna vi fere omnibus iis oppidis expugnatis, quæ superiori anno in Subalpinis Galli ceperant, Taurinum, quod reliquum erat, oppugnaret; debilitata, ac prope eversa suorum fortuna permotus Galliarum Rex, incredibili celeritate coacto Germanorum, Helvetiorum, atque Italorum exercitu, Lugdunum se contulerat: inde Henrico filio cum Momorantio, expeditaque copiarum parte praemisso, ipse cum Germanorum circiter septem, Helvetiorum sex, Italorum quatuor millibus subsequeretur, praeter Vascones, ac Gallos, succedente graviori equitatu, atque bellicis machinis, Alpes quamprimum transgressurus. Quibus Regis conatibus ut Cæsar obviam iret, illumque ab Italia invadenda revocaret, in Belgio ingenti numero copiarum pedestres, tum equestres cogi iusserat, ut ab ea parte finitimas Galliae regiones aggrederetur. Huc quoque accesserat, quod Regem Genuense bellum moliri percrebuerat; qua ex re illius Reipublicae cives perterrefacti, discessum Auriae cum suis triremibus in ea universae urbis trepidatione, ac periculo permittere volebant.

Alphonsus Vastius Taurinum oppugnat. Franciscus Rex Lugdunum profectus copias colligit. Cæsaris bellici apparatus in Belgio.

Suleimanus Byzantio egressus, Thracia peragrata, ac Macedonia emensa, Scopiae parum commoratus, per Albanos arrepto itinere, cum universo exercitu ad Aulonem pervenit. Nec multo post Luphtibejus, & Aheneobarbus cum classe ab Helleponto egressi, Maleæ promontorio superato, ad Ficetium, orae Leucadiae portum, perennibus fontibus valde aquationibus opportunum, substiterunt. Trecenta, atque amplius navigia numerabantur, in quibus ducentae ac viginti tri-

Suleimanus ad Aulonem exercitum ducit. Luphtibejus & Aheneobarbus cum classe ad Leucadem.

1537

remes ; reliquæ biremes , myoparones , atque alia minora navigia : militum extra ordinem ad decem millia , qui duodecim præfectis , quos *Sangiacos* vocant , parebant , ac quatuor prætorianorum millia (*Fanizeros* appellant) censebantur . Universæ classi Chariadenus præerat ; penes Luphtibejum , utpote qui Suleimani personam sustineret , illiusque vexillum gestaret , summa consiliorum , ac rerum erat . Cum adhuc incertum esset , in Neapolitanum regnum , an in Venetos terrestres , maritimique belli moles incumberet , quisque suis rebus consulere ; omnes barbarorum motus interiori cura observare ; nec dum certa expedire , aut inire consilia . Auria Genua solvens , Centumcellas prætervectus , cum pontificias triremes adhuc instructas non invenisset , in Mamertinum fretum se contulerat , ut ex Neapoli , Sicilia , atque aliis ex oris triremes , quas præstolabatur , cogeret : cum vero neque viribus , neque numero par ad certamen cum hoste ineundum esset , cum selectis triremibus , reliqua classe relicta , in altum provehi , ac quotquot posset , Turcarum ditionibus incommoda , & damna inferre statuit .

*Andrea
Auria con-
siliium de in-
commodis
Turcicis di-
tionibus in-
ferendis .*

Veneti cum primum classem Turcicam Methonem attingisse , atque Pefareum imperatorem ad Corcyram pervenisse intellexerunt , inter ambiguas belli , & pacis spes , quidnam potissimum decernerent , quidve Pefareo mandarent , non satis expedire poterant : venientine , ut ferebatur , in Adriaticum sinum Chariadeno Corcyræ cum tota classe subsisteret ; an anteverso itinere triremes Turcicas a tergo relinqueret . Erant qui antevertendum arbitrabantur , ne Reipublicæ oppida , atque urbes in sinu Adriatico sitæ Turcarum prædæ , ac libidini objicerentur , ac ne triremibus , quæ in Dalmatiæ ora , atque Venetiis parabantur , aditus ad reliquam classem intercluderetur . Alii contra minime tutum , nec e Reipublicæ dignitate fore censebant , Corcyram , Ionii maris insulas , ceterasque Reipublicæ ditiones nimis prono in timorem consilio deserere . Nonnullis media quædam ratio probabatur , nempe ut , divisa classe , sinum Adriaticum Turcis ingredientibus , Pefareus imperator cum Alexandro Contareno legato , ac quadraginta selectis triremibus in Ionio circa Corcyram moraretur ; reliquas ad triginta cum Francisco Paschalico altero

legato in oram Dalmatiæ mitteret : Chariadeno cursum in Apuliam intendente, ne Corcyra discederet; verum Divi Angeli promontorio superato, atque in Picenum, & Flaminiam navigante, illum quæcumque moliretur diligentissime observans, insequeretur. Aliis denique illud placebat, ut anceps consilium, quod variis rerum eventibus interturbari poterat, imperatoris prudentiæ permitteretur. Inter has dissentientium Senatorum sententias illam Senatus est amplexus, qua Pefareum Corcyræ subsistere juberetur. Mox (quod antea factum non memorabatur) ut alter classis imperator ad sinus Adriatici tutelam deligeretur, Senatusconsulto decretum est, penes quem, Pefareo absente, summa auctoritas foret, præsentem obtemperaret; Joanni Viturio id munus majoribus comitiis delatum est. Is statim in Dalmatiam profectus quadraginta sex triremes, præter biremes sex, coegit. Pefareo quinquaginta quatuor triremes, ac duæ naves majores aderant; harum alteri, quam *Galeonum* vocabant, Albertus Contarenus, alteri Jacobus Armerius præerat. Verum adhuc in ambiguo versabantur, an totius cogendæ classis auctoritas Pefareo tribueretur, an incerto inter pacem, ac bellum tempore sejunctas maritimas vires esse præstaret: eam rem omnem diversis sententiis in Senatu agitatam permittere imperatori placuit.

*Mandata
Senatus ad
Pefareum
classis impe-
ratorem.*

*Johannes
Viturius le-
gatus in
Adriatico
cũ imperio.*

*Cæsareano-
rum officia,
ut Veneram
classem sibi
adjungeret.*

Interea nullum officii genus Cæsareani prætermittabant, suadendo, rogando, flagitando, ut Senatum ad classem cum Andree Auriæ triremibus jungendam impellerent; haud parva vel ad Reipublicæ Venetæ incolumitatem, ac dignitatem, vel ad totius christianæ incrementum inde profectura: ne Suleimani amicitiam semper suspectam, Caroli Imperatoris, cujus mirifice propensus in Rempublicam animus extaret, societati anteferrent: conjunctis Venetorum maritimis viribus, quæ prisca navalium rerum disciplina numero, & robore plurimum possent, cum Cæsareana classe, quid non audendum? quæ victoriæ præmia ex insolenti hoste non referenda? Ad id quoque Andreas Auria Pefareum hortabatur, ingentia illi, ac prope confirmata certi eventus decora, assueta jactatione ostentans. At Senatum, quin Cæsareanorum postulatis assentiretur, id præsertim permovebat, quod ultro grave cum potentissimo hoste bellum suscipiendum non arbitraretur; ac nondum atrox

quid-

1537

quidpiam in Rempublicam Suleimanum gerentem laceſſere, tutum ſuis rebus minime cenſeret. Ex hac nutantium conſilio- rum varietate ad priſtinam ſpem Venetos ſibi obſtringendi cre- ſtus Galliarum Rex, Guidonem Rangonium Venetias miſit, qui ſecretius Collegium, Decemvirum magiſtris præſentibus, adiit. Multa de Franciſci in Rempublicam benevolentia, de iis, quæ a Gallis ſuperiori tempeſtate egregie pro Venetis geſta fuerant, graviter eſt loquutus: mox de præſenti rerum ſta- tu accurate diſſeruit: tandem, ut a Cæſareano fœdere abſ- tractum ad Galli amicitiam Senatui flecteret, vario, ac mul- tiplici orationis genere uſus eſt. Nonnunquam, ut imperii cu- pidine tactos Patres alliceret, Cremonæ urbem, univerſum Abduæ Glareanæ tractum, præmia belli Mediolanenſis oſten- tabat. Regis auctoritatem, ut Flaminæ urbes ad priſtinum Reipublicæ jus revocaret, pollicebatur; Hydruntem, Brundu- ſium, Monopolim, Tranium, Pulinianum, atque eam Apu- liæ oram, quæ olim Venetis obtemperaverat, acceſſuram. Mo- do Regis certam operam ad belli Turcici, quod tunc Vene- tis haud ambiguo cunctorum iudicio immineret, ſuſpicionem diſcutiendam ſpondebat; inde ſumma cum dignitate contro- verſias, quæ cum Suleimano intercederent, mercatoribus li- bertate tributa, ſublatis mercimoniorum decumis, Alexandri Contareni navi reſtituta, componendas fore. Hæc a Rangonio Patribus expoſita varia animorum agitatione excepta fue- re: re ſæpius in conſultationem adducta, huiuſmodi decretum Præconſultores ad Senatui tulere, quo Rangonio reſponde- retur: Quammaximas Senatus poſſet Regi de propenſo illius in Rempublicam animo, regiique pollicitis agere gratias: ceterum quod ad ſocietatem attineret, ex iis, quæ ſuperiori- bus tempeſtatibus a Venetis geſta fuerant, haud obſcure qui illorum animus, quæ mens in ampliſſimum regnum eſſet, in- ſpici poſſe; ſi occaſio ſe obtuliſſet, paria Rex a Venetis ex- pectaret.

Oratio
 Marci An-
 tonii Cor-
 nelii.

Unus e Præconſultorum numero Marcus Antonius Corne- lius, continentis Sapiens, erat, qui *rejiciendam proſus Gal- lorum ſocietatem, Rangonioque ſignificandum cenſeret, ob in- ſtauratum nuper cum Cæſare fœdus, quin aliquid illi adver- ſum paciſceretur, fide publica Senatui obſtringi: at pro ſua*

in Galliarum Regem observantia, ac studio, atque illius in Rempublicam benevolentia sibi polliceri quidquid officii, & auctoritate posset, ut Reipublicæ Suleimanum conciliaret, adhibiturum. Quot, quantisque periculis Venetos objicerent, qui societatem ineundam cum Gallis censerent, Cornelius diserebat: alienum esse a majorum instituto fidem semel datam violare, neu quisquam imperii amplificandi spe duceretur, ni prius immensos sumptus, innumeros labores, ingentia bella animo versaret, quæ procul dubio subeunda, atque in incertum victoriæ exitum jactandi forent: quanti Cremona, atque alia Abduanæ Glareæ oppida majoribus constitissent, expenderent, qui, cunctorum in se Principum invidia excitata, eosdem Gallos, quos ad incrementa imperii adjutores habuerant, acerrimos hostes experti fuere: inde quot Reipublicæ clades illatæ; quibus agitata, ac pene submersa fluctibus fuisset, neminem ignorare: sumpta non modo ad recuperandum imperium, sed ad Italiæ libertatem, ac decus tuendum generoso ausu arma olim fuisse; ut Insubres in Ducis potestate retinerentur, decertatum; Gallos bis vel ob Regis, vel ob filiorum libertatem absque socia, & fœderata Republica pacem cum Carolo sanxisse, ut eodem tempore terra, marique gravissimi belli pondus sustinere Veneti cogerentur: tandem nullis laboribus concussos; pace oblata potius, quam quesita, præteritis calamitatibus finem impositum: hanc ne vana spe latius dominandi corrumpere: cogitarent bellorum initia facilia admodum, exitus difficiles; illa in nostra voluntate, hos in arbitrio fortune sitos esse: Regum ingenia, amicitias propria tantum utilitate emetiri solita: si Mediolanense imperium summis votis a Francisco expetitur a Carolo objiceretur, an non omnia fœderum jura, ut illo potiretur, ultro statim abjecturum? quo casu quid Reipublicæ durius, quid acerbius evenire posset? Neque vero quos spes non alliceret, eosdem Suleimani bellum minantis timore percelli oportere, atque Caroli fœdere abjecto, in nova Gallorum societate satis præsidii ad pacem situm esse existimare; quos enim sponsores, aut vades de Suleimani animo Galli præstarent, quin, Cæsare infenso, latissimum iter ad Reipublicæ imperium invadendum sibi præmuniret, ambiguitate penitus abjecta, qua modo summopere vereretur, ne maritimis

1537 *Venetorum cum Cæsare confociatis armis, neque ad certaminis aleam subeundam, neque ad obsistendum pares vires adhibere posset? Hæc gravi admodum, ac vehementi oratione a Marco Antonio Cornelio disceptabantur, ut Senaturn a Gallis penitus avulsum in Cæsareano fœdere retineret.*

Oratio Leonardii Haimi.

Contra vero Leonardus Haimus, qui majorum Præconful-torum numero erat, acerbo nimis *Senatus decreto amicurn Reipublicæ Regem lacefsere, neque moris esse, neque a Reipublicæ detrimento sejunctum censere: non eas esse temporum rationes, ut fœdera cum Gallis sancirentur; attamen minime illorum societatem spernendam: recondere inimicitiarum, atque odiorum semina summos Principes consuesse, quæ sæpius in auctores erumperent: id vero summo consilio, prudentissimo Senatus instituto, postquam præter ceteros Principes Imperator, & Galliarum Rex eminent, effectum fuisse, ut quantum in se esset, illorum potentia, ac vires, æquabili veluti lance librata, consisterent, ne alter nimis incrementis auctus, formidolosior ceteris fieret, adspirantisque fortunæ illecebris corruptus, in reliquos insurgeret: his artibus Rempublicam veluti e scopulosi maris æstibus ereptam fuisse: cur igitur modo vetustæ Gallorum gentis amicitia obliti, ita Cæsari vellent adhaerescere, ut Regem Reipublicæ amantissimum, cujus difficilimis temporibus auxilia experti essent, omnino infensum sibi redderent? ac semina Italici belli eo perniciosiora jacerent, quod eodem tempore & propinque belli faces in Gallia Cisalpina accenderentur, & communes christiani nominis hostes ob nostra dissidia vehementius sævire, maritimaque dittonis Venetæ loca possent acrius invadere? Neque vero Galliarum Regis auctoritatem ad Suleimani animum placandum, ac periculosissimum bellum a Republica avertendum, parvi æstimandam, quem satis constaret ingentis hujus ex Helleponto emittendæ classis auctorem fuisse. Unum Cæsarem utrosque communem hostem habere; in illum hæc arma parata, ni immaturo consilio in Rempublicam convocarentur. Quocirca difficillimis in rebus opportuna cunctatione utendum, sæpius evenire, ut quæ humanæ prudentiæ opem effugiunt, mora, ac tractu temporis discutiantur. Hæc, orationis summa gravitate, atque auctoritate ad mitigandos Patrum animos, ne nimio ardore concitati*

tati extrema consilia amplecterentur, ab Haimo afferebantur Senatores in Cornelii sententiam frequentes ivere, Rangoniusque, uti ille censuerat, v. kalen. julii dimissus est.

1537
Guido Rangonius legatus a Venetis dimissus.

Dum hæc gererentur, nuntii supervenere, classem Turcicam Corcyraeum fretum prætervectam, tribus bombardarum ictibus amice, lege militari arcem consalutasse; totidem tormentis displosis, nostros amicitiae signa reddidisse, classisque præfectum, atque insigniores duces ab imperatore Pesareo de more varie donatos, sui Regis pacis cum Venetis servandæ studium testatos; quod re ipsa præstitere, duobus Epibatis ad unius triemis malum appendi jussis, quod nonnullos Acroce-raunios captivos fecissent: edicto insuper cavere, ne quis Venetorum subditis detrimenti aliquid inferret; qui secus fecisset capitali poena plecteretur. Quæ cum Senatorum animos ad spem pacis erexissent, classis imperatoribus injunctum est, ut ab iis, quæ Turcas in nostros elicere possent, abstinerent, congressus illorum devitarent, sin casu in ipsos inciderent, cuncta benevoli animi signa ederent; haud exigua spe freti, Suleimanum bello regnum Neapolitanum petiturum. Jam enim Luptribejum, & Chariadenum ad Salentinorum voluntates explorandas miserat; qui cum Brundusium, & Hydruntem firmis munita præsidii intellexissent, ab Hydruntino promontorio in sinum Tarentinum flectentes, Castrium oppidum, Mercurini, Catinariae Ducis, deditioe receptum, adversus pactam fidem foede diripuerant, homines, ac pecora toto Salentino litore Turcis intercipientibus, ut universa ora a Tarento Brundusium usque magno timore concuteretur. Hippagogis equites in terram descenderant; aditum, cuncta vastantes, Suleimano præmuniverant. Ipse moræ impatiens in Italiam, quæ ob oculos versabatur, iter moliebatur, ut tandem qui diu suspensas mortalium mentes detinuerat, expeditionis finis conspiceretur. At vel nostrorum temeritate, vel fortunæ malignitate, vel certe irato, quod negari non potest, in mortalium errata Divino Numine, vehemens, ac immanis illa procella in Venetos delata est: cum ex parvis initiis paulatim surgentia maximarum rerum momenta eam pestem Reipublicæ intulerint.

Mandata
Senatus ad
classium im-
peratores.

Castrium a
Turcica
classe cap-
tum.

Suleimani
decretum
de Italia
invadenda.

Nam Simeon Naffius, urbe Jadera ortus, triremi Dalma-
ticæ

1537
Simeō Nas-
fius, Fa-
derlinus,
trierarchus,
navigium
Turcicum
demergit.
Janusbejus
a Suleima-
no ad Pesa-
reum mitti-
tur.

Janusbejus
a Venetis
trierarchis
in fugam
versus ab
Acrocerau-
niis capitur.

Janusbejus
Francisci
Zeni opera
liberatur.

Suleimanī
officium cū
Jacobo Ca-
nali legato.

tica praefectus, cum forte in Turcicum navigium, quod com-
 meatu onustum ad Aulonem iter intendebat, incidisset, ac
 nauae usu recepta consuetudine vela, uti superiori, demitte-
 re nolissent, majori tormento excusso, disiectum, ac perfor-
 ratum demersit. Ea re vehementer commotus Suleimanus,
 iracundia repressa, Janusbejum, qui superiori anno Venetias
 profectus fuerat, cum duabus triremibus ad Pefareum Cor-
 cyrae commorantem misit, qui unius trierarchi insolenti fa-
 cto jura pacis abrupta conquereretur; meritam illi poenam
 infligi; damna illata, quae ad triginta aureorum millia acce-
 derent, farciri peteret. Iam triremes, quibus Janusbejus ve-
 hebatur, in conspectu Corcyrae litoris erant, cum quatuor
 nostrorum triremium praefecti, qui freto praerant, Justus Gra-
 donicus, Michael Grimanus, Jacobus Medius, Hieronymus
 Michael, nulla a Turcis honoris causa de more salutatione
 accepta, repente indignabundi hostiliter aggressi, primo im-
 petu in fugam Turcas vertere, qui perterrefacti in propin-
 quum Acroceraunium litus sese ejecere; ex iis complures una
 cum ipso Janusbejo ab effera gente, atque ipsis in primis
 Turcis infensa, capti fuere. Pefareus imperator ea re mirum
 in modum perturbatus, ut qua posset fortunae malignitatem
 prudentia corrigeret, Franciscum Zenum trierarchum ad Acro-
 ceraunios misit, ut Janusbeji libertatem ab ea gente peteret;
 in id haud parva pecuniae vi tributa, quam facile ab agre-
 stibus hominibus, Veneto nomini addictis, nulla mercede im-
 petravit. Quae omnia XIII. kalen. sextilis datis literis ad Se-
 natum significavit. Janusbejus cum diro infortunio clapsus
 ad Suleimanum pervenisset, graviter de Venetis conquestus;
 multa in illos, praeteriti casus dolore, atque ira percitus, acer-
 be effudit, ita ut Suleimanus indignatione exaestuans, Jaco-
 bum Canalem Reipublicae legatum ad se vocaret, atque in
 Venetos acriter inveheretur: an ea esset Reipublicae mens,
 exquireret, quam in pacem cum illo servandam adeo propen-
 sam significaverat; an potius cuncta hostilia in illius mi-
 nistros, ac triremes edita fuissent: mitteret statim Corcyram,
 qui rem, uti accidisset, diligenter referret; ea intellecta,
 tum apertius, quid sibi videretur, enuntiaturum. Canalis de
 toto eventu ab eo, qui Corcyram missus, reversus fuerat,
 edo-

edoctus, Suleimanum adit; quæ acciderant, non maligno in illum Venetorum animo facta, sed fortuito evenisse commemorat. Quis enim talia Senatus voluntatis, ac mentis conficius in amicum, & præpotentem Regem de industria perpetrasset? ob maritimas leges importune neglectas malum illud erupisse; constanter Venetos pacem cum Ottomanis inviolatam omni tempore servaturos. At Suleimanus nihil Canalis oratione permotus, antiquæ pacis specie se deceptum, atque illudum dicens, Reipublicæ gravissimum bellum minatur; ni damna statim sarcirentur, noxii poena afficerentur, atque classis imperator, in quem facinoris omnem culpam congregabat, plesteretur: ad hæc explicanda, ut nuntium Venetias mitteret, petiit. Canalis Alexandrum Ursinum, ut de his omnibus Senatam doceret, poscisci jussit; ni aliqua animadversione in facti auctores uteretur, procul dubio irati Suleimani arma, quem implacabili animo in Rempublicam cernebat, expectaret. Nam reliquis illud quoque accesserat, ut Andreas Auria, viginti octo trirémibus apprime instructis, Zazynthi, ac Cephaleniæ litoribus adnavigans, varii generis Turcarum navigia, quæ annonam, atque victui necessaria Aulonem ad exercitum convehebant, capta diriperet; rursusque explorando maria Corcyram delatus, Janusbeji trirèmes a nostris nuper in fugam actas, vacuas, ac desertas abduceret; quæ res acrius in Venetos Suleimani animum incendit.

Alexander Ursinus a Canali legato Venetias mittitur.

Per eos quoque dies Pefareus imperator certior factus, Aheneobarbum Zacyntho digressum, cum octoginta trirémibus Corcyram petere, ut omnes congregiendi occasiones vitaret, cum classe Euripo egressus, iter in sinum Adriaticum, ut Viturio conjungeretur, arripuit. Verum, repente furente noto, in oppositum Italiæ litus delatus, cum haud procul a terra abesset, ac nautæ ob noctis tenebras sistendas in anchoris trirèmes censerent, ut fessi longo itinere remiges recrearentur, atque repentino turbine oborto, neque præmitti ad speculandum celoces, neque ex trirémium carchesiis, tenebricosa nocte prospectum impediante, dispici maria a longe possent; forte prima quindecim trirémium acies, quæ ab Alexandro Contareno legato ducebatur, improvise in re-

Hieronymus Pefareus classis imperatoris in sinu Adriaticæ proficiscitur.

1537 *giam* triremem , cui *Bustanes* trierarchus præerat , incidit ; quam ipse *piraticam* arbitratus , *incitatis* remigibus , magno impetu aggreditur . *Ac*ri pugna oborta , *acerrime* utrinque dimicatur , cum *Turcæ* , spe salutis abjecta , *immani* , ac desperato robore in præsens letum ruerent : tandem , cæde illorum ingenti edita , *triremis* in potestatem *Contareni* concessit , atque profundo mari demersa est ; pauci , qui se inter transtra abdiderant , e *Turcis* incolumes evasere : *Bustanes* ipse fortiter pugnans occubuit . Id *Contareni* factum ad *privatas* inimicitias nonnulli referebant , quod illius navis ex oriente pretiosis onusta mercibus regrediens , a *Turcis* prædonibus intercepta esset ; ut inde justam iram , ac dolorem publicæ causæ antetulisse videretur : cum alii ex adverso quæ acciderant , incertis rerum navalium casibus , nocturnisque erroribus tribuerent , *Contareni*que consilium memorarent , quo classem ad fortuitos incurfus vitandos in *Cretam* abducendam censuerat . *Pesareus* eadem tempestate compulsus , *Apu- liæ* propinquam oram legens , crebris , ignibus tormentorumque fragore signa dari , ut incolæ ob *Turciæ* classis metum in tuta loca sese reciperent , suspicatus : mox *Turcis* ad suas triremes evocandis ea signa edita fuisse cognitum est ; statimque classis in altum provecta nostris sese obtulit . Magna in trepidatione tunc imperator versari , sese ex illius conspectu fuga proripere , indignum *Veneto* nomine videbatur : prælio decertare , atque horæ momento in incertum pugnae exitum se committere , ex sententia *Senatus* non erat . In ambiguo discrimine tutius imperatori a congressu abstinere visum . Itaque amice classe consalutata , cum de more alterna signa non redderentur , contorqueri proras orientem versus iussit , ut *Corcyram* appelleret . Tunc *Ahencobarbus* , veluti hostis , nostros insequitur , atque irrequieto cursu per sexaginta passuum millia infectatur , ardenti in vindictam animo , ut *Bustani* cædem , *Janusbeji* fugam , atque alias injurias , quas sibi a *Venetis* illatas alta mente retinebat , fortuna feliciter adspirante , ulcisceretur . Incolumis tamen cum classe *Pesareus* *Corcyram* se recepit : in recensenda classe quatuor triremes desideratæ , quæ vel quod graviores reliquis essent , vel quod tardius proras obvertissent , ab hostibus oppressæ in illorum

Sulimani
regia trire-
mis ab *Ale-*
xandro Cō-
tareno ca-
pta .

Hierony-
mus Pes-
areus *Cor-*
cyram se
recipit .

potestatem concesserant ; duæ Venetæ , quibus præerant Jo-
 annes Maurocenus , & Aloysius Contarenus ; e Zacyntho
 una ; e Corcyra altera . Cuncti earum præfecti , mox indicto
 bello , Chariadeni jussu , qui barbara crudelitate nostrorum
 sanguini inhiabat , securi percussi fuere ; eodemque supplicii
 genere Baptista Gritus , qui in Contarena triremi captus fue-
 rat , affectus est .

1537
*Venetæ tri-
 remes a
 Turcis ca-
 ptæ .
 Veneti tri-
 rarchi a
 Chariadeno
 capite plexi .*

Hoc eventu licet expiata , quæ a nostris Turcis illatae fue-
 rant , injuriæ viderentur , tamen vehementius Suleimani com-
 motus animus , ad pacem cum Venetis abrumpendam incita-
 batur , facilesque iis præbebat aures , qui Venetis infensi , il-
 li ad bellum statim inferendum faces admovebant ; cum di-
 cerent , classem Venetam ad eam oram navigasse , ut Turcas
 a suscepta Apuliæ expeditione averteret , improvifoque clas-
 sem adorti , ignibus immixtis concremarent . Eam suspicionem
 Andree Aurie literæ , quæ in Suleimani manus pervenerant ,
 auxere , quibus imperatorem Venetum de Turcarum itineri-
 bus certiores reddebat : opportunum adesse tempus , quo
 se junctam illorum classem , ac nihil ejusmodi opinantem op-
 primerent . Eæ literæ , ut ferebatur , ab Auria parvæ celeri-
 traditæ fuerant , jussaque ejusmodi iter tenere , ut per hostium
 angustias in eorum potestatem incideret , atque Venetos ita
 suspectos redderet , ut consociare vires cum Cæsareanis coge-
 rentur . Iis , quæ nuper acciderant , Venetias allatis , vix di-
 ci potest quanta animorum commotio Patrum non modo ,
 verum totius civitatis ordinum extiterit : minime ferendum
 plerisque censentibus , paucorum temeritate Rempublicam ad
 bellum cum potentissimo hoste rapi ; proinde de auctoribus
 poenas sumendas esse , ne privata facinora in exemplum ad
 publicum exitium traherentur : aliis contra dictitantibus , for-
 tes cives , qui pro Republica vitam innumeris periculis obje-
 ctarent , deterreri minime oportere : Venetam dignitatem , ac
 decus a barbaris hostibus ludibrio habitum , egregie vindica-
 tum fuisse ; miserrimam illorum civium vicem dolere , qui
 intrepidi sanguinem , atque vitam pro patria effundere para-
 ti , dum acerrime pro libertate cum hoste certarent , ipsis
 vincula , & immerita supplicia essent pertimescenda . Hæc diu
 suspensos Senatorum animos , ne quid ea in re decernerent ,

*Andree
 Aurie lite-
 re ad Pesa-
 reum missæ ,
 ad Suleima-
 num allatæ .*

1537
Alexander
Ursinus Suleimani mē-
tē Senatui
exponit .

Mādata ad
Pesareum
de trierar-
chis , qui
Janusbeji
aggressi
erant .
Alexander
Contarenus
in jus voca-
tus .

Alexander
Ursinus ad
Aulonem ad
Suleimanū
mittitur .

Vincentius
Grimanus
ad Suleima-
num orator
designatus .

Suleimani
decretum de
Corcyra in-
vadenda .

Turcica
triremes ab
Auria cap-
tae .

Turcica
classis ad
Corcyram
appellit .

tenuere : tandem , cum Ursinus Venetias delatus mentem Suleimani Senatui aperuisset , iratum illius animum mitigandum , atque leniendum Patres censuere . Itaque Senatus decreto , ut a Triumviris capitalibus de Alexandro Contareno legato , Naffio Jadertino trierarcho , ac Justo Gradonico , qui triremibus iis præerant , quæ Janusbejum in fugam verterant , atque de aliis , ad quos ea noxa pertineret , quæstio haberetur , Pesareo imperatori mandatum , ut Jadertinum , Gradonicum , atque alios , quos deliquisse arbitraretur , vinctos Venetias mitteret . Alexandro Contareno , ut Jaderam se reciperet , jussum , relictaque triemi , Venetias statim se ad Triumviro capitales sisteret . Nec deerant , qui Pesareum se magistratu abdicare oportere arbitrarentur , quod Jadertini trierarchi impunitate omnibus , quæ postea acciderant , occasionem præbuisse videretur ; tantique pacem cum Suleimano aestimarent , ut nihil , quod ad illam servandam spectaret , prætermittendum censerent . Attamen in Senatu imperatoriæ dignitatis decus , ac mortalium ea de re iudicium plus valuit . Alexander Ursinus Aulonem , citato itinere , jussus contendere , qui Suleimano significaret , Senatum propediem ad illum legatum missurum , ex quo ea , quæ acciderant , se invito evenisse , inclinatumque Reipublicæ mentem ad pacis jura , & conditiones servandas , intelligeret . Vincentius Grimanus , procuratoriæ dignitatis , legatus est designatus .

Verum antequam Ursinus Aulonem pervenisset , Suleimanus adversus fidem , quam Canali dederat , se ad Ursini adventum omnia relaturum , classem , Hydruntina oppugnatione relicta , universam Aulonem convenire jussit , ut terrestrium , maritimarumque copiarum impetum in Corcyram verteret : ad id præsertim Chariadeni suasionibus impulsus , qui acerrimo odio in Venetos investus , Suleimanum ad bellum impellebat , recentemque cladem supra Cassiopæum Corcyræ promontorium , ad *Merleras* , quas vocant , insulas , duodecim Turcicis triremibus captis , aut demersis , ab Auria acceptam , in Venetos transferebat ; quod illorum auxiliis fretos , ac prope in eorum sinu talia ausos Ottomanici imperii hostes , acerbe conquereretur . Classis igitur Hydrunto Aulonem coacta vj. kal. septembris ad fretum Corcyræ appulit : in ea , præter

*Corcyra in-
sula dire-
ptio.*

*Chariadenti
literæ ad
Corcyra
præfectos.*

*Simon Leo-
nus & Aloy-
sius Ripa
Corcyra
præfecti.*

*Veneti tri-
rarchi a Pe-
sareo ad
Corcyram
relikti.*

magnum triremium numerum, complures ad mille circiter equos tranſvehendos hippagogæ erant. Inſequenti die peditum, atque equitum exſcenſionem in terram Chariadenus molitur, ut undequaque ferro, atque igne agros vaſtaret, ac diriperet. Incolis cum valida Acrocerauniæ gentis manu arcere a litoribus hoſtes adnitentibus, atrox pugna initur; utrinque multi cadunt: tandem numero potior hoſtis, exſcenſione facta, paſſim in cunctos mortales deſævit; agros, & villas diuturna pace ad luxum uſque ædificatas, immiſſis facibus, incendit; univerſum inſulæ adſpectum, cunctis evulſis arboribus, atque oli- vetis, quæ ingenti numero haud mediocres olei proventus edunt, inciſis, deformavit. Ad Reipublicæ magiſtratus Chariadenus literas mittit, quibus ſignificat: Suleimanum cum toto exercitu propediem ad inſulam oppugnandam venturum, adverſus hyemis aſperitatem, ceteraque incommoda certaturum, neque prius quam urbe, ac tota inſula potiretur, diſceſſurum: hortari proinde præfectos, ut ſuæ, incolarumque ſaluti conſulerent; neque potentiſſimi Imperatoris ſupremos conatus experi- ri vellent. Corciræ tunc præerant Simon Leonus, atque Aloyſius Ripa; ille magiſtratus, quem *Bailum* vocant, hic vero legati munere fungebatur, qui ſumma virtute, atque animi ardore ad inſulam tutandam ſe comparaverant, Senatūque ad certam ſpem proſperi eventus erexerant. Namque oppido univerſa inſula nitebatur, quod & loci natura, & incomparabili arte egregie inſtructum, ac munitum, ad ingentes impetus hoſtium excipiendos, & ſuſtinendos inexpugnabile cenſebatur. In eo præſidiarii milites mille ac quingenti externi, totidemque oppidani aderant; ad hæc quatuor triremium remiges a tranſtris in arcem vocati. Nam Peſareus imperator quatuor trierarchos, qui inſulam tuerentur, reliquerat: ex iis Nicolaus Semiteculus oppidi portæ, tormentiſque bellicis Aloyſius Sanutus præficiuntur; Zachariæ Barbaro commeatumum cura traditur; triremes in Euripum demittuntur eo conſilio, ut potius, quam in hoſtium poteſtatem concederent, demergerentur; an- nona in tres annos ſuperèſſe in arce dicebatur. Univerſæ militiæ Jacobus Novellus rerum militarium uſu præſtans præerat; qui cum per eos dies morbo correptus obiſſet, in ejus locum Babo Naldius præfectus, egregia in Rempublicam fide,

1537
Babo Naldius Corcyrae praesidii praefectus.
Paulus Naldius a Senatu cum literis Corcyram mittitur.

ac rebus Italico bello gestis clarus, qui suam operam in Corcyra defendenda obtulerat, suffectus est; atque grati animi ergo Paulo filio viginti in singulos menses aurei nummi Senatusconsulto decreti. Is statim Corcyram delatus, magistratibus literas Senatus dedit, quibus illos ad rem praecclare gerendam, ac pro patria omne periculi genus fortiter subeundum hortabatur; militum laboribus, Corcyraeorum fidei, & virtuti patria praemia pollicitus: magnum praeterea triremium numerum, ac milites in minime ambiguum subsidium parari; cum nihil Patribus magis curae, atque cordi esset, quam insulae defensio, civiumque, & incolarum incolumitas. His magis erecti praefectorum, ac militum animi intrepide ad hostium impetus excipiendos se comparaverant.

Corcyrae arx rerum expositio.

Admonet hic locus, ut nonnulla de Corcyrae insula dicamus, quae inter Adriaticum, atque Ionium mare sita, non modo ad Epirum, & Graeciam, verum etiam ad Italiam vel propugnandam, vel invadendam valde est opportuna. Constat enim, Titum Quintium Flaminium, bellum Philippo Macedonum Regi illaturum, Corcyra trajecta, iter in Macedoniam intendisse. Maritimis rebus olim potens est habita, cum in magna illa expeditione Persarum adversus Graecos, triginta triremes pro Graeciae statu conservando instruxissent vetusta monumenta testentur. De illius ambitu non eadem est auctorum sententia; recentiores centum, ac viginti circiter passuum millibus definiunt; oblonga forma est, atque inter orientem, & notum protensa; qua parte septentrionem respicit, ab Epiro non longe abest. Verum inaequali tractu dividitur; nam ad occidentem, ubi Cassiopes portus situs est, duorum passuum millium intervallo a continente sejungitur; ad orientem ea pars, quae dicitur *Leuchimum*, viginti circiter millibus determinatur. Sexaginta passuum millibus a Iapygio Italiae promontorio orientali longitudine distat. Interior insulae pars in continentem versa dimidiatae lunae formam fere conficit; medium promontorium, in quo arx sita est, sese in mare porrigit. Aeris salubritate, soli amoenitate vel priscis quoque ipsis ob Alcinoi hortos, atque delicias insignis, cum undique erumpentibus malorum medicorum, ac citriorum plantis abundet. Frumenti ferax, praesertim si ad glebae largitatem incola-

colarum industria accederet. Univerſa, quæ meridiem aſpicit, montibus eſt aſpera; a ſeptentrione in planiciem extenſa, ea parte excepta, qua in media inſula, ut diximus, promontorium ſe mari inſinuat, cujus inſima, ac declivia ſuo circuitu civitas occupat; amplis ſaxiſque ſuburbiiſ diſtinſta, incolarum numero ea tempeſtate multum reſerta. Duæ arces in aſperioribus jugis montis ſitæ, urbem ad omnes impetus arcendos opportune muniunt, longiſſimoque tractu circumquaque omnia deſpectant, ut bellicarum machinarum vi terra, marique ad copias, claſſeſque ſubmovendas mirum in modum valeant. In oppoſita ad meridiem regione Angelocaſtrum arduo, atque editiore loco ſitum eſt, ad quod diſſicillimus acceſſus patet. Sponte Corcyræi ab hinc ducentos triginta ferme annos in Venetorum poteſtatem conceſſere; qui inſulam ſitus opportunitate, portuum numero, ac maritimis rebus valde accommodatam ſummo ſtudio munire, ac tueri adnixi ſunt.

Cum igitur Suleimanus terreſtribus, maritimisque copiis Corcyram adoriri ſtatuiffent, præmiſſa claſſe, ipſe ab Aulone caſtra movens, Eante, quod modo *Vagiuffam* vocant incolæ, amne ſuperato, ad Communitiam Buthroti regionis perſpicuis, atque uberrimis fontibus notam, pridie nonas ſeptembris pervenit. Buthroti præfeſtus Corcyra ortus, vi non expectata, ſponte oblatis clavibus, oppidum Suleimano tradidit, quem aurea veſte donatum dimiſit. De expeditione Corcyræa a Suleimano decreta nuntiis acceptis, bellum cum potentiſſimo hoſte ſuſcipere cum ſibi neceſſe eſſe Senatus animadvertet; licet ea tempeſtate centum triremium, aliorumque navigiorum numero claſſem inſtruatam teneret; attamen cum ad tantam molem diutius ſuſtinendam Reipublicæ vires minime ſufficere viderentur, ad ſocietatem cum reliquis Chriſtianis Principibus ineundam animum adjecit. Sæpius ad eam rem Paulus Summus Pontifex, & Carolus Imperator Patrum animos incitaverant; verum ægre adduci potuerant, ut diuturnam, quam cum Turcis pacem habebant, abrumperent; vel ob ingentia negotia, quæ mercatores Veneti in eorum ditionibus gerebant, ex quibus divitiæ non modo privatis, ſed magni proventus, atque vectigalia Reipublicæ extabant; vel quod primi belli impetus uno atque eodem tempore multis in locis; nempe in

Buthrotum a Suleimano captum.

Venetorum proclivatio ad ſocietatem cum Chriſtianis Principibus ineundam.

1537 Dalmatia, Epiro, Peloponneso, atque in iis insulis, quæ in Ionio, Aegeo, ac Cilico mari Republicæ parebant, excipiendi essent: quæ sicuti Venetos a fœdere incundo deterrebant, ita cum a Pontifice, & Cæsare minime improbarentur, sapius suadendo, si quo pacto sibi illos adjungere possent, non destiterant.

*Cæsaris ad
Joannem
Antonium
Venerium
adhortatio-
nes.*

Cæsar Joanni Antonio Venerio legato classem Auriæ ad nuntium Republicæ præsto futuram, pollicebatur; maritimis Republicæ, suisque consociatis armis, ad præclara peragenda haud difficilem aditum parari posse: ademptas a barbaris superioribus tempestatibus Venetorum urbes victoriæ decora rursus illis accessura: nihil se cupere, aut magis in votis habere, quam christianæ religionis incrementum, Dei immortalis debitos honores, quæ uti veræ, ac solidæ gloriæ fundamenta reliquis omnibus anteferet. His Cæsaris colloquiis in spem adductus Senatus, quam tantopere expetiverant, occasionem nactus Principes non prætermisuros, Marco Antonio Contarino, apud Paulum Pontificem legato, imperavit, ut de bello Republicæ inferendo susceptam a Suleimano sententiam, terrestri, maritimoque apparatu Corcyræ invadendæ conatus exponeret: tempus illud advenisse ostenderet, quo adeo expetitur fœdus iniri adversus barbaros posset: peteret itaque, ut ad Auriam literas daret, quibus illi significaret, ut, octoginta triremibus, ac quinquaginta navibus coactis, Brundisium peteret; ibi Venetam classem, quæ centum triremibus, decem majoribus, ac nothis, tribus galeonibus, decem armatis navibus constaret, opperiturum: junctis viribus ad Corcyræ opem ferendam se conferrent; quæ si pessimo quodam fato in communium hostium potestatem venisset, ambigi non posset, quin gradum sibi ad Siciliam, atque Italiam oppugnandam struerent: ad hoc ut triginta peditum millia Pontificiis, Cæsareis, ac Venetis stipendiis cogerentur, viginti Germanorum peditum millia in Italiam accerferentur. Statim Senatus literis acceptis, Marcus Antonius Contarenus Pontificem adiit, iis, quæ in mandatis habebat, expositis. Summa perfusus lætitia Pontifex ingentes Deo immortalis, ac Cælitibus gratias egit, quod jamdiu opportunum Christianis Principibus in perpetuos, atque acerrimos hostes focia ar-

*Mandata
Senatus ad
Marcum
Antonium
Contarini.*

ma jungendi tempus obtulissent ; reservatum id illius pontificatui decus, ut toties a barbaris illatæ christianis regnis clades egregio conatu vindicari possent : neque vero ambigere, quin Deus Optimus Maximus, res nostras miseratus, barbarorum fastum, atque arrogantiam effringeret. Ceterum quod ad Senatus postulata sigillatim attineret, ut triginta peditum millium delectus haberetur annuere ; Auræ literis acceptis, decem, quæ illi contingerent, millia conscribi iussurum. Quatuor triremes ad Centumcellas tenere, Hierosolymitanæ religionis nonnullas Neapoli consistere ; cunctas Brundisium missurum. Ut novem Hispanorum peditum millia, qui in regno Neapolitano erant, sub signis continendos curaret, certos homines ad Proregem Neapolitanum missurum. Atque, ut inde rerum præclare gerendarum initia sumeret, unde omnia divina, & humana bona mortalibus manare, proxima die ad Divini Flaminis auram supplicibus votis invocandam sacra missarum solemniam in divæ Mariæ Majoris basilica concelebraturum.

Quæ Pontifici Senatus de Turcarum conatibus indicarat, eadem Carolo Imperatori per Joannem Antonium Venerium, Francisco Galliarum Regi per Christophorum Capellium oratores exponit : addit ad pacem ineundam suasionem, ne potentissimorum Principum dissidiis acrior hostis vehementius in christianæ reipublicæ compages ferrum adigeret. Andreas Auria, qui ut obvius Gallis fieret, Massiliam versus navigaverat, de iis, quæ acciderant, certior fit ; ad Cæsaris classem cum Veneta conjungendam inflammatur ; illius auspiciis haud dubiam sibi victoriam de hoste polliceri Senatus declarat. Ad Ferdinandum quoque Romanorum Regem, atque ad Imperii proceres datæ literæ, quibus hostem nuper Pannonicis victoriis exultantem terrestribus, quibus plurimum possent, viribus arcendum, ac debellandum incitarentur. Aedilibus injunctum, ut quotquot Venetiis Turcæ essent, eos custodiæ traderent ; bona in tabulas publicas referrent ; neminem, nisi, datis vadibus, se Venetiis non exiturum, liberum esse permetterent. Multa undique omnis generis navigia ære publico conducta ; classis quoque imperatoribus mandatam, ut naves, quæ in Epidauri portu essent, avehi curarent, ne Turcæ, quorum ea Respublica stipendiaria est, maritimis illius viribus in nos ute-

Venerorum officia cum Christianis Principibus adversus Turcas.

Turcæ eorum bona Venetiis detenta.

1537
*Fadera &
 Nauplium
 praefidis
 munita.
 Uscochis fa-
 cultas praed-
 as agendi
 permittitur.*

rentur. Ducenti pedites Jaderam, totidem Nauplium in Pe-
 loponneso subsidio missi. Dalmatiae praefectis demandatum,
 ut edicto publico Uscochis, alias invisa genti, libere excur-
 rendi maria, ac praedas agendi facultatem permetterent. Sin-
 gulis Reipublicae magistratibus, qui maritimis ditionibus praer-
 erant, iussum, ut, praecipuis, atque insignioribus viris ad se
 vocatis, Senatus sententiam de hostium impetu fortiter susti-
 nendo patefacerent; ad patriae defensionem, ad justa pro Ve-
 neta Republica arma induenda cohortarentur, spiritus acue-
 rent; quae de illorum virtute, ac fide in Patrum animis ef-
 fet opinio, gravi oratione significarent.

*Franciscus
 Maria Ur-
 bini Dux
 suam opera
 Reipublicae
 defert.*

Eodem tempore Franciscus Maria Feltrius, Urbini Dux,
 terrestrium Reipublicae copiarum imperator, Venetias acces-
 sit; Principi ac Patribus, quaecunque ad retinendum, vel
 propagandum Reipublicae imperium spectarent, atque in se si-
 ta essent, summo animi affectu detulit; opes, ditiones, vi-
 tam denique ipsam, quam si post anteaactos labores pro Ve-
 neta Republica & pro christiani nominis gloria effundere
 contigisset, quid magis vel ad praesentium laudem, vel ad
 posterorum gratiam promerendam illustrius, ac praeclearius si-
 bi accidere potuisset? Guidum Ubaldum filium ad omnes
 belli casus objiciendum, a suo latere nunquam digredi passu-
 rum; uxorem in urbe relicturum, ut aedes illi tribuerentur,
 rogare: se reliquis solutum curis, belli munera ardenti, quo
 semper Rempublicam animo fuerat complexus, naviter, at-
 que intrepide obiturum: non diffiteri, in Andrea Auria na-
 valium rerum usum vigere, maritimis e preliis, atque oppugna-
 tionibus, hinc fortasse adjutum, multa virtutis specimina edi-
 disse: se nihilominus scire, superioribus annis, atque in Numi-
 dica praesertim expeditione, eundem non semel lapsum in erro-
 rem esse. Haec Princeps Gritus in Senatu de more Patribus
 exposuit: Urbinatis caritatem in Rempublicam summis laudi-
 bus ornavit; bellicam virtutem usu confirmatam, gravissimis,
 difficillimisque temporibus testatam, extulit: neque vero sibi mi-
 nora maritimo, quam terrestri bello de egregio imperatore pol-
 liceri. Addidit, si ita e Republica esse Patres censerent, atque
 in se ipso arduis hisce, ac turbulentis temporibus aliquid opis si-
 tum esse existimarent, ultro se ad classem iturum, omnibus
 peri-

*Anãreas
 Gritus prin-
 cepse, opes
 que suas Se-
 natui exhi-
 bet.*

*Urbinata
 Venetias e-
 des dono da-
 ta.*

periculis vitam objecturum ; quæcumque ipsi adessent opes , 1537
 pecuniæ ; quidquid argenti , egregiæ suppellectilis , ea omnia patriæ
 lubenti animo offerre . Tandem gravi oratione ad ea ,
 quæ Urbinas Reipublicæ detulisset , amplectenda , quibus oportune
 uteretur , Senatum est cohortatus ; suasorque mox ferendi a Collegii
 Patribus decreti fuit , quo sancitum est , ut decem aureorum millibus
 coemptæ publico nomine ædes , Duci dono tribuerentur . Atque ut in
 belli sumptus pecunia suppeteret , a magistratibus Reipublicæ
 debitores ad solvendum durius cogeantur : cum Pontifice actum ut
 ecclesiasticorum bonorum decumas vendi liceret : vectigal molendinarium ,
 sex singulos in sextarios assibus adjectis ; ad decennium in urbe
 auctum .

Pecunia a Senatu comparata , vectigalia imposta .

Finis Libri Quarti.

E P I T O M E.

COrcyram omnibus viribus Turcae aggressi, paullo post soluta obsidione, discessere. Scardonam in Dalmatia Pefareus deditioe in Reipublicae fidem recepit. In Peloponneso Nauplium, & Epidaurum Turcarum praefectus Cassinus frustra tentavit. Pluribus Aegaei insulis, quae in Venetorum ditioe erant, Chariadenus Byzantium revertens, foedissimam vastationem intulit. De instauranda cum Suleimano amicitia magnis contentionibus actum in Senatu est. Foedus inter Paullum III. Pontificem, Carolum Caesarem, & Venetos contra Turcas ictum est, Angliae, & Galliae Regibus id moleste ferentibus. Cassinus Nauplium arctissima corona, & operibus cinxit. In Illyrico variante fortuna pugnatum est. Sicensium virtus, & singularis erga Rempublicam fides enituit. Ad Caesarem Galliae Regi jungendum Pontifex Niceam profectus est. In decem annos induciae factae. Farnesiorum res mirifice auctae. Marcus Grimanus, Patriarcha Aquilejensis, pontificiae classis praefectus Nicopolim haud prospero eventu adortus. Andreae Auriae, supremi universae foederatae classis praefecti, seu ignavia, seu avaritia, bis ad Ambracium sinum delendae turcicae classis occasio e manibus amissa est. Neocastrum ad Rbizonici sinus fauces a Venetis expugnatum, Hispani contra foederis leges, Auriae jussu, occupavere. Praeterea Francisci-Mariae, Urbinatum Ducis, mortem, Camertium ducatum ab ejus filio Pontifici, auctore Senatu, traditum, Andreae Gritti, Venetiarum Principis, obitum, Petri Landi in ejus locum successionem continet, bellicosque in annum insequentem apparatus.

HISTORIARUM VENETARUM ANDREAE MAUROCENI LIBER QUINTUS.

Um hæc Venetiis summo studio fierent ,
Romæ de fœdere adversus Turcas ineundo
sedulo agebatur . Res magnæ molis erat ,
quæ non facile explicari posset : multæ ma-
ritimæ , ac terrestres copiæ ad hostem inva-
dendum cogendæ erant , quem superioribus
victoriis intumescens aliqua felicitis even-
tus spe adoriri difficile admodum , ob in-

1537

gentem de illius potentia conceptam opinionem , censebatur .
Tirèmes ducentæ , omnis generis cum majora , tum minora
navigia ad classem conflandam requiri videbantur ; quinquaginta
peditum millia , quatuor equitum paranda erant . Multa
de fœderum conditionibus , quota pars singulis pecuniæ , vi-
rium maritimarum , ac terrestrium contingeret , disceptandum
erat . Quæ cum mora egerent , præsentemque opem Corcyræo-
rum rebus exposcentibus , cunctatione ad classes conjungendas

mi-

1537
*Fœderis cõ-
 tra Turcas
 publicatio.*

minime opus esset, Pontifici Christianorum Principum fœdus, quo adversus Suleimanum bellum indiceretur, in aliud tempus conditionibus rejectis, promulgari placuit: id Romæ, ac Venetiis summa celebritate, & mortalium frequentia actum est. Gaspar Contarenus Cardinalis, Pontifice, universo Cardinalium collegio, ac Principum legatis præsentibus, in divi Petri basilica, missarum solemnibus sacrificiis peregit; mox latino sermone habita est oratio, qua & Deo immortalis gratiæ deinita societate, & ad egregie pro republica christiana operam navandam, fortiter adversus barbaros pugnandum, incitamenta continebantur. Cæsaris, ac Reipublicæ oratores, Venetique Cardinales, de more Pontificis pede deosculato, atque ad oris osculum admissi, ab eo una cum Cardinalis Sanctæ Crucis, viro Hispano e Franciscana familia, convivio excepti fuere. Venetiis quoque Senatus decreto in divi Marci basilica, & singulis civitatis templis sacra peracta, ac supplicationes habitæ sunt.

*Venetorum
 bellici appa-
 ratus.*

Patres inde majori sollicitudine ad bellum necessaria comparare; complures militaris disciplinæ scientia clari, atque in Rempublicam summa observantia propensi fortunas, atque industriam offerre: inter hos Gabriel Ripa, qui Jaderæ publicis stipendiis merebat, ad subsidium Corcyræ inferendum suam operam detulit. Mercurius Bua, in Peloponneso natus, multis clientibus, atque amicis stipatus, in ea provincia complura ad Reipublicæ incrementum se gesturum pollicitus est. Alexander Vitellius annuo duorum millium aureorum stipendio inter Reipublicæ præfectos conscriptus. Ut majores triremes, ac naves Alexandro Bondimerio, Galconis præfecto, parerent, decretum. Urbinati imperatori decem aureorum millia ad pedites decem mille conscribendos, quot Reipublicæ contingerent, tributum. Pefareo imperatori præcipitur, ut, Nicolao Bondimerio, sinus præfecto, ad illius custodiam relicto, cum universa classe Brundisium iter faceret, ut, ibi maritimis fœderatorum coactis viribus, Corcyræ subveniretur. A Proregibus Siciliæ, ac Neapolis petitum, ut quamprimum quinquaginta tormentorum magistros cum suo præfecto, ac quingentos pedites Corcyram sumptibus Reipublicæ mitterent: a Neapolitano præfectus tormentarius cum nonnullis magistris, ac sulphu-

*Mandata
 Senatus ad
 Pefareum
 classis impe-
 ratorum.*

rei pulveris cadis : a Siculo aliquot peditum vexilla transfusa .

1537

Andræ Auria, qui tum Neapoli erat , literæ dantur ; iis petitur , ut Brundisium cum classe profectus , se nostris adjungat . Epistolis per Gasparem Basalum Venetorum negotiatorum , qui tunc Neapoli morabantur , consulem redditis , nihil Auria permotus ; modo se Massiliam , ut cum Gallica classe confligeret , modo Genuam , ut triremes reficeret , iter sibi habendum dicere . Basalus flagitare , ut tantisper subsisteret , donec Roma Cæsareanorum mandata de confociandis classibus ad subsidium Corcyræ subvehendum acciperet . Ad hæc Auria : sæpius Pefareum , Reipublicæ imperatorem , ut arma ad Chariadenum opprimendum sociaret , invitasse : quando nullo negotio cum octoginta triremibus per Corcyræum fretum transeuntem , haud dubia victoriæ spe adoriri , ac superare in eorum potestate esset ; id Pefareum renuisse , mandata Senatus , ut in neutram inclinaret partem , habere dictitantem : quod præcipuum Ottomanorum maritimum robur incolume evasisset , culpam ad Venetum imperatorem pertinere ; inde de reliqua illorum oppugnanda classe spes recisas , quam , si cum Chariadeno pugnatum esset , ad Aulonem delevisset : tandem Venetorum consilia improbare , quod mediis inter Christianorum imperatorem , ac Turcas se gererent : classi Venetæ se adjungere nullo pacto posse ; jam armatas naves dimisisse , triremibus pontificiis , & Melitensibus protectionem permisisse ; modo per remigum paucitatem , ac lassitudinem sibi id non licere . Ad ea Basalus : quod Pefareus ad Aheneobarbum debellandum maritimas Venetorum vires cum Cæsareana classe non conjunxisset , mandata Senatus obstitisse : consiliorum rationes Pontifici , & Cæsari expositas , probatas fuisse ; nunc , immutatis rebus , hostes Corcyram adortos ; fœdus Romæ , ac Venetiis percussum : cur in præcipua insula defendenda arduentes alioqui spiritus in ipso tepescerent ? cur locum , in quo tantum momenti ad Italiæ incolumitatem situm erat , immaturo consilio desereret ? an non tantum auctoritate , ac præclare gestarum rerum fama terroris hostibus afferre posset , quantum si perpauca illæ naves , ac triremes , quas se dimisisset ajebat , aessent ? Visus aliquantisper commoveri Auria ; qua-

*Senatus ab
Andrea
Auria , ut
classem cum
Pefareo con-
jungat , pe-
tit .*

*Andræ
Auriæ re-
sponsum .*

1537

*Andreae
Auriae de-
cretum Ge-
nuam profi-
ciscendi.
Pauli Pon-
tificis lite-
rae & Casa-
ris oratoris
officia, ut
Auriam de
sententia di-
uocarent.*

quapropter, Gaspare dimisso, rursus quid ea in re agendum esset, expendere velle ait. Non longe progressus Basalus, vedarium cum literis obvium habuit: itaque statim conscensa trireme reversus, illas, multis adjectis suasionibus, ac precibus Auriae detulit. Verum neque his inflecti illius animus potuit; cum statutum sibi esse affirmaret, Genuam ad classem instaurandam statim pergere, naves cogere, reliqua ad belli apparatus necessaria expedire; in Hispaniam, ut de Caesaris mente certior fieret, scripturum; interea de foederis conditionibus singillatim agi posse. Pontifex, Auriae tergiversatione audita, ut quantum in se esset, praecipuum consilium moraretur, literas ad illum sua manu exaravit. Caesaris orator per dispositos equos Centumcellas iter habuit, ut litora illa legentem Auriam ab incepto cursu detineret, pontificiisque literis traditis, Caesaris mentem exponeret: at jam illo praetervecto, Pontificis tantum missis literis, Romam rediit. Iis Venetias allatis, Patribus infausta ea initia belli videbantur; inexpectatoque Auriae consilio praecleara spes, quae ad foedus tam cito percipiendum incitaverat, non modo imminuta, verum prorsus abjecta videbatur. Attamen cum in magnis, atque arduis rebus impedimenta saepius animi firmitate, & consiliorum constantia superentur, Senatus statim Caesari quae acta essent, significavit, atque ut de confocianda classe mandata mitteret; flagitavit. Agitatum deinde, an, Auria in mare Ligusticum profecto, Senatus decretum, quo Brundusio Pefareus proficisci iussus fuerat, abrogari opportheret. Franciscus Donatus eques, Consilii Sapiens, ob id in primis abrogandum censebat, quod undique percrebresceret, Chariadenum cum triremium manu in sinum Adriaticum venturum: neque tutum arbitrabatur, Dalmatiae universam oram immanissimi hostis crudelitati, atque avaritiae indefensam objicere. Vincentius Capellius collega e contra, nova Pefareo mandata dare, neque dignitatis, neque utilitatis publicae esse; fama de jungendis Brundusio classibus pervagata, haud parum terroris hostibus injectum, quibus, Pefareo, Brundusio relicto, in sinum Adriaticum penetrante, animi augerentur, ubi Auriae discessus causas, abjectaque de jungendis classibus consilia intellexissent: tutius quoque in Brundusii portu classem eo anni tempore de-

*Senatus of-
ficio Caesari
mandata de foetia-
da classe
mitteret.*

tineri posse. Itaque de priori Senatusconsulto nihil mutatum est. 1537

Dum hæc geruntur, atque omnia ad bellum cum potentissima gente summo studio, ac sollicitudine comparantur, Suleimanus, qui jam, ut diximus, pridie nonas septembris Buthrotum pervenerat, viginti quinque peditum millia, ac triginta bellica tormenta Corcyram transmiserat, ut quæ Aheneobarbi avaritiæ, atque odio superfuerant, novis afflicta cladibus diriperet, ac incenderet. Ajax supremus Bassa, quem *Visirum* Turcæ vocant, & Aheneobarbus specularundi propius ad oppidum accedunt, ut opportuna ad oppugnandum loca deligerent, cum præfecti antiqua suburbia, ne si in hostium potestatem venissent, illis protecti ad mœnia tutius, ac facilius accederent, excindi jussissent. Hostes opere tumultuario munitiones quatuor ad urbis conspectum erexere, ut, turbine tormentorum excusso, muros quaterent, ac nostros e mœnium corona deturbarent. Sed ob intervallum, quod longius intercedebat, globorum impetu, prius quam mœnia pertingeret, remisso non modo, verum extincto, nihil nostris incommodi, aut damni inferebatur. Itaque triremibus circumvecti hostes, qua oppidum ad austrum spectat, mœniaque magis depressa sunt, ac nulla fluctibus moles opponitur, ad certiore bene gerendæ rei spem loci propinquitate adducti, e proris majora tormenta displodunt, metu potius propugnatorum, quam damno. Nonnullæ ex iis triremibus a nostris, bellicis machinis ex oppido excussis, in mare altum demerguntur. Chariadeni triremis pila ferrea rostrum, ac tabulata, quæ a nautis *palmetæ* dicuntur, fracta, & comminuta sunt. Incolarum magna pars in totius insulæ consternatione, ac terrore, ut saluti prospiceret, in Euripum convenit; plerique potius fame confici, & ingenti imbrium vi, quæ per eos dies e cælo defluerat, obrui, ac mergi, quam hostibus se tradere maluerunt; multi funibus in oppidum pertracti; compluribus, agrestibus præcipue hominibus, Angelocastri arx ad meridiem sita præsidio fuit. Verum cum neque terra, neque mari Turcæ proficerent, atque eam esse oppidi, portusque munitionem, ut prope inexpugnabilis videretur, animadverterent; morbi passim grassari in classe, comœntu exercitus laborare cœpisset: susceptæ Corcy-

Corcyræa suburbia a Venetis diruta.

Chariadeni triremi a Corcyreis damna illata.

Turcica classis morbis & comœntu inopia vexata.

1537
*Ajaciis Baf-
 fe cum Ca-
 nali fermo-
 nes de pace
 Turce a
 Corcyra op-
 pugnacione
 difcedunt.*

ræ expeditionis Suleimanus pertæsus, solvere obfidionem, auctore in primis Ajace, decrevit. Is Canali legato, qui adhuc in castris morabatur, ad se vocato significat, si Veneti damna Suleimano illata sarcire, injuriasque suis inflictas, uti a Reipublicæ mente alienas, vindicare velint, daturum quamprimum operam, ut, Corcyræ obsidione soluta, a Venetorum finibus classis, atque exercitus abducerentur, animusque Regis infensus ad pristinam cum Republica pacem instaurandam flecteretur. His Canali significatis, paulo post, tertio scilicet idus septembris, Suleimanus castra movens Corcyra discessit: sequenti die Chariadenus, tormentis triremibus impositis, cum classe tota solvit, miserrimæ plebis septem millibus omnis sexus, & ætatis in servitutem abductis, ingentique omnis generis animalium præda: in Buthrotia regione, atque in Paxo insula, quæ exiguo intervallo a Corcyra distat, atque olim illi conjunctam, a maris æstu secretam fuisse ferunt, barbaricæ crudelitatis fœdis vestigiis relictis. Constat Suleimanum ab Apuliæ expeditione ad Corcyram oppugnandam consiliis, atque adhortationibus Chariadeni, Veneto nomini infesti, impulsus fuisse; atque ab incepto non alio, quam rei difficultate, ac prope desperato exitu deterritum, cum oppidum turritis munitum propugnaculis, perampla fossarum latitudine, locorum situ ad hostium conatus repellendos, aut eludendos in primis esset accommodatum: his vigil cura, atque industria præfectorum accederet; immensis prope iis diebus e cælo pluviis demissis, quæ omnem Turcarum impetum, autumno propemodum fenesciente, restinxere. Pontifex cum de hostium discessu loqueretur, dixisse fertur, jure Andream Auriam obstinatæ mentis pœnas dedisse, cum ex repentino Neapolis discessu eam laudis gloriam amisisset, quam, si Brundisium se contulisset, universam sibi procul dubio ventosa jactatione usurpasset.

*Caccianeri-
 rii, Ferdinã-
 di Regis præ-
 fecti, ad
 Saccum de
 Turcis vi-
 ctoria.*

Contigit per hos dies, ut Caccianerius, Ferdinandi Romanorum Regis præfectus, ad Saccum amnem, prælio magna Turcarum manu devicta, insignem de hoste victoriam retulerit. Quapropter in divi Marci basilica a Principe, ac Senatu ob liberatam Corcyram, & superatos ad Saccum Turcas Deo Optimo Maximo, Cælitibusque gratiæ actæ: ibidem a Venetiarum summo Antistite missarum sacrificiis rite peractis, sup-
 pli-

1537
*Supplicatio-
 nes &
 largitiones
 a Senatu
 habitæ.*

plicationes ad omnia templa habitæ, publice, ac privatim cœnobiiis, & piis collegiis egestate pressis largitiones factæ. Pefareus imperator a Senatu jubetur, ut nisi belli aliquo graviori obeundo munere detineretur, Corcyram peteret, ut incolarum, atque oppidanorum, quantum in se esset, præteritas clades solaretur, Senatusque benevolentia testata, ad spem meliorem erigeret: pecunia quoque publica coempta ad suburbia reficienda materia, atque transmissa. Scardonæ tunc Pefareus imperator erat, qui, paucis ante diebus cum Viturio consilio inito, in sinum urbi propinquum classem intulerat, expositisque in terram militibus, oppidum adortus fuerat. Septem circiter passuum millibus a proximo litore Scardona distat, clara olim civitas, non longe a Sico urbe remota, potius situs opportunitate, quam opere munita; nam uti ad omnem adjacentem regionem vexandam valde est opportuna, ita tenui muro, atque infirmo septa, licet duas haberet arces, hostiles incursus diu sustinere non poterat. Itaque Veneti, propugnaculis toto muro decussis, dum irrumpere in oppidum parant, hostes, impetu non expectato, deditionem Pefareo classem imperatori fecere; qui, ut milites victoriæ insolentes reprimeret, vitam, resque oppidanorum incolumes tueretur, ne qua a militibus injuria inferretur, unicuique abeundi, quo vellet, facultas esset, edicto cavit. Verum milites prædæ iniquo victoriæ præmio inhiantes, non sine ingenti incolarum cæde oppidum diripuerunt: in eo tumultu Jacobus Mudaccius, unus e trierarchis Cretensibus, est interfectus; complures in penitiora loca se recipientes cum in armatorum e Sico globum incidissent, profligati, ac deleti sunt. Oppido Franciscus Salomonius menstruo quadraginta aureorum stipendio ab imperatore præficitur, donec quid e Republica videretur, Senatus constitueret: nam altera arcium diruta, ut circumjecta regio tutius in Reipublicæ potestate contineretur, de reliqua munienda actum est: postea re maturius discussa, ut mœnia funditus everterentur, Senatus decrevit; ne Turcæ, repetita possessione, instaurandi, atque muniendi oppidi rursus occasionem arriperent.

*Scardona a
 Pefareo capta & diripita.*

Eodem tempore Joannes Viturius, alter classis Venetæ imperator, Franciscum Lauretanum, Donatum Cornelium, &

1537

Gabriel Ripa copiarum Jaderinarum praefectus.

Nicolaus Eddimerius sinus Adriatici praefectus.

Obroatum a Venetis invaditur.

Gabriel Ripa capite damnatus.

Senatus decretum de Corcyra munienda.

Paulum Vendraminum, triremium praefectos, ad Obroatum oppugnandum misit. Extat oppidulum illud cum arce a mari sex passuum millibus: Argyrutum priscis fuisse fertur: inde Turcae Uscochis conjuncti cum vicina loca, ac maria latrocinii, & caedibus infesta reddidissent, tutum ibi perflugium & receptum habebant. Quapropter ab Jadera exiguo illius maris sinu circumvehi copias jussit, Gabrielemque Ripam, Veronensem, copiarum praefectum, cum sexcentis navalibus sociis, ac viginti-octo triremium remigibus ad oppidum oppugnandum mittit. Nicolao quoque Bondimerio, sinus Adriatici praefecto, mandat, ut cum biremibus nonnullis, ac triremibus, quibus tormenta bellica ad verberanda moenia opportuna conveheret, praesto esset. Veneti oppidum adorti peracre certamen cum hostibus iniere, qui cum paucitatem virtute, ac fortitudine superarent, pugnam intrepide sustinere, donec fessi, pristino ardore remisso, oppido nostris relicto, in arcem se recepere. Quoniam vero, muralibus tormentis nondum in terram expositis, majore nisu quaterere oppidum non poterant, minutisque pilis nihil proficiebatur, Vituriumque statim Corcyram petere Senatus jussit, Ripae nuntiandum curavit, ut nisi quamcelerrime arcem in suam potestatem redigere posset, oppido, ac suburbiis incensis, ad se regrederetur. Duas ob id triemes ad milites excipientes misit, qui cum terrestre iter per aspera montis juga habere maluissent, superventu Amurathis, qui cum triginta Turcis equitibus arce exierat, ac tumultuariam Uscochorum pedum manum sibi adjunxerat, in fugam coniecti, caesi complures, multi capti fuere. Gabriel Ripa, conscenso equo, cum nullum neque ducis, neque militis officium praestitisset, turpi fuga salutem quaesivit: inde cum a Pesareo Senatus decreto de militari crimine quaestio haberetur, haud multo post in ipsa praetoriae prora capite poenas dedit. Sed nihil aequae ea tempestate Patrum animos extimulabat, quam ut Corcyra insula, quae jam barbarorum conatus, & vires felici eventu experta fuerat, ita in posterum muniatur, ut si Sulcimani animum illius denovo invadendae cupido incesset, pro fortissimo Italiae muro objiceretur. Urbinatum Ducis, cui Antonius quoque Tifernas adstipulabatur, ea erat sententia, ut quamprimum oppido adjacentia loca diruerentur, ac mons, quem *Castratarum* vocant,

solo æquaretur : duo propugnacula , quæ extrema latera cingebant , protenderentur : fossæ e regione sitæ ampliores fierent . Nihil ex iis demoliri oportere arbitrati , ne si in sequentem annum denuo hostes insulam adorirentur , aditus ad oppidum pateret : ut hæc perficerentur , quinque Corcyram triremes contendere , illarumque remiges in opere insudare Senatus iussit . Michael ex Divi Michaelis oppido , ædificandarum arcium peritia clarus , cum quingentis fossoribus , quinquaginta lapicidis eodem ire iussus : decem aureorum millia , quæ in oppido instaurando , ac muniendo infumerentur , transmissa . Classis imperatores , atque celebriores maritimi præfecti Corcyram se contulere , ut de iis , quæ ad munitionem attinerent , decernerent , & Corcyræorum animos , uti a Senatu iussi fuerant , confirmarent .

Suleimanus , Corcyræ obsidione soluta , per Acarnaniam , & Aetoliam Byzantium reversus , Cassino Peloponnesi præfecto mandavit , ut , quam maximis posset ex propinquis regionibus copiis collectis , Nauplium , & Epidaurum , Veneti imperii in Peloponneso urbes , aggrederetur . Reliquæ ea tempestate hæ civitates Reipublicæ in ea provincia erant , cui superioribus ætatibus cum universæ imperasset , ad isthmum prævalido muro extructo , peninsulam adversus barbaros tutata fuerat : proximo vero bello cum Bajazete gesto , Corone , ac Methone amissæ fuerant ; Nauplium , & Epidaurum , vel situs natura , vel opportunitate portuum , vel civium egregia , ac spectata in Venetos fide , summi momenti censebantur . Nauplio Victor Garzonius magistratum , quem *bailum* vocant , gerebat , vir longæva ætate , ac multarum rerum usu præstans . Is omnibus , quæ ad oppidum defendendum necessaria erant , sedulam operam navaverat ; cum illud quoque opportune per eos dies accidisset , ut Hieronymi Cornelii navis ad urbem appelleret , quæ com meatum , ac pecuniam in usus belli magistratui detulit ; ad hæc quatuor aureorum millia , frumenti sestarium duo millia a Senatu Nauplium missa . Epidaurum quoque milites , atque argenti vis , ac sexcenti frumenti sestarium subsidio transmissi . Verum Cassinus frustra Epidauriorum pertentatis animis , cum aliquos dies ad Nauplium castra habuisset , difficillimam fore expugnationem ratus , cum neque ad vim inferendam , neque ad circumcingendam obsidione urbem pares copias haberet , discessit .

*Suleimani
mandata ad
Cassinum
Peloponnesi
præfectum .*

*Victor Gar-
zonius
Nauplii
præfectus .*

*Turca
Nauplii &
Epidauri
expugnatione
deserunt .*

1537

*Aegæi insu-
læ a Cha-
riadeno oc-
cupatæ.*

Eodem tempore, cum Luphtibejus intra Hellespontum se recepisset, Chariadenus cum septuaginta triremibus, triginta partim biremibus, partim myoparonibus, ne aliquid ad effundendam in Venetos animi rabiem prætermitteret, per Aegæum mare prædabundus excurrrens, multas ex Cycladibus, quæ Veneto obtemperabant, occupavit, ac diripuit: in his Scyros e regione Pegasici sinus sita, portuosa, octoginta mille passuum ambitu, ubere admodum solo, olim incolarum frequentia insignis, quatuor oppidis distincta; tunc vero populorum infrequentia pristinum cultum, ac decus amiserat. Pathmos parvo circuitu universa montibus, & collibus distincta, nec non metallorum venis scatens, Joannis Apostoli atque Evangelistæ cælestibus visibus illustrata, quos, dum a Domitiano exilio damnatus esset, in ea insula e fonte Divinitatis exhausit: inde cœnobium illius nomine extructum, templumque erectum est, quod hodie magna cum religione invisitur. Aegina quoque, non longe ab Eubœa sita, incolarum numero, ac portu conspicua, cui prætor publico nomine præerat; ab ea captivorum ad septem millia abducta fuere, quod vix credibile videretur, nisi ad vetustatis fabulas respiceremus, quibus ad Acaci infortunia lenienda formicæ in homines mutatae dicuntur, ut inde accolæ Myrmidonum nomen assumpserint. Nea insuper, quam quadraginta passuum millia ambiunt, easdem injurias, & clades perpeffa, glebæ insita a natura proprietate insignis, ut quocumque deferatur, venefica animalia arceantur: in potestate Pisanae gentis patriciæ eo tempore erat: nam cum orientale imperium, Venetorum, ac Gallorum consociatis armis, Byzantio expugnato, a Græcis ad Latinos translatum fuisset, tertiaque fere illius pars Venetæ Reipublicæ accessisset, in ea rerum omnium agitatione Senatusconsulto civibus permissum fuerat, ut privato sumptu Aegæi insulas occupare, sui que juris facere liceret: inde pleræque Cycladum ad privatos attinebant. Inter has Astympalca, octoginta octo passuum millium circuitu, ubi liberam fuisse civitatem Plinius memorat, Quirinis obnoxia, eodem turbine jactata est, quam olim a piratis pene destructam Joannes Quirinus ea tempestate instauraverat, qua Constantiense Concilium

anno

anno M. CCCC. XXXIII. celebratum fuit. Paros marmorum præstantia illustris, poetarum carminibus insignis, quæ candore adeo præstant, ut e longinquo nivis specie obtutum fallant: Marpefus mons reliquis sublimior cum aquarum scaturigine, tum marmoris excellentia clarus: ad septentrionem Paron oppidum cum ejusdem nominis portu habet, ibi fontem esse ferunt, quo album linum, vel corium immissum, nigredinem contrahat: quinquaginta milliarium ambitu constat: Veneriæ familiæ tunc parebat, quæ cum ad Bernardum Sagredum successionis jure spectaret, ut illam adversus hostes tueretur, eo se contulerat, quorum impetum cum fortiter per aliquot dies sustinisset, tormentario pulvere deficiente, oppidani deditioem facere coacti fuere: incolumes ab hostibus relicti, complures capti, inter quos ipse quoque Sagredus, qui postea Epidauriensis cujusdam opera, qui ad transtra, dum olim trierarchus esset, remigio diu vitam traduxerat, libertatem est adeptus. Naxos, cui inter Cycladas principatus tribuitur, vitium copia olim Baccho dicata, Dionysiæ, & ubertate frugum parvæ Siciliae nomen sortita, Joanni Crispo parebat. Chariadenus cum ad insulam appulisset, nuntium statim ad Joannem misit, qui diceret, ni deditioem faceret, hostilia omnia expectaret: oppidani, atque incolæ perterrefacti, cum impetum hostium perhorrescerent, potiusque in barbarorum misericordia, quam in armis spem reponerent; Crispus, annua quinque aureorum millium pensione pacta, statimque in sequentem annum soluta, in veteri ditione insulam retinuit; licet a libidine, ac furore militum cuncta diripientium, & vastantium se accolæ eximere non potuerint, præda supra vigintiquinque aureorum millia abacta. Tenenses natura loci, ac munitionibus, opera, atque impensa haud exigua structis, cum obsistere hostibus potuissent, aliorum exemplum, fortunamque sequuti, oppidi, atque insulæ tutandæ spe abjecta, ultro in Chariadeni potestatem concessere: paulo post factum pertæsi, ac rubore perfusi, quod, vi non expectata, turpiter defecissent, ad Cretæ magistratus misere, qui militum præsidium, & præfectos Venetos exposcerent. Neque Cythera prima Aegæi maris insula, quæ a Cytherea nomen sumpsit, Turcarum excursiones, ac direptiones evasit. Tot, tantisque cladibus

Bernardus Sagredus a Chariadeno captus.

Joannes Crispus, pensione cum Turcis pacta, Naxos retinet.

Tenos rursus Venetorum imperium amplectitur.

1537

Aegei maris insulis peragratis quamplurimis, & praedivitis onustus spoliis Aheneobarbus Byzantium se contulit.

Franciscus Paschalicus classis legatus in Cretam mittitur.

Joannes Maurus cum imperio Creta praeficitur.

Andreas Gritus Cydoniae praefectus.

Cum vero de Cretica in sequentem annum expeditione rumor vulgaretur, Pefareo imperatori mandatum est, ut Franciscum Paschalicum, classis legatum, cum triremibus viginti in Cretam mitteret. Joannes Maurus cum summa auctoritate praefectus deligitur: Andreas Gritus Cydoniae praeficitur. Interea Collegii Patres decretum tulere, quo Carolo, de Corcyrae obsidione soluta, & pace cum Republica ineunda injectis a Turca sermonibus, scribendum censebant; statutum Senatui esse, foederi subscribere; Romam facultatem ad illud icendum mitteret. Adhortationes addebantur, quibus ad expeditionem in barbaros hostes ea virtute, qua saepius praeliis interfuerat, suscipiendam invitaretur: rem tanto Principe dignam, qua prisca superiorum aetatum memoriam, ac res praclare gestas aequare non modo, verum etiam superare posset: ceterum afflictis, & labentibus christianae reipublicae rebus unicum praesidium illud futurum, si, omnibus sublati controversiis, cum Francisco Galliarum Rege pace inita, ambo adversus Ottomanorum gentem invicta arma, foedere sociati cum Republica, fumerent: hoc uno certam victoriae spem niti, qua barbarae gentis jugum ab innoxiorum populorum cervicibus excuteretur, ac infesti cunctis Turcarum ausus, & conatus frangerentur. Joannes Donatus, qui prima juvenia magistratum, cui maritimarum rerum cura committitur, a rerum navalium disciplina *Sapientis ordinum* nomen sortitum, gerebat, bini oratores ut mitterentur, suasit; alter ad Carolum; alter ad Regem, ut illos Senatus nomine ad pacem adhortarentur, atque octo dierum spatio itineri se darent; tantam rem per oratores melius, quam per literas confici posse: Pontificem, ut Rempublicam ad foedus ineundum impelleret, nuntio legatum addidisse: Caesarem Loppesio Soriae ordinario oratori Petrum Gonzalium extra ordinem pro Italica societate misisse. Cur igitur, ut ad Principum tam difficillimo tempore conciliandos animos Senatus oratores non mitteret? quid egregii in hostes agi posse, dum distractae, atque avulsae Caesaris vires Gallico gravissimo bello detinerentur? verendum esse, ne to-

Joannis Donati, & Antonii Erizzii dispensationes in Senatu.

tius Turcici belli onus in Rempublicam incumberet . Antonius Erizzius , Donati collega , contra differebat : ad novos oratores mittendos nihil urgere , cum paulo ante Christophorus Capellius orator in Gallias profectus fuisset , cui , ut pro pace inter Regem , & Cæsarem firmandam laboraret , injunctum fuerat : propediem Petrum Mocenicum , ad Carolum oratorem designatum , in Hispaniam iturum , qui eodem officii genere fungeretur , ut alias ingerere legationes supervacaneum esset ; neque inde , nisi inanis rumoris aura captaretur , atque ad Suleimani iras in Rempublicam acuendas incitamenta submitterentur , spes , ac mentio pacis penitus præcideretur , ex qua saltem illud emolumenti capi posset , quod foedus majori Reipublicæ cum utilitate , tum dignitate fanciretur .

Dum inter præstantes juvenes pari eloquentiæ , & pietatis in patriam laude disceptatur , ex Hispaniis literæ supervenerunt : inter Cæsarem , ac Regem inducias in decem menses pactas fuisse , Heleonora Regis uxore , & Margareta sorore Navarra Regina cum Maria Caroli germana , Pannoniæque Regina convenientibus , ut immania diuturni belli incendia induciis proximo ad pacem gradu restinguerentur : ea de causa , ut Belgio gravissimis bellorum cladibus afflicto præsentem opem ferrent , Cæsareani ad inducias descendisse ajebant , cum revera pecuniæ inopia adactos fuisse constaret , longinquis Peruanæ regionis argenti fodinis , atque ex Hispaniæ conventibus tardis tributis , immensis belli sumptibus haud paribus . Senatus frequens Collegii Patrum sententiam est amplexus : aditæ ob inducias publico nomine gratulationes , atque adhortationes , quibus Principes ea tempestate , sæviente Turcico bello , ad præclarum , atque utile pacis , ac pietatis decus accenderentur . Ut in idem quoque summo studio niterentur , iisdem officiis cum Pontifice , & Galliarum Rege Senatus egit , quo , semotis Christianorum Principum diffidiis , armisque reconditis , majori animorum ardore bellum adversus communes hostes administraretur . Legati quoque ad Poloniæ Regem , & Imperii Electores designati , ut cum reliquis Principibus societati se adjungerent . Duo dein de patritii , Aloysius Badoarius ad Cæsarem , Franciscus Ju-

Induciae inter Cæsarem & Galliarum Regem .

Senatus officia pro pace .

Veneti legati ad Poloniæ Regem & imperii electores .

Aloysius Badoarius ad Cæsarem : Franciscus Justinianus ad Galliarum Regem legati .

1537 stinianus ad Regem missi , ut omni studio ad concordiam incundam illos hortari , atque impellere niterentur . Romæ , dum hæc gererentur , & quæ ad foedus sancendum spectabant , intentius atque acrius urgebantur , Marcus Antonius Contarenus legatus publica mandata petit . Collegii Patres iciendi foederis decretum ad Senatum tulere , atque ut seorsim Contareno darentur literæ , ne conditionibus subscriberet , prius quam de iis Senatus mentem intelligeret .

*Aloysii
Gradonici
oratio .*

Contra Aloysius Gradonicus graviter , & copiose disseruit : veterem majorum instituto ita comparatum esse , ut de gravissimis rebus , quibus salus , incolumitasque Reipublicæ contineretur , Senatus libere decerneret : modo , prisca immutata ratione , invitum , ac nolentem trahi , dum ii , qui foedus amplectendum censerent , omnes cum Suleimano pacis tractationes abrumperent : hinc nullum Canali legato de redintegranda pace responsum , ut percusso foedere , ad bellum suscipiendum Senatus impellatur . *An , inquit , Caroli dubia consilia non agnoscimus ? qui mense septembri sibi datis a Senatu literis nondum respondit ? An vero quæ maxime optamus , adeo facilia nobis esse suademus , ut quæ per tot annos dissidia Carolum , & Franciscum exercuere , ea momento componantur ? Compertum illud est , Casarem Mediolanense imperium Regi numquam traditurum , ni loca munitiora detineat , donec Aurelianensis Dux in illius possessionem missus , beneficiario sibi jure obstringatur : Rex contra , nulla interjecta mora , liberos Infiores deposcit . Putamusne tantas maxima de re controversas adeo facile dirimi posse , ut discordes animi in mutuum adversus barbaros bellum conspirent ? Quid perro Pontifex ? qui , ut maxime incensus in communem societatem videatur ; attamen de hoste invadendo , deque universa expeditione consilia ad anni sequentis kalend. majas rejicere se velle inquit , quo tempore in Concilio de religione agendum erit . Bellum interim in dies acerbius adversus nos committitur ; loca maritima cæde , vastationibus , incendiis deformantur ; populû miserrima servitute affecti , nihil non luctuosum , ac funestum præferunt : præ-*

ter

ter Corcyrae obsidionem, in qua nihil a barbaris vel ad crudelitatem durius, vel ad avaritiam crudelius praetermissum est; Nauplii, & Epidauri urbes petite, agri vexati, Cyclades insulae, quae Veneto parebant imperio, pene omnes occupatae: & tamen qui adjuutores ad immensum hoc pondus sustinendum nobis fuere? Bellum cum potentissimo, atque immmani hoste gerendum nobis erit, cujus terrestres miritimeque vires tanta jamdiu incrementa susceperunt, ut formidinem Christianis Principibus incusserint. Cur igitur de concordia cum hoste ineunda prius non decernitur? quae si aequis conditionibus obtineri queat, quis non certam pacem difficilimo, ac periculosissimo bello antetulerit?

Ad haec Marcus Foscarus, Consilii Sapiens: quin penes Senatum summa totius Reipublicae sit, ambigere neminem; nihil subdole, aut ex composito a Collegii Patribus agi; an non Senatusconsultum de foedere factum fuisse? qui, cum Suleimanus a Salentinis in Corcyraeos, mutata sententia, expeditionem moliretur, Pontificem, & Caesarem ad societatem ineundam incitavit; foedusque Romae, ac Venetiis cunctorum Christianorum plausibus adversus Turcas indictum est. An modo mandata flagitantibus minime respondendum? quae prudenter decreta fuere, delenda prorsus, ac rescindenda sunt? Scilicet, quo universum in nos tantum bellum incumbat, nullis sociis, nullis adiutoribus cum hoste dimicemus; qui quo majoribus, uti Gradonicus asserere visus est, viribus nititur, ut iis obistere soli nequimus, eo magis reliquorum Principum amicitiam, & societatem amplecti debemus. Mirandum non esse, si adhuc itineris longinquitate a Caesare literae minime acceptae fuerint. At Pontifex se in concilio kal. maji de expeditione in Turcas agere instituit. Num igitur mittenda ob id ad legatum mandata non sunt, quibus in rem Christianam bene animato vehementiores gloriae, atque utilitatis stimuli addantur? At Canalis literis respondendum; de pace cum Suleimano agendum est. Id porro Collegii quoque Patres censere, ab aequis conditionibus concordiae non abhorre: verum, quod maxime instat, id modo ut perficiatur, adnitendum. Quis enim barbarae genti confidat, quae teterrimo odio in Christianos imbuta, nihil non quotidie in illorum exitium molitur;

Marci Foscarioratio.

1537 *cujus Imperator iniquum Reipublicæ immerenti bellum intulerit, atque ob regnandi libidinem jurisjurandi violatam religionem contempserit? His, atque aliis a Foscaro dictis, subscribendi foederi decretum Senatus probavit.*

Senatus decretum de foedere subscribendo.

Literæ in Senatu propositæ, ut Canali Byzantium miserentur.

Deinde de literis ad Jacobum Canalem legatum scribendis latum est, quarum sententia hæc erat. *Vehebementer Senatum commotum fuisse, quod Suleimanus Corcyræ insulam invasisset; atque eo veementius, quod Alexandri Ursini reditu, uti sponderat, minime expectato, ut de iis, quæ acciderant, Senatus mentem intelligeret, veteris pacis, atque amicitiae jura præpropero consilio abruptisset: neque vero Pesareum classis imperatorem in Salentinos profectum, ut suis rebus adversum aliquid moliretur, sed fortuito in Ottomanicam classem incidisse: verum Reipublicæ triremes male habitas, trierarchos captos, illatam immeritis necem, justo animi dolore conqueri: ceterum quæ de Suleimani propensa erga pacem voluntate Ajax Canali renunciasset, ea Senatui probari, atque id sibi suadere, mercatorum bona, quæ in variis illius imperii locis essent, sarta, tecta que conservatum iri, ne ii, qui regia fide illecti maximas opes negotiorum causa in suas regiones importassent, pessimo exemplo, jure gentium neglecto, deciperentur. Hæc summa literarum fuit: quibus ad Senatum perlectis, triduum Patribus, ut singuli de re gravissima secum reputarent, quod perraro fieri solet, concessum est; quo exacto, ut in suffragia iretur, propositis ad Senatum literis, Hieronymus Grimanus continentis Sapiens ita loquutus fertur.*

Oratio Hieronymi Grimani.

Exploratissimum est, Patres optimi, gravissima nos in re, ac difficillima versari, cum inter dubias belli, pacisque spes anceps animus hic atque illic impellatur. Nam post triginta atque septem annorum pacem, quam cum Ottomanis Regibus servavimus, quo tempore multæ ab illis virium, multæ regnorum accessiones incredibili felicitate partæ fuere, in difficillimi belli aleam se committere quis maxime arduum, ac periculi plenum non arbitretur? quis non certam pacem ambiguis belli eventibus anteferat? Sed illud attente vos prospicere oportet, ne pacis nomine illecti, exili, atque, ut ita dicam, umbratili illius specie decepti, quæ vobis præcipue ad imperium, ac libertatem sustinendam necessaria sunt, inutili cunctatione,

inanibusque verbis deseratis. Nisi vero vos magis barbarorum fide, cujus periculum sæpius fecistis, compositoque ad dolos, fallaciasque ingenio nitendum arbitramini, quam Christianorum Principum fœdere, cui nuper, ut Contarenius legatus subscriberet, mandastis, in quo communem hostem, sociatis viribus, aggredi statutum est. Quis enim nobis Suleimani inclinatum ad pacem animum pollicetur? Qui post Ajacis cum Canali de concordia sermones, non ita pridem Byzantium reversus, uno eodemque tempore diversis in locis acerrimum Reipublicæ bellum intulit; Cassinum præfectum Peloponnesi urbes expugnare jussit; Dalmatiæ oram vastari, ac diripi præcepit; in sequentem annum Corcyræ denuo, atque etiam Cretæ minatur. Neque tunc ad Scardonam, atque Obroatium gesta ad illum perlata fuerant; non urbem eversam, ac solo equatam, suosque profligatos, non Obroatium expugnatum; quibus incensus, atque inflammatus animus quem iræ modum imposturum arbitramini? Et adhuc spem ex Canalis literis nobis confingimus, quæ tribus jam elapsis mensibus datæ fuere? ex quo tempore variis rerum eventibus, omnis immutata consiliorum ratio est, omnibus undique bellum circumstrepentibus. Quo fit, ut si prudenter, si recte Rempublicam turbulentis hisce temporibus administrare velimus, cuncta studia ad fœdus quamcelerrime conficiendum nobis conferenda sint; Reges ad concordiam adhortandi, ut pace firmior ad tuendam christianam rempublicam gradus muniatur. Videte obsecro, Patres optimi, ne si ii, quos inutiles cum hoste de pace sermones serimus (ut fere necesse est) ad Principum aures pervenerint, remissiores facti, atque priore animorum ardore restincto, fœdus, quod jam tenemus, summo Reipublicæ damno e manibus elabatur. Præcepto occasio est; semel amissæ seras pœnitentiæ pœnas damus, quam ultro advenientem amplexi, ingentem bonorum, ac gloriæ cumulum excepissemus. Quo porro animo Pontificem, & Cæsarem in Rempublicam fore censetis, si dum cum iis de societate jungenda agimus, eodem tempore de pace cum hoste tractemus? An quisquam suspicionem ex illorum animis evellere poterit, vos tandem cum Turca consensuros? Quonam igitur sancienti fœderis spes? quonam Christianorum Principum societas? quam tantopere Turcæ perborrescunt, ut

1537 *nomine tantum perterrefacti spem pacis objiciant; eam si disjectum, ac dissipatam intelligent, quae vobis pacis conditiones, vel qui bellorum impetus expectandi sunt? Quis vero ambigat, Franciscum Galliarum Regem, si de pace cum Suleimano Rempublicam agere persenserit, statim a concordia cum Cæsare ineunda aversum fore? spe haud infirma fretum, Carolo cum Suleimano potentissimo, atque acerrimo hoste decertandum esse: inde spes excident, quibus mortalium omnium subnixæ mentes ingentem de Christianorum Principum fœdere opinionem conceperunt. Quid itaque frustra in perniciem nostram verba jactamus? quid tempus terimus? hostibus arma, ferrum terra, marique parantibus, adhuc cunctamur, distinemur, in ancipiti versamur? Imminentibus rerum certis periculis, atque casibus ambigua consilia minime aptanda sunt; expeditis, ac certis sententiis, forti, & bene-preparato animo opus est, quo uno disjiciuntur pericula, salus, atque incolumitas Rei-publicæ continetur, ac sustentatur.*

Dixerat Grimanus, cum Marcus Minius Consilii Sapiens sic contra differere est adortus.

Oratio
Marci Mi-
nii.

Quo magis ardua in re, atque, ut Grimanus inquit, ad deliberandum difficili versamur, eo magis nobis accurate providendum est, ne extrema consilia amplexi Rempublicam præcipitanter in immensos turbinum, ac procellarum fluctus conjiciamus. Id mihi efficere videntur, qui nullam pacis, nullam concordie cum Suleimano sancienda mentionem fieri volunt: non ad Canalem rescribi: sermones Ajacis negligi, atque certo, inevitabilique bello Rempublicam implicari. Quasi vero non illud apud cunctas gentes usu receptum sit, ut inter armorum strepitus, tormentorumque fragores pacis aliquando nomen immisceatur. Quis profecto vel in hoc augusto tot Patrum Senatu, vel in universa Republica est, cui si pacis æquis conditionibus cum Suleimano optio daretur, illam ultro lubens non ampliexurus esset? Unus Grimanus præcidi illius mentionem oportere arbitratur; bellum, arma, ferrum tantum in ore habet. Contra censet maxima Patrum Collegii pars: si qua rerum cum Suleimano componendarum ratio est; si qua viget concordie spes, eam minime extinguui, sed ali, & foveri debere; ne aliquando illius sprete, atque abjectæ nos pœnitentia
sub-

subeat. Neque vero est hic commemorandi locus, quot sumptus, quot incommoda, quot clades ex Turcico bello nobis semper immineant. Enumerarem hic amissa oppida, urbes, provincias, populos in servitutem abductis; direptiones, incendia, vastitationes; intercepta toto Mediterraneo fere mari commercia; & si quid aliud est, quod magis acerbum, ac grave menti subjici, & prope oculis cerni queat. Verum cum apud illos mihi habenda oratio sit, qui longo rerum usu, atque prisca prudentia edocti, nullos non humanarum rerum casus intelligunt, reprimam me, atque illud unum vere, & constanter affirmare audebo, fœderi, quod Romæ agitur, ea, quæ de pace ad Canalem scribuntur, minime officere. Immo illud quoque adjiciam, hanc unam ad fœdus e Republicæ dignitate, atque utilitate cito percutiendum viam esse, dum Principes veriti, ne Respublica pacem cum hoste sanciat, mora omni amicta, in fœdus quamcelerrime descendant. Quod itaque fœderi adversari Grimanus credit, id ego maxime favore existimo. Neque ambigo propterea, reliquos in nos infenso animo futuros, cum constet, eam quoque pacis tractandæ rationem Pontifici probatam fuisse; cum verisimile non esse diceret, Rempublicam, objectis sibi de pace sermonibus, adeo suæ prudentiæ oblitam, ut, iis prorsus neglectis, non tenui saltem filo appensas concordie spes ad omnem eventum retineret. At ex illis, quæ in Illyrico contigere, iratum esse Suleimanum pertimescimus. Num igitur, concordie rationibus prorsus rejectis, furenti, ut ajunt, addere calcaria volumus, cum potius lenire illum, ac mitigare oporteret? At Galliarum Rex, cognitis de pace sermonibus, a concordia cum Carolo ineunda abhorrebit. Immo, ut ego arbitror, veritus Cesar, ne Venetorum pace duplex illi a Suleimano, atque Francisco bellum immineat, dissidiis sine imposito, Insubrum imperio filio concessio, mutuo se cum Rege fœdere adstringet. Quid enim ardentius Rex exoptat, quam ut Mediolanensi imperio, pro quo tot labores exhauserit, tantas potentissimi regni vires absumpsit, potiatur? Id vero se pace facilius, & citius consequi posse certo scit. Cur igitur negligenda cum superbo hoste pax est? cur ne Canalis quidem literis respondendum? Etenim si justa, atque honorifica pace bello finis imponitur, quis jure vestra consilia reprehendat?

cum

1537 *cum acerrimi hostis præpotentes vires terrestres, ac maritimas a vestris ditionibus submoveritis, atque e magnis Rempublicam periculis vestra prudentia eripueritis. Sin vero, pacis omni spe rejecta, belli pericula subeunda erunt, an non illud maxime vobis solatio erit, quod non voluntarium, sed necessarium suscipere bellum coacti fueritis?*

Cum Minius perorasset, Patres in alia omnia ivere, neque quidquam decretum est. Agitatum postea bis ea de re dissentientibus sententiis in Senatu est; atque cum multa pro utraque parte disceptata essent, pares ferme patrum sententiæ fuerunt: nam primo ut decretum in aliud tempus differretur, duo suffragia pervicere: mox cum tertio decretum de conscribendis literis latum esset, quin decerneretur, duo item suffragia desiderata sunt. Ea re vehementer Patrum animi angebantur, atque illorum præcipue, quos magnarum rerum usus in Republica administranda assidue exercuerat, dum inter ancipites fœderis, ac pacis spes fluctuare Rempublicam animadvertent; quæ ad bella necessaria essent, minime expediri; hostes undique vires colligere, ut veris initio terra, marique Venetas ditiones invaderent. Erant qui minime fidendum Suleimano, paceque ad Rempublicam destinendam objecta, acrius parare bellum arbitrarentur; salutem, ac libertatem in fœdere cum Christianis Principibus firmando reponerent. Alii contra, qui societatem, jura, ac rationes perpenderent, quot difficultatibus implicarentur, dubiis illarum eventibus pacem quoquo pacto iniri posset, gravissimo bello anteponerent: hostis potentiam, vires Reipublicæ minime ad obsistendum pares, rerum præteritarum exitu edocti, æqua lance æstimantes.

Principum vero ea erat mens, ut quandoque ingentem rerum præclare gerendarum spem alerent; nonnunquam variis, ac diffidentibus consiliis, difficultate deterrerentur. Nam Carolus aliquando incensum adeo ad bellum cum Suleimano gerendum animum præferebat, ut se ipsum illud adversus barbaros administraturum diceret: ex illo non amplificandi imperii opportunitatem, sed solidæ, ac nunquam intermorituræ laudis gloriam quærere: hac una contentum, quidquid justis armis ex hostium manibus ereptum esset, illud Venetæ Reipublicæ ultro tributurum, cujus vires, & potentiam, ut pro
mu-

muro adversus barbaros extarent, augendas censere : quo expeditior arma in hostem induceret, inducias cum Galliarum Rege pepigisse. Vastius quoque Insubrum præfectus multa cum Fidelio a secretis Senatus his de rebus loquutus, Reipublicæ prudentiam, rectam, ac præclaram regiminis formam efferebat : Cæsaris in rempublicam christianam egregiam mentem, atque in Venetos singulare studium testabatur. Andreas quoque Auria sibi Cæsarem in mandatis dedisse significabat, ut aperiente se anno classem numero, & viribus quammaxime posset instructam educeret; tum ut fœderi, cui se Cæsar obstrinxerat, satisfaceret; tum ut ita poscentibus Reipublicæ rebus celerem, ac strenuam opem ferret. His Venetorum animos confirmare Carolus nitetur, ut prorsus a pace aversos fœdere vinceret, eandemque cum illo subire fortunam compelleret; cum ejusmodi ingenio esset, ut sæpius mira dissimulatione intimos, atque abditos animi sensus obtegeret, & illi nil altius insideret, quam ut occultis quibusdam genii stimulis se supra Galliarum Regem efferret, armisque iterum Gallos lacesteret, ne ab imperii Mediolanensis possessione deturbaretur. Id porro ex multis non obscure elici posse videbatur, vel quod Senatus literis post tres elapsos menses responsum non dederat, vel quod e rerum eventibus firmiora consilia petenda duceret. Nam illud certum est, Vastium cum Fidelio de pace inter Principes, ac fœdere loquentem dixisse, postero anno expeditionem in Turcas fieri non posse, cum in tot sumptus Cæsari pecunia minime suppeteret; neque peritescendum, ne hostis tam cito, quæ ad arduum ac difficile bellum exposcerentur, expedire posset. Byzantii quoque occulto egisse multis argumentis, innotuerat, ut a suis ditio- nibus Ottomanicæ classis impetum averteret, atque Chariadeni animum Hispani cujusdam, Siciliæ Proregis nepotis, quem ille captivum detinebat, opera pertentasse, ut, Turcarum Rege deserto, sibi adjungeretur. Resque agitata eo processit, ut Ahenobarbus libertate donatum in Hispaniam mitteret, qui inde reversus Cæsaris nomine regnum Tunetanum ea conditione detulerat, si illius opera Iapygiæ ora & Neapolitani a Turcarum maritimis viribus immunes essent; si vero, Mahumetana superstitione ejurata, in Christianam religionem no-

*Hispanorū
officia, ut
classem
Turcicam a
suis ditio-
nibus averte-
rent.*

1537
*Hispanorū
 cum Chariadeno
 rra-
 tationes.*

men daret, opulentum illi in Hispania principatum, atque alia egregii facinoris præmia liberaliter polliceretur. Constatque Chariadenum per Mamertinum fretum transeuntem, cum accolas summis incommodis afficere potuisset, nullis damnis illatis, prætervectum. Hæc, ne multa pollicenti Cæsari certa fides adhiberetur, efficiebant.

At in Francisco Galliarum Rege proclivis in pacem animus erat, quod ejus filius, Aurelianensis Dux, absque armis per ampla Insubrum ditioe potiturus esset. Quocirca Franciscum Justinianum, qui ad illum, ut diximus, pro pace missus fuerat, perhumaniter excepit; gratias Senatui egit; re ipsa quanto studio, animique ardore ad pacem ineundam esset, non modo Reipublicæ, verum universo christiano orbi palam facturum, ad inducias descendisse; Lotharingum Cardinalem, & Galliarum magnum Magistrum, ut quamprimum pax firmaretur, Narbonem ire jussisse. Rhodessioque apud Rempubli- cam legato mandaverat, ut inclinatum in id Senatum sedulis officiis foveret, atque incitaret. Verum, qui Francisci gesta recensebant, & quantum ille de gravissimis rebus consilia propria tantum utilitate metiretur, memoria repetebant, verebantur, ne repentina aliqua rerum mutatione optima instituta consiliorum ratio interverteretur.

Paulus III. Pontifex, vel suo apte ingenio, vel Pontificio munere, totus in rempublicam christianam incensus erat. Addebantur frequentes Patrum adhortationes, ac preces, quibus mirifice ad præclara quæque pertractanda, atque efficienda impelleretur. De Principibus vero jungendis negotio, quod illi parum prospere cesserat, suscepto, minime deterritus; ne quid ea in re, qua nulla major ea tempestate tractari posse videretur, prætermitteret, Cardinalem Carpenssem ad Cæsarem, Jacobatum ad Regem legatos miserat, ut officio, suasionem, prece conjungere Principum animos, atque arma in communem hostem niterentur. Ob id a Senatu Pontifici gratiæ actæ fuere. Henrico quoque Angliæ Regi datæ literæ, quibus, ut summam auctoritatem ad conciliandos Principes ingenti christianæ reipublicæ bono adhiberet, hortabatur, suorumque majorum exemplis, atque egregio fidei defensoris titulo ad bellum adversus communem hostem incendebatur.

*Carpensis
 Cardinalis,
 & Jacobo-
 rius legati a
 Pontifice
 ad Cæsarem
 & Gallia
 Regem missi.*

Marino Justiniano, ad Ferdinandum Romanorum Regem legato, imperatum est, ut priscis, ac recentibus a Turca illatis injuriis exasperatum acrius commoveret, atque ad diffidia cum Joanne Hungariæ Rege tollenda suaderet, quo expeditius arma in Turcas verteret, & a barbaris acceptas injurias generoso impetu semel ulcisceretur. Nam ad Turcarum vires frangendas nihil opportunius censebatur, quam ut terrestribus armis peterentur, ac Germani, feroces & bellicosos spiritus gerentes, ad pristinum Imperii decus gloriamque, cui aliqua resperfa ab hostibus labes videbatur, instaurandam, unanimi impetu commoverentur.

Dum inter dubias belli, pacisque spes Senatus versaretur, atque Christianorum Principum animos ad concordiam coheritari, ad foedus faciendum incitare summo studio eniteretur; Alexander Ursinus xviii. kal. januarii Venetias rediit, cum Jacobi Canalis legati literis viii. ac vii. kal. novembris datis ex arce, ad Euxinum sita, in qua Suleimani jussu inclusus fuerat. Summa Ursini itineris, ac eorum, quæ gesserat, hæc fuit. Venetiis profectum ad Chertzegi præfectum se contulisse; ab eo duos itineris comites, qui Thessalonicam perducerent, datos: Reipublicæ legato non invento, Luphtibejum, & Ajacem supremum Bassam adiisse; a Senatu ad Suleimanum oratorem designatum, significasse, qui ea, quæ acciderant, præter illius mentem contigisse significaret: inde duobus aliis comitantibus Byzantium v. kal. novembris pervenisse; cum legato congressum, a quo Hadrianopolim proficisci jussus fuerat: ibi Suleimanum venationibus intentum offendisse: cum Ajace loquutum, primum mandata ad Byzantii gubernatorem impetrasse, quibus Canalem e turri educi, liberiore loco, custodibus tamen adhibitibus, jubebatur: deinde ut statim Venetias contenderet, legatumque a Senatu miti curaret. Canalis autem legati literarum hæc erat sententia. Cum ipse in castris Suleimani ad Aulonem esset, ac Veneta classis in sinu Rhizonico prope Neocastrum moraretur, Janusbejum illi exposuisse, Suleimano, ut statim Byzantium peteret, decretum fuisse, rationes redditurus, cur, sæpius disertis verbis Venetorum de servanda pace voluntate testata, contra quæcumque ab hostibus proficisci possent, ea in subditorum navigia, resque suas

1537
Senatus officia cum Ferdinando Rege.

Alexander Ursinus Byzantio Venetias rediit.
Alexandri Ursini expositio.

Jacobus Canalis orator ab Hellespontica turri eductus.

1537 committerent : Byzantium cum attigisset , in carcerem conjectum , deinde in Hellepontica turri detrusum , in qua antea Nicolaus Justinianus , cui ille successerat , & complures mercatores inclusi fuerant : eo in loco cum multis incommodis conflictaretur , ad Ajacem , supremum Bassam , & Janusbejum scripsisse : adversus fidem , ac jusjurandum teterrimo carcere contineri , eductum non ita exili animo esse , ut fugam meditari vellet ; mortem minime expavescere , quam patriæ infervientem obire decorum arbitraretur : Ajacem per Urfinum illum edocuisse , si damna a nostris illata , quæ ad viginti quinque aureorum millia essent , sarcirentur , haud difficile fore , per oratorem designatum pacem cum Sulcimano instaurare ; cui , ut tuto Venetias Byzantio commeari posset , facultatem , fide interposita , concessisse . Hæc Canalis captivi literis continebantur . Urfinus vero , potestate itineris legato ab Ajace impetrata , Neocastrum perrexit , atque ibi viæ comites , qui illum præstolarentur , reliquerat . Ea omnia ut Principum legatis enunciarentur , Senatus decrevit : Pontificio , atque Cæsareo adjectum : constantem de foedere ineundo , multis quamvis de concordia conditionibus a Turcis oblatis , voluntatem in Republica manere : quocirca , ut , quæ bellum ingens requireret , in iis sedulo , atque enixe comparandis insisterent , orare , ac flagitare .

Ajaci petitiones unde pax instauraretur .

Conditiones a Turcis propositæ Principum oratoribus significatæ . Senatus constantia in fadere .

M. D. XXXVIII.

1538 **I**Nde cum omnes rationes concordiae ineundæ penitus abjectæ viderentur , sedulo quæ ad maritimas Reipublicæ ditaciones muniendas attinebant , curari Patres urgebant ; triremium numerum augeri ; conscribi milites ; colligi commeatus ; bellicos apparatus instrui . Naupliis milites in subsidium , atque annonam flagitantibus quadringenti pedites , bis mille sestarii frumenti , quatuor aureorum millia fuere transmissa . Classis imperatori , qui Corcyræ tunc erat , præceptum , ut quammaximam posset commeatus vim , ac bellicorum apparatus tuum mitteret . Epidaurum pedites præsidarii ire jussi ; ut frumenti sexcenti sestarii conveherentur , decretum : Cytheræ Aegæi insulæ præsidium auctum . Cretæ vero protegendæ cura haud parum Patrum animos sollicitabat , cum incolas , proximis

Venetis subsidia in Oriëntem mittere decernunt .

mis insulis a Chariadeno foede direptis, ac vastatis, tantus terror invasisset, ut nonnulli eo præcipites acti, seditiosos rumores dissiparent, quamprimum hostes cum classe appellerent, ultro deditionem facturos. Qua re cum plerique maxime commoverentur, atque urbium conventus, Cretenses parum sinceræ in Reipublicam fidei maculis aspergi animadverterent, legatos cum literis ad Senatum misere, quibus demisse petebant, ne paucorum infimæ gentis crimina, qui errore, atque ignoratione potius, quam prava mente in Reipublicam lapsi fuerant, quidquam de sua fide, & constantia imminutum censerent; opes, filios, vitam denique ipsam Senatui deferre, quam ultro intrepide pro Reipublicæ incolumitate, ac dignitate profunderent: orare, ut milite, ducibus, classe, annona, ceterisque ad bellum necessariis subveniretur, ut hosti insulam invadenti fortiter obsisterent. Legati perhumaniter habiti, coloniæ fide, atque constantia laudata, dimissi fuere. Mox quinque aureorum millia decreta, statimque missa; Pefareo imperatori in mandatis datum, ut Franciscum Paschalicum, classis legatum, cum selectis triremibus in Cretam iterum mitteret, tres quoque Nauplium proficisci juberet. Cretæ vero magistratibus datæ literæ, quibus nobilium, & popularium animi confirmarentur. Corcyram Stephanus Theupolus cum summo imperio missus; commeatus, tormentarii pulveris, atque aliarum rerum in usus belli ingens copia navibus delata. Valerius Ursinus in eadem insula universæ militiæ præficitur. Pefareo imperatori, ut opera quamprimum, uti decretum fuerat, ad oppidum muniendum perficenda curaret, jubetur; iis perfectis in patriam reverteretur; cui postea Vincentius Capellius successor a Senatu, ac majoribus Comitibus datus est. Ascrivium, Epiri urbs in penitioris Rhizonici sinus parte sita, validiori præsidio firmata; munitionibus erectis, tutior, & ad hostium impetus sustinendos munitior redditur. Dalmatiæ præterea oppidis, atque urbibus pedites, & annona subministrantur. Camillo Ursino militiæ præfecto, ut, recensitis militibus, ad duo selectorum millia redigeret, mandatum. Complures quoque tum e Græcia, tum ex Illyrico equites levioris armaturæ ad liberandos ab hostium incurSIONIBUS fines accersiti. Et quo in usus belli pecunia sufficeret, ut a terrestribus Venetorum

1538

Cretenses legati ad Senatum.

Franciscus Paschalicus in Cretam mittitur.

Stephanus Theupolus cum imperatore Corcyra legatus.

Valerius Ursinus præfidi Corcyrensis præfectus.

Vincentius Capellius Pefarei loco classis imperator.

Camillus Ursinus in Dalmatia militiæ præfectus.

1538
*Vestigialia a
 Senatu im-
 posita.*

ditionibus centum aureorum millia subsidii loco persolverentur, Senatus decreto scitum est: vectigal quoque ad molendum impositum, quo in singulos sestarios sex asses penderentur: pecunia Navali addicta. Ne ii, qui ære publico obstringerentur, ad urnas accederent, ut globulos ad magistratus fortiendos majoribus Comitibus fumerent, cautum: decumæ quoque universis civitatis ordinibus impositæ.

*Cæsareano-
 rum & Gal-
 lorum ad
 pacem sanc-
 iendum cõ-
 venus.
 Condiciones
 a Gallis
 Cæsareis
 propositæ.*

Dum hæc ad bellum gerendum a Venetis comparantur, in Gallia de pace inter Carolum, ac Franciscum; Romæ de fœdere inter Pontificem, Cæsarem, & Rempublicam sanciendo agebatur. Salsulis, oppido inter Perpinianum, & Narbonam sito, Cæsarei, ac regii convenere: varie utrinque alterna fere spe, & desperatione agitatum. Nam initio summo ardore de concordie rationibus, multis hinc atque inde propositis, disceptatum fuerat. Verum cum res prope ad exitum perducta videretur, novis obortis difficultatibus, ad eadem initia revolvebatur, ac Principum animi veteri æmulatione, præteritarum rerum memoria, & casibus accendebantur. Galliarum Rex trium optionem Cæsari fecisse ajebat: primum, ut quæ ad Allobrogum Ducem spectarent ditionibus restitutis, Mediolanense imperium Aureliano filio Cæsar, Ferdinandi fratris filia connubio juncta, traderet; nuptias vel tunc, vel trium annorum spatio pro suo arbitrato celebraret; interea nemo de possessione decederet: alterum, ut, nulla re immutata, ambobus, quæ modo obtinerent, oppidis potirentur: tertium, ut in decem annos induciæ protenderentur; interim ad opem reipublicæ christianæ ferendam, sociatis consiliis, atque armis convenirent, ac de controversiis dirimendis simul ageretur. Ab iis, quæ a Rege proponebantur, Cæsareanos initio minime abhoruisse constat; postea, singulis rejectis, quæ Madriti in Hispania captivus pepigerat, ut rata haberet, petiisse; Allobrogibus loca quamprimum restitueret; Cæsar autem Insubrum oppida per triennium retineret: ut indigna flagitantibus, qui Regis nomine agebant, a colloquio discedere, atque Narbonam se recipere cogerentur: quoniam vero in annum differri inducias Cæsareani postulaverant, Rex in id descendere suos iussit. Carolus e contra, quod a colloquio discessum esset, a Regis nimium obfirmato animo profectum, qui Allobrogum

Duci ea, quæ contra jus, atque æquum interceperat, nollet reddere; sed, nondum aliis compositis, Mediolanense imperium statim peteret, neque sibi fidem satis haberet, qui tertium in annum pollicita de Mediolani imperio tradendo differret, ut Aurelianus interim connubio jungeretur, atque regni voluntatis periculum fieret, quam parum sinceram sæpius antea expertus fuisset: huic rei ni assentiretur, ad Pontificis auctoritatem rejiceretur. Itaque cum querelis, ac jurgiis res traheretur, atque a Salfulis ii, penes quos negotii peragendi facultas erat, discessissent, rerum præclare gerendarum fundamenta debilitari, ac prope everti visa sunt; & Pontifex, cum secessionem consequutam audivisset, hæc proloquutus fertur: *Fœderi absque Galliarum Rege non parum roboris, ac vigoris decessurum; verumtamen se eandem semper cum republica fortunæ aleam subiturum.*

Romæ eodem tempore de fœderis conditionibus disceptabatur: & licet in nonnullis convenissent; nam summæ præfecturæ dignitas, adsentientibus Venetis, Andreae Aurix tribuebatur; Pontifex vero, ut Reipublicæ gratificaretur, Marcum Grimmanum, Patriarcham Aquilejensem, pontificiæ classis præfectum designaverat; tamen quotam quisque fœderatorum partem conferret, nondum decretum fuerat: neque pares singuli vires exhibere poterant. Cum vero satis constaret, Pontificem tertiæ non sufficere, sexta illi pars attributa fuerat; de reliquis quinque partibus, ut dimidium Cæsar, reliquum Veneti solverent, Cæsareani contendebant. Contra Venetis nimis durum videbatur, æquis portionibus cum Cæsare, cui tot regna, ac provinciæ parerent, in fœdus concedere. Senatus, re mature perpensa, e sex portionibus duabus se adstringere decrevit; id quoque supra Reipublicæ vires esse, Pontifici testatus: tres Carolum minime invitum in Reipublicæ opem collaturum sibi suaderi. Cæsar, ne majori cunctatione fœdus traheretur, suis, qui Romæ erant, illius percutiendi facultate data, sexta Pontifici, duabus Venetis portionibus relictis, dimidium sumptuum omnium præstare pollicitus est.

Hoc rerum statu Janesinus, Reipublicæ interpretis, Venetias inexpectato advenit, quem Canalis legatus e carcere eductus

*Andreas
Auria sum-
mus classis
fœderator. v. z.
imperator.
Marcus
Grimanus,
Patriarcha,
pontificiæ
classis præ-
sicitur.*

*Impensarum
faciendarum
inter fœde-
ratos divi-
so.
Janesinus
interpretis a
Canali ora-
tore Vene-
tias missus.*

1538
Jacobi Canalis literæ.

ad Senatum cum literis Byzantio miserat . Is Neocastrum a duobus Bassæ hominibus deductus , ab Sangiaco , qui Neocastro præerat , Ascrivium a suis familiaribus perduci jussus est . Literarum hæc erant capita . Libertate impetrata , secum carcerem , atque ærumnas , quas perpeßus esset , Ajacem indoluisset : Scardonæ eventus eas sibi calamitates ob iratum Regis animum peperisset : quod , vetustis pacis conditionibus abscessis , ad bellum ventum esset , magna molestia se affici : ceterum mirari de propositis a se concordia rationibus ne responsum quidem ullum tulisset : jam tertio Venetias nuntium mittere : adhuc tempus esse , quo res opportune componerentur : si Senatus velit , Regis iras molliturum , atque ejusmodi conditionibus pacem sanciri posse sibi suaderi , ut arctior Venetis cum Suleimano amicitia intercederet : sin vero oblatam concordiam respueret , triplo auctis viribus cum terrestribus ; tum maritimis , acerrimo bello impetum in Venetos facturum ; Græciæ , atque Asiæ robore coacto , veris initio in expeditionem iturum . His multa Canalis de bellicis Turcarum apparatibus adjecit , equorum , & camelorum ingentem numerum , milites undique colligi , trecenta navigia cunctis rebus instructa in promptu esse . Quæ legatus per literas Senatui significavit , eadem Janesinus de Ajacis mente retulit , cujus jussu cum Chariadeno colloquutum , qui uti amicus Rempubliam ad pacem fuerat cohortatus ; quam si aspernaretur , se cum classe in sinus Adriatici penetralibus propediem futurum , dum Suleimanus cum ingentibus copiis Forijulii provinciam aggrederetur . Literis in Senatu perlectis , atque iis , quæ Janesinus retulerat , renunciatis , mox legatis , ut antea factum fuerat , patefacta fuere : Pontificis , ac Cæsaris oratoribus illud additum : in Senatu eandem mentem esse , ut neque allatis Byzantio rumoribus , neque ad pacem incundam incitamentis permotus a foedere conficiendo deterreretur ; immo cunctos nervos in ea omnia , quæ ad tantum bellum suscipiendum necessaria essent , intenderet ; ut illorum Principes ad paria facienda , acrioribus stimulis adjectis , inflammarent , atque impellerent , rogare .

Canalis literæ & Janesini officia fœderatorum legatis patefacta .

Literas Canalis legati , ac Janesini sermones magna animorum commotio , atque hæsitatio consequuta est ; cum in plerisque ,
qui

qui belli acerrimi suafores erant, primus ille ardor, & impetus remitti, ac tepescere videretur: in iis vero, qui in pacem inclinaverant, illius perficiendæ acrius studium, & vehementior sollicitudo insurgeret; cum præsertim conciliandorum Principum spes, quo uno omnium consensu christiana respublica nitetur, Cæsareanorum, ac regionum a Salsulis discessu, extincta fere censeretur: armis inter se potentissimis Regibus sæventibus, nihil egregium in communem hostem aggredi licere. His privatae Canalis literæ ad Marcum Foscarum, cordatum virum, ac rerum gerendarum prudentia illustrem, accedebant, in quibus cum plura de potentia, & viribus Turcarum dissereret, tandem, ut pax cum potentissimo hoste iniretur, e Republica esse, arbitrari se ajebat; neque ea se ullo aut carceris, aut interitus timore perterrefactum enunciare; quippe qui nihil præstantius, ac gloriosius ingenuo viro ad libertatem, & laudem nato accidere posse putaret, quam exiguam temporis hujus usuram perenni immortalitatis gloria compensare. Urbinas quoque imperator, rei militaris scientia æque ac prudentia vir clarus, cum de variis rebus in usus belli necessariis cum magnæ auctoritatis Senatoribus colloqueretur, sæpius inquit, oblatam jam tertium a Turcis pacem secum animo reputasse: prospicere bellicos cum Reipublicæ, tum fœderatorum apparatus feros, atque exiles fore: contra vero hostium prævalidos, ac citissimos: quocirca id sibi tutius, atque utilius, ut de pace ageretur, videri, imminentiæque mala, atque impendentes fortasse calamitates evadere. Eodem tempore illud quoque accidit, ut Hispanus ille, de quo supra memoravimus, Zacynthum appelleret, & profectum se in eam insulam exploratum affirmaret, an Chariadenus intra Hellespontum se recepisset; tamdiu ibi moraturum, donec per nuntios de illius navigatione, atque consiliis certior fieret. Re vera autem constabat, ut cum Ahenobarbo conveniret, missum: Tunetum, ac Guletam oppugnanti nulla impedimenta Cæsarem injecturum, denuo pollicitum fuisse. His fiebat, ut ambiguis maximarum rerum consiliis Patrum animi distinerentur: hinc Romæ pene ictum fœdus; fides sæpius adstricta objiceretur; inde pacis cum acerrimo hoste haud exigua spes, atque gravissimi belli a cervicibus Reipublicæ depulsio se ostentaret. Re frequentibus consultationi-

*Urbina's
sententia de
pace cura
Turcis
ineunda.*

1538
 Decretum
 de pace agi-
 tanda pro-
 positum.

bus agitata, major Collegii Patrum pars rursus de literis ad Canalem scribendis decretum tulit, quæ cum superioribus, de quibus sæpius disceptatum fuerat, ejusdem sententiæ erant: legato, ut de pace ageret, injungebatur: quamprimum tutum iter foret, Senatui legatum Byzantium missurum. Variis disceptationibus sex diebus acta res in Senatu est, ab VIII. scilicet, usque ad III. kal. februarii: aliis contra sentientibus, ac legem ferentibus, ut conditionibus fœderis subscriberetur, neque legati literis, neque nuntio quidquam responderetur. Eximii in arduis Reipublicæ negotiis versati Senatores pro utraque parte sententias dixerunt: inter ceteros Marcus Antonius Cornelius, qui ea tempestate admirabili eloquentia, ac vehementi dicendi vi floruisse dicitur, pro fœdere aduersus pacem in hanc sententiam orasse constat.

Oratio
 Marci Antonii
 Cornelii.

Etsi difficillimis temporibus, atque arduis in rebus perspecta virtus vestra, & constantia, Patres optimi, iis qui vera, ac solida prudentia nituntur, nullum ambigendi locum relinquere videtur, quin vos dubiæ, atque incerti inani pacis spei fœdus diu inter Christianos Principes agitatam, ac probatum non antelaturi sitis; attamen haud satis mirari queo, tantam animorum mutationem consequutam esse, ut, qui modo subscribendi fœderi mandata dedimus, qui hætenus societatis vinculo in communem hostem Christianos Principes jungere enixe laboravimus; nunc, perturbata consiliorum ratione, omnium, quæ gesta sunt, obliti, pacis oblatam speciem vel immodico terrore, vel nimia cupiditate commoti queramus, atque complectamur; ut neque fidei, qua se in fœdus Senatus obstrinxit, meminimus; neque eorum, quæ cum Pontifice, & Cæsare egimus, cogitatio mentem subeat. An vero summorum Principum nullam esse habendam rationem arbitramur? an justum in nos cunctarum Christianorum odium concitare non veremur, qui huc omnes intentissime oculos conijciunt, atque hoc fœdere, quod molimur, incolumitatem, ac decus christiane reipublicæ contineri arbitrantur? Quod percussum fere, ac firmatum si nostra culpa rescinditur, quis Rempublicam, uti publico bono adversam, vel potius hostem, omni maledictorum, & probrorum genere non perstringet? Sæpius

pius hoc decretum, cuius modo gravissimi viri suaves sunt, ad vos latum est, neque unquam a fœdere ad pacem tractandam abduci potuistis. Canalis legati Aulona datis de concordia literis, cum dissentientibus sententiis non semel disceptaretur, nihil est responsum. Alexander Ursinus supervenit; pacem Ajacis Bassæ verbis obtulit; legatum, qui Byzantium mitteretur, petiit; eadem sententia permansit. Turcarum ad concordiam incitamenta Principum legatis aperuistis; constantiam in percutiendo fœdere significastis; illorum animos ad societatem ineundam inflammastis, ad bellicos apparatus acri, atque intentioni cura comparandos, ac perficiendos impulistis: postea Fanesinus inopinato advenit, eadem attulit, de quibus nunc consilia inimus. An quidquam ob id præteritæ sententiæ immutatum? Cuncta iisdem legatis patefacta sunt; nihil silentio pressum; eadem in fœdere voluntas; iidem Principibus stimuli additi, ut Cæsareani ad impensarum dimidiam portionem persolvendam adducerentur. Num igitur omnia intervertenda? Quis porro iis de rebus, in quibus maximorum eventuum momenta consistunt, sibi actum cum Senatu velit? Igitur tot, tantaque obstinato labore exantlavimus; legatos ad Principes misimus; pecuniam in immensos sumptus profudimus; subscribendi fœderi facultatem Contareno oratori impertivimus, ut Pontificem, & Cæsarem ludificaremur, ut cunctorum odium in nos acueremus, in incertam pacis aleam cum ingenti periculo Rempublicam conjiceremus? Sint hæc illorum hominum portenta, ac monstra, qui nullam veræ virtutis, & prudentiæ imaginem agnoscunt, atque arundinum in morem tenui aura huc, atque illuc flectuntur: a vobis vero, Patres amplissimi, hæc exempla nomini vestro in gloria minime expectantur, qui per manus a maioribus traditam optimæ Reipublicæ administrandæ formam accepistis, ac studio, rerum usu, humanorum casuum accurata observatione perfecistis. Nam quis vobis futuræ pacis sponsor est? technasne, ac dolos barbarorum ignoramus? An satis fidere Ajacis, atque Chariadeni, acerrimorum nominis Veneti hostium, pollicitis possumus? An Suleimani vastos spiritus, jurisjurandique contemptorem animum non agnoscimus? qui ante Alexandri Ursini adventum, spreta fide, in Corcyræos arma movit; post Ajacis de pace

cum

1538

cum Canali sermones, Peloponnesi urbes Cassinum praefectum jussit invadere; Abeneobarbum praedabundum totum Aegaeum percurrere; insulas vastare, occupare, diripere; ingentem mortalium numerum miserrima captivitate affectum in pecudum morem catenis, & compedibus vinctos pertrahi Byzantium imperavit? Id vero agunt, id moluntur, ut vos a Principum Christianorum societate abstractos facilius adoriri possint, atque tutius vincere, cum nihil aequae ac foedus reformident, quo uno frangi illorum potentiam, comminutum iri vires perborrescant. Singulos aggredi separatim minime verentur; cum terra, marique praepotentes sint; ex conjunctis Christianorum Principum viribus certum sibi exitium impendere arbitrantur. Inde toties repetita pacis mentio; hinc ad legatum adhortationes; hinc Janesinus Venetias missus, ut vos pacis nomine alliciant, a ceterisque avulsos facilius labefactare, & opprimere queant. Has artes summo cum Reipublicae damno majores nostri experti fuere, dum testata dolis, ac simulata concordiae specie a Mehemete decepti, Eubaeam amisere. Ne idem nobis contingat, summo studio providendum est; ne fucata ista, atque adumbrata pax transversos agat, & a certis incolumitatibus, ac libertatis praesidiis abducat. Nam, foedere omissa, de duobus alterum pertimescendum videtur, aut eo gravius bellum, quod arma, ac ferrum barbara gens in nos tantum seva manu stringet, solique impares ad illorum impetus excipientes, & sustinendos erimus; aut summa cum ignominia, ac detrimento pax: miserum illud, atque acerbum; hoc vero indecorum, ac vix ingenuis viris ferendum. At, prob Deus immortalis! quae pax? quo non bello tetrior, ac miserabilior? ex qua fructus quolibet bello acerbiores lataturi simus: pax, inquam, precaria, quae non sacramenti religione, non equo virium pondere nitatur; sed tota ex barbarae gentis voluntate pendeat, quae intestino in cunctos christiana religione imbutos homines odio exardescit; illorum strages, exitium, ac funus parat, & meditatatur; quae victoria ex uno ad alterum invadendum iter sibi munit, cunctorum imperii, atque opum inexplebili siti corripitur. An ea pax dici potest, cui belli assiduus metus comes est? an qua sensim veluti tabe publicae opes exhauriuntur? dum classem triremium numero, ac robore instru-

Atam in promptu habere cogimur ; præsiarios milites alere ; oppida , atque urbes sumptu prope immenso , & insuperabili opere munire ? An ea pax dici potest , in qua limitaneus frequenter hostis adest , prædas abigit , captivos abducit , cuncta infesta præ insita ferocia reddit ? in qua negotiatores sæpe male habiti , vectigalia aucta , mercatores in carcerem coniecti , navigia capta , ac detenta sunt ? An ea demum nomen pacis meretur , quæ otio milites corrumpit , nervos pristinae virtutis frangit , atque egregios , quos a majoribus spiritus expressimus , penitus elidit ? At sunt , quos grave , & periculosum bellum , ingens Suleimani potentia perterrefacit . Quid igitur ? num despondere animum oportet ? num æquas juxta , atque iniquas pacis conditiones accipere ? Quo majus bellum imminet , quo potentissimus hostis vehementiori conatu nos aggreditur , eo minus a Christianorum Principum societate sejungi nos decet . Nonnulli immensa pene impensarum mole obruuntur . Quid si uni Reipublicæ totius belli pondus sustinendum esset ? Non puto vos a majoribus vestris degeneres fore , quos nulla pericula , nulli sumptus terruere , quin maxima bella fortiter susciperent , atque obfirmata virtute conficerent . Modo laborum , atque impensæ socios habemus ; haud parva belli subsidia a Pontifice expectantur , quem ducenta propediem aureorum millia ex sacerdotiorum proventibus liberaliter concessurum haud dubie novimus ; triremes in usum belli conferendæ omnibus rebus adornatæ , & instructæ sunt ; quotidie materies ex nemoribus ad remos , atque alia conficienda convebitur ; tormenta bellica expediuntur ; tormentarius pulvis , ceteraque instrumenta militiæ jam comparata sunt . At questuosissima toto Turcarum imperio commercia a Venetis haberi solita objiciuntur , ex quibus vectigalia Reipublicæ pendent , sine quibus bella administrari nequeunt . Quasi vero alia sit vectigalium , alia Reipublicæ ratio . Republica incolumi , publicæ , & privatæ opes augentur , ac sustentantur ; eadem labefactata , quæcumque cives edificant , moliantur , navigant , cuncta eadem ruina convelluntur , ac corruunt . At ex Venetorum amicitia non parum utilitatis Suleimano accedit . Non inficior ; dummodo suo arbitratu conditiones , ac leges pacis dicat ; dummodo a reliquorum Principum societate abstractos , assiduo belli imminentis metu implici-

1538 *tos, paulatim viribus, ac pecunia exhaustos, opprimat. Sed, nondum inter Carolum, & Franciscum pace sancita, gliscentibus animo veteribus odiis, nil egregii in communem hostem ex fœdere proficisci poterit: immutato rerum statu, ad fœdus percutiendum non adstringimur. Quis porro aut Romæ, aut Venetiis id unquam objecit? quis ea conditione pacisci dicere ausus est? Sed neque prorsus de concordia Principum spes cedere; adhuc res agitur; neque Pontifex, neque Respublica pro communi bono quidquam prætermittit. An vero vires, ac potentiam Cæsaris adeo imminutas censemus, ut ad utrumque bellum gerendum, si ita opus sit, sufficere non possint? Id cum multa, tum illud præcipue testatur, quod superioribus annis Africanam expeditionem molitus, in Provinciam quoque cum ingenti exercitu armatus penetravit. Sed vires hostium exaggerant; triremium, omnisque generis navigiorum numerum; milites, atque in iis prætorianos, qui prima militiæ rudimenta pueri acceperunt; equites, bellicos apparatus, ingentem argenti vim. Numero certe, ac virium magnitudine præpotente cum hoste nobis dimicandum est. At si summam earum rerum, quæ a fœderatis in bellum conferende sunt, contrabamus, non inferiores, superiores fortasse hostibus inveniēmur. Verumtamen navigiorum numero, pecunia præstent: rerumne maritimarum peritia, ac virtute cum fœderatis erunt conferendi? quibus si multitudinem demas, solidam quoque virtutem, ac fastum dempseris. Qua enim in re adeo pollent, ut palmam nostris præripere audeant? Ducibusne? munitis oppidis, atque arcibus? militari scientia, aut prudentia, in qua non minus bello, quam pace excellere necesse est? Hæc nostris adeo suppetunt, ut parva manu ingentes hostium catervas vincere, ac debellare possint. Quid, quod undique tota non modo Italia, sed universa fere Europa eximii duces, & rerum gestarum gloria insignes in voluntariam militiam se nomina daturus profitentur, augustumque Crucis vexillum vestris auspiciis subsequuturos? Tot, ac tam præclaras gerendarum rerum opportunitates in proterant, & corrumpunt, qui, fœdere relicto, dubiam pacem sectantur; quos nec fides, nec Principum summo studio expectata societas, nec prævalido conatu, ac prope immensis sumptibus coactæ vires commovent; qui iniquam pacem iusto bello*

anteponunt; quæque a seipsis, & christiane reipublicæ proce-
ribus præsidia ad libertatem, ac decus tuendum petenda fo-
rent, ea in teterrimorum hostium fide sæpius summo damno,
& dedecore experta, ponunt; quos denique nulla ad præclara
facinora spes attollit, nulla animi virtus, & constantia ad
gloriam incitat. At vos, Patres optimi, quos Reipublicæ cura
solicitat, qui semel interpositam fidem nullo unquam casu fe-
fellistis, ambiguam, ac veluti veneno oblitam pacem abnuite,
neve fallaci aura illecti, navim pelago committite, neu cuncto-
rum Christianorum, qui a vestris consiliis pendent, spem fru-
stremini. Aderit vobis Summus Pontifex; aderit Cæsar; pu-
gnabit una cum Germanis Ferdinandus frater: nemo, ut cre-
dibile est, non in hujus gloriæ partem adesse volet: piis, ac
religiosis votis aderit Deus immortalis, qui per tot sæculorum
continuum seriem Rempublicam nunquam non ex summis pe-
riculis eripuit; aliquando, imperiis, ac provinciis delatis, in-
signi gloria cumulavit. Quid igitur moramur? quid cuncta-
bundi hæsitamus? cur non statim, abjectis de pace consiliis,
fœdus, quo incolumitas nostra nititur, divina ope implorata,
non amplectimur.

Cornelii orationem Marcus Foscarus excepit, ac pro pace in
hanc sententiam loquutus fertur.

Ea est humanarum rerum conditio, ut variis jactatæ casi-
bus non easdem semper sententias, non eadem consilia poscant;
ac nonnunquam usu venit, ut ii, qui nimium propriæ senten-
tiæ addicti inanem constantiæ laudem aucupantur, cum in ma-
gnas calamitates inciderint, tum seræ pœnitentiæ pœnas luant.
Itaque non modo Senatusconsulta in amplissimo hoc confesso af-
ferre, sed, nullam in partem inclinato animo, quæ e Republi-
ca sunt, audire, ac perpendere est opus; ne iis, qui opinione
aliqua imbuti hac accedunt, illud eveniat, quod iis accidere
solet, qui suffusis externo colore oculis intuentur, qui nihil sin-
cerum cernere; nullum de visis iudicium ferre valent. Nam
si rerum præsentem statum rectæ mentis acie circumspicere ve-
limus, non is mihi ejusmodi videtur, ut Suleimanum, pace
jam tertio oblati, ne responso quidem dignemur. Ut enim mul-
ta in bellum a nobis comparata sint, quæ, si alium hostem ha-
beremus, baud exiguam nobis spem prosperi eventus facerent:

Oratio
Marci Fo-
scari.

1538

iis cum hostibus dimicandum est, quibus neque terrestres copiae, neque classes deesse possunt, cum immenso fere terrarum spatio dominantur; Asia omnis in illorum potestate sit; Africa fere tota pareat; neque exigua Europae parte potiantur. Fœderi vero, quo tantopere multi innituntur, quamvis non parum tribuam, attamen certum in eo rebus nostris praesidium collocare non ausim; cum ea sit societatum ratio, ut variis rerum eventibus interturbari, ac praepediri queant; atque alii sæpius sociorum fines, animos, & vires in diversa trabant; ac dum quisque suis rebus consulit, commune bonum negligatur; subsidia neque paria, neque eodem tempore, uti constitutum est submittantur; inde suspiciones; animorum alienationes; ex his dissidia; ex dissidiis denique leges fœderum violatae ac desertæ: qui minores reliquis ad obsistendum vires asferre possunt, præde loco non hostibus modo, verum etiam sociis fuere. His fit, ut mente concipere nequeam, cur, abjectis pacis consiliis, in difficillimum bellum, quo nullum Respublica gravius, ac periculosius suscipere potest, ruere velimus. Venetæ ditiones in vicies centena millia passuum longitudinem protensa, Turcis finitimæ sunt; neque certo in quam regionem hostis irrupturus sit, sciri potest: Corcyramne iterum invadat; Cretamne; Cyprum; Peloponnesi urbes; an Epirum; an Dalmatiam bello adoriturus sit. Hinc vobis immensi, ac prope incredibiles sumptus impendent; ingenti militum, triremium, bellicorum apparatum numero opus est. Neque interea minus de terrestri imperio cogitandum, nisi aditum hostibus in Carnos, ac Foro-Julienfes relinquere velitis; qui patrum, atque avorum memoria eam regionem direptione, incendiis, captivitate, omnique ærumnarum genere affecerunt. Hinc posteaquam Turcarum potentia adeo excrevit, ut pares cum illis Respublica vires conferre non posset, pacem bello antetulit, quam per triginta septem atque amplius annos a Bajazetis bello studiose coluit. Inde publicarum, ac privatarum opum incrementa fluxere, quibus hæc urbs aquis circumsepta, maritimis innutrita negotiis, mirum in modum floruit, atque Europæ Principum conspirationes eximia virtute depulit; terrestre imperium omne fere amissum brevi recuperavit; cum in diuturni, & gravissimi belli sumptus abunde pecunia ex vectigalibus collecta

sup-

suppeteret, commeatus non deessent, quinqueringium navigatio per omnes mediterranei maris oras non intermitteretur: eadem rerum facies; nihil imminutus, aut deformatus civitatis status videretur. Cum superioribus annis bellum cum Cesare, ac Ferdinando Respublica gereret, Suleimani in Austriam adventus impetus illorum avertit. Eadem tempestate cum tormentarii pulveris, & frumenti inopia laboraretur, cum nullibi asportandi facultas esset, Byzantio annona, ac pulvis sulphureus convectus est. Hi vobis fructus ex pace extitere. Contra vero vix enumerare possim, quot incommoda, quot damna, quot calamitates Turcico bello impliciti pertuleritis. Memoremne, quæ Mahemetis tempore contigere? Cum impetum potentissimi hostis a cunctis deserti sustinere nequiremus, Eubœam amisimus, pacis inde prope certæ spes oblata fuit, legatique Nicolaus Caucus, & Franciscus Capellius ob id Byzantium missi; sed ineundæ concordie rationes cum non essent expedite, tunc infecta re, mox interposito paucorum annorum spatium, ultro repetita pax multo sanguine, Epiri urbe, Scodra, alia loca ne memorem, nostris majoribus stetit. Percurrarne bella cum Bajazete gesta? qui, quod Respublica Comitum Joannem Cernovicchium in suam clientelam recepisset, hostis effectus, universam Dalmatiam fœde vastavit; Naupactum occupavit; in Carnos penetravit: Tiliavento, & Sontio trajectis, usque ad Tarvisinos montes hostes pervenere, ex quibus urbis hujus situm contemplati sunt: neque hic malorum finis; Methone amissa, Pylus, atque alia Peloponnesi oppida erepta. Anno vero millesimo quingentesimo, a nostris Cephalenia, & Leucade captis, ut concordia iniretur, Leucas restituta est. Neque adhuc ea tempestate tot regnorum, & provinciarum accessionibus Ottomanicum imperium excreverat: non Syria subacta, non Aegyptus debellata, non Pannoniæ præcipuæ urbes occupatæ; non denique Persidis pars Sopho adempta, quibus adeo ingentes vires Turcis accessere, ut, nisi nosmetipsos decipere velimus, fateri necesse sit, nimium dispares nos ad certandum cum hoste esse, vixque fœderata cunctorum Christianorum Principum arma illorum impetus tuto excipere posse: præsertim cum is rerum status existat, ut, conventu dimisso, de pace nihil sperandum sit, sed acrior in dies inter

Fran-

1538

Franciscum Regem, & Caesarem pugna instet, atque hoc quidquid est temporis, quo arma conquiescere deberent, ad illa vehementiori cum impetu movenda vim attulisse videatur. Quae igitur hactenus ad ingens bellum suscipiendum jacta initia sunt? Disjunctae sociorum vires; in novas caedes, & cruorem propensa intestina dissidia; argenti summa inopia; ad ducenta aureorum millia in singulos menses insumenda non suffectura; publicae opes superioribus bellis attritae; ex sacerdotiorum decumis vix triginta aureorum millia annua colliguntur. Hostis contra aliorum bellorum curis solutus, in hoc unum adnixus; classis jam in Hellesponti faucibus parata, atque instructa, quamprimum, ut fertur, Cretae insulam petitura. Haecine foederis auspicia? haecine egregia, & certa subsidia, quibus incolumitas, ac libertas Reipublicae nitatur? Haud ambiguis periculis objicimur; hostis arma in nos tantum intenduntur: patent universae Venetae ditiones Turcarum incursum, quae reliquis Principibus pro tutissimo propugnaculo sunt: neque iisdem periculis; neque pari fortuna socii in foedus coeunt. Caesar tot curis distentus, Gallico bello lacesitus, regnandi inexplibili cupidine ardens, ac tantum de re vestra, quantum sua intersit, sollicitus, vestri imperii accessiones, atque incrementa parum leto animo excepturus. De Andrea vero Auria eloquarne, an sileam? cui uti summo foederis praefecto rerum omnium pondus incumbit? qui insito in nomen Venetum odio, arrogantia, ac fastu ad res vestras potius labefactandas, quam augendas natus, factusque videtur? Ut enim reliqua praeteream, ab hoc uno alia discite. Superiore anno, cum omnis retinenda Corcyrae spes in consociandis classibus sita videretur, vestris literis, Pontificis adhortationibus, legati Hispani precibus retineri non potuit, quin, abjectis de conjunctione consiliis, Genuam contenderet. Verum, ut iis, quae Cornelius objecit, paucis occurram; ea mihi duobus in primis contineri videntur, metu ne fidem deseruisse videamur, ne Principum in nos animos concitemus, cunctorumque Christianorum invidia laboremus; spe, qua tantum sibi nonnulli de foedere pollicentur, ut victoriam de hoste prope se habere in manibus jactent. Sed acrior metus nos sollicitare debet, dum ingenti potentia subnixum hostem; dum res nostras, ac sociorum dispicimus, atque il-

illud in mentem venit, quod a Cæsare dictum ad nos perlatum est : hoc anno nil hostile aggredi per socios licere ; ac rursus quod Pontifex perloquutus fertur, sine pace inter Cæsarem, & Regem nil egregii in commune bonum confici posse. At nondum obsignatis fœderis conditionibus, quis juste violatam a Republica fidem conqueratur? præsertim cum omnes de concordia cum hoste ineunda rationes rejicere ; neque Pontifex ; neque Cæsar ipse probarit. Sed illud veremur, ne posthac duriores ad socia cum Republica arma conjungenda Principes experiamur. Quasi vero, oppresso ab hoste, atque occupato Veneto imperio, non eadem calamitas ad ipsos pervasura sit. Metus profecto iste ad societatem semper cum vobis ineundam suasor, atque impulsor erit. At timent nonnulli, pacem cum hoste infidam, ac minime diuturnam fore ; ad fallendum dolos, atque insidias strui. Arbitraminine, ni sibi amicam Rempublicam Suleimanus cuperet, ab eo toties vobis pacem oblatam? Fato quodam, & casu suscepta adversus vos arma recondere optat ; unus illi juratus hostis Cæsar est ; cum hoc tantum illi de imperio, ac gloria certamen. Brevi admodum pace utemur. Quis affirmat, cum per triginta septem annos pacem cum Turca habuerimus? quis porro exili futurorum eventuum ambiguitate sibi ad certos præsentium rerum fructus capeffendos aditum præcludat? De metu dictum est. Spes accendit animos, & ad præclara queque obeunda generosos impetus addit. Utinam vero eo statu res essent, ut alacri animo justa pro pietate, ac religione arma induti, præscam gloriam æmulari possemus : quis non summo studio justum in bellum incitaretur? Sed ita res se habent, ut magno pietatis loco ducendum sit, si a vestris regionibus, urbibus, oppidis, innoxiiis populis, imminentis belli impetum avertere potueritis. Censeo itaque, cunctatione aliqua in fœderis conditionibus subscribendo utendum esse ; interea de pace cum Suleimano agendum, atque æquas illius rationes ambiguo, incerto, ac periculoso bello anteferendas esse.

Præter Cornelium, & Foscarum pro utraque parte clarissimi ætate, ac rerum usu præstantes viri disseruere : pro fœdere Aloysius Raynerius, Gabriel Maurus, Matthæus Dandulus, Antonius Lauretanus, Joannes Franciscus Baduarius, Franciscus

1538

Barbarus, Pandulphus Maurocenus, Jacobus Justinianus, Leonardus Haimus: pro pace Thomas Mocenicus, Aloysius Gradonicus, Marcus Antonius Grimanus, Philippus Tronus, Joannes Delphinus, Franciscus Donatus, Victor Grimanus: ejusdem quoque sententiæ Andreas Gritus Princeps erat, cui præter in Republica administranda prudentiam, Turcicarum rerum cognitio, atque usus magnum auctoritatis pondus addebant. Tandem iij. kalend. februarii, cum in suffragia ad mediam noctem itum esset, duobus ea vicit sententia, qua, pace rejecta, in foederis conditiones subscriberetur. Kal. februarii coactō Senatu, singulæ foederis conditiones confirmatæ fuere; quarum summa hæc fuit. Nempe

*Decretum
de fœdere
contra Tur-
cas incun-
do.*

*Fœderis cõ-
ditiones.*

Fœdus, ac societas pro rebus communibus tuendis, atque hostibus invadendis, adversus Suleimanum Turcarum Regem a Paulo III. Pontifice Maximo, Carolo V. Imperatore, Venetorum Republica iniretur. Bellum autem his opibus administraretur: triremibus ducentis, armatis navibus centum, quinquaginta peditum millibus; nimirum viginti Italorum; totidem Germanorum; decem Hispanorum; quatuor millibus ac quingentis in Sequanorum morem, instructis, equitibus; his tormentorum bellicorum, pulveris sulphurei, atque aliorum apparatus vis adjiceretur: quæ omnia singulis annis veris æquinoctio in promptu essent.

Pontifex triginta sex triremes, Cæsar octogintaduas, totidem Veneti instruerent, ut ducentarum numerus efficeretur: Pontifici triremes fabrefactas, armamentisque omnibus adornatas Venetus daret: Cæsar onerarias naves militarem in morem instructas, ad commeatus, pedestresque copias convehendas suppeditaret, ea conditione, ut, rationibus subductis, sociorum sumptus æquarentur, ac Venetis ea argenti vis penderetur, quam in triremibus supra octoginta duas instruendis insumpsissent. Totius impensæ ratio hunc in modum inter Principes distribueretur. Sextam Pontifex, ternas Cæsar, binas Respublica solveret; frumenta, & commeatus ex sociorum regionibus asportandi, æquo pretio persoluto, absque vectigali, atque portorio singulis facultas esset.

Societati Ferdinandus Rex Romanorum, cujus se vadem Cæsar præstaret, adungeretur, hac lege; ut collectis copiis, a
Pan-

Pannoniæ finibus Turcas aggredereetur : eadem quoque Franciscus Galliarum Rex contineretur, cui præcellus, atque honorificus in fœdere locus relinqueretur : Pontifex, quantas ille in bellum vires collaturus esset, decerneret, quæ supra fœderatas essent. Principibus vero Italis, si in idem fœdus coire vellent, quotam quisque partem persolveret, cum Pontifex, declarasset, tantundem reliquis pro portione decederet.

In id sedulo, atque enixe Pontifex incumberet, ut Poloniæ Regem, & alios Christianorum Principes eodem societatis jure vinciret.

Si qua inter fœderatos controversia suboriretur, de ea sententiam ferret.

Classis imperium, maritimarumque rerum cura penes Andream Auriam foret.

Si qua terrestris expeditio fieret, imperium apud Franciscum Mariam Feltrium, Urbini Ducem, resideret.

Hæc summa capitum fuit, quibus Romam transmissis, ad VI. idus februarii in Vaticano probatis, fœdus firmatum est; ad stipulantibus pro Cæsare Joanne Manrico Anguillario; pro Veneto Senatu Marco Antonio Contareno legatis, universo Cardinalium Collegio adfentiente. Seorsim de iis, quæ bello parta forent, decretum: *Quæ in fœderatorum alicujus potestate fuissent, statim illis traderentur: Byzantium, quæque ad imperium, sive ad regnum Neapolitanum loca spectarent, ea Cæsaris essent: iis, quæ olim a Venetis possessa fuerant, exceptis; Auone, ac Neocastro adjectis: Rhodus Hierosolymitanæ religioni accederet: insignis aliqua regio, aut provincia in Apostolicæ Sedis jus concederet: reliquis in quibus nullum jus fœderatis fuisset, juxta impensæ portionem, quisque potiretur.* Fœdere icto, ingens in Senatu de administrando bello sollicitudo; ad Cæsarem statim in Hispaniam datæ literæ, quibus de inita societate certior fieret, petereturque, ut Andream Auriam Messanam, Antonium Auriam in Cretam proficisci juberet, ut conjunctis viribus cum nostris hosti ingruenti obsisterent, atque egregium aliquod facinus adversus Turcas aggredereentur. Ut in partem laborum, ac societatis Henricus Angliæ Rex ascisceretur, enixe laboratum; nihilque a Hieronymo Zuccato, a Reipublicæ secretis viro, prætermisum est, ut illum ad justa cum

*Fœderati,
ut Angliæ
Rex ad fœ-
dus ascisceretur,
nituntur.*

1538 reliquis arma induenda impelleret. Verum ab eo, vel quia in fanciendo foedere nulla facta mentio fuisset, vel quod nimiam Cæsaris potentiam suspectam haberet, nihil impetrari potuit; immo Zuccato introducto, mirari, inquit, hæc a se Senatum petere, qui paulo antea Vicetia a Pontifice Concilium indici passus esset, neque ullam illius in percutiendo foedere rationem habuisset: ceterum vaticinari, ad eandem pacem, atque concordiam cum Suleimano Senatum reditum.

*Francisci
Regis orator
ad Venetos.*

*Rhodesi
Gallie Re-
gis ordina-
rii legati
apud Vene-
tos officium.*

Neque minorem ob initam a Venetis societatem Galli molestiam cepisse videbantur: nam cum per eos dies e Gallica nobilitate vir Venetias accessisset, ut Regis nomine de dimisso conventu, ac de propenso illius in pacem animo Patres doceret, simulque Regis ad conciliandam cum Suleimano Rempublicam operam detulisset; addiderat, Regi foedus minime probari, illudque, vel ingravescente Pontificis ætate, vel ob Cæsaris bello impliciti incerta subsidia periculis obnoxium censere. Mox, Senatusconsulto de foedere confecto, ad Patrum Collegium reversus, acriter conquestus est; adversus Regem foedus initum fuisse; illum, undique collectis auxiliis, omni aliarum rerum posthabita ratione, se, suaque defensurum. His Rhodensis ordinarjusz legatus addidit: bellum Regi, licet tacite, a Republica indictum videri; nihil sibi, nisi discessum, superesse. Ad hæc Princeps: Foedus in communem hostem. non in Regem, quem summo studio, atque observantia Republica coleret, ictum. Tum a Senatu de singulari illius in Rempublicam studio gratia acta; subiectumque, summis votis pacem inter Regem, ac Cæsarem optare, ut magnanimus Princeps, atque ad summum christianæ reipublicæ decus ortus, viribus præpotentis, & nobilissimi regni in egregium hoc opus intenderet: de more tandem donatus a Senatu dimissus est.

In Cæsare quoque ambiguus in difficillimo bello gerendo animus videbatur: modo bello Gallico detineri, quin totis viribus adversus communem hostem uteretur; nonnunquam hoc anno pro defensione tantum laborandum; sequenti, comparatis, atque apprime instructis viribus, hostes in eorum ditionibus laceffendos. Joanni Antonio Venerio quoque significandum curaverat, adeo se proclinato in Rempublicam animo esse, ut, de pace

pace cum Galliarum Rege firmanda spe abjecta , gravi , ac periculoso bello Rempublicam implicitam , & ne quid sibi adversum accideret , timentem , ad concordiam cum Turcis adhortaturus esset . Attamen hæc omnia Senatus ardor vincebat , atque in eo , quod semel sancitum fuerat , constans adeo , & ardens studium extabat , ut nihil , quod in belli usus opportunum , aut necessarium esset , prætermitteretur . Placebat in primis Andreae Grito Principi , ut Andreas Auria , atque Urbinas convenirent , ut , de belli consiliis , ac rationibus inter se collatis sententiis , differerent ; latumque ab illo , ac sex viris de ea re ad Senatum est . Contra Marcus Minius , Consilii Sapiens , differuit : ex illorum colloquio nihil , quod communibus rebus conducere , expectari posse ; bellicæ virtutis æmulatione dissentientes duces , veluti fomite addito , acrius exarsuros ; cum præsertim Urbinas Auria primas partes minime concederet : inde mora , & cunctatione præsentem rebus opem poscentibus , hoste , ut ferebatur , Cretam invasuro , subsidia defutura . Ad hæc Princeps , *opportunum* , inquit , *tempus esse , quo de bello administrando , ac de iis , quæ obijci possent impedimenta , disceptaretur ; ne tum ancipiti , atque inani consilio , cum rerum gerendarum tempus instaret , de iis agendum foret : his , quæ difficillima se se offerunt initio , discussis , atque animadversis , maturam opem afferri posse ; in medio rerum cursu singulis obviam ire , cunctis adesse , neque temporis , neque virium esse : infelici eventu ad Abdum commissum prælium testari , in quo dissentientes Petiliani , ac Liviani sententiæ exitiosam , & funestam cladem Reipublicæ intulere : neque rem tanti operis esse , quin cito expediri posset , ac bellum firmiori , & certiori ratione gestum exiguam banc cunctationem compensaret : optima mente Urbinatem esse ; neque verendum , ne in publici boni gratiam privatos affectus , & similtates minime comprimeret .* Senatui rem in aliud tempus rejicere placuit . Deinde Vincentio Capellio , classis imperatori designato , vexillum solemniter ex prisca consuetudine , inter missarum sacra , consuetis ceremoniis , delatum est : quo accepto , statim ad classem profectus est . Vincentio Fideli a secretis , ut Mediolano Genuam peteret , iussu , ut Andream Auriam ad classem quamprimum educendam impelleret ; Antonium Auriam in Cretam statim con-

*Vincentio
Capellio ve-
xillum im-
peraterium
delatum.
Vincentius
Fidelis a
Senatu ad
Auriam mis-
sus.*

1538
*Triremium
 Dalmatarū
 instructio.*

tendere curaret. Triremes ad classis supplementum in Dalmatia instructæ: in Pharo, & Arbæ insulis una; Abfori, & Creptæ altera; Tragurii itidem alia: singularum suis civibus præfectura commissa: in Epiro quoque Verfacius clarus vir triremem sibi depoposcit, aliis in supplementum remiges dare pollicitus. Binæ a Fossæ Clodiæ incolis, quibus Veneti trierarchi præessent, tributæ fuerunt.

*Chariade-
 nus a Sulei-
 mano in
 Luphtibeji
 locum suffe-
 ritus.*

*Chariade-
 nus Aegæum
 ingreditur
 & ditiones
 Venetas di-
 ripit.*

*Hieronymi
 Memmi
 Scythi &
 Scopeloni præ-
 toris vir-
 tus.*

*Hierony-
 mus Mem-
 mus a præsi-
 diarii occi-
 ditur.*

*Chariade-
 nus Scya-
 rbum &
 Scopelon
 ditionis
 recipit, &
 Memmi cæ-
 dis reos ob-
 trumcari
 mandat.*

Suleimanus interea, lustratis copiis, adornata classe, martio mense exeunte, terrestri itinere cum exercitu Byzantio movit; Luphtibejo maritima præfectura exuto, atque in Macedoniam ablegato, Chariadenum suffecit, cunctisque maritimis rebus, & expeditionibus præfectum solvere quamprimum iussit: quæ Venetis in Aegæo mari superessent, ea incenderet, ac diriperet; mox in Cretam cursum intenderet, incolas, omnemque regionem quotquot posset damnis, cladibusque contereret. Aheneobarbus igitur cum centum, & viginti triremibus Aegæum ingressus, quæ militum libidini, ac furori superfuerant, extremis quibusque crudelitatis, atque avaritiæ exemplis afflixit. Scythro capta, & deleta, Franciscum Cornelium, qui pro Republica magistratum gerebat, captivitate affecit: a Meliis, & Haxiis tributo accepto, Scyatum, ac Scopelon parvas, insulas, alteram duo & viginti, alteram duodecim passuum milium circuitu, aggreditur. Iis Hieronymus Memmus præerat, qui natura loci fretus, quod situ eminentiori, prærupto, ac difficili loco arx inerat, quæ sustinere aliquamdiu impetus hostium posse videretur, parvam manum præsidiariorum militum, atque incolas ad arma capienda, & ad patriam tutandam persuaserat. Ii primum hostium incursum fortiter tulere, in quo strenue dimicans Memmus sagitta ictus decumbere in lectulo coactus fuit. Inde restincta pugnandi laude, de deditioe a flagitiosis hominibus (fraudene, an ignavia incertum) consilia agitata, qui, ne, conjuratione detecta, supremi supplicii genere afficerentur, horrendum facinus ausi, prætorium adiere, Memmumque decumbentem contrucidavere. Mox facinore vulgato, in magna omnium trepidatione, ac tumultu, hostibus fratribus in arcem pertractis, turpem deditioem fecere. Facti indignitate Chariadenus, barbarus licet, ac Veneto nomini infensus, adeo commotus est, ut tanti criminis reos, & fontes statim ob-

obtruncari mandaverit, ut iustas iniqui facti, ac meritas pœnas luerent.

Aegæo direptionibus, & cladibus emenso, Chariadenus in Cretam iter direxit. Cum summa auctoritate, atque imperio Joannes Maurus insulæ, ut diximus, præerat. Is de Chariadeni adventu certior factus, quæcumque ad Creticum regnum defendendum spectarent, ea summo studio, pari virtute confecerat; cives, atque incolas suasionibus illexerat, urbes, atque oppida præfidiis muniverat, agrestibus hominibus privilegiis donatis, æreque publico obstructis, in militiam nomina dantibus, solutis, triremes nonnullas armari jusserat; magno mortalium numero ex agris, atque pagis evocato, præfidia auxerat; loca, quibus aditus hosti pateret, occupari mandaverat. Et in his exequendis veteris coloniæ Venetæ nobilium, atque illorum, qui beneficii jure Principi obstructi sunt, sedula virtus, & ardens in Rempublicam studium extitit, ut Caliergorum gens, nobilitate, divitiis, atque auctoritate in Creta potens, supra vigintiquinque hominum millia brevi coegerit. His comparatis, hostis adventum, magna spe rerum bene gerendarum subnixi, præstolabantur; qui Cyamo promontorio (*Spatæ caput* a nautis hodie vocatur) superato, qua septentrionem vergit, insulam prætervectus, usque ad Rhythymnam pervenit. Ibi cum aliquantisper, veluti urbem oppugnaturus, substitisset, ac bellicorum tormentorum, quæ e mœnibus fiebat, displosione, non parum læderetur, in Amphimalum portum, qui hodie *Suda* dicitur, se recepit; a cujus ingressu, quod nondum promontorium in faucibus munitum esset, prohiberi non poterat. Ibi militibus in terram expositis, prædabundus excurrere hostis cœpit, & Cydonem usque, quæ *Canea* hodie nuncupatur, pervenit. Ea urbs situs opportunitate, portu, civium numero inter præcipuas Cretæ censetur: arte ea tempestate parum munita, quod propugnacula, quæ ad austrum extruebantur, minime perfecta forent; ad occidentem solem vetusta mœnia, & parum valida, nullo fere in loco fossis egestis, apparebant. Andreas Gritus Cydoni præerat; mille circiter Itali pedites, Græcorum haud exigua manus urbis in præsidio erant; qui hostes nullo ordine, nullis munitionibus, aut propugnaculis testos subire conspicati, undique e mœnibus majoribus, ac

Ioannis Mauri ad Cretam propugnandam sedulitas.

Chariadenus Amphimalum portum ingreditur, milites in Creta exponit.

1538
Turca ab
Andrea
Grizo, Cy-
denia præ-
fecto, pro-
figari.

minoribus tormentis displofis, Italicae duæ cohortes, eruptione facta, perturbatos hostes aggressæ, in fugam cum ingenti cæde coniecere. Eandem fortunam subiere, qui prædæ intenti longius a litotibus procefferant, ab incolis aut interfecti, aut præcipites fugæ dare se coacti, ut tandem, multis suorum amissis, Chariadenus receptui ccinerit, ac reliquis, triremes ut conscenderent, jussis, spe frustratus, inceptum deseruerit. Pulsus Aheneobarbus, ut quoquo pacto illata sibi a nostris damna ulcisceretur; in orientale insulæ latus, cui Samonium promontorium nomen indit, conversus, centum triremes in Cyteum, tenue satis oppidum, misit; quod cum desertum invenisset, nonnullis sublatis bellicis tormentis, ac sulphurei pulveris cadis, agris vastatis, Turcicae feritatis quæcumque hostes pertransiere, vestigiis relictis, ne a Vincentio Capellio, quem jam Corcyram pervenisse, Cretensibusque opem brevi laturum ferebatur, ad certamen ineundum Chariadenus cogere, e Cretensibus litoribus abscedens, Eubœam versus iter flexit.

Venatorum
consilia de
bello admini-
strando.

Dum Venetorum ditiones oppugnantur, incenduntur, ac diripiuntur, quidnam de bello administrando Vincentio Capellio imperatori mandaretur, sedulo, & accurate disceptabatur. Classe Turcica in Adriaticum sinum penetrante, anteverteretne Capellius, an a tergo insequeretur; illo maritimarum virium, quod præ ceteris maxime optandum erat, conjunctionem impediri; hoc indefensas eas omnes oras, ac regiones, quæ Adriatico mari alluuntur, hosti relinqui videbatur. Collegii Patres scribendum Capellio censuere, ut hostibus in Adriaticum irrupentibus, in Illyrico iis, quæ sibi viderentur, præsiis relictis, ultra Corcyram ad populos in fide retinendos; hostium comæatus intercipientos; classem cum fœderatis jungendam se contineret: hostes vero altius sese in sinum inferentes insequutus, quam maximis posset detrimentis afficeret. Constantinus Priolus ordinum Sapiens, ut decernendi ea in re facultas imperatori permitteretur, suavit; eo in primis ductus, quod superiori anno cum Pesareus extra Adriaticum sinum commorari iussus fuisset, ex eo potissimum belli origo fluxisse videtur. *Varios adeo, atque incertos eventus esse, ut plerumque par-*

vis successibus maximarum rerum momenta vertantur, quæ nullis humanæ prudentiæ viribus anticipari queunt: veteres Respublicas, quæ rerum gestarum gloria floruerant, bella ingenti cum virtute gesserant, ducibus summam administrandi belli permisisse; Romanos sæpius ea verba adjecisse: Viderent, ne quid Respublica detrimenti caperet; quibus in omnes casus intentos, ac providos duces facerent. Senatuum perraro imperatoriam auctoritatem arctius adstringere solitum; cum fecisset, haud parva incommoda expertum: neque id temporum conditionem exposcere: commeatum asportatione adversus fœderis conditiones a sociis interclusa, ut si classis nostra Turcicam insequeretur, annonam fortasse laborandum esset; præeuntem ex urbe, atque aliis locis illi commeatus subministrari posse.

Contra dicebatur: magni referre, utrum in sinu Adriatico, an extra classis commoraretur, idque in earum rerum numero esse, quæ Senatusconsulto decernenda essent; nec ex eo quidpiam de imperatoris auctoritate imminui: an vero hoc illi permittendum, quo potissimum imperii incolumitas niteretur? nam si antevertere hostes vellet, quonam illi tutus, nisi in hæc æstuaria, receptus esset? ubi navales turmæ domus invisendæ cupiditate, triremes desererent, reliqui commeatu insumendo urbem obsiderent; tot sumptus inutili desidia tererentur; cum parvis navigiis, non longis navibus, ob locorum situm, opus esset? Illyrici quin etiam, ac reliquos orientis populos, classe, unico belli præsidio, absente, animum desponsuros, hostis potentia perterrefactos, suis rebus consulturos: huc accedere, quod nostris in sinum Adriaticum se recipientibus, omnis de sociandis maritimis fœderatorum viribus spes abjiceretur, quo nihil vel ad potentiæ opinionem augendam, qua maxime bella administrantur, vel ad hostium impetus frangendos præstabilius effici posset: neque commeatum inopiam pertimescendam, cum ex Creta, & Cypro ingens copia suppeditari possit; ac vix credibile esse, ut Cesareani ex Iapigia, & Campania annonam ad classem sublevandam comportari non sinerent. Quid vero ex ceteris rebus publicis peti exempla; cum illud constet, sæpius latissimam imperatorum dignitatem quibusdam veluti limitibus fuisse circumscriptam? sæpius nimia ducum au-

1538

Fortitate magna rebus publicis detrimenta illata esse? Romanos luculentos harum rerum testes existere: majores nostros nullis coactam terminis magistratuum potentiam, uti nonnunquam reipublicæ labem injecturam, exborruisse: imperatoriam dignitatem, cujus summa est auctoritas, Senatus jussis, ac decretis temperasse. At mandatum id anno superiore: inde causas belli exortas. Quid vero aliud injungendum Pesareo erat, nisi ut, pace non adhuc ab hoste violata, præsertim cum ille Apuliam invasurus esset, extra sinum liberiori mari se contineret? neque inde, sed aliis de causis ad bellum ventum esse.

Senatus decretum de mandatis Capellio mittendis.

Hæc cum in utramque partem adducerentur, frequens Senatus ex Collegiî Patrum sententia scribendum Capellio censuit: illud quoque adjectum, ut quamprimum se cum foederatis conjungeret; cum pontificio, & Cæsareo imperatoribus de bello consiliis initis, quæ major pars statuisset, ea mature exqueretur. Novem ac quadraginta trëremibus classis Veneta constabat, inter quas cum plures, navalibus fociis interitu absumptis, aut ægritudinibus confectis, ad munera maritima obeunda parum idoneæ essent, ut aliæ triginta militariter instruerentur, decretum: una & viginti leviores, tres nothæ, sex e majoribus, quibus præfectus a Senatu, quatuor librarum aurearum stipendio in mensem, tribueretur. Huic injunctum, ut Anconem ad quinque peditum millia, qui in Pontificis, atque Urbinatis ditionibus conscribebantur, subducenda proficisceretur, quibus Illyrici, ac reliqua Reipublicæ maritima oppida firmarentur; mox imperatori se adjungeret, quinqueremibus, ac nothis præesset. Statim vero quinqueremes lustratæ cum sexcentis peditibus in supplementum classi missis, e portu solverent.

Delectus militum a Venetis in Piceno habitus.

Cassinus Nauplium egreditur.

Subsidium Nauplium delatum.

Dum hæc agerentur, vario, ac dubio Marte in Reipublicæ ditionibus certabatur. In Peloponneso Cassinus præfectus, qui superiore anno Nauplio, atque Epidaurio tentatis, sex passuum millibus Argis castra posuerat, anni initio Nauplium adortus, dispositis tormentis mœnia cœpit quatere; quæ propugnatoribus majorem terrorem incuteret, ad magistratum, ac populum literis scriptis, quibus ad deditionem, multis pollicitis præmiis, alliceret; minas, & gravia quæque, ni mature se dederent, comminatus. Verum ardens adeo voluntas, ac studium.

dium cunctorum in propugnatione fuit, quod, & natura loci augebatur, & spe propinqui subsidii a classis Venetæ ducibus sustentabatur, ut, nullo responso Cassini literis dato, singulorum tuendæ urbis acrior cura animos sollicitaret: cum iiij. nonas februarii comteatum haud exigua vis, ducenti ac quinquaginta pedites sub præfecto Antonio Maria Tifernate supervenere. Mox iiij. nonas martii Augustinus Clusonius, militiae præfectus, cum Joanne Antonio Roncone centum & quinquaginta viris militia claris, annonæ, ac bellicis apparatibus accessit. Is, Nauplio lustrato, & iis, quæ ad firmandum oppidum necessaria videbantur, dispositis, nihil, quod vel ad incolas defendendos, vel ad hostes oppugnandos spectaret, impiger, atque in omnem occasionem intentus, prætermittebat. Nam inter cetera cum nocte concubia irrumpere ex oppido in hostes decrevisset, trecentis instructis peditibus, quos albescentes tunicas superindui jusserat, una cum Roncone urbe egressus, vix trecentos passus processerat, cum in hostium centum equites in infidiis delitescens incidit; eos depugnans partim cecidit, partim in fugam conjecit: qua re Cassinus vehementer incensus, cum e Nauplio ducenti Itali pedites, Ronconio duce, ac sexaginta equites, quibus Victor Busichius præerat, una cum Clusonio aequatum exissent, quod in urbe aquæ penuria laboraretur, centum Turcis equitibus præmissis, qui statim pugnam capefferent, Cassinus, monte Divi Eliæ circumacto, cum equitibus mille supervenit. Nostri improvisò advenientes hostes conspicati, cum tuto se recipere in urbem non possent, impetum exceperunt, ac fortiter pugnando, moenia urbis subiere, acri adeo vi, & numero Turca ingruente, ut quadraginta nostrorum interficerentur, inter quos Ronconius fuit; ac Victor Busichius glante plumbea trajectus, intra paucos dies excessit. Clusonius cum intrepide hostes sustinisset, intra moenia cum reliquis se recepit. Turcarum circiter ducenti nostrorum virtute cecidere. Mox Cassinus, Palamida monte, qui Nauplio imminet, occupato, propugnaculis, ac munitionibus extractis, tormentis bellicis moenia verberare, & nostros ab urbis exitu prohibere cœpit; ac iiij. nonas maji Argis cum exercitu (is præter peditatum trium millium equitum numero constabat) movens, ad Paleocastrum

1538

strum, quod duobus, & quingentis passuum millibus Nauplio distat, castris positis, arctiori obsidione urbem premere est adortus.

Eodem tempore in Illyrico vario rerum successu pugnabatur. Nam Franciscus Barbarus, equitum praefectus, Carinum hostium oppidum aggressus, duobus captis propugnaculis, Turcas se recipere in arcem coegerat; ad quam cum situ, ac munitione praevaleadam expugnandam, majoribus viribus opus esset, suburbiis incensis, direpto agro, hostibus perterrefactis, ut per multos dies ab incursionibus abstinerent, Jaderam reversus est. Per eos dies Turcae ad viginti millia, ut ejus urbis oppugnationem tentarent, Clivum convenere; ex iis peditum duo, quatuor equitum millia Nadinum, oppidum in Reipublicae finibus situm, adorti, certis conditionibus recepere; centum, ac quinquaginta milites, qui custodiae praerant, Jaderam se contulere. Ea in urbe cum pecunia in militum stipendia non suppeteret, ac tormentarius pulvis deficeret, & propugnaculum, quod *Pontonum* vocatur, fundamentorum angustia corruisset, Senatus argentum ad militaria stipendia persolvenda, atque ad urbem muniendam transmisit. Scodrae quoque Sangiacus cum quindecim hostium millibus Antibarim aggressus, in litore urbi propinquo castra posuit; sed a Nicolao Bondimerio sinus praefecto, atque a Capellio classis imperatore Antibarensibus praesidio illato, Turcae, obsidione relicta, Olchinium perrexere: centum Illyrici, quinquaginta Carni equites subsidio missi. Verum hostes x. kal. maji Uranam, oppidum agri Jaderensis, cum sex peditum, & duorum equitum millibus aggressi, vi cepere: quo eventu nostri Aenonam urbem, quod nullo munimento nixa hostibus pateret, deseruere. Inde ingens Jaderam, ac vicinas insulas terror occupavit, atque a Senatu, ut suppetias eorum afflictis rebus ferret, petiere. Pedites trecenti, ducenti equites subsidio missi: quindecim patritiae gentis, qui statim in Illyricum proficiscerentur, singulis triginta datis peditibus, creati; decem Jaderae custodiae, bini Sico, terni Ascrivio praesent; tridui ad protectionem spatium assignatum. Haud multo post copias adversus Sicenses hostes movere, cujus rei rumor cum in eam urbem pervenisset, omnes civitatis ordines in forum convenere,

Nadinum a Turcis caprum.

Urania in Turcorum potestatem pervenit.

Veneti patritii cum militibus in praesidium Illyrici missi.

Sicenses a Turcis invaduntur, & eorum in propugnando constantia.

nere,

nere, ac magno virtutis, summo in Rempublicam fidei exemplo, jurejurando, Cruci affixi Servatoris nostri imagine tacta, ad defendendam urbem, vel ad interitum usque se obstrinere. Mox a magistratu, & Camillo Ursino literæ Venetias transmissæ, quibus pecuniam, milites, bellicos apparatus petebant: ni cito subveniretur, urbem magno in periculo verifari. Subjecit Ursinus, hostibus Sicum obsidentibus, Spalatum deserere, Tragurium viribus augere, in Jadera sedem belli locare sibi in animo esse. His nuntiis Venetias allatis, ut summa cum auctoritate præfectus in Illyricum mitteretur, decretum est, qui Jaderæ se teneret; neque inde absque Senatus facultate discederet; centum octoginta aurei in singulos menses tributis.

His belli incommodis illud quoque ea tempestate accessisse videbatur, quod non idem civium ardor, non eadem in subeundis publicis muneribus alacritas cerneretur, quam difficillimis temporibus Respublica experta fuerat; cum nonnulli vel rerum difficultate deterriti, vel grave bellum pertæsi, minores periculis animos afferrent, publica que sibi delata munera renuerent. Ea re cum mirum in modum Princeps angeretur, gravem in Senatu orationem habuit, qua cives ad pericula contemnenda, ad opem patriæ ferendam est cohortatus. *Mirari se, id temporibus istis contingere, quod alias nunquam accidisset. Quis enim, inquit, majorum nostrorum constantiam, atque in exantlandis pro patria laboribus, ac periculis concordem spiritum unquam desideravit? Superioribus annis, cum terrestre imperium hostilibus armis quateretur, Patavio recepto, cum hostes in conspectum hujus urbis excurrerent; an restinctus civium ardor? an de pristina virtute aliquid remissum? Ingenui adolescentes, objectis pectoribus, Patavium adversus hostes tutati sunt; non labor cives deteruit; non pericula retardarunt; non hostis villas, ac vicina urbi tecta flammis absumens, fumo prope oculis injecto, terrorem incussit. Vetustiora bella recensentibus quis satis caritatem civium in patriam dignis laudibus efferre possit? quorum alii pecuniam; alii milites; alii vitam utro patriæ detulere. Et nunc eo ventum est, ut nonnulli ne pœnis quidem lege influctis permoti Rempublicam capeßere velint; qui si majorum suorum*

*Andreas
Grisi Ducis
oratio ad ei-
vium virtu-
tem excitã-
dam.*

egre-

1538

*egregia facta intuerentur, secumque ipsi reputarent, quam de-
generes animos gererent, ex veterno tamquam expergefacti, ni-
hil non pro ea patria auderent, ex qua libertatem, opes, avo-
rum gloriam, ac denique vitam hausissent. Cur igitur cun-
ctamini? cur difficillima, ac turbulenta hac tempestate patriæ
poscenti opem denegatis? Cum hoste acerrimo, & potentissimo
bellum susceptum est; sociorum imparia auxilia experimur; mo-
ra res trahi animadvertimus, ut si a nobismet ipsis belli sub-
sidia invicto animi robore non petamus, frustra aliorum opem
imploremus. Capeffite Rempublicam, Patres optimi; unusquis-
que in commune hoc bonum incumbat, nitatur, insudet: qui
consilio pollent, Reipublicæ consulant; quibus pecuniæ affluunt,
affatim tribuant: omnes denique, si qua in re possint, Rei-
publicæ opitulentur, ac vitam, si opus sit, libenter effundant.*
Hæc Principe loquuto, Maphæus Michaelius, Nicolai filius,
doctor, eques, & divi Marci procurator, cum ad Principis
subsellium accessisset, illius suasionibus permotum se inquit,
operam suam in Illyrico Reipublicæ absque stipendio publi-
co deferre. Gritus laudatum cum reliquis nominari præcepit.
Verumtamen, suffragiis initis, Aloysius Baduarius, summus
Illyrici præfectus renuntiatus, statim ex urbe proficisci iustus
est. Provinciæ incolis, ut conjuges, liberos, atque opes Ve-
netias transmitterent, permissum.

*Aloysius
Baduarius
summus Il-
lyrici Præ-
fectus.*

*Franciscus
Barbarus
& Paulus
Ursinus: ad
Sicem missi.*

Franciscus Barbarus, equitum præfectus, ad Sicem tuendum,
& Paulus Ursinus cum centum ac quinquaginta peditibus mis-
si sunt. Is cum Sicem pervenisset, Camilli Ursini patris man-
dato trufatiles molas, quæ in agris erant, destrui, & subur-
bia fatis ampla mille ac quingentis excipiendis accommoda-
ta, everti, & dirui mandavit. Hoc edicto magistratus, atque
universa civitas adeo perturbata, & commota est, ut certos ho-
mines ad Ursinum mitteret, qui illum enixe rogarent, ne in
sententia persisteret, neu funesto hoc, & miserabili facto urbem
Veneto nomini addictam deformaret, atque immeritam plecte-
ret. Verum Marcus Antonius Priolus, triremis præfectus, quem
antea Pefareus classis imperator summa cum auctoritate Sici re-
liquerat, nihil moratus, Ursini mandata est exequutus; neque ta-
men ea de re invidia caruit, quod privato in Sicensis odio atro-
cis edicti nimium diligens curator fuisset; qui ut ab iis regionibus

*Sicensium
suburbia a
Marco An-
tonio Pri-
olo diruta.*

bus amoveretur, civitas a Senatu petiit. Vincentii quoque Justiniani, trierarchi, qui Illyrici custodiae praeerat, literae supervenere, quibus pessimo consilio diruta suburbia, structas munitiones, perperam regi civitatem significabat. Itaque Baduario injungitur, ut, Jaderae firmatis rebus, Sicum profectus, urbi, quammaxime posset, defendendae prospiceret, Sicenses consolaretur, reficiendas molas frumentarias curaret, iis, qui suburbia incolebant, hortos nonnullos, atque alia loca, in quibus degere commode possent, concederet: Priolum Corcyram ad classis imperatorem proficisci juberet. Inter haec hostes in Sicensem agrum ingressi, praedas agere, cuncta tanto terrore replere, ut milites Simonicum oppidum Veneriae patriae gentis turpiter desererent. Ejus rei indignitate haud parum Venerii commoti, Illyricos milites intromisere, qui fortiter adeo invadentes Turcas sustinere, ut, illius potiundi spe amissa, ex iis locis discederent: in itinere Nadino centum, & quinquaginta peditibus, equitibusque centum, Urana totidem firmato, quadringentis ad limites militibus relictis, iter per Boffinam in Pannoniam arripuere; ac ne Turcae Aenona urbe a nostris deserta, potirentur, Camillus Urfinus eo cum militum praesidio se contulit.

Cum hostes, Illyrico relicto, Pannoniam versus iter direxissent, Urfinus ad Decenviros literas dedit, quibus, ne milites otio tabescerent, aliquid audendum, Obroatium, Nadinum, Uranam adoriri sibi in animo esse significabat; eandem provinciae magistratum mentem esse: quatuor peditum millia, quingentos equites in promptu se habere; hostes parvo numero longius abesse; Turcarum praesidia in illis locis exilia inveniri; his fretum prosperos rei eventus haud dubie sibi polliceri. Missis literis, neque Decemvirum voluntate expectata, mille ac quadringentis peditibus, atque equitum manu cum aliquot bellicis tormentis, Obroatium aggreditur; quassatis moenibus, per editas ruinas in arcem penetrat, trecentis oppidanis captis, oppido potitur. Haud multo post quinque Turcarum millia, ut suis rebus opem ferrent, supervenere. De hostium adventu Franciscus Barbarus, qui veniam abdicandi se magistratu a Patribus petierat, certior factus, ad Senatum scripsit; non modo uti praefectum equitum, sed privatum

*Obroatium
a Camillo
Urfino recipitur.*

1538

Reipublicæ operam navare velle. Manere in Illyrico iussus; duodecim aureorum millia mensuris stipendiis persolvendis convehi mandatum; neque ab hostibus, quod pluribus in locis distributi essent, quidquam nostri cum numero, ac robore, peditum, atque equite superiores essent, pertimescebant. Aloysius quoque Baduarius, ut hostes invaderentur, Patribus auctor erat, ne absque ullo fructu viginti quinque aureorum millia alendis militibus, ac munitionibus erigendis in singulos menses infumerentur: otio obtundi militum spiritus, vividum virtutis decus elanguescere, nulla prædæ spe illectos discessum moliri; ac nisi quamprimum in hostes ducerentur, abituros.

Constantinus Cavaccius Venetus a secretis in Bajoariam missus.

His accedebat, quod superioribus mensibus Constantinus Cavaccius, a secretis Senatus, in Bajoariam ad Germanos milites conscribendos missus esset. Nam cum Imperator quinque millium in inferiori Germania delectum haberet, ut decem millia, quæ partim pontificio, partim Veneto ære stipendia facerent, cogeret, iussus fuerat. Is statim collectos in Carnos miserat; priusquam viæ se committerent, cum certam illis vim argenti persoluturum spondisset, neque solvendo esset; ut illorum querelis obviam iret, ne tumultuarentur veritus, a Ludovico Bajoariæ Duce duodenis florenorum millibus mutuo acceptis, illorum ardorem compefcuit; qui quod inutiles bello quosdam adscribere militiæ nolisset, in ipsum furentes arma convertere, haud dubie, nisi nonnulli rei indignitate permoti restitissent, barbaram interfecuri. Et quoniam ad ea, quæ ab Ursino suggerebantur, conficienda copias augere in primis necessarium videbatur, an, Germanis peditibus in Illyricum evocatis, bellum administraretur, disceptatum est. Urbinatis ea erat sententia, ne aditus in Illyricum Germanis permitteretur; sed si quid moliri adversus Turcas placeret, res alterius gentis milite ageretur. Verum sua quidem sententia cunctandum esse, donec illi longius absentes oppugnatione aliqua implicarentur, neque Illyrici belli rumoribus in nosmet ipsos præpotentem hostem pertrahendum; interea Germanos dimittere censere. Sed paulo post cum Patres Collegii adisset, re maturius, inquit, perpensa, in Ursini descendisse sententiam, seque Senatu iubente, in Illyricum profecturum; decem peditum millia, præter eas copias, quæ in provincia essent, sex-

Urbinatis pollicita de Illyrico in vadendo et protegendo.

sexcentos levioris armaturæ equites petere : ad hæc majora tormenta duodecim, minora decem atque octo, cum fossorum, ac lapicidarum numero, deposcere. Trina, Clissa, & Obroatio expugnatis, Dalmatiæ universam oram ab hostibus parvo sumptu tueri velle; quæ sane duorum mensium spatio se ad exitum perducturum pollicebatur. Sed non multis interjectis diebus, vel quod abhorrere omnes fere Senatores ab ea sententia intelligeret, vel quod majoribus, quam antea sibi persuaserat, difficultatibus implicitum negotium animadverteret, mutata sententia, Obroatium nuper occupatum summo studio conservandum, ac muniendum; Nadinum quoque, & Uranam tentanda affirmavit; ad ea conficienda Camillum Urfinum cum copiis, quæ apud ipsum erant, quingentis aliis adjectis peditibus, satis fore. Ceterum ad alia expugnanda oppida magnis commeatibus, quæ ægre comportari possent, opus esse; eos asservari terra, marique certis quibusdam locis oportere. De his cum agitatum inter præconsultores fuisset, ut Cavaccio scriberetur, ad Senatum tulere: Germanos, persolutis stipendiis, dimitteret; præfectis significaret, hostes eo anno Reipublicæ ditones minime invasuros, illorum opera opus non esse.

Unus Leonardus Haimus, Consilii Sapiens, Germanos non dimittendos, Turcarum in Illyrico loca oppugnanda esse censebat: *Obroatio, inquit, capto, hostes veritos, ne latius illud incendium pervagetur, tum ad illud recuperandum, tum ad alia, quæ in iis regionibus loca possiderent, tuenda, cum militum haud exigua manu venturos; auctis Germanorum Reipublicæ in Illyrico viribus, non modo illorum impetus reprime-re, propria retinere; quæ adempta fuerint, recipere; sed etiam bona prosperi eventus spe, expeditionem moliri aliquam licere, ex qua uberrimus fructus promanaret. Quis enim absque iis oppidis, quæ in visceribus, ac prope in præcordiis Faderensium essent, satis tutam Faderam putaret; cum ex iis nullo negotio emissi milites prædas ex agris asportare, continenter obsidione premere civitatem possint? opportune id tempus accidisse, quo Turcæ suo discessu nobis tutum ad hæc perficienda aditum reliquissent: impensas non tanti fore, ut iis deterreamur; sexaginta aureorum millibus bimestre stipendium decem*

Oratio
Leonardi
Haimi.

1538

peditum millibus persolvi; viginti millia equitibus sufficere, ea omnia praesto esse. Contra vero dimissis Germanicis copiis, quae nunc in Illyrico essent, hostem sustineri non posse: nihil pertimescentem ad Obroatum oppugnandum venturum; inutili cunctatione, pravo consilio occasionem, quae benignius sese offerret, praetermitti, qua Illyrici provincia firmari possit: regio frumenti ferax, glebae ubertate fecunda, unde amplius viginti quinque aureorum millium proventus extarent, Reipublicae adijci, quo insularum, quae in Aegaeo amissae fuerant, damna compensarentur: neque tandem extremo loco ponendam esse, quae ex Germanorum missione genti iracundiae injuria inferretur, ad quam si insito quodam militum ardore ulciscendam raperetur, Carnorum agros direptionibus universos patere: aliis autem temporibus suam operam Reipublicae pernegaturos, non citra Bavariae Ducum molestiam, qui pecuniam mutuam dedissent, atque a Regis Galliarum stipendiis ad Rempublicam milites transtulissent. Haec ab Haimo differebantur.

*Oratio
Aloyfi
Gradonici.*

Aloyfius Gradonicus, Consilii Sapiens, rerum conditiones, aiebat, minime exposcere, ut hoc tempore haud exiguis sumptibus bellum in Illyricum adversus Turcas moveretur, atque curae, & cogitationes a classe, qua Reipublicae incolumitas nitebatur, abducerentur, in qua non tantum roboris, ac virium esset, quantum ad bellum sustinendum requiri videretur: milites ad paucitatem redactos, alios egritudine correptos, alios inermes: foederatorum auxilia nondum in promptu esse; Pontificem ex triginta duabus triremibus vix quatuor ac viginti parum instructas habere; Carolum adhuc neque terra, neque mari quidquam aggressum esse: Cbariadenum contra, ingenti, atque instructissima classe Helleponto egressum cuncta infesta habere; ubique caedibus, incendiis, direptionibus sevirere. Cur igitur novo consilio, a quo Urbinas, summae virtutis, ac rei militaris peritiae imperator, abborreret. difficillimum Illyrico bellum susciperent? cum praesertim hostes cum exercitu in Pannoniam iter fecissent, atque Illyrici populis tandem respirandi facultatem dedissent. Lacesserentne hostem, atque abeuntem revocarent? illiusque arma, quae nuper experti fuerant, iterum in Illyrici intima loca elicerent, ac traberent? Scilicet duo parva oppidula tanti esse, ut exigua illorum

mer-

merces tot incommodis , ac periculis nobis constet ? Classis stipendiis persolvendis jam tempus adesse ; magnam pecuniæ vim in muniendis oppidis , atque arcibus impendi ; ingentem præsidiariorum militum numerum ali ; publicas , ac privatas opes exhauriri . Et jam , inquit , iniquo pondere soli premimur , ut si bis quoque Germanus iste peditatus accedat , vel illum in Illyrico sustentare , vel in Pannoniam in Caesaris subsidium mittere cogemur : quorum illud Illyrici incolis molestum ; hoc pecunia laboranti Reipublicæ grave , atque intolerandum : errore propterea illos duci , qui ultro a Forjulii finibus in Dalmatiam , nisi forte multiplici stipendio allectos , venturos putarent ; domi potius mansuros , Venetaque stipendia opportunius expectaturos ; neque eam rem Bajoariæ Duces graviter laturos , quod Galliarum Regem , Republica haud dissentiente , sibi conciliare possent . His dictis , ut Germani dimitterentur , decretum est : Cavaccio primores illius gentis muneribus afficiendi , ut milites pacato itinere domum perducerent , facultas permessa . Sed nondum acceptis literis , Germani in seditionem versi Cavaccio obnunciarunt , ni sequentis diei initio dimidium mensuræ stipendii persolveret , in Carnos exscenduros , nec , prius quam terna stipendia acciperent , discessuros . Cum ille pecuniæ inopia postulatis satisfacere non posset , captivum fecere . Nuntio hujus rei accepto , statim Forojulienti magistratui pecunia missa , atque ut transitu in Carnos , aditibus occupatis , intercluderentur , iustum est . Sed jam Cavaccius , pecunia inventa tumultu sedato , Germanos dimiserat .

Germani a Venetis dimittuntur .

Constantinus Cavaccius a Germanis captus .

Senatus decreta ad pecuniam colligendam .

Inde ad pecuniam in sumptus belli undique colligendam conversi Patres , tributo (*taxam* nostrates vocant) civitati imposito ; ut iis , qui pecuniam in ærarium conferrent , dum viverent , in singulos centenos annui quatuor & decem a quæstoribus urbanis persolverentur , decretum . Atque ut ex fisci debitoribus , unde ægre exigere pecunia poterat , certa argenti vis colligeretur , latum est ; ut quotidie nominibus viginti quinque ex urna sorte extractis , ii , qui plura suffragia supra dimidiam partem in Senatu tulissent , bonis , & corpore ad solutionem cogerentur . Tres insu-

1538
*Hieronymus
 Marcellus,
 Bernardus
 Maurus,
 Julius Con-
 tarenus pro-
 curatores
 creantur.*

*Venetis a
 Paulo Pon-
 tifice facul-
 tas tributa
 de pecuniis
 a sacerdoti-
 bus exigen-
 dis.*

per divi Marci procuratores, denis aureorum millibus a singulis mutuo datis, maioribus comitiis creati, Hieronymus Marcellus, Bernardus Maurus, Julius Contarenus. A Pontifice quoque flagitatum, ut tandem e sacerdotiorum opibus Reipublicæ in justum, ac pium bellum incumbenti subveniret. Ea de re Romæ sæpius actitatum fuerat; ac primum Pontifici, ut decumæ licerent; atque inde decemcentena aureorum millia exciperentur, placebat: deinde mutata sententia, ut in quinquennium ducenta aureorum millia ex sacerdotiorum decumis exigerentur, annuere videbatur. Verum cum res, vel Pontificis ingravescente ætate, vel naturali quadam ambigui illius animi cunctatione trahe-retur; tandem urgente Senatu, centum octoginta millia, quæ hoc anno perfolverentur, concessa.

*Nicolaus
 Theopulus
 & Marcus
 Antonius
 Cornelius
 legati ad Ni-
 ceam desi-
 gnati.*

Dum hæc in urbe intensissime fierent, Paulus Pontifex, qui superiori hyeme, ut Cæsar, & Galliarum Rex in colloquium venirent, enixe laboraverat, Niceam, Provinciæ urbem, Caroli Sabaudix Allobrogum Ducis, in qua a Principibus de pace ineunda, ac de bello adversus Turcas administrando ageretur, delegit. Bini a Senatu legati, qui Niceam proficiscerentur, creati, Nicolaus Theopulus doctor, Marcus Antonius Cornelius: iis mandatum, ut quibuscumque officiis possent, quo concordix aliqua ratio inter Carolum, ac Franciscum ini-retur, eniterentur; & quamprimum Andream Auriam Messanam proficisci Cæsar juberet, nostrisque se adjungeret; triremium, & navium promissa subsidia mitteret, vehementer contenderent. Non deerant, qui, Regum consilia ex insita humanis animis ambitione metiri assueti, dicerent, non in christianæ reipublicæ solidam gloriam, atque incrementum, sed in privatos Principum affectus hos labores insumptos; ac pudore quodam periclitantium christianarum rerum perfusos, ne notam neglectæ religionis subirent, ideo convenisse. Quæ enim pacis spes ex dissidentibus animis affulgeret, dum de Insu-brum possessione, neutro concedente, tamdiu acriter dimicatum fuisset? Ut sibi Pontificem conciliarent, in colloquium descendisse: Cæsarem, ut justis de causis, ne Mediolanense imperium Regi concederet, palam, ac prope in totius Christiani orbis consensu se adductum profiteretur: Regem, ne
 jura,

jura, quæ in Insubribus ad se spectare contenderet, deseruif-
se; immo ut coram Cæsare tueri illa constanter videretur:
neque vero Pontificem, in quo amplificandæ familiæ studium
in dies haud obscuris argumentis augetur, ætate adeo pro-
vectum, Roma Niceam usque iter habiturum, nisi ingenti spe
optati cujusdam præmii alliceretur. At ne Senatus communi
pacis bono, quo in primis fœdus Christianorum Principum
nitebatur, obstitifse existimaretur, legationem decreverat, li-
cet Cæsareanam classem ad eum conventum, ne se Venetæ con-
jungeret, detinendam fore animadverteret.

*Marcus
Grimanus
Patriarcha
ad classem
& Pontifice
missus.*

Antequam Roma Pontifex discederet, Marcum Grimanum,
Patriarcham Aquilejensem, legatum ad classem cum imperio
misit; quadringentis ac sexaginta illi in singulos menses au-
reis tributis; centum millibus ad pontificias triremes instruend-
as Venetiis repositis; trium millium ex sacerdotiorum proven-
tibus in eos dispertiendi, qui in Turcica expeditione laboraf-
sent, facultate permiffa. Duos quoque cardinalatus honore
decoravit; alterum Brundusinum Archiepiscopum ex Aleandra
familia, nuntii munere apud Rempublicam perfunctum, Me-
tæ, Veneto oppidulo, ortum, ex inæ fortis conditione propria
virtute ad illam dignitatem evectum; alterum vero ex foro-
re nepotem ex Sermonetta familia, annos sexdecim natum.
Pridie idus maji Parmam ingressus, a duodecim Cardinalibus
obviam euntibus, dominica die palmarum exceptus est; qui-
bus de more in majori basilica consecratis, rosæ sacre mune-
re, quod Pontifices tradere consueverunt, ecclesiam, in qua epi-
scopatum, & legationem obierat, donavit. Placentiæ aliquam-
diu substitit, quod Sabaudus illum in Niceæ arcem recipere
nollet. Tandem cum Cæsar abnuentem Principem flexisset,
Niceam perrexit; illi Sabaudus, arcis clavibus delatis, obvius
fuit; sed ab ingressu quingenti præfidiarii milites prohibuere,
frustra Duce imperante, quod tenere se illam Principis filii
nomine velle dicerent; ut Pontifex intra cœnobium se reci-
pere cogeretur. In itinere, prius quam Niceam perveniret,
Theopolus, & Cornelius legati Pontificem convenere, ac Se-
natus de pace inter Principes, & de classe conjungenda man-
data exposuere. Pontifex, illorum animis ad spem erectis,
nulla in re Reipublicæ defuturum pollicitus est.

1538

Paulus Pontifex seorsum cum Cæsare & Francisco Rege convenit. Conditiones a Francisco Rege Cæsari proposuit.

Cæsar interea ab Hispania Aurianis triremibus in Herculis Monœci portum, qui hodie *Villafranca* dicitur, secundo navigationis cursu delatus est. Franciscus per Provinciam magno comitatu profectus, ad Villanovanum oppidum, ultra Varum amnem situm, terrestri itinere pervenit. Verum Pontifex, ut Principes in complexum, & colloquium in illius conspectum devenirent, impetrare non potuit; cum tamen utrique seorsim illum adeuntes, de more a Regibus honores deferri solitos exhibuissent. Actum in eo conventu de pace est: multa hinc atque inde agitata, ac proposita fuere. Trium optio Cæsari, quemadmodum alias, a Rege delata est: primum, ut sibi Mediolanense imperium traderetur; ipse contra quæcumque restituere deberet, ultro redderet; Insubrum arces per triennium in Caroli potestate essent, Rex Allobrogum oppidis potiretur: alterum, ut singuli in earum, quæ obtinerent, ditionum possessione permanerent: tertium, ne quidquam per annos viginti immutaretur, ut interea natorum ad feliciorum eventum conspirantibus animis, firmioribus concordia radicibus insisteret: Cæsare ex his, quod sibi videretur, amplectente, arma in communem hostem sumpturum, institutoque Concilio adversus Lutheranorum serpentes hærefes, quam posset, opem laturum. Carolus, ut ea, quæ, Madriti in Hispania sancita fuerant, perficerentur, postulabat: Mediolanensis imperii oppida triennio retinere, Allobrogum ditiones Principi restitui obnixè studebat. Inde multiplex dissensionum seges, ut Principum animi mutuis disceptationibus, atque altercationibus mirum in modum excandescerent. Pontifex interim adhortationibus modo hunc, modo illum orare; suadere, ne privatarum rerum rationibus periclitantem christianam rempublicam proderent. Caroli præconsultoribus solidis rationibus ostendere, Rege a fœdere Christianorum Principum abstracto, duplex Cæsari, atque utrumque difficillimum bellum, Gallicum alterum, alterum Turcicum gerendum esse; iis opes, ac vires, ut magnæ, & ingentes essent, pares non futuras. Regiis vero quot incrementa imperii, quot decora ex concordia Regi euentura essent, ob oculos objicere: indignum esse, victricia Gallorum arma, quæ olim in orientem usque Regum religione, ac virtute promota fuerint, angustiis adeo terminis contineri,

ri , ut brevibus tanquam limitibus vires potentissimi regni circumscriberentur .

- Neque cessabant Reipublicæ legati cum Cæsare agere , ne diutius moras trahendo Venetam Rempublicam acerrimorum hostium certo discrimini objiceret ; præsertim cum per eos dies multis rumoribus vulgatum esset , Suleimanum terrestribus copiis in Carnos venturum ; triremes centum , ac totidem myoparones in Adriaticum sinum missurum . At Cæsar magno se pacis desiderio flagrare ajebat ; sed in Regem , quod res ad exitum non perduceretur , culpam conjiciens , ne Allobrogum Principis ditiones Regi relinqueret , detineri , ne inde ad Mediolanense imperium occupandum sibi gradum faceret . Tandem his conditionibus se ad pacem descensurum pollicebatur : ut Insubres triennio depositi loco in Ferdinandi Romanorum Regis potestate essent ; quibus exactis , Gallo accederent ; interea vero alicui ex Cardinalium Collegio mutuo consensu imperii Mediolanensis administratio traderetur ; proventus , subductis expensis , Regis essent . Aurelianus Dux a Cæsare Insubrum titulos acciperet ; statim illi Ferdinandi filia connubio jungeretur ; donec ad duodecim annorum ætatem (novem enim nondum excefferat) perveniret , apud Reneam Ferrariæ Ducem , Aureliani amitam , moraretur : ad ea perficienda obsidem apud Rempublicam secundum Ferdinandi filium relicturum , ipsamque , & Pontificem , fore , ut a pactis non recederet , sponsores daturum : Neapolis , ac Siciliæ regna , omnesque sibi subjectas ditiones paratum se obstringere ; vicies centena aureorum millia , & quot quot Regi placerent , vades præstaturum . Franciscus , ni statim Mediolanensi imperio potiretur , nullas pacis condiciones amplectebatur , neque inanis spei cunctatione præsentem concordiæ fructum amittere , neque adversus eos , quos amicos experiretur , bellum gerere , suis rebus conducere arbitrabatur . Itaque licet Pontifex , ut illius animum flecteret , atque his conditionibus ad pacem traheret , enixe contendisset ; Gasparis quoque Contareni Cardinalis , viri auctoritate , & prudentia conspicui , suasiones accessissent , impetrari nihil potuit . Quocirca cum pacis spes omnino præcisæ viderentur , de induciis protrahendis actum est , quæ tandem , Pontifice auctore , in decem annos pactæ fuere .

Induciæ inter Cæsarem & Franciscum Regem .

1538

*Novaria a
Caesare Pe-
tro Aloysio
Farnesio do-
no data.*

*Margareta
Casaris fi-
lia Octavio
Farnesio
nubit.*

*Paulus Pon-
tifex Casar-
eanis &
Gallicis tri-
remibus Ge-
nuam, &
Centumcel-
las convubi-
tur.*

*Turcarum ob
inducias in-
ter Caesarem
& Galliam
Regem per-
turbatio.*

In eo conventu magnum quoque domesticis rebus Pontificis incrementum, ac decus accessit, cum Caesar Novariam urbem Petro Aloysio Farnesio ejus filio dono dedisset; Margaretam quoque, nuper ex Alexandro Mediceo viduam, Octavio Farnesio, Pontificis nepoti, in matrimonium collocasset; hoc facto res Italicas confirmaturum se ratus. At Pontifex ut medium se inter summos Principes gereret, sex triremibus a Carolo, totidem a Francisco, ut Genuam se conferret, postulatis, a Caesare deductus, Genuam viij. kal. julii pervenit: mox Caesareanas triremes conscendens, Centumcellas delatus, inde Romam petiit. Ob pactas inter Caesarem, ac Regem inducias, praclaræ ad res feliciter gerendas opportunitates offerre se videbantur; cunctorumque ingens cupido incesserat animos, ut foederatorum conjunctæ classes egregium aliquid adversus hostes molirentur, quos haud parum commotos ea re constaret, quod Galliarum Rex illorum amicitiam deseruisse videretur; ut Galli, qui Byzantii morabantur, perterrefacti, ne sua bona a Turcis diriperentur, captivique fierent, summopere trepidarint, & Brancardo Gallicarum triremium praefecto scriberent, ut ex insula Chio, ubi cum classe commorabatur, abscedens, in occidentem cursum navigationis intenderet.

Quapropter antequam Caesar Nicea discederet, Reipublicæ legati illum adeuntes, ut non ducum opera, sed ipse per se tantum bellum administraret, Senatus nomine sunt cohortati; illo praesente, singulos de militari laude certantes, strenuam, atque egregiam operam christianæ reipublicæ navaturos; innumeros in diu optatam expeditionem proficiscentem subsequuturos; nihil illi vel ad gloriam illustrius, vel ad promerendum de christiana religione praestantius, vel ad sui nominis famam apud posteros propagandam opportunius evenire posse: sacra igitur arma indueret, & gladium, quo tot bella prospere confecerat, adversus acerrimos christianæ religionis hostes distringeret; quamprimum in Orientem ad certam victoriam maturandam properaret. Caesar in hæc verba respondit: quaecumque pro imperii incolumitate, ac dignitate egisset, eadem ultro Reipublicæ se delaturum, cum illius res eodem, quo suas, loco haberet. His cum legatorum distineret animos, nec quidquam certi aut ab illo, aut a suis exprimi

*Oratores
Veneti Ca-
sarem ad
bellum per se
ipsum gerendam hortantur.*

pos-

posset, Petrus Mocenicus, ordinarius orator, vereri se, inquit, ne Senatui his verbis minime satisfactum foret, Cornelius quoque, & Theupolus extra ordinem legati addidere, si hujusmodi responsum referendum esset, nullam molestiam illi exhibituros fuisse. Frequentibus hisce, ac sapius repetitis legatorum postulatis commotus Cæsar, excandescere aliquantisper visus; sed paulo post cum æqua a se petere Senatum animadverteret, tandem, inquit, Andreae Auriæ triremibus sibi redeunti in Hispaniam opus esse; itinere confecto, statim illum, ut foederatis se adjungeret, proficisci jussurum: interea Ferdinando Gonzagæ, ut cum triremibus, quæ Messanæ erant, armatisque navibus Venetæ classi se sociaret, injuncturum; quocirca summam auctoritatem classis Venetæ imperatori Senatus deferret, ne, conjunctis foederatorum viribus, rerum præclare gerendarum opportunitas elaberetur. Verum denuo colloquio cum legatis habito, ægre, ac difficulter aliquid eo anno perfici adversus hostes posse, cum jam media prope æstas esset, dislerebat; sequenti anno quæcumque ad expeditionem necessaria essent, mature comparari oportere; idque enixe adeo præstaturum, ut vere novo omnia in promptu forent, ipse mense martio Neapoli adesset. Addidit, e re communi esse, rursus de bello Turcico administrando agi, atque ita omnia compositum iri, ut minime ambigua victoria de hoste reportari posset. Ac tantum dicendo proventus fuerat, ut de Byzantio expugnando verba faceret: difficile haud esse unam, vel alteram, quæ ad Hellespontum sitæ sunt, arcium, quod parum munitæ, atque instructæ essent, consequi: æquum censere, se in expeditionem proficiscente, si aliqua molestia suis rebus inferretur, a foederatis opem ferri.

His intellectis, Capellio classis imperatori Senatus mandavit, ut, Auriæ ad classem accedente, una bellum administraret; neque ab illius consiliis, ut foederis conditionibus cautum fuerat, discederet; illo absente, ducibus, qui Cæsareanis triremibus præessent, consilia, ac decreta communicaret. Ceterum de novis conditionibus foederis adjiciendis plurimis difficultatibus implicitum negotium videbatur; plerisque his artibus Rempublicam adigi opinantibus, ut difficillimo, ac periculoso bello adeo distineretur, ut se inde explicare, at-

1538
*Venetorum
oratoris of-
ficia apud
Cæsarem.*

*Cæsaris re-
sponsum.*

*Mandata
Senatus ad
Capellium
classis impe-
ratorum.*

que

1538

que a Cæsaris societate, unde ad illum haud exigua commoda pervenirent, recedere non posset: jam ad mediam ætatem ventum esse, nihil adhuc ex iis, quæ pollicitus fuerat, Cæsarem præstitisse: verba Senatui dari, Hispanica jactatione mentes perstringi; Rempublicam, hoste in ejus ditionibus furente, immensa prope impensarum mole obrui. Cur enim ad nova foedera deveniendum esset? an aliquid ex iis, quæ pacta fuerant, fociis segnius cuncta obeuntibus, Rempublicam omis-
 sisse? Cur verborum disceptationibus, dum opportunitas pugnandi esset, tempus tererent, nisi ut negligentiae, ac moræ excusationes prætexerent? Re itaque in Senatu agitata, Cæsari scribendum censuere, cur de novis conditionibus ageretur, nullam causam esse, cum superioris anni foedere fatis rebus omnibus prospectum cautumque esset; ea, quibus tenerentur & hæcenus fecisse, & in posterum facturos: egregiam Cæsaris mentem de Turcica in sequentem annum expeditione probare; si quid, eo absente, hostile Galli in suis ditionibus molirentur, quæcumque possent, in illius, ac Ferdinandi fratris gratiam præstatu-
 ros. Eadem quoque Lopi Soriæ, Cæsaris legato, Senatus significavit.

*Senatus ad
 Cæsarem li-
 307 &*

*Cæsaris
 propositio-
 nes ad belli-
 cos appara-
 tus augen-
 dos.*

At Carolus, anni præteriti foedere non omnibus provisum esse affirmabat: ut quinquaginta peditum millia conscriberentur, statutum fuisse; nunc sexaginta millium numerum requiri: centum naves sufficere tunc creditum; nunc ducentis opus esse: tunc de excipiendo, nunc de inferendo bello agi, quo hostes intra illorum imperii viscera aggredi oporteret, atque Byzantium petendum esset: his peragendis ingenti rerum omnium bellicarum apparatu, qui opportuno tempore in promptu foret, opus esse: quocirca hac in re denuo sententiam Senatus quamprimum exquirere; cunctationem nulli magis, quam Reipublicæ detrimento esse; cum Auria, se nondum in Hispaniam perducto, cum classe in orientem proficisci non posset. Legatoque in mandatis dedit, ne tabellarium, nisi cum Senatus decreto, ad se mitteret. Plura quoque addidit, quibus, quæcumque in præsentem annum ex foedere deberet, ea se cumulate præstitisse diceret; Mamertinas triremes, ac naves nostris consociari jussisse: ubi in Hispaniam delatus esset, Andream Auriam in orientem missurum; inducias, ut Pontifici,

ac Reipublicæ gratificaretur, in decennium sanxisse, ut reliquis solutus curis, sequenti anno in expeditionem Turcicam cunctos ingenii, ac virium nervos intenderet. Theupolo, & Cornelio in patriam revertentibus, voluptate se affici, inquit, quod gravissima hac de re Venetias reversi agere in Senatu possent: cujus mente cognita, quam in Hispania sextilem ad mensē expectaret, statim, aliis omnibus prætermisissis, totum in iis quamcelerrime expediendis, quæ ad bellum necessaria essent, futurum, ut februario mense cum ingenti omnium rerum apparatu proficisci in hostem posset. His ad Senatum delatis, quid repetitis Cæsaris postulatis responderetur consultum est. In diversas sententias Patres scindebantur; nonnullis ut in decem peditem millia, ultra summam debitam ex fœdere, conscribenda, centum naves, ac sex fossorum millia cogenda, Senatus portionem impensæ polliceretur, placebat: aliis, ne certæ cuiuspiam rei præstandæ, uti antea responsum fuerat, obstringeretur, sed quidquid in Reipublicæ facultate situm esset, præstaturum promitteret, fatius videbatur. Re perpensa, atque discussa, ex priori sententia Cæsari Senatus respondendum censuit. Qua ex re magna se voluptate affectum fuisse, haud obscure significavit; cum Petro Mocenico oratori, quæ sæpius antea fuerat proloquutus, persancte confirmaret, aperiente se vere, cum classe profecturum, eximium aliquod facinus ad totius christianæ reipublicæ commune bonum, ac decus animo agitantem, nulla pericula, nullos labores formidaturum. His a Mocenico Patribus significatis, ut Cæsaris animum confirmaret, atque ad apparatus belli perficiendos incitaret, & præclarum in rempublicam christianam studium extolleret, nullum officii genus a Senatu prætermisissum est. Ceterum Joannes Antonius Venerius, qui per eos dies e Cæsareana legatione redierat, atque in Senatu, ut moris est, de rebus, a se gestis orationem habuerat; cum de profectioe Cæsaris in Turcas verba faceret, illo in expeditionem proficiscente, duplo majores sumptus infumendos diseruit, ad quos præstandos vix plurimum annorum spatium sufficeret, cum bellis præteritis attritæ, ac debilitatæ vires adeo essent, ut impares ad immensam potentissimi hostis bellicam molem sustinendam cunctorum consensu viderentur: belli quoque Gallici nunquam suspicione

*Senatus res-
ponsum.*

1538

vacuum Cæsaris animum futurum; Rege nullis occupato, pace amplissimo regno florente, quod mari undique cinctum, Pyrenæis tantum montibus ab Hispania sejungeretur.

*Cæsaris &
Gallie Re-
ges mutui
congressus
ad Massi-
liam.*

Priusquam Cæsar discederet, ut Massiliæ subsisteret, illum invisendi causa, Rex rogavit; atque cum Lotharingiæ Cardinali, magno equitum Magistro, & aliis Principibus scapham ingressus, ad Cæsaris triremem, quæ ad Fossas Marianas supra Massiliam in anchoris stabat, se contulit. Ibi cum a Carolo perhumaniter exceptus fuisset, in mutuos amplexus summa benevolentiae significatione descendere. Paulo post cum Rex abiisset, parvum navigium Cæsar conscendens, ad oppidum accedens, obvios Regem, ac Reginam habuit; a Delphino, atque Aureliano Duce, Regis filiis, aliisque proceribus ad hospitium perductus est. Dies choreis, ac spectaculis insumpta, magnificentissimo dapum apparatu; Cæsare ad caput mensæ inter Regem, ac Reginam sororem confidente, convivium celebratum. Mane, sacris peractis, post epulas seorsim Principes duas horas mutuis colloquiis contrivere. Rex, anulo e digito detracto, qui adamantem oculi speciem præferentem, viginti millium aureorum pretio, continebat, Cæsarem donavit: ut illum, inquit, continenter gestando sui meminisset, constantis, atque infractæ fidei testem haberet. Cæsar monile, quod collo gestabat, Regi dono dedit. Hoc congressu, alternisque Regum benevoli animi significationibus, & mutuis colloquiis, vetera restincta odia, præteritorum certaminum funesta memoria pace, & concordia deleta videbatur, cum Cæsari controversas definiendas se permisisurum Rex diceret; invicem se fovere, ac tegere foederis, atque amicitiae maximum fructum fore. Ceterum quod ad sacrum bellum spectaret, si qui Principes forent, qui ægre adversus religionis hostes arma caperent, amborum consociatis viribus, cum reliquis eandem fortunæ aleam subire coactum iri. Ad hæc Cæsar, per arbitros eas, quæ inter ipsos difficultates intercederent, dirimi oportere; quod vero ad Turcicam expeditionem attineret, bona spe esse, non vi, sed cohortationibus, atque exemplis cunctos christianæ reipublicæ proceres indissolubili concordiae nexu ad pium, justumque bellum suscipiendum incitaturum. Hæc an sincere, atque ex animo dicerentur, an

po-

potius (ut Regum abditi mentium recessus scrutari nequeunt) oblita, & operta simulatione tegerentur, ea, quæ postea consequuta sunt, patefecere. Cæsar a Provinciæ litoribus discedens, regiis triremibus aliquantisper comitantibus, Barchinonem perrexit, statimque iussit, Auriam in orientem navigationem intendere.

Cæsar Barchinonē delatus Auriā in orientem contendere jubet.

Interea Grimanus, Aquilejensis Patriarcha, pontificiæ classis legatus, Venetias accesserat, iustratisque triremibus, ut se Capellio imperatori conjungeret, Corcyram petierat. Eodem quoque paulo post Ferdinandus Gonzaga, Urbinati gravi morbo laboranti, cui ex foedere summa militiæ præfectura commissa fuerat, a Cæsare suffectus, cum Cæsareanis triremibus peruenit, navibus ad milites, qui nondum omnes convenerant, asportandos relictis. Ac licet Auriæ adventum duces præstolarentur; attamen ne inutili orio ad Corcyram sedentibus, ardor militum tepesceret, Venetæ, & pontificiæ classis imperatoribus aliquid adversus hostes moliri, in orientem pergere, illius ditiones adoriri opportunum videbatur: Gonzagæ nihil tentari absque majoribus navigiis placebat; id neque tutum foederatorum rebus, neque e dignitate Cæsaris esse, ut exigua suarum virium parte expeditio aliqua fusciperetur. At Grimanus moræ impatiens, generoso animi impetu incitatus, cum desides, ac veluti torpore correptas foederatorum copias inspiceret, privato consilio aliquid se conficere posse ratus, Corcyra solvens cum triginta sex triremibus, Sibotam (hodie *Divi Nicolai de civitate* vocatur) contendit. Ibi cum a regionis incolis Nicopolim, oppidum in Actiaco promontorio ad Ambracii sinus fauces positum (*Prævesam* dictum) fere præsidio nudatum, negligenter custodiri intellexisset, spe bene rei gerendæ fretus, improvise adoriri statuit. Sexaginta fere passuum millia Ambracium sinum ambiunt; ad illum aditus angustus, ac fere vadofus patet, quod Ambracii annis fabulosa materia intumescens, variis in locis soliditatem adepta sit, ut majora navigia ingressu penitus prohibeantur; neque triremibus, nisi difficulter singulis quibusque introeuntibus, iter pateat. Igitur Grimanus ad Ambracii sinus fauces cum classe delatus est; Antonius, & Christophorus Canales primi angustias superare aggressi, cum ab iis, qui arcu præerant bellica tor-

Marcus Grimanus, Pontificis legatus, & Ferdinandus Gonzaga Corcyram petunt.

Ferdinandus Gonzaga Urbinati ægrotanti summa in militiæ præfectura suffectus.

Marcus Grimanus Nicopolim aggredi statuit.

1538

menta, ut nostris ingressum intercluderent, summo impetu disploderentur, retrocedere iussi fuere: mox navalibus focis, ac Epirotarum manu, una cum tormentis in terram expositis, instructis ordinibus, suburbia aggressus, occupavit, ac diripuit. Eodem tempore Paulus Justinianus praefectus audacter arctas fauces ingressus, reliquis triremibus dux itineris fuit, ut jam, occidente sole, intra sinum omnes, quamvis aliquot hostilium tormentorum pilas excepissent, irrumperent. Nocte proxima milites ad oppidum expugnandum se comparant; tumultuario opere, ut tecti moenia subire possent, munitiones erigunt; continenter e triremibus globi in oppidum, & ex oppido in triemes excutiebantur, quorum unius ictu Vincentii Maripetri trierarchi scapha depressa est. Bernardinus Londanus cum in prora, quo certo jactu majus tormentum dirigi in hostes posset, librandum curaret, pila ferrea pectore discerpto, dimidia pars extra triremem abrepta est. Idem fatum Abbas Divi Petri, Bononiensis, navis magister, ac nonnulli alii subiere. Inde se recipere triremibus coactis, oppidi oppugnatio in crastinum dilata: cum interea nostri, quos expositos in terram diximus, assidue hostes levioribus praeliis laceaserent. Grimanus, tribus e triremibus tormentis eductis, atque ab Alexandro Interamnate, peditum praefecto, ad quatiendum oppidum admotis, moenia verberari coepta; ipse solerti cura praesens urgere, atque militibus stimulos addere. Sed cum Nicopolitanae oppugnationis rumor circumjectas regiones pervagatus esset, conglobati hostes ad opem suis ferendam accurrere; equites, ac pedites, ingenti clamore edito, nostros aggressi, aliquot vulneratis, atque interfectis, inter quos Camillus e Fabriano oppido glande plumbea fauciatu est, reliquos ad triemes reverti coegere. Grimanus, desperata oppidi expugnatione, militibus, ac tormentis in triemes receptis, ex Ambra-
cio sinu educta classe, Corcyram reversus est: si votis fortuna annuisset, egregii ausus laudem cumulatam relaturus; quamvis plerisque se carpendi occasionem praebuisse videretur, quod pedites, neglecto militaris disciplinae usu, expositos Turcis, qui equitatu maxime pollebant, objecisset, triemesque in angustum sinum, minime occupatis faucibus, haud exiguo, ut ab hostibus intercluderetur, periculo conjecisset. Verum Gri-

*Marcius
Grimanus
Corcyram
regreditur.*

mani conatus saltem id præstitere, ut, eo sinu, ac litoribus exploratis, in aliud tempus meliori eventu illius oppidi, atque aliorum adjacentium aggrediendi tutus aditus patefieret, hosteque ad anchoras stante, ex propinquo conspecto, nobili reportandæ victoriæ viam aperuisset.

Chariadenus ad Ambracium sinum eî classem contedit.

Andree Auria ad Corcyram adventus.

Ducum federatorum consilia de bello administrando.

Namque Chariadenus, cum pontificias triremes Ambracium sinum ingressas intellexisset, eo statim cum tota classe intendit, ut intersepto arcto sinus aditu, illas opprimeret. De illius itinere cum nostri, qui Corcyræ se tenebant, per exploratores certiores facti, ad Prævesam jam substitisse cognovissent, variæ ducum sententiæ erant. Nonnulli obviam Auria, qui ex Hispania in Siciliam pervenerat, Messanam usque eundem censebant: alii a Corcyra non discedendum, sed Auriam, qui brevi se venturum polliceretur, expectandum, ne Corcyra insula, Adriaticique sinus custodia, quod non absque magno Venetarum rerum detrimento fieret, deserta videretur. Dum consulendo in ancipiti nostri versantur, tandem viij. idus septembris cum una & quinquaginta triremibus Auria supervenit, nonnullis, ut a piratis maria ruta redderentur, in Hispaniæ litoribus relictis: aliquot etiam in Africam, ad Tuneto, & Guletæ subsidia importanda, quod Turcas, atque Arabes ea oppida invasuros percrebuisse, dimissis. Postera die cum classium imperatores convenissent, de bello administrando dictis sententiis, disseruere. Ferdinandus Gonzaga, exposito in terram milite, ac machinis, Nicopolim oppidum expugnandum existimabat; illo expugnato, in promontorio, & dirutorum mœnium ruinis collocatis tormentis, exitu hostes prohiberi, atque universam classem intercipi posse; eoque magis quod navim onerariam saxorum ingenti pondere onustam deprimere in ipsis faucibus liceret. Ac ut id facilius consequeretur, tres galeones innumera prope tormentorum vi instructos sinus angustiis adversos constituendos in anchoris censebat, ut Chariadenum evadere in altum contendentem, ingens globorum procella eodem tempore ex magnis illis navibus excussa prosterneret, ac demergeret.

Gonzagæ consilium minime Auria probabatur, quod exponere in terram milites, atque hostibus, qui equitatu præsertim maxime possent, objicere tutum non arbitraretur; ne, si quid

1538

gravius illis contigisset, onerariæ naves militari præsidio destitutæ hostibus prædæ essent; aut tempestate oborta, uti plerumque autumnii tempore contingere solet, si naves in altum vela dare, & triemes se ex scopuloso litore subducere cogerentur, qui in terram exscendissent milites, comneatum inopia deserti, ab hoste undique pressi, miserrimo leti genere occumberent. Quocirca, nisi hostis extra sinum ad certamen ineundum elici posset, utilius censere, Leucade superata, in Corinthiacum sinum proficisci, ubi & Naupacti expugnandi, & universæ illius oræ, quæ usque ad Peloponnesi isthmum pertinet, nostris vastandæ, ac diripiendæ haud contemnenda facultas esset. Aheneobarbum quoque vel periculo, vel timore adductum ex Ambracio sinu in altum se provecturum, & pugnam conferendi facultatem facturum. Auria sententiæ Grimanus, & Capellius accessere; cum mari potius, quam terra rem cum hostibus gerendam arbitrarentur, devictisque ac profligatis maritimo prælio hostibus, patratum jam bellum fore animadverterent.

Constabat fœderatorum classis centum triginta quatuor triremibus, triginta militariter instructis navibus; duo quoque insignes galeones aderant. Onerariis navibus Francus Auria, Andrea gentilis, ac propinquus, præerat. Ex iis quatuordecim Alexandro Bondimerio, galeonis præfecto, parere iussæ; hæ in fronte positæ primam aciem constituebant. Grimanus, Aquilejensis Patriarcha, primam triremium aciem ductabat; postremam Capellius, classis Venetæ imperator; Andreas Auria, & Ferdinandus Gonzaga mediam tenere. Septem ac viginti triemes pontificiæ censebantur: præfectorum nomina ne ingrato silentio premantur, apponam: fuerunt hi Paulus Justinianus, vir maritimis rebus a teneris annis adfuetus, cui classis pontificiæ præfectura demandata fuerat; Victor Superantius, Joannes Gritus, Christophorus Canalis, Aloysius Raymondus, Jacobus Priolus, Aloysius Justinianus, Antonius Canalis, Vincentius Maripetrus, Augustinus Contarenus, e Veneta nobilitate patritii; Abbas Bibiena, Abbas Divi Petri, Franciscus Benedictus, Alexander Rojus, Petrus Cephalus, Marcus Hadertinus, Jacobus Seletus, Victor Petretinus, Aloysius Rosa, Franciscus Bonaldus, Thomas Rhodiginus;

*Pontificis
triremium
præfecti.*

nus; ad hæc Bernardinus Londanus, qui tormento excusso imperfectus occubuit. His omnibus Marcus Grimanus, Aquilejensis Antistes, instructissima omni bellico apparatu triremi imperabat; cui binæ aliæ adjunctæ erant, quemadmodum Justiniano præfecto totidem, e damnatorum numero cunctæ instructæ. Andreae Auria aciem duæ ac viginti illius triremes, sexque Antonii Auria conficiebant. In Ferdinandi Gonzagæ acie quatuor illi additæ triremes continebantur, Monæci duæ, Terranovana duæ, quatuor Hierosolymitanæ religionis, totidem Anguillariæ Comitis, Neapolitanæ quinque: hæ omnes quadraginta novem numero erant.

*Hispanorū
triremes.*

In Capellii acie numerabantur Franciscus Paschalicus, Alexander Contarenus, classis legati; duo Francisci Zeni, senior alter, alter junior; Vitus Civranus, Aurelius Bragadenus, Dominicus Priolus, Joannes Baptista Capellius, Jacobus Antonius Maurus, Michael Grimanus, Hieronymus Contarenus, Petrus Bembus, Bartholomæus Georgius, Antonius Canalis, Zacharias Maurocenus, Hieronymus Michaelius, Donatus Cornelius, Joannes Baptista Georgius, Marcus Carolus Contarenus, Marcus Barbarus, Hieronymus Zannius, Marcus ac Jacobus Quirini, Sigismundus Contarenus, Jacobus Antonius Salomonius, Dominicus Michaelius, Andreas Pifanus, Paulus Diedus, Thomas Superantius, Jacobus Maripetrus, Laurentius Donatus, Daniel Quirinus, Franciscus Mocenicus, Fantinus Pifanus, Paulus Georgius, Franciscus Gritus; Cretenses triremes duodecim, quibus trierarchi præerant ex ea colonia Veneti patritii, Petrus & Alexander Boni, Nicolaus Mutacius, Jacobus & Antonius Danduli, Nicolaus Zenus, Nicolaus & Joannes Cornelii, Bernardinus & Antonius Polani, Maphæus Calergius, ex nobili Cretensi familia nobilitate Veneta a Republica donatus; atque Antonius Condoratus Cretensis. Illyricæ undecim accedebant, quibus imperabant Antonius Zarotus eques, Georgius Sicensis, Georgius Pajensis, Joannes Crepsanus, Lucas Dracus Ascrivienfis, Franciscus Palatinus, Antonius Vitalis Pharenfes, Christophorus e Dominis Arbensis, Joannes Cicuta Veglensis, Tryphon a Barcia, Michael Cipicus Traguriensis. Navium onerariarum partem alteram Francus Auria ductabat, quæ Galeone, ac viginti sex navibus constabat; alteram Alexander Bondimerius ingentis Rei-

*Venetarum
triremium,
præfecti.*

1538

publicæ Galeonis & navium præfectus, in qua etiam magnum navigium, cui *Barcia* cognomen inditum fuerat, Nicolao Trivifano præfecto, atque undecim onerariæ naves Venetæ, quatuordecim Cæsareanæ censebantur: ad hæc septem aliæ aderant, com meatibus, atque omni genere militarium apparatusum instructæ. Complures his adjiciebantur biremes, myoparones, celoces, atque alia minora navigia, quæ Corcyræ classi se adjunxerant, ac voluntariorum militum haud exiguum numerum continebant, ut si exacte omnes recenserentur, ducentorum & quinquaginta navigiorum numerum explerent.

Classis Corcyra solvens cum ad Communiciæ portum aliquantisper substitisset, Leucadem versus iter arripuit. Hostes, qui cum classe in Ambracio sinu degebant, nostros Corcyra solvisse, atque in se cursum navigationis intendere per speculatorias biremes certiores facti, inopinato eventu perculsi, in consilio capiendo ancipites erant: exirentne ex Ambracio sinu, nostrisque pugnandi copiam facerent; an prælium detrectarent. Qui tutiora consilia amplectebantur, e statione minime recedendum ajebant, quæ & Prævesæ oppido, & faucium angustiis tuta redderetur, atque ex propinquis regionibus com meatibus uberrime confluentibus, percommoda existeret: interim, Christianorum classe vel autumnali tempestate oborta, vel aliis difficultatibus pressa, abeunte, liberum, atque expeditum iter futurum. Sed plerisque barbarico fastu, ac superbia elatis, minime ferendum videbatur, ab iis hostibus, quibus, ut ajebant, semper arma sua gravia, & formidolosa fuerant, ac fuga salutem petere assuetis, terrificæ ostentatione clausos portu teneri: itaque statim exeundum, & prælium cum hoste censerendum; incolumitatem, ac decus non ab incertis, & meticulosis consiliis, sed ab impavidis ausibus petenda. Quis enim diu tutam in eo sinu contineri posse classem certo sibi polliceretur? An non hostes, illorum ignavia conspecta, adoriri, atque oppugnare in portu possent, quo loco neque militum virtute, neque præfectorum disciplina, atque imperio aliquid egregii efficeretur? Chariadenus, quamvis animum intrepidum, ac secundis fortunæ successibus gloriæ avidum, audacia promptum gereret, attamen foederatorum classis

numero, atque apparatu haud parum commovebatur, ac præter morem ambiguè jactari sententiis videbatur; ut eunuchum quendam, qui ei comes a Rege datus fuerat, palam illum acerbis salibus perstrinxisse, atque acrioribus verbis objurgasse ferant, quod provocantibus hostibus, & in prælium elicientibus, ignava cunctatione portu se contineret, ac Suleimani potentissimi Regis gloriam foeda timoris, desidiaque labe aspergeret, cujus aliquando Byzantii poenas daturus esset. His vocibus incitatus Aheneobarbus e sinu exire, atque cum nostris configere statuit, veritus, ne, prælium se detrectante, æmulis, quos multos Byzantii habebat, illum apud Regem carpendi, & in ejus exitium conspirandi occasio præberetur; cum præsertim ex Corcyraë expeditione superiori anno parum feliciter suscepta, atque administrata, magnam sibi apud omnes invidiam conflasset. Itaque ex Ambracio sinu classem educere, nostrisque pugnandi copiam facere decrevit.

Erant illi octoginta septem triremes, biremes rostratae ferme triginta; præterea biremes, & myoparones tot aderant, ut centum ac quinquaginta navigiorum numerum conficerent: robur, ac vis in triremibus, quibus nostros superabat, sita erat, ut si absque onerariis navibus cum foederatis dimicandum foret, non exigua victoriae spes adesse videretur. Cum igitur in altum evadere, atque in conspectum christianae classis prodire statuisset, triremes quinquaginta ad tentandos, atque explorandos foederatorum ducum animos, ipse mox cum reliquis subsequuturus, præmisit, ut de numero, & acierum ordine, quo christiana classis incederet, edoctus tutiora, atque expeditiora consilia gerendae rei caperet. Nostri, qui Leucadem versus iter habebant, ab iis, qui in summis malis, & carchesiis navium erant, de hostium egressu admoniti, ad Ambracii sinus fauces contendere. Atque navigatione immutata, primum aciei locum Capellius, Venetus imperator, obtinuit, Grimano Patriarchae postremus obvenit. Capellius e longinquo triremes Turcarum conspicatus, vehementiori nixu remige contendente, in hostes invehitur; majoribusque in ipsos excussis tormentis, adeo celeriter se recipere coegit, ut triremibus certatim sinus faucibus, quo se periculo eximerent, ingredi conantibus, perturbatis ordinibus, nihil ex disciplina militari administraretur:

1538

Aheneobarbi consilium de prælio committendo.

Turca ad conspectum christiana classis in Ambracium sinum se recipiunt.

1538

cum obversis puppibus, tormentorum nostrorum ictibus paterent, neque loci angustia aut sibi invicem auxilio esse, aut a reliqua classe, quæ sinu continebatur, subsidia mitti possent. Id cum Auria, qui mediam aciem tenebat, animadvertisset, propius se in hostes intulit; qua ex re cunctorum ad præclaram a fortuna proterendi hostis oblatam opportunitatem erectis animis, quidnam ipse moliretur, attentissime circumspiciebatur; cum ad arctos sinus aditus accursurus videretur, ut perturbatos, atque incompositos hostes cum reliquis foederatis adortus, reditu intercluderet; ac globorum procella a tergo, atque a lateribus obrueret, & in ipso sinu deleret. Verum cum in conspectum hostium venisset, præter omnium spem, statim gravibus propositis pœnis, triremes se recipere jussit, classemque omnem ad Leucadis insulæ promontorium, quod *Ducatum* vocant, coegit, non sine omnium querelis, turpibusque in Auriam maledictis, ac probris, quod vel ignavo, vel maligno consilio eximiam profligandi hostis occasionem, quæ jam prope manibus teneretur, elabi permisisset.

*Andreas
Auria spem
maximam vi-
ctoriæ ad-
piscende
amicitiæ.*

Leucade denuo exquisitis ducum sententiis, nonnulli cum triremium manu Naupactum oppugnandum censebant, ut, educto ex angustiis hoste, libero mari confligeretur. Alii quamprimum Nicopolim redeundum arbitrabantur: nihil movente Turca, oppidi expugnationem tentandam; vel, pugnandi facultate oblata, prælio decernendum. Igitur iij. kalend. octobris, nihil immutato acierum ordine, Leucade nostri solventes, in hostes prospero vento, navibus onerariis præmissis, iter intendunt. Dum hæc fierent, Chariadenus universam classem in apertum pelagus eduxerat, ea ratione instructam, ut mediam ipse aciem obtineret; dextrum cornu Tabaches, Salecus finitrum pari triremium numero ducerent. Secundo vento sese inferentem, nostri priusquam ad sinus fauces accessissent, adversus ipsos venientem conspexere. Tunc Auria ad reliquos classis imperatores conversus dixisse fertur: *Hostem jam e sinu, uti maxime optabamus, eduximus: in nobis certamen inire situm est: hoc momento omnis christianæ reipublicæ incolumitas, ac dignitas vertitur. Videte, ne in incertam fortunæ aleam classem non modo istam, verum foederatorum Principum decus, & salutem conjiciamus. Quo enim, tot navibus,*

ac triremibus amissis, confugiendum erit? quæ spes reficiendæ classis? quisnam currenti victoriæ frenum injiciet, ne universæ maritimæ oræ statim, cunctis destitutæ subsidiis, in hostium potestatem concedant, Hæc vero te, inquit, Capelli, eo magis dispicere, atque oculis subjicere oportet, quo tuæ Reipublicæ, de cujus imperio, ac libertate agitur, majora, & certiora pericula imminet. Ad ea Capellius, Injunctum sibi a Senatu, inquit, ut, pugnandi opportunitate oblata, cum hoste configaret: ab illius jussis se recedere minime posse: ingentes Deo immortalis, ac Cælitibus gratias agere, quod præclaram adeo naviter gerendæ rei occasionem obtulissent; egregios animorum impetus & pro reipublicæ christianæ gloria, ac salute susceptos conatus, cum optimo jure niterentur, optima in spe fortunatos, ac prosperos eventus non sine ingenti illorum gloria consequuturos: quod vero ad se spectaret, nulla pericula formidaturum, omnes labores fortiter, atque intrepido animo subiturum. Idem Grimani legati consilium, atque ardor erat. Auria, illorum auditis sententiis, Quod faustum, felixque sit, inquit, hostem, Deo favente, aggrediamur; ausus nostros fortuna secundet. Tunc vexilla ad prælium incundum tolli, atque explicari jussit, sua acie primos impetus in hostes se editurum pronuncians.

Ingentibus cunctorum plaufibus, ac summi gaudii significationibus prælii committendi signa excepta sunt, victoriæ spe sublatis animis, quam ut sibi haud ambigam pollicerentur, tum foederata classis, militari disciplina instructa, amplitudine, atque apparatu terrificata, tum crebri de Turcarum virium imbecillitate nuntii efficiebant, ut illos inani ostentatione contentos pugnam non excepturos, sed in easdem fauces redituros crederetur. Itaque singuli ad pugnam se comparare, munera militaria strenue obire; duces adhortando, & suadendo incitare: Nunc opima hostium spolia, nunc militaria decora ob oculos ponere: hostes navigiorum numero, ac viribus, militum virtute nostris haud pares esse: jam quid possent satis patuisse, cum e faucibus Ambracii sinus egressi, perterrefacti, perturbatis ordinibus, conferti sese recepere: nullam illis spem, nisi in tuto ad suas regiones receptu esse: quod illis omnes virtutis nervos elideret, optatam, ac

Fœderatorum
ducum de
certamine
incundo des-
criptum.

1538

certam nobis prædam polliceretur : celeritate , atque ausu tantum opus esse : certa manere nunc præmia ; ad majora patrandam aditum aperiri , unde in omnem posteritatem immortalibus laudibus virtutis fama , atque pro christiana religione egregie facta concelebrarentur ; illorum vero , qui fortiter pugnando occumberent , animos ad beatas Cælitum sedes evoluturos . Primæ aciei locum a dextro latere , qua in altum mare expanditur , Auria delegit ; mediam Capellio attribuit ; Grimanium in subsidiis cum postrema locavit ; Francum Auriam , navium præfectum , triremes anteire , atque in eam partem , quo ventus ferret , obvertere puppes iussit , ut , eo impellente , adoriri hostes , ac tormentorum ictibus , antequam pugnam triremes capesserent , illorum acies perturbare posset , ac disjicere . In id quoque summo studio , atque acriter Turcæ intendebant , ut fœderatorum classem prætervecti , ventum exciperent , & priores in nostros impetum facerent . Quod Auria animadvertens , suam aciem ad terram flexit , quo aditus ea parte hostibus intercluderetur . Verum confidente vento , tanta subito malacia , ac tranquillitas extitit , ut , ne a triremibus onerariæ sejungerentur , eas tarde , ac non absque difficultate remulco duci opus esset . Sed cum nihil ad pugnam incensis animis arduum videretur , magno nixu in hostium conspectum galeonem Venetum , ac barciam pertraxere , quæ navigia omni armamentorum genere referta , atque in primis magno tormentorum numero instructa , ad cunctos impetus hostium excipiendos pro fortissimo muro , & propugnaculo aderant .

Chariadenum fœderatorum admirabili ordine classem adornatam , atque onerariarum robur in fronte locatum , secundo vento deferri conspicientem , ne cum majoribus navigiis dimicare cogeretur , veritum , quod nimis præpropere consilio e sinu egressus esset , poenituisse fertur : ingensque adeo timor universam Turcicam classem invaserat , ut complures Christicollis , qui misero servitio ad triremium transtra detinebantur , se , resque suas perquam demisse commendarent . Sed paulo post , pristino vividi spiritus impetu asurgente , cuncti strenui imperatoris officii perfungi , se ad pugnam comparare , suos hortari , incendere , fructum victoriæ ostentare ; nunc minis terrendo , nunc præmia pollicendo , dimicandi ardorem injicere :

ho-

hostes vinci assuetos, acrem illorum impetum non expectaturos : certamen alacres inirent ; mortis timore , ut mos ferocis gentis est , abjecto , fortunatissimi , ac felicissimi Suleimani Regis auspiciis , atque ductu , veluti si praesens adesset , in hostes ruerent . Id porro consequi Aheneobarbus nitebatur , ut ultra Leucadis promontorium delatus , pugnam cum onerariis navibus vitaret , classequae circumducta , foederatos a tergo aggrediretur , qui , ne ab onerariis ejungerentur , aegre , ac difficulter loco moveri possent . Itaque adeo obstinata contentione hostes se invexere , ut prope litus adnavigantes , eam stationem , in quam se inferre , atque hosti eripere nostri decreverant , occuparent ; & ab onerariis navibus longius proVecti , ad prospectum foederatae classis constituti , omnes ducum motus inspicere , & observarent , absque magnis navibus in praelium minime nostros descensuros rati .

Auria interim naves , cunctis subsequenteribus triremibus , sinuosis flexibus circuendo , cunctorum mentes anxias suspensa expectatione detinebat ; ac jam illum , prorsus in hostes obversis , impetum facturum , & signa conferendae pugnae editurum sperabant . Verum cum nimia mora , & cunctatione tempus tereretur , praeclearaque egregie gerendae rei oportunitas elaberetur , cunctis stupore , atque admiratione defixis , foederata classis fere immota stabat , labentis occasionis , sui imperatoris inertiae , hostium accuratae contentionis otiosa contemplatrix . Id Capellius , & Grimanus imperatores cum ineuncae pugnae avidi ferre non possent , summis vocibus , ut a compluribus exaudirentur , inclamabant : *Jam satis mora temporis insumptum , ne quod reliquum erat , contereretur , ne prope certae victoriae spes desereretur .* Constat Capellium e sua puppi in scapham descendisse , ac inter triremes tortuoso ambitu devectum , voce , vultu , nutibus nostros ad pugnam edendam inflammasse ; illius verba a cunctis ingenti applausu , non sine maximis audentis virtutis praconis , excepta fuisse : ad praetoriam vero Auriae delatum , illum his verbis compellasse : *Quid moraris imperator ? cur hostes jam jam fugientes non invadimus ? nonne militum voces , cunctorumque pugnandi ardor ad praelium feliciter conferendum invitant ?* *Victoriam in manibus tene-*

Vincitii
Capellii
verba ad
Andream
Auriam .

1538

Vincenzii
Capellii elo-
gium.

mus. Prima pericula, primos incurfus in hostes deposco: signum ede pugnae. Simul fulgidum, quo indutus erat, thoraca pulsans, In hoc, inquit, ut minime degenerem Venetae Reipublicae imperatorem decet, aut gloriose vincam, aut victus pro patria, ac religione non inultus occumbam. Erat Capellius egregia corporis specie, cui senium (tertium enim ac septuagesimum annum agebat) nihil virium ademisse videbatur; animo vero intrepido, rerum maritimarum usu ea tempestate clarissimus, prudentiaeque, ac fortitudinis admirabili quodam temperamento admixtis, opinione apud omnes percelebris, quae suis consiliis, atque adhortationibus magnum auctoritatis pondus addebant. His cum militum pugnam deposcentium, geminatisque vocibus *Victoriam* inclamantium accederent, permotus Auria, ac veluti quodam verecundiae rubore perfusus, procedi jubet; ipse quoque cum ea, quam ductabat, acie movit: atque, onerariis praetervectis, propius se in hostes classis foederatorum intulit, qui obversis pelago proris, litora puppibus praetexebant. Tormenta utrinque, licet eminus, ingenti fragore multiplicatis ictibus displosa, ut jam coeptum praedium videretur; cum tamen triremes hinc, atque inde consisterent, neque ad pugnam cominus capessendam incitarentur; siquidem Auriam ea spes remorabatur, quod perterrefactos hostes triremes relicturos, expositisque in terram militibus, fuga salutem quaesituros, incruentamque victoriam relaturum sibi persuaderet. Chariadenum vero justus timor, ne ulterius progrediretur, detinebat, quod galeonem, & barciam, fortissima Venetorum navigia, trirenibus insistere animadverteret, verereturque, ne immanium tormentorum globis classis illius ordo, quo nihil aut decentius, aut firmitus excogitari poterat, perturbaretur, ac triremes ingenti illorum vis disjicerentur, & deprimerentur.

Andreas
Auria a
praedio con-
ferendo clas-
sem abduce-
rit.

Ceterum Auria cum aliquantisper in conspectu hostium fuisset, atque suis consiliis nusquam respondere fortunam animadvertisset, praedii se discrimini committere nolens, palam coepit se subducere. Inde hostibus increvit audacia; tantumque se intulerant, ut complures ex illorum triremibus prope galeonem, ac barciam accederent, quod ingenti sua mole minus expedite se recipere poterant; ac, pila ferrea in galeonem excussa, cum

tormentarii pulveris cadus ignem concepisset, nautis, & militibus magno in timore, & consternatione versantibus, Alexander Bondimerius, præfectus, militari virtute, ac prudentia, forti animo, atque in omnes eventus expedito, periculum discuffit, & cunctos hortando, suadendo ad constantiam, & fortitudinem erexit; prudentique consilio, ne tunc tormenta in hostem torquerentur, iussit. Idem Nicolaus Trivisanus, barciæ præfectus, suis imperavit: subeuntes enim Turcas, tanquam rerum navalium peritissimi, expectabant, ut de repente sævam omnis generis machinarum bellicarum procellam in ipsos effunderent. Neque eos opinio fefellit; nam hostes audaciores facti, cum intento remigio propius accessissent, gravi adeo glandium, & pilarum grandine perfusi sunt, ut, haud exiguo detrimento accepto, summa cum trepidatione se recipere cogerentur.

Turcæ gravia damna federatis navibus inferunt.

Eodem tempore hostes diversis in locis naves, ac nonnullas triremes, quæ pari celeritate reliquas insequi non potuerant, aggressi, pugnam edidere; nam in duas onerarias naves, quarum altera Buccanigra cum Hispanorum cohorte, altera Macinius Moncata Cantaber vehebatur, impetu facto, tormentorum dispersione ita petiere, ut incensis velis, fracto malo, Hispanis, & nautis compluribus interfectis, omnino perierint. Duæ præterea Venetæ commeatibus onustæ, dum acriter cum hoste dimicant, coniectis ignibus, paucis in scaphas defilientibus, aut ad socias naves adnâtantibus, conflagrarunt. Binas triremes, Venetam unam, cui Franciscus Mocenicus, Thomæ filius, alteram pontificiam, cui Baptista Bibiena, vir sacratus, præerat, Salecus interceptit; quæ, omnibus fere nautis, ac militibus in pugna interfectis, in illius potestatem concessere: trierarchi fortiter dimicando occubuere. Aloysii quoque Figaræ, Hispani, navis, licet suæ cohortis milites aliquantisper hostes sustinuisent, capta est. Verum turbatis repente nubibus, euro flante, procella exorta, intendentibus se tenebris, majoribus expansis velis, ac dolonibus sublatis, &, ne ab hostibus internosceretur, laternarum, quæ in prætoriarum puppibus præferri consuevere, luminibus extinctis, vehementius euro se incitante, classis Coryram pervenit; at dissipatis adeo ordinibus, & cunctorum iusto potius dolore, quam metu fractis animis, ut a multis vi-

Franciscus Mocenicus & Baptista Bibiena triremes captæ.

Federatorum classis Coryram appulsa.

1538 ctos e prælio discessisse crederetur. Hoc foederatorum classis ad Corcyram receptu sublatis Turcarum animis, Chariadenus haud multo post ad Paxum insulam, tanquam nostros ad pugnam provocaturus, appulit; ut, si e portu prodirent, acie certaturus videretur: sed omnia apud nostros trepidationis plena erant, ut nihil ex militari præscripto administrari, aut geri posse censebatur. Andreae Auriae, classium foederatorum imperatoris, tristitia, & infausta auspicia, suspecta consilia, dubia fides, restinctus in cunctis fere generosi animi ad gloriam impetus, ambiguae sententiae, quamplurimae in iis, quae agenda proponerentur, difficultates effecerunt, ut triremes in portu coactae torpescerent, & jam propinqua hyeme militarium rerum gerendarum opportunitas eriperetur, atque hostes autumnales veriti tempestates, cum jam nonae octobris adessent, in Ambracium sinum se reciperent.

Hunc exitum foederatae, ac Turcicae classis congressus ad Nicopolim prope Actiacum promontorium habuit, quo Christianorum virtus maritimo robore clarissima, elanguisse, atque haud parum pristini decoris amisisse visa est; barbarorumque ad navalium rerum disciplinam, & gloriam adipiscendam ingenia incitata sunt. Sed in communi dolore omnes in Andream Auriam culpam conferebant, maledictaque, & contumelias in eum jaciebant, quod vel ignavia, vel in Venetos odio eximia victoriae decora christianae reipublicae eripuisset. Atque eos, qui humanis expendendis actionibus inveterato rerum usu praestabant, hæc permovebant: amicitia, quae Auriae cum Chariadeno intercedebat, jam tum primum inita, cum ille Massilia Gallorum Regis stipendia mereret; hic vero Algerii in Africa esset. Multa inter se, hinc atque inde commeantibus nuntiis, agitata; duae quoque rostratae triremes in vesperum, pridie quam hostis se in conspectum nostrae classis daret, ex Ambracio sinu egressae; quarum una in Siciliam delata, in Panormi portu aliquamdiu substiterat; altera cum prope ad Auriae praetoriam accessisset, postea in sinum se recepisse dicebatur. Suspicionem auxere, quod atro colore triremium malos, & antennas infici mandasset; idque eam ob causam factum fuisse, ut a reliquis internoscerentur, censebatur. Nec deerant, qui ambitionis, atque avaritiae illum carperent, quod triremes, quibus privatae ejus opes, totaque amplitudo nitebantur, in an-

*Andreae
Auriae Venetis
suspecta
consilia.*

cipitem certaminis aleam dare noluisse. Neque a probris in illum congerendis Hispani abstinebant, Anguillario Cæsaris legato Romæ, quæ ab Auria acta fuerant, improbante, atque acerrime fugillante. His rumoribus, ac vocibus adeo acerbe jactatis ita animo angebatur, atque incredibili mœrore conficiebatur, ut Corcyram reversus, raro in publicum prodiret, & cum de Actiaco eventu sermo coram illo haberetur, sera fortasse pœnitentia adductus, vix lachrimas cohiberet. Constat, Ferdinandum Gonzagam, Siciliae Proregem, duobus Hispanis viris insignibus comitantibus, noctu Capellium imperatorem adiisse, secretoque illi aperuisse, Nicopolitanis successibus Auriam in summa turbatione, ac mœrore versari, lachrimabundum iis, quæ gesta fuerant, indoluisse; cum per se steterit diceret, quin de hostibus victoria reportaretur: quocirca denuo Turcas adoriri decrevisse; neque quidquam, ut illos profligaret, prætermisurum. His Gonzaga adjecit, Auriae sententiam minime sibi probari: quod, ut antea summo ardore pugnam poscentes, ac victoriae spe cuncti erecti perspiciebantur; ita, re perperam gesta, remissus impetus esset, & insolitus quidam timor animos affecisset, ut, iterum pugna cum hoste conferta, de universa christiana republica periclitandum foret. Quapropter alia moliri, ac tentare oportere, quibus improsperi ad finem Ambracium successus compensarentur.

His de rebus cum nuntii Venetias pervenissent, dolor, atque indignatio civitatem universam tenuit, post ictum tanto labore foedus; post tot instructas acies, imensos prope effusos sumptus, pulcherrimam obterendi acerrimi hostis occasionem amissam fuisse. Augebant publicam iram, ac mœrorem privatae literæ, quibus singillatim gesta enarrabantur, atque Auria acerrime proscindebatur, quod in certamen descendere, ac manum cum hoste conferere noluisse. Verum Patres intimos affectus premere consueti, ne infensum sibi Auriam redderent, penes quem summum foederatorum classis imperium erat, prudenti dissimulatione usi, ad illum Senatus decreto literas dedere, quibus quaecumque ab eo gesta essent, a magno, ac prudenti imperatore, qui omnia consilia ad incolumitatem, ac decus christianæ reipublicæ contulisset, profecta arbitrari se diceret.

Senatus literæ ad Andream Auriam.

1538

Ceterum cum per nonnullos dies foederata classis Corcyrae substitisset, ne otio milites diffuerent, cum, nondum autumno exeunte, militaribus operibus obeundis anni ratio fauere, de Dyrrhachio, Epiri urbe, oppugnanda actum est, situ (mari enim alluitur) & aditu ad Epirum, & Macedoniam opportuna. Ejus rei auctor erat Ferdinandus Gonzaga, a quo licet Capellius primo dissentiret, & classe potius in Aegæum navigandum censeret; attamen re in ducum concilio agitata, variisque hinc atque inde rationum momentis discussa, Dyrrhachii oppugnationem cuncti decrevere. Sed in re exequenda haud exigua impedimenta sese objecere: minime tutæ navibus excipiendis Dyrrhachii litoris stationes; circumfusus undequaque proximis in locis Turcarum equitatus; Chariadeni adhuc instantis, & cuncta sedulo dispicientis calliditas, qui, expositis in terram militibus, invadendæ classis opportunitatem non esset prætermisurus. His effectum est, ut, Dyrrhachina expugnatione intermissa, de administrando bello in propinquam hyemem consultarent: qua in re Gonzagæ ea erat sententia, universam classem Corcyrae subsistere, ut ad omnia consilia mature perficienda in promptu, atque expeditior esset; comitatus illi Apuliam, atque Neapolitanum regnum abunde suppeditatura. Auria, quod difficillimum tantam hominum multitudinem Corcyrae ali posse arbitraretur, fatius ducebat, cum suis triremibus, ac navibus Brundisium se recipere, annonamque comparare; posteaque, ne milites ubertate soli illi lecti naves desererent, in Sardinia hybernare: veris initio Cæsarem in Italiam venientem, cuncta ad expeditionem obeundam navigia, milites paratos inventurum, nullaque interjecta mora, adversus hostes iturum: triemes vero pontificias Anconem deduci, atque in Piceni, ac Flaminiae portibus continendas arbitrabatur: Venetus imperator, quo sibi opportunius videretur, loco moraretur. Inter discrepantes sententias quam potius amplectendam censerent, a Pontifice, atque a Cæsareanis exquisivere: eadem Pontificis, atque illorum mens fuit, Chariadeno in Ambracio sinu se continente, foederatos cunctos Corcyrae hyemare. Per Cæsaris legatum quænam ea in re Senatus esset sententia petiere; cujus decreto Pontificis, ac Proregis consilium, quo & classium incolumitati, & to-

*Fœderatorum
consilium
Corcyrae eâ
classe hye-
mædi.*

tius

tius christianæ reipublicæ salutis prospiceretur, probatum est. 1538

Interea, Dyrhachii expugnatione intermissa, Neocastrum, quod ad Rhizonici sinus fauces situm est, ad intercludendas ab ea tutissima statione classes situ valde opportunum, aggredi foederati decrevere. Nam Rhizonicus sinus sese orientem versus inflectens, intimiore recessu *Cattarum*, quod Ascrivium olim dicebatur, Venetorum urbem, alluit, quæ situ, & arte munita circumjectæ regioni dominatur, atque ad Epirum, & Macedoniam aditum patefacit: regio vero universa collium amœnitate, & cultu mirificam circumspectantibus voluptatem præbet. Ascrivium, assurgentibus ad dextram montibus, opacum brumæ tempore solis radiis, montium interjectu averfis, horridum fere redditur. Neocastrum autem, a Mahomete Turcarum Rege superioribus tempestatibus Cherseghi præfecto ademptum, neque circuitu, neque munitione valde conspicuum, situ ad Ascrivium tutandum percommodum est. Ab infima parte, quæ mari alluitur, ædificia rudi opere confecta per dorsum collis sese attollunt: in summa autem parte arcem natura potius, quam opere munitam habet, quam militum præsidio Turcæ tuebantur incolæ ex Illyrico, atque Epiro admixti. Classe itaque sinum ingressa, milites, ac tormenta Ferdinandus Gonzaga in terram exposuit, & dum Hispani pedites ad oppugnationem se comparant, machinæ admoventur. Capellius suis triremibus mœnia subit, oppidum magno impetu aggreditur; navales focii per remos muros scandentes, cum propugnatores diversis in locis nostrorum conatibus obsistere non possent, oppidum ingressi, portisque reclusis, militibus aditum aperuere. Itaque terra marique impetu facto, hostes in arcem se recepere. In eo tumultu Buccanigra Hispanus, & Cæsar Josias Firmanus, cohortium præfecti, cedere: triduo post arcem editiore loco sitam propugnatores nostris, deditioe facta, permisere. Hispani milites, nequicquam Ferdinando Gonzaga inhibente, quod præda ad Venetos pertineret, fœde oppidum diripere, atque haud exiguam inde, quamvis minime pretiosam, supellectilem asportavere: tantaque illorum insolentia, & rapacitas fuit, ut classarios exuviarum partem ad triremes deferentes impie, atque inhumaniter spoliarent.

*Neocastrum
a foederatis
captum.*

1538

Verum Chariadenus, nostros ad Neocastrum expugnandum profectos, certior factus, ut opem Neocastrensibus ferret, ex Ambracio sinu classem eduxerat, haud exigua spe fretus, adventus sui fama foederatos oppugnationem relicturos. Sed cum ad Saffonem insulam pervenisset, ingenti maris tempestate oborta, africo, atque austro furentibus, triginta circiter triremes desideratae sunt, quae Acrocerauniis illis litoribus naufragium fecere; cum reliquis vero quassatis, ac procelloso mari varie jactatis, Aulonem se recepit. His, quae classi hostium acciderant, a nostris cognitis, cunctorum animis pristinus vigor, magnaue spes accessisse denuo videbatur, cum hoste perculso, haud parvo triremium robore amisso, ad edendum praecclarum facinus, quo infasti ad Actium successus memoria deleretur, aditum fortuna aperuisset. Imprimisque Capellius, hujus consilii auctor, Auriam multis rationibus in suam protrahere sententiam conabatur, ut recenti detrimento perturbatum, atque afflictum Aheneobarbum prosequeretur; neque egregiam, ac vix optatam contundendi hostis occasionem contemneret: brevi tractu Aulonem peti, hostes invadi posse, quos neque ad capeffendam pugnam instructos esse constaret; neque, remis fere cunctis maritima tempestate contractis, ad fugam idoneos esse; neque demum tuto loco posse consistere, quod Aulonis arx a portu distans tutam classibus stationem minime praerberet. Sed Auria Capellii consilium improbens, haud sibi dissimilis videbatur. Itaque nunc, anni tempus, quod jam autumnus senesceret, frequentibusque procellis mare jactaretur, minime opportunum esse; nunc, non satis sibi instructam classem ad dimicandum videri ajebat: ut moras nectendo, & cunctando, Chariadenus, quae ad iter necessaria erant, comparatis, tuto Byzantium perrexerit, Dragute, summi nominis pirata, in Corinthiaco sinu cum quinque ac viginti triremibus, atque haud parva biremium, & rostratarum manu relicto, ut infesta maria nostris redderet, ac quaecumque posset, damna Christianis inferret. Auria vero, qui jam iter sibi in Siciliam habendum statuerat, continuo, quamvis Gonzaga, ac e suorum numero multis dissentientibus, Corcyra solvens, in Siciliam navigationis cursum intendit; Capellio, reliquisque indignantibus, quod homo, Vene-

*Turcica
classis nau-
fragium, &
Chariadeni
ad Aulonem
receptus.*

*Vincentii
Capellii co-
nsilium de
Turcica
classe inva-
denda.*

*Chariade-
nus, Dra-
gute in Co-
rinthiaco si-
nu relicto,
Byzantium
proficisci-
tur.*

to nomini infensus, exploratæ victoriæ spem vel ignavia, vel malignitate corrupisset, atque disciplinæ navalis, qua Itali florebant, existimationem, per inanem ostentationem, desidi cunctatione, ac fuga dedecorasset.

Verum Neocastrum oppidum, quod Venetorum præsertim virtute captum, Reipublicæ ex fœdere debebatur, Hispani occupavere. Nam, Capellio imperatore, ut sibi Veneto milite tutandum concederetur, enixe petente, Auria Joannem Sarmentum cum quatuor Hispanorum peditum millibus præfecerat, nihil, nisi ex Cæsaris præscripto, ac mandatis ea in re decerni a se posse affirmans: cum interim Buduæ, Antibari, & Olchinio sex Hispanorum peditum millium præsidium imponere niteretur, specie, quod Reipublicæ commodo id faceret, ut cum primum anni tempus ad prælia conferenda invitaret, milites in promptu haberet; re, ut ad persolvenda Hispanis stipendia Respublica cogeretur. Iis, quæ ad Neocastrum contigerant, intellectis, Patres vehementer exarsere, quod oppidum, sibi ex fœdere debitum, in Hispanorum potestate esset; neque tam impudenter fœderis leges fractas, ac violatas fuisse, ferre æquo animo poterant. *Quid enim ab illorum societate expectandum esset, qui, jurejurando neglecto, sociorum præmia sibi adsciscerent? Quisnam ex labore, cæde, periculis fructus maneret? Iniquo nexu Rempublicam detineri, quæ inter potentissimi, atque acerrimi hostis arma, sociorumque inexplebilem avaritiam, atque cupiditatem collaberetur.* At cum temporum necessitati parendum esset, Capellio Senatus literis imperatum est, ut Neocastrum repeteret. Hispaniæ quoque, ac Romæ oratoribus in mandatis datur, ut Aurix factum cum Pontifice, & Cæsare conquerantur; servari jura, & conditiones iæti fœderis flagitent. Sed jam Auria discesserat. Grimanus legatus Anconem delatus, dimissis triremibus, Romam profectus est. Capellius, qui cum classe adhuc in Rhizonico sinu morabatur, Risanum oppidulum, Ascrivio propinquum, per deditioem recepit; præsidioque militum firmato, Aloysium Zannium præfecit. Inde, ut in Illyrico pedites Itali ad mille & quingentos redigerentur, decretum est; Camillo Ursino, militiæ in ea provincia præfecto, atque Aloysio Baduario legato in Italiam redeundi facultas a Senatu permissa. Qua-

Andreas Auria in Siciliam contulit.

Joannes Sarmentus cum Hispanis Neocastri ab Auria relictus

Venetorum indignatio ob Neocastrum ab Hispanis occupatum.

Marcus Grimanus, pontificis classis legatus, Anconem & Romam proficiscitur.

1538

draginta aureorum millia ad persolvenda classiaris stipendia, quatuor millia ad reficiendas triremes transmissa. Francisco Barbaro legato Jaderam proficisci jussu, ut duodecim aureorum millia sibi tributa in milites erogaret, atque munitionibus reficiendis daret operam, injunctum est. Ceterum Capellius curis, ac sollicitudinibus animi, corporisque laboribus, & vigiliis confectus, in gravem morbum cum incidisset, in patriam revertendi, magistratuque se abdicandi veniam a Senatu petiit. Ea de re Senatusconsulto, cum ad majora comitia ferretur, rejecto, triremi Fossam Clodiam veniendi, atque per duos menses valetudini Venetiis incumbendi Capellio concessum est. Marcus Antonius Grimanus, ac Franciscus Contarenus, continentis Sapientes, ad invisendum illum publico nomine accedentes, gravi morbo afflictum, & pene confectum, conspexere: moxque successor illi majoribus comitiis Joannes Maurus, Cretæ summus præfectus, datus est.

*Vincencio
Capellio
egrotanti
facultas
Clodiam se
recipiendi
permitteritur.*

*Joannes
Capellio in
classis impe-
rio susceptus*

Per eosdem dies Franciscus Maria Feltrius Ruverensis, terrestrium Reipublicæ copiarum imperator, Urbini ex humanis excessit, quo superiori ætate, valetudine correptus, atque ob id bellicis muneribus obeundis nequaquam idoneus, se conferre coactus fuerat: vir sua tempestate militari disciplina, ac rebus a se gestis clarissimus, egregiis in Rempublicam meritis, & summa fide, magna existimatione a Venetis habitus. Quindecim annorum spatio bello, ac pace præclaram Reipublicæ operam navavit; cujus vires cum maritimas, tum terrestres, oppida, arces, regiones accurate adeo noverat, ut sæpius, cum de gravissimis rebus ageretur, eum Patres in consultationem adhiberent. Guidum Ubaldum filium, Camertium Ducem, heredem reliquit. Is statim Joannem Jacobum Leonardum legatum Venetias misit, qui patris obitum significaret, seque, resque suas Senatui, quammaxime posset, commendaret. Justa illi Senatus decreto in Gemellorum æde habita sunt; Laurentius Contarenus, juvenis ad eloquentiæ laudem natus, funebrem orationem habuit: Franciscus Sanutus ad Guidum Ubaldum orator missus est, ut patris obitum doleret, ac de illius in paternum imperium successione lætaretur. Urbinatis obitu vetus de Camertium imperio obtinendo in Paulo summo Pontifice cupiditas oborta, minime oppor-

*Francisci
Mariae, Ur-
bini Ducis,
obitus.
Guido Ubaldus,
Urbini
Dux, ora-
torem ad
Venetos
mittit.*

*Franciscus
Sanutus ad
Urbini du-
cem orator.*

tuno tempore pene Italiam novo, atque intimo bello implicavit. Nam Pontifex Camertium ducatum repetebat, quod Joannes Maria, Varano, postremo Duce, absque liberis defuncto, Julia tantum filia, quæ Guido Ubaldo nupserrat, relicta, illum in Ecclesiæ jura concessisse diceret. Neque, ut ea ditione potiretur, quidquam prætermisurus videbatur. Quocirca Senatus, ut malo jam tum primum erumpenti obviam iret, cum Cæsare egit, ut animum Pontificis mitigaret, a belli consiliis averteret; ne nostris diffidiis Turcæ viribus, atque animis aucti, acriori impetu in Christianorum provincias belli procellam effunderent. Eadem Reipublicæ orator Senatus jussu Pontifici exposuit. Sed nullis neque officiis, neque precibus permotus, nisi Camertium imperium, quod per summam injuriam Ecclesiæ eriperetur, obtineret, nunquam se quieturum dicitans, quadringenta aureorum millia in sumptus belli infumenda coegerat; classem Anconem, quæ non procul ab Urbinatis ditionibus distat, proficisci jusserat, ut jam cito bellum erupturum crederetur. Verum, re utrinque agitata, tandem eo deventum est, ut Feltrius Camertium ducatu decederet, & Pontifici traderet; Pontifex contra Juliæ, Guidi Ubaldi conjugii, argenti quandam vim pro dote assignaret: atque ita Italici belli suspicio Senatus prudentia discussa est. Annum Andreæ Griti Principis obitus inopportunos, atque civitati acerbus clausit, qui præstanti ingenio, inveterato rerum humanarum usu, egregiisque pro patria gestis merito inter eximios, ac præcellentes cives adnumerari potest; pari virtutis, & fortunæ contentione ad summorum dignitatum fastigia evectus; hoc tantum minus felix, ac fortunatus, quod Rempublicam gravissimi belli turbinibus jactatam, media in tempestate reliquerit. Obiit cum ætatis annum quartum supra octogesimum ageret: a Bernardo Naugerio laudatus, in divi Francisci æde conditus est; successusque in ejus locum Petrus Landus, vir ita summis magistratibus omnibus egregie perfunctus, ut militiæ, togæque universis ordinibus ipsius integritas, & fortitudo quam spectatissima esset.

1538
Paulus Pō-
tifex Ca-
mertium
Ducatum
ab Urbinatē
repetit.

Pauli Pōti-
ficis appa-
ratus ad
Camertes
repetendos.
Conventio-
nes inter
Pontificem,
& Urbini
Ducem.
Andreæ
Griti Prin-
cipis obitus,
& elogium.

Petri Lan-
di Princi-
pis electio.

M. D. XXXVIII.

1539

*Vestigialia a
Senatu im-
posita.*

*Joannes
Maurus,
classis im-
perator, in
Cretensi tu-
multu occi-
ditur.*

*Antonii
Amulii,
Cretæ du-
cis, virtute
seditio con-
pressa.*

*Joannes
Viturius in
Cretensi im-
perio Mauro
suffectus.*

*Thomas
Mocenicus
classis im-
perator.*

*Marchio
Michaelias
in imperio
Illyrico Ba-
dnario suf-
fectus.*

*Guidoni
Ubaldo, Ur-
bini Duci,
stipendium
auctum.*

Quæ superiore anno ad Actiacum promontorium gesta fue-
rant; amissa non semel conferendi cum hoste certami-
nis occasio; Neocastrum ab Hispanis occupatum; Aurixæ e
Corcyra discessus; exigui ad tantum bellum administrandum
sociorum apparatus, quo in periculo Respublica versaretur;
indicabant: quæ universum fere gravissimi belli pondus susti-
nere cogebatur; cum in sumptus immensos publicæ, ac pri-
vatæ opes vix suppeterent. Verum is erat Senatus ardor, at-
que in tuenda Republica constantia, ut nihil vel ad pecuniam
colligendam, vel ad classem augendam, ac reficiendam, vel
ad oppida, atque arces muniendas prætermitteret. Ut iis, qui
argentum in ærarium conferrent, ad quadriennium in singulos
centenos nummos quaterni penderentur, latum est: duplex
vestigial, quod *taxam* vocant, civitati impositum: ut duo iti-
dem, quæ vocant *subsidia*, e continentis ditionibus exigeren-
tur, decretum. Joanni Mauro classis imperatori designato, qui
Cretæ summum armorum imperium gerebat, ut viginti trire-
mes ex insulæ accolis instrueret, viginti in id aureorum mil-
libus transmissis, mandatum; ut prætoria triremis, qua vexil-
lum illi deferebatur, Corcyram perduceretur (huc enim e Cre-
ta profecturus erat) jussim. Verum biduo ante quam classis
imperator creatus fuisset, Maurus obierat. Nam, tumultu in-
ter Italos milites, & Græcos oborto, cum ipse armatis stipa-
tus ad illum sedandum accurisset, lapide caput ictus, paulo
post ex humanis excesserat; atque eo rixa, ac seditio proces-
serat, ut nisi Antonii Amulii Ducis virtute, qui insignibus
magistratus ornatus prodierat, auctoritate compressa esset, fu-
nestum exitum habitura videretur. Joannes Viturius eques in
Cretense imperium suffectus, Cretam contendit: in eos, qui
duces tumultus fuerant, severe animadvertit. Maris imperio
Thomas Mocenicus majoribus comitiis præfectus est. In Illy-
rico, Aloysio Baduario in patriam reverso, Marchio Michaelias
successor datus est. Guidoni quoque Ubaldo, Urbini Duci,
stipendium est auctum: centum cataphracti, totidem le-
vioris armaturæ equites, decem militiae præfecti, qui are pu-
bli-

blico mererent, attributi; quatuor aureorum millia annui stipendii nomine decreta. Dum hæc Venetiis geruntur, cum de Neocastro a foederatis occupato ad Suleimanum nuntii pervenissent, adeo gravi indignatione permotus est, ut injuriæ impatiens in ultionem totus exardesceret, maritimoque, ac terrestri apparatu illud repetere statueret. Quapropter ad Ascrivii magistratum datæ a Senatu literæ, quibus ad tuendam urbem accendebatur; trecenti pedites in supplementum missi, commeatusque importari jussi. Eodem tempore cum hostes in Illyrico nonnihil moliri velle viderentur, ut rebus provinciæ prospiceretur, Jaderam Joannes Hieronymus, ex divi Michaelis oppido, architectus missus est, ut munitiones quamprimum perficiendas, atque ut ea potissimum pars, quæ Divi Francisci templo propinqua est, muniretur, curaret.

*Ascrivium
milite & cõ.
meatibus
munisum.*

Finis Libri Quinti.

E P I T O M E.

Induciae cum Turcis in tres menses pactae, Laurentio Grito, altero Andreae Principis notho, praecipue annitente. Gallicus apud Turcas orator per simulationem amicitiae Venetorum res haud leviter turbavit. Chariadenus Neocastrum, quotquot praesidio erant, ad unum caesis, aut captis, de Hispanis cepit. Idem Joannis-Matthaei Bembi virtute deteritus intentatam vim ab Ascrivio abstinuit. Quamquam secus Imperator, Galliaeque Rex Senatui suaderent, pacem cum Suleimano X Virum mandato, traditis illi Nauplio & Epidauro, Aloysius Baduarius Byzantii sancivit. In Hungariam, Joanne Rege extincto, Suleimanus Regi puero opem laturus cum descendisset, Budam per dolum occupavit. Carolus V. magnis apparatibus ad Algerium oppugnandum profectus, tempestatis vi disiecta classe, Hispaniam re infecta repetiit. Galliae Rex Caesarem diversis regionibus aggressus est. Maranum, maritimum in Foro-Julio oppidum, quod sub Ferdinandi ditione erat, Paulus Strozzius astu furtim occupavit. De proditoribus, qui Galliae Regi secretiora Senatus, ac X. Virum decreta, quae per ipsum cum Turcis etiam fuerant communicata, aperuerant, Gallico oratore, in cuius aedes sese receperant, tradere eos coacto, iustissimum supplicium sumptum est. Turcica classis Tholoni portu a Gallis excepta, iisdem auctoribus, Niccam irritum successu oppugnavit. Caesar ex Hispania per Venetorum fines in Germaniam profectus, Menapiorum Principem feliciter domuit, & supplicem in gratiam recepit. Maranum, solutis Paulo Strozzi quinque ac triginta aureorum millibus, Veneti in fidem receperunt. Tum denique cum maxime dubium arderet inter Caesarem, & Gallos bellum, pax inter ipsos conciliata est. Turcae a Gallis dimissi, totam maritimam oram, qua transveffi, foedissime deformarunt. Annuas inducias Turcae Caesari concessere, quibus & Veneto caveri Rustenus voluit. Caesar turcici belli metu liberatus, de componendis religionis dissidiis sedulo agitare coepit. Petrum Landum, Republicae Principem, vita defunctum Franciscus Donatus excepit. Paullus Pontifex Farnesius suis beneficiario jure Parmam & Placentiam tradidit. Caesar susceptum contra Germaniae Principis bellum quatuor mensium spatio mira felicitate confecit. Ad Cenetenses, grave Marini Cardinalis Grimani imperium querentes, praetor Venetiis missus est. Grimano extincto, priora Episcoporum jura Michaeli Turriano, ut Pontifici gratificaretur, iterum Senatus concessit. Eduardus VI. in Anglia, Henricus II. in Gallia extinctis parentibus successere. Saxonum Dux a Caesare profligatus: Hessiae Landgravius in gratiam ab eodem receptus. Novae in Italia turbae simul ob praesidium Senis a Carolo impositum, simul ob Petri-Aloysii Farnesii caedem concitatae. Quinquennale induciae inter Carolum Imperatorem, Ferdinandum ejus fratrem, & Suleimanum Turcarum Regem pactae sunt. Sabbas pirata a Laurentio Amulio captus & interfectus. Ejus caedes pacem inter Venetos ac Turcas pene inturbavit. Caesar multa iis, qui a Catholica Ecclesia desceverant, dum controversiae omnes componerentur, interim concessit, Decreto Interim nomen est factum.

HISTORIARUM VENETARUM ANDREAE MAUROCENI LIBER SEXTUS.

Um adhuc Cæsaris auxilia in ambiguo, atque incerta essent, ut quinam illius animus foret, quas vires hoc anno in bellum colaturus esset, Senatus cognosceret, Petro Mocenico oratori, ut hæc suo nomine perferret, mandavit. Jam hostes ad bellum terra marique gerendum instructos, ineunte vere magno impetu loca Reipublicæ

1539

aggressuros: nullis sumptibus, nullis laboribus Senatum percipisse, ut quantum in se esset, illorum arma fortiter exciperet: petere, ut ea, quibus ex foedere teneretur, liberaliter tribueret: gravissimo, ac periculoso bello implicitam Rempublicam auctoritati, viribus, ac fidei illius haud parum niti: ex Neapolitano quoque, ac Siculo regno frumenta asportandi, quemadmodum foedere cautum esset, facultatem concederet: Neocastrum ex conditionibus foederis Reipublicæ

Senatus officium, Carolo Cæsare pro bellicis apparatibus.

1539
*Cæsaris ad
 Senatum
 responsum.*

tradi mandaret. Ad hæc Cæsar respondit : difficulter hostium ditiones vel temporis angustia, vel commeatum inopia bello peti posse : quocirca omne studium ad hostium propulsandos conatus adhibendum esse : at si eos invadendos Senatus censeret, ut præsens adesset, seenixurum : sin autem insequentem annum expeditionem differri placuisset, libenter ab Italico itinere superfessurum : quod vero ad frumenta, commeatusque spectaret, iis retentis, quæ Neapolitanis, ac Siculis ad victum necessaria essent, reliqua præbiturum : demum Neocastrum ex foedere redditurum : at æquum sibi videri, ut præfidiariorum militum stipendia a foederatorum singulis, justis portionibus, penderentur. Hoc Cæsaris responso ex Petri Mocenici oratoris literis intellecto, mirum in modum Patres commoti fuere ; cum præclaris pollicitis, ac magnificis Cæsaris sermonibus eo rem deductam cernerent, ut cum ingenti, tantoque tempore conquisito apparatu, Carolus adversus hostes iturus crederetur, nihil veris initio promptum, atque expeditum esset : minax Suleimanus terra, marique fureret : Respublica ad universam belli molem sustinendam cogeretur. Inde omnia Venetis suspecta reddebantur, plerisque contracto cum Turcis bello haud exigua Cæsari commoda accedere affirmantibus, quod Rempublicam difficillimo cum potentissimo hoste bello distineret, Venetorumque viribus, ac potentia sibi accedentibus, tutior a Regis Galliarum semper suspectis consiliis redderetur.

*Venetorum
 inclinatio
 ad pacem et
 Suleimano
 ineundam.*

Hæc dum sedulo Patres meditentur, crebrisque consultationibus de præfenti rerum statu, de hostium potentia, de Rempublicæ sociorumque viribus, & auxiliis disceptarent, eo deducebantur, ut potius de pace ineunda, quam de bello inferendo cogitarent. Neque vero difficile, ut concordia æquis conditionibus iniretur, rebantur fore ; cum Suleimanus, ut a societate Cæsaris Rempublicam abstraheret, nihil prætermisurus videretur. Spem duo auxerant ; alterum, quod Franciscus Barbadicus, Alexandrinarum triremium præfectus, Byzantio significaverat, Venetis mercatoribus e custodia eductis, mutuis datis vadibus, libere ultro citroque commeandi, & intermissa negotia repetendi facultatem concessam fuisse ; alterum, quod cum Jacobus Cornelius, Divi Marci procurator, Antonium Me-

rhonenfem ad Janusbejum fcificatum miffet, an Lauretanus, & Maurocenus trierarchi ad Obroatium capti viverent, ut de iis redimendis ageret, cum Venetias rediiffet, fibi ad conciliandam cum Suleimano Rempublicam Janusbejum fuam operam detuliffe, nuntiaverat : proinde, fi legatus Byzantium mitteretur, omnia illi benevolentiaē testimonia praestaturum. Hæc Decemviros permoverant, ut paulo post Principis obitum, Laurentium Gritum, illius ex non legitimis nuptiis filium, virum virtute, ac vivido ingenio praestantem, Byzantium mitterent; qui veluti ad fratris defuncti bona redimenda profectus, mercatorem simulatus, de publicis negotiis ageret; ac primum fi de paciscendis induciis Byzantii transigeretur, quantum in fe effet, rem ad exitum perducere ftuderet; fin minus, de pace inter Rempublicam & Suleimanum inftauranda ageret, eamque veteribus conditionibus, utrinque quæ occupata fuerant, reftitutis, confirmaret: fi qua difficultas de Nadino, & Laura-na Jadertini agri oppidis intercederet, quinquaginta aureorum millium folutione, aut annua quingentorum penfione, in Reipublicæ poteflate retineret.

Itineris Griti quamvis caufæ tegerentur, tamen, ut de pace cum Suleimano ageret, Byzantium profectum, non obfcuro rumore ferebatur; quo adductus Didacus Mendozius, Cæfaris legatus, cum fecretius Collegium adiiffet, de pace cum hofte ineunda, Cæfare amico, ac focio prætermiffio, a Republica agi, conqueftus, gravi oratione, ut animos Patrum ab ea averteret, ufus eft; nunc barbarorum ingenia infida, turbida, paci inimica, atque adverfa ob oculos ponens; nunc pacem ejufmodi effe, quæ neque fumptibus, neque moleftiis Rempublicam liberaret, cum, duabus potentiffimis claffibus, Turcarum una, Cæfaris altera perpetui, atque implacabilis illorum hoftris, mare infidentibus, eadem fufpicionem, ac metu premi Reipublica cogeretur: demum Imperatorem, fumum inter Chriftianos Principem, extollebat, qui egregio in rempublicam chriftianam animo, magnis viribus, ac potentia fultus ad contundendam acerrimi hoftris superbiam, ac factum ea tempeftate fummo Dei immortalis beneficio datus videretur. Sufinerent itaque parumper, neque immaturo confilio pacem amplecterentur, dum, cunctis ad bellum verfis,

1539
Janusbejus
fuam operã
ad pacem
fanciendam
Reipublicæ
defert.

Laurentius
Gritus, An-
dreæ Ducis
filius, Byzã-
antium mitti-
tur.

Didacus
Mendozius
Cæfaris le-
gatus in
Collegio de
pacis agita-
tione con-
queritur.

1539

*Senatus re-
sponsum.*

magni undique terra, marique apparatus militum, & classium fiunt; dum eximia in armis præmia sita sunt; dum omnes altissima spe detinentur: quæ omnia objicere, ac negligere neque virtutis, neque prudentiæ Veneti Senatus esse. His in hanc sententiam responderetur: Alacri animo Rempublicam in fœdus biennio jam elapso descendisse; impetum vero hostium atque vehementissimos illorum conatus solam pertulisse. Quod Cæsaris auxilia minus expedita, ac prompta fuerint, id quamplurimis coortis difficultatibus tribuere, iisdem in posterum quoque aut differri, aut impediri posse. Ceterum eodem erga fœderatos animo esse: Galliarum Regem pro communibus induciis Byzantii laborasse, iis assentiri minime sociorum rebus adversum censere, unde illis haud parum emolumenti accessurum videretur, ut majori conatu, ac firmioribus viribus in hostes bellum inferri posset. Eadem Petrus Mocenicus legatus Cæsari significavit.

*Dragutes
excursiones.**Franciscus
Paschali-
cus, classis
præfectus,
a Dra-
gute in
fugam ver-
sus.*

Interea Dragutes, qui Corinthiaco in sinu subliterat, cum triginta partim rostratis triremibus, partim biremibus egregie instructis egressus, cum ad Paxum insulam appulisset, circumjecta maria excurrando, infestum iter navigantibus reddebat, ac Divi Nicolai portu tectus, qui quatuor passuum millibus Corcyra distat, inde frequenter, expeditionibus navigiis præmissis, in eos, qui ad insulam accederent, investus, miserum in modum diripiebat. Dragutis insolentiam Franciscus Paschalicus legatus minime ferendam arbitratus, duodecim e suis triremibus, ex Turcicis, quæ propius se intulerant, nonnullas adortur. Hostes, impetu non expectato, fuga se versus Ambracium sinum proripuerunt; idque astu militari factum fuisse postea cognitum est. Nam cum nostri intento remigio hostiles triremes persequerentur, Dragutes cum reliquis Paxo exiens, in altum processerat, ut vento secundo a lateribus in Paschalicis triremes impetum faceret. Id Paschalicus conspicatus, ut se periculo eximeret, sublati velis, hoste insequente, Corcyram perrexit: tres triremes cum ab hostibus elabi non possent, litoribus Mesfangii, duodecim a Corcyra passuum millibus, allapsæ, milite, ac remige incolumi, periire; inter quas, fracto malo,

cum

cum reliquarum cursum tenere non posset, Antonii Canalis triremis in hostium potestatem venit. His successibus elatus Dragutes in Cretam iter intendit, ac prope Cydonem militibus expositis, incendiis, ac direptionibus agros vastavit: verum Antonii Calbi Consiliarii virtute, Epirotarum equitum, atque incolarum manu collecta, impetu in hostes facto, non sine plurimorum cæde, ad triremes se recipere coacti fuere.

Laurentius Gritus VII. idus aprilis Byzantio revertitur, quæque a se acta essent, Patribus retulit; se Janusbejum convenisse, ab eo ad Ajacem Bassam perductum: illum de iis, quæ a Venetis adversus Suleimanum gesta fuerant, graviter exposulasse; cur a Senatu legatus non mitteretur, sciscitatum. Ad hæc Gritum, quæ acciderant, ministrorum imprudentia, Republica invita, contigisse: a legato mittendo ob fœdus, quod illi cum Christianis Principibus intercederet, abstinuisse: verumtamen si per inducias arma inhiherentur, legationem propediem venturam arbitrari. Verum Ajacis animum haud levis suspicio invaserat, ne induciarum beneficio ad Suleimano illudendum Respublica uteretur, ut transacta ætate, ex Hellesponto Turcica classe non emissa, interea majoribus comparatis viribus, una cum fociis bellum repeteret. Attamen variis hinc atque inde agitatis, in menses tres induciæ pactæ fuere: a XVIII. kalend. aprilis usque ad XVIII. kalend. julias: mox Petrus Zenus, Byzantium legatus, a Senatu designatus est. Laurentio Grito, ut de illius adventu Suleimanum certiores redderet, præire jussu, in mandatis datur, ut de communibus induciis ageret; eaque in re Rinconii, Galliarum Regis legati, opera uteretur: Reipublicæ legatos e carcere educendos, bona mercatoribus restituenda curaret. Statimque de induciis pactis, ac de legatione decreta Pontifex, & Cæsar certiores facti fuere. Pontifex, qui gravissimis in rebus pertractandis longævam ætatem contriverat, Senatuum ad inducias, resque cum hoste componendas hortabatur; cum nihil ad opem perturbatis rebus ferendam egregii expectaretur; minime cunctandum; nec tantæ rei, qua salus Reipublicæ periclitaretur, indormiendum esse: ut Cæsar induciis comprehenderetur, sibi probari; sui vero mentionem justis de causis fieri non posse. Cæsari quoque induciæ minime improbabantur; cum illius

1539

*Antonii
Canalis tri-
remis a
Dragute ca-
pra.*

*Dragutes
ad diripiend-
dam Cretâ
profectus, ab
Antonio
Calbo reje-
ctus est.*

*Laurentius
Gritus By-
zatio rever-
sus, quæ ege-
rat Senatui
exponit.*

*Induciæ
trium men-
sum inter
Venetos &
Turcas.*

*Petrus Ze-
nus legatus
Byzantium
eligitur.*

*Laurentius
Gritus de-
nuo Byzan-
tium mitti-
tur, & Sen-
natus man-
data.*

*Senatus de
induciis &
legato mit-
tendo Pon-
tificem &
Cæsari cer-
tiores facit.*

1539 legatus, si Gritus ea de causa iterum Byzantium contenderet, id Carolo pergratum futurum affirmaret, ut induciarum tempore argento, commeatu, atque reliquis ad expeditionem necessariis comparatis, majore nixu bellum gereretur: interea quo facilior ad perficiendas inducias aditus pateret, ut enixe cuncta ad bellum expediri juberet, Cæsarem Patres hortabantur.

Cæsar Cantelmus, Gallia orator ad Suleimanum, Regis operâ Reipublicæ defert.

Per hos dies Cæsar Cantelmus e Galliis Venetias advenit; seque a Rege Byzantium mitti affirmavit, ut de communibus cum foederatis induciis ineundis ageret, officiumque, & operam Regis, si ea uti vellet, Reipublicæ detulit. Eadem quoque Franciscus Christophoro Capellio legato significaverat. Regi gratiæ actæ; Cantelmium de Petri Zeni legatione, Gritique itinere, ac mandatis edoctum Senatus rogavit, ut pro illis conficiendis una cum Grito laboraret. Interim quæ ad Petri Zeni legati profectioem necessaria erant, comparatis, duabus triremibus in Illyricum proficisci, terrestrique itinere quam maxima celeritate posset, Byzantium contendere jussus est, datis literis de more Suleimano, ac purparatis in hanc sententiam reddendis: *Diuturna tot annorum abrupta pace, bellum inter Suleimanum, ac Rempublicam exortum graviter, atque admodum ægre Senatam tulisse; nisi præpropera festinatione arma in Venetos illata essent, quæ acciderant, casu, aut malignitate fortune, non culpa contigisse, decreta legatione intelligi potuisse.* Rinconio postea, & Cantelmio, Regis legatis adhibitis, ut communes induciæ, quam longissimo tempore fieri posset, sancirentur, una cum Grito eniteretur. Zenus quammaximis poterat itineribus Byzantium contendens, xvij. kal. julias in Mœsiam pervenit, atque oppidum, quod *Clausstrum* Turcæ vocant, ingressus, a provinciæ præfecto (*Flambularum* dicunt) perhonorifice exceptus, proxima luce iter profectus, vix quindecim passuum millia processerat, cum febre correptus, ac parte corporis debilitatus, licet adhuc alia decem millia confecisset, ingravescente morbo, nequicquam humana ope tentata, fato concessit. Petrus Franciscus, a secretis, de Zeni obitu ad Senatam literas dedit, præfectique erga Rempublicam propensissimam voluntatem significavit, a quo sibi injunctum diceret, ut Patres ad alium Zeni loco legatum sufficientem

Senatus litera a Zeno Byzantium allata.

Petri Zeni legati obitu.

ciendum hortaretur. Vigebat in barbaro homine elegans ingenium, atque vehementer in Venetos proclive, illorumque amicitiae appetens, qui ut Andreae Griti Principis animum sibi conciliaret, portiunculam sacratæ Crucis ligni, cui Servator noster affixus fuerat, dono se misisse dicebat: grati animi testem adamantem centum, ac viginti aureorum pretio a Grito accepisse; hisque mutuis benevolentiae argumentis amicitiam coalitam: idem se erga Petrum Landum, nuper Principem creatum, efficere statuisse; quapropter brachium sancti cujusdam viri, cui a Christicolis, qui eas regiones incolerent, summi honores haberentur, Principi deferendum curasse, quo veluti certissimo pignore necessitudo confirmaretur, atque augetur. Petri Franciscii literis acceptis, statim coacto Senatu, Thomas Contarenus, vir exacta ætate, atque egregia prudentia, Zeno legatus susceptus est. Ut intra quatuor dies Venetiis discederet, quæ mandata Zeno fuerant, exequeretur, imperatum est: & ne publicæ liberalitatis significationes a Mœsiæ præfecto desiderarentur, pro collatis in Zenum humanitatis, ac benevolentiae officiis gratiis actis, eundem nobili gemma Senatus donavit.

Gritus interim mensis maji initio Byzantium pervenerat, atque cum Rinconio, & Cantelmio Ajacem Bassam adiit. Sed multis utrinque de communibus induciis disceptatis, negotium irrito conatu cessit, quod Turcæ a concordia cum Cæsare ineunda abhorrerent, quamvis ad pacem cum Venetis firmandam inclinati viderentur. Itaque inducias cum Republica ante pactas usque ad xij. kalend. octobris prorogavit, atque, ut legati e turri educi liberiori loco uterentur, impetravit. Neque interea quantum poterat officiis, atque admirabili quadam, quæ in ipso erat, ingenii dexteritate, ut sibi Bassæ, atque aliorum purpuratorum animos conciliaret, quidquam omittebat, ut induciis fœderati omnes continerentur. Verum dum enixe, ut res ad exitum perduceretur, laboraret, tectâ Rinconii, Regis legati, consilia, atque occultas machinas intentius singula rimando animadvertit. Is enim, ut Rex sequester, atque arbiter pacis inter Venetos, ac Turcas fieret, ex quo plurimum illi auctoritatis, ac dignitatis accessurum arbitraretur, secreto purpuratos hortabatur, ne ulla in re se demitterent,

aut

1539
Crucis Servatoris portiuncula a Mœsiæ præfecto Principi Grito dono missa.

Thomas Contarenus loco Zeni legatus eligitur.

Induciae cœ Venetis a Turcis prorogatae, & legati Veneti e turri educi.

Rinconii, Gallie Regis legati, consilia, atque occultas in perniciem Venetorum cum Turcis officia.

1539 aut Griti postulatis cederent; classẽ ad Neocastrum recuperandum mitterent; Ascrivium, Nauplium, Corcyram a Republica peterent: ut quo majoribus difficultatibus negotium implicaretur, eo magis Respublica Regis opem imploraret, ac tandem ipse controversias cunctas dirimeret, ingentique beneficio sibi Venetos devinctos a Cæsaris fœdere, atque amicitia revocaret. His a Grito cognitis, quamvis de communibus induciis desperaret, atque quamplurima concordiaẽ cum Republica fanciendæ objici impedimenta cerneret; nullis tamen difficultatibus perterritus, audentior factus, Bassam ingentibus pollicitis aggreditur, ut nisi inducias cum fœderatis impetraret, saltem pacem cum Republica obtineret: tantumque suadendo, adhortando, pollicendo profecerat, ut illius animum flexisse videretur, nisi fructum, quem ex tot laboribus speraverat, immaturus Ajacis obitus interceptisset. His de rebus Gritus Senatũ certiore fecerat, simulque Patres admonuerat, ut classẽ omni bellico apparatu instructam in promptu haberent; oppida, ac loca munita, militum præsiidiis auctis, diligentiori custodia tuerentur; nulli rei, aut sumptui parcerent; cuncta ad bellum expedirent; hanc hostes ad pacem allicienti tutam viam esse.

Ajacis summi Bassæ obitus.

Interea vexillum Byzantii Chariadeno tributum fuerat. Is magno studio tum remige, tum propugnatoribus classẽ, quæ centum ac quinquaginta navigiorum numero constabat, instruxerat, majorumque tormentorum ingentem vim invehi iusserat, binis magnis onerariis navibus, quas *mabonas* vocabant, adjectis, tormentario apparatu, atque aliis in usus belli refer-tis. Ulamanes Persa terrestribus copiis præfectus est, qui bellica virtute, pluribus editis militaribus facinoribus, inclaruerat. His viribus Turcas Neocastrum aggressuros crebris rumoribus ferebatur; neque deerant, qui dicerent, Nauplium, aut Ascrivium petituros. Ambiguo igitur, atque incerto eorum, quæ Byzantii agerentur, exitu, atque Chariadeni ex Helle-spon-to cum classe egressu, Senatus permotus, acriori cura ad apparatus belli conversus, triremes veteres refici, novas ædificari mandavit; ut viginti quinque accurate in urbe exornarentur, decrevit; in id navalium sociorum ad quatuor millium delectum haberi iussit; ea lege, ut statis diebus triremes ingressi

Ulamanes Persa copiis terrestribus a Suleimano perficitur.

Venetorum bellici apparatus.

remigio assuescerent, atque inter se contentiosa æmulatione de cursu velocitate certarent, variis ad alliciendos animos, viresque acuendas propositis præmiis. Actum deinde in Senatu, quo loco, Turcis ad Neocastrum expugnandum accedentibus, classis detineretur. Diversis sententiis ea de re disceptabatur; cum nonnulli, ut intra Adriaticum sinum se reciperet; alii, ut extra moraretur, censerent: prioris sententiæ auctor erat Vincentius Capellius, qui nuper summa præfectura classis se abdicaverat, ac in numero majorum præconsultorum tunc erat: huic suffragabantur Marcus Foscarus collega, & Joannes Delphinus continentis Sapiens. Foscarum in hanc sententiam loquutum fuisse accepimus.

Cum nihil sit in rebus humanis, ut ego existimo, Patres optimi, ac præsertim in iis, quæ ad Rempublicam pertinent, recta consiliorum ratione utilius, aut præstantius; tum in bellis gerendis, quamvis milite, machinis, tormentario apparatu opus sit: in consiliis tamen capiendis egregia virtus usu rerum confirmata in primis requiritur. In ceteris, quæ errata sunt, corrigi sapientia possunt; in bello commissus semel error nulla vi, aut ingenio emendatur: cum in aciem descensum est, aut navali prælio pugnatum, victis nullus prænitendi locus relinquitur; frustra tempus, situm, ordines conqueruntur. Ne id ipsum in re gravissima nobis contingat, summo studio providendum est. Permultum enim interest, Cbariadenò Neocastrum oppugnante, quo loco classem consistere velit. Ac sane singula recensenti, quæ in consilium adhiberi solent, ea mirum in modum suadere mihi videntur, ut intra Adriaticum sinum contineatur, sive ratione, sive magistra rerum humanarum experientia, sive auctoritate decernendum sit. Nam primum illud quero, hostisne, an amicus Reipublicæ Cbariadenus accedat. Si hostis: extra sinum classe inventa, quis hominis ingenium perspicere, non summo perire ambigat, ne ad prælium committendum vestros vel invito duces pertrahat? neque vero eo nunc triremium numero classis constat, ut equo Marte cum Turca possit confligere. At pugnam imperator detrectabit. Non semper id in ejus potestate est, plerumque vel invito in aleam descendere cogitur. Fugane incolumitati consulendum erit? An id e Reipublicæ dignitate fore censemus, ut quæ rei nava-

Oratio
Marci Fos-
scari.

1539

lis disciplina, egregiisque rebus gestis nunquam non floruit, illius nomen, tanquam veteri virtute obsolescente, maritima apud cunctos existimatione exuatur? At quo se recipiet? in occidentemne vela dabit? scilicet, ut *Auriae* sociatus, spes, quae *Byzantii* de pace oblata est, intempestive praecidatur, ac omnino pereat? An in altum proventus hostes eludet? at mare trirēmibus infidum, nulla ibi annona, nulli commeatus. In orientemne igitur iter arripiet? Nulla, nisi in *Creta*, tuta statio; iter longinquum, annonae difficultas, ut nisi summa incolarum omnium desperatione ex ea provincia peti possit. Quae cum ita sint, quis non potius classem in *Adriatico* esse malit; ubi & commeatus affatim copia suppetet, & nullus laceffentis hostis impetus erit pertimescendus? Sin vero, quod alterum caput est, amicus *Chariadenus* advenit; eo magis classem ibidem continendam arbitror, ne in *Turcarum* animis suspicione orta, a vobis cum *Cæsare* consociatis viribus, intra huius sinus fauces fore, ut intercludantur, juribus induciarum neglectis, hostilia in nos arma convertant; cum praesertim ex classium propinquitate quotidie quamplurima suboriri queant, quibus vel invitati in novas belli causas provocemur. An vero *Auriae* artes ignotae sunt, quibus serere inter vos, ac *Suleimanum* dissensionum semina conatus, ut ad apertum bellum eliceret; mox cum obnixae a vobis, atque a Pontifice, ut se imperatori vestro adjungeret, flagitaretur, nullis suasionibus, nullis precibus inflecti potuit, quin *Genuam* contenderet? Quis ambigat, non eadem mente futurum, non eadem consilia adhibiturum, ut vos *Turcis* suspectos reddendo, concordiae rationibus abruptis, *Cæsari* ita devinciat, ut ab illius consiliis nunquam divelli liceat? Quid? quod ex nutu ejusdem, penes quem omnium foederatarum copiarum imperium est, vester imperator pendere cogetur, cum ita conditionibus foederis cautum sit? Instabit, urgebit, ex foederis lege praecipiet. Quid tum vester imperator? Vires consociabit? Tunc ex *Auriae* auctoritate, non vestro arbitrato, classe utemini: ad *Neocastrum* defendendum, quod nobis per summam injuriam *Hispani* occupavere, ire oportebit: in nobis, neque pax, neque bellum situm erit. At si adungere se *Auriae* nostri abnuent, nonne hoc facto odium, atque arma *Cæsaris* in *Republicam* incitabit? ancipiti periculo

culo cum terrestre, tum maritimum imperium objiciemus? Nisi vero his permovemini, inspicite quaeso, quae biennio proxime elapso facta sunt, dum extra Adriaticum sinum vestro decreto classis imperatorem commorari jussistis, unde tot vobis invitis infausta contigere. A potentissimo Rege bellum illatum; a Salentinis in vos arma conversa; Corcyra petita; gentes in servitutem abductae: inde tot, in quibus versamur, difficultates profluxere. Non semper integrum est hostium occursum vitare; non imperat mari imperator; non obtemperant maria nautis: ventis, procellis, ac tempestatibus patent, quibus nonnunquam obsecundandum; nonnunquam vel invitis parendum est. Pesarum exemplo esse potest, qui cum in orientem iter flexisset, atra procella, gravique tempestate, dum in altum vela daret, correptus, in classem Turcicam praeter suam voluntatem impulsus est. Contra vero quinquennio ante, ingentibus Turcarum copiis Helleponto egressis, huic eidem Vincentio Capellio imperatori denunciatum est, ab Adriatico mari ne recederet: pax facta, tectaue servata est. Quid hoc adduci in rem nostram vel certius, vel evidentius potest? Ex humanarum rerum usu prudentia comparatur, ut quae praclarum exitum habuerint, ea imitanda, quae infortunatos eventus sortita fuere, vitanda sint: quo fit, ut inclitus Reipublicae nostrae Princeps, qui semper in maximis, atque arduis rebus versatus, prope divino ingenio, atque acerrimo judicio vigeat, ita decernendum existimet; idem Vincentius quoque Capellius, qui eximia cum laude classis imperio functus est, sentiat, cujus virtutem, praeclearaque pro patria gesta vestris decretis, ac sententiis saepius extulistis. An horum praestantissimorum civium, qui difficillimis temporibus Rempublicam gessere, consilia parvi facimus? An quempiam rectius a nobis, quam eos consuli posse arbitramur, qui in acie cum hoste confligere, qui illius vires, conatusque re ipsa experti, non adumbratam, sed certa experientia subnixam prudentiam sibi compararunt? cui sive innitimur, sive ex praeteritarum rerum memoria ad recta consilia ineunda exempla petimus; sive demum vera ratione, quae raro fallere consuevit, ducimur. Hoc rerum statu, qui nobis sese offert, dum Chariadenus Neocastri expugnationem molitur, ejusmodi

1539 *sententiae sum, ut classem Adriatico sinu continendam e Republica existimem.*

Hæc Foscaro perorante, Franciscus Donatus eques, divi Marci procurator, in majorum præconsultorum numero Foscaro collega, qui extra Adriaticum sinum in mari Ionio detinendam classem censebat, hunc in modum dixisse fertur.

Oratio
Francisci
Donati.

Etsi optandum summopere esset, sapientissimi Senatores, ut qua per tot annos Respublica pace usa est, ea nunc quoque frueretur, neque hinc acerrimi, ac potentissimi hostis terra, marique viribus, inde sociorum perplexis, ac tectis consiliis distineretur; attamen cum humanarum rerum casus minime in nostra facultate sint, malignitatem fortune, atque improsperos rerum eventus constantia, ac prudentia corrigere, & moderari debemus. Ea vero in primis hoc difficillimo tempore adhibenda sunt, ne timore de gradu dejiciamur, aut dum laboranti hujus imperii parti opem ferimus, turpi oblivione universam illius molem deseramus. Id ne vobis contingat, haud parum vereor, si maritimas vires, quibus hætenus ditiones vestras tutando, terrorem sæpius hostibus intulistis, intra hunc sinum importuno, atque immaturo consilio conjicietis, quo loco neque pro rerum opportunitate consilia capere, neque tot regionibus, urbibus, populis, præclaris, ac nobilissimis insulis succurrere licebit. Dum pax cum Suleimano nobis erat, ne fortuito aliquo eventu interturbaretur, e Republica fortasse erat, classem a Turcarum conspectu abreptam, in has angustias compellere. Verum hac tempestate dum cuncta armis circumsonant; dum nullus est in imperio vestro locus, quo hostilis terror non pervaserit; dum in paucos menses induciis pactis, barbarorum fides suspecta ac parum tuta nobis esse debet, classem in Adriaticum sinum cogere, an non id est, quas in Ionio, Aegæo, & Cilico mari regiones possidetis, desertas, hostium libidini, crudelitati, avaritiæ diripiendas, atque vastandas relinquere? Quid tum Cretenses, quid Cyprios, quid tum Nauplium, Epidaurum, Peloponnesi urbes, quid Epiri, atque Illyrici incolas dicturos arbitramini? Dum subsidiorum spes sibi interceptas, minantes, ac furentes Turcas inspexerint, verendum profecto est, licet sum-

summa semper fide , ac studio Venetum nomen coluerint , ne hostium propinquitate , auxiliorum longinquitate adducti , ac prope desperatione adacti , præcipites ruant : quo quid acerbius , quid durius , quid omni calamitatum genere cumulatius contingeret ? At si opinione , ac fama non minus , quam viribus bella administrari solent , eaque ad res bene gerendas præclarum iter munit , quid hoc tempore vel ad terrorem nostris incutiendum , vel ad hostium insolescentes spiritus effe-rendos fieri importunius potest , quam classem in has fauces subducere , tanquam conspectum hostium sustinere nequiverit , sed fuga se eripere coacta fuerit ? Ex quo audentior effectus hostis , quæ non in nos meditabitur ? quæ non sibi in nostrum exitium pollicebitur ? Atque utinam illectus , ac prope a nobis evocatus , perpetuo Veneti nominis dedecore in sinum istum devectus , ubique crudelitatis , atque avaritiæ vestigiis relictis , ferox , ac prædabundus non excurrat . Sed esto tot ditionum , & gentium , quæ vestro imperio continentur , vos minime pietas tangat ; ne in barbarorum potestatem concedant , nulla pericula permoveant : non iste fugientis vestræ classis aspectus deterreat ? Mari hoc excipiatur : quo loco consistet ? intra quas stationes , aut portus se continebit ? An ad Corcyram nigram ? at defervescente maris æstu , nudato solo immobilis adhærebit . Ad Sicumne ? Sed hostium finibus circumseptum , immanibus tormentorum ictibus patet . Ad Faderamne ? at angusta ad tot triremes excipiendas , statio parum commoda censetur . Quid igitur reliquum , nisi ut hæc illi ad certum effugium æstuarium pateant ? Ita , dum toto mari hinc Turcica , illinc Cæsareana classis percurrunt , in intimo hoc , ac pene abdito recessu , quidquid maritimarum virium immenso labore , ac sumptu congestistis , inutili otio torpere , propugnatorum corporis vires , atque animi aciem habescere patiemur ? Neque vero minus de annonâ nobis cogitandum erit , cum Cbariâdeno Neocastrum oppugnanti , atque oræ Adriatici maris quamplurimis navigiis insidenti facile admodum futurum sit , commeatus vel ex oriente , vel ex Sicilia regno , & Iapygia intercipere . Atque ut segura navigatio a Turcis relinquere-tur ; quæ ex Apulia , & Sicilia frumenta convehi possunt , ea cum in Cæsareanorum potestate sint , aut cum fame conflictari ,

1539 *aut conjungere classes necesse erit, quorum illud miserrimum est; hoc vero, ut Foscarus quoque fatetur, concordiae adversum. At saltem ex hac Auriæ conjunctione egregia nobis occasio daretur, qua præterita dumna corrigere, & præreptum nuper navalis disciplinae decus præclaro aliquo facinore recuperare possemus. Sed quid ab homine nostris rebus infesto, cujus fidem jam sæpius experti sumus, qui præclaram nobis obtundendi hostis opportunitatem invidit, expectandum est? His incommodis vos occurrere posse arbitror, si extra Adriaticum sinum classem commorari jusseritis. At inquiunt, verendum esse, ne hostis propinquus acie dimicare velit. Sed quis sibi persuadeat, Chariadenum, maritimarum rerum scientissimum, Neocastrum oppugnantem, divisis viribus, partem in Rhizónico sinu detenturum, partem ad nostros insequendos missurum? Ut scilicet ad consociandas cum Auriæ vires impellat; atque impar ad certamen ineundum cogatur? Cum e contra integra committendi prælii facultas penes vestrum imperatorem erit, qui tutos receptus ad Zacynthum, Cephalleniam, atque in Cretam habebit; inde usque in Cyprum libero tractu maris emenso, navigandi facultas erit, prædas agere, navigia interceptare, commeatus comparare, hostes variis detrimentis afficere. Id vero si initio belli factum esset, non tam propius in ditiones nostras hostis se intulisset; non Aegæi insule direptionibus, cædibus vastatae; non ingens incolarum numerus in servitutem abreptus; non Peloponnesi urbes petita, atque oppugnatæ forent. Sed adjiciunt, infausto consilio, ut classis Corcyrae detineretur, superioribus annis decretum esse: ut intra sinum se reciperet, optima ratione prospero eventu paucis ante annis jussu fuisse. Sed non satis animadvertunt, aliis temporibus aliis consiliis opus esse: adeo enim vicissitudini, ac varietati humanæ res subjiciuntur, ut quæ nonnunquam prospero, ac felici eventu salutem, eadem, mutata rerum conditione, improspere exitu perniciem, atque exitium attulerint. Tunc amicus Suleimanus nobis erat; hostem modo experimur: cunctæ ditiones vestrae pacatæ erant; nunc ubique armorum tumultus sævit: ut causæ belli præciderentur, tum cavendum erat; nunc urbes, ac provinciæ in vos conversæ vestrum auxilium, atque opem implorant. Quocirca eo tempore classem in Adriatico sinu continere decebat,*

cebat, dum ad Aulonem cum exercitu Suleimano castrametante, maritimis copiis Salentini petebantur: ea namque forsitan non contigissent, ex quibus importune grave, ac periculosum bellum illatum est. Hoc tempore, hoc rerum statu, non intra angustias Adriatici maris retinenda classis: prodeundum est, atque eo loco consistendum, quo & iis, qui vestro parent imperio, subsidia inferre possitis, neque navalis discipline decus hostium contemptui objiciatis. Hæc tuta ad res vestras, ad imperium, ad dignitatem conservandam via: hæc ad populos in fide retinendos ratio: hoc demum pericula propelli possunt, quibus nisi maturo consilio prospiciatur, frustra prudentia requiritur: vires deficiunt, atque eæ calamitates, quæ initio vitari, & averti haud ægre poterant, inevitabili lege subeundæ sunt. His ego adductus, quæ non auctoritate, qua sæpius errare, labi, ac decipi possumus, sed certa, ut arbitror, ratione nituntur: summo classis præfecto injungendum censeo, ut Corcyra moretur, neque se intra Adriaticum sinum recipiat.

Cum Donatus perorasset, frequens Senatus in eam sententiam ivit, ut extra sinum classis detineretur: in id Alexandro Contareno, legatorum alteri, datis literis, quibus, nisi ab hoste laceffitus, ditiones, atque oppida illorum aggredi prohibebatur. Classis quoque imperatoris auctoritas Senatusconsulto illi demandata est. Franciscus Paschalicus, alter legatus, hoste in Adriaticum sese inferente, cum quindecim triremibus penitius ad oras maritimas conservandas se referre iussus; quadringenti pedites in supplementum missi. Eodem tempore, ne quid, quod ad bellum gerendum spectaret, prætermitteretur, ut pecuniam, qua ad pontificias triremes instruendas opus erat, Venetias mitteret, Patres a Pontifice flagitabant, qui, Republica seorsim de concordia cum Turcis ineunda agente, nihil se largiri posse ajebat, tum quod Supero, atque Intero mari haud exigui pro suis ditionibus tuendis sumptus essent faciendi, tum etiam, ne, pontificiis triremibus Venetæ classi accedentibus, quæ Byzantii agitabantur de pace negotia, interturbarentur. Nam cum vires hostium perspiceret, rei quæ foederatorum prolabi in dies animadverteret, Republicæ fatius esse ducebat, ut, concordia ratione aliqua cum hoste inita, se instanti periculo eximeret, quam ut sensim debilitata gravi aliquo incommodo, & ca-

Senatus decretum de classe extra Adriaticum retinenda.

Mandata Senatus ad Alexandrum Contarenum, classis legatum.

Francisco Paschalico Adriatici custodia demandata.

Paulus Pontifex Venetos ad pacem ineundam hortatur.

1539

*Marco
Grimano,
Pontificis
legato, tri-
remes tres
conceditur.*

lamine afficeretur. Senatus prudentissimi senis consilia, propensumque in Rempublicam animum magni faciens, omnia cum eo consilia communicabat, atque ut egregiam in illum voluntatem patefaceret, Marco Grimano, legato, ejus nomine tres triremes petenti, quibus ad maritimæ oræ præsidium uteretur, liberaliter concessit. Neque vero ullum officii genus, ut ad Neocastrum ex foedere Venetis Cæsareani traderent, prætermiserat; cum tandem Auria Cæsaris jussu iis conditionibus Reipublicæ concessurum diceret, ut quindecim aureorum millia in stipendia propugnatorum tribuerentur, impensæ pro illius defensione ex Pontificis præscripto Cæsari penderentur. Ea de re a Joanne Basadonna, legato, doctore, atque equite, qui Marco Antonio Contareno successerat, cum Pontifice actum, tandemque ad hujuscemodi condiciones deventum est, ut, Neocastro recepto, illico undecim aureorum millia numerarentur ad decem peditum millia conscribenda; de reliquis controversiis Pontifex decerneret. Verum cum, re maturius perpensa, Chariadenum propediem Neocastrum aggressurum nuntii perferrent, minime e Republica Patribus visum est, quæ sæpius ex foedere petita, a Cæsareanis vel pernegata, vel dilata fuerant, importuno tempore recipere, quo & pax penitus abjiceretur, & graviori belli onere Respublica premeretur.

Veneti Neocastri deditionem ab Hispanis oblatam rejiciunt.

Ulamanes & Chariadenus ad Neocastri oppugnationem.

Hæc dum agerentur, augusti mensis initio Chariadenus cum classe nonaginta triremium, rostratorum navigiorum triginta, quæ Dragutes ductabat, in Rhizonicum sinum pervenit; atque eodem tempore Ulamanes præfectus cum triginta equitum, ac peditum millibus propinquos colles occupavit. Chariadenus sinum nactus, quo ab oppidi ictibus se protegeret, triduum in exponendis tormentis, erigendisque munitiombus absumpsit, quæ nocte tantum erigi, ac perfici poterant, cum in illos, qui operi incumberent, continenter ab Hispanis machinarum omnis generis globi excuterentur, ut supra mille ex hostibus convulserati, atque interfecti sint. Operibus perfectis, ingenti cum majorum, tum minorum tormentorum vi exposita, oppugnationem instituit. A septentrione Ulamanes; ipse ab oriente; a mari Salecus, admotis triremium proris, moenia quaterere cœpere; idque acriter adeo, & absque ulla intermissione fiebat, ut oppidi, quod loco edito situm est, moenia ingenti ruina conciderent.

Sar-

Sarmentus vero, Hispanorum præfectus, ægre murorum hiantium loca refarcire conatus, parum proficiebat, quod faxeus natura locus, glebas, ac cespites ad munimenta, quibus se, suosque milites tueretur, construenda non subministraret. Inde ingentibus globorum ponderibus domus, atque ædificia depressa prosternebantur; neque tutus, quo milites consisterent, locus erat, compluribus a tormentis discerptis. Hostes, cum Hispanorum vires haudquaquam ad illorum impetus excipiendos pares experirentur, propius mœnia subeuntes, per amplo propugnaculo sunt potiti, in eoque vexillum erexere. Verum, illius fundamentis suffossis, agi cuniculum Sarmentus iusserat, eo consilio, ut cum hostes irrumpere in oppidum niterentur, atque acrius impetum facerent, ignibus admotis, tormentarioque pulvere incenso, repente concussa, disjectaque munitio inopinantes opprimeret. Verum consilium improspere eventu cessit; nam cum segnius, ac lente admodum flamma conciperetur, nullo fere Turcarum damno, cum se periculo eximendi mora facultatem daret, propugnaculi ruinæ ingenti strepitu, ac terrore introrsum decedentes multos ignibus correptos, alios ruinis obrutos absumpsere; atque eodem tempore Ulamanes, qui superiori loco expugnationem moliebatur, murorum parte prostrata, ad irrumpendum in oppidum se compararet. Quibus rerum difficultatibus cum assiduis laboribus, ac vigiliis debilitatos, ac prope confectos milites cerneret Sarmentus, fauciatos, atque ad pugnam conferendam minus idoneos in arcem confugere iussit, quo octingenti milites cum Aloysio Ario, & Macinio Mongaja, aliisque præfectis se recepere. Sarmentus nullis periculis exterritus, cum generoso animo clarissimum obitum turpi salutis spei anteferendum duceret, selectos milites, supremos bellicæ virtutis conatus edituros, medio in oppidi foro cogi, & conglobari præcepit. Cruentissimum statim, hoste irruente, certamen editur; pugnatur initio utrinque acriter, augente Hispanorum animos desperatione, qui ardore prælii incensi, licet importunus imber sclopettariorum ignitos funiculos extinxisset, hastis, gladiis, contis intrepide rem agebant. Sed cum Turcæ numero superiores essent, ac summa contentione irruerent, pugnam-

*Hispani cœ
fauces in
arcem Neo-
castri se re-
cipiunt.*

*Joannis
Sarmenti,
præfidi
Neocastri
præfidi,
præclarum
facinus.*

1539 que confererent , Hispani ad unum omnes cæsi fuere , inter quos Sarmentus ipse , dum strenui ducis , ac militis opera fungitur , tribus sagittis confixus occubuit . Hoc successu Arius præfectus , quique in arcem confugerant , perculsi , & perterrefacti , cum impares se ad obsistendum victori hosti animadverterent , vitam , & libertatem pacti , se Aheneobarbo dedidere . Barbarus statim miserrima servitute ad triremium transra omnes adegit , fractæ fidei prætexens ; illos a prætorianis militibus , quorum præda essent , se commisse . Hunc exitum Neocastræ expugnatio habuit , atque ex quatuor Hispanorum millibus , qui in oppido præsidio erant , nemo non irati Numinis meritam ultionem persensit , singulis morte , aut captivitate facinorum pœnas luentibus , quibus per multos annos in Italia dimicando , innoxios populos afflixerant , Romanamque urbem impie , ac fœde diripuerant .

Turcæ præsidio deleta , Neocastrum capiunt , & arcem deditione recipiunt .

Rhisanum a Chariadeno occupatum .

Neocastro occupato , haud difficile Chariadeno fuit Rhisano potiri : nam eo promotis copiis , cum neque munitionibus , neque militum præsidio hostium impetum sustinere posset , Aloysius Zannius oppidum Turcis tradidit . Exinde annuentis victoriæ cursu intumescens barbarus , Ascrivio inhiare cœpit ; atque ad Joannem Matthæum Bembum , Prætorem , literas dedit , quibus ad sibi dedendam urbem minaciter , ac superbe sollicitabatur . Erat Bembus præalto animo præditus , egregiaque virtute , ac singulari constantia imperterritus . Is Chariadeno barbaricæ petulantia impatiens in hunc modum respondit : *Rempublicam Byzantium oratorem pro instauranda cum Suleimano pace , induciis pactis , misisse : videret , ne temere jure gentium violato , eodem tempore & Galliarum Regem , qui ea de causa nuntium Byzantium proficisci jusserat , Venetamque Rempublicam offendens , suum Regem nefario piaculo obstringeret : sed cum nullum in Ascrivio jus Suleimano esset , si tanta cupido occupandæ urbis incessisset , vim experiretur , in certamen descenderet : daturum operam , ut per summum scelus illatam injuriam fortiter ulcisceretur .* Interim Bembus , quæ ad urbem firmandam necessaria erant , sedulo curare ; civium , ac propugnatorum animos confirmare ; tormenta disponere ; totumque se ad excipiendum hostis impetum com-

Chariadeno a Joanne Matthæo Bembo Ascrivio deditio nem petiit . Joannis Matthæi Bembi ad Chariadeno responsum .

Turcæ triremes ab Ascrivio sentibus male habitæ .

parare. Hostes propius Ascrivium accedentes catenas ad transitum impediendum de more objectas cum nonnullis triremibus temere prætervecti, dispiosis nostrorum tormentis, magno detrimento accepto, se referre coacti sunt. Inde cum reliqua classe Chariadenus supervenit, atque haud procul ab urbe milites exposuit; quorum pars per acclivia collis scandens, cum prope moenia accessisset, ex arce, quæ prærupto, atque edito loco sita est, minutorum tormentorum dispiosione facta, non sine multorum cæde, adeo fracti, ac perturbati sunt, ut, dissipatis ordinibus, disiecti in triremes se fuga proriperent. Altera, quam ipse Chariadenus ductabat, ad eam oppidi regionem, ubi templum, ac cœnobium divi Francisci situm est, progreditur. Ea re cognita, Bembus Epirotas equites cum aliquot levis armaturæ sclopettariis equitibus emisit, a quibus hostium complures interfecti, fauciati, & convulnerati sunt; reliqui in fugam coniecti, collium editioribus occupatis jugis, quo eques ardua, & confragrosa via insequi non poterat, se periculo subduxere. Sed Aheneobarbus situm oppidi, munitionesque contemplatus, tormentorum vim, impavidum præfecti animum, propugnatorum virtutem, ac constantiam animadvertens, spe potiundæ urbis dejectus, oppugnationem relinquere statuit; & præfecto rescripsit, se nuntii adventum, quem Byzantium miserat, præstolari, ut quænam de illius urbis obsidione Suleimani sententia esset, certior fieret; petiitque, ut e suis quempiam colloquii gratia ad se mitteret. Hieronymo Cauco trierarcho id munus Bembus attribuit, quem humaniter Chariadenus excipiens, benevolo se, atque amico in Rempublicam animo esse pluribus suadere conatus est; seque nihil adversus inducias, nisi aliter Rex juberet, facturum: itaque xv. kalend. septembris, militibus, ac tormentis intra triremes subductis, inhibito remigio, Neocastrum reversus est; atque eo præsidio militum firmato, quinque Sangiachis munitioni præfectis, e Rhizonico sinu discessit. Inde ad Apuliæ loca vastanda profecturum constanti rumore increbrescebat, cum Neocastro recepto, universam Iapigiæ oram excurrere a Suleimano jussus esset. Verum post ea, quæ Ascrivii sequuta fuerant, Aulonem profectus, vi. kal. septembris per Corcyræum fretum iter tenuit. Magi-

Chariadenus Ascrivii oppugnationem deseruit.

Hieronymus Caucus a Bembo ad colloquium cum Chariadeno missus.

1539 stratus jussu ex arcibus complurium tormentorum bombis confalutatus ; tres Corcyraei homines ad eum cum muneribus missi sunt ; quos benigne alloquutus , magistratuique gratis actis (ea enim est Turcarum natura , ut cum hostibus etiam mira dissimulatione utantur) addidit , se illati belli causam adversus Venetos fuisse ; pacis quoque conciliatorem , ac sequentem futurum .

*Venetorum
copiæ Sena-
tus jussu
imminutæ .*

Ejus discessu Jadertinum praesidium , quod tribus millibus constabat , ad octingentos redactum est . Sici quoque , & Tra-
guri copiae imminutae ; ut sex triremes dimitterentur , jussum ; in iis binæ , quæ Cypri insulae custodiam praerant . Contareno , classis legato mandatum , ut , novem ac decem Cretensibus triremibus facultate in Cretam redeundi permessa , missionem remigibus , navalibusque focis concederet . Interea cum Laurentius Gritus Byzantii nihil praetermitteret , ut quæ in mandatis a Senatu habuerat , perficeret , pestilentiae lue correptus , nonis augusti interiit . Thomas autem Contareno idibus Byzantium pervenit : decem ab urbe passuum millibus Regis nuntios , quos *Chiauffos* Turcae vocant , obvios habuit ; in peramplis aedibus hortorum amoenitate , ac septorum numero insignibus hospitio exceptus est , variisque muneribus , veluti si pax intercederet , donatus . Statimque Janusbejus illum invenit , atque de iis ; quæ a belli initio usque ad eam diem evenerant , copiose colloquutus , inter cetera conquestus est , quod per interceptas literas de Suleimani classe in Apulia concremanda , atque de Sophi Persarum Regis armis in illum concitandis , actum cognovissent . Ad ea Contareno , uti decebat , respondit ; quæque in Apulia acciderant , fortuito errore noctis , ac maritima tempestate , quæ Venetam classem in ea litora impulerat , contigisse affirmavit . Quæ acta cum Persarum Rege fuerant , non odio in Suleimanum , sed tuendae Reipublicae causa jure gentium facta esse . His cum Janusbejo peractis , Contareno Luphtibejum , supremum Bassam , ac Mehemetem adiit . Hi , donec de Neocastri eventu certiores fierent , mora tempus trahere ; nuntiis de illius expugnatione acceptis , prospero exitu elati , negotium urgere , atque acrius instare . Itaque Contareno in aula , in qua purpuratorum concilium statim diebus cogi solet ,

quam

*Laurentii
Gritii obi-
tus .*

*Thomas
Contareno
a Turcis
Byzantii
honorifice
excipitur .*

quam *Divanum* vocant, convivio regio a Bassis exceptus, intra claustrum ad Suleimanum perductus est, qui in thoro aureo, panno gemmis, ac margaritis intertexto sedebat, dextramque porrigere solitus, turbati animi indicem, pectori admovit. Contarenus paucis verbis legationis causam exposuit. Nihil ad ea, ut moris ex fastu, ac superbia Ottomanorum est, respondit; id unum, ut prosper illi esset adventus, præloquutus, negotium Bassis commisit: quid sibi videretur, ex iis intellecturum. Multis Contarenus cum Luphtibejo, atque aliis purpuratis egit; se a Senatu missum, ut pacem veteribus conditionibus, quæ utrinque occupata fuerant, restituis, instauraret. His auditis, Bassæ vehementer Regis animum adversus Venetos iratum esse ajebant, atque eam ob rem in primis, quod, cum Cæsare fœdere icto, arma in ipsum intulissent: proinde de recipiendis quæ bello in illius potestatem concesserant, oppidis nihil speraret: nisi Nauplium, atque Epidaurum, ceteraque in eo litorum tractu, quæ a Neocastro Byzantium usque protenderentur, Venetæ ditionis essent, ut omnis diffidiorum seges tolleretur, traderent, de pace actum esse: præterea impensam in id bellum auri, atque argenti magnam vim, ad quod multis laceffitus injuriis descendisset, flagitare, quo regis dignitati prospiceretur: quis enim eum Regem, cui prope infinitæ affluunt divitiæ, ac thesauri, pecuniæ avidum censeret? haud parvam quoque pecuniam, superioribus annis pace sancita, Cæsari, qui potentia, & viribus illo inferior esset, numeratam fuisse. Ad ea Contarenus, se pro ineunda pace, quæ cum Reipublicæ dignitate fieret, Byzantium profectum; iis, quæ peterentur nullo pacto assentiri posse; Rempublicam fortiter dimicaturam, extrema potius pericula subituram, quam de suis ditionibus quidquam sponte cederet. Subjecere Bassæ, nisi aliud in mandatis haberet, Byzantio abiret. Contarenus his de rebus Senatam certiorum facturum, atque interim dum responsum ferret, Byzantii, si ita illis libuisset, moraturum: id vero, quamvis omne studium adhibuisset, minime impetrare potuit; neque gravis, atque annosa ætas, longique itineris difficultas, neque ulla Gallici legati officia barbarorum ingenia flexere. Consalutato itaque

1539

*Turcarum
petitiones ob
pacem Venetis concessendam.*

Thomas Contareni oratoris responsum.

que

1539

que Rege, nullis honoris, aut benevolentiae significationibus editis, discessit.

*Thomas Cō-
tarenus ora-
tor a Tur-
cis dimissus
Venetias
proficisci-
tur.*

Cum his de rebus Contareni literis Senatus certior esset factus, ingens sollicitudo Patrum animos incescit. Hinc iniquae pacis conditiones, inde belli difficultates observabantur, cum nullus ex isto cum Principibus foedere per tot civium labores, atque immanes sumptus fructus perciperetur: praeclearae gerendarum rerum opportunitates amissae; Neocastrum ab Hispanis occupatum; comitatus pernegati; ambigua auxilia, pericula certa; multa ad ostentationem composita; pollicitationes ingentes, quarum spe Respublica illecta sensim contabesceret. Nam Caesar, qui specioso sermone se hoc anno in expeditionem adversus Turcas iturum professus fuerat, nunquam ex Hispaniis discesserat, Petrusque Mocenicus legatus hoc eodem tempore Senatui significabat, illius provinciae urbes, & conventus Carolo discessum gravibus, atque audacibus verbis inhibuisse. Ea quoque suspicionem augebant, quae Contareni classis legatus e Corcyra per eos dies scripserat: de concordia inter Caesaris ministros, atque Chariadenum agi; Joannem a Lego, & Siciliae Archondam Marchionis Anguillarum triremi ad eam insulam delatos, celoce petita, ad Praevesam illum convenisse, ac de captivis permutandis negotio confecto, varia agitare, muneraque detulisse. Sub id quoque tempus Joannis Hungariae Regis legatus Venetias accessit, egregiumque illius in Rempublicam animum exposuit: cupere arctiori amicitiae vinculo Reipublicae adstringi: id communibus rebus usui fore, quod aequae Turcarum potentiam suspectam haberent; ac ne de concordia cum illis ineunda consilia abjicerent, Patres hortabatur, cum ob Christianorum Principum simultates, atque intestina odia nullum in rem communem satis firmum praesidium expectari posset; constaretque, quamdiu pro Caesare hinc Pannoniae regnum, inde maritimae Reipublicae ditiones veluti firmissimi aggeres, ac propugnacula communi hosti objicerentur, nihil illum in Turcas unquam acriter moturum. Gratiis Regi actis, quamvis de ineunda societate ea tempestate nihil perficeretur, tamen illius propensus in Rempublicam animus Senatui pergratus erat; quodque patrem cum Republica fortunam subiret, libenter ejus consilia

*Hispani
duces ad
Chariadenum
suos homi-
nes mittunt.
Joannes
Hungariae
Rex Vene-
tias legatum
mittit.*

audie-

audiebantur. Enim vero difficultatibus, in quas Thomas Contarenus inciderat, mirum in modum Patres commovebantur; quod insolentiores, secus ac putaverant, hostes offendisset; nimiumque graves, atque acerbis conditiones pacis proponerent; prosperoque rerum eventu elati, legatum, quem summis honoribus adventantem exceperant, re infecta, neque expectatis Senatus literis, abire imperassent.

1539

Hoc rerum statu, atque animorum hæsitacione Cæsar Cantelmus, qui superioribus mensibus Byzantium profectus, in Galliam reversus, Regem de iis, quæ agerentur, docuerat, Byzantium rursus proficisci iussus est. XV. kal. octob. cum Venetias accessisset, Patrum Collegium adiit; seque in mandatis a Rege habuisse nuntiavit, ut pro communibus induciis perficiendis diligentiam omnem, ac studium adhiberet: quod si ulla in re Senatus benevolo illius animo, atque opera uti vellet, quacumque in se forent, Regis nomine Reipublicæ deferret. Coactō Senatu, quid Cantelmio responderetur, variis sententiis, ac disceptationibus actum est: majori Præconful-torum numero, inter quos Philippus Tronus continentis Sapiens, Sebastianus Foscarenus doctor, Franciscus Donatus eques, d. Marci procurator, Consilii Sapientes erant, figillatim de conditionibus, quæ a Bassis proponebantur, Cantelmio admonito, id adjungi placebat, ut nisi inducias, quarum causa proficisceretur, impetraret, controversiarum, quæ Reipublicæ cum Suleimano intercederent, definiendarum provinciam susciperet. Hieronymo Grimano, Matthæo Dandulo continentis, Marco Antonio Cornelio Consilii Sapientibus, Turcarum postulata rejici prorsus placebat; ut enixe pro induciis, quæ fœderatos omnes complecterentur, una cum Rinconio Cantelmus laboraret; sed illarum spe abjecta, æquioribus conditionibus de concordia cum Republica ineunda deinceps ageret. Franciscus Superantius continentis Sapiens, ut cum literis nuntius ad Thomam Contarenum legatum mitteretur, censebat, quibus consistere juberetur, atque Byzantium certos homines mitteret, qui se nova a Senatu mandata habuisse Bassis significarent; proinde se, ut rursus de pace negotium institueret, rediturum. Laurentius Contarenus, & Laurentius Donatus ordinum Sapientes ad Senatum tulere, ut simul cum Gallo unus

Cæsar Cantelmus Byzantium profecturus, suam operam Reipublicæ defert.

Senatus diversa sententiæ de Cantelmio respiciendo.

1539

corum, qui a secretis Senatui assistunt, Byzantium proficisceretur, cui, quæ e Republica essent, committerentur. De his sententiis cum in multam noctem disputatum esset, Patribusque nihil liqueret, rem differri placuit.

Oratio Didaci Mendozzii, Cæsaris oratoris, ut Venetos a pace auerteret.

Interea Didacus Urtadus, e Mendozzia familia, Cæsaris legatus, cum Patres adiisset, vehementi oratione ab ineunda cum Turcis concordia avertere conatus est. *Iam per omnium ora circumferri, inquit, ab uno fœderatorum Principum separatim de pace cum hoste agi: neque vero id de Cæsare implacabili, ac perpetuo Turcarum hoste suspicandum esse; neque eam suspicionem in Pontificem cadere, qui religionis christiane Princeps æternas cum impiis inimicitias gereret. Quid igitur reliquum, nisi ut rumor iste, qui circumquaque pervagaretur, de Republica existeret? quæ ob immensos sumptus, ob latissimos, quos terra, marique cum hoste fines habet, ob intermissa ingenti civitatis detrimento cum ea gente negotia, bellum pertesa, in pacem proclinata videretur: id minime sibi suaderi posse, neque prorsus credere, dum illius pietatem, ac religionem intueretur, quo velut immobili fundamento innixa, in immensam brevi imperii molem asurgens, per tot temporum successiones libertatem cum dignitate retinuerit, atque auxerit: iisdem vero artibus, atque institutis, quibus ab initio parta essent, imperia conservari: eoque minus id sibi videri, quod cum eo hoste agendum esset, apud quem nulla fides, nullum jusjurandum satis tutum esset; qui Christianorum crudelis, atque acerrimus hostis illorum semper exitium meditaretur; nullasque leges, aut pacta servare, id demum summum jus existimaret: an vero quæ Syriis, quæ Græcis acciderint, memoranda esse, cum domestica exempla Respublica haberet, atque adeo recentia, ut vetustiora excutienda non essent? cum adversus pactas inducias Chariadenus, triremibus in Rhizonicum sinum immissis, Ascrivium terra, marique aggressus, eductis tormentis, expositis militibus, oppugnaverit: neque porro quis putaret, pace sancita, minores Rempublicam impensas, minora pericula subituram: cum bellum nihilominus Cæsare cum Turca gerente, quamplurimis hinc atque inde navigiis maria obsidentibus, ne fortunæ maritimas ditiones objiceret, instrui classem; oppida copiis firmari necesse esset: mi-*

rari

rari vero se quorundam nimiam prudentiam, vel potius caliditatem, qui dicerent, bello Rempublicam attritam, ac debilitatam; Cæsarem potentia auctum, mox intolerandum fore: Carolum religione imbutum esse, moderato animo, non ultra jus, fasque sese efferentem: eo vita functo, magnam illam Regnorum molem, qua nunc multorum oculi perstringerentur, plures in partes abituram: Hispaniam, Belgium, Neapolitanum regnum Philippo filio celsura; Germaniam imperatorii juris esse: secus in Turcarum regno evenire, quod ad filios, & posterios integrum perveniret, perpetuisque incrementis augetur. Reipublicæ præterea eas vires suppetere, ut nihil a Cæsare sibi pertimescendum esset; cum centum triremium classem, magnamque aliorum navigiorum numerum momento fere, quod Christianorum Principum nemini licet, comparare, ac instruere posset: quæ sane vires si Cæsaris potentia adjungerentur, cujus ditiones a Siculo mari usque in oceanum extenduntur, obsisti hostibus, & victoriam comparari posse: an vero in re adeo gravi reliquorum Christianorum Principum iudicium negligi oportere? quorum expectationi nihil adversum magis contingeret, conceptasque illorum spes indignius eluderet: summa molestia affici, quod Atria se Reipublicæ classi non adjunxisset; certos homines missurum, si Senatui placeret; ipsum quoque Messanam, atque in Hispaniam usque iturum, ut illum, si res ita ferret, ad opem Reipublicæ rebus ferendam compelleret; ut annonæ etiam Sicilia, & Apulia asportari posset, operam daturum. Demum Cæsarem paratum, atque expeditum ad bellum esse, illaturum una cum fœderatis in hostium provincias arma: id ni fieri posset, illorum impetus fortiter excepturum, & quod extremum omnium esset, ad communes cum sociis inducias descensurum. His Cæsaris legatus a pace abducere Patrum studia conabatur.

Iisdem porro diebus (erant tunc circiter idus octobris) Joannes Franciscus Valerius, vir sacratum, qui cum aliquamdiu in Regis aula vixisset, magnaque apud Gallos gratia esset, multa de illorum mente, & consiliis cognoscere profitebatur; Patribus exposuit: summo piaculo affici sibi videri, nisi duo potissimum, quæ optime noverat, testaretur; alterum, Regem optima erga Rempublicam mente esse, nec quidquam, quod

Joannis
Francisci
Valerii officium
pro restanda
propensione
Gallia Regis
erga Rempublicam.

1539 quod ex illius utilitate, ac dignitate foret, prætermiffurum; alterum, fi Cantelmii opera uti Senatus nollet, optaret vero, ut alium ad negotium de pace peragendum Byzantium hominem mitteret, miffurum. Re iterum in Senatu acta, ejus decreto, ordinario Regis legato, & Cantelmio vocatis, responsum est: nifi Cantelmus communes pro foederatis inducias obtineret, de concordia cum Turcis ineunda Reipublicæ nomine æquis conditionibus ageret. Id, præteritis iis, qui a Turcis Contareno propofita fuerant, respondere placuit. Petentibus vero legatis, eo quod Byzantio Contareno profectus efferet, quo cum his de rebus agerent? Denuo Senatusconfulto adjectum est; nimium duras concordia conditiones, quæ ab hostibus exhiberentur, videri; fi ad æquiora descenderent, iis cognitis, Canali firmandæ pacis facultatem Senatui daturum.

*Senatus
oratoribus
Gallis re-
fponsum.*

*Annonæ a-
pud Venetos
inopia.*

Is erat ea tempeftate ftatus, incerta, atque inconstans adeo rerum conditio, ut variis veluti fluctibus jaftata Respublica tuto, ac certo loco confiftere non poffet, neque expeditis confiliis fe cafibus, atque periculis eximere: turpem pacem, ac iniquam nolle; difficile bellum perhorrefcere; cum ad reliqua incommoda illud quoque accessiffet, quod magna annonæ inopia civitas premeretur, quæ mediis aquis pofita, neque agris circumfufa, ad ingentem incolarum multitudinem alendam externo frumento, atque com meatibus indigeret: eoque anno frugum proventus imminutus adeo, atque tenuis fuerat, ut in propinquam hyemem omnium rerum, quæ victui effent neceffariæ, penuriam, ac famem quoque ipfam portendere videretur: & Gasparis Bafalui Neapoli datis literis, afferebatur, frumenti inopia Neapolitanum regnum adeo laborare, ut gentes fame fibi pereundum pertimefcerent. Inter has belli difficultates, ob annonæ, ac frumenti inopiam verfantibus, alia supervenere, quæ mentes ambiguas in diverfa raperent. Nam per id tempus Maria, Hungariæ Regina, Cæfaris forore, Belgium administrante, cum gravioribus tributis preffa Gandavi civitas in apertam defectionem prolapsa efferet, Cæfar veritus, ne præcipuæ urbis exemplum reliquæ fequuta, ad libertatem arrectæ, jugum excuterent, ad Gandavenfes opprimendos, juftisque pœnis coercendos quamcelerrime in Belgium proficifci

*Gandavi a
Cæfare de-
fectio.*

statuit. Ea re cognita, Galliarum Rex novo sibi officio demereri Cæsarem cupiens, atque eam opportunam, qua sibi Insu-
 subres traderentur, occasionem ratus, illum ad iter per Gallias habendum invitavit. Id minime abnuvit Cæsar. Eo conventu ingens de pace inter Principes opinio est concitata, atque ad novas spes belli feliciori exitu renovandi cunctorum arrecti animi. Cæsar antequam se itineri committeret, Petrum Mocenicum Reipublicæ legatum de sua per Gallias in Belgium profectio-
 ne docet: cum Rege nullis aliis de rebus, nisi de iis, quæ ad statum reipublicæ christi-
 næ attinerent, acturum se profitetur. Pontificias, ac Venetas res sibi cordi esse affirmat; summo se existimationis loco Rempublicam habere; ad eam conservandam omnes suarum virium nervos adhibiturum: pro certo habere, licet de pace cum hoste egerit, atque agat Senatus, ad illam tamen, nisi necessitate ada-
 ctum, non deventurum: sperare, reliquis Principibus societatis vinculo adstrictis (etsi aliqua ex parte, quæ ab eo deberentur, minime præstitisse fateri cogeretur) Rempublicam concordia, si quam pepigisset, neglecta, suis nixam viribus, adversus communem hostem ituram. Eadem Rex Christophoro Capellio oratori commemoravit. Adjecit, Senatui scriberet, ut de pace negotium, quod Byzantii agitabatur, defereret; cum in eo, quod cum Cæsare colloquio habiturus esset, de prosequendo, ac vehementiori conatu inferendo bello agendum foret: se propediem ea de causa Claudium Hanebaldum, Taurini præfectum, Venetias missurum. Alphonfus quoque Davalus Vastius, Insu-
 brum præfectus, Vincentio Fideli affirmavit, se quamprimum, ut Senatum a pace abduceret, atque ad bellum inflammaret, ad urbem profecturum.

Pontifici, licet quæcumque ad concordiam inter Christianos Principes spectarent, cui publica salus, ac religio niteretur, quam ea tempestate novis institutis corrumpere iniqui homines conabantur, pergrata essent; attamen haud obscure summam molestiam attulisse videbatur, quod, sibi minime communicatis consiliis, Reges in colloquium venirent; atque eam militarem legationem, quæ ad Rempublicam destinabatur, suspectam se habere, Senatui significavit: ut ex veteri, & per-
 spectâ prudentia singula ageret, cohortatus. Addidit, eam esse

1539

Cæsar per Gallias in Belgium transit.

Cæsaris officia cū Mocenico oratore, ut Venetos ad bellum accendat.

Franciscus Regis cum Capellio Veneto oratore officia.

1539

*Farnesius
Cardinalis
ad conven-
tum Cæsaris
& Galliae
Regis in
Galliam mit-
titur.*

*Vastius
Marchio a
Cæsare &
Hanebal-
dus a Rege
Venetias
mittuntur.*

*Alexander
Bödimerius
classis lega-
tus.*

se temporum conditionem, ut si unquam consilia ad Apostolicæ Sedis, atque Reipublicæ conjunctionem adhibita fuissent, tum maxime adhibenda essent. Ea nihilominus Pontifex animi molestia compressa, Farnesium Cardinalem nepotem ad conventum in Gallias legavit, atque ut legatum eam ob causam designarent, Patribus auctor fuit. Cæsar, & Galliarum Rex cum ad Rempublicam Vastium, atque Hanebaldum destinassent; ad Pontificem ille Aloysium Davilam; hic autem Guieum misit. Vastius, & Hanebaldus mensis decembris initio ad urbem pervenere. Ea perhonorifica insignium virorum legatio ingenti cum pompa, effusa undique civitate, excepta fuit; Lando Principe magno Senatorum numero stipato solemniori more cum navi regie instructa (*Bucentauri* nomen antiquitas indidit) occurrente, septem militariter adornatis, atque instructis triremibus subsequenter, quibus Alexander Bondimerius, nuper Francisco Paschalico præfectus classis suffectus, præerat. Legatis publico ære, dum in urbe mansere, victus exhibitus; per amplæ, ac magnificentissimæ Ferrariensis ædes, in quibus degerent, tributæ. Postero die a Senatoribus coram Principe, & Collegii Patribus deducti sunt, qui in amplissima majorum comitorum aula confederant, in quam tanta multitudo omnium ad percelebre spectaculum confluxerat, ut nihil ea die magnificentius intuentibus sese objici posset.

*Oratio Vastii
Marchionis.*

Curiam ingressi, suggestum scandentes, Duce, ac Patribus consalutatis, eminentioris, qua Princeps sedebat, sellæ dexteram Vastius, sinistram Hanebaldus tenuere. Vastius assurgens legationis causam exposuit: quod in omnium piorum votis erat, ac potissimum ad christianæ reipublicæ vulnera sananda mirum in modum exoptandum videbatur, singulari Dei Optimi Maximi beneficio ea tempestate contigisse, ut qui antea summi Principes diffidentes animis, acerrime armis inter se certaverant, ii nunc, simultatibus depositis, ad minime fucatam pacem, concordiamque descenderent; idque unum spectasse, ut perturbatis, atque afflictis christianæ reipublicæ rebus opitularentur; factum, ac superbiam communis hostis obtunderent; pioque, & iusto bello, sacro fœdere icto, tot a barbaris illatas injurias ulciscerentur: ut hæc ad Rempublicam

per-

perferrent, a suis Principibus missos fuisse, quam navali apparatu, maritimarum rerum disciplina, ac viribus sociam laboris, & præmii adsciscerent: jam tempus adesse, quo terribimus christiani nominis hostis terrestribus, maritimisque copiis vinci aliquando afluesceret: proinde acriores ad bellum instaurandum spiritus sumerent, majorum pietatem, generosique animi laudem æmularentur; incertæ, infidæ, atque iniquæ paci pium, ac justum bellum, quod brevi speratæ victoriæ fructus consequeretur, anteferrent. Ad hæc Landus Princeps respondit: quammaximas posset, summis Principibus habere, atque agere gratias, quod duorum præstantissimorum ducum insigni legatione condecorassent Rempublicam, ac propinquæ pacis spem, qua nihil eo tempore optatius contingere potuisset, significassent: circumfessæ enim undique tot difficultatibus christianæ reipublicæ quid salutaris? quid cunctis Europæ Principibus exoptandum magis? quid demum Venetæ Reipublicæ, quæ gravissimo, ac periculoso bello conflagraret, utilius, quam ut confociatis animis, ac viribus in sacrum bellum universi conspirarent? Id si felici fato eveniret, minime dubitandum, quin Respublica cunctis opibus, maritimis terrestribusque copiis, civiumque ipsorum egregio conatu ad eam gloriam, a qua ipsius incolumitas se jungi non posset, vehementi ardore anhelaret, atque incitaretur. Hæc Landus.

Petri Landi Principis responsum.

Postridie ejus diei Patrum Collegium legati adiere, mandataque Cæsaris singillatim Vastius exposuit: a Carolo se ad Senatum missum, ut illi persancte affirmaret, ac polliceretur, in iis, quæ in Gallia cum Rege, in Belgio cum Maria sorore, & Ferdinando fratre Romanorum Rege fierent, colloquiis de christianæ tantum reipublicæ commodis, Venetisque presertim rebus agendum fore: quæ illorum interessent, non secus ac sua, Carolo cordi esse: eam inter Cæsarem, & Regem animorum conjunctionem, & ad commune bonum inclinatam mentem extare, ut nihil ex ea, nisi præclarum, atque eximium expectari posset: proinde eorum nomine exquirere, quænam ad bellum in sequentem annum gerendum compararentur; ut, iis cognitis, opportuna capere consilia possent. Hæc summam Vastius, quem Hanebaldus

Vastii & Hanebaldi officia in collegio habita.

1539

Gallico sermone, ordinario legato interprete, Regis nomine eadem est proloquutus. Princeps, illorum adventum pergratum Reipublice fuisse, denuo humanissimis verbis testatus, ut moris est, quæ ea in Republica sententia esset, Senatum declaraturum. Tum Vincentius Capellius, divi Marci procurator, consilii, ac Franciscus Superantius, continentis Sapientes, præconsultorum sui ordinis ea hebdomada præfides, interrogarunt, quo loco pacis negotium? quæ leges concordia inter Reges forent? quinam bellici apparatus? quove tempore in promptu omnia, atque instructa haberent? Ad hæc Vastius, arcto adeo amicorum Regum voluntates vinculo adstringi, inquit, ut jam pax pro confecta haberetur: de bellico apparatu nihil a Cæsare in mandatis habere; verum quod roties dictum fuerat, id repetiturum, vel inferendo, vel excipiendo bellum administrari posse: si de inferendo ageretur, cum tempus usque eo processisset, difficile admodum, ut hostium fines iuvaderentur, censere. Ceterum ad defensionem quamprimum omnia comparari atque urgeri oportere; classes instruere, pecunias cogere, militum delectum haberi: demum ad conferendas cum hoste manus certa, atque haud difficili victoriae spe accingi: nam, Republica una cum foederatis in id incumbente, cuncta prospera, ac felicia procul dubio eventura. In eandem sententiam Hanebaldus de mutua Principum benevolentia disseruit: nihil sibi de iis, quæ ad bellum a Rege pararentur, in mandatis datum: ut Reipublicæ mentem, atque ea, quæ in expeditionem Turcicam moleretur, intelligeret, Venetias proficisci iussum. Ex his, quo Principum consilia tenderent, quibusve difficillimi, ac periculosissimi belli fundamenta viribus, quave spe subnixa essent, haud obscure intelligebatur: pacem ostentare: ad bellum Reipublicam inflammare: spes ingentes objicere; cum interim obstinata animorum contentione de Insulbrum imperio disceptarent, atque in propinquum ver nulla auxilia, nullos militares apparatus edidissent; regnandique artibus se, atque alios eluderent, ac deciperent: inde Franciscus nunc benevolentia, ac necessitudinis officiis Carolum demulcere adortus, in Belgium proficiscentem, ut Lutetia iter haberet, secumque congregaretur, invitare: nunc Suleimani amicitia ad illius

conatus avertendos, nimiumque sese efferentem dominandi cupiditatem coercendam, ut tandem Mediolani imperio potiretur, uti. Cæsar contra, qui pulcherrima, ac ditissima provincia cedere nollet, modo Regem spe allicere, & pollicitis distingere; modo, ne potentissimi hostis solus impetus excipere cogeretur, Rempublicam a concordia abducere, bello implicare, ut ea focia, Turcis acrius obsisteret, atque arma a Siculo, & Neapolitano regno, ceterisque suis ditionibus amoveret. Ea vero clarius quoque ex verbis Davali patuere, ad quem cum publico nomine invisendum Vincentius Fidelis, a Senatus secretis, accessisset; is cum de præsentis rerum statu sermonem haberet, quid ipse sentiret, inquit, exuta ministri Cæsaris persona, dicendum: æquum sibi, ut attente suis rebus Respublica prospiceret, videri; cum a præpotenti ac propinquo hoste premeretur; neque adhuc quidquam, quod in tanti belli usus necessarium foret, a foederatis expeditum, ac in promptu esset: quindecim vero dierum spatio impetrato, certum ad Cæsarem hominem cum literis missurum; mox ejus mentem, cunctaque illius consilia patefacturum, ea lubenti animo Senatum auditorum, sperare. Hæc Vastii verba mirum in modum Patres commovere; cum ea speciosa legatione, tanta christiani orbis expectatione designata, vel ad concordiam Principum, vel ad instaurandum bellum nihil solidum contineretur.

Dum hæc aguntur, Thomas Contarenus legatus ad urbem pervenit. Is statim Senatum adiit, quæque illi in ea legatione contigerant exposuit: de Suleimani imperio, potentia, viribus, divitiis disseruit. Pacem complures ob causas cum Republica Turcas exoptare: si nova Senatus mandata ad eam renovandam habuisset, negotium se ad exitum perducturum fuisse; proinde, consalutato Rege, per aliquot dies Byzantii, eo, ac Bassis fere invitis, substituisse; nullo de Senatus mente nuntio adventante, iter maturare coactum fuisse: demum in ea sententia esse, ut, novo legato Byzantium missis, æquis conditionibus ad pacem deveniri facile possit; neque ob eam rem ullam apud justos rerum æstimatores notam Rempublicam subituram; cum omnibus satis notum esset, quo animi ardore, quibus viribus, & conatu in id bellum incubuisset,

Thomas Contarenus reditus & de Turcarum rebus narratio.

1539 quibus periculis foederis plausibili nomine implicaretur : occasione utendum , neque aliorum Principum ambiguis consiliis , atque artibus fidendum , qui , Republica terra , marique oppugnata , aut alta pace fruerentur , aut minori sumptu in partem laborum , ac periculorum adscita , suas ditiones , ac regna tuerentur . Eorum , quæ a Cæsare Petro Mocenico legato dicta fuerant , meminisse : biennium cum acerrimo hoste , facto , ac tuto imperio , pugnatum esse ; quasi vero ea , quæ hoc tempore Reipublicæ acciderant , nullius momenti censenda forent : an vero hæc parvi momenti esse , Coreyram , multis hominum millibus in servitutem abreptis , crudelibus incendiis deformatam ; Illyricum , atque Epirum vastata ; Nadinum , & Lauranam amissa ; complures in Aegæo mari insulas ab hoste occupatas ; immanes profusos sumptus ; Nauplium , & Epidaurum obsidione in summum discrimen adducta ? Et adhuc incerta cunctatione tempus trahi ; certis , ac firmissimis auxiliis , non perhonorificis legationibus opem afflictis Reipublicæ rebus afferri . Hæc , atque alia complura Contarenus in Senatu percensuit .

Tum ex Senatus decreto Cæsaris , ac Regis legatis responsum est : Nihil illorum adventu Reipublicæ honorificentius , vel optatius contingere potuisse : summas illorum Principibus , ac ipsis Senatum agere gratias ; Regum pietatem , atque mutuum erga pacem studium paribus laudibus satis extollere non posse , quo christianæ reipublicæ attritis , atque afflictis rebus opem laturos pollicerentur : quæ a Vastio de bello administrando prudenter dicta fuerant , probare , ut temporis angustia instante anno pro defensione tantummodo bellum gereretur ; ea vero mente esse , ut neque absumpta immensa pecuniæ vi , neque insulis in Aegæo amissis , neque oppidis in Illyrico captis , agris vastatis , complurium mortalium captivitate , civium effuso cruore deterreretur : nihil prætermisurum , alacri , atque infracto animo omnia pericula subiturum , ut imperium , libertatemque defenderet : in id classem novo robore aucturum ; novos militum , ac remigum delectus habiturum ; quidquid a se proficisci posset , perfecturum . Verumtamen eo loco res esse ; ingentia adeo potentissimi hostis vires incrementa suscepisse , ut ad tantam sustinendam molem par Res-

*Venetorum
ad Vastium
& Hane-
baldum re-
sponsum .*

publica esse non posset : quapropter mirum in modum Reges orare , ut citra moram , re ipsa magno conatu , ac viribus Reipublicæ subvenirent , omniaque ad bellum expedirent , ut invadenti hosti fortiter obsisteretur ; cum præcipue Chariadenus in Corinthiaco sinu cum nonaginta egregie instructis navigiis hyemaret , ut veris initio in Reipublicæ ditiones impiger belli procellam effunderet . Ex prisco Reipublicæ usu , ac lege institutum est , ut Senatus decreta scriptis excepta coram Principe , & Collegii Patribus legatis recitentur : iis neque addi quidpiam , neque minui a quovis potest ; exscribendi nulla facultas permittitur ; separatiim legatis petentibus a Senatus scribis perleguntur ; si quid ex se ipsis decerpere velint , non negatur . Perlecto itaque legatis de more coram Principe Senatusconsulto , in interiorum aulæ locum se recepere : ibi , scriba legente , decreto diligenter perspecto , atque excusso , iterum Patres adire ; quæ eo continerentur & sibi placere , atque eadem Reges probaturos pro certo habere affirmarunt . Ceterum petere , ut de pace , nisi prius illorum responso accepto , non ageretur ; publicam ea in re sententiam exquirere . Senatusconsulto responsum : gravia , ac difficilia bella per multos annos cum Turca Rempublicam varia fortuna gessisse ; hoc postremo haud exiguas clades , damnaque perpeffam , quibus minime deterrita , enixe quæ tantum bellum exposceret , comparaturam : interea nihil foederatis officere arbitrari , si hostis mora , varia disceptando , traheretur , ut imminetia Reipublicæ pericula propellerentur . Decreto annuere visi ; ac mox urbe discessere .

Verum incertis rerum eventibus , ambigua quoque consilia , ac responsa Senatus erant , ut neque a bello se aversum ostenderet , neque pacis æquas cum hoste conditiones aspernaretur . Igitur eodem tempore belli præsidia sedulo curabat , & de concordia negotia non intermittebat . Alexander Bondimerius , præfectus maris designatus , navales copias lustrare iussus , cuncta ad discessum comparare ; ut quamprimum cum triremibus viginti ad classem proficisceretur ; ut decem peditum millia conscriberentur , latum . Deinceps de legato Byzantium mittendo , dissentientibus sententiis , agitatam ; inde plerisque permotis , quod Canalis literis nuntiaretur , ludos magnificentis-

*Venerorum
bellici ap-
paratus.*

1539

simos, ac publica spectacula ob Regis filiae cum Rusteno Bassa connubium, duorumque filiorum circumcisionem Byzantii parari; in iis solemnibus concelebrandis in laetiam effusa civitate, a Bassis Reipublicae legatum exoptari. Nonnullis mitti Senatus scribam placebat. Nec deerant, qui Joanni Matthæo Bembo, Aescrivii praetori, quo celerius iter conficeret, id munus tribuerent. Tandem cum frequens Senatus legatum mittendum censuisset, Aloysius Baduarius designatus est, qui paulo ante in suggestu Patres ad decretum de legato mittendo vehementi oratione fuerat cohortatus; atque suam operam orando, optima fortunati eventus spe Patrum animis injecta, detulerat. Baduario in mandatis datur, ut quamprimum itineri se committat, ac Byzantium proficiscatur: Cautelmio Gallo communes inducias non obtinente, de renovanda pace Reipublicae nomine ageret; quam nisi aequioribus legibus pacisci, & quae occupata ab hostibus fuerant, recipere posset, priscis conditionibus, uti Contareno jussum fuerat, ad concordiam deveniat: pro Nauplio, & Epidauro annuam quinque ad sex aureorum summam, atque in belli impensas, & damna, quae ut farcirentur, Turcae a Republica flagitabant, a ducentis ad trecenta aureorum millia promittendi facultas permittitur. Eodem tempore ad deliniendos Principum animos duo legati, creati: Antonius Capellius ad Caesarem, Vincentius Grimanus ad Regem designati.

*Aloysius
Baduarius
orator ad
Turcas, &
mandata ei
tributa.*

*Antonius
Capellius
ad Caesarem,
Vincentius
Grimanus
ad Franciscum
Regem
oratores.*

M. D. XXXX.

1540
*Cesar a
Francisco
Rege Lute-
ria excipi-
tur.*

CAesar interim anno incunte cum Lutetiam pervenisset, a Rege honorificentissime exceptus, omnibus necessitudinis, ac benevolentiae officiis excultus est, ut obliterated odia, ac similtates prorsus restinctae viderentur, quibus per tot annos certando, provincias, & populos contriverant, atque affixerant. Corolus, ut egregium aliquod conciliatae amicitiae argumentum ederet, Delphinum, ac fratrem Aurelianum Ducem aureo vellere donavit. Christophorus Capellius, Reipublicae legatus, quae Vastio, atque Hanebaldo Senatus decreto responsa fuerant, utrisque significavit. Caesar summo se dolore affici, inquit, quod anni tempus eo usque provecum esset,

*Cesaris re-
sponsum ad
Christopho-
riam Capel-
lii oratorum.*

set, ut ea, quæ ad Turcicam expeditionem necessaria forent, quod summopere concupiverat, comparare non posset; id moræ, & cunctationi Reipublicæ se tribuere: quæ separatim de pace Byzantii agitata fuerant, quo minus communes induciæ conficerentur, atque, ut hostes ad Neocastrum expugnandum contenderent, in causâ fuisse: pecuniæ inopia adductum, quibus opus esset, ea exequi se non potuisse. Auræ in mandatis datum, ut se ad hostium impetus propulsandos compararet; cuncta in id instructa, atque in promptu fore; ut frumenti in suis ditionibus, ratione habita, iis, quæ ad victum necessaria essent, retentis, reliqua Reipublicæ libenter impendi iussisse; bona spe esse, a Rege classe, ac pecunia adjutum iri, ut & propelli, & vinci hostis posset. Rex vero Capellio in hanc sententiam respondit: quod difficillimum, ac grave bellum Respublica suscepisset, ob eam rem haud exiguam animo molestiam se tulisse; suam operam eo tempore Reipublicæ obtulisse, quo controversiæ, quæ illi cum Suleimano intercedebant, facile admodum dirimi poterant: nunc conditione rerum immutata, eo deventum, ut, quid potissimum agendum esset, non satis sibi constaret. Ceterum quo animo, atque studio in commune bonum, ac præsertim in Venetam Rempublicam esset, si occasio ferret, palam editurum. Cæsarem fidenter adeo suum regnum ingressum ad se visendum accessisse, ut ad conciliandos inter se animos nihil accedere posse videretur: verum eo Lutetiæ commorante, de publicis rebus nil acturum; cuncta in conventum Belgicum rejecturum. Ex his Principum responsis cum nulla magis prospero rerum gerendarum eventu spes offerretur, ambigua inter reges pace, nullis certis ad bellum auxiliis, propensius versi cunctorum ad concordiam animi; cum præsertim, induciis in Illyrico cum Mœsiæ præfecto pactis, magna frumenti, & com meatuum vis in urbes, atque agros Venetorum confluxisset. Quibus rebus adducti Decemvirum Collegii Patres, penes quos ea tempestate ingens auctoritas, atque in gravissimis rebus discernendis summa potestas erat, cum ad res labentes sistendas, Remquepublicam incolumem præstandam nihil necessarium, aut opportunum magis, quam pacem cognoscerent; xiiij. kal. februarii concilio coacto, ampliora Baduario legato man-

1540

*Francisci
Regis respõ-
sum ad
Christophori
Capellii offi-
cia.*

*Venetorum
induciæ cū
Mæsiæ præ-
fecto.*

1540
*Mandata a
 Decemviris
 Baduario
 oratori tri-
 buta de
 Nauplio &
 Epidaurio
 Turcis tra-
 hendis.*

data dedere: ut omni ope, ac studio adhibitis, si superiori-
 bus conditionibus pacem obtinere non posset, Nauplio, atque
 Epidaurio cederet: decreto Senatui minime communicato, quo
 inter paucos res acta sanctiori silentio tegeretur.

Baduarius aprili medio cum Byzantium pervenisset, vj. kal.
 majas de more Regem adiit; mox cum Bassis de pace agita-
 re coepit, durioresque secus ac putaverat, nactus est; cum
 immanem auri vim pro damnis, atque impensis, Nauplii quo-
 que, atque Epidauri urbes peterent: nisi eae traderentur, ni-
 hil esse, quod de pace quidquam sibi polliceretur. His Tur-
 carum postulatis mirum in modum commotus, ac percussus
 Baduarius, haerere, atque id, quod erat, suspicari coepit,
 nempe, quae in abditis arcanis mandata habuerat, ad Turcas
 ea manasse, cum, qui legatum toties Byzantium mitti petie-
 rant, insolentiores, atque clatiores effectos animadverteret.
 Verum omnia prius experiri, quam ad extremas condiciones
 descendere statuens, Galliarum Regis legato ad demulcendos
 barbarorum animos adhibito, cum nihil profecisset, atque hinc
 Decemvirum mandata, ac literae urgerent, inde superbia, &
 fastu Bassae magis evcherentur, cunctatione aliqua, qua suspi-
 cionem Turcarum animis injiceret, usus est. Id cernens Cha-
 riadenus, ad spem legati animum erigere conatur, ne, quod si-
 bi nimium acerba postulata viderentur, ob id deterreretur:
 cum plura petere, ex iis quaedam subducere, mos gentis esset.
 Ac licet nonnulla exinde melioris eventus spes oborta Badua-
 rio videretur; tamen cum mitiores Bassas minime comperisset,
 immotumque illorum menti insidere, ut absque Nauplio, &
 Epidaurio pax non conficeretur; tandem iis conditionibus ad-
 sentiri coactus est, quibus urbes traderentur, ac trecenta au-
 reorum millia in tres annos penderentur; paxque iis demum
 pactis inter Suleimanum, & Rempublicam sancita est.

*Pax inter
 Venetos &
 Suleimanum.*

Hujus rei nuntio ad urbem v. kal. junias allato, quamvis
 cunctorum civitatis ordinum pacis expectatione erectis animis,
 cum intellectum esset, iis conditionibus pacem Baduarium san-
 xisse, quibus Petroponefi urbes tradebantur, acerbus dolor,
 ac veluti stupor civitatem percudit, cum tanti pacem cum in-
 fido hoste constare animadverterent. Consilia inita concor-
 diae improbare; in Baduarium fremere, atque atroci invidia
 debac-

debacchari; ut populus in illius nomen asperere concitatus pro-
bra, & convicia jactaret; donec detecta sceleratorum homi-
num perfidia, qui infando crimine commaculati Rempublicam
hosti prodebant, atque, ut mox dicemus, supplicio meritæ
necis affectis, oppressum Baduarii nomen tandem emerfit.
Nondum vero pace per urbem vulgata, iis vocibus Didacus
Mendozzius, Cæsaris legatus, incitatus, Principem ac Patres
adiit, multa gravi, & acerba oratione conquestus, quod in-
consultis fœderatis ad concordiam cum hoste, ejusmodi præ-
fertim conditionibus, deventum esset. Princeps de iis, quæ ad
pacem cum hoste ineundam Rempublicam impulerant, vehe-
menti oratione disseruit: confectam triennali bello adversus
potentissimi hostis vires, qui longo tractu maris, ac terrarum
Venetæ ditioni quamproximus undique immineret, frumenti-
que, atque annonæ inopia oppressam sufficere non posse; ut si
mora, & cunctatio ad eam perficiendam intercessisset, certam
subire perniciem, ingenti quoque totius reipublicæ christianæ
detrimento, damnoque oportuisset; in hoc sapientum exem-
plum medicorum imitata, qui partis alicujus jactura universi
corporis salutem, atque incolumitatem prospiciunt. Hæc Lan-
dus. Pace constituta, Mocenicus classis imperator in Pelo-
ponnesum profectus, Epidauriis, ac Naupliis concordiam pa-
ctiones, ac mandata Senatus exposuit; propensum in eos,
ac benevolum Reipublicæ animum testatus, iis, qui alio
commigrare vellent, abeundi facultatem concessit. Incolæ,
quamvis acerbo animi dolore suas sedes relinquere cogeren-
tur; confirmatis tamen ab imperatore animis, necessitati pa-
rere coacti sunt. Itaque novembri mense Alexander Conta-
renus, classis legatus, cum varii generis navigiis eo appulit,
tormenta, bellicos apparatus, ac milites recepit: omnes fere
Nauplii, ac Epidaurii, relicta patria, conscendentes abiere:
illis a Senatu in aliis regionibus sedes datæ, publicæque
caritatis, ac benevolentiam officiiis afflictis illorum fortunis,
& inopiæ subventum est. Alexandro Contareno, cum in
patriam rediisset, seque magistratu abdicasset, Petrus Mo-
cenicus, capitalium rerum triumvir, diem dixit, atque ut ex
Senatus decreto triennio ante lato se coram magistratu siste-
ret, præcepit; cum Leonardus Venerius, & Nicolaus Pon-
tius

1540

*Didacus
Mendozzius
de pace Ve-
netiis con-
queritur.*

*Alexander
Contareno
legatus in
patriam re-
versus in
jus voca-
tur.*

tius

1540 tius collegæ intercessissent , atque negotium ad Senatum rejecissent .

M. D. XXXXI.

1541 *Nicolaus Pontius patrociniū Contareni suscipit, & a discrimine exiit.*
EO vero coacto , acerrimis disceptationibus res acta est , atque in pares sententias discedentibus Patribus , ea die re infecta Senatus est dimissus . Postridie Nicolaus Pontius , qui ad civilem prudentiam scientiarum quoque notitiam adjunxerat , graviter admodum , atque eximia dicendi vi pro Contareno verba habuit : ex iis , quæ sequuta fuerant , iudicio abrogato , nil causæ esse cur in jus Contareni vocaretur ; cœpto bello , ne classe abscederet , iussum ; divi Marci procuratorem , quindecim aureorum millibus in ærarium collatis , creatum ; classis legato supremum quoque imperium tributum ; quæ egregiæ illius virtuti , atque eximiis in Rempublicam meritis Senatus gratiam conciliare , non obliterated iracundiam in illum incendere debuissent : ne igitur ingrati animi notam Patres subirent , neu funesta denunciatione , pace confecta , optimi civis animum conterrent . Itaque eo Senatus decreto rescisso , Contareni eo discrimine fuit exemptus . Bellum cum Suleimano hunc exitum habuit , quorundam imprudentia , vel casu exortum , magna spe ob Christianorum Principum societatem susceptum , summo periculo , & jactura Reipublicæ administratum .

Pace inter Venetos , ac Suleimanum confirmata , quoniam potissimum Turcarum arma verterentur , magna cuncti expectatione tenebantur ; cum adversus Persas moturum Regem multis rumoribus percrebresceret ; neque adhuc ob concordiam cum Venetis ictam adversus alios Christianos Principes certi quidquam constituisset , Chariadeno intra Hellespontum se continente ; Rinconio Regis legato , ut inducias , quæ reliquos Principes complecterentur , obtineret , summa ope adnitente ; a quibus Suleimanus abhorreere minime videbatur . Neque minus pacis inter Gallos , & Hispanos desiderium sollicitabat animos , cujus ingens spes ex mutuis Lutetiæ Principum congressibus , ac sermonibus , & ex induciis , quæ Niceæ pepigerant , renovatis concepta fuerat . Post quas Cæsar in Belgium profectus

ctus Gandavenfes coercuerat , atque arce in urbe ædificata , ne malum perniciofo exemplo ferperet , inolefcentes eorum fpiritus compreflerat . Ita fe res habebant ; cum ex obitu Joannis Hungariæ Regis novæ bellorum caufæ exortæ , Turcarum arma in Pannonias attraxere . Nam cum Ferdinandus , Romanorum Rex , ad occupandum Pannoniæ regnum animum adjeciffet , ad Reginam legatum miferat , qui ex recentibus cum Joanne pactationibus regnum , quod ad fe devolveretur , depofceret , atque ut fponfe decederet , adhortaretur : id fi faceret , ejus filio Sepufianos traditurum . Hieronymum quoque Lafcum , Sarmatam , nobilitate generis , rerumque ufu præftantem , Byzantium ad Suleimanum mittit , ut beneficiarii juris nomine , quemadmodum Joanni Vaivodæ conceffum fuiffet , regnum fibi permitti contenderet . Regina cum Sigifmundo patre , Sarmatiæ Rege , rem omnem communicaturam , neque ab illius confiliis difceffuram refpondit . Ferdinandus de rerum Hungaricarum ftatu edoctus , armis rem gerere ftatuit ; Strigonium urbem , Vicegradum , Peflum , Vacciam occupat , Albam Regalem in fuam poteflatem redigit .

His cognitis , Suleimanus mirum in modum incenfus , vel ob id præfertim , quod , legato ad eum miffio , arma in Pannoniam Ferdinandus convertiffet , a Reginæ legatis follicitatus , magnis coactis copiis , infanti puero opitulatur . Dravum , Savumque fluvios Turcæ trajiciunt ; Hungaris focis , Vacciam recuperant atque incendunt ; Peflum fruftra oppugnant ; mox in fuos fe fines recipiunt . Rochandulphus , regiæ aulæ magifter , novis collectis copiis , in Pannoniam mittitur ; ab oppugnatione Budæ repulfus , obfifionem aggreditur . Suleimanus ingentem exercitum ad opem obfeffæ Reginæ ferendam in Pannoniam mittit : ex Rochandulphi fententia , inaufpicato confilio , moventur cafta , pugnaturque quotidie minutis præliis ; hoftibus animus augetur , Germanis frangitur ; adventante Suleimano , Buda relicta , Peflum fe subducunt : in ea fuga magna cædes Germanorum editur ; Peflum a Turcis recuperatur . Paulo poft cum in Pannoniam Suleimanus perveniffet , ut puerum Regem ad fe in cafta mittat , Reginæ perfuadet : cum plerifque comitantibus proceribus allatus efferet , inter blanditias , & oblectamenta , Hungarorum cum Baffis convivias , & comptatio-

1541
*Gandavenfes a Cafare perdomiti .
 Joannis Hungariæ Regis obitus .
 Ferdinandus Rex Pannoniæ regnum a Regina vidua poftulat .
 Hieronymus Lafcus a Ferdinando Byzantium mittitur ad regnum Hungariæ fibi permittendum .*

*Ferdinandus Rex Pannoniam aggreditur .
 Turcæ in pueri Regis fubfidium exercitum mittunt .
 Rochandulphus a Turcis proftigatus .
 Suleimanus , Rege puero in cafta evocato , Budam occupat .*

Suleimanus Byzantium regreditur .

1541 nes, immiffis in urbem militibus, Budam in fuam potestatem redigit; cives armis exiit, iij. kalend. feptembris urbem ingreditur; Reginam urbe, atque arce excedere, cum puero ultra Tibifcum annum Lippam concedere jubet, eaque regione potiri permittit. His mira celeritate peractis, in Thraciam Suleimanus rediit.

Dum ea fierent, Antonium Rinconium regredi in Galliam iufferat, ut Regem de iis, quæ acciderant, deque mutatis a se induciarum confiliis, atque ad bellum traductis doceret. Is cum in Galliam proficifcens Venetias accederet, omnia Senatui significavit; de apparatu, quem in Pannonicum bellum, atque adverfus Cæfarem ea tempeftate Suleimanus moliebatur, multa difserens, illiusque cum Galliarum Rege amicitiam extollens, ut Venetos, quibus præpotentis hostis arma femper fufpecta erant, arctiori vinculo cum Rege conjungeret. Petenti, qui fe per fines Reipublicæ iter habentem comitarentur, cum levioris armaturæ militum manu Mercurius Bua a Senatu miffus, ne per Bergomates, & Volturenam vallem, ad Curiam Rhætorum tranfeunti infidiæ tenderentur. Qui cum Regem conveniffet, novis acceptis mandatis, Pœninis fuperatis Alpibus, in Taurinos defcenderat, ut inde Venetias accedens, Reipublicæ triremibus in Epirum adveheretur. Is cum Cæfare Fulgofio itineris focio duobus navigiis fecundo Pado delatus, navigatione ab Hispanis in infidiis excubantibus cognita, cum ad Ticini oftium perveniffent, ab armatis repente prodeuntibus circumventi, capti, interfectique funt. Ab eo crudeli, atque atroci facinore Alphonus Vastius incredibili invidia deflagravit, quod, jure gentium violato, inducias inter Reges pactas diffipafset, quamvis ille eam nefariæ culpæ notam diluere conaretur. Ea re mirum in modum Rex excaudit, immerentem a Cæfare graviffima fe contumelia affectum; pacis infidioso nomine deceptum, jura amicitia, ac neceffitudinis per fummum scelus abrupta; injuriam non ferendam, apud Principes conqueftus. Sed interfecto Rinconio, Francifcus, ut inffitutam legationem profequeretur, Antonium Polinum, folerti ingenio virum, ad Suleimanum legatum mittere decrevit. Is Venetias veniens Senatui ex Regis mandato juftas, quibus in Cæfarem inflammaretur, iras expofuit; au-

*Antonius
Rinconius
& Cæfar
Fulgofius
ab Hispanis
interfecti.*

*Antonius
Polinus a
Gallia Rege
loco Rinco-
nii Byzanti-
um mitti-
tur.*

toritatem , atque operam sicuti Reipublicæ usui esse posset , obtulit : inde Veneta triremi Adriatico sinu Epidamnum usque enavigato , transverso itinere per Illyricos in Mœsiam ad Suleimanum Buda revertentem pervenit .

1541

Interea Cæsar , dum bello Pannonia conflagraret , Ratisponæ comitiis habitis , in quibus multis , quæ ad religionem attinebant , agitatis , nihil definitum fuerat , se ad iter in Italiam comparabat , fama per omnium ora sese ferente , Africanam illum expeditionem meditari , atque ad expugnandum Algerium , Julianam Cæsaream olim dictum , infame piratarum domicilium , ex quo infesta continenter Hispanis maria redderentur , profecturum ; non sine multorum admiratione , quod Pannoniæ regnum , validissimum totius Germaniæ propugnaculum , desereret ; fratrem , undique Turcicis armis circumseptum , ingenti periculo cum ferocissima gente dimicantem negligeret ; Aufriacæ domus dignitatem , atque Imperium parvifaceret , ut inde cuncta jam ausuris in christianæ reipublicæ perniciem barbaris nullus satis munitus , ac tutus aditus videretur , atque inter se acriter dimicantibus Regibus , ad augendam communis hostis potentiam novis incrementis firmiora præsidia adjungerentur . Cæsar itaque , Ratisponensibus comitiis dimissis , in Italiam magnis itineribus contendit , in Africam cum classe , & exercitu trajecturus ; neque ab ea expeditione vel Ferdinandi fratris periculo ; vel suorum ducum consiliis , qui autumnii tempestates , procellosum mare , aridum , ac desertum solum oculis objicerent , deterrebat . Atque ut quammaxime posset adversus hostem tutus , & firmus evaderet , Venetos sibi novo fœdere adjungere , ut Italiam a barbarorum metu solveret , nitebatur ; in id Ferdinando fratre , Pontifice , atque aliis Principibus consensuris . Senatam , ne novis se societatibus implicaret , quæ nuper acciderant , permovebant ; & eo magis , quod Pontifex aversus esse videretur , vel difficilem rei exitum inveterata prudentia prospiciens , vel ne in nova ineunda societate Ascanium Columnam , quem nuper uti Sedis Apostolicæ hostem suis ditionibus exuerat , in gratiam recipere , atque adempta , uti de Cæsare optime merito , Italicæque factionis Principi , restituere cogeretur . Huc accedebat , quod Regum neutri favendo , in spem adducebatur , fo-

*Ratisponæ
comitiis a
Cæsare habita.*

*Cæsaris in
Italiam
adventus
& ad expeditionem
Africanam
preparatio.
Cæsar Venetos novo
fœdere sibi
adjungere
nititur .*

*Ascanius
Columna
Apostolicæ
Sedis hostis
declaratus.*

re ,

1541
*Pauli Por-
 rificis spes
 de Insubri-
 bus pro
 Octavio ne-
 pote adipi-
 scendis .
 Veneti lega-
 ti Caesarem
 in Reipubli-
 cae fines re-
 cipiunt .*

*Pauli &
 Caesaris cō-
 ventus Lu-
 cae habitus .*

*Caesar ad
 Algerium
 cum classe
 appulit .
 Cesareani
 imbribus &
 tempestate
 jactati .*

*Caesaris in
 Hispaniam
 reditus .*

re, ut Insubres Octavio Farnesio nepoti, donec certis condi-
 tionibus Reges pacifcerentur, pensione constituta, traderen-
 tur; qua in re Venetorum sibi auxilium, atque opem polli-
 cebatur. Caesari Tridentinis in Alpibus Octavius Farnesius ge-
 ner cum insigni comitatu obvius fuit. Legationem Senatus de-
 crevit, legati quatuor designati, Joannes Antonius Venerius,
 Nicolaus Theupolus, Marcus Antonius Contarenus, Vincen-
 tius Grimanus divi Marci procurator: ad Veronensium fines sum-
 mis honoribus venientem excepere; gratuitos commeatus, ac
 munera Senatus nomine praebere; biduum per Venetas ditio-
 nes comitati. Nam a Pischeria, Reipublicae oppido, Mantua-
 norum fines ingressus, Mediolanum, inde Genuam contendit;
 mox Lucae Pontificem sextili mense convenit. Ibi aliquantif-
 per commoratus, Moninii Regis legati de Rincone, & Ful-
 goscio interfectis querelas audivit; ac licet, omni spe cum Gal-
 lo pacis abjecta, nullis neque rationibus, neque precibus, ne in
 Africam trajiceret, adduci potuit.

Itaque in annum sequentem Concilio rejecto, cum Italicis
 cohortibus, ac sex Germanorum millibus, quibus per Reipu-
 blicae fines transeundi a Senatu facultas permessa fuerat, in one-
 rarias naves distributis, cum trigintaquinque triremibus e por-
 tu Lunensi solvit. Ubi in Africam ventum est; e navi mili-
 tes in litus exponit: omnia ad urbem oppugnandam egregie in-
 struit; dum tormenta expectantur, repente imber tota nocte in
 exercitum effusus, sevirissima tempestate classis mire jactata est:
 Mauri equites, ac Turcae magno impetu in Caesareanos irruunt;
 novae atque insuetae militiae genere opera disturbant; denuo
 immaniissima procella oborta, cum in anchoris naves vento-
 rum vi consistere non possent, complures collisae, & confra-
 ctae demerguntur; aliae ad litora impactae periere. Caesar cum
 tot difficultatibus premeretur, multis navigiis amissis, classe
 quassata, ab Africae litoribus in Hispaniam regredi compulsus
 est; magni animi, atque imperterriti laudem consequutus, quod
 tot undique periculis seprus, adversae, ac minantis fortunae fa-
 ciem non exhorruerit, sed vultus aequabilitate, & constantia
 infracti pectoris robur praesetulerit. Insignes in ea expeditione
 viri complures, gravitate caeli, atque aliis confecti incommo-
 dis, obiire, quos infausta militia, aut rerum novarum vi-
 fendi

fendi cupido attraxerat. Marinus Justinianus, Reipublicæ legatus, qui Cæsarem in Africam sequutus fuerat, fato concessit; Nicolaus Pontius, Doctor, qui tum Utini magistratum gerebat, suffectus est. Veneti interea superiori bello perculsi, quæ Turcarum animis suspicionem incutere possent, ea sibi, ne illorum arma in se provocarent, sedulo vitanda ducebant. Hinc, ne Vicetiæ Concilium haberetur, quod antea decretum fuerat, Senatus censuit, ne in Veneta urbe tot Principibus, ac proceribus coactis, ad foedus in illos sancendum incitare, facesque ad sacrum bellum admovere videretur: cum per eos dies illud quoque accidisset, ut duæ rostratæ triremes e Numidia Byzantium contendentes, Veneta conspecta classe, se fugæ dedissent; præfectus piraticas esse suspicatus, Turcis se-
re omnibus interfectis, Christianis ad transtra ablegatis libertate restituta, in suam potestatem rede-gisset: qua ex re Chariadenus magnopere iratus vindictam minabatur. Patres factum jure tuebantur, reque varie agitata, cunctatione, officiis, pecunia ex pacis conditionibus, qua illata detrimenta sarcirentur, adhibita, discussa molestia est.

1541
Marini Justiniani, ad Cæsare oratoris, obitus.
Nicolaus Pontius ad Cæsarem orator. Senatus, ne Concilium Vscetiæ haberetur, decernit.
Triremes Numidicæ a Veneta classe captæ.

M. D. XXXXII,

1542

Polinus interea cum Byzantium pervenisset, ut classem, Chariadeno duce, ad oram Provinciæ, Galliæ portubus excipiendam, ineunte æstate mitteret, a Suleimano petebat, Venetosque, ut Galliarum Regi novo foedere se adjungerent, & socia in Cæsarem arma verterent, adhortaretur. Janusbejum, sæpe antea legationis ad Venetos munere perfunctum, firmandæ pacis causa ad Senatum Suleimanus designaverat, cui in mandatis dederat, ut nihil amplius a Patribus postularer, quam, ut amicitiam, quæ illis cum Gallorum gente intercedebat, novis officiis, ac propensiore studio excultam augerent. Janusbejus Venetias delatus, publica æde exceptus, ac honorifice habitus, sui Regis mandata Senatui exponit. Renovati foederis condiciones, uti publico nomine Baduarius pepigerat, jurejurando interposito, de more Princeps, ac Senatus confirmant: quod ad Gallos attinet, pacem, atque amicitiam cum Rege colere: verum ad ea descendere, quibus ad bellum traheretur, Rempublicam nolle.

Polinus, ut Suleimanus classem ad Provincie oras mitteret, petit.

Janusbejus a Suleimano Venetias ob pacis confirmationem mittitur.

Po-

1542
*Polini ora-
 tio apud
 Venetos ha-
 bita.*

Polinus, qui summa celeritate in Gallias redierat, atque ad Bellaqueum fontem Regem conveniens, de inferendis armis secum egerat, eadem festinatione Byzantium reverti iussus, Venetias cum accessisset, & una cum Mompolerio Episcopo, Regis ordinario legato, Collegii Patres coram Decemvirum praesidibus adiisset, Francisci Regis causam graviter, ac luculenter egit. Quae nuper a Caesare, atque a Rege acta sint, uti sinceros rerum iudices decet, intuentes, dignoscere haud difficulter posse, utri illorum christianae reipublicae incolumitas, ac dignitas cordi sit, uterve minime contactis, atque adumbratis consiliis ad veram, ac solidam gloriam niteretur: Regem armatum, victoriae haud ambiguum fructum, dum per Subalpinos, nullo obsistente, decurreret, Pontificis suasionibus adductum, sibi interceptisse; Caesarem, justae pacis legibus rejectis, ditiones Gallicas bello petiisse, per mediam Galliam in Belgium proficiscentem summis honoribus exceptum, spe de tradendis Insubribus injecta, decepiisse: Regem Gandavenses a Caesare desciscentes, atque suam opem implorantes rejecisse, nihil, quod ad suam in eum benevolentiam declarandam attineret, unquam praetermissum; Caesarem contra pollicitis non stare, implacabili odio saevientem, jure gentium, quod apud barbaros quoque sanctum haberetur, violato, suos legatos per insidias, ac dolos adversus pactas inducias interfici jussisse: qua ille in cunctos mente sit, testari Cisalpinæ Galliae urbes militari licentia crudeliter direptas, atque immanibus tributis exhaustas; Hetruriae occupatas arces; Senenses civili dissensione laborantes in servitutem adductos; Lucenses pecunia quotannis Rempublicam redimentes; Siciliae, atque Neapolis opulentissima regna fortunis omnibus exuta: ipsam adeo Venetam Rempublicam illius fidei documento esse, quae ejus artibus pernicioso implicata bello prope discrimen rerum suarum subiverit. Secum igitur reputarent, utrum amicum, ac foederatum Reipublicae adsciscerent: an eum, qui furo, ac fallaciis dissimulanter cunctis praegrave jugum imponere niteretur; an qui potius vera virtute, atque animi magnitudine cum eximiis Regibus praecleara aemulatione certaret: illumne, qui in Italia, Neapolitano regno, & Insubribus occupatis, nullo sibi obsistente, leges dicturus esset; an qui nullum

labo-

laborum præmium exposceret, amplam, ac florentem Rempu-
blicam vellet, illiusque imperium extendi, ac proferri cupe-
ret? Regem pro vindicandis injuriis adversus Cæsarem bellum
parare; Venetos veteres socios, Gallicique nominis amicos
orare, ut præsto sibi esse vellent, egregiæ victoriæ præmia la-
tuuros; vires Regi vel proprias, vel externas non deesse; mi-
lite, equite, pecunia esse Gallias refertas; Suleimanum socia
arma adjuncturum, qui recentibus laceffitus injuriis, terrestri-
bus copiis in Pannoniam profecturus, Chariadenum cum præ-
potenti classe eodem tempore adversus Cæsarem missurus es-
set. Certius ex iis, quæ Janusbejus Suleimani nomine detu-
lerat, ea intelligi posse: prudentiæ Senatus esse, præclaram
occasionem oblatam non negligere, amico Regi non deesse, Su-
leimano petenti quod e Republica futurum sit, gratificari:
jam tum quid inter Cæsaris suspectam, ac fluxam amicitiam,
& Regis nulla unquam commodorum spe labefactandam so-
cietatem intersit, perspecturum. Ad hæc Senatus graviter re-
spondit; amicitiam Galliarum Regis, quem mirifice coleret,
Reipublicæ pergratam esse, constanter, ac summa cum fide
in ea perseveraturam: eandem cum Cæsare, atque aliis Prin-
cipibus fervare, nec quidquam, quod pacem nuper partam in-
terturbaret, aggredi velle; multa difficillimis illis temporibus
incommoda perpessam, quæ pristino tranquillitatis otio, vel
fero etiam sarciri possint.

1542

*Senatus re-
sponsum.*

Eo audito Senatusconsulto, Polinus Reipublicæ triremibus
Epidamnum devectus, inde magnis itineribus Byzantium con-
tendit; ibi cuncta ea spe, qua omnia expedita, ac prompta
sibi pollicebatur, duriora, & difficiliora invenit; sive quod
ferius quam oportuerat, Suleimanum adiisset, temporis ad na-
vigandum idonei tribus jam mensibus elapsis; sive quod Tur-
carum Rex in Pannonicum bellum intentus, ad id nervos im-
perii, omniumque apparatus pondus adhiberet. Dum hæc
geruntur, Franciscus Rex bellum adversus Cæsarem moturus,
rebus omnibus comparatis, diversis e locis illum aggreditur.
Henricum filium Delphinum citeriorem Hispaniam a Pirencis
montibus, ac Perpinianum Gallorum olim oppidum, quod a
Carolo in Italiam veniente, Ferdinando Aragonum Regi tra-
ditum fuerat, adoriri jubet: Carolum vero Aurelianum Du-

*Polinus ire-
rum Byzã-
tium profi-
cisitur.*

*Francisci
Regis man-
data ad
Henricum
filium, ut
Hispanias
invaderet.*

1542

*Carolus
Aurelianus
Dux a Rege
in Lucem-
burgenses &
Sequanos
missus.*

*Galli Atre-
bates inva-
dunt.*

cem in Lucemburgenfes, ac Sequanos impetum facere : Vindocinensem Principem in Atrebatibus, ac Morinos cum alio exercitu mittit. Henricus, frustra Perpiniano tentato, cum militum praesidio, ac munitione tutum ægre expugnari posse animadverteret, re infecta, discedit. Carolus aliquot Lucemburgi oppida occupat, agros foede diripit, ac vastat. Verum uno dempto Ivosio, omnia a Caesareanis recuperantur. Vindocinensis aliquot in Atrebatibus, ac Morinis castella capit. Neque in Subalpinis Galli, Gulielmo Langeo duce, quiescere. In Gallia quoque Cisalpina occulto varia agitata, ut per insidias oppidum aliquod in ea provincia Caesari eriperetur, cum Gallicæ in iis ditionibus factionis princeps Petrus Strozzius quam maximam posset militum manum colligeret, ac quotidie aliquid novi moliretur, ut ad Venetos quoque ea mali tabes pervenerit.

*Maranum
a Beltrando
Sacchia oc-
cupatum.*

*Petrus
Strozzius
Maranum
ingreditur.*

Nam Maranum, Forijulii oppidum Veneta æstuararia attingens, quod Ferdinandi Romanorum Regis ditionis erat, Beltrandus Sacchia Utinensis, Turchetto centurione Brixienfè socio, astu furtim occupavit. Mercatores enim ementiti, quos res facilius perfici posset, ad merces, quæ parvo navigio verherentur, servandas conduxere apothecas; eo accedente, portuque angusto excepto, statim sexaginta, qui armati contegebantur, prodire; oppidi porta, ac maritima mole infesta, Germanis circiter triginta cum eorum praefecto ejectis, nulla oppidanis injuria, aut damno allato, in suam potestatem redegere. Mox sublato Gallico vexillo, Petrum Strozium, Florentinorum exulum ducem, evocarunt: is, in Venetorum ditionibus tumultuaria militum collecta manu, in oppidum introductus, Galliarum Regis nomine se Maranum tenere professus est. Molestè tulerat Senatus tam propinquas urbi, haud difficulter in bellum, ni compescerentur, exarsuras, faces admotas esse: ne in Ferdinandi animo de illius voluntate suspicio oboriretur, quod ea res per Reipublicæ subjectos homines patrata foret: ægre ferebat, Gallos sedem eo in loco sibi constituisse, ex qua & finitimas regiones excurrerent, & virium incrementa fumerent, æquo animo pati non poterat. Huc accedebat, quod ab iis aperte vulgaretur, Venetis Regis amicitiam, & societatem abnuentibus, ut oppidum rursus in

Fer-

Ferdinandi potestatem concederet, minime passuros, sed potius Turcæ tradituros, quo barbarorum classibus illic tutus receptus esset.

1542

Nihil vero molestius, ac perniciosius Venetis contingere poterat; quam e Venetiarum prope portibus, a quibus Maranum octoginta tantum passuum millia distat, barbaram gentem cum classe cernere, quæ prædonibus admixta, navigationum cursus interciperet, atque Adriaticum finem non modo Venetorum, sed totius reipublicæ christianæ incommodo, ac detrimento intestum haberet. Itaque ne malum latius serperet, gravissimis indictis pœnis, sanxit Senatus, ne quis Venetarum ditionum oppidum ingrederetur, neu commeatus, aut subsidia importaret. Beltrandi patrem, atque uxorem custodiae publicæ tradi iussit, ut hoc veluti pignore a perditis, & exitalibus consiliis revocaretur. Oppidanis haud exigua cum illorum utilitate rationem aliquam concordiae iniri posse spem iniecit, ne Ferdinandi apparatu deterriti barbaros introducerent. Atque cum per eos dies Ferdinandus Tridentinum Episcopum, qui navigia, ac milites ad Maranum recuperandum peteret, ad Senatum misisset, responsum est, oppidum ab eo recipi Senatum cupere; in id commeatus, atque iter per Reipublicæ fines ejus militi daturum; sperare absque armis ea de re decerni posse. Gallico vero oratori consilium a Senatu Francisci nomine petenti, neque de oppido, nisi eo consulto, Regem quidquam statuere velle affirmanti, Senatus dicendum censuit: eximiam Regis prudentiam alienis monitis non egere; verumtamen id consilium, quo publica pax, & quies fervaretur, probaturum. Dum hæc fiunt, Germani præfecti uxor ad virum captivitate redimendum, ut pecuniam conquireret, profecta est. Beltrando cum illa egresso, qui Maranum occupaverant, oppidi aditum intercludunt, atque ad Lignani portum (abest is quindecim passuum millibus) munitionem erigere contendunt, quo sese recipere, ac prædas convehere tuto possent. Rem indigne Senatus ferens eo statim Bernardum Sagredum ad operam demolienda misit, qui una cum Philippo Bragadeno, & militum manu, cui armorum ductor Julius ex Monte veteri imperabat, profectus, fabris, atque opificibus in fugam versis, tormentis munitiones disjecit, ac solo æqua-

Senatus decretum in eos, qui subsidia Maranensibus ferret.

Ferdinandus Rex Tridentinæ Episcopum Venetias mittit.

Maranensis munitio a Sagredo & Bragadeno disjecta.

1542

vit; & ne institutum rursus opus aggredierentur, alio materiam convehi jussit. Ferdinandus, nonnullis instructis triremibus, oppidi maritimam expugnationem instituere decreverat. Rex Galliarum ea de re certior factus, maritimis viribus opem Maranensibus ferre statuit. Senatus, ne prope in conspectu civitatis arma miscerentur, atque ut aliorum Principum classes ab Adriatico sinu averteret, nitebatur; idque non minus apud Reges officiis, quam animi constantia nihil Reipublicæ rationibus adversum passurus, obtinuit. Interea inter Regem, ac Ferdinandum de componendis controversiis irrito eventu actum est. Eodem tempore cum Venetis de finium difficultatibus tollendis Ferdinandus agebat, duobus legatis ad Rempublicam missis, qui Tridenti superioribus annis pacta perficienda curarent. Negotium id Francisco Contareno, & Francisco Sanuto a Senatu commissum est, Cæsaris legato uti amico ea in re operam navante. Jamque ad calcem ventum fuerat, nisi Neocastrum, ac Belgradum, Forijulii oppida, quæ ab Austriacis Cæsaribus Saxonum Ducibus oppignerata fuerant, obtitissent; quo effectum est, ut nihilo feliciori eventu, quam alias acciderat, res cesserit.

Franciscus Contareno, & Franciscus Sanutus legati ad finium controversias cum Ferdinando tollendas.

Sub id quoque tempus sceleratorum civium proditio detecta est, qui superiori bello cum Senatus, ac Decemvirum arcana nefarie detexissent, ingentis Reipublicæ cladis auctores fuerant: patefactis namque Baduarii mandatis, ut Nauplium, & Epidaurum in Turcarum potestatem concederent, effecerant. Quæ res cunctorum animis ita infixæ erat, ut maledictis Baduarius laceraretur, quod iniquis adeo conditionibus pacem mercatus esset, omnesque ingenti in eundem odio ferebantur, atque acerbius accusabant. Is vero ut se universæ civitatis invidiæ subtraheret, enixe laborabat, cum palam dictitaret, detecta a patriæ hostibus secretiora Decemvirum consilia, proditam Rempublicam fuisse. Tandem a Hieronymo Marteloffio, Veronensi, crimen ad Decemvirum princeps delatum est. Is Augustini Abundii uxoris amore captus, cum ad ejus sæpe domum ventitaret, forte quibusdam schedis Nicolai Cavacii, Senatus scribæ, in secretiori cubiculo inventis, cum nonnulla Rempublicam attingentia in iis animadvertisset, ad Decemvirum præsidem retulit. Ea ratione pro-

Proditio de Nauplio & Epidaurum Turcis tradendis a Hieronymo Marteloffio detecta.

ditio

ditio in apertum prodiit, in qua fuere Constantinus, & Nicolaus Cavacii, alter Decemvirum, alter Senatus scriba; Maphæus Leonius, qui triumvir rerum capitalium fuerat, ac tunc Sapientis continentis magistratum gerebat; Augustinus Abundius; ac Joannes Franciscus Valerius nothus: hi omnes pecunia Galliarum Regis, & muneribus corrupti erant: Cavacii, ac Leonius, annua mercede accepta, Abundio, & Valerio ministris adhibitis, graviora decreta Regi aperiebant. Nicolaus Cavacius, Augustinus Abundius, ac Joannes Franciscus Valerius, re paulo ante cognita, ad ædes Mompolerii Episcopi, Gallici oratoris, sese recepere. Id cum ad Decemviros pervenisset, apparitores, ac ministros misere, qui supremi magistratus jussu eos extraherent. Obstetit legatus, visque a suis illata est, neque reos, quod tutum singulis ad illius domum jure gentium perfugium diceret, abduci permisit. Tum Bernardus Georgius, unus ex Triumviris Advocatoribus, eo Decemvirum jussu accessit, qui licet amplissimi magistratus dignitatem, atque auctoritatem præferret, fontes, ut sibi traderentur, impetrare non potuit; Gallis ex legati comitatu Triumviri auctoritatem spernentibus, ac vim parantibus. Tam insigni audacia vehementer commota civitate, triremis cum duobus muralibus tormentis ex adverso legati ædium dirigitur, armatis forum impletur, ad Mompolerii domum in divi Moy-sis vico sitam accurritur; minis undique, ac probris circumstrepentibus, fremens turba advolat. Vincentius quoque Grimanus, divi Marci Procurator, fabrorum navalium multitudine septus accedit; cunctorum animi ira incredibili aguntur. Vis, ni rei producerentur, in promptu erat. Tum legatus se obstitere non posse animadvertens, atque impetum furentis populi veritus, fontes Triumviro tradi jubet. Ii statim severæ quæstioni subjiciuntur, crimen fassi, dum acriter, ut socios sceleris detegerent, torquerentur, Maphæum Leonium, & Constantinum Cavacium nominarunt, a quibus Senatus, Decemvirumque arcana edocti, occultioribus notis, internuntiiisque Gallorum Regi significabant. Decemvirum decreto Nicolaus Cavacius, Augustinus Abundius, & Joannes Franciscus Valerius geminas inter columnas meritæ necis pœnas laqueo suspensi dedere; Maphæus Leonius, & Constantinus Cava-

1542
Constantinus Cavacius & alii fontes proditoris.

Nicolaus Cavacius & alii proditores in ædes Gallicæ oratoris se recipiunt.

Bernardus Georgius ab oratore Gallie proditores possulat.

Proditores a Gallie oratore traditi meritis pœnas luunt.

1542 cius absentes totius imperii cum terrestris, tum maritimi perpetuo exilio damnati, ut mille aurei in singulorum capita percussoribus ex aere publico penderentur, decretum. Leonii liberis, posterisque patricius ordo, ac nobilitatis jura adempta: bona in publicum redacta. De iis, quae postea Cavacio acciderint, nihil compertum est. Leonius in Gallias profectus, ob immane scelus cunctis invisus, inopia, atque egestate confectus interiit. Caesaris Fulgosii, in Pado flumine interfecti, quod is quoque ad Gallos cuncta perferret, bona fisco fuerunt addicta. Alexandro fratri gravioris armaturae praefectura, publicumque stipendium ademptum.

*Caesaris
Fulgosii bona
fisco ad-
judicantur.*

M. D. XXXXIII.

1543 **S**equentem annum, qui fuit humanae reparationis M. D. XLIII. ingentes bellorum motus exceperere; nam & Byzantii Suleimanus cum terrestres, tum maritimas copias sedulo instruendas curabat, quibus Pannoniae regnum adoriretur, & saepius Gallis pollicitam classem adversus Caesarem emitteret, quam centum ac triginta varii generis navigiis constare, Chariadeno, acerrimo christiani nominis hoste, duce, fama vulgaverat. Franciscus vero Rex undique non modo ex Gallis, atque Helvetiorum gente magnis illecta praemiis, exercitum comparat; sed Menapiorum Ducem, qui antea a Caesare defece- rat, pecunia, ac milite confirmat; Belgium imparatum aggreditur; passim incendiis, & vastationibus diripit. Caesar iter in Italiam moliebatur, inde in Belgium profecturus, ut, Germaniae coactis viribus, quas ultro illi Principes, ac liberae civitates obtulerant, adversus Franciscum bellum gereret, Menapiorumque Ducis elatos spiritus frangeret. Quoniam vero nulla magis arma Gallis aut gravia, aut formidolosa, quam Britannica existimabat, unde superioribus tempestatibus ingentes clades, ac damna Gallicae genti illata fuerant, veterum simultatum, quas cum Henrico Angliae Rege, ob materteram Catharinam repudiatam, acerbissime exercuerat, oblitus, foedus cum illo adversus Gallos paciscitur; nequaquam deterritus, quod Angliae Rex a catholica Ecclesia desciscens, gravissimo anathemate percussus esset: hoc facto praetextens, quod-

*Caesar cum
Angliae Re-
ge foedus co-
tra Gallos
iit.*

Gallia-

Gallarum Rege Turcas evocante, sibi minime noxæ adscribi deberet, quod pro rebus suis tuendis Regi, si non Catholico, Christiano saltem jungeretur. Janque Henricus cum veteri in Gallos odio, tum recentibus finium controversiis incensus, ab Anglia Caletum copias transmittere cœperat, quo ad Caroli adventum arma in Galliam inferret.

1543

*Henricus
Anglie Rex
copias Ca-
letum mis-
sit.*

Pontifex variis curis, & cogitationibus distractus, multa animo agitare; Cæsaris potentiam Germanicis viribus, Angli copiis auctam suspectam habere; cum præsertim Granvelanum in Germaniam misisset, atque, ut in ea provincia Concilium haberetur, summopere contendisset, in quo de Romana curia ordinanda in Germanorum gratiam ageretur; qui cum a majorum cultu, atque ab avita religione discessissent, odio in Romanos Pontifices acti, eorum majestatem, & auctoritatem deprimere nitebantur. Nonnunquam vehementer de Carolo conqueri, quod fœdus cum Anglorum Rege, qui ab Ecclesia Romana defecerat, pepigisset, in quem ut anathematis spiculum intorqueret, Clementi auctor fuerat. Ea spe quoque dejectus videbatur, qua Cæsarem Mediolanense imperium Octavio Farnesio nepoti, illius genero, traditurum sibi pollicitus fuerat. His fiebat, ut a Gallo sollicitatus, qui Cæsaris cum Anglo amicitiam detestabatur, Venetis nova fœdera, & societates ad mutuam securitatem, atque incolumitatem tuendam offerret, eo consilio, ut illos arctiori nexu cum Galliarum Rege conjungeret, quo communibus viribus Cæsari obfisteretur. Verum Senatus ab iis consiliis abhorrebat, quibus diuturno, atque inutili bello implicaretur; eamque Reipublicæ recte gubernandæ rationem arbitrabatur, si medium inter summos Principes se gereret; cum utrisque amicitiam coleret; & præteritis tum terrestribus, tum maritimis bellis defessam Rempublicam tranquillitate, ac pace foveret, atque corroboraret. Quibus accedebat, quod Suleimanus eodem tempore classem, exercitumque compararet; neque Turcarum promissis, licet nihil paci adversum facturos prædicarent, idemque Polinus, Regis orator, affirmaret, præteritis successibus edocti, satis fidendum existimabant. Itaque maritimas opes undique contrahere; classem augere, quæ tunc triginta triremium numerum non excederet, Senatus decrevit; adornari, atque in-

*Venetis fœ-
dus a Pon-
tificis obla-
tum re-
nuunt.*

1543
Stephanus
Theupolus
classis im-
perator.

Paulus Ju-
stinianus &
Alexander
Bondimerius
classis
legati.

strui in Illyrico, & in Creta insula alias jussit, ut universae simul sexaginta essent. Imperator Stephanus Theupolus, vir multis, iisdemque egregiis pro Republica rebus gestis clarus, majoribus comitiis creatur; totius orae maritimae, atque insularum custodia injungitur, ne quid res, aut Reipublicae subditi detrimenti patiantur, provideat; Jaderae Paulum Justinianum, classis legatum, cum triremium manu adventantem, praestoletur, atque intra sinum Adriaticum se contineat. Alexander Bondimerius, alter legatus, Corcyrae cum quindecim selectis triremibus subsistere, atque ab iis se abstinere, quibus in Turcarum animis suspicio oboriri posset, jussus est.

Chariade-
nus Brutio-
rum fines
depopula-
tur, Rhe-
gium occu-
pat.

Romanorum
terror ob
Turcicam
classem.

Chariade-
nus Tholoni
portum in-
gressus Mas-
siliam presi-
ditur.

Francisci
Regis man-
dato classis
Niceam ag-
greditur.

Dum haec aguntur Turcarum classis centum ac viginti triremium, biremiumque quadraginta sub Chariadeni imperio Helleponto egreditur; in ea Polinus Regis legatus erat. Euboeae per aliquot dies commorata, remige, milite augeatur, comitatibus instruitur. Inde ad Meslanæ fretum contendens, in Brutiorum litoribus milite exposito, praedas agit; cuncta vastat; Rhegium occupat, diripit, in servitutum Hispanos milites nonnullos, & multo plures Rhegii cives abducit. Mox cum Ostiam pervenisset, ut aquatione longe optima, quod eo in loco Tyberis annis mari se intinuat, uteretur; cum illius rei nuntius Romam pervenisset, ingens adeo terror omnium animos occupavit, ut incondita, & consternata plebs metu sese ex urbe in vicina loca proriperet. Verum Polini literis, quibus hostile nihil Turcicam classem edituram significabat, urbs eo metu soluta est. Inde Hetrusca, & Ligustica litora legens, recta in Provinciam contendens, in Tholoni portum sese classis intulit: deinde a regia, quae quatuor & viginti triremibus constabat, Massiliam deducta est: urbem Chariadenus, exquisitis honoribus, ac pompa exceptus, ingreditur. Polinus statim ad Regem contendit, ut illi mandata Aheneobarbi deferret, quem omnia ex ejus praescripto gerere Suleimanus jusserat. Is quamcelerrime Francisci decretum retulit, quo aggredi Niceam, atque terra, marique oppugnari mandavit, quam urbem ejus majores belli necessitate, ac pecuniae inopia coacti Sabaudiae Duci oppignerati fuerant. Classem super triremes decem, & octo onerariarum navium, sex circiter peditem millibus, atque comteatu apprime instructam, Anghia-

no, stirpis e Borbonia familia regiae, germano Vindocini Ducis fratre, praefecto, Turcicae adjunxit. Univerſa classis Maſſilia ſolvens, ad Monici portum devehitur; inde Niceam ad-
mota, expositis tormentis, ac militibus, oppugnatio instrui-
tur. Tormentorum vi vehementissime moenia verberantur; jamque ingentes editae ruinae aditum militibus aperuerant, cum repente oppidani perterrefacti, iisdem legibus, quibus hactenus sub imperio Sabaudi fuissent, Regi se dedidere; ne urbs diriperetur, Polinus vetuit. Mox ad arcem oppugnandam cuncta praeparantur: sed cum Vastium magnis copiis per maritimas Alpes iter facientem ad opem arcis propugnatoribus ferendam accedere nuntiaretur, soluta obsidione, Charriadenus Maſſiliam reversus est, hyberna iis in locis habiturus, quo inſequentis veris initio expeditior ad bellum eſſet, & maria infesta Caesareanis redderet.

Inter haec Caesar ex Hispania in Italiam navigaturus, Philippo filio, aetatis annum sextumdecimum agente, Hispaniae Rege pronunciato, atque totius regni civitatibus, ac proceribus jurejurando obstrictis, Barchinonem proficiscitur. Ibi Andream Auriam cum quadraginta triremibus reperit, Hispano milite onerarias naves jussu conscendere, Genuam devehitur. Qui illum per Reipublicae fines in Germaniam transeuntem publico nomine exciperent, & comitarentur, quatuor legati honoris, officiique causa designati fuere, Carolus Maurocenus procurator, Gabriel Venerius, Ludovicus Falerius, Victor Grimanus. Pontifex Caesaris in Italiam adventu nova spe erectus, ut Bononiam antequam in Germaniam proficisceretur, illum Carolus conveniret, vehementer optabat; perhonorificum sibi fore ratus, si ad eum invisendum ad urbem accederet, in qua bis Clementem fuerat alloquutus, ubi & de christiana republica privatisque suis rebus ageretur. Suscepti vero itineris ratione Senatui communicata, ut gravissimis, ac difficillimis temporibus afflictam, & perturbatam christianam rempublicam sublevaret, ingravescente, atque exacta jam aetate, se id itineris suscepisse aiebat; cum id in primis sui muneris, pontificiaeque auctoritatis esse duceret; Caesarem ad colloquium invitare, ad pacem cum Christianis Principibus ad-

1542
Nicea ubi
deditio, &
arcis oppor-
gnatio.

Charriade-
nus arcis
obsidionem
soluit.

Caesar Phi-
lippum Hi-
spania Re-
gem pronun-
ciat.

Caesar ab
Auria clas-
se Genuam
deducitur.

Veneri le-
gati ad Ca-
sarem.

1543 hortari; ad bellum adversus communes hostes impellere. Verum id Pontificis animo infederat, ut Octavio Farnesio ejus nepoti Mediolani principatum Cæsaris auctoritate deferret: quæ res Italis Principibus, ac Venetis præsertim pergrata foret, quibus nimia Cæsaris potentia suspecta erat; ac Neapolitano fœdere summo studio caveri enixi fuerant, ne quisquam Austriaci stemmatis Insubrum Princeps a Cæsare diceretur. Hæ Pontificis cogitationes, quæ Cæsari notæ erant, ab eo colloquio mirum in modum illius animum abducebant: quare cum e Bononia Petrum Aloysium filium, atque Alexandrum Farnesium nepotem, prima juvena in Cardinalium Collegium cooptatum, ad Cæsarem Genuam misisset, ut colloquio dies, ac locus diceretur, prædurum, atque abhorrentem offenderunt, quod sibi in Germaniam properanti cunctatione tempus terendum non esse diceret. Sed nihil eo deterritus Pontifex, cum a Cæsare, ut Bononiam se conferret, impedire non posset, tandem ut Buxetum, Pallavicinæ familiæ oppidum, Parmam inter atque Placentiam situm, ad colloquium deligeretur, convenere. Sed tamen nihil, quod ad pacem publicam pertineret, Pontifex obtinere potuit, cum Cæsar, in Menapiorum Ducem concitato animo exardescens, ad vindictam vehementi impetu contenderet; neque Francisci Regis, a quo toties, ruptis fœderibus, deceptus esset, promissis unquam fidem habiturum se diceret. Neque vero ea, quæ de Mediolanensi imperio ad Farnesiæ familiæ incrementum, ac decus Pontifex mente conceperat, feliciorem exitum habuere; nihil ea in re, nisi de Imperii procerum sententia statui posse Cæsare pernegante. Inde Buxeto discedens, per Venetorum fines a legatis Reipublicæ deductus, recta Tridentum perrexit; mox Ulmam, postea Spiram Germaniæ urbem proficiscitur, ab illius comitatu Daniele Bonritio Senatus scriba non discedente; cum Nicolaus Pontius, legatus, gravi morbo correptus Tridenti subsistere, moxque ad urbem regredi coactus esset, cui Bernardus Naugerius a Senatu suffectus est.

Dum Cæsar in Germaniam magnis itineribus properat, Suleimanus cum ingentibus copiis Pannoniam ingressus, omnia fœdissime direptionibus, ac cædibus vastat; Valponium, mox Soclos capit; Strigonium, licet fortiter propugnatores initio re-

sti-

Pauli Pontificis & Cæsaris Buxeti convectus.

Daniel Bonritius, Venetus a secretis, apud Cæsarem.

Bernardus Naugerius orator ad Cæsarem.

Suleimani in Pannonia progressus.

stitissent, deditioe tandem occupat; Tattam, praesidiariis sese deditibus, receptam funditus evertit; Albam civitatem, quod ibi vetusto gentis more Reges corona insignirentur, priscomque Regum sepulchris conspicua redderetur, regalem dictam, oppugnat, deditioe in suam potestatem redigit; Pannoniae Mahometem Jahaoglem praeficit. De prosperis belli eventibus per legatos Venetos certiores facit. Stephanus Theupolus, qui in urbem rediens classis imperium deposuerat, legatus a Senatu deligitur, ut vere novo Byzantium profectus, Suleimanum officii causa conveniret, propensamque in servanda pace, atque amicitia Senatus voluntatem, ac studium patefaceret. Carolus, Spirae conventu habito, Bonnam profectus XI. kalend. septembris, lustrato exercitu, Duram Menapiorum urbem iter intendit; tormentorum horribili impetu quassatam, & concussam, per strata moenia irruente milite, magna oppidanorum, atque incolarum caede, capit. Ea expugnata, Juliacum desertum fere, ac vacuum offendit; postea Ruremundam, Sicambrorum munitam urbem, se ultro deditem recipit. Ea Caroli fortuna, & felicitate Menapiorum Princeps permotus, Henrico Brunfuicense Principe, atque Archiepiscopo Colonienfese enixe petentibus, cum supplex ab eo veniam postulasset, iis conditionibus in gratiam recipitur: ut Menapiis tantum contentus, principatu Sicambrico, comitatuque Zutphanienfese cederet; in suis ditionibus catholicam religionem, prisca instituti nihil immutato, retineret; Gallico, Danico, & Svecico foederi renunciaret: itaque brevi insueta felicitate Menapiorum Principem perdomuit, sibique conciliavit, ut iis solutus curis, ad bellum Galliae inferendum expeditior esset.

Suleimanus legatos ad Venetos mittit. Stephanus Theupolus ad Byzantium orator.

Caesar Menapiorum Principem in gratiam recipit.

Dum his bellorum motibus varie terra, marique Europae provinciae jactarentur, in Carnis nondum dissidiorum semina inter Ferdinandum, & Franciscum ob Maranum a Strozio occupatum extincta fuerant. Nam Gallus quadringentos pedites, Senejo Duce, atque haud exiguam equitum manum Maranensibus subsidio miserat. Ferdinandus, nonnullis Germanorum cohortibus, Joanne Baptista Sabello praefecto, ad Pontebam coactis, & in Carnos transmissis, in suis ditionibus delectum militum haberi praeeperat, ut oppidum obsidio-

Maranum Gallicis praesidiis firmatum.

Ferdinandi Regis apparatus, ut Maranum reciperet.

1543 ne ad deditionem compelleret : utrisque per Venetos fines transeundi a Senatu facultas permiffa est . Tergefti quoque parvis nonnullis navigiis inſtructis , atque in Liniani portum coactis , maritima oppugnatio , atque obſidio inſtituebatur . Quare commotus Senatus , quod is portus Venetæ ditionis eſſet , neque inde oppidum oppugnari ferendum cenſeret , unde nuper propugnatorum opera diſturbari , ac diſjici juſſerat , cum Cæſare , & Ferdinando agebat , ut e Liniani portu navigia amoveri præciperent ; biremiumque præfectus cum apprime inſtructa triremi ad litora propinqua miſſus eſt , ut metus aliquis Tergeſtinis injiceretur .

Petrus Strozzius Maranum Venetiis offert .

Dum hæc comparantur , Petri Strozzi nomine Joannes Franciſcus Paccius Florentinus Venetias advenit , oppidum juſta mercede Reipublicæ Strozziium permiſſurum affirmans . Si aliter Patres ſtatuèrent , eadem de re cum præpotenti Principe acturum , quem libenter oppidi potiundi opportunitatem minime prætermiſſurum noverat . Ea re haud parum moleſtiæ Senatorum animis injeſtum , cum jam apud omnes conſtaret Strozziium , cui Galliarum Rex libere veluti laborum premium Maranum permiferat , reliqua præciſa ſpe , Turcis ingenti chriſtianæ reipublicæ detrimento traditurum . Quid vero acerbius , ac durius , quam in Venetarum ditionum viſceribus , atque in conſpectu prope ipſius urbis , barbaros inſpectare ; illorum navigia Adriaticum emetiri ſinum , viciniſque aſſueferi litoribus ? His cogi Senatus videbatur , ut omnia potius , licet gravia , ſubiret , quam ut hoc intimo reſſu excipi Turcas pateretur . Itaque Antonius Capellius , & Franciſcus Contarenus , qui cum Paccio agerent , delecti fuere . Re agitata , Maranum in fidem recipitur ; Strozziio quinque ac triginta aureorum millia ſolvuntur : is ſtatim Reipublicæ tradidit : illius cuſtodix continuò Alexander Bondimerius præficiſtur , qui cum peditum manu una cum Paccio intra oppidum eſt exceptus : incolæ ſacramentum Reipublicæ dixere . Cæſari , ac Ferdinando quæ Rempublicam ad Maranum recipiendum impuliſſent , Bernardus Naugerius , & Marinus Caballus legati Senatus nomine ſignificarunt : nulla tenuis admodum oppidi potiundi , ex quo nihil emolumentum ad Rempublicam perveniret , cupiditate adductum ; ſed ne in barbarorum

Maranum a Venetiis receptum .

Alexander Bondimerius præficiſtur .

potestatem concederet, minante Strozio se Turcis traditurum, necessitate coactum consilium illud cepisse. His demulcere fratrum animos Senatus nitebatur; eaque de re postea actum est, jure ad se Marani oppidum spectare, Venetis contententibus.

Sed ea tempestate magnis adeo curis Cæsar, ac Ferdinandus, Pannonico, & Gallico bello intenti, distinebantur, ut omnes vires, & conatus ad ea conferrent; neque Venetos lacessendos ducerent, ne Galli societate ad Italiæ res novandas incitarentur, quam Cæsar quietam, bellique suspicionibus vacuam cuperet, omnem armorum impetum in Gallias effusus. Quapropter, Gulielmo Sicambrorum Duce perdomito, in Belgium cum exercitu profectus, Angli sibi fæderati adjunctis copiis, Landresium, prius a Galliarum Rege occupatum, aggreditur. Acri obsidione cincto, Rex cum prævalido exercitu opem ferre contendit; ni id alia ratione efficere posset, prælio cum Cæsare dimicaturus. Verum annona, recentibusque militibus in oppidum illatis, silentio noctis tentoriis, atque tabernaculis relictis, Galli sese recipiunt. Cæsar de hostium discessu edoctus, illos insequitur, ex postremo agmine complures cædit, haud exigua præda ex iis, quæ Galli in itinere reliquerant, relata. Inde oppidi potiundi spe dejectus, obsidione relicta, discessit, majori nixu insequenti anno Gallias adoriturus.

*Landresium
Cæsar ag-
greditur.*

M. D. XXXXIII.

FRANCISCUS vero, ut quammaxime posset Cæsaris conatus retunderet, bellumque a sui regni finibus averteret, copiis in Subalpinis auctis, acriori impetu arma iis locis inferbat, neque quidquam, quod ad præsentem Italiæ statum immutandum pertineret, omittebat; dum Cæsar contra, ne aliquo eventu Italiæ pax turbaretur, attentissime excubaret. Inde utrique Venetos ad novas incundas societates alliciebant; Cæsar ad Turcarum potentiam imminuendam, ac debilitandam, in quos præcipuæ Germanorum civitates, ac Principes nuper conspiraverant, a novo foedere minime alienos rebatur fore. Rex ingentibus pollicitationibus, & præmiis pro-

1544
*Franciscus
Rex bellum
in Subalpi-
nas disiones
infort.*

*Germani in
societatem
contra Tur-
cas sociant.*

pro-

1544

propositis, ad suas attrahere partes nitebatur: ad Spiram enim comitiis habitis, cum acerbissime accusaretur, quod Turcæ sociatis armis, illorum classe Galliae portibus excepta, ad Christianorum cladem, atque exitium usus esset, bellum in Gallos, ac Turcas decretum fuerat: & ob id veritus Rex, ne Cæsar Britannico foedere, Germanorumque auxiliis fultus suum regnum invaderet, illustri legatione in Italiam missa, Pontificem, ac Venetam Rempublicam ad arma adversus Cæsarem sumenda sollicitare decrevit. Hippolytus Atestinus, Ferrariæ Cardinalis, Regis nomine Venetias accessit: is cum perhonorifice habitus fuisset, Principemque, ac Patres adiisset, ejusmodi sermonem habuit.

*Germani in
Spiræ con-
ventu bel-
lum in Gal-
los & Tur-
cas decer-
nunt.*

*Hippolyti
Atestini
Cardinalis
& Gallo Ve-
netias missi
oratio.*

Quæ mihi vobiscum agenda sunt, attentius repetenti, secus atque in aliis accidere solet, contingere videtur: pleraque tantum sese attollunt, quantum præclara ingenia dicendo evebere potuere; hæc, ni fallor, ejusmodi sunt, ut cum nulla vi orationis egeant, per se veritatem, atque utilitatem aperte adeo præferant, ut dicenti potius animos, ac vires addant, quam vel illius oratione splendescere, vel sermone obscurari queant. Quapropter rei gravitas, ac magnitudo haud parum virium suppeditare mihi videtur, cum ea præsertim virtus, & prudentia vestra sit, ut intima quæque humanarum actionum, & consiliorum scrutetur, penitusque introspiciat. Inde magna spe adducor, fore, ut, quæ Francisci Christianissimi Regis nomine exposuero, ea in primis sedulo, atque attente inspiciatis, cum ejusmodi sint, ut iis Reipublicæ vestræ dignitas, & utilitas, Italiae universæ incolumitas contineatur. Utinam vero de gravissimis, ac necessariis rebus minime hoc tempore consulendum foret; satis enim mirari, ac dolere nequeo, Cæsaris vires, propagandique imperii cupiditatem serius aut cognosci, aut timeri cœpisse: non me latet, maximarum rerum initia obscura, ac tenuia admodum esse, ut hominum scientiam subterfugiant. Quibus Cæsaris potentia, ac vires tantum excreverint initiis, fortasse alios potius, quam perspectam, atque inveteratam Senatus vestri prudentiam, latere potuisset. Verum ad tantam amplitudinem procursus nescio quo fato universi fere Italiae Principes inspexerunt, pertimuerunt, tulerunt. Atque ne altius exordiar, decimoquinto ab hinc anno Cæsar in Ita-
liam

liam venit; Genuam, amplam ac præpotentem civitatem, ad maritimos apparatus valde opportunam, ad se attraxit; Clemente Pontifice sibi adjuncto, ut Mediceos ejectos, atque exules in patriam restitueret, ingentibus copiis Florentiam adortus, annua obsidione devictam Florentinorum Rempublicam labefactavit, ac potius extinxit, Hetruscorumque viribus, prout sibi libet, nullo repugnante, utitur. Francisco, Insubrum Duce, vita functo, ad Mediolanense imperium animum adjecit; atque ut vanis cunctos promissis deluderet, fœdere vobiscum icto, quo Italum Principem Insubribus daturum persancte polliceretur, adversus pacta fœdera retinet. Quid de Senensibus dicam, quorum intestinis dissidiis aditum sibi ad eam urbem in suam potestatem redigendam patefecit? Itaque Neapolitano regno Genuam, Insubres, Hetruriam adjunxit, nulloque obsistente, ad eam potentiam pervenit, quæ Italici cunctis formidolosa habetur. Quoniam vasto spiritu, incredibili regnandi libidine elatus contenderet, dum victor ex Africa, Tuneto superato, reverteretur, patuisset, nisi Franciscus Galliarum Rex, generosa, ac vera animi virtute incitatus, Italiamque miseratus, Carolo, magnis in Subalpinis missis copiis, obstitisset. Qua ex re cum Galliarum regnum, Italiae veluti firmissimum propugnaculum, oppositum animadverteret, eoque incolumi, nihil sibi de Italia subigenda sperandum sciret, omnia consilia, & vires ad Gallia exitium conferre statuit. Inde præpotenti exercitu bis regnum illud est aggressus; modo induciarum, modo pacis specie hostium vehementiores ad bellum conatus restringere nixus est; ut interim ea cessatione ad arma majori impetu sumenda expeditior, ac fortior evaderet; tantumque potuit, ut tandem Henricum Britannia Regem, & quod vix credi posset, Germanicæ ferocissimæ gentis vires sibi adsciverit, quibus innixus denuo in Galliam impetum facit; ferrum in reipublicæ christianæ viscera adigit; Italiae firmitermentum, commune omnium, qui illius potentiam perborrescunt, præsidium quatit. At vos quibus hæc oculis intueri potestis? An non illud vobis persuasum est, dum Cæsar Gallias invadit, Italiae, ac præsertim Venetæ Reipublicæ minari? Nisi forte ignoratis, Imperatores, uti sibi subjectos reliquos Principes censere, tantumque sibi potentia, & majestatis detrabi, quantum reliquis

vel

1544

vel auctoritatis, vel imperii accesserit. Natura profecto, atque usu ita comparatum est, ut quorum summa potestas altius eminent, ii Principes liberarum civitates, optimeque constitutas Respublicas magis oderint. Quo igitur animo in vos Caesarem esse ducitis, qui potentia, & viribus reliquos Italiae Principes adeo praecellit; qui eam tenetis Rempublicam, qua nulla, repetitis omnium antiquitatis monumentis, aut civilis prudentiae opinione praestantior, aut inconcussa libertate firmior invenitur? Ea incolumi, se Italia potiri non posse optime novit. At dicet aliquis, nulla Caesar a Republica laecessus injuria, cur in illam arma convertat? An arbitramini, quae in ejus animo dominatur, regnandi libidinem ullis officiis minui, vel temporis tractu, quo mortalia cuncta immutantur, extingui posse? Quid si prospere bellum adversus Gallos gereret? quo illius potentia, atque ambitio evaderent? Haecenus tardo Caesar sese gradu extulit, modo cum tantum sibi virium adjunxerit, omnia impedimenta amovisse; per amplum, atque expeditum iter ad ea perficienda, quae mente voluit, & animo jam pridem agit, munisse arbitratur. Sed Gallica expeditio durior, ac difficilior habetur; cum Caesaris conatus alias Franciscus representet, atque invito robore retuderit. Huc accedit, quod dum regnum propugnat, omnia hostium consilia, atque astus inspexerit; defendendi vero rationes egregie calleat, omnia ad illud tuendum paraverit; oppida limitanea firmissime munita, objecta hostibus flumina, ex agris frumenta, & comiectus convectos; regnum indissolubili nexu adversus hostes conjunctum; equitatum numero, & virtute praecellentem; Italicorum, atque Helveticorum robur; omnia demum, quae ad bellum necessaria sunt, apprime instructa. Verum quem belli casus latent? Quis nescit, fortunam in omni re, praesertim in bellis dominari? Quis non videt, Caesarem hinc Henrico Angliae Regi foedere adstrictum, inde Germanorum potentissimae, ac bellicosissimae gentis viribus auctum, Gallias petere? At aliqui ea spe ducentur, bellum hoc neque brevi, neque cito confectum iri, sed grave, ac diuturnum fore. Sed quis vadem se, & sponsorem tantae rei statuit? Magnis viribus Gallias Caesar aggreditur, incredibili animorum ardore utrinque dimicatur, parvo momento magnarum rerum successus, & mutationes vertuntur: quam

nam

nam igitur ratione victori, atque irato Cesari obviam ibitis? Magnas profecto Venetas vires terra, marique esse exploratum habeo. Cesari Gallias invadenti, tot incrementis aucto, minime difficile erit, majori spe subnixo, vestrum imperium adoriri. Hisne tot imminentibus periculis vestra hac in neutram partem propensione occurrere posse arbitramini, qua Cesari neque animus, neque vires franguntur; immo hac vestra cunctatione, ac veluti sopore haud mediocriter augentur? Ita sane casu venit, ut qui prudentiae nomine capti neutri adhaerent, in utriusque offensam incurrant; dum qui potentia, ac viribus antecellit, injuria se affici, ni suis rebus faveat, qui minus, pollet, ni mature opem ferat, contumeliam sibi illatam existimat; ita neque hostium damna vitantur, neque amici benevolentiae officiis conciliantur. At pulchrum est, dum reliqui in magna rerum turbatione, ac tumultu versantur, quiete, & otio frui. Optime id quidem, nisi falsa tranquillitatis specie certa, ac summa pericula tegerentur, neque secus atque iis contingeret, qui pecunia foenore accepta, securi admodum, & leti fruuntur, donec brevioris commodi, quod adepti sibi fuisse videbantur, acerbas poenas luant. Nec est, quod prudentiae nomine nobismetipsis blandiamur, quippe quae in praesentibus recte administrandis non modo, verum maxime in futuris providendis & prospiciendis eluceat; neque is laudis praemium ferat, qui, ut praesentibus commodis fruatur, ultro in ingentes se molestias dimittere velit. Ille potius magnae omnium opinione virtutis laudem tulit, qui nonnulla cum jactura imminentia praecavet malu; peritos medicos imitatus, qui cum propinquum morbum diligenti praesagio persenserint, illius minime adventu expectato, pharmacis, atque aliis ex arte petitis remediis profligare, atque avertere conantur, exiguae, ac cito interiturae ambiguae sanitatis voluptati, spem futurae firmioris incolumitatis anteferentes. Vos autem in imperio administrando, quibus tot capitum salus innititur, res tam magnas, tam ingentes fortunae committetis, ne paululum ab ea, qua vobismetipsis frui videmini, tranquillitate dimoveamini? prudentiaque, & consilio abjectis, temporis beneficio acceptam Rempublicam feretis, cum certa illa, ac firmissimis nixa radicibus sint, hoc infirmum, incertum, fallax? Inspicite obsecro, quonam tempus terendo res

1544

vestrae evaserint, dum frena currenti Caesaris fortunae injici posse sperabamus, hocque edocti, & commonefacti exemplo, quae in posterum impendeant, dispicite. Quid enim attinet ea commemorare, quae Graeciae civitatibus otio, ac quieti indulgentibus evenerint? quae dum cunctando Philippi Macedonum Regis vires, ac potentiam magnis incrementis augeri, ambiguis distractae consiliis contemplantur, duriores incuriae, ac veluti veterni fructus, libertate amissa, praeda hostium factae, tulere. Alia proferre possem, nisi apud eos verba facerem, qui humanos casus, regnorum vicissitudines, rerumque publicarum mutationes solerti prudentia expendere consuevere; qui si ad imperium hoc per amplum, quo Dei Optimi Maximi beneficio fruuntur, oculos obverterint, meminerint necesse est, non otio, non ambiguis consiliis, sed armis, foederibus, Gallica potentia nonnunquam in societatem adscita, partum, auctum, ac servatum fuisse. Erigite animos, generosos spiritus sumite; quae mala ex hac consiliorum ambiguitate pendent, expendite; societatem Galliarum potentissimi, & Christianissimi Regis amplectimini. Vestra consilia, vestras opes per me postulat, prudentiae, ac potentiae istius Reipublicae adeo confidit, ut minime ambigendum sit, tot consiliis, ac viribus consociatis, magnum Caesari obicem injectum iri, ex quo Galliae, Italiae, vestraeque Reipublicae securitas obventura sit. Atque ut, quae Regis mens existat, certius, & exactius intelligatis: Caesaris potentiam deprimere, latius regni sui fines provebendi cupiditate minime contendit; sed ut tandem immensa illius dominandi libidini modus aliquis, ne in reliquorum perniciem exundet, imponatur. Id vero nulla ratione facilius se assequi posse existimat, quam si parte aliqua regnorum, quae possidet, atque ea, qua maxime innititur, exuatur. Neapolitanum regnum, ex quo ingentem quotannis summam argenti vim exhaurit, ex quo magnas copias comparat, aggredi oportere statuit; ni subveniat, cito casurum; si opem ferat, averfis viribus, pluribus in locis Caesarem vinci, ac proteri posse. Quis vero nescit, in ea gente ingens novarum rerum studium esse, intoleranda servitute, atque insuetis tributis oneratam Caesaris nomen odisse? Vigent adhuc, & in dies majores spiritus Gallicae partes sumunt: a cunctis

rebus ad bellum necessariis imparati Neapolitani sunt, ut vix primum hostium conspectum ferre queant. His accedit, longo terrarum tractu ab aliis Cæsaris ditionibus semotos esse, ut ægre subsidia inveni, facile admodum terra, marique peti possunt. Expeditioni Aurelianum filium ducem designat; illi vos adungere socios cupit; ea auxilia, que nullo incommodo publico præstare potestis, petit; idque meo veluti jure polliceri possum, vestræ benevolentie argumenta sibi pergrata adeo fore, ut mirifice se Reipublicæ devinctum fateri debeat. Neque contemnenda hujus fœderis præmia, ac fructus defert, Apulie portus, atque universam oram, que, Lautrecbio bellum gerente, in vestra potestate erat: ac si quid præterea deposcitis, omnia ab optimo, munificentissimo, atque amicissimo Reipublicæ Rege expectare licet. Ampliissimum Gallie regnum, Regem eximium, filios, & præcipue Aurelianum Ducem, adolescentem supra ætatem omnibus regiis virtutibus excultum, demeremini. Hoc fœdere egregium hunc, ac singularem regii Gallici stipitis surculum Italico solo inserere potestis, qui in Italum Principem, Reipublicæque vestræ filium evadet: cum enim prudentia, & virtute mirifice polleat, eos patres, atque sui regni servatores optabit, quorum consilio, & auxiliis imperium adeptus fuerit. Quid vero illud moror, quod in primis summi momenti censerî debet, huic fœderi a Republica inito, statim socium Pontificem Maximum futurum, ea perplexitate consiliorum relicta, qua frustra reipublicæ christiane pacem, atque Italie quietem speraverit? Quod vobis pro certo minime affirmarem, nisi Pontificis mentem, & voluntatem haud secus, quam Regis, cognitam, ac perspectam haberem. Nemo vero ignorat, quot ex hoc fœdere in commune bonum præsidia sint emanatura; quam alta Gallie, atque Italie securitas, ac tranquillitas sit exoritura. Neque minima e Pontificis ditionibus ad Neapolitanum regnum invadendum adjumenta peti poterunt, vel regionum propinquitate, vel ad hostium subsidia avertenda facilitate, vel sociis, milite, & comæatu juvandis opportunitate. Nullus est enim qui non sibi summa omnia a sapientissimo, eodemque potentissimo Pontifice polliceatur. Vel hoc certe uno eo gratiorem societatem vestram Regi futuram existimare debetis,

- 1544

betis , quod tantum sibi Pontificem eodem vinculo conjunget : cum e contra , si secus statueritis , multa Regem manere incommoda , & damna compertum sit ; Pontifice ab eo sejuncto , Italiae salute neglecta , Galliae defensione projecta . An vero in postremis decus , & gloriam , quam egregiam , ac præclaram ad vos perventuram certum est , per vos huic provincie quiete , & tranquillitate parta , ducere debetis ; honesta præsertim in causa , qua Rex ad omnem pietatis laudem natus defenditur ? Caesar Galliarum Regem aggreditur ; Rex se tuetur : Caesar exitium , ac perniciem Regis molitur ; Rex sua , seque servare nititur : abnuvit pacem Caesar ; Rex exoptavit , quasivit : opprimere Regem Caesar contendit ut mox , acerbo jugo Italia pressa , universæ christiane reipublicæ leges dicat ; dum se Rex defendit , publicam salutem , ac libertatem defendit . Igitur qui aliis , dum summis jaçtarentur periculis , quammaximam potuit opem tulit , ab Italiae cervicibus magnas calamitates repulit ; is undique petitus , desertus , ac relictus erit ? Potuit Caesar tot sibi præsidia vel ab efferis nationibus , atque a fidei Catholicae hostibus ad aliorum exitium conquirere ; nullum Christianissimus Rex auxilium ab Italis Catholicae religionis alumnis , ab hac Republica pro sua , publicaue salute conservanda impetrabit ? Dum , quæ in vobis prudentia , virtus , spectata religio vigeat , intueor , quin omnia a vobis obtineam , ambigere non possum . Ne igitur cunctatione utamini , in fœdus descendite , ad quod ingens invitat gloria , rapit utilitas , prudentia , & magnanimitas incitant . Christianissimus Rex , quem ex ore loquentem audistis meo , vos rogat ; seque , & potentissimi sui regni vires pro istius Reipublicæ incolumitate , atque incrementis adhibiturum omni tempore profitetur .

Patrum animos haud parum vehemens , atque accurata Cardinalis oratio commovere , & ad amico Regi opem adeo enixe petenti ferendam allicere poterat ; nisi summa prudentia subductæ , ac perpensæ Reipublicæ rationes obstitissent , cum ab iis rebus abstinendum esse Senatus censeret , quibus Respublica rursus belli procellis , ac fluctibus jaçtaretur . Itaque Cardinali responsum est : *quod Rex gravi bello premeretur , pro veteri in illum observantia , atque amicitia moleste admodum*

Senatus responsum .

fer-

ferre, omniaque illi felicia, & prospera percipere. Ceterum præteritis bellis attritas adeo, ac debilitatas Reipublicæ opes esse, ut in novos sese demittere turbines non posset: tantum in præpotenti Rege consilii, ac virium esse, ut ab eo non modo obsisteret, sed etiam vinci hostes posse consideret. Cum hoc Senatus decreto Romam Cardinalis contendit, Pontificemque in Gallorum partes, nimix Cæsaris potentix metu proclinatorum animadvertens, ne Regis causæ ulla in parte deesse videretur, Paulique consiliis ad fœdus ineundum Patres inflammaret, Bartholomæum Cavalcantem, Florentinum exulem, Venetias misit, ut de Pontificis in Gallos animo Patres doceret, atque rursus de fœdere negotio instituto, a proposita abducere sententia niteretur. Verum nulla in re immutata consilia, atque animos invenit.

Furebat sub id tempus in Subalpinis, & in Galliis bellum, Cæsareanis ad Ceresolam profligatis, ac cæsis copiis; ad Scriviam vero amnem prope Derthonam, Petri Strozzi tumultuario Itolorum coacto exercitu, in Pedemontanos contendente, devicto, ac fugato. Cæsar vero, atque Henricus Angliæ Rex adeo acriter in Franciscum conspiraverant, ut diversas illius regni provincias aggressi, haud dubia victoriæ præmia laturos viderentur. Hinc Cæsar totius Germaniæ atque Hispaniæ robore suffultus, inde Henricus ceteris Angliæ Regibus, qui arma in Galliam intulissent, gravior genti, ac formidolosior; quod Regis Scotorum obitu, domestico metu, atque periculo liberatus esset, auroque, & militum ferocia plurimum posset. Cæsar Lucemburgum, Leucorum urbem, quam Aureliani Ducis virtute paulo ante Galli in suam potestatem redegerant, per deditionem recepit; mox Mosa flumine superato, Comerium ultro se dedentem obtinuit. Ligninio, admoto exercitu, vita tantum oppidanis concessa, potitur. Inde ad Sandesrium, a Sancti Desiderii templo ita a Gallis appellatum, castra promoveri iussit, oppidum prope flumen Matronam situm, quod illi a septentrione pro munimento est, cum silvarum densitate a reliquis partibus circumvallatur. Magno illud tormentorum impetu quassatum, irruptio ingenti Cæsareanorum damno tentata, cuniculis sub terram suffosis frustra actum, obsidione demum circumfessum, cum tormen-

1544

Pauli Pontif. in Gallos professo.

Bartholomæus Cavalcantius a Cardinali Asefino Venetias missus.

Cæsareanis ad Ceresolam a Gallis profligatis.

Petrus Strozzius a Cæsareanis prope Derthonam victus.

Cæsar & Angliæ Rex in Gallias bellum inferunt. Cæsaris progressus.

1544 tarius pulvis propugnatores deficeret, hostium vi non expectata, ni duodecim dierum spatio, quo induciæ essent, Rex opem ferret, sese dedidere; subsidio minime illato, Sanferrius præfectus hosti tradidit. Inde intimius in Gallias exercitum Cæsar Matronæ amnis ripas perlustrando inferre statuit; Rege ab altera fluminis parte castris promotis, sese obiciente, ut, si Cæsar ponte, aut vado trajicere milites conaretur, in margine obsisteret, præliumque committeret. Inter ea Luteriam rumore perlato, Cæsarem, nullo obsistente, victoriæ cursu cuncta proterentem, haud procul esse; tanta amplissimam totius Europæ civitatem consternatio, ac metus invasit, ut neque Principum auctoritate, neque minis perterriti populi tumultus, ac fuga fisci posset, nisi ingens in ea urbe studiis incumbentium multitudo armata, ac Regis cum copiis adventantis nuntii inconditæ plebis timorem repressissent. Atque eodem fere tempore Henricus, trajecto exercitu, Bononiam acri obsidione urgebat.

Parisonfiū
consternatio.

Bononia ab
Anglo obsessa.

Verum dum crudelibus bellum incendiis exardesceret, repente summa cum omnium admiratione pax est consequuta, de qua priusquam Sandefirio Cæsar potiretur, Bertovilla eques, Ligninii captus, ac postea dimissus, sermonem injecerat; & mox ob eandem causam Caroli soror, Galliarum Regina, in Cæsaris castra Gabrielem Gusmanum, Hispanum, Dominicanæ familiæ, miserat. Is ut Principum animos ad concordiam flecteret, omni opera adhibita, tantum, sæpius hinc atque inde ventitando effecit, ut, cum Hanebaldus Galliæ Admirallius, Bajardusque a secretis cum Granvelano, ac Ferdinando Gonzaga convenissent, de concordia conditionibus invicem colloquuti, tandem pacem his legibus sancirent: *Ut, veterum contentionum, atque odiorum memoria prorsus deleta, & extincta, quæcumque post inducias Niceæ pactis utrinque occupata fuerant, restituerentur. Si quæ difficultates intercederent, eæ Cameraci per arbitros definirentur. Carolo Sabaudie Duci, quæ vel in Allobrogibus, vel in Subalpinis a Gallis adempta fuerant, oppidis nonnullis exceptis, quæ jure ad se spectare Franciscus dicebat, redderentur. In bellum Turcicum certum peditum, atque equitum numerum præstaret. Filiam Carolo Aureliano Duci, regis filio, Cæsar nuptui daret, cui Belgium*

Pax inter
Cæsarem &
Galliæ Regem.

gium dotali nomine accederet; vel filiae loco Ferdinandi fratris, Pannoniae, Boemiae, atque Austriae Regis, natam connubio jungeret; Insubrumque imperii titulos dotis jure conferret. Donec is masculam suscepisset prolem, Mediolani, Cremonaeque arces penes Caesarem essent, quadrimestri spatio adjecto, ut Caesar utrum mallet, decerneret. Sociorum, atque amicorum foederibus comprehensa nomina fuere. Henricus Britanniae; Sigismundus Sarmatiae; Joannes Lusitaniae; Christiernus Daniae Reges; Germaniae proceres, qui Caesaris creandi jus obtinent; tredecim Helvetiorum reipublicae pagi, quibus Rhætorum trino foedere sociata gens adnectitur. In Italia vero Carolus Allobrogum; Cosmus Medices Florentiae; Hercules Atestinus Ferrariae; Guidobaldus Urbini Dux; Genuensium, Senensium, & Lucensium civitates. Veneti uti Caesari, ac Regi pariter amicitia conjuncti nominatim iis foederibus adscripti fuere. De Pontifice vero, nisi religionis cultus rubore quodam Principes perfudisset, nulla mentio habita foret, cum ambo parum propensam in eum voluntatem gererent; Galliarum Rege conquerente, quod ingentibus periculis circumsepto, inani verborum jactatione contentus, nullam sibi opem tulisset: Caesare vero, quod Gallis favendo, suis conatibus adversus, sibi infensus extitisset, ne re, quod maxime optaverat, Gallo praestaret, metu impeditum fuisse. Moronus vero, ac Grimanus legati ad pacem tractandam in Galliam a Pontifice missi, Lugduni nuntio pacis accepto, aegre, ut Pauli ratio haberetur, impetrare potuerunt. His itaque conditionibus XIII. kal. octobris, quarto & quadragesimo anno supra quingentesimum ac millesimum a partu Virginis, pax apud Crepinium, in Sueffionibus oppidum, inter Caesarem, ac Regem inita est, quae cunctorum excepta plausibus passim mortales summo gaudio affecerat: magna in orbe christiano publicae laetitiae signa edita; Deo Optimo Maximo ac Caelitibus supplicationes habitae.

*Moronus &
Grimanus
Card. ob pacem in Galliam missi.*

Sed qui Regum ingenia, praeteritos eventus, aut superiores, aut pares difficulter pati assuetas mentes inspiciebant, vix sibi suaderi poterant, Caesarem aut Belgico patrimonio, quo amplitudo Aultriacae domus niteretur, atque prope in visceribus Galliae esset, decessurum; aut Insubrum impe-

1544

rium, pro quo tantum laborum, impensarum, ac molestiarum insumperat, Gallis collaturum; mirandumque videbatur, Cæsarem Britannico fœdere, Germanicæ gentis robore subnixum, in Gallico solo victoria elatum, ad eas conditiones pacis descendisse, quibus victus potius, quam victor videretur, Rege illius, quod bello nunquam assequi potuerat, compote per concordiam facto, ut necessitate coactum cum Rege transegisse plerique crederent; neque diuturnam pacem fore arbitrarentur; cum verendum esset, ne, ut sunt Gallorum subita, atque novarum rerum cupida ingenia, Mediolani imperio parto, eo minime contenti, latius in Italia dominari, ac extincta fere Neapolitani regni jura, novo hoc principatu aucti, rursus excuscitare vellent; cum Allobrogum Duci, licet pristino imperio recepto, tot vires non sufficerent, ut Regi posset obistere, atque in assidua rerum suarum hæsitacione, & metu versari cogeretur. Interea, dum pax inter Cæsarem, ac Regem agitaretur, Britannicæ Rex a consiliis pacis alienus Bononiam expugnauerat, atque Anglicis præsiidiis confirmauerat; Motrellumque oppidum valde munitum aggressus, magna vi oppugnare cœperat. Cum universæ fere Gallorum copię Cæsaris metu liberatæ eo contendissent, Rex, Motrello relicto, Bononia comœatu, ac bellicis apparatusibus munita, Caletum, inde in Angliam proficiscitur, universis Gallorum copiis, Delphino Regis filio Duce, Anglorum discedentium vestigiis ita insistentibus, ut novissimum pene agmen consequerentur, multifque sarcinis exuerent, conversisque signis, Bononiam inopinantem adorirentur.

*Bononia ab
Anglis expugnata.
Henrici
Regis in
Angliam
reditus.*

*Chariadenum a Cal-
lis dimissus
Italie oras
diripit.*

Antequam pax confecta esset, post annum, quo Provinciam multis incommodis, atque oneribus affecerat, Chariadenum dimittendum Rex censuit. Is a Stechadibus insulis ad Sabatia vada, mox ad Ilvam insulam contendit; inde Telamonem delatus diripuit; Herculis portum incendit; Orbatello frustra tentato, Egelium insulam vastavit, oppido expugnato, multos mortales captivos fecit; indeque in Aenariam insulam directo cursu exscensione facta, omnes propemodum incolas in servitutem abduxit. Eadem acerbitate in Prochyram usus, in Puteolanum sese sinum invexit, Puteolosque expu-

gna-

gnare conatus, cum irrito eventu res cessisset, Brutianis deformatis litoribus, magna præda abducta, Liparas adiens, oppidum obstinata adeo, atque terrifica oppugnatione concussit, ut incolas ad deditionem compelleret, quos adversus jusjurandum abripi, & in triremes invehi iussit, ut ingentis supellectilis, & captivorum præda onustus Byzantium rediret. Inde protento navigationis cursu, cum Corcyram deflexisset, amice a Reipublicæ magistratu salutatus, nulla incolis injuria illata, Byzantium iter arripuit, Polino cum Gallicis quinque triremibus, ac nonnullis navibus Naupactum usque comitante: atque ita Turcicæ classis metu Mediterranei maris oræ, Italiæque litora omnino soluta sunt.

Ab acerrimo igitur bello ad pacem Regum revocatis animis, & barbarorum classibus intra Hellepontum subductis, respirare christiana respublica videbatur, cum bellorum reliquiæ, in extremi Belgii finibus Anglo, atque Gallo dimicantibus, infedissent. Ceterum obortæ tranquillitatis spei haud parum officere duo conspiciebantur; alterum dissentientes de religione sententiæ; cum perniciosis imbuta erroribus, invicem Germania dissideret, jamque virus in dies adeo se efferret, atque obreperet, ut Galliæ, & Italiæ quoque imminere videretur; ad quod propellendum, & extinguendum vehementioribus, atque acrioribus remediis opus esset: alterum vero belli Turcici suspicio, cum assiduis rumoribus increbresceret, maximos a Suleimano ad Pannoniam, & Daciam proximo vere invadendam apparatus fieri; qui licet summam ex Christianorum Principum nuper inita concordia molestiam percepisset, majores undique vires cogebat, quo graviores Austriacis timorem incuteret. Itaque Vormaciæ conventus indictus fuerat, ubi Ferdinandus Romanorum Rex, & Granvelanus Cæsaris nomine, qui tunc, ne Bruxellis discederet, podagra detinebatur, affuere. In eo cum nihil vel ad religionis controversas definiendas, vel ad Turcarum vim avertendam perficeretur, certos homines, qui de concordia agerent, Cæsar, ac Ferdinandus mittere Byzantium decrevere; quod certius ut assequerentur, ad explorandam Suleimani mentem, atque ad tutum iter conficiendum publicam fidem poscendam a Francisco Rege nuntium mitti petiere. Id cum haud

1544
Liparæ a
Chariadeno
captæ &
direptæ.

Polinus cæ
Gallicis tri-
remibus
Naupactum
usque Cha-
riadenum
comitatur.

Vormaciæ
conventus.

Franciscus
Rex Vigneti
in Cæsaris
gratiam
Byzantium
mittit.

1544 gravate se facturum polliceretur, Vigneum, ex Gallica nobilitate virum, ad Suleimanum designavit, atque per Monlucium legatum Senatui significavit:

M. D. XXXXV.

1545

A Gallorum Regum pietate, ac religione nunquam se deflexisse; societatem, atque amicitiam cum barbaro Rege coluisse, qua, si occasio sese objiceret, ad Christianorum Principum commodum uteretur: id nunc usu venire, ut, Cæsare, ac Ferdinando cum Suleimano inducias pacisci cupientibus, Vigneum summis itineribus Byzantium contendere juberet, quo tuto itineris habendi facultate impetrata, reversus, Cæsaris legato una comes accederet. Hieronymus Adurnus Ferdinandi nomine e Vienna urbe per Daciam, ac Moesiam Byzantium proficiscitur, statimque pestilentia correptus excessit. Cæsar Gerardum Vellwicum, insigni eruditione, & linguarum scientia præditum, ad Suleimanum misit; qui Venetias accedens, una cum Monlucio Regis legato Venetis triremibus Epidamnum devehctus est. Adurno defuncto, Nicolaus Siccus a Ferdinando sufficitur; ei quoque triremes, quæ in Illyricum ducerent, a Senatu datæ. Id vero Regum nomine a Venetis petierant, ut legato in mandatis darent, quibuscumque posset officiis, quæ pro Cæsare, & Ferdinando Byzantii negotia agerentur, juvaret. Hoc Senatus amicis Regibus facile præstitit; legatum admonuit, ut in iis peragendis summa prudentia, ingeniique dexteritate uteretur, ne, inclinatis ad suspicandum gentis animis, de Reipublicæ mente hæsitatio injiceretur; cum satis constaret, non deesse qui Venetis maligne obtrectando, Suleimano suspectos reddere conarentur; infidam illorum amicitiam, nutantem pacem asserentes, ut inde a barbaris cuncta Venetorum consilia, atque acta exactius observarentur.

Hieronymi Adurni a Ferdinando Rege Byzantium oratoris designati obitus.

Gerardus Vellwicus a Cæsare Byzantium missus.

Nicolaus Siccus in Byzantina legatione Adurno successit.

Tractationes inter Ferdinandum Regem & Venetos de finium controversiis dirimendis.

Sub id tempus de finium controversiis inter Ferdinandum, ac Rempublicam denuo agitari cœptum est, Cæsare ad id cohortante, ut detersis undique simultatum causis, firmioribus nixa radicibus pax, atque amicitia in dies incrementa sumeret. Velle se, ut quæ ad Maranum oppidum spectarent, ea

ita

ita componerentur, ut fatis Reipublicæ fieret : neque ab eo Ferdinandus frater dissentire videbatur. Itaque Regum fratrum nomine Antonius Queta Venetias advenit : Francisco Contarino, ac Hieronymo Grimano, qui Francisco Sanuto vita functo successus est, negotii pertractandi mandata dantur, ut ea, quæ Tridenti agitata fuerant, perficerentur. Francisco Michaelio fisci advocato, ac Justinopolitano magistratui mandatur, ut cum Cæsaris legatis de Histriæ provinciæ finibus decernerent. Cividalis quoque Carnici magistratui, Vicetiæ, ac Veronæ præfectis, ut in eorum finibus idem efficiant, præcipitur. De Marani oppido in Cæsaris aula disceptari placuit ; quinque supra septuaginta aureorum millia, reliquis sublatis controversiis, Veneti ex Bononiensi fœdere se soluturos pollicentur. Hæc Byzantium perlata, malevolorumque hominum vocibus, ac vanis, ut plerumque fit, rumoribus aucta, Turcarum animos permovebant, quod Rempublicam Ferdinando, & Cæsari in eorum exitium conjunctam suspicarentur, pecuniamque ad cogendas, atque instruendas copias a Venetis Cæsari ministrari dicerent, licet veritatis lumine quæ Reipublicæ officere videbantur *. Ceterum magnis curis Patres sollicitabantur, veriti, ne proferendi imperii cupiditate, quietis impatientes Principum animi ad aliorum perniciem, ac præsertim Italiæ eximio concordiæ bono abuterentur ; cum Cæsar se Aureliano Duci, Regis filio, cum Insubrum dote neptem, aut filiam nuptui daturum tandem statuisset. Itaque quo belli suspiciones ab Italia averterent, Byzantinis induciis caveri curabant, ne earum tempore Cæsari, ac Ferdinando Italiam armis laceßere liceret. Rustenus nominatim Venetis, uti Regis amicis induciarum legibus caveretur, se velle significavit. Si quis adversus eos arma movisset, is fœdera violasse censetur. Inde subobscuris illata sermonibus quorumdam animis dubitatio irrepserat, Venetos occulto induciis adversari : quæ res Cæsarem permovit, ut Mendozzium legatum Tridento, ubi tunc erat, Venetias reverti juberet. Is Senatus auctoritatem, atque operam ad inducias perficiendas petiit, ut amicam Rempublicam Cæsarem nominaturum pollicitus. Senatus, ne Cæsari deesset, omne studium, ut induciæ perficerentur, adhibeat, legato apud Sulcimanum mandat. Sed re Byzantii

1545

*Cæsar filii
aut neptem
Duci Aureliano cum
Insubrum
dote conjugere decoravit.*

Turcæ Venetos induciis comprehendendi velüt.

*Mendozzium a Cæsare Venetias mittitur.
Induciæ annuæ inter Austriacos & Turcas.*

agi-

1545 agitata, ad annuas tantum inducias deventum est, quibus elapsis, denuo missis legatis, de iis prorogandis ageretur.

Cæsar suspitione Turcici belli solutus, multa animo de componendis religionis distidiis, de sedandis Germaniæ tumultibus agitabat; cum eo res devenissent, ut, nisi constanter admodum, atque intrepide ingruenti malorum cumulo obsisteret, Divina omnia, atque humana acri disjecta tempestate permixtum iri animadverteret; cum præcipui Germaniæ proceres, & civitates, avita abjecta religione, sacris immutatis, libertatis specioso nomine illecti, a cervicibus Imperii jugum excutere viderentur: ac Cæsar, qui, ut illos sibi conciliaret, Tridenti Synodum haberi, non absque Summi Pontificis querelis, statuerat; cum nihil se profecisse ob id intelligeret, Didacum Mendozzium, apud Venetos oratorem, Tridentum proficisci jusserat. Quo frenum exultanti, cunctaque audenti licentiæ injiceret; elatos nimium, Romanoque Pontifici adversos animos coerceret; alia via incedendum ratus, armis agendum esse censebat; idque eo facilius se consequi rebatur posse, quod, induciis cum Suleimano pactis, pace cum Gallis firmata, totus jam in hoc bellum incumbere poterat. Sed Aureliani Ducis obitu, repente magna mutatio rerum omnium sequuta est, qui in ætatis flore gravi valetudine correptus intra paucos dies, incredibili Francisci patris dolore, extinctus est, qui temporis momento orbatum filio, magnis imperii incrementis se exutum animadverteret. Quocirca denuo recrudescere bellum, iisdem jactari fluctibus christianam rempublicam pertimescendum erat; ni bellum Anglicum, in quo ingentes thesauros Rex absumpserat, avertisset, quod hinc atque inde fessis populis haud diuturnum fore credebatur; jamque de concordia utrinque agi per certos homines, induciis trimestribus pactis, coeptum erat.

Ita quiescentibus armis, non sine adventantis belli suspitione, ac metu annus præterlabitur, quo Respublica, pace licet frueretur, in Jaderensium finibus molestia vacua non fuit, cum finitimi Mœsiæ, & Clissæ præfecti, male in Venetos animati, prædæ spe ducti, partem agri Jadertini occupare niterentur, in qua novem supra quadraginta pagi continebantur, quos ad Nadini, & Lauranæ oppida, nuper in Suleimani potestata-

Aureliani Ducis obitus.

Inducia inter Galliam & Angliæ Reges.

Turcarum præfecti agros Jaderinos occupare conantur.

testatem redacta, spectare contenderent, atque incolis gravissimis minis, ac pœnis, ne ulli, præterquam Suleimano obtemperarent, interdixerant. Nova hæc, & inopinata Venetis cum rei ipsius gravitate, tum Jaderæ civitatis tuendæ causa fuere. Verum id jus Reipublicæ iis in locis erat, ut cum circumjectus ager ad urbem, non ad minora oppida pertineret, præfectorum tantummodo libidini, atque avaritiæ obfistendum esset. Re cognita, Suleimanus negotium ad Chersegi præfectum, ac duos judices, quos *Cadi* Turcæ vocant, rejicit, qui cum Venetis ea de re statuerent. A Patribus negotium Marco Antonio Franciscio, scribæ a Secretis, committitur, qui Byzantio a legato in Illyricum hujus ipsius negotii causa missus fuerat: sed res diu multis contentionebus extracta non nisi post aliquot annos perducere ad exitum potuit. Hoc eodem anno Petrus Landus, Princeps, senio confectus, nam quintum & octogesimum annum exegerat, ex humanis excessit, magistratibus domi, ac foris integre, & prudenter perfunctus, cum sex annos, decemque menses Rempublicam gessisset: in funere a Michaele Barocio laudatus est, in divi Antonii Fano conditus: duæ pro foribus illius marmoreæ inspiciuntur statuarum; altera classis imperatorem, altera Principem exprimit. In defuncti locum Franciscus Donatus summo Patrum consensu Princeps creatus est.

1545

*Suleimanus
Chersegi
præfecto,
Veneti
Marco Antonio
Franciscio nego-
tium finium
demandat.*

*Petri Landi
Principis
obitus.*

*Franciscus
Donatus
Princeps
creatur.*

M. D. XXXXVI.

Qui Principum animus, quive reipublicæ christianæ status esset, ineunte anno M. D. XXXXVI. ambigendi locus non erat; in Cæsare, ac Rege, Aureliani Ducis obitu, consopita veterum injuriarum semina reviviscere cœperant. Spe Mediolani potiundi Rex dejectus, Allobrogum Duci Subalpina oppida pernegare; Cæsar Germaniæ tumultibus distineri, iisque, ne statim in Regem arma converteret, remorari. Inter hæc Pontifex Farnesiæ familiæ amplificandæ desiderio æstuarè: novo, atque inexpectato consilio Parmæ, & Placentiæ urbes Petro Aloysio filio beneficiario jure tradiderat, ea conditione, ut singulis annis octo aurcorum millia pensionis nomine Ecclesiæ penderet, Camertiunque principatum, ac Ne-

1546

*Franciscus
Rex Cisal-
pina oppida
Allobrogum
Duci denega-
gat.
Paulus Põ-
rifex Parmam
&
Placentiam
Petro Aloy-
sio tradit.*

1546 pe jura , quæ paulo ante Octavius filius obtinuerat , eidem cederet . Quæ adeo molesta Cæsari fuerant , ut nullis officiis adduci posset ad earum civitatum titulos Petro Aloysio concedendos , quos ab eo Pontifex , uti Insubrum Principe , petebat . Varia igitur animo agitare ; Cæsari , ac Regi æque suspectus esse ; Venetis ea pericula ob oculos ponere , quibus Italia , inter Gallos , atque Anglos pace facta , Cæsare Ratisponensibus comitiis Germanorum Principum perdomitis animis , obiceretur : nulla re magis imminetia hæc mala averti , aut propelli posse , quam si consociatis consiliis , ac viribus cum sanctissima Apostolica Sede Respublica in Italiæ incolumitatem , ac dignitatem incumberet . Atque ad prospensum illius in Venetos studium declarandum , ut Petrus Aloysius filius legatum ad Senatum mitteret , curavit . Fuit is Augustinus Landus , per quem Petrus Aloysius initam dignitatem Patribus significavit , seque , & ditiones suas Reipublicæ detulit . Utrisque gratiæ actæ . Ceterum sicuti ea vehementer a Senatu Pontificis consilia probabantur , quibus Italiæ saluti , ac tranquillitati prospiceretur ; ita ab iis abstinebat , quæ ad novas res illius animum magnis æstuantem curis , atque ad evchendos domesticos impensissime intentum magis incenderent ; rerum usu edoctus , eam pacis retinendæ optimam rationem esse , qua cum Regibus amicitiam fervendo , nulli plus æquo adhereret , seduloque suas ditiones protegeret . Quapropter Guido Ubaldus , Urbini Dux , copiarum præfectus , qui *Gubernator* vulgo dicitur , creatur . Quindecim aureorum millia , quibus centum cataphractos , totidemque levioris armaturæ equites aleret ; quinque vero millia illi stipendio tribuuntur : tempore belli dena millia insuper adjecta , ea lege , ut levioris armaturæ equites alios centum adduceret : ad alendos equos assignatæ in menses septuaginta partes e tributis , quæ singulæ libris quattuor pecuniæ minutæ circiter extimantur . Is honore hoc auctus Venetias accessit , atque in divi Marci basilica de more imperatorium vexillum ingenti populi plausu , ac lætitia a Principe accepit .

Augustinus Landus a Petro Aloysio Farnesio Venetias missus .

Guido Ubaldus , Urbini Dux , Venetarum copiarum præfectus eligitur .

Interea Cæsar , Ratisponæ indictis comitiis , Germanos vocaverat , ut de iis , quæ ad religionem attinent , ageretur . Verum quamvis ipse præsens adfuisset , ut Principes , qui *Pro-*
testan-

testantium nomen usurpabant, eo convenirent, obtinere non potuerat; ita ut, colloquiis nonnullis in ea civitate habitis, irrito conatu, magna cum acerbitate animorum, discederetur, majoribusque in dies difficultatibus religionis negotium implicaretur; ac qui primo, Tridenti Concilium ut cogere, poposcerant, examinatisque, & discussis controversiis, ab illius decretis minime recessuros affirmarant, nunc Germanicæ nationis Synodum flagitabant, qua peracta, liberum Tridenti Concilium haberetur. Ea res cum haud parum Cæsaris animum commovisset, nullumque diffidiis exitum speraret, nisi armis ageretur, Pontificem libentius audire cœpit, qui, ut se metu Concilii eximeret, ac filium in Parmæ, & Placentiæ civitatum possessione confirmaret, haud exigua cum pecuniæ, tum militum subsidia, quidquid viribus, quidquid auctoritate posset, ad gravissimas controversias bello definiendas pollicebatur. Cæsaris animum jam plerisque Principibus, & Germaniæ civitatibus infensum incendebat; generoso impetu ad Imperii dignitatem, quam infidi homines proterere conarentur, defendendam hortabatur: nihil prætermittebat, quo stimulos per se incitato & currenti adderet. Verumtamen ex iis, qui circa Pontificem assidue versabantur, plerique maxime intimi atque necessarii, nimium ardentis Pontificis spiritus sedare, atque a bello avocare nitebantur, cum illius eventus in utramque partem versando, atque expendendo periculi plenos prospicerent. Si Cæsari victoria afflaret, timendum esse, ne tanta inde illi potentia, & vires accederent, ut Ecclesiæ, atque adeo Italiæ universæ formidolosus evaderet; cum ea sint hominum, ac præsertim Principum ingenia, ut nullis prosperis rerum, & quantumvis felicibus eventis ad majora adspirantis animi libido flagrans extingui nequeat. At si contra accideret, verendum, ne, victo Cæsare, ac profligato, ferocissimæ Teutonicorum gentis incredibili odio in Summos Pontifices debacchantis exercitus, jugis superatis Alpium, in Italiam descenderent, illamque terrificis excursionibus percurrendo, Romam religionis caput invaderent.

Verum ita Pauli Pontificis menti Germanica expeditio infederat, ut quidquid moræ injiceretur, id omne victoriæ cursum remorari arbitraretur. Cæsar itaque cum Pontifice foedus adver-

1546
*Protestantes
 nationis
 Germanicæ
 Synodum &
 postea Tri-
 denti Con-
 cilium po-
 sulant.*

*Paulus Pö-
 tiffex Cæsa-
 rem ad bel-
 lum contra
 Protestates
 accendit,
 subsidia pol-
 licetur.*

*Pauli Pöti-
 ficis neces-
 sarii illum
 a bello avo-
 care nitun-
 tur.*

1546
Paulus Pontifex & Cæsar sædus adversus Germanos inest.

Octavius Farnesius Pontificiarum copiarum imperator.

Alexander Vitellius peditum, Joannes Baptista Sabelus equitum præfeci.

Germaniæ Principum bellum præparatus.

adversus Germaniæ Principes, & civitates iniit : eo vero Venetos comprehendi obtinata adeo multorum adseveratione vulgatum fuit, ut Reipublicæ legati, qui Ratisponæ tunc erant, Senatui significaverint, Cæsaris copis quinque millia Venetorum peditum adscripta nominari. Pontifex, quod valde honorificum sibi esse arbitraretur, adversus Romanæ Ecclesiæ hostes bellum gerere, in ecclesiasticis ditionibus, atque in Hetruria delectus militum haberi iussit: duodecim peditum millia, equites quingenti conscripti fuere; iis cum summo imperio Octavium Farnesium nepotem præfecit; peditum præfecturam Alessandro Vitellio, equitum Joanni Baptistæ Sabello tribuit. Copiæ Bononiam convenere. Pontifici petenti, ut per Veronensem agrum in Rhætos se conferre possent, fatis a Senatu factum est. Commeatus abunde ejusdem jussu in itinere suppeditatus. Idem quoque iter Cæsareanis militibus, Senatu jubente, patuit. Ad Cæsaris exercitum variæ ex multis regionibus copiæ affluerant; ex Pannonia, Hispania, Gallia Cisalpina: complures etiam ex Germania, e Norico, Sicambriis, ac Sennonibus, ut ad quadraginta peditum, & quinque equitum millia conficerent. Eodem tempore Joannes Federicus, Saxonum Dux, & Philippus Hessiæ Lantgravius, foederis principes, Germaniæ civitates, ac proceres ad societatem sollicitabant, copias parabant, Germanicam se libertatem tueri dictitantes; quos sibi adjunxerant, eos fideles Imperio futuros jurejurando obstringentes, quod Carolus per vim occupare, ac suæ ditionis facere niteretur. In hoc cunctis, & Germanicæ præsertim genti pergratum libertatis nomen facile consensere; Vitembergæ Dux, Comes Palatinus, Augustæ, Argentorati, Ulmæ, Francofurti, Norimbergæ civitates. Ulmæ comitiis vocatis, legatorum undique magnus concursus fuit: de belli apparatu actum; nec multo post copiæ Donavertum ad Danubium prope Noricum tanto numero convenere, ut ad peditum octoginta, equitum decem millia accederent; tormenta bellica centum ac triginta numerarentur. His subnixi Cæsaris vires frangere posse sibi persuadebant, tantumque in nonnullis spes sese offerebat, ut imparatum, atque immunitum nullis prope Germanici roboris copiis succinctum, Germania prorsus exturbari, & excludi posse arbitrarentur.

Atque

Atque ut externos milites, ac præsertim Italos averterent, ad Senatum literas officii, atque observantiæ plenas Ulma comitiorum nomine dedere, quibus ab amica Republica, quam summo semper studio a Germanis cultam fuisse testarentur, peterent, ne iter per suos fines iis copiis concederet, quas in eorum exitium Cæsar ducturus esset, ut Germanicam non modo gentem, sed cunctas provincias intolerando jugo servitutis opprimeret. Iis literis Senatusconsulto responsum est; pergratam nobilissimæ gentis, ac Principum Venetæ Reipublicæ amicitiam semper extitisse, atque in posterum fore; paribus illam benevolentiam, atque honoris officiis coluisse. Ceterum quod planæ, atque apertæ Reipublicæ ditiones sint, ni magna armorum vis adhibeatur, transitum militibus intercludi non posse; id tantum adversus hostes facere Rempublicam consuevisse. Ac paulo post Saxonum Principis, & Philippi Lantgravii literæ, quas Balthassar Alcherius, Britannia Regis a secretis, Patribus detulit, supervenere, in quibus arma pro libertate se induisse affirmabant, centumque aureorum millia mutuo a Venetis petebant. Ad hæc Senatus, omnia Principibus felicia, ac prospera se optare; ne quæ flagitabant pecuniæ subsidia præstaret, pace, quæ cum reliquis illi intercederet Principibus, quam conservari omnino vellet, detineri: si secus faceret, atque ob eam causam bellum subiret, eisdem pro illorum in Rempublicam benevolentia molestum futurum. Per eos quoque dies ab Augusta Vindelicorum civitatis nuntii cum literis urbem adiere, quibus mercatores, ac negotiatores suos, quorum complures Venetiis morabantur, & quotidie ob Germanicos tumultus frequentiores, ut sibi, rebusque suis tutius consulerent, confluebant, enixe commendabat. His perbenigne a Senatu responsum est, Augustanos cives, Germanosque omnes haud vulgaribus benevolentiam officiis exceptos, atque uti Venetos semper habitos fuisse; idem in posterum se facturum, & publica æquitate, ac liberalitate rebus eorum consulturum.

His fœderatorum Germaniæ Principum literis, ac nuntiis nonnulli in suspicionem adducebantur, Venetos, qui nimiam Cæsaris potentiam vererentur, occulta Principibus de ratione belli administrandi consilia dedisse. Augebantur ambigendi

1546
Germanorū
Principum
ad Venetos
ad literas.

Senatus re-
sponsum.

Balthassar
Alcherius
ad Venetos
literas Sa-
xonū Prin-
cipis &
Lantgravii
affert.
Senatus re-
sponsum.

Augustæ
Vindelico-
rum nuntii
Venetias
adeunt.

1546
Suleimani
nuntii Ve-
netias ad-
ventus.

causæ, quod sub id tempus Suleimani nuntius, quem *Chiausum* vocant, Venetias accessisset: quamobrem & Germanorum procerum, & Turcarum Cæsaris infensissimorum hostium viribus ad illius auctoritatem, ac nimium sese extollentem potentiam obtundendam, & debilitandam uti Venetos, falso jactabant. Obrepfit quoque ea suspicio Cæsaris animo, qui Ratisponæ Bernardo Naugerio, ac Dominico Mauroceno legatis ad se vocatis, ea omnia exposuit, perque Mendozzium oratorem Senatui significavit. Verum haud difficile fuit maligne inustam Reipublicæ notam detergere; cum Cæsaris hostibus de pecunia minime commodatum esse constaret; immo iter copiis per Venetos fines concessum fuisset: Suleimani vero nuntius, ut de Illyrici finium controversiis cum Patribus ageret, Venetias venisset; quibus intellectis, magnam animo cepisse voluptatem Cæsar visus est. Dum summa contentione, ac studio utrinque ad tantum bellum necessaria compararentur, repente rumor undique pervasit, Cæsarem concordiam cum Germanis iniisse, pro qua conficienda missis ultro citroque nuntiis, agitatam fuisse certum erat. Inde suspicio non levis Patres incessit, cum repletam magnis Italiam copiis animadverterent, quæ reliquis Italis Principibus imparatis, quoquo se verterent, magnos motus, rerumque perturbationes essent edituræ. Itaque ad omnes eventus comparare se, atque instruere. Pontifex, quo Patribus omnem hujuscemodi suspensionem depelleret, Reipublicæ legato ostendit, se Italiæ tranquillitatis, ac quietis studiosum semper fuisse; illi noctes, diesque animum, & operam dedisse, quæcumque ad incolumitatem, atque incrementum Reipublicæ spectarent, sedulo meditatam: de sua igitur voluntate minime ambigerent; communibus cogitationibus, & consiliis utraq; tum Ecclesiæ, tum Reipublicæ ditiones, atque adeo universam Italiam conservari posse.

Verum negotio pacis turbato, Germani, qui *Protestantes* vocabantur, ut Italarum copias, quas adventare in dies afferebatur, Germaniæ itinere intercluderent, ex Augusta, Ulma, & Vitembergicis dititionibus, Clusam, inter montium angustias sitam arcem, contendunt; quæ statim deditione ab iis recepta est, præsidioque illi, & Fieffæ, quæ duo omnino viæ sunt,

Clusæ, &
Fieffæ a
Germanis
captæ.

sunt, quibus ex Italia in Germaniam iter habetur, imposito, discessere. Sed Pontificiæ, ac Cæsaris copiæ, itinere ad Oenipontem verso, in Noricum se inferunt; inde Ratisponæ reliquis Cæsaris copiis adjungunt. Cæsar cum universo exercitu, ac trigintafex ancis tormentis adversus hostem, qui tunc circa Ingolstadium morabatur, proficiscitur: oppidum occupat; loco opportuno castrametatur, atque prope adeo ex utraque parte Cæsaris, atque hostium castra erant, ut ad tormentorum jactum consistentibus, justi prælii minime periculo facto, minutis tantum certaminibus dimicaretur, magnaque globorum vis hinc, atque inde terribili fragore jaceretur. Hoc ingenti totius Germaniæ tumultu, ac dissidiis exortum bellum cum exitum habuit, ut cum paulatim hostes debilitare, quam certaminis aleam subire fatius esse Cæsar arbitraretur; terrorem sæpius incutiendo, nonnulla oppida vel deditione, vel vi occupando, eo foederatos adegerit, ut vel pecuniæ difficultate, vel tributorum acerbitate dissentientes jam laborarent, ac pristinum vigorem remitterent. Cum vero Ferdinandum, a Mauritio Saxonum Duce adjutum, Joannis Federici ditiones cum magna militum manu ingressum nuntiaretur, tantus terror hostes affecit, ut ingens illorum exercitus, compluribus signa deferentibus, ac dilabentibus, concideret. Inde cunctarum fere civitatum, & Principum animorum mutatio consequuta est, qui incredibili Cæsaris felicitate fracti, veniam delicti deprecantes, sese illi subdiderunt, ut quatuor mensium spatio potentissimæ gentis factum reverterit; Smacaldicum foedus disjecerit; Imperii decus, ac dignitatem non modo constantissime retinuerit, sed etiam felicissime auxerit. Inde pontificiæ in Italiam copiæ revertuntur. Alexander Farnesius, Cardinalis Legatus, Romam proficiscens, Venetias accessit, eximiaque in se publicæ, ac privatæ benevolentia, & singularis in Pontificem voluntatis argumenta tulit.

1546
Italicae copiae per Noricum Casareo exercitu se adjungunt.
Ingolstadii a Casare captum.

Ferdinandus Rex Joannis Federici Saxonis ditiones invadit.
Germani Principes veniam a Casare petunt.

Alexandri Farnesii Cardinalis Venetias adventus.

Ceterum tam brevi parta, atque omnium populorum concelebrata vocibus Caroli felicitas Pontificis animum varie agitabat: modo Venetorum consilia; modo rerum eventus secum reputare; adhuc Tridenti Concilium patere, licet belli, & grassantium morborum metu nonnulli discessissent:

1546

Cæsarem ad Germanos, quos nuper devicerat, sibi conciliandos multa concessurum : non filii securitati satis prospectum, gravissimi, ac difficillimi belli curis Cæsare soluto : inde manifeste conqueri, nullam gloriam, quod unum propositum mortalibus laborum præmium videtur, suo nomini partam, quippe quæ univèrsa Cæsari communi omnium consensu, ac prædicatione tribueretur : nulla sibi emolumenta ; nullam pecuniam communem fuisse : non sibi, aut consilia belli, pacisque communicata ; nullum impensarum, ac laborum, nisi inanem tulisse fructum. Cæsar contra, nondum debellatis hostibus, adversus pacta, & promissa copias Pontificem in Italiam revocasse ; bello, quod hortatu, ac suasionibus suis suscepisset, nondum confecto, auxilia subtrahi ; suarum copiarum famam imminui : adhuc Joannem Federicum Saxonum Ducem, atque Hessiæ Lantgravium superesse, qui vel sanguinis nobilitate, vel populorum benevolentia plurimum in Germania possent. Hac acerbe nimium a Pontifice, & Carolo jactabantur.

Pax inter Reges Gallie, & Angliæ Francisci Bernardi opera conficitur.

Dum ea in Germania gererentur, gravis, ac periculosi belli, quod terra, marique gesserant, & diuturnæ Bononiæ obsidionis Galliæ, atque Angliæ Reges pertæsi, ad pacis studia se convertere ; & in ea conficienda Francisci Bernardi, Venetæ nobilitatis patritii, Maphæi nepotis, qui magna in Britannia mercaturæ negotia obibat, singularis virtus, atque maximis in rebus pertractandis eximia ingenii dexteritas enituit. Is, cum frustra ea in re gravissimi viri insudassent, ab Henrico ad Franciscum concordiæ ineundæ causa missus, negotio suscepto, plurimisque difficultatibus summa prudentia explicatis, citro ultroque commendo, tantum effecit, ut, conciliatis Regum animis, bello finis imponeretur, paxque certis conditionibus fieret, quibus Galli Bononiam, quam per multos menses obsederant, pecuniæ ingenti vi Britannis persoluta, præstituto tempore reciperent. Bernardus vero vix juventæ annos ingressus præclarum apud cunctos laudis fructum tulit ; atque ab Henrico equestri decoratus dignitate, censu, qui singulis annis in Britannia illi penderetur, donatus est. Sed ubi Venetias rediit, pensioni

Bononia a Gallis recipitur.

Franciscus Bernardus equestri dignitate decoratus.

renun-

renuntiavit, quod lege vetitum sit, ne ab exteris Principibus ex Veneta nobilitate patritii præmia ulla, aut census accipiant. Reges pacem sancitam Senatui per literas, perque oratores suos significarunt, petiitque Henricus a Patribus, ut veteris amicitiae conciliandæ causa legatum, uti antea consueverant, in Angliam mitterent, cum ea tempestate Senatus scriba publica negotia eo in regno curaret. Itaque Bernardus Naugerius ad Henricum legatus designatus est.

1546

*Bernardus
Naugerius
in Angliam
legatus des-
ignatus.*

Cenetenses per eos dies Patres adiere, ac de insolenti, & acerbo Marini Grimani Cardinalis imperio conquesti sunt, qui cives varie vexatos ad ultimam prope desperationem adegisset. Est Ceneta Venetæ ditionis oppidum, Tarvisio finitimum, quod superioribus tempestatibus e Pannonum aspero dominatu a Venetis creptum, postea Carrariensibus justo bello ademptum, beneficiario jure Cenetensibus Episcopis concessere. Ii sacramentum Venetis dicebant: civibus ad urbanos magistratus provocandi facultas erat: incolæ tributa, salarium, vectigal Reipublicæ pendebant; munera militaria obibant; remiges, si opus esset, ad classem instruendam mittebant: ita supra centum ac triginta annos ea civitas regebatur. Fervidum, atque elatum Cardinalis ingenium provocationis jus adimere civibus nixum, magnos ea in urbe tumultus, & seditiones excitaverat. Senatus tantam rei indignitatem minime ferendam ratus, quam beneficiario jure Grimanus auctoritatem obtinebat, eam lege lata, ad se evocare statuit, qua prætor, uti in aliis oppidis, & civitatibus Reipublicæ fit, Cenetensibus daretur. Lex majoribus comitiis confirmatur, statim Jacobus Surianus prætor creatus est, qui oppidi administrationem publico nomine suscepit, incredibilique lætitia, ac plausu Cenetensium excipitur. Ea de re cum Pontifice Maximo Grimanus mirum in modum conqueritur, quod Veneti Ecclesiæ jura occupassent, nulla Apostolicæ Sedis, nulla Summi Pontificis ratione habita, Antistite ejecto, magistratui curam, atque imperium mandassent. His commotus Pontifex cum Nicolao Pontio legato graviter agit; petit, ut, re in integrum restituta, lex Senatus abrogetur; Cardinalis Cenetæ restituatur. Senatus quæ facta fuissent, jure facta contendit; civitatem Venetæ ditionis esse; incolas non modo Cenetenses, verum Rempublicam uni-

*Cenetenses
de Marino
Grimano
Cardinali
eorum Epi-
scopo apud
Venetos cõ-
queruntur.*

*Jacobus
Surianus
Cenetensis
prætor eligi-
tur.*

1546 versam a Cardinali injuria affectam; cives ærumnis prope confectos suam opem implorasse: quid faciendum esset? an subditorum querelas rejicere? an aures obstruere? infueto, ac pessimo exemplo immodici ingenii libidinem pati? temperatum civium Venetorum imperium Cenetenses exoptasse, petiisse, magistratum lætis acciamationibus, obviam effusa civitate, accepisse. Verum Pontifex minime his aquiescebat; legis abrogationem flagitabat. Dum hæc hinc, atque inde agitantur, Cardinalis Grimanus Romæ excessit: ejus obitu diffidorum fomite sublato, Pontifici enixe petenti gratificandum Senatus censuit, cum eum, quem in Grimani locum Pontifex nominasset, Cenetensibus, uti antea consueverat, jus dicere statuisset. Itaque Michael Turrianus Utinensis Cenetæ antistes susceptus est, qui illius gubernacula, Senatu permittente, suscepit.

*Marinus
Grimanus
Cardinalis
Romæ obiit.
Michael
Turrianus
Grimano
susceptus.*

Eodem anno Liburnorum sævæ ac prædæ affluetæ gentis audacia adeo excrevit, ut maria infesta reddendo, eos, qui mercaturæ exercendæ causa ultro citroque commeant, haud parvis incommodis afficerent, ac nonnunquam per Venetos fines in Turcicas sese inferendo ditiones pecora abigerent, homines captivos redderent. Inde quotidie ingentes Turcarum querelæ exaudiebantur, ut classem ad illos opprimendos in Adriaticum sinum Sulcimanus missurus diceretur. Huic malo jam tum exorienti Senatus occurrens, ut biremium præfectus crearetur, decrevit; qui manu illarum comparata (quod impedito, ac vario locorum situ triremibus opportuniore videntur) hostiliter piratas persequi, ac penitus excindere nitetur. Ii *Uscobochi* vocitati, homines efferi, prædæ, & sanguinis avidi, multæ in posterum facinora edidere: sapius a Venetis repressi, vel locorum natura, quæ antiquitatis testimonio infamia latrociniiis fuere, vel corporum pernecitate, atque astu, quo piraticam exercent, nunquam penitus extingui potuerunt.

*Uscobochi
incurfiones.*

*Maphæus
Bernardus
Ravenna
interfectus.*

Sub id tempus Maphæus Bernardus, patritius, qui divitiis, atque opum amplitudine inter ceteros cives eminebat, maximaque negotia in cunctis orbis regionibus obibat, perduellionis reus factus, cum in judicium vocatus, ex urbe discedens Ravennam petiisset, per insidias circa Pineam a tribus sicariis interceptus, compluribusque vulneribus confossus inter-

ter-

terfectus est. Cadaver cruentum, ac nudatum Ravennam delatum; inde loculo inclusum ad urbem ducitur. In divi Augustini fano exposito, cum propinqui egregiam funeris pompam pararent, Decemvirum jussu, ne id perficerent, prohibiti sunt. Iis, qui cædis auctores indicassent, magna a Decemvirum collegio proposita præmia; impunitas, ac duo aureorum millia, si eos, qui sibi mandata patrandi facinoris dedissent, patefacerent, pollicita. Præmio illectus miles, *Campana* cognomine, patria Cremonensis, qui propria manu Bernardum confecerat, scelus detexit, mandatique culpam in Ludovicum, & Marcum Antonium Eritios fratres, Maphæi ex sorore nepotes, atque Ludovicum Armium Bononiensem coniecit; qui locupletissimi viri bonis inhiantes, Campana facinoroso homine pecunia, ac pollicitis corrupto, ad avunculum obtruncandum per summum scelus usi fuerant. Eritii, atque Armius, qui Mediolano, Gonzaga consentiente, armatorum custodia septus, Venetias perductus fuerat, quæstioni subjiciuntur; crimen fatentur; in Ludovicum, atque Armium securi inter geminas columnas animadversum; Marcus Antonius, quem plene ea noxa non attigerat, perpetuo carceri mancipatur, quo paucos post dies effracto, aufugit. Indici absoluto ex publica fide pecunia numeratur; qui, ut plerumque scelestis, ac facinorum colluvione commaculatis hominibus evenit, haud multo post Romæ laqueo delictorum poenas dedit.

1546

*Ludovicus
& Marcus
Antonius
Eritii, &
Ludovicus
Armius,
Bernardi
necis rei, de
liis poenas
luunt.*

M. D. XXXXVII.

ANni, qui subsequitur, initium duorum potentissimorum Regum Galliæ, atque Angliæ obitus memoria posteris insignem reddidit. Henricus Angliæ Rex, hujusce nominis octavus, cum triginta atque octo annos imperasset, excessit; Princeps alioqui magnæ virtutis, literisque, quod perraro in ea sublimi fortuna locatis accidit, apprime excultus, nisi Annam Boleniam, amore dementatus, Catharinæ priori uxori repudiatæ superinduxisset; atque ob id, cum illi a Clemente Pontifice sacris interdictum esset, ab avita religione deflexisset. Fuerat is propenso in Venetos animo; licet nonnun-

1547

*Henrici
Angliæ Re-
gis obitus.*

1547

quam de illius benevolentia ob foedus, quod Reipublica cum Cæsare intercedebat, cujus implacabilis hostis per multos annos fuit, remittere nonnihil videretur; atque ea de causa a legatis in Angliam mittendis Senatus abstinuerat, publicaque negotia, scribis procurantibus, pertractabat, Jacobo Zambonio ea tempestate id muneris obeunte. Henrico Eduardus sextus filius successit, qui statim per Mussonem, eleganti ingenio virum, Zambonio patris obitum, suamque in Angliæ regno successionem significat; proclinatorum in Rempublicam animum, veteris arctius confirmandæ amicitiae, quæ Anglis cum Venetis intercessisset, voluntatem ostendit; petit, ut ad se legatus a Senatu mittatur: idem a Patribus Edmundus Arvellius Regis orator enixe flagitat. Fit Senatusconsultum, ut orator, qui & Henrici obitum doleat, ac de regno Eduardo Reipublicæ nomine gratularetur, in Angliam mittatur. Dominico Bolano summo consensu is honos delatus est.

Eduardus VI. Anglia Rex.

Dominicus Bolanus orator in Angliam designatus. Francisci Gallia Regis obitus.

Nec multo post pridie kalend. aprilis Franciscus Galliarum Rex, quatuor & quinquaginta annos natus, in Rambuletana arce ex humanis excessit: Rex, qui si parem virtuti, atque egregiis, quibus ornatus fuerat, dotibus fortunam habuisset, præcorum Regum memoriam non æquasset modo, sed etiam superasset. Verum improperi Ticini eventus, Hispanica cum illius, tum filiorum captivitas nonnihil felicitatem, ad quam natus videbatur, deformarunt: optime certe de scientiis, ac disciplinis, deque doctis viris meritis, quos variis, ac Rege dignis præmiis affecit: in Latio, & Græcia conquisitis undique immenso sumptu veterum monumentis, omnium linguarum voluminibus bibliothecam instruxit, in qua ad posterorum utilitatem quidquid selecti, quidquid egregii exquisitus labor adinvenire potuit, cumulavit. In Venetos præclara egregiæ voluntatis, ac studii argumenta edidit, cum difficillimis temporibus perturbatis rebus, vix regnum ingressus, foederibus cum Republica pactis, imperii recuperandi, conjunctis armis, socius extiterit, quibus Brixiae, ac Verone urbes in Reipublicæ potestatem concessere; quo facto Ludovici graves in Venetos injurias deterfisse, ac delivisse visus est. Mox lætiori tempestate Venetis pristina adspi-

rante fortuna, eorundem foedera sapius expetivit, ut Reipublicæ auxiliis fultus nihil ab hostibus sibi pertimescendum arbitraretur; licet non deessent, qui memoria superiora repetendo, ea tempora objicerent, quibus, Gallicis copiis ad Ticinum profligatis, Rege capto, atque in Hispaniam perducto, mox libertate restituta, filiis oppigneratis, Respublica bellum grave, atque atrox pro ejus, filiorumque libertate suscepisset: at ille medio armorum strepitu, nulla Venetorum ratione habita, minime, ut decebat, communicatis consiliis, ad pacem cum Cæsare descendisset, circumseptam undique periculis, & casibus Rempublicam reliquisset. Verum ea suprema imperii lex, vel insita quadam naturæ vi, vel corrupti dominandi cupiditate animi jampridem exitit, ut complura publicæ incolumitatis, ac salutis nomine sibi Principes indulgeant. Verumtamen qui probe singula inspexerit, ingentes ex Francisci amicitia Rempublicam fructus tulisse intelliget. Francisco vita functo, Henricus ejus nominis secundus, octo ac viginti annos natus, regni gubernacula suscepit. Duo a Senatu legati ad eum designati sunt, qui publicam ex patris obitu molestiam, atque ex amplissimo, & nobilissimo regno parto lætitiæ testarentur; Victor Grimanus, Matthæus Dandulus.

Brevi intervallo duobus potentissimis Regibus, qui magna animorum contentione cum Cæsare dimicaverant, sublatis, jam nullus amplius felicitatis illius cursum remorari posse videbatur, cum ei nullus ea tempestate Princeps obsistere, atque currenti fortunæ frenum injicere posse censeretur. Inde illi cuncta affluere, ac supra vota accidere; nam cum totus in bellum Saxonicum incubuisset, Joannem Federicum magna celeritate insequutus, ut illi in penitiora, ac tutiora suarum ditionum loca sese inferendi facultas eriperetur, Albi amne trajecto, cum ad pugnam conferendam coegisset, ingentem adeo victoriam retulit, ut Ducem captivum in potestate haberet, qui ad eum in media Locherana sylva consistentem supplex siteretur: mox Joachimi Brandeburgici Electoris, ac Principis Clivensis, cujus forori Saxo matrimonio iustus erat, obsecratione, & precibus delinitus, ac flexus Cæsar, his vitam Duci conditionibus donavit; ut dignitate Electoris

1547

*Henricus
Rex Franci-
sco succed-
dit.*

*Victor Gri-
manus,
Matthæus
Dandulus
oratores in
Galliam de-
signantur.*

*Joanes Fe-
dericus Sax-
onum Dux
a Cæsare
profligatus
& captus.*

1547 exutus, agris, oppidisque paucis exceptis, mulctatus, arma; atque omnia tormenta aenea, rerumque bellicarum apparatus Cæsari traderet. Fractis, ac prostratis Saxonum Ducis viribus, Lantgravius confternatus, atque a Cæsaris tantum clementia salutis sibi præsidium quærendum ratus, Halam, ubi tunc Cæsar erat, profectus, & ad illius genua provolutus, demississime veniam petiit, atque iis legibus obtinuit, ut quatuor ex suis ditionibus urbes continuo traderet; loca nonnulla munita dirueret; certam pecuniæ vim penderet; bellicas machinas Cæsari præberet; vitam illius beneficio incolumem haberet; interea captivus detineretur. Itaque pacatis Germaniæ rebus, Augustæ Vindelicorum comitiis indictis, magno Principum, ac nobilium virorum numero stipatus, cum Joanne Federico Saxone captivo triumphantis specie urbem ingreditur. Multa in eo ad Cæsaris res provehendas decreta; in iis ut Principes ac liberæ civitates eam pecuniæ summam conferrent, qua perditum viginti, quatuor equitum millia ad Imperii majestatem retinendam, si opus esset, cogerentur, quibus Austriaci quoque cum eorum ditionibus defenderentur; atque iisdem fœdera cum Principibus, ac liberis civitatibus perpetuo intercederent.

*Philippus
Lantgravius ad genua Cæsaris provolutus.*

*Augustæ
Vindelicorum
comitia a
Cæsare in-
dicuntur.*

Hæc tam brevi tempore a Carolo prospere, ac feliciter confecta, ut Caji Cæsaris verba paulo immutata pronunciaret: *Veni: Vidi: Deus vicit*, cunctorum Principum animos infueto blandientis fortunæ splendore perstrinxerant; cum adjunctis oppidis, atque urbibus, hostibus fractis, & captis, Germania prope universa edomita, minime contentus, ad majora consequenda summo studio niteretur; atque imperio in Italia augendo sedulo, ac vehementer operam impenderet. Ob id Senarum in Hetruria urbem, civilibus dissensionibus distractam, quadringentorum Hispanorum militum præsidio imposito, reluctanter perdomuerat; Populinum securitatis specie, puero Jacobi Appiani nuper defuncti filio ejecto, ad se attrahere conabatur, ut situ ad maritimas res obeundas opportuno in Hetruriæ litoribus mari Tyrreno immineret. Mediolanum quoque urbem ingenti tormentorum numero, & Hispanorum militum præsidio muniverat; cives, ut ei, quem Insu-
bribus Ducem diceret, obtemperaturos pollicerentur, jure ju-
ran-

Cæsar Senis præsidium imponit.

Populinum Cæsar ad insubrici nititur.

rando adegerat . Jam enim statuerat Philippum filium ex Hispania eam ob causam in Italiam vocare , Helvetiosque ad Mediolani imperium tuendum foederibus obstringere nitebatur .

1547

Id quoque Cæsaris rebus peropportune contigerat , quod pax inter Gallos , atque Anglos inita turbari cœperat , cum unica ex regia sobole Scotorum puella Eduardo Anglorum Regi , uti pactum fuerat , matrimonio jungere regii tutores nolent . Eam sibi injuriam fieri Angli minime passi , bellum Scotis minabantur , qui ad Henrici Galliarum Regis opem confugerant , Reginæ connubium cum dotali Scotiæ jure filiorum uni , cui vellet , polliciti : qua ex re grave bellum inter Anglos , ac Scotos exortum fuerat . Henrico vero , cujus auxiliis præcipue Scoti nitebantur , difficillimo bello implicito , Cæsari majoribus in dies accessionibus fortuna blandiri videbatur , ut cuncti , qui ingenia Principum , ac nullis terminis coercitas illorum cupiditates metirentur , ex ea Cæsaris incredibili felicitate valde sibi pertimescerent ; Pontifexque in primis , cui multæ cum Carolo diffidiorum causæ intercedebant : nimia Imperatorum incrementa : Concilium , quod Caroli auctoritate , post decretum de illo Bononiam transferendo , adhuc Tridenti habebatur : domestica familiæ decora : Parmæ , ac Placentiæ imperium filio tributum , necdum a Cæsare confirmatum : quocirca a nullo magis illius fastum , & cupiditatem , quam ab Henrico Galliarum Rege obtundi posse censebat . Ob id Divi Georgii Cardinalem in Galliam proficisci jusserat , specie , ut illius regni antistites mitti a Rege Bononiam peteret ; re , ut illum ad Cæsaris vires nimium sese efferentes frangendas incitaret . Quod ut facilius ab eo impetraret , affinitatis juribus arctius sibi obstringendum ratus , ut Horatio Farnesio , Petri Aloysii filio , nepoti , Regis filia notha conjux fieret , obtinuerat , ope , studio , atque auctoritate illi affuturum se pollicitus . Ea juvenile Regis pectus libenter excipiebat , ut regni sui primordia militari gloria illustriora redderet .

Diffidium inter Anglos, & Scotos .

Scoti ad Gallie Regis opem confugiunt .

Paulus Pontifex sancti Georgii Cardinalis ad Regem Gallie legatum mittit .

Henricus Gallie Rex Horatio Farnesio filiam desponsat .

Quapropter ad Italicas res conversus , sui in ea provincia studiosos fovere cœpit , benevolentiae signa in eos edere , præmiis afficere . Petrum Strozium ad divi Michaelis militiam , quæ

1547 quæ ea tempestate summo in honore habebatur , adscripsit ; ut homine vivido ingenio , quietis impatiente , qui magnam Florentinorum exulum , atque aliorum bello victitantium hominum manum secum trahebat , ad Italiæ res perturbandas aptissimo , si opus foret , uteretur . Pontificis vero assiduis adhortationibus , ac stimulis incitatus , ad suas partes Venetos pertrahere , atque societatis jure adstringere , Caroleo Protonotario Venetias misso , omni studio contendebat . Qui cum Monlucio ordinario legato Patribus exposuit , Henrico Regi quotidie pro bono publico excubanti nihil opportunius , atque his temporibus necessarium magis videri , quam , fœdere cum Pontifice , ac Republica sancito , ad communium rerum tuitionem conspirare ; ut justo præsidio quisque munitus tuto præfenti quiete frueretur ; neque aliorum pateret injuriæ : id ut facilius Henricus consequeretur , nihil eorum , quæ ad Galliæ regni tutelam attinerent , prætermittere . Legatis Senatusconsulto responsum est : Regis prudentiam , atque in commune bonum propensum studium vehementer Senatum probare : egregiis illius exemplis adductum , quæcunque ad Venetum imperium defendendum opportuna censerentur , diligenter curare : idem reliquos Italiæ Principes facturos arbitrari ; cum insitum cunctis natura sit , ut se , resque suas summa contentione tueantur : sperare animorum conjunctionem , ad quam , si rebus suis prospectum vellent , cogerentur , pro firmissimo aggere , ac munimento adversus eos , qui armis lacefferent , futurum ; idque unum modo sufficere . Ejusmodi erant ea tempestate illorum , qui Rempublicam regebant , consilia , ut bellorum tumultus ab Italia , quoad fieri posset , amovendos , neque vanæ spei ostentatione præsentem rerum statum immutandum arbitrarentur .

*Caroleus
Protonotarius
ab Hærico
Venetias
mittitur .*

*Senatus
responsum .*

*Petri Aloysii
Farnesii
cædes .
Ferdinandus
Gonzaga
Placentiæ
præsidium
Casaveum
imponit , &
Parmam
aggreditur .*

Sed reliquorum Principum diffidentibus inter se animis , ac nova quotidie mente agitantibus , recens dissensionum feges oritur , Petro Aloysio , Pauli Pontificis filio , a nonnullis Placentiæ civibus in illius exitium conjuratis , propriis in ædibus confosso , & caso , qui cruentum illius cadaver plebi ostentantes , universa civitate commota , objecto nomine libertatis , incenderant ; idque non sine Ferdinandi Gonzagæ consensu perpetratum fama vulgaverat , qui a Placentinis vocatus , urbem

bem statim ingressus, Hispanorum præsidio imposito, Cæsareæ conditionis effecerat. Neque eo contentus, oppidis multis, atque arcibus occupatis, se ad Parmam obsidendam comparabat, ab oppidanisque, ut se dederent, petierat, nequicquam Octavio, Caroli genero, de acerbissima sibi illata injuria conquerente. Hoc Gonzagæ factò cuncti Italiæ Principes, ac populi adeo exarsere, ut non tantum ille undique probris, ac maledictis profcinderetur; verum jam erumpere recondita Cæsaris intimis sensibus consilia palam dicerentur; nihil sanctum, nihil ab imperii cupiditate intactum; quæ vi difficile assequi foret, ea per dolos, atque insidias tentari, & obtineri. His undique crebrescentibus vocibus adductus Gonzaga, ut, quæ gesta erant apud Venetos, qui eam rem moleste tulerant, purgaret, Joannem Baptistam Schizzium, e Mediolanensi Senatu, Venetias proficisci jubet, qui a se omnem confecti criminis maculam deterneret, atque a noxa immunem testaretur. Se a Farnesii interfectoibus vocatum, quin Placentiam Cæsaris nomine reciperet, efficere non potuisse, ut interea de illius mente, quam rectam, atque in commune bonum maxime proclivem sciret, doceretur. Senatus filii casum per literas, perque Joannem Antonium Venerium oratorem cum Pontifice conqueritur; qui, ut/erat magno animo, ingentem fortunæ ictum fortiter tulit, atque a privato luctu ad domesticas clades reparandas se convertit.

Inde cum tota Cisalpina Gallia fluctuaret, arma, ac milites a Cæsareanis, & ab iis, qui Farnesiorum partes sequebantur, compararentur; quo rebus suis prospiceret, legatum in continentem mittere Senatus decrevit, ut Reipublicæ copias lustraret; oppida, atque arces inviseret, imperioque tuendo in primis studeret. Stephanus Theupolus legatus creatus est. Metaurensium Dux, copiarum Reipublicæ summus præfectus, Roma, ubi, Senatu permittente, ad concelebrandas cum Victoria, Petri Aloysii Farnesii filia, Pontificis nepte, nuptias profectus fuerat, revocatur. Antonius Tifernas, tormentorum præfectus, Brixiam ingredi jubetur. Theupolus legatus Veronam contendit; militum præsidia iis in urbibus augentur; ordinum copiarum inducuntur. Inter has vel belli, vel insidiarum suspiciones Pontifex tantarum rerum indignitate commotus,

ira

1547

*Joannes
Baptista
Schizzius a
Gonzaga
Venetias
mittitur.*

*Stephanus
Theupolus
legatus in
Continentem
eligitur.*

*Guido U-
baldus Ur-
binas Vene-
tias advo-
catur.*

1547
Pauli Pontificis & Henrici Regis officia ut Venetos ad effusus ineundum impellerent.
 Vide *Jo. Casae* hac in re duas Orationes Lugduni editas, & *Prefis Florentinis* adjectas, Vol. I. parte II. Florentiae, 1716. in 8.

ira supra aetatem fervidus, injuriarum impatiens, denuo ad foedus Senatum invitabat. Casa, illius apud Rempublicam Nuntius, Patrum animos incendit: idem Henricus, ac summus equitum Magister per Franciscum Justinianum efficiunt: non amplius deinde cunctatione utendum, jam ad extremum ventum esse, quo ingentia desperatus prope morbus remedia exigeret. Quid porro expectandum? an ut immani jam fere impendentis ruinae pondere pressi cuncti Itali Principes, inevitabili exitio prosternantur, atque obruantur? Sed Patres in novos demittere fluctus Rempublicam nolebant, si semel bellum in Italia exoriretur, nullum laborum, nullum periculorum finem fore rati: nil causae esse, cur adversus potentissimum Principem, humanae felicitatis apicem attingentem, armis infurgerent, quem finitimum, ac prope in Venetae ditionis visceribus haberent; cum praesertim nullas sibi ab eo illatas injurias recenserent, quae tanti essent, ut a quietis otio, summis laboribus, ac vigiliis parto, ad difficile, ac periculosum bellum traducerentur. Huc accedebat, quod nullum officii, & egregiae voluntatis genus in Rempublicam Carolus praetermitteret. His fiebat, ut quemadmodum se, suaque defendere Patribus statutum, ac fixum animo esset, ita ab iis societatibus, quibus in bellum haud difficulter prolabi possent, omnino recedendum censerent. Ad haec, sub idem tempus Justo Justio a Ferdinando ad Suleimanum missio, in quinquennium induciis pactis, Caesar iis expeditis curis, quibus belli Turcici suspicione detinebatur, & praevalido copiarum numero suffultus, aegre bello peti posse videbatur.

Justus Justio a Ferdinando Rege Byzantium missus quinquenni inducias et Turcis paciscitur.

M. D. XXXXVIII.

1548

NAmque omnes cogitationes, & curas a Pannonico bello in Persicum Suleimanus transtulerat, Tamassum Persarum Regem armis aggressurus, ne per otium adversam sibi natura, atque institutis gentem majores sumere spiritus, atque incrementa sineret, militarique gloriae, ad quam supremo animi impetu ferebatur, novos titulos adderet. Inde haud difficile fuit inducias cum Ferdinando, ac Caesare pacisci, quibus triginta aureorum millia pro Hungaricis ditionibus tributis loco
 fin-

singulis annis pendere Ferdinandus deberet. Utrunque Venetorum mentio facta, cautumque, ut, si quis eorum, qui hoc foedere comprehenderentur, bellum alteri inferret, pro hoste a reliquis haberetur. Iisdem induciis Henricus Galliarum Rex, ceterique Principes, etiam sacri continebantur; in quibus fanciendis eo studio a summis Regibus, eaque animorum contentione certatum fuerat, ut Cæsar ad Francisci Regis pollicita præstanda Henricum filium obstringi peteret; Henricus contra, ne Cæsari induciarum tempore in quemquam Christianorum Principum arma inferre liceret, cavendum curaret; legatumque Cotonium magnis itineribus Byzantium mitteret, ut totum induciarum negotium inverteret; cum nullam aliam ob causam Cæsarem illas expetivisse, quam ut, Byzantino metu solutus, Gallias invaderet, affirmaret: neque ferendum esse, ut qui tot prosperis eventis brevi tempore tantas accessiones Imperio fecisset, adeo præmineret, ut ejus dominandi libidinem, quam pro lege haberet, reliqui damno, quod refarciri non posset, subire cogerentur. Eodem officii genere, Venetias in Byzantii itinere accedens, cum Patribus functus est, ut Senatum ad inducias impediendas incitaret; quem ab ea re cum alienum esse intelligeret, iter profectus, re confecta, Byzantium pervenit, atque a Suleimano literas ad Cæsarem, ac Ferdinandum obtinuit, quibus libenter ad inducias ea mente descendisse diceret, ut armis eo tempore non ageretur; in eos, qui secus fecissent, bellum moturum. Regi quoque Galliarum scripsit, se induciis perficiendis illum inter veteres amicos recensuisse; si bello interim a Cæsare lacefferetur, eidem hostem futurum. Licet vero quæ ad Rempublicam inter amicos recensendam spectarent, ea tantum Senatus procurasset; attamen quin suspitione aliqua æmuli Principum animi aspergerentur, vitare nequirit; cum Henricus Cæsaris, ac Ferdinandi res curæ magis Senatui fuisset diceret, quam suas; atque acerbe conquereretur, Venetum legatum literas ad Senatum dedisse, quibus sui nullam in induciis conficiendis mentionem factam fuisse affirmaret. Cæsar vero, ut ad pacem cum Henrico arctius servandam obstringeretur, id totum ex Venetorum consiliis, atque officii profectum ajebat; ut inde renovandi in Italia belli, quod illis

*Henricus
Galliæ Rex
Cotonium
oratore
Byzantium
mittit*

*Suleimani
ad Cæsarem
& Ferdinandum
Regem literæ.*

1548 permolestum foret; occasio tolleretur. Verum haud difficile fuit ejusmodi hæsiationes diluere, cum neque de quo Henricus conquerebatur, Reipublicæ legatum unquam ad Senatum scripsisse, Rex certior factus esset; neque de iis, quæ inter Cæsarem, ac Regem agitentur, egisse, Carolo compertum fuerit.

Sed post pactas inducias ea res contigit, quæ pene pacem inter Suleimanum, ac Venetos interturbavit. Nam, piratis maria omnia ea tempestate infesta reddentibus, atque sæve negotiatores, ac navigia diripientibus, cum Venetæ classis legatus Laurentius Amulius publicos humani generis hostes persequeretur, ac forte in prædonum caput, Sabbam dictum, incidisset, impetu in illius navigium facto, fugientem infectatus cepit, captum interficiendum curavit, ut hominem Christianis, ac præsertim Reipublicæ rebus infensissimum, qui innumera damna Venetis navigiis, ac negotiatoribus intulerat, e medio tolleret. Ejus necem Rustenus, qui Suleimano ad bellum in Persidem profecto, Byzantio præerat, graviter adeo tulit, ut illam armis vindicaturum minaretur. Amulii factum tueri Senatus nitebatur, quod homo pessimo ingenio, & ingenti scelerum cumulo foedatus, qui innoxios, atque immerentes imperio Veneto subjectos magnis cladibus affecerat, sublatus esset; quem fugientem, atque in nostros tormenta explodentem, dum tetra aer circumfusus caligine involveretur, minime agnitum præfectus in suam potestatem rede-gisset. Eum, si adhuc, ut maxime optaret, vita frueretur, Byzantium missurum, ut meritas criminum pœnas lueret. Ceterum cum ex Amulii literis ad Decemviros datis clam Sabbam suo jussu interfectum intelligeretur, quod ea res pacis conditionibus adversa esset, quibus, ne in eos, qui certamine commisso superfuere, sæviatur, sed vivi Byzantium mittantur, cavetur: ut statim Amulius, abrogato illi imperio, sub custodia ad urbem revocaretur, ejus prætoria armamentis exueretur, Senatus decrevit: negotium Jaderæ magistratui commissum. Verum Amulius rei exitum animo prospiciens, jam classe in Illyrico relicta, ut Senatus judicium subterfugeret, in Apuliam se receperat. Hæc Reipublicæ apud Suleimanum legato, quibus Rustenus animus flecteretur, significantur: Marcus Antonius Franciscus,

Sabbas Fivata a Laurentio Amulio, classis legato, captus & interfectus.

Rusteni Basse in Venetos minæ ob Sabbæ necem.

Laurentius Amulius in jus vocatus in Apuliam proficiscitur.

scijs, Senatus scriba, qui tum ea, quæ ad fines Venetorum in Illyrico spectarent, curabat, Byzantium est missus, ut Republicæ mentem, ac servandæ cum Suleimano pacis studium Rusteno, & purpuratis testaretur. Amulius exilio mulctatus, postea, cum Suleimani ira resedisset, in patriam revocatus, pristinis honoribus restitutus est. Hæc mari.

Cum vero insita vel dominandi libidine, vel atroci invidia Regum pectora extimularentur, licet aperte ad bellum non descenderent, occulto non modo, verum palam multa moliebantur. Cæsar, Germanis Principibus perdomitis, gradum sibi ad monarchiam obtinendam struere nitentur, atque ut eam amplissimorum regnorum possessionem una cum Imperii titulis Philippo filio, Hispaniæ Regi, quem unicum habebat, deferret, meditabatur. Albano Duci, ut illum ex Hispaniis ad se in Belgium traduceret, mandaverat. Verum ad eam rem perficiendam, ut Ferdinandi fratris, Romanorum Regis, voluntas accederet, necesse erat, qui Maximilianum filium in spem regniæ successionis educaverat, jam tum alti animi, atque eximie virtutis specimen edentem; eique Carolus conjugem filiam designaverat, atque in Hispaniam mittere decreverat, ut filio absente, regni illius gubernacula susciperet. Interea Ferdinandum fratrem ingentibus promissis adortus, illi Vitembergæ principatum; Maximiliano filio Bohemiæ regnum permittebat.

At Henrici Galliarum Regis animus, quamvis rerum in Italia novandarum desiderio flagraret, ob idque socium sibi Pontificem adsciscere niteretur, Parmam juvare auxiliis adversus Carolum pollicitus; attamen, exacta jam ætate Pontifice in interitum vergente, deterrebat, veritus, ne concordie ratione aliqua proposita, a Cæsare, cui affinitate jungebatur, ad suas partes traduceretur. Pontifex tot familie, ac sibi inflatis injuriis accensus, ad vindictam ardenti spiritu rapiebatur, Placentiamque Farnesians ereptam patri nequibat. Verum anticipati consilio modo Carolum ad eam urbem Octavio genero restituendam per nuntios incitabat; modo de foedere cum Henrico agebat, cui tanquam Caroli cupiditati propugnaculo objecto, familiam commendaret; nonnunquam eas ab Ecclesia divulsas civitates, eidem iterum adjungere meditabatur;

1548

Marcus Antonius Franciscus Senatus scriba; Byzantium mittitur. Laurentius Amulius exilio mulctatur, & postea revocatur. Cæsar Philippum filium in Belgium accersit.

Cæsaris ad Ferdinandum Regem pollicita, ut Imperium Philippo concederet.

1548

aliquando Venetos ad Italiae decus, ac libertatem defendendam adversus impotentem Cæsaris dominandi libidinem hortabatur, pro qua excubare dies, noctesque diceret, in iis semper cogitationibus defixus, quibus Italiae incolumitati, a qua suorum domesticorum salus sejungi non posset, consuleret. De Venetis quoque interdum conquerebatur, quod nimium Cæsari adhærent, illiusque amicitiam pluris æquo aestimarent. Suspiciones frequenter de Henrico in animum demittebat, quod Parmam non Octavio Caroli genero, sed Horatio genero suo servare se velle diceret, veritus, ne urbe opportuno loco sita ad Insubrum res turbandas uteretur.

Hiscæ assiduis curis distractus Pontifex conficiebatur, neque vero quem exitum rebus suis speraret, habebat: cum interea nullum religioni diffidiis laboranti præsens remedium adhiberetur, adhuc Concilii Patribus partim Tridenti, partim Bononiæ morantibus; cum in Augustanis comitiis anno elapso celebratis Principes cuncti Tridentini Concilii decretis obtemperaturos polliciti fuissent, atque Christophorum Madrutium Cardinalem Romam misissent, qui, ut Concilium Tridenti, Bononiensi abrogato, rursus restitueretur, impetrare non potuerat. Inde Carolus Didaco Mendozzio legato injunxerat, ut coram Pontifice, Cardinaliumque Collegio Cæsaris nomine, ad quem Conciliorum protectio, atque executio spectaret, obnuntiaret: impendentium periculorum, & cladum, quas gravissimas, ac prope innumeras fore, ni Concilium Tridenti haberetur, autumaret, culpam omnem in Pontificem, non in se recasuram: ob id Deum Optimum Maximum & Cælites cunctos, de quorum religione, ac cultu ageretur, testes invocare. Cum nihil ea obnuntiatio profuisset, a Pontifice Cæsar flagitabat, ut Legatos Tridentum mitteret; ad id vero se adduci, licet ægre, ac difficulter, Pontifex patiebatur: ut Germanicæ genti, non nihil Romanæ Ecclesiæ immutatis moribus, satisfaceret, se in Cæsaris gratiam Legatos missurum pollicitus. Verum dum cunctatione in tam gravi negotio Pontifex utitur, Cæsar Catholicorum, atque eorum, qui partes Luteri sequebantur, conventu advocato, ut labentibus rebus prospiceretur, atque utcumque controversiis compositis, diffidia tollerentur, edictum promulgavit, quo multa iis, qui a Catholica Ecclesia desciverant,

Christophorus Madrutius Cardinalis Tridentini Concilii restitutionem pe-

nit. Cæsaris per Mendozzium oratorem Concilii causa obnunciatio.

Paulus Pontifex legatos ad Concilium Tridentum mittere pollicetur.

rant, *interim* permetterentur, dum de illorum dissentientibus sententiis a Concilio decerneretur. Id factum moleste admodum Pontifex tulit, atque a Germanica legatione Sfrondato Cardinali evocato, Fani Episcopum optimis moribus, & doctrina excultum nuntium ad Cæsarem misit, qui de iis, quæ gesta fuerant, expostularet, acta rescindi peteret, quæcunque posset Germanicæ genti per Legatos Pontificem concessurum polliceretur. Mox Pighio, ac Veronensi Episcopis in Germaniam missis, prolapsis rebus, nullum remedium morbo sævienti afferri potuit, quin in dies augendo sese, ac proferendo, ingenti totius reipublicæ christianæ malo per alias quoque provincias grassaretur. Hujus pestis ne aliqua labes imperium Venetum afficeret, diligens, & admodum severa Venetorum cura, ac diligentia extitit, qua effectum est, ut eam urbem, in quam ex totius orbis regionibus innumeræ gentes confluent, nulla morbi illius contagia attigerint.

Dum hæc fiunt, diversisque curis, irrequieto studio Principum mentes sollicitantur, Maximilianum Ferdinandi filium, nuper filia connubio junctæ, generum sibi adscitum, Carolus in Hispaniam proficisci jussit, ut, Philippo in Germaniam proficiscente, Hispaniarum administrationem susciperet. Illi per Reipublicæ fines iter habenti, Vicetiæ, ac Veronæ præfecti obviam ivere, Senatusque nomine liberaliter excepere. Philippus vero ad patrem in Belgium iturus, Barcinonæ cum classe, cui Andreas Auria imperabat, solvens, V. kalend. decembris Genuam pervenit. Ea in urbe Itolorum Principum legatos obvios habuit; Federicum Baduarium, præclara juvena insignem, qui id muneris obiret, Senatus delegit: is, Patrum nomine Genuæ Philippo consalutato, per Venetas ditiones comitatus est. Nulla publicæ Venetorum liberalitatis, ac studii erga præpotentem Principem, Cæsarisque filium officia, atque argumenta desiderata sunt; pons peregræ ornatus Athesi anni, qua transeundum erat, instratus fuit; eum ad Veronensium fines, nobili, ac frequenti plurimorum corona stipatus Veronæ præfectus excepit, magno variis ex locis mortaliū numero visendi studio conflente. Inde ex agro Veronensi Tridentum profectus, per Germaniam in Belgium ad Cæsarem Bruscellis commorantem transit, qui, ut assiduo metu

1548

Cæsar editum promulgari jussit, Interim Paulus Pontifex Fani Episcopum ad Cæsarem mittit ut acta rescinderet. Pighius & Verona Episcopus a Pontifice in Germaniā missi.

Venetorum sedulitas ad hæreses a suis ditionibus arcendas.

Cæsar, filio fratris filio unitæ, illum in Hispaniā mittit. Veneti Maximilianum ad fines Reipublicæ excipiunt.

Philippus Rex ab Auria Genuā perducitur.

Federicus Baduaricus orator ad Philippum Regem.

1548 Germanos Principes solveret, atque ab immani sumptuum mole aliqua ex parte liberaretur, magnam Hispanorum manum, qui illi in Germania militaverant, in Italiam miserat, Mediolanumque prævalidis munitionibus circumcingi iusserat; quamplurima ex Germania bellica tormenta, partim ex occupatis urbibus ablata, partim a proceribus dono accepta, sulphureique pulveris vim eodem importari præceperat; quæ Tridento secundo Athesi amne ut Veronam, inde in Insubres deferrentur, petenti, a Senatu concessum est. Hæc eo impensiore cura a Cæsare fiebant, quod nullis casibus a se Mediolanense divelli imperium decreverat, atque illud veluti tutissimum munimentum objicere adversus Gallos statuerat, quos nunquam quieturos, sed novas quotidie res in Italia moturos sciret: atque eo magis, quod Henricus superiore anno, Salassiorum Principe ejecto, eam sibi ditionem adjecerat; neque, ut ea, quæ in Subalpinis oppida fuerant occupata, Allobrogum Duci restitueret, vnquam adduci potuerat; verum sub id tempus (an occulta aliqua spe, an suarum in Italia invisendarum urbium studio, incertum) repente præter omnium expectationem, magno Gallorum nobilium numero, atque haud parva militum manu comitante, Alpes transgressus, se Augustam Taurinorum contulerat. De Regis adventu certior Senatus factus, Bernardum Naugerium, qui tum præturam Patavinam gerebat, ad Regem legatum misit, qui officii plena legatione perfunctus, mox Patavium reversus est. Rex paucos dies in Subalpinis commoratus, remensis Alpibus, in Galliam rediit. Complures ex illius comitatu urbis spectandæ studio Venetias advenere, inter quos principes Galliæ viri, Vindocini Dux, Guisus maris præfectus, qui publico hospitio excepti, ac perhonorifice habiti sunt.

*Cæsaris sen-
tentiæ de Me-
diolanensi
imperio re-
tinendo.*

*Henricus
Galliæ Rex,
ejecto Prin-
cipe, Salas-
siorum regio-
nem occupa-
vit.*

*Henricus
Rex Tauri-
num se con-
fert.*

*Bernar-
dus Naugerius
ad Regem
Galliæ
orator mit-
titur.*

*Libri Sexti & Tomi I.
FINIS.*

